

Giới thiệu Lương Cầm Chọn Chồng

Nguyên tác: Lương Cầm Chọn Mợ

Thể loại: Tình yêu, hiện đại, tình yêu của thiên chi kiều tử (công tử nhà giàu)

Số chương: 74 chương

dit: Bánh Bao

Beta: Lon Bia xinh đẹp

Nhân vật chính : Hứa Lương Cầm, Tống Dật Hằng

Diễn ké: Cũng nhiều

Cô đi xem mắt năm này qua năm khác, tới tận sáu năm trời mới chọn trúng một người, thế mà người đó lại là "khúc gỗ mục".

Câu chuyện này hư cấu trên 3 phần, liêm si đầy đất, vì thế cầu mong các bạn đọc đừng đem so sánh và sẫm soi từng chi tiết.

Vâng, giới thiệu rất ngắn gọn Lần đầu edit truyện í í. Mong mọi người ủng hộ. không thích xin đừng nói lời cay đắng. Nhưng dù sao thì cũng mong mọi người ủng hộ Bánh Bao và Lon Bia

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hứa Lương Cầm đứng dưới lầu nhà mình, ngửa đầu nhìn ban công tầng 4 thấy sáng đèn, biết cha mẹ đều đang bận việc trong bếp, do dự chốc lát, rốt cuộc cô vẫn chậm chạp đi lên.

“Cha, mẹ, con về rồi”. Vừa cời giày, Hứa Lương Cầm liền vào bếp chào bố mẹ.

“Con gái yêu đã về à, nhanh đi rửa tay thôi, đồ ăn nấu xong rồi. Lão Hứa, cá xong chưa, nhanh nhanh!” Trình Lệ cười tươi nhìn con gái mình một cái, lại quay ra tiếp tục nấu đồ ăn.

“Mẹ, không phải mẹ bảo con về để xem mắt sao, kì công chuẩn bị một bàn thức ăn nhiều như thế làm gì chứ? Chỉ gặp mặt một tí, nói chuyện là xong thôi mà”. Hứa Lương Cầm vừa rửa tay vừa nói.

“Ai bảo vì xem mắt nên mới gọi con chứ, con gái yêu của mẹ, mẹ muốn nhìn con một chút, cái này cũng không được sao?”

Hứa Lương Cầm bắt đầu nghĩ ngợi, việc mà mẫu thân đại nhân nhà cô thích nhất chính là mỗi thứ sáu sẽ sắp xếp cho cô đi xem mắt, hôm nay sao vậy nhỉ, có gì hơi khác thường.

“Thế nào, con không tin mẹ sao? không tin hỏi cha con đi!” Trình Lệ cũng chẳng thêm đề ý con gái, trực tiếp bùng thức ăn ra bàn.

Hứa Thế Huy cười nói: “Tối nay mẹ con đứng là không chuẩn bị xem mắt cho con thật”.

Lúc này Hứa Lương Cầm mới thật sự yên tâm, lại giúp dọn chén đĩa, ba người ăn cơm xong, Hứa Lương Cầm xem TV một lát rồi về phòng của mình nghịch điện thoại.

“Tiểu Cầm, mẹ nói chuyện phiếm với con chút nhé?” Trình Lệ bỗng đẩy cửa vào.

Hứa Lương Cầm để điện thoại xuống rồi ngồi dậy: “Vâng ạ”. Nghĩ thầm mẫu hậu nhà mình còn có chuyện gì khác ngoài việc thúc giục mình tìm đối tượng chứ.

“Tiểu Cầm, con còn nhớ thím họ ở quê mình trước kia không?” Trình Lệ ngồi vào bên giường hỏi con một câu.

“Mẹ, con làm sao mà nhớ nổi, mẹ với cha cũng chẳng bao giờ nhắc đến, con làm sao biết thím họ nào chứ”.

Trình Lệ vội vàng nói: “Tên thím ấy có trên họ khẩu mà nhì, hôm nào rảnh thì lấy ra xem đi”.

“không cần đâu, lúc con vào trường điền quê quán cũng chẳng đề ý, họ khẩu của con với cha cũng viết như nhau mà”.

“Đưa bé này, mẹ nói với con như thế để biết con có thím họ là được rồi, dám xen xẹo linh tinh! Ông bà nhà mình đều từ Sơn Đông qua đây đó”. Trình Lệ cũng không lừa gạt con gái mình nên có chút tức giận.

“Con biết, con biết, mẹ nói tiếp đi”. Hứa Lương Cầm cũng không đề ý điều này.

“Chuyện là như thế này, thím họ con có một người bạn đồng hương ở gần nhà ta, nghe thấy con chưa có đối tượng cũng lo lắng theo. Vì thế muốn giới thiệu cho con một người, điều kiện đối phương không tệ, có xe có nhà, tiền cũng không thiếu, bộ dạng cũng được lắm, cao tầm 1m82 đó”.

“Mẹ, điều kiện tốt như thế không phải anh tuần phi phạm sao, người ta sao đề ý con chứ? Chúng ta đừng tự làm xấu hổ nhau nữa”. Bộ dạng của mình cũng không phải tiền giáng trần, đáng người cũng bình thường, suy nghĩ cũng không dám treo cao, vẫn nên chọn môn đáng họ đối, điều kiện bình thường thôi.

Trình Lệ do dự trong chốc lát, nói: “Chẳng qua cũng không phải chỉ có toàn ưu điểm, đối phương tuổi hơi lớn, lại qua một đời vợ, nhưng không có con. Cho nên nhà bọn họ chỉ mong cưới được một người con dâu tính tình tốt một chút, cũng không có yêu cầu khác”.

Hứa Lương Cầm nghe xong lập tức nóng nảy: “Mẹ, mẹ nghĩ gì thế, con mới 28 tuổi, hiện nay còn nhiều phụ nữ hơn 30 còn chưa kết hôn kia, mẹ sao lại tìm cho con một lão già thế, cái đó có khác gì bán con đi chứ! Con tốt xấu gì vẫn là cô gái trong sạch, thà rằng không tìm được chồng, cũng không chấp nhận thua thiệt vậy cho mình đâu!”

“Vớ vẩn! Cả tuổi mụ của con cũng đến 30 rồi còn gì, đối phương chẳng qua mới có 35 tuổi, là độ tuổi tốt để cưới đó, con nhìn con xem, khác gì một đứa trẻ con không, công việc cũng chẳng ổn định, cả ngày chỉ ôm cái máy tính viết tiểu thuyết gì gì đó, ai mà xem cái đó chứ! Nếu không ôm máy tính thì lại dán vào điện thoại, mẹ và cha con cũng chẳng trông cậy vào việc con sẽ chăm sóc hai người già này, nhưng tối thiểu mẹ phải tận mắt nhìn con cưới chồng sinh con mới nhắm mắt được! Tiểu Cầm, con nghe mẹ nói đây, đàn ông qua một lần hôn nhân cũng chẳng sao cả, quan trọng là không có con, tương lai con và anh ta sẽ có một đứa nhỏ, thế có khác gì các đôi vợ chồng trẻ đâu. Lại nói người ta có xe có nhà, chẳng cần lo chạy vạy, con xem hàng xóm xung quanh đều vay mượn mới thuê được nhà ở, mỗi ngày lo lắng, không thấy mệt sao! Mẹ cũng không muốn ép con quá đáng, chẳng qua chỉ gặp thử một lần, nếu thấy không hợp thì thôi, con xem được không? Mẹ sẽ chẳng can thiệp nhiều đâu, đưa cho con số điện thoại trước, đến lúc đó các con tự mình liên hệ”.

“Con không đồng ý chút nào, con không đi làm nhưng cũng chẳng thiếu gì, con cũng có khả năng tìm được một đối tượng khác, mẹ không cần ép con, về sau cũng đừng quan tâm nữa, con thấy lúc về nhà là chẳng có chuyện gì tốt, đó là lý do vì sao con thà thuê nhà ở ngoài còn hơn về nhà ở, con đi đây!” Tình quật cường của Hứa Lương Cầm nổi lên, nhanh chóng lấy quần áo, xách túi ra về.

“Con bé chết tiệt kia, đúng là đồ cứng đầu, cả ngày chơi với một đám bạn không có tiền đồ mà! Nào có chuyện phụ nữ không kết hôn, mẹ nói cho cô biết, chuyện này mẹ không để yên đâu!” Trình Lệ tức giận đuổi theo nó.

Hứa Lương Cầm làm như không nghe thấy, chạy nhanh xuống tầng, lúc xuống đường mới chậm rãi đi, vừa đi nước mắt vừa rơi, cô không phải là người dễ rơi nước mắt, chẳng qua chỉ vì chuyện kết hôn nên rất mệt mỏi, chính cô cũng hiểu cha mẹ rất lo lắng, chẳng qua hôn nhân mà không tìm được ý hợp thì sao nên duyên chứ, lấy kiểu đó sớm muộn gì cũng có vấn đề, lại nói dù gì thì mình cũng đã 28 tuổi, sinh nhật xong

thêm nửa tháng nữa là sang năm mới, cho nên tính tuổi mụ liền thêm hai tuổi, điều này cũng chẳng thay đổi được.

cô cũng chẳng có công việc, chỉ chờ vào tiền viết tiểu thuyết trên mạng, tiền thuê nhà với ăn uống có thể giải quyết, nhưng tiền để dành cũng không có nhiều.

Trở về nhà trọ, vừa mở cửa, Hứa Lương Cầm liền tròn mắt nhìn, phòng này cô và Tô Hiểu Vũ cùng thuê, cũng là tác giả viết truyện, cùng nhau ở một năm rưỡi, ở chung cũng không tệ, đều không giấu nhau chuyện gì.

Sau đó Tô Hiểu Vũ cho một tên con trai là Ngô Thừa Long đến thuê một phòng nhỏ, mới đầu cô cứ nghĩ đó là bạn trai Tô Hiểu Vũ, sau mới phát hiện hóa ra không phải.

thật ra cũng chẳng ngạc nhiên gì, chủ yếu là lúc Ngô Thừa Long có một cô em họ, cô quen cô ta lúc đi làm từ thiện nhưng bọn cô chẳng ưa gì nhau. Từ khi Ngô Thừa Long đến trọ thì lúc Trần Trần Mi Nhạc vui, buồn, giận hờn gì đều xả lên người cô.

“Xem mắt về rồi sao, nhìn đáng về của cô này, chắc là lại thất bại rồi chứ gì”. Trần Trần Mi Nhạc đắc ý nhìn đáng về của Hứa Lương Cầm, liền cười hỏi.

“Tôi không đi xem mắt, có tôi đây làm gì?” Hứa Lương Cầm cũng chẳng quan tâm Trần Mi Nhạc, liền ngồi xuống ghế sofa nhỏ.

Gia đình nhà Trần Mi Nhạc có năm cửa hàng bán lẻ đang cho thuê, cho nên đại tiểu thư này cũng chẳng cần phải đi làm, tiền cho thuê thôi cũng đủ dùng.

“anh họ tôi ở đây nên đến chứ sao, chẳng qua cũng muốn xem gái ế 6 năm đi xem mắt thế nào. Tôi nói Hứa Lương Cầm này, chị lớn tuổi như thế, vừa béo lại chẳng xinh xắn gì, cao có 1m6, còn cận thị, theo tôi thì chị nên chọn đối tượng đã ly hôn đi, làm mẹ kế có gì không tốt đâu”. Trần Mi Nhạc đắc ý cười khanh khách.

Chẳng qua không nghĩ tới hôm nay chạm đúng chỗ đau của Hứa Lương Cầm rồi.

“Trần Mi Nhạc, cô cũng có gì hơn tôi, cao 1m7 lận đấy, nhưng tới 90 kg thì đẹp hơn ai, cô có đối tượng rồi sao? Chưa có mà cũng chê người khác!”

“Tuổi tôi ít hơn chị, nhà tôi có điều kiện, lo gì không tìm được người, ai chẳng biết chị vì Ôn Ngân Dương nên mới tham gia hoạt động từ thiện, mà có làm gì đi nữa thì người ta cũng chẳng để vào mắt đâu!” Trần Mi Nhạc bị chọc giận, miệng không dần dõng công kích Hứa Lương Cầm.

Đúng rồi, cô cũng vì “hồng nhan họa thủy” này so đo không kịp, Hứa Lương Cầm trừng mắt nhìn Trần Mi Nhạc không nói câu nào.

Ôn Ngân Dương lúc trước ngồi cùng bàn với cô ở tiểu học sơ trung, bộ dáng lịch sự, tính cách ôn hòa, từ tiểu học đã làm lớp trưởng, ở phương diện học tập luôn giúp cô.

hiện tại người này cũng thành danh, làm giảng viên một trường đại học nổi tiếng, không những thế Ôn Ngân Dương còn lập một tổ chức có tên là “Hội Hạnh Phúc” và làm hội trưởng.

thật ra trong lòng Hứa Lương Cầm cũng thừa nhận cô thầm mến Ôn Ngân Dương, có lúc nằm mơ thấy hai người kết hôn với nhau, cô cảm thấy người đàn ông dịu dàng này đúng là mẫu hình lý tưởng, nhưng cũng không dám thổ lộ, cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với hắn.

Có lần đang hội họp, nghe Ôn Ngân Dương tuyên truyền, cô lập tức hưởng ứng tham gia, không chút do dự gia nhập “Hội Hạnh Phúc”, quan tâm tới sức khỏe mọi người và cùng đi hoạt động từ thiện.

Mà Trần Mi Nhạc là đàn em của Ôn Ngân Dương, ở đại học từng tiếp xúc vài lần với Ôn Ngân Dương, cho nên với tốt nghiệp đã chạy theo người ta đi làm từ thiện, đương nhiên là thời điểm không có Ôn Ngân Dương thì cô ta cũng chẳng tham gia.

Bởi vậy, hai người thầm mến một người nên là tình địch của nhau, tự nhiên nhìn đối phương không vừa mắt.

“Trần Mi Nhạc, cô quá đáng vừa thôi, nam chưa cưới nữ chưa gả, tùy vào năng lực của từng người, điều kiện trong nhà có tuy tốt, những cũng không so được với tính tình hiền dịu của Lương Cầm hay Khương Doanh, cha mẹ người ta mở công ty vật liệu xây dựng lớn, cũng không giống cô cứ cả ngày ở nhà ăn bám!” Lúc này Tô Hiểu Vũ từ phòng đi ra, cô không thích nhìn bộ dáng đắc ý của Trần Mi Nhạc, nhưng vì nể mặt mũi bạn trai Ngô Thừa Long nên nhẫn nhịn.

“Tôi không thêm nói chuyện với các chị, tôi đi tìm anh họ tôi!” Nhắc tới Khôi Khương Doanh, Trần Mi Nhạc liền khó chịu, tuy điều kiện nhà cô không bằng, nhưng bạn thân của Lương Cầm là Khương Doanh thì không cần nói, công ty của nhà Khương Doanh quy mô không nhỏ, đó mới là nhà giàu thật sự, hơn nữa Khương Doanh rất xinh đẹp lại có năng lực, quản lý một công ty chứng khoán, ngoại giao quốc tế rất tốt, mẫu chốt cô lại là bạn thân của Lương Cầm, cho nên mỗi lần nhắc tới Khương Doanh cũng không thích.

“Cuối cùng cũng chịu im, Thừa Long đêm này làm khuya nên tối nay chắc chắn Trần Mi Nhạc sẽ không đến nữa đâu. Cậu làm sao thế, sao mắt đỏ thế này?” Tô Hiểu Vũ kéo Lương Cầm ngồi vào sofa.

Ngô Thừa Long làm thêm ở quán bar, mặc dù có bà con họ hàng là Trần gia nhưng không muốn dựa hơi, muốn tự mình cố gắng phấn đấu.

“Còn có thể làm sao, không phải là tại mẹ tôi sao.” Hứa Lương Cầm phiền muộn kể hết cho Tô Hiểu Vũ nghe.

Tô Hiểu Vũ nghe xong liền vui vẻ: “Tớ nói này, Lương Cầm cậu không phải viết tiểu thuyết kiếm sống sao, sao lại không có chút sâu sắc nào thế, tớ thấy quá rõ mà. hiện nay cái việc chọn vợ kén chồng nó đã khác xưa rồi, cậu biết đàn ông tốt là như thế nào không?”

Hứa Lương Cầm lắc đầu, không biết Tô Hiểu Vũ muốn nói gì.

“Có nhà, không vay mượn, ly hôn không có con! Đàn ông như vậy rất lý tưởng, đàn ông từng ly hôn mới biết hôn nhân không dễ dàng gì, cũng là người đã trải qua đau khổ, không có đứa con cũng không có ai làm loạn, không sợ làm mẹ kế bị người đời mắng, tương lai cũng chẳng ai tranh tài sản, tớ nói đây là cơ hội tốt đó, nắm cho chắc vào nhé”.

Khi được Tô Hiểu Vũ giảng giải, Hứa Lương Cầm hơi do dự: “Ôm cái tư tưởng này đi xem mắt, không phải chỉ vì lợi ích sao?”

“Thời nay ai mà không muốn lợi ích chứ? không chỉ phụ nữ, mà đàn ông cũng muốn tìm mấy phụ nữ vừa đẹp vừa giàu có đấy thôi! Cũng không phải là cậu lừa dối người ta, hợp thì quen nhau, không hợp thì thôi. Tớ biết trong lòng cậu có Ôn Ngân Dương, nhưng các cậu tiếp xúc với nhau lâu như thế lại chẳng có tiến triển gì, không bằng dò mắt xem chỗ khác, có phải cha mẹ cậu bớt lo lắng hơn không?”

Tô Hiểu Vũ cứ khuyên giải mãi, Hứa Lương Cầm có chút hối hận vì vừa ầm ĩ với mẹ, cha mẹ cũng chẳng sung sướng gì, con cái hàng xóm xung quanh đều đã kết hôn, cháu chắt đã chạy chơi khắp nhà, bọn họ cũng rất áp lực, mà mình còn làm họ buồn, đúng là không nên.

“Cậu cứ từ từ nghĩ đi, tớ còn 5000 chữ nữa đây, viết xong liền kết toán lĩnh tiền rồi đi dạo phố thôi”. Tô Hiểu Vũ nói xong liền vào bếp tính nấu mì.

“Đợi chút!” Hứa Lương Cầm gọi cô lại.

“Làm sao thế?” Tô Hiểu Vũ quay lại hỏi.

“Cái này, tớ cao có 1m59, có thể nói 1m6 được không ... Chiều cao nói lên lên một chút được chứ nh?”

Tô Hiểu Vũ khinh thường nói: “Cái này cũng cần phải hỏi sao?” nói xong đi vào bếp.

Mình nói 1m6 cũng không tính là lừa dối phải không, Hứa Lương Cầm vẫn để ý những lời Trần Mi nói.

Tuy rằng viết tiểu thuyết trên mạng, nhưng Tô Hiểu Vũ kiếm được nhiều tiền hơn cô, mỗi tháng đều thu về hơn 1 vạn, có lúc là 2-3 vạn, còn lúc cô được nhiều nhất cũng chỉ có 7000, tiêu xài bình thường cũng mất 3000-4000 rồi, hơn nữa nghề viết tiểu thuyết này không phải lúc nào cũng viết ra được, nếu viết không ra gì thì cũng chẳng kiếm được tiền, cho nên áp lực rất lớn.

Đương nhiên khi Tô Hiểu Vũ có nhiều tiền cũng là một liều thuốc kích lệ tinh thần cho cô thêm tự tin hơn, cũng thu hút được nhiều nữ độc giả.

Nghĩ thế Hứa Lương Cầm liền trở về phòng mình, nhìn nhìn Laptop thì càng nhớ tới cha mẹ mình đã đau khổ thế nào, quyết định đồng ý gặp người đàn ông từng ly hôn kia một lần.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Sáng hôm sau, Hứa Lương Cầm liền gọi điện cho mẹ mình, nói cô đã suy nghĩ cẩn thận, đồng ý đi xem mắt.

Việc này làm Trình Lệ vui đến phát điên, vừa cúp máy liền nhắn tin đưa số của đối phương cho Hứa Lương Cầm.

Nhưng đã một tuần trôi qua mà đối phương cũng không có động tĩnh gì, như thể khiến Hứa Lương Cầm rất thoải mái, thì ra đối phương cũng không muốn xem mắt, thế nên cô chuyển tâm vào tác phẩm của mình, bộ truyện trước không kiếm được bao nhiêu nên cô phải nghĩ cách kiếm thêm bù đắp vào, bằng không mục tiêu gửi tiết kiệm ngân hàng của cô cũng xong rồi.

cô đi xem mắt nhiều năm như vậy cũng biết không ít chuyện, giống như Tô Hiểu Vũ nói, đầu năm nay các cô gái đừng mơ mộng sẽ được đàn ông bao nuôi, người ta cho không bằng tự mình kiếm, cho nên cô cũng bắt đầu để dành một ít, lấy đó làm niềm vui. Huống chi tương lai nếu có kết hôn rồi có con thì cũng cần một số tiền kha khá, còn có chẳng may cha mẹ bị bệnh gì cần chữa trị, mà không có chuyện gì thì cảm điện thoại xem tiền mình gửi trong ngân hàng cũng thấy thoải mái vui vẻ rồi.

Viết đến hơn 3000 chữ, cảm thấy hơi mệt, Hứa Lương Cầm thuận tay mở túi khoai sấy ăn, chọn một bộ phim Mỹ xem, lúc này điện thoại kêu lên.

“Alo?” Hứa Lương Cầm cầm lên ấn nghe.

“Xin hỏi có phải Hứa Lương Cầm không?” Đối phương là đàn ông, giọng nói cũng rất dễ nghe và lễ phép, có điều cô không biết là ai thôi.

“Đúng vậy, anh là?” Có phải hội viên của hội Hạnh Phúc cần tìm mình nhờ giúp đỡ không nhỉ, hiện tại cũng không rảnh, Hứa Lương Cầm đang nghĩ lý do để từ chối.

“Xin chào, tôi là Tống Dật Hằng, xin lỗi bây giờ mới gọi cho cô được, thời gian qua tôi đi công tác, mới về được hai ngày, hi vọng cô bỏ qua cho, cô sắp xếp thời gian thích hợp để chúng ta gặp nhau nhé”.

Tống Dật Hằng? Ai thế nhỉ, có phải tên nào lừa đảo không, nói chuyện cũng không giống lừa đảo mà, may là mình có hai số, một số cho người ngoài một số chỉ bạn bè người thân biết thôi.

Nghĩ vậy Hứa Lương Cầm khinh thường bĩu môi: “Tôi không biết anh”. Sau đó cúp máy, để điện thoại qua một bên tiếp tục xem phim.

không đúng không đúng, số điện thoại kia chính là người mà mẹ cô giới thiệu cho! Tống Dật Hằng, Tống Dật Hằng! Ôi mẹ ơi, mẹ cô hình như có nói người kia họ Tống đúng không? Hứa Lương Cầm lật đật nuốt vội miếng khoai sấy, nhanh chóng gọi lại.

Đối phương bắt máy rất nhanh, chẳng qua giọng nói hơi do dự: “Alo?”

“Rất xin lỗi, bởi vì lâu quá, tôi quên mất, xấu hổ quá. Tôi lúc nào cũng rảnh, thời gian thì anh tự quyết định nhé”. Hứa Lương Cầm vội vàng nhận lỗi.

Đối phương nở nụ cười: “không sao, ngày mai là chủ nhật nhưng tôi có việc bận, hay là hẹn chiều thứ hai tầm 5 giờ rưỡi, tôi qua đón cô”.

“Được, tôi ở ngay cạnh khách sạn Hoa Minh, anh cứ ở bên đường chờ tôi, anh thấy được không?”

“Vậy cũng được, quyết định vậy nhé, hẹn gặp lại”.

rõ ràng chính là người đó, nhưng giọng như thanh niên vậy, không biết ngoại hình như thế nào, Hứa Lương Cầm để điện thoại xuống, trong lòng lại có gánh nặng, tuy nói không thêm để ý nhưng cũng không muốn nhà mình mất mặt, lúc đó bản thân mình có lẽ phải nhờ Tô Hiểu Vũ giúp ăn mặc trang điểm thôi.

Sau đó lại gọi cho mẹ cô, nghe câu nhậu một hồi mới xong.

Đến 4 giờ chiều thứ hai, Khương Doanh cũng đến.

“Sao cậu lại tới đây?” Thấy Khương Doanh đi vào, Hứa Lương Cầm cảm thấy rất kì lạ, bình thường Khương Doanh tới sẽ nói cho cô biết trước một tiếng.

“Nửa giờ trước chị đây nhận được điện thoại của dì, nghe nói cậu đi gặp đại gia, dì cố ý muốn tới để giúp cậu một tay, để lại ấn tượng tốt với đối phương”. Khương Doanh cười cười đi đến, cùng Tô Hiểu Vũ nói chuyện.

Mẹ cũng làm quá lên đi, Lương Cầm bắt đi mặc Khương Doanh kéo cô ngồi vào ghế: “không phải đại gia, mẹ tớ nói bừa đấy, chẳng qua có kinh doanh thôi”.

“Chẳng cần biết hẳn là ai, hai bọn tớ giúp cậu, nhất định không thành vấn đề”.

Tô Hiểu Vũ thấy Khương Doanh trang điểm cho Lương Cầm, cô đi xem thử mấy bộ quần áo trong tủ, kết quả là nhìn sơ qua rồi đóng lại luôn. “Hứa Lương Cầm, tớ cũng đến phục cậu, một năm bốn mùa, quần áo nào cũng như nhau, bình thường ngoài việc cậu mua đồ ăn vặt thì tiền đi đâu thế?”

“Tiền của cậu ấy toàn cất đi thôi, tớ đã nghĩ tới chuyện này, tớ đã mua cho cậu ấy quần áo trước rồi, để tí nữa thay”. Khương Doanh biết thừa tính của cô bạn thân này.

“Quần áo mua cho tớ sao, cảm ơn cậu nha”. Hứa Lương Cầm nghe thấy có quần áo mới liền vui vẻ.

Nhưng sau đó lại có chút hối hận: “Sao lại hờ nhiều thế này, tớ sao dám ra khỏi nhà, không thích”.

Quần áo Khương Doanh mua cho cô là một chiếc váy màu đen kết hợp với voan mỏng, bên trong còn có một lớp vải mỏng cùng màu, dù thế vẫn không thể che được bộ ngực đẹp lộ ra một mảng, từ bé tới bây giờ, cô đã từng mặc đồ như này đâu.

“Cái này dài là gì, có nhiều cái lộ hơn nhiều, tớ thấy thế này mới gọi cảm, nhìn đi nhìn lại, thường ngày nhìn cậu cũng bình thường, mặc đồ đen lên tôn làn da trắng thế này, không thua mã nhân nào đâu nhé. Bộ này đẹp mà, phần bụng phần đùi đều che hết, có gì đâu mà sợ”. Tô Hiểu Vũ muốn thông nào cho Hứa Lương Cầm, lại lấy vài cái quần jean cho cô thử, Hứa Lương Cầm không béo, tí lệ người không tẻ, chẳng qua ngồi máy tính với ăn vặt nhiều mới thấy bụng một chút, hơn nữa nhìn cũng thuận mắt, da dẻ trắng bóc.

Hứa Lương Cầm không có cách nào, đành tùy hai cô bạn tìm đồ, cuối cùng Khương Doanh tháo kính của cô xuống: “Cắm đeo, vừa trắng lại có một đôi mắt to tròn”.

“Sao lại không mang, tớ không nhìn thấy rõ” Mang kính áp tròng sợ sẽ nhiễm trùng, cho nên Lương Cầm chỉ đeo hai cái ốp chai to tướng, cô cận gần 5 độ, về cơ bản là bỏ kiếng ra không thấy rõ, hơn nữa lúc đó sẽ buồn tối, làm sao nhìn được đây.

“không đeo cũng tốt, mắt khép hờ mới quyến rũ. Được rồi, cậu đã muộn 10 phút, nhanh nhanh xuống dưới đi”. Tô Hiểu Vũ đưa ví cho Hứa Lương Cầm rồi giục cô xuống tầng.

“Ồi, muộn rồi sao, các cậu không chịu để ý thời gian, thật là...”

“Đàn ông dợ phụ nữ là hiển nhiên, như thế mới thấy cậu có giá, đi đi”. Khương Doanh nói xong đóng cửa lại.

Hứa Lương Cầm bắt đầu đi, đành phải mang giày cao gót bước xuống tầng, đến khách sạn Hoa Minh mới nhớ quên không hỏi biển số của đối phương, vì thế lấy điện thoại gọi cho Tống Dật Hằng.

“Xin hỏi cô là Hứa tiểu thư?” Chưa tìm thấy số, Hứa Lương Cầm nghe thấy bên cạnh có người gọi mình.

“Vâng, là tôi, anh là Tổng Dật Hàng sao?”

Người nọ cười nói: “Xe tôi ở bên kia, đi thôi”.

Hứa Lương Cầm nhanh chóng đánh giá đối phương, lập tức có cảm giác bị lừa dối, người thấp đã không nói, lúc lại gần mới nhìn rõ được khuôn mặt, Tổng Dật Hàng này sao già thế nhỉ, 35 tuổi nói 50 thì người ta cũng tin đấy!

Giờ quay về cũng không tốt, chắc người này cũng không có ý xấu gì đâu nhỉ? Hứa Lương Cầm đi đến xe, tuy không biết hãng gì nhưng đại khái cũng biết là loại xe trong nước, đại gia gì chứ, đúng là muốn trêu đùa người ta mà! Chiếc xe này mình cũng mua được, lúc quay về cô phải nói chuyện với mẹ mới được, thím họ kia nói chuyện không đáng tin mà!

“Hứa tiểu thư, mời lên xe”.

Hứa Lương Cầm thấy đối phương mở cửa sau cho mình, ngượng ngùng hỏi: “Hay tôi ngồi ghế phụ, anh cũng không phải tài xế của tôi, tôi ngồi sau thật không phải”.

Người nọ nở nụ cười: “Tôi là lái xe của Tổng tiên sinh”.

Hứa Lương Cầm lập tức nhìn phía sau, quả nhiên là trong xe có người, vì thế mặt đỏ lên, lập tức ngồi vào xe.

“Xấu hổ quá, tôi đến muộn”. Bởi vì ngồi song song, Hứa Lương Cầm cũng không dám nhìn đối phương, chỉ nhìn thoáng qua, cũng nhìn không rõ, vì thế trong lòng oán trách Khương Doanh không cho mình đeo kính.

“không sao, bây giờ tôi còn phải đến nhà ga đưa về tàu cho bạn, cô không ngại chứ?” Tổng Dật Hàng nhìn cô gái đang ngồi thẳng lưng kia, có chút không yên tâm.

Từ lúc hấn về nước, một ngày cha mẹ cũng không để yên, liên tục thúc giục kết hôn, hấn cũng không phải không tìm được cô gái nào, sao cứ phải gấp gáp như thế? Tuần trước mẹ muốn giới thiệu cho hấn một cô gái, không thể từ chối, hấn nghĩ kéo dài thử một tuần lễ nhưng cha mẹ cũng không hết hy vọng. Cho nên bắt buộc đi phải hẹn đối phương, không nghĩ đối phương lại quên mình, làm hấn cảm thấy có chút hứng thú.

Dựa vào kinh nghiệm nhìn người của hấn, nhiều năm tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, tuy rằng chưa nhìn kĩ đối phương, nhưng vừa nhìn là thấy cô gái này rất thành thật, cũng không phải khẩu vị của mình, chẳng qua chỉ gặp mặt một lần nên cũng không sao.

“không sao, có việc thì anh cứ làm đi”. Ngoài miệng Hứa Lương Cầm nói không sao, trong lòng xấu hổ vì đã quên người ta, sao dám để bụng chứ.

Từ lúc lên xe di động gọi không ngắt, tới thứ hai mà bận rộn thế, có thể thấy đối phương với mình hoàn toàn khác biệt, trong nước không nhiều xe Jeep, lại còn thuê lái xe, như vậy là rất giỏi rồi.

“Tôi với lão Vương qua bên kia một chút, có ở trong xe chờ tôi nhé, chìa khóa xe tôi để đây, có việc gì cứ khóa lại là được”. Tổng Dật Hàng nói xong, cầm chìa khóa xe đưa cho Hứa Lương Cầm, rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhận chìa khóa xong, Hứa Lương Cầm nhìn hai người rời đi, cảm thấy lưng họ Tổng này rất dài, vóc dáng cũng rất cao, coi như là đại gia rồi, họ tên lái xe cũng kêu lão Vương, lão Lý, không khác gì tiểu thuyết cô viết, chẳng qua giọng nói của Tổng Dật Hàng rất êm tai, không phải như ra lệnh cho người khác.

Đội trong xe 20 phút đến phát chán cũng không thấy hai người kia đâu, nãy cũng chưa đi vệ sinh, lúc bọn Khương Doanh tra tấn một mắt cũng quên mất, trong xe lại có điều hòa lạnh không chịu được, vì thế cô nhanh chóng xuống xe, máy móc khóa xe rồi nhìn xung quanh một lượt.

Chẳng qua nhìn một lúc, cô phát hiện có mấy người xung quanh đang đánh giá mình, có phải cô ăn mặc hở hang quá không? Tự nhiên thấy xấu hổ liền đi đến một nhà hàng hỏi.

Vừa vào cửa liền hỏi người phục vụ: “Cho tôi hỏi, nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

Người phục vụ rất lễ phép: “Thưa cô, nhà vệ sinh của chúng tôi gấp trực trực, tạm thời không sử dụng được”.

Sao lại xui xẻo thế chứ, Hứa Lương Cầm lo lắng.

“Nếu cô cần gấp thì đi đến chỗ đối diện đằng kia, nơi đó có nhà vệ sinh công cộng”. Nhìn mặt Hứa Lương Cầm trắng bệch, người phục vụ tốt bụng nói.

Hứa Lương Cầm nhanh chóng cảm ơn, đi chậm chậm đến bên đường, lúc vào hỏi một nhân viên vị trí nhà vệ sinh, sau đó chạy đến.

“cô đi đâu vậy?” Hứa Lương Cầm đang đi thì bị chặn lại.

Hứa Lương Cầm đánh giá đối phương, bộ dáng nho nhã đẹp trai, chẳng qua cô cũng chẳng để ý: “anh nhận nhầm người sao?”

“cô không phải là Hứa Lương Cầm sao?”

“Đừng vậy, anh là? Ồ trời, xấu hổ quá, là Tổng Dật Hàng sao, tôi muốn đi vệ sinh, chìa khóa này, anh chờ tôi một lúc”. Hứa Lương Cầm nhìn thấy lão Vương đứng bên cạnh, lập tức biết người này là ai, vì thế đem chìa khóa nhét vào tay Tổng Dật Hàng rồi chạy nhanh đi.

Bộ dạng của mình khiến người ta dễ quên như thế sao? Tổng Dật Hàng sờ sờ cằm, lần đầu tiên anh có cảm giác nghi ngờ đáng về của mình.

Nhìn thật đẹp trai, Hứa Lương Cầm ngồi xổm trong nhà vệ sinh nhớ lại ngũ quan của Tổng Dật Hàng, bất kể là khí chất hay tướng mạo mình với anh ta đều không xứng, không thể đùa được!

Chẳng qua người này tựa như bước qua từ tiểu thuyết ngôn tình mà cô đã viết: đôi môi mỏng quyến rũ, mũi thẳng, mày rậm cùng đôi mắt thâm sâu đa tình.

Hì hì, Tổng Dật Hàng này thật đúng là có bộ dạng phong lưu, được đấy!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau khi đi vệ sinh xong, Hứa Lương Cầm chậm chậm trở về thì thấy Tổng Dật Hàng đang ở trong xe.

“Chờ có lâu không?” Hứa Lương Cầm vẫn có chút xấu hổ.

“không sao, việc đã xong hết rồi. Tôi thấy thời gian cũng không còn sớm, có muốn đi ăn cơm chiều không?” Tổng Dật Hàng cảm thấy tuy mình không có cảm giác gì với cô gái này, nhưng vẫn phải giữ phong độ, cũng không thể để đối phương đi cùng mình một lúc mà ôm bụng đói ra về, vậy thì quá mất thể diện.

Căn bản người này không muốn ăn cơm cùng mình! Nghe câu nói này, nếu thật sự muốn đi ăn cơm cùng cô chắc chắn sẽ không hỏi như vậy, nếu muốn đi thì sẽ hỏi: “Cùng đi ăn một bữa cơm nhé?”

Nếu người ta miễn cưỡng như vậy, mình cũng nên thức thối, mang mặt dày đi ăn uống không ngon gì, cần gì chứ!

Trong lòng nghĩ như vậy, Hứa Lương Cầm lễ phép cười cười nhìn Tổng Dật Hàng: “không cần, bình thường tôi vốn không hay ăn cơm chiều, nếu không anh đưa tôi về nhà trước đi”.

Tổng Dật Hàng không khỏi thờ nhẹ ra một hơi, hiện nay đa số các cô gái đều không ăn com chiều để giảm cân duy trì vóc dáng, bên cạnh hẳn không ít người như vậy, Hứa Lương Cảm biết điều như thế cũng tránh được lúng túng khi cùng ăn bữa com, vì thế liền cười nói: “Nếu như thế tôi đưa cô về, lần sau có dịp sẽ liên lạc lại”.

Lời nói khách khí uyển chuyển như thế, Hứa Lương Cảm đương nhiên cũng không vạch trần, qua loa đồng ý, cảm thấy lần gặp mặt này thất bại là chuyện bình thường, hai người chênh lệch quá lớn, mặc dù đối phương chỉ là đại gia nhỏ, nhưng dựa vào dáng người và khuôn mặt như thế thì không lo không tìm được những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mình và người ta không cùng đẳng cấp!

Chiếc xe con dừng lại ở đối diện khách sạn, Tổng Dật Hàng rất có lễ độ xuống xe với Hứa Lương Cảm, muốn đưa cô về.

Hứa Lương Cảm vội vàng xua tay: “không cần không cần, chỗ tôi ở rất gần đây, ở tiểu khu đối diện, không cần làm phiền, cảm ơn anh đã đưa tôi về”.

cô gái này sao nói chuyện cứ hip mắt vậy nhỉ? Tổng Dật Hàng nhìn thấy Hứa Lương Cảm không được tự nhiên liền khách khí nói hai ba câu rồi ra về.

Bởi vì sắc trời đã tối, mắt Hứa Lương Cảm nhìn không rõ, sờ sờ cái bụng kêu ục ục, chạy vào quán ăn bên đường mua một đồng hồ ăn là có một bữa com no.

Lên lầu mở cửa vào nhà, vừa mới thay dép đi tới giữa phòng khách liền nghe thấy tiếng rên rì của Tô Hiểu Vũ, âm thanh này giống như thống khổ, giống như vui sướng làm cho cô còn chưa trải việc đòi cảm thấy mặt đỏ tím đập, miệng khô lưỡi nóng, hơn nữa trong tiểu thuyết tình cảm cô viết cũng tham khảo không ít chuyện mây mưa của Tô Hiểu Vũ.

Chỉ là không rõ người đàn ông trong phòng kia là ai, người theo Tô Hiểu Vũ nhiều đêm không hết, đa số cô đều đã quen mặt, mà cô cũng thật bội phục thủ đoạn của Tô Hiểu Vũ, bạn trai có nhiều nhưng không có một người nào dám ghen tuông tranh giành, lợi hại!

Cảm thấy nghe tiếp sẽ làm cô cũng nổi lên ham muốn nhộn nhạo, Hứa Lương Cảm quyết định mang theo đồ chạy nhanh về phòng mình.

Chỉ là cô chưa kịp đi cửa phòng kia đã mở, một người đàn ông từ trong đó đi ra, vừa thấy Hứa Lương Cảm thì ngạc nhiên, sau khi đánh giá cả buổi mới do dự hỏi: “cô là Hứa Lương Cảm?”

Hứa Lương Cảm cũng hip mắt nhìn đối phương, nghe giọng nói thôi cũng biết đối phương là ai, Lý Học Thông - “vị hôn phu” của Tô Hiểu Vũ!

“Là tôi, hôm nay anh rảnh ghé chơi à?”

Lý Học Thông cười gật đầu: “Hôm nay kết thúc buổi diễn sớm, cô không đeo kính lại còn trang điểm nên không nhận ra, xinh đẹp hơn trước. Hiểu Vũ đói bụng, tôi làm đồ ăn cho cô ấy”.

Hứa Lương Cảm gật gật đầu không nói tiếp nữa mà bước nhanh về phòng, tìm được mắt kính thay quần áo xong bắt đầu ăn xiên thịt dê.

Lý Học Thông này cũng rất tài giỏi, trong nhà có vài đoàn thể tổ chức các loại hình nghệ thuật dân gian, bình thường tham gia lễ khai mạc, khai trương các buổi diễn mới, nhà rất giàu có, hơn nữa hẳn lại là con trai một, bên người có hàng tá diễn viên theo nịnh nọt, bình thường không khác nào một thiếu gia.

Nhưng mà hiện tại lại thua trong tay Tô Hiểu Vũ, biết rõ bên cạnh Tô Hiểu Vũ có mấy người đàn ông, hẳn vẫn như một kẻ ăn xin ăn bám như đĩa, một thời gian sau Tô Hiểu Vũ bị tình thần cố chấp của hẳn dù cho đội nón xanh vẫn theo đuổi làm cho cô cảm động, hồ đồ nhận lời cầu hôn của Lý Học Thông, đến lúc tỉnh táo cảm thấy hối hận, nhưng Lý Học Thông lại thể non hèn biến cho nên Tô Hiểu Vũ đâm lao phải theo lao, không vút bỏ hẳn được, cuối cùng cảm thấy hồ thẹn nên vẫn kéo dài đến bây giờ.

Mà Lý Học Thông dù biết rõ Tô Hiểu Vũ sẽ không sống cùng hẳn, nhưng trước sau như một vẫn rất tốt với Tô Hiểu Vũ, không để ý Tô Hiểu Vũ cùng đàn ông khác lên giường, không những thế còn chuẩn bị đồ cưới khi nào Tô Hiểu Vũ đồng ý sẽ lập tức kết hôn, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, Hứa Lương Cảm nghĩ Lý Học Thông quả là người hiểm thấy.

Giải quyết xong 20 xiên thịt dê nướng, Hứa Lương Cảm lại xiên gà muối ớt chanh trước mặt.

“Trở về sớm thế”. Tô Hiểu Vũ không gõ cửa bước vào, trên người mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh đi đến.

Hứa Lương Cảm nhìn tóc cô ướt sũng biết là vừa tắm rửa xong: “Cảm thấy không hợp nên quay về, Lục Lục Lâm đâu, chưa nấu com cho cậu sao?”

“Lục Lục Lâm là ai?” Tô Hiểu Vũ nghe không hiểu.

“Lý Học Thông đó, trong lòng tớ hẳn là Lục Lục Lâm số 1 trong nước”.

(Lục Lục Lâm vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phương thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi để cướp bóc hoặc để chống quan lại)

“Cậu thật biết tổn thương người khác, tổ muốn sớm hủy bỏ hôn ước với hẳn, là hẳn không đồng ý, cậu cũng không phải không biết. Tớ vừa báo hẳn đi rồi, hẳn làm đồ ăn rất khó ăn, ngủ còn thích ngứa làm sao tớ chịu được. nói xem không hợp thế nào, là cậu không thích hẳn hay hẳn không thích cậu?” Thấy trên bàn có com rang, Tô Hiểu Vũ đứng lên đi đến ăn.

“Như nhau cả thôi, khuôn mặt với dáng dấp của người ta rất được, hơn nữa còn nhiều tiền nên tớ treo cao không nổi, tớ thấy hẳn không thật lòng muốn đi xem mắt, chẳng qua bị trong nhà ép đi thôi”.

Tô Hiểu Vũ hừ một tiếng: “Mặt mũi cậu cái gì cũng không thiếu thì kém hẳn cái gì chứ? Nhảy mắt một cái khẳng định sẽ có một đám người chạy theo, hẳn không phân biệt được tốt xấu đã bỏ một báo bối như thế này người tôn thất là hẳn, chúng ta đi người khác tốt hơn!”

“Chỉ hai oi, liếc mắt đưa tình với hip mắt nhìn người ta là hai việc khác nhau biết không? Các cậu không cho tớ đeo kính, tớ chỉ có thể nhử mắt vào nhìn, không chừng sẽ bị nhiều người hiểu nhầm đấy!”

Tô Hiểu Vũ nghe xong cười cười: “Đúng là chiến lược sai lầm. Cậu đừng vội, ngày mai tớ đến mời giới hôn nhân tìm cho cậu nhiều mối tốt hơn, không tin là không có người thích hợp!”

Hứa Lương Cảm cũng không nói lời nào, dù sao Tô Hiểu Vũ rất bận rộn chưa chắc đã nhớ đến chuyện này, mình cũng không nên vội vã từ chối lòng tốt của bạn.

Hai người ăn uống xong, Tô Hiểu Vũ đứng dậy trở về phòng, bắt đầu bế quan gõ chữ viết tiểu thuyết, các cô tuy không phải sáng tác tác phẩm văn học lớn gì nhưng cũng phải có cảm hứng, mà cảm hứng thì phải để trong đêm yên tĩnh mới có thể phát triển được.

Hơn 3 giờ sáng rồi cuộc Hứa Lương Cảm cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ, đứng lên lười biếng đuổi lưng đi đến giường rồi chìm vào giấc ngủ, vừa mới mê man thì bên tường lại truyền đến tiếng rên rì với ván giường kêu cọt kẹt cọt kẹt.

Đây không phải tiếng Tô Hiểu Vũ sao, âm thanh vẫn nhàm chán như thế không đổi, có phải nên có gì mới mẻ hơn không? Hứa Lương Cảm đối với âm thanh sát vách chịu đựng đã quen nên cứ ngủ tiếp.

Buổi trưa ngày hôm sau Hứa Lương Cảm gọi điện cho mẹ nói xem mắt thất bại, tuy Trình Lệ thất vọng nhưng không có biện pháp, chỉ có thể an ủi con gái yêu vài câu sau đó lại tiếp tục ngủ và người khác tìm kiếm đối tượng cho Hứa Lương Cảm.

Qua hơn nửa tháng, Hứa Lương Cảm bắt đầu cảm thấy chán nản, không có nguyên nhân gì chẳng qua có một mối lo lắng mới xuất hiện, hiện nay tiểu thuyết đang thất thu nên thu nhập giảm mạnh, nửa tháng mà kiếm được chưa tới 500 đồng thì đúng là giết người!

Như thế không ổn, biết mình sống chỉ dựa vào tiền sáng tác mỗi tháng, Hứa Lương Cảm cảm thấy phải tự cứu mình, bằng không cha mẹ nhất định sẽ ép cô về nhà ở, đến lúc đó không muốn kết hôn hay phải lấy ai cô cũng không được tự quyền quyết định.

“Lương Cảm, nhanh lên! Nhanh nhanh thay quần áo đi!” Tô Hiểu Vũ xông vào như con gió lốc.

“Cậu không thể gõ cửa sao, không lịch sự chút nào”. Hứa Lương Cảm tức giận nói.

Tô Hiểu Vũ cười cười: “Cậu ở trong phòng trừ ăn ngủ với gõ chữ ra còn làm chuyện gì khác mà phải sợ, chẳng lẽ muốn tự sướng?”

“Cậu tự chơi đi mà chơi, mà vội vàng chuyện gì chứ, thế nào?” Hứa Lương Cảm trừng mắt nhìn Tô Hiểu Vũ một cái.

“Ôi, cậu chưa từng trải nghiệm qua chuyện đó, làm sao biết nó tuyệt như thế nào, Lương Cẩm cậu đừng tự bạc đãi chính mình, cứ bảo thủ giữ mình như thế thì quá nhạt nhẽo đấy, không nhiều lời với cậu, nhanh thay quần áo, không phải lần trước tôi bảo cậu là tớ có đưa bạn làm trong công ty mới giới à, hôm nay tôi gọi điện cho cô ấy nói chuyện phiếm thì kết quả cậu biết sao không, tối nay chỗ cô ấy có hoạt động xem mất tập thể, cậu thấy không, đây là trời ban hoa đào đến cho cậu đây!”

“Xem mất tập thể? Tớ không đi, xem mất đã đủ dọa người, còn tập thể, thôi quên đi!” Hứa Lương Cẩm lắc đầu, cô không muốn trong một đám con trai kia chọn ba lựa bốn.

Tô Hiểu Vũ tức giận đập vai Hứa Lương Cẩm: “Cậu thì biết cái gì! Cậu cho rằng công ty bạn tớ chỉ là một công ty mới giới hôn nhân nhỏ nhoe, tớ cho cậu biết đó là công ty chất lượng cao, tất cả hội viên đều là thành phần lãnh đạo, trí thức trở lên, cán bộ làm ở cơ quan xí nghiệp rất nhiều, địa điểm xem mất hôm nay là trên lầu 9 của khách sạn quốc tế Quán Duyệt, phí mỗi cá nhân tới 699 đồng lận đó, tổng cộng chỉ có 20 người, điều kiện nam nữ xem mất đều cực tốt, cậu nghe đã hiểu chưa?”

“Tớ không điên đến mức tốn 700 đồng cho cái việc xem mất vợ vẫn này đâu! nói gì thì điều kiện của tớ cũng không tốt lắm, ngay cả một công việc đảng hoàng cũng không có, đến xem nào nhiệt làm gì chứ”. Hứa Lương Cẩm nghe thấy tình huống như vậy lại càng không muốn đi.

“Tớ không thể tưởng tượng được sao cậu lại keo kiệt đến thế, nói thật cho cậu biết, xem mất lần này là phía đàn ông trả tiền, phụ nữ được miễn phí, có một cô bạn việc không đi được, bạn tớ cần tìm người thay thế, cậu đi cô ấy muốn cầu mà không được, cơ hội lần này ông trời đã an bài cho đó, tớ cảm thấy chuyện lần này của cậu rất có hi vọng, hơn nữa ai nói không có công việc ổn định thì không được xem mất, biết đâu có người vừa ý. Cậu nhanh lên một chút coi, không kịp thời gian bây giờ”.

“Tớ không phải cậu, người gặp người thích, chẳng qua nếu cậu nói tôi đi giúp cô bạn của cậu thì tớ không có ý kiến”. Cũng được, tiệc đăng cấp năm sao, nghĩ đến đã thêm chày nước miếng, Hứa Lương Cẩm nghe thấy ả mà không phải trả tiền liền động lòng, cô 30 tuổi rồi mà chưa từng đến công của khách sạn 5 sao cao cấp bao giờ.

Tô Hiểu Vũ nhìn bộ dạng vui thích của Hứa Lương Cẩm, nhanh nhẹn giúp cô thay trang phục rồi tiến ra cửa.

Hứa Lương Cẩm đi xe đến khách sạn Quán Duyệt, lúc xuống xe có chút không yên lòng, trong lòng không dám chắc mình sẽ hòa nhập được với nơi cao cấp này.

Hít sâu một hơi, đến tận lúc vào thang máy mới chậm rãi đánh giá, nhìn thấy thiết bị trong thang máy toàn thấy trang bị xa xỉ, thầm nghĩ lúc bình thường viết tiểu thuyết quả là viết bừa bãi, lúc này tận mắt chứng kiến thì đúng là không còn gì để chê.

Vào cửa tiệc thì thấy bàn đã đầy chỗ, bạn của Tô Hiểu Vũ khách khứa chào hỏi xong cũng nhanh chóng đưa Hứa Lương Cẩm đến bàn duy nhất còn thiếu phụ nữ.

“Được rồi, đã đến đông đủ, mọi người có thể tự tìm hiểu đối phương hoặc là nhân viên sẽ nói giúp, chỉ là tôi nhắc nhở mọi người một chút vì thời gian có hạn, cho nên cứ 10 phút mỗi người nam sẽ đổi vị trí nói chuyện với cô gái khác, đến giờ thì nhân viên chúng tôi sẽ nhắc nhở mọi người thay đổi, hiện tại mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện với mỹ nữ nhé!” Hứa Lương Cẩm thấy bạn của Tô Hiểu Vũ nói xong quy tắc liền cùng những nhân viên khác lui vào, không tham dự nhiều vào quá trình xem mất.

Hứa Lương Cẩm nhìn 9 cô gái khác đánh giá, mỗi người đều trang điểm tỉ mỉ, quần áo khí chất của mình so với người ta đều chênh lệch, lại càng không phải nói về phương diện công việc, nghĩ vậy cũng biết mình không bằng người ta, cảm thấy việc bây giờ nên làm là ăn uống cho thật đã đi.

“Xin hỏi tiểu thư họ gì? Nếu không thì tôi tự giới thiệu chút nhé, dù sao chỉ có 10 phút, tôi họ Trương. Trương Nhiên, làm giáo viên dạy tiếng anh trường cao đẳng, yêu thích đi đây đó”. Người đàn ông đối diện Hứa Lương Cẩm vào thẳng chủ đề.

Nghe giọng nói của đối phương, lúc này Hứa Lương Cẩm mới chậm rãi nhìn.

không thể nào, thật đẹp trai! Đúng là không uống công! Nghĩ lại thấy dạo này mình gặp trai đẹp nhiều thật.

“Tôi cảm thấy nhìn anh rất quen, có ai nói anh rất giống Tề Tần lúc trẻ không?” Dù sao đối phương cũng chẳng coi trọng mình, Hứa Lương Cẩm thả lỏng trò chuyện tán gẫu.

cô gái này muốn cưới đến phát điên rồi sao? Làm gì có ai mới gặp mặt đã không rụt rè khen ngợi đối phương, nóng lòng muốn tán tỉnh như thế chứ!

Ngồi ở bàn gần cách bởi tấm bình phong bên cạnh, Tống Dật Hàng nghe thấy giọng điệu nịnh nọt treu đùa của Hứa Lương Cẩm, trong lòng không khỏi chế nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 4

Người tên Trương Nhiên rất ngạc nhiên, không nghĩ Hứa Lương Cẩm lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhưng rất nhanh tự tin cười: “Nhiều người nói như vậy thật, vừa rồi tôi nói nhiều như thế, còn chưa hỏi cô họ gì làm ở đâu?”

“Tôi tên là Hứa Lương Cẩm, hiện không đi làm, các anh là giáo viên trung học có phải rất mệt không, dạy thêm dạy bù kiếm được nhiều tiền chứ, anh đi làm xa nhà sao?” Hứa Lương Cẩm cảm thấy mình nên hỏi han một chút, tìm hiểu những công việc khác nhau để tìm thêm vốn viết tiểu thuyết.

“Khá xa, không cùng một khu”. Trương Nhiên Hữu có chút không hiểu, không rõ Hứa Lương Cẩm này âmĩ cái gì, điều kiện không tốt như thế sao có thể là hội viên của công ty mới giới này nhỉ, cô gái này không có công việc, chẳng lẽ trong nhà có nhiều tiền sao?

“Vậy anh đi dạy như thế nào, lái xe à?” Hứa Lương Cẩm lại đặt một câu hỏi nữa.

“Tôi không có xe, bình thường đều dùng xe đạp điện đi làm, trường học chỗ tôi làm không phải trường trọng điểm nên cũng không phải học bù, cho nên thu nhập không nhiều lắm, cha mẹ cô làm gì, tôi hi vọng có thể tìm một người vợ tốt để tôi có thể từ biệt cái xe đạp điện.”

Bộ dạng của Trương Nhiên này không xấu, công việc cũng không tệ, nhưng hẳn lại muốn tìm một người vợ giàu có để thỏa mãn nhu cầu vật chất, tuy rằng đây là sự thật nhưng vẫn khiến người ta ghét bỏ.

“Bỏ mẹ tôi chỉ là công nhân bình thường đã về hưu, tôi không có công việc cũng chẳng đi làm, đây chính là điều kiện của gia đình tôi”. Hứa Lương Cẩm cũng không có kiên nhẫn để tiếp tục câu chuyện này, nghĩ lại phải đổi mặt với 9 tên đàn ông như vậy thật mệt chết, hiện tại cô muốn đứng dậy đến bàn ăn lấy thức ăn, coi như không uống công có đến đây.

Trương Nhiên xác định cô gái đối diện nói thật nên cũng không còn hứng thú gì để nói, vì thế hai người tự nhiên đứng dậy ra khu đồ ăn lấy chút gì đó.

“Dật Hàng, anh đang nghĩ gì thế? Bữa tối không hợp khẩu vị sao?” Shibata Hisako có chút bất an nhìn Tống Dật Hàng đang không tập trung.

cô quen Tống Dật Hàng 10 năm, lại hoàn toàn không hiểu rõ sự điên rồ trong người đàn ông này, bình thường đều là người đàn ông tuân thủ phong độ.

Tống Dật Hàng cười cười: “không có gì, chỉ cảm thấy buổi tiệc xem mất bên kia thật có ý tứ”.

“Văn hóa xem mất của Trung Quốc quả thật thú vị, nhưng mà trong những trường hợp như vậy có thể phụ nữ sẽ không cảm thấy thoải mái”. Shibata Hisako không đồng ý với phương thức xem mất mất thể diện này, nhưng trong khuôn phép lễ giáo của cô không cho phép có nói ra mấy lời quá đáng.

“anh cũng là người Trung Quốc, cũng quen rồi”. Tống Dật Hàng không nghĩ tới Hứa Lương Cẩm sẽ thay đổi thái độ với tên con trai kia, thật đúng là có chút ngoài dự tính của hắn.

Shibata Hisako nghe lời của Tống Dật Hàng lập tức luống cuống nói: “thật xin lỗi, sống bên nước ngoài lâu quá, em lại quên mất quốc tịch của Dật Hàng, thật sự xin lỗi”.

“Bản thân anh cũng không thật sự đồng ý cách thức này, em đừng căng thẳng, chúng ta ăn cơm đi”. Tổng Dật Hàng rất thích tính dịu dàng của phụ nữ Nhật Bản, có thể làm đàn ông hài lòng, đó cũng là lý do hắn đồng ý ở chung với Shibata Hisako nhiều năm như vậy, hai người ở với nhau rất ăn ý.

Chờ Hứa Lương Cẩm và Trương Nhiên lấy xong đồ ăn, 10 phút đã trôi qua, Hứa Lương Cẩm vẫn ngồi ở chỗ đó, Trương Nhiên đi đến bàn tiếp theo, sau đó Hứa Lương Cẩm nhìn Trương Nhiên ăn cắn bỏ đồ ăn vào đĩa của cô gái, tuy bộ dáng của anh ta rất tốt, nhưng nếu phụ nữ không có tiền không có quyền thì đoán chừng cũng không quản được hắn.

Giữ vững tinh thần, Hứa Lương Cẩm mỉm cười nhìn đối tượng thứ hai: “Tôi không có công việc, bạn nhờ vả nên mời đến thay thôi”.

Người này ở trong nồi cháy đen vớt ra sao? Đen một cách lợi hại, ngũ quan cùng bộ dáng hình như đều chen ở giữa hay sao, thấy đối phương cũng cười với mình, Hứa Lương Cẩm cũng không muốn ăn, nếu người đen bình thường mà so với anh ta chắc thành da trắng cũng nên, người này lại có hân răng cửa vàng.

Trương Nhiên vừa rồi có tính cách làm người ta buồn nôn, còn người này ngoại hình làm người ta phát khiếp! Hứa Lương Cẩm cực kỳ bất đắc dĩ, một chút cũng không muốn ngồi chung.

“Xin chào, tôi tên Vương Khuê. thật ra tôi cũng có người quen nên mới tham gia lần gặp mặt này, tôi làm kỹ thuật ở một nhà máy, một tháng cơ bản có thể kiếm được 5 6 ngàn, đương nhiên là tính luôn cả tiền tăng ca. Tôi thấy cô rất tốt, hai ta cũng thích hợp, cùng trao đổi số điện thoại đi, tương lai nếu tôi và cô kết hôn thì tiền cô giữ hết!”

Người này đúng là bệnh không nhẹ, Hứa Lương Cẩm mỉm cười: “anh cảm thấy chỗ nào của tôi tốt?”

“Ừm... tôi, tôi cảm thấy cô rất có hương vị của phụ nữ”. Vương Khuê nghẹn nửa ngày mới nói ra một câu như dầu cù là Vạn Kim.

“Mùi vị rất nhiều sao?” Hứa Lương Cẩm vẫn cười.

“Phụt.....” Vẫn để ý tình hình bên kia, Tổng Dật Hàng phun một ngụm rượu đỏ, Shibata Hisako nhanh chóng đưa khăn cho hắn, cũng không hiểu vì sao Tổng Dật Hàng rõ ràng bị sặc mà vẫn cười được.

“Hả?” Vương Khuê có chút choáng váng.

“anh không phải nói tôi có hương vị phụ nữ sao, nhiều năm rồi anh là người đầu tiên khen tôi như vậy đấy, cho nên tôi muốn hỏi mùi vị của phụ nữ nhiều cỡ nào?”

Mặt Vương Khuê đỏ mỏ hôi, Hứa Lương Cẩm nghĩ nếu người này không quá đen thì bây giờ chắc mặt đang đỏ bừng, không muốn làm khó đối phương, Hứa Lương Cẩm lại một lần nữa đứng dậy: “Tôi đi vệ sinh”.

“anh đến toilet rửa sạch một chút”. Tổng Dật Hàng nghe thấy Hứa Lương Cẩm nói cũng đứng lên, trong đầu hắn đột nhiên muốn bắt chuyện với Hứa Lương Cẩm, muốn chào hỏi một chút.

“Vâng, anh cứ đi đi”. Shibata Hisako nói nhỏ với Tổng Dật Hàng.

Còn phải ứng phó với 8 người nữa, Hứa Lương Cẩm tuy rằng không muốn tiếp tục, nhưng không muốn bạn của Tô Hiểu Vũ khó xử nên cố gắng đến khi kết thúc.

Nghĩ lại thấy mình cũng hơi quá đáng, bộ dạng tuấn tú công việc tốt dễ nhìn thì lại chướng mắt với lợi thế của gia đình người ta, đương nhiên đối phương cũng không coi trọng cô, nhưng Vương Khuê này thật ra là người tốt bụng lại thành thật, chính mình lại không thích người ta.

Ồi, xem đi xem lại vẫn là Uống Tân Dương hợp ý mình nhất, mình lại không dám thổ lộ, sợ bị từ chối thì sau này sẽ không có cơ hội gặp nhau.

Trong lòng Hứa Lương Cẩm bắt đầu dể dể thờ dài, hai tay đẩy cửa toilet ra ngoài, kết quả lại không cẩn thận bị ngã lại còn quỳ trực tiếp xuống hành lang.

Tổng Dật Hàng đang tựa vào tường chờ bị hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là muốn đỡ Hứa Lương Cẩm đứng dậy, không nghĩ tới Hứa Lương Cẩm thấy tay hắn thì ra hiệu không cần, nhìn nhìn vài cái rồi tự đứng lên, ngay cả quần áo cũng chưa kịp phủi thì vội vàng đi tới phòng tiệc.

“Đừng nhìn tôi, may là không có người khác, bằng không sẽ thật mất mặt”. Hứa Lương Cẩm nhận ra Tổng Dật Hàng.

“cô..... không đau sao?” Tổng Dật Hàng do dự hỏi, vừa rồi thấy Hứa Lương Cẩm ngã có vẻ đau.

Hứa Lương Cẩm quay lại nhìn: “Sao mà không đau chứ, nhưng so với việc bị người khác thấy thì vẫn đỡ hơn”. Cách toilet một đoạn, Hứa Lương Cẩm mới dừng lại vỗ vỗ quần áo, vén quần lên nhìn nhìn, chỗ bị ngã cũng không đau lắm.

“Chỗ bậc thang kia có biển cảnh báo, cô không thấy sao?” Tổng Dật Hàng nghĩ lại bộ dáng sợ bị người khác thấy của Hứa Lương Cẩm, rốt cuộc không nhìn được cười.

“anh nói mấy lời này là có ý gì, tôi mà nhìn thấy thì làm sao ngã chứ?” Hứa Lương Cẩm nhìn thấy Tổng Dật Hàng thì cảm thấy tự nhiên hơn rất nhiều, dù sao cũng không phải nói chuyện gặp mặt xấu hổ đó.

“cô sao lại đeo kính thế?”

“Cận thị”.

“Sao lần trước gặp không thấy cô đeo?”

“Vì muốn xinh đẹp hơn”.

Hứa Lương Cẩm trả lời trực tiếp, Tổng Dật Hàng cười, chà trách lần trước gặp thấy mắt Hứa Lương Cẩm lụ lụ, chẳng qua lần này Hứa Lương Cẩm cũng không cầu nệ như lần trước, vì thế lại hỏi: “Xem mắt nhiều người như thế có thể gặp được nhân duyên sao?”

“Ồi, bạn thân thay tôi sốt ruột, tôi cũng đầu rành đến vậy, không sao cả, nói điều kiện của tôi thì tất cả đàn ông đều không ưa nổi”.

“Vừa rồi người kia không phải đối với cô rất vừa lòng sao?”

Lúc này Hứa Lương Cẩm liếc nhìn Tổng Dật Hàng: “anh dám nghe lên người khác nói chuyện sao?”

“không phải nghe lên, là ngồi gần không nghe không được”.

“không nhiều lời với anh nữa, thời gian tiệc rất hạn chế, anh cũng đang lãng phí thời gian đấy”.

Tổng Dật Hàng cười gật đầu với Hứa Lương Cẩm rồi trở về.

“Ừa? Sao hai người lấy ít thế? Vậy lỗ lắm nha, hay để tôi che cho hai người lấy thêm nhé.” Thời điểm đến bàn của Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cẩm vừa nhìn đồ ăn trên bàn không nhiều lắm nên sốt ruột cùng chào hỏi với Shibata Hisako.

“Tiểu thư, bên này là khu gọi cơm, không phải buffet”. Lúc này có một người phục vụ đưa thức ăn tới lễ phép nói.

ứa Lương Cẩm cảm thấy xấu hổ sờ sờ mặt: “Xấu hổ quá, hai người ăn đi, tôi đi đây”. nói xong liền chạy nhanh về chỗ của mình, đến cùng vẫn là mất mặt.

“Dật Hàng, anh quen vị tiểu thư kia sao?” Shibata Hisako tò mò hỏi, bạn bè bên cạnh Tổng Dật Hàng cô cũng quen chút ít nhưng cô gái này thì chưa bao giờ nhìn thấy, hơn nữa xem ra bọn họ cũng không cùng tầng lớp với nhau.

“Gặp mặt một lần”. Tổng Dật Hàng cũng không muốn giải thích nhiều.

Shibata Hisoka cũng không hỏi nữa, bởi vì cô gái này Tổng Dật Hàng cũng không để vào mắt, không phải cô xem thường cô gái này mà những phụ nữ vây quanh Tổng Dật Hàng đều là những cô gái xuất chúng.

Đến 9 giờ buổi xem mắt mới kết thúc, Hứa Lương Cẩm nhẹ nhàng thở ra, lúc này nhân viên của công ty mới giới đến: “Hứa tiểu thư, tiền sinh kia có cảm tình với tiểu thư, không bằng hai người lưu lại số để liên lạc nhé”.

Hứa Lương Cẩm nhìn theo tay của nhân viên, quả nhiên thấy Vương Khuê đang cười với mình, nhất thời kích động: “không cần đâu, tôi muốn suy nghĩ thêm chút”.

Nhân viên lập tức hiểu ý Hứa Lương Cẩm đang khéo léo từ chối, liền mỉm cười đi ra.

Hứa Lương Cẩm mệt mỏi cả đêm, hơn nữa Vương Khuê liên tục nhìn cô mỉm cười, cô chẳng thêm đề ý thức ăn của buổi tiệc nữa.

Hứa Lương Cẩm nói một tiếng với bạn của Tô Hiểu Vũ rồi bước vào thang máy, hiện tại cô muốn về nhà nghỉ ngơi thật tốt.

“Đợi tôi với!”

Hứa Lương Cẩm quay đầu nhìn rồi lập tức đi nhanh hơn.

“Này, tôi nói cô đưa số điện thoại cho tôi đi, chúng ta hẹn gặp nhau lần sau”. Vương Khuê ở phía sau bám riết không tha.

Người này nhất định là không tìm được đối tượng, hơn nữa cho là mình cũng vậy nên mới bám không dứt như vậy, Hứa Lương Cẩm vừa bực mình vừa buồn cười chạy đi.

“Mọi người cùng cho nhau một cơ hội, không được sao?” Vương Khuê dù sao cũng là đàn ông chạy nhanh hơn, lập tức đuổi kịp.

Hứa Lương Cẩm dừng lại, khó xử nhìn Vương Khuê muốn hòa giải để lại mặt mũi, cố gắng không muốn dùng lời lẽ làm tổn thương đối phương và biểu đạt cho hắn biết là hắn với mình không có khả năng.

“Lên xe đi, tôi đưa cô về nhà”.

Vào lúc hai người đang không biết nói gì, Hứa Lương Cẩm nhìn thấy Tổng Dật Hằng đi xe Jeep đến, vẫn là lão Vương lái xe.

Hứa Lương Cẩm không hề nghĩ ngợi lập tức mở cửa xe ngồi cạnh lão Vương, chỉ đề lại Vương Khuê vẫn đang đứng ngây ngốc nhìn theo bóng dáng chiếc xe.

“Nếu cô không muốn gặp người ta, chẳng lẽ cũng không từ chối sao?” Bình thường anh ít khi xen vào chuyện người khác, có thể bởi vì hôm nay cô gái này luôn khiến mình bật cười nên mới tốt bụng giúp cô, Tổng Dật Hằng đang tìm lý do cho mình.

“anh không phải có nghe lên sao, chẳng phải tôi không muốn từ chối, mà là anh ta không hiểu lời từ chối của tôi? Còn có việc này, anh cần bản là không nhớ tên tôi đúng không?” Hứa Lương Cẩm không thích Tổng Dật Hằng dùng giọng điệu giáo huấn nói chuyện với mình.

Tổng Dật Hằng ngạc nhiên, tiện đà giải thích: “Rất xin lỗi, tôi có chút thất lễ, quả thật tôi chỉ nhớ rõ cô họ Hứa”.

“Tôi tên Hứa Lương Cẩm, cảm ơn anh đã giúp tôi, vừa rồi thái độ của tôi cũng không tốt lắm”.

“Tôi thấy bữa cơm tối nay của cô cũng khá mệt nhí, vẫn là đưa cô tới chỗ bên cạnh khách sạn lần trước đúng không?”

Hứa Lương Cẩm cười gật đầu: “Làm phiền anh rồi”.

Tổng Dật Hằng cười, hai người cũng không nói nhiều, một là vì không quen, hai là vì không có đề tài chung đề nói, chỉ bằng không nói thì tốt hơn.

Đến khách sạn Hoa Minh, Hứa Lương Cẩm nói lời cảm ơn với Tổng Dật Hằng rồi quay về nhà trọ.

“Thế nào, có thu hoạch được gì không? Vì chờ cậu về nên tớ đều hủy hết hẹn đấy”. Tô Hiểu Vũ đi theo Hứa Lương Cẩm vào phòng.

“không có, đối phương có điều kiện tốt đều không thích tớ, người thích tớ tớ lại không thích”. Hứa Lương Cẩm đem chuyện vừa xảy ra kể với Tô Hiểu Vũ.

“không thể tưởng tượng được là cậu cùng họ Tổng kia rất có duyên, đáng tiếc là không hợp nhau, lần tới gặp lại Vương Khuê cậu cần thận chút, loại người như nhìn thành thật chứ ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, nhất định phải nhanh né đi, nhưng mà cậu cũng đừng gấp gáp, chỉ vì duyên phận chưa tới”. Tô Hiểu Vũ an ủi Hứa Lương Cẩm.

“Yên tâm đi, tớ không lo một chút nào, dù sao cũng có Vương Khuê hâm mộ tớ, xem ra cuối cùng tớ cũng có thể gả đi”.

Vào thời điểm Hứa Lương Cẩm nói xong thì điện thoại vang lên, Tô Hiểu Vũ thấy Lương Cẩm nghe máy thì biết chắc là Ưông Tân Dương gọi tới.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ok, em biết rồi, 7h30 ngày mai đến dọn dẹp ở hội trường, anh yên tâm đi, anh nghỉ ngơi sớm một chút”. Hứa Lương Cẩm hào hứng tắt điện thoại.

“Là Ưông Tân Dương à? anh ta lại bắt cậu làm gì, xem cậu cười đến góc kia”

Hứa Lương Cẩm hé miệng cười: “Tân Dương nói có công ty muốn tài trợ cho Hội Hạnh Phúc, chúng tớ muốn tổ chức một sự kiện, ngày mai các hội viên tham dự đều nhất trí sẽ sắp xếp bố trí công việc, tớ phải đến sớm dọn một chút”.

“Bây giờ anh ta mới nhớ đến cậu, chỉ là người dọn vệ sinh mà vui đến thế sao? Cậu cũng chẳng phải người nhân nhả gì, còn phải đánh chữ kiếm tiền đấy”. Tô Hiểu Vũ chường mắt với phương thức thăm mền này của Hứa Lương Cẩm.

“không sao đâu, tớ còn muốn gọi cho Đại Long, nhờ hắn giúp đỡ hai tiết tọa đàm”.

Hứa Lương Cẩm nói xong cầm điện thoại gọi cho Ngô Thừa Long, Ngô Thừa Long là đồng hương với Tô Hiểu Vũ, đáng vẻ rất đẹp trai, thích đàn ông nhưng không phải đồng tính luyến ái, bởi vì anh ta muốn làm con gái, trước mắt làm ở quán bar cho đồng tính luyến ái, ước mơ là đi làm đủ tiền để đi chuyển giới.

Hội Hạnh Phúc của Ưông Tân Dương lại rất cần Ngô Thừa Long đến tọa đàm về nhiều đề tài vì dự như tuyên truyền sức khỏe sinh sản và hành vi đồng tính an toàn, cho nên Hứa Lương Cẩm liền giới thiệu Ngô Thừa Long đi hỗ trợ, mỗi lần Ngô Thừa Long tham gia tọa đàm đều được trả tiền.

“Đại Long, thứ bảy chủ nhật có rảnh không, ở chỗ của Tân Dương cần hai tiết tọa đàm”.

“Cũng được, nhưng giá cả tăng lên một chút, một tiết 200.” Bên kia quán bar của Ngô Thừa Long thật ảm ỉ.

“Cậu dám lên giá sao?”. Hứa Lương Cẩm mắt tròn trắng.

“Chị gái à, hiện nay giá cả đều leo thang đó, tớ đây không muốn thế đâu, hơn nữa ngoài tớ ra còn ai sẵn sàng xuất đầu lộ diện bỏ đi mặt mũi để làm tài liệu sống cho mấy người chứ!” Ngô Thừa Long da mặt rất

dây.

Hứa Lương Cầm nhắm nghiền: “Được rồi, tớ sẽ nói với Tần Dương, xem có thể thêm chút kinh phí không, ngày mai sẽ có câu trả lời cho cậu”.

“Ok, cảm ơn bà chị, có khách đến, tớ cúp đây”.

“Lương Cầm, tớ cũng có chuyện nhờ cậu đây”. Chờ Hứa Lương Cầm xong việc, Tô Hiểu Vũ mở miệng.

“Chuyện gì thế?”

“Cần đây không phải tớ rất mê phim Hàn sao, cho nên tớ lên mạng học tiếng Hàn, có quen một người tên là Park Ji Ji, anh ta muốn gặp mặt mình, cậu cùng tớ ra sân bay đón anh ta nhé”.

“Cái gì? Ở trên mạng mà cậu cũng dám gặp mặt sao, không sợ bị lừa à, anh ta ở đâu?” Hứa Lương Cầm lờ mờ Tô Hiểu Vũ.

Tô Hiểu Vũ cong môi: “Tớ chat webcam với anh ta cũng được một thời gian rồi, anh ta dạy tớ tiếng Hàn, anh ta sang Hàn Quốc công tác, lần này đi công tác tiện thể về nước để gặp tớ, buổi tối ngày mai anh ta sẽ xuống sân bay rồi ở khách sạn Hoa Minh”.

“Lý Học Thông biết chuyện này không?”

“Tớ nói với anh ấy rồi, anh ấy chỉ bảo tớ chú ý an toàn”.

Hứa Lương Cầm ngửa mặt lên trời thở dài: “Lý Học Thông rốt cuộc không phải đàn ông rồi!”

“Ừm....., trên giường thì anh ta mới là đàn ông”.

Tô Hiểu Vũ cười khế, sau đó lại thở dài: “không phải tớ ưc hiếp Lý Học Thông, cậu cũng biết tớ là dạng người gì, tớ không có khả năng gả cho anh ấy, chỉ có thể làm anh ấy tổn thương rồi chết tâm thôi”.

Nghịch duyên mà! Hứa Lương Cầm hiểu nỗi khổ của Tô Hiểu Vũ nên gật đầu đáp ứng: “Tối mai tớ sẽ cùng cậu ra sân bay”.

Ngày hôm sau Hứa Lương Cầm dậy rất sớm, cầm chìa khóa rồi đến Hội Hạnh Phúc dọn dẹp.

Hội Hạnh Phúc là do lúc Ông Tần Dương học đại học được Phó hiệu trưởng giúp đỡ tài trợ thành lập ra, có một căn nhà ba tầng cho họ sử dụng, dù sao chỗ đó cũng không để làm gì chỉ bằng để làm việc này.

Sau khi Hứa Lương Cầm dọn dẹp xong thì đầu đầy mồ hôi, lúc này hội viên mới lục tóit, thấy Ông Tần Dương cùng Trần Mĩ Nhạc đang vui vẻ đến thì lòng cô có chút chua chua.

“Lương Cầm, vất vả cho em quá, uống nước đi”. Ông Tần Dương đưa nước uống cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm lập tức nở nụ cười: “Cám ơn!”

“cô thật rảnh rỗi, cả ngày không có việc gì làm, nếu chỉ việc nhỏ mà mất sức đến thế thì cũng không cần đến đây làm đâu”. Trần Mĩ Nhạc nhìn hai người nói chuyện bắt đầu giờ tính âm dương quái khí.

Hứa Lương Cầm không để ý Trần Mĩ Nhạc, bởi vì Tô Hiểu Vũ nhắc với cô, trước mặt Ông Tần Dương dù Trần Mĩ Nhạc có công kích như thế nào thì cũng đừng nói gì là được.

Quả nhiên Ông Tần Dương nói: “Mĩ Nhạc sao em có thể nói như thế, Lương Cầm đã thức đêm để viết tiểu thuyết anh lại còn làm phiền cô ấy, hội của chúng ta không thể thiếu “quản gia” Lương Cầm đâu, anh thấy người đến đông đủ rồi chuẩn bị họp thôi.

Ông Tần Dương ôn hòa ngăn lời Trần Mĩ Nhạc, bắt đầu triệu tập mọi người.

Hóa ra là một xưởng sản xuất bia nổi tiếng muốn tài trợ cho hội 5 triệu mua bao cao su, bọn họ muốn bàn về chuyện này.

Xưởng bia kia vì sao muốn tài trợ bao cao su thế, chẳng lẽ nhắc nhở mọi người sau khi uống rượu say không nên làm loạn sao? Đúng là một ý kiến hay để tuyên truyền.

“Cho nên nhiệm vụ lần này của chúng ta rất khó, địa điểm chúng ta phát bao cao su miễn phí tại các trung tâm thương mại, chỗ này rất tấp nập, tôi biết mọi người đều có công việc rất bận rộn, việc này sẽ liên lụy đến sức khỏe cũng tinh thần, đến lúc đó mọi người cố gắng cùng nhau làm tốt công tác tuyên truyền này, đồng thời cũng phối hợp với đài truyền hình và báo chí giúp hình tượng của công ty bia thêm tốt hơn. Lương Cầm, anh nghĩ nhiệm vụ khó khăn này giao cho em nhé, chúng ta không có tin tức gì, chỉ có thể nhờ em đi tìm thôi, tranh thủ nửa tháng tìm ra giá cả so với thị trường như thế nào, đương nhiên chất lượng là nhất. anh cũng ý nghiệp đã nói qua, chỉ cần chúng ta mua đủ chất lượng và số lượng như cam đoan, vậy thì kinh phí có thể đưa vào quỹ làm công ích, em phải tốn nhiều công sức rồi. Đợi lát nữa anh sẽ đưa 1000 đồng cho em để mua hàng mẫu nhé”.

Ông Tần Dương nói xong, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt hướng về cái người tên Hứa Lương Cầm đang ngăn người kia.

Đến lúc người bên cạnh đẩy đẩy, Hứa Lương Cầm mới kịp phản ứng, mặt đỏ lên: “Xấu hổ quá, hội trưởng, em phân tâm quá, không nghe anh nói gì hết”.

Ông Tần Dương cũng không ngại: “Buổi sáng mệt như thế rồi, tí nữa em ở lại anh sẽ nói riêng với em”.

Trong lòng Hứa Lương Cầm ngọt ngào, không hổ là bạch mã hoàng tử trong lòng mình, cô không bao giờ thấy Ông Tần Dương tức giận, là người chồng có thể nhìn nhưng không thể chạm vào!

Sau khi Hứa Lương Cầm nghe xong nhiệm vụ mà Ông Tần Dương giao phó thì lập tức tỉnh táo, lập tức tố thái độ buổi chiều nay sẽ đến các siêu thị lớn để nghiên cứu, cần phải tìm bao cao su có chất lượng và giá cả tốt.

“Ông Tần Dương này có phải đang trêu đùa cậu không, cái này mà gọi là nhiệm vụ sao, cậu là con gái mà bảo cậu đi mua bao cao su, đúng là thiếu đạo đức!” Giữa trưa Hứa Lương Cầm về nhà trọ, Tô Hiểu Vũ vừa nghe xong câu chuyện thì nổi giận.

Hứa Lương Cầm hi hi cười: “Cái này có là gì đâu, dù sao tớ cũng không phải đi làm hay học bài, lại nói Tần Dương còn đồng ý tặng tiền cho Đại Long, huống chi bên cạnh tớ còn có cổ vấn chuyên nghiệp. Chị à, chị cung cấp thông tin cho em về vấn đề này nhé”.

“Biến sang một bên đi, cái tớ dùng đều là đồ nhập khẩu, các người mua không nổi đâu! Như vậy đi, tớ sẽ hỏi vài người xem thế nào, cậu không ngại mặt mặt thì tớ sờ ruột cũng chẳng ích gì”.

“Mua bao cao su có gì mà mặt mặt, hơn nữa tớ còn là khách hàng lớn, nhìn hành động của cậu em mở mồm thế nhưng tư tưởng lại như phong kiến!” Hứa Lương Cầm lo lắng nói.

“Mua bao cao su đương nhiên không mất mặt, vấn đề là cậu chỉ đơn giản mua thôi sao? Cậu còn phải nghiên cứu tìm hiểu, tớ mặc kệ cậu, cậu đừng quên buổi tối nay đến sân bay cùng tớ là được”. Tô Hiểu Vũ không quên nhắc nhở Hứa Lương Cầm.

“Yên tâm đi, hơn 5h tớ sẽ đến”.

Ăn cơm trưa xong, Hứa Lương Cầm không chậm trễ đón xe bus đến nhà kho siêu thị lớn nhất thành phố, đây cũng là lần đầu tiên cô đến, bởi vì bình thường không có chuyện cần đến đây, cô chỉ biết nơi này giá thấp hơn so với siêu thị.

Sau khi nghe nhân viên chỉ nơi bán bao cao su, lúc nhìn thấy một hàng bao cao su màu sắc khác nhau đến hoa cả mắt khiến Hứa Lương Cầm đau đầu, bao lâu mới tìm hiểu xong đây!

Vẫn nên bắt đầu từ đâu đi, Hứa Lương Cầm suy nghĩ một chút rồi sắp xếp những mặt hàng cùng giá.

“Siêu mỏng tron nhẵn, sao giống băng vệ sinh thế, thứ này cũng có độ dày mỏng sao?”

Hứa Lương Cầm nhìn chữ trên hộp bao cao su, sau đó lại nhìn tiếp: “Vừa kích thích thoải mái vừa mềm mại, loại cảm giác này sao đối lập thế, có thể có thứ hiệu quả này sao?”

Nhìn hai hộp có giá giống nhau, giới thiệu hai loại bao cao su khác nhau, Hứa Lương Cầm chào thua, đúng là cô không nên đi, không biết cách nào đành nhờ người khác tư vấn cho thôi.

Người bán hàng nghe mua số lượng lớn hết sức chú trọng, tay chân nhanh chóng cầm vài loại giới thiệu cho Hứa Lương Cầm.

Tổng Dật Hàng không dám không thừa nhận chính mình bị cô gái tên Hứa Lương Cầm làm cho sợ hãi, hơn nữa hẳn cũng xác định về sau chắc chắn mình sẽ quên cái tên Hứa Lương Cầm này.

Nhìn người bán hàng đang nói các loại công dụng của bao cao su cho cô gái kia, thật sự hẳn không khống chế được bước chân đến đó.

“Hứa Lương Cầm”.

“A, khéo vậy, anh cũng tới mua bao cao su sao, anh mua loại nào thế, nếu không cùng tôi mua đi, tôi mua nhiều có thể được giảm giá”. Hứa Lương Cầm rất nhiệt tình, cảm thấy mình và Tổng Dật Hàng thật có duyên, cho nên rất hào phóng.

cô tính một ngày làm bao nhiêu lần! Thiếu chút nữa Tổng Dật Hàng nói ra câu này, nhưng vẫn nhịn được.

“Tôi tới đây mua đồ dùng hàng này, nơi này nhập khẩu thực phẩm tương đối đầy đủ, chất lượng cũng cam đoan”.

“Ồ, ra là vậy, bình thường anh có nghiên cứu cái này không, anh cảm thấy loại này với loại này như thế nào, giới thiệu cho tôi với?” Hứa Lương Cầm nghĩ làm sao có thể mua được bao cao su giả vừa phải mà chất lượng tốt, cô muốn tiết kiệm chút ít cho Uông Tân Dương.

Phụ nữ nước ngoài cũng không coi mở về vấn đề này đến thế, Tổng Dật Hàng cho là hôm nay mình đã được mở mang tầm mắt.

“Ngại quá, vấn đề này tôi chưa từng quan tâm, chỉ sợ không giúp được gì”.

“không sao, không sao, tôi chỉ hỏi chút thôi”.

Hứa Lương Cầm lại cầm hộp đóng gói bao cao su tình xảo nghiên cứu, miệng vẫn không quên nói nhỏ: “Đóng gói không giống nhau độ thoải mái cũng không giống nhau, phù hợp với kích thước nhỏ bé của người trong nước.”

Trong đầu vừa nghĩ xem kích thước nhỏ của người trong nước là như thế nào, liền thấy hóm tam giác vẽ vòng tròn tròn kiểu quả chuối.

Đây là chuối tiêu phải không? Cái này cũng không phải quá nhỏ chứ! Hứa Lương Cầm hai mắt nhìn chăm chăm trái chuối tiêu, lại nhìn Tổng Dật Hàng bên cạnh.

Kích thước nhỏ của người trong nước thật đau lòng, con gái Trung Quốc thật đáng thương!

Sao lại nhìn tôi? Tổng Dật Hàng lại một lần nữa không nhịn được chất vấn, tiếp tục bảo trì phong độ đàn ông không nói một lời, nhìn Hứa Lương Cầm đã lâu cũng không để ý mình phải đi mua đồ.

“Cứ lấy cho tôi mỗi thứ hai hộp đi, những thứ tôi đã chọn thì hai hộp, hôm nay cứ như thế này đã”. Hứa Lương Cầm có chút đau đầu, muốn mua về cho bọn Uông Tân Dương cùng nghiên cứu.

“Vâng phu nhân, tôi có thể cam đoan với phu nhân là giá ở đây so với thị trường là thấp nhất, tôi sẽ cho phu nhân thương lượng về giá cả, hơn nữa vừa rồi tôi cũng xin chỉ thị của giám đốc, nếu đơn đặt hàng của phu nhân nhiều, chúng tôi sẽ tặng phu nhân 20 thùng nước khoáng, nước không chất bảo quản, chất lượng không thành vấn đề. Lát nữa phu nhân có thể đến quầy thu ngân số 2 thanh toán, tôi đã nói qua rồi, sản phẩm sẽ được chiết khấu trực tiếp cho cô”.

“Tốt, tôi sẽ đưa số điện thoại để tôi và cô liên hệ nhé”. Hứa Lương Cầm để hơn 40 hộp bao cao su vào trong xe đi đến quầy thu ngân.

“Quý khách, cô hãy đưa thẻ hội viên”.

“Tôi không có thẻ hội viên”. Hứa Lương Cầm nhìn người thu ngân quầy số 2.

“Vậy thì thật xin lỗi, siêu thị chúng tôi phải có thẻ hội viên, dựa vào thẻ mới có thể mua sắm, nếu không phu nhân có thể dùng chứng minh thư đến quầy phục vụ để giải quyết”.

Đây là quy định gì vậy, có tiền cũng không mua được!

“Dùng của tôi đi”. Vừa trải qua chuyện kia Tổng Dật Hàng có ý muốn tránh xa Hứa Lương Cầm, nhưng nhìn bộ dáng khó xử của cô vẫn vô thức đưa thẻ hội viên của mình.

“thật sự cảm ơn anh, tôi cũng không biết siêu thị này lại có quy định như thế”. Thanh toán xong, Hứa Lương Cầm đi ra cùng Tổng Dật Hàng.

“có đi xa như vậy vì mua cái này sao?”

“Đúng thế, nghe nói nơi này khá phong phú, cũng không biết có thật hay không, ngày mai tôi sẽ đến nơi khác xem thế nào so sánh một chút”.

Tổng Dật Hàng xoa nhẹ mi mắt: “không cần phải đi nơi khác đâu, nơi này là kho hàng của trung tâm thương mại, số lượng hàng nhập siêu thị bình thường không thể so sánh được, hơn nữa chất lượng kiểm tra tương đối nghiêm ngặt.”

“Sao anh biết nhiều thế?”

“Bởi vì tôi từng ở nước ngoài một thời gian, thị trường ở nước ngoài rất phổ biến nên tôi biết chút ít. có đến đây bằng cách nào?” Tổng Dật Hàng hỏi.

“đi xe bus đến đây, tuy rằng nơi này khá xa nhưng giao thông cũng thuận tiện”. Hứa Lương Cầm cười trả lời.

Tổng Dật Hàng nghĩ tới việc có phải cảm cả một túi to chứa bao cao su mà chen lẫn trên xe bus cảm thấy lo lắng, ở trên xe mọi người sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì, vì thế lại ngoại lệ lo chuyện bao đồng nói: “Tôi sẽ đưa cô về”.

“không còn gì tốt hơn, cứ đi nhờ xe của anh như thế thật không phải, nếu không tôi sẽ mời anh ăn cơm vào dịp nào đó nhé”. Tổng Dật Hàng đề nghị, Hứa Lương Cầm cầu còn không được, trạm xe bus xa như vậy cô thật không muốn đi.

Đến bãi đỗ xe lão Vương tài xế nhìn thấy hai người đang cầm đồ trong tay, nhìn thấy chiếc túi Hứa Lương Cầm xách trên tay cũng bỏ qua sự lịch lãm trầm ổn đã tới luyến được mà nhìn khuôn mặt Hứa Lương Cầm quét qua vài lần.

Lão Vương đã quen đường đi chạy thẳng đến bên cạnh khách sạn Hoa Minh, khi Hứa Lương Cầm xuống xe còn muốn đưa hai hộp bao cao su thay lời cảm ơn Tổng Dật Hàng, Tổng Dật Hàng đen mặt kiên quyết tỏ vẻ mình không cần có mối từ bỏ ý định.

Nhìn Hứa Lương Cầm vô cùng vui vẻ đi đến tiểu khu đối diện, Tổng Dật Hàng mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tổng tổng, công ty phía nam phải người tới, ngài xem nên an bài ở đâu, ở kí túc xá công ty chứ?”

“không cần, an bài ở khách sạn đi, tôi còn muốn mở cuộc họp suốt đêm với anh ta. Đây chẳng phải đang đứng trước khách sạn sao, tôi và chú cùng vào thuê mấy gian phòng cùng một phòng họp nhỏ đi, buổi tối nhất định không có ai dùng, tôi cũng có thể nghỉ ngơi một chút”. Tổng Dật Hàng quyết định ở khách sạn Hoa Minh tiếp đãi cấp dưới.

“Wow, cậu đã cầm cái túi to này đi xe bus về sao? Lương Cầm, cậu thật dũng cảm!” Tô Hiểu Vũ sợ hãi nhìn đồng bao cao su, đáy lòng không thể không bội phục Hứa Lương Cầm.

“không phải, lại gặp Tổng Dật Hàng, anh ta đưa tớ về”.

“Tớ thấy hai người các cậu thật sự có duyên phận không ít đó, không thành không được”. Tô Hiểu Vũ lại làm thầy bói.

Hứa Lương Cầm lắc đầu: “không đâu, làm bạn bè còn được, chênh lệch về đẳng cấp các thứ quá lớn, chính là không nghĩ tới anh ta còn đi xe trong nước”.

“Lương Cầm tớ nói cậu này, nếu ông trời muốn tác hợp các cậu thành một đôi uyên ương, cho dù là nhân cách hay đẳng cấp các cậu không giống nhau, không tin cứ thử xem, trực giác của tớ rất chuẩn”.

Hứa Lương Cầm không để ý đến Tô Hiểu Vũ, nhìn thời gian còn sớm liền trở về phòng nhỏ của mình đánh chữ, thiếu tiền thì phải kiếm, đầu năm nay một chút tiền lẻ cũng chẳng ai đi cho không mình.

Đến 7h tối, hai người ra khỏi nhà đi taxi đến thẳng sân bay.

“Tớ nói cậu rõ ràng có bằng lái, đánh chữ cũng không thiếu tiền, sao lại không mua nổi chiếc xe chứ, cả ngày ra khỏi nhà gọi taxi cũng tốn rất nhiều tiền”. Hứa Lương Cầm vẫn không rõ vì sao Tô Hiểu Vũ không mua xe.

“Cậu thì biết cái gì, gọi taxi mới tiết kiệm chứ, hiện tại tình hình giao thông không tốt, không có chỗ đỗ xe, chỗ đỗ xe cũng không có. Hơn nữa bằng lái của tớ rất có tác dụng, hiện tại rất nhiều thuê bằng lái xe, có người muốn thuê 200 đồng một tháng, 11 tháng được hẳn 2000 đồng đấy”.

“Sao cậu không nói sớm, sớm biết bằng lái có tác dụng như thế तो đã đi thì rồi!” Hứa Lương Cầm vừa nghe thấy mới mua bán tốt liền động tâm.

Tô Hiểu Vũ nhìn Hứa Lương Cầm nói: “Cậu cũng thi bằng lái sao? Tay chân không phối hợp được lại chậm chạp, hay là quên đi, đừng vác thêm sai lầm”.

“Những lời này của cậu là ám chỉ tớ không thi đỗ sao! Chờ thời điểm tớ thi đỗ thì cậu nhờ đưa tớ đi ăn đại tiệc nhé!” Hứa Lương Cầm vỗ ngực, hùng hồn nói.

Đến sân bay đợi hơn nửa tiếng mới thấy Park Ji Ji.

Ánh mắt Tô Hiểu Vũ từ trước cho tới giờ cũng không tê, bộ dáng Park Ji Ji vừa sạch sẽ lại đẹp trai, tuổi còn trẻ tinh thần lại phấn chấn.

Ba người cùng nhau ngồi vào xe taxi, Tô Hiểu Vũ cùng Park Ji Ji ngồi ở phía sau ôm ôm ấp ấp.

Hai người này cũng quá sốt ruột rồi đi, Hứa Lương Cầm đành nói chuyện cùng với tài xế taxi cho bớt xấu hổ.

“Lương Cầm, cậu đi cùng Park Ji Ji đến lấy thẻ phòng trước rồi trấn an anh ta dùm tớ, Lý Học Thông đến tớ phải đuổi anh ta đi”. Đến khách sạn Hoa Minh, Tô Hiểu Vũ kéo Hứa Lương Cầm sang một bên nói nhỏ.

“không phải cậu nói anh ta không ngại sao, sao còn chạy đến đây? nói, cậu nói với anh ta hôm nay cậu làm gì?”

“Tớ không phải không để ý sao, anh ta thuận miệng hỏi thì tớ theo lệ trả lời, ai biết anh ta lên con gì lại chạy đến! Tớ đi một lát sẽ trở lại, anh ta không dám nào loạn đâu”. Tô Hiểu Vũ nói xong chào Park Ji Ji một tiếng rồi chạy ra cổng khách sạn.

Hứa Lương Cầm không có cách nào đành đi cùng Park Ji Ji đến chỗ tiếp tân.

Trong vòng một ngày anh đã gặp cô gái này đến 2 lần, một lần là ở siêu thị mua bao cao su, lần này thì gặp cô gái này đang cùng đàn ông thuê phòng, hóa ra cô gái Hứa Lương Cầm này cũng không phải người yên phận, ngược lại rất hào phóng!

Tổng Dật Hàng cau mày nhìn đôi nam nữ đang nói chuyện ở quầy tiếp tân, đối với việc mình đã nhìn nhầm Hứa Lương Cầm vài lần cảm thấy rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Tổng tổng, mọi người đã tới rồi”. Lão Vương đi tới nhắc nhở Tổng Dật Hàng, những người khác lần lượt đến bắt tay cùng Tổng Dật Hàng.

“đi thôi, lên lầu báo mọi người rửa mặt chuẩn bị một chút, sau đó đến phòng nhỏ để họp”. Lại nhìn bóng lưng Hứa Lương Cầm một lần nữa, Tổng Dật hàng mới đi cùng mọi người vào thang máy.

Sau khi lấy thẻ phòng, Hứa Lương Cầm ngồi cùng Park Ji Ji ở đại sảnh đợi Tô Hiểu Vũ, hai người không có chuyện gì để nói với nhau đành ngồi cười ngốc, cũng may Tô Hiểu Vũ về nhanh, Hứa Lương Cầm mới được về nghỉ ngơi.

Trở về phòng trọ liền nhìn thấy vẻ mặt chán nản của Lý Học Thông đang ngồi trên sofa, Hứa Lương Cầm thấy mình không biết nói lời gì để an ủi, đành phải gật đầu chào rồi quay về phòng, kết quả cửa phòng nhỏ phía bắc vừa mở ra, Ngô Thừa Long cùng một đứa bé trai có dáng vẻ thanh tú cũng đi ra.

“Người ta mới bây lớn đã bị cậu phá hoại, thế mà cậu cũng xuống tay được!” Hứa Lương Cầm nhìn Ngô Thừa Long cao lớn anh tuấn đang tiễn đứa bé trai đó đi không khỏi quở trách, cái người này phải đến mười ngày nửa tháng mới nhìn thấy mặt.

“đã thành niên rồi, giàu có lại rất si tình, không đi khách sạn lại muốn về nhà cùng với tôi, tôi chỉ thuê phòng ở chứ làm gì có nhà, thật buồn cười”.

Ngô Thừa Long chẳng để ý gì liền ngã người lên sofa đáp lại lời nói của Hứa Lương Cầm, sau đó lại thản nhiên nhìn Lý Học Thông rồi cười cười nói: “Tôi nói Lý ca nên thông suốt chút đi, tôi và Hiểu Vũ cùng lớn lên từ bé, cô ấy chẳng hiểu thế nào là sống bình yên đâu, sao anh phải làm tội mình vậy!”

“Tôi có thể chờ, tôi không tin cả đời này của cô ấy không muốn một chỗ bình yên, sớm muộn gì cũng có ngày cô ấy muốn kết hôn sinh con”. Lý Học Thông thật sự cố chấp.

Ngô Thừa Long thu lại nụ cười: “Các người không hợp đâu! Các người không chỉ làm tổn thương chính mình mà còn có cả cha mẹ các người nữa, các người có thể kiên nhẫn đợi, bọn họ đợi được không? Tôi thấy anh bình thường đã giúp đỡ tài trợ tôi không ít nên tôi mới nhiều lời vậy thôi”.

Hứa Lương Cầm nhìn biểu tình nghiêm túc của Ngô Thừa Long, không tiếng động thờ dãi: “Thôi nào, Đại Long đừng nói nữa, mỗi người đều có sự kiên trì của riêng mình, Tân Dương đã đồng ý yêu cầu của cậu, về sau mỗi buổi tọa đàm là 200 đồng”.

“Ôi, chị em tốt của mình, cậu thực sự là chị ruột của mình, lần khác tớ sẽ chiều đãi cậu”. Ngô Thừa Long khôi phục thái độ cà lờ phớt phơ của mình, đứng dậy ôm Hứa Lương Cầm còn hưng hăng hôn hai phát vào má, Hứa Lương Cầm đẩy không ra chỉ có thể tức giận chùi đi, sau đó hai người không để ý Lý Học Thông nữa, tự trở về phòng của mình.

Tối ngày hôm sau Tô Hiểu Vũ mới trở về, Lý Học Thông đã đi rồi.

“Mẹ ơi, ra tay thật hào phóng, vừa gặp mặt cậu đã đưa lễ vật quý giá như vậy, không phải cầu hôn mới tặng nhẫn sao, anh ta có ý gì?” Hứa Lương Cầm hâm mộ nhìn tay đang đeo nhẫn kim cương của Tô Hiểu Vũ.

Tô Hiểu Vũ gật đầu: “thật ra tớ cũng không muốn anh ta làm vậy nhưng anh ta cứ khẳng khái đòi tặng, nói là quà từ Hàn Quốc mang về. Chẳng qua biểu hiện anh ta trên giường không được tốt, đoán chừng là vì chột dạ mới tặng quà cho tớ, bộ dáng đẹp để trắng trẻo nhưng thể lực lại quá kém”.

“Vậy trước hết cậu tìm cách ứng phó đi, dù sao sớm muộn gì anh ta cũng phải đi”.

“Thôi đừng nói chuyện này nữa, ngày hôm qua anh ta còn nói muốn xin về làm công ty trong nước, làm tớ sợ muốn chết. Tớ chỉ coi anh ta làm bạn bè bình thường nên chơi đùa thôi, sự thật tớ đã có vị hôn phu rồi”. Tô Hiểu Vũ tháo nhẫn kim cương ném vào ngăn kéo.

Hứa Lương Cầm lại bàn khoăn một việc khác: “Hiểu Vũ, cậu nói bằng lái xe có thể kiếm tiền đúng không, nếu là thật thì tớ sẽ đi thi lấy bằng”.

“Đương nhiên là thật rồi, chỉ cần không tính khoản khấu trừ là được, cậu gấp gấp như thế làm gì? Tay chân cậu vụng về như vậy làm sao đi học lái xe”.

“Quyền tiểu thuyết hiện tại không lời được bao nhiêu, tớ phải nghĩ cách kiếm tiền chứ, nếu không sẽ phải đụng đến tiền đẻ dành”.

“Cần tiền gấp làm sao, tớ cho cậu mượn, cậu cần bao nhiêu?” Tô Hiểu Vũ rất sáng khoái.

Hứa Lương Cầm lập tức lắc đầu: “Tớ không không cần tiền, tớ nghĩ chuyện tốt như vậy sao mà bỏ qua được, tớ cũng nên đi học lấy bằng, đến lúc đó cậu chỉ cần giúp tớ tìm người thuê bằng là được”.

“không thành vấn đề, mấu chốt là cậu có khả năng thi đỗ hay không thôi”.

Hứa Lương Cầm tự tin cười tươi, không quấy rầy Tô Hiểu Vũ nữa liền lên mạng tìm trường học lái xe.

Tra trên mạng rất cả buổi cuối cùng chọn được trường học lái xe lớn nhất trong nội thành, tuy rằng học phí hơi đắt nhưng rất đảm bảo, không giống các trường dạy lái xe nhỏ ngay cả sân tập cũng không có.

Xót xa đóng gần 4000 đồng học phí, Hứa Lương Cầm quyết định khổ luyện, bởi vì nơi tập lái ở ngoại ô thành phố, cho nên mỗi ngày sau 6 giờ tọa đàm phải đi tàu điện ngầm đến trường học, với thói quen hay thức đêm của Hứa Lương Cầm quả thật là một tra tấn, nhưng ngủ lại sau khi có bằng lái xe kiếm được khoản tiền lớn như vậy thì lại kiên trì.

Bởi vì tập lái xe cũng không mất nhiều thời gian cho việc cá nhân khác, gặp được mọi người cười nói cùng trôi qua mau hơn, Hứa Lương Cầm như cá gặp nước ngược lại so với khi ở phòng trọ thì vui hơn rất nhiều.

“Ồ đây có ai là kế toán không?” Huấn luyện viên mang theo một trợ giảng từ chỗ huấn luyện xe trở về, xuống xe đi tới bên này hỏi.

Các học viên đều ngần ngại, sau đó ngoại trừ Hứa Lương Cầm cùng với một cô gái đứng bên ngoài, những người khác đều gờ tay lên, sau đó huấn luyện viên cũng muốn hôn mê: “Mọi người đều là kế toán sao? Làm ở đâu thế?”

“Tôi làm bên công ty hậu cần”.

“Huấn luyện viên, tôi là kế toán nhà hàng lẩu”.

“Tôi là người bên sở nghiên cứu”.

“Tôi làm bên thanh toán ở thị chính”.

Mọi người đều thành thật nói nơi mình làm, Hứa Lương Cầm nghĩ chẳng lẽ khắp nơi đều làm kế toán sao, tổng cộng có vài người nhưng đa số đều làm kế toán, trong cảm nhận của cô chắc kế toán lại là một ngành rất chuyên nghiệp cao thâm.

“Hai người chúng tôi không phải dân kế toán”. Mang nét cười đùa, Hứa Lương Cầm vỗ vỗ đôi vai nhỏ của cô gái.

“Tôi là nhân viên tài vụ, đang chuẩn bị thi lấy bằng kế toán”. cô gái nhỏ cười nói.

Hứa Lương Cầm ngần ngại, theo bản năng hỏi: “Vay cô làm ở đâu?”

“Chăm công ở công ty. Chị, còn chị, chị làm việc gì vậy?”

Hứa Lương Cầm cảm nhận mình thật sự là người lạc hậu, công việc đánh chữ viết tiêu thuyết của cô thật sự không phải việc tốt để nói ra, đang tính nói mình không có công việc đột nhiên có người nói: “Mọi người có nghe không, chúng ta có bạn học mới, lái xe xịn đến, huấn luyện viên đến tiếp anh ta đi”.

Hứa Lương Cầm không phát hiện huấn luyện viên đã rời xe từ khi nào, đang ở chỗ người có biệt hiệu “Nhị béo” đang bàn luận ồn ào.

“không phải đâu, có xe xịn còn đến đây học làm gì, nói vớ vẩn!” Có người không tin.

Nhị béo nóng nảy: “Buổi sáng lúc tôi đang chạy đi múc nước thì nghe thấy chính miệng huấn luyện viên nói mà, người học viên này có quan hệ với hiệu trưởng của trường mình, người ta có kỹ thuật của đội đua xe nước ngoài đấy, huấn luyện viên mừng rỡ không thôi, nói là có học viên như vậy là phúc ba đời của anh ta đó”.

Có dạng người chạy xe được rồi mà cũng muốn học lái xe sao, đúng là đầu óc có vấn đề rồi! Đối với lời của Nhị béo nói Hứa Lương Cầm cũng không tin, nhìn huấn luyện viên chưa quay về, cô liền kéo cô gái nhỏ kia đi toilet.

Lúc trở về thì thấy có một đám người đang vây quay, hiển nhiên là huấn luyện viên và học viên mới đã đến.

“Hứa Lương Cầm, cô chạy đi đâu thế, vừa rồi người kia đã chạy thử, chạy hẳn một vòng tròn rất lợi hại, nhìn động tác và kỹ thuật của người ta, tốt cực!”

“Người đâu rồi?” Hứa Lương Cầm tò mò nhìn bốn phía rồi hỏi Nhị béo.

“Chỗ này nắng quá, huấn luyện viên đưa hẳn tới phòng nghỉ rồi, còn nói nhóm mình đi ăn trưa trước, buổi chiều mới luyện tiếp. Cùng đi ăn cơm thôi, vừa rồi một người cũng đã đi ra xem chiếc xe xịn kia, chúng ta cũng đi xem đi!” Nhị béo liền kéo Hứa Lương Cầm đi, một đám người liền chạy ra bãi đỗ xe bên ngoài.

“Đây là chiếc xe xịn kia sao?” Hứa Lương Cầm mở mắt thật to, đẩy đẩy mắt kính có chút không tin được.

Xe này rất giống với kiểu xe Jeep trong nước của Tổng Dật Hằng, làm sao có thể là xe xịn được!

“Đúng vậy, Cayenne Porsche đó, chiếc xe như thế này khoảng tầm 200 vạn đấy!”

“Này, xe này không phải là sản phẩm trong nước sao, là xe Jeep trong nước.”

“Chị à, cái này gọi là SUV (xe 7 chỗ), mắt của cô đúng là có vấn đề? Nếu là xe sản xuất trong nước thì với kiểu dáng như thế này chỉ có duy nhất một chiếc thôi”. Giọng nói của Nhị béo rất lớn.

“Xe này chỉ là dạng xe chợ, chẳng có gì là giàu có cả”. một người đàn ông lơ đãng bình luận.

Nhị béo cười nhạo: “Xe chợ thì anh cũng chẳng mua nổi đâu. Lương Cầm, đi thôi! đi nào, chúng ta đi ăn cơm với anh Trần đi, tôi đi đây!”

Khó trách lần đầu tiên gặp mặt, lúc đầu mình xuống xe tìm toilet thì người đi ngang qua cứ nhìn mình, hóa ra Tổng Dật Hằng đúng là kẻ có tiền, mình lại đi coi khinh hèn rồi.

“Hứa Lương Cầm”

Quả nhiên linh cảm của mình rất đúng, vừa rồi lúc cô nhìn chiếc xe này ở bãi tập liền nghĩ có phải học viên mới là Tổng Dật Hằng hay không, dù sao người nọ cũng không tự mình lái xe.

“anh ta, học viên mới của huấn luyện viên đấy, Lương Cầm cô quen anh ta sao?” Nhị béo đột nhiên giảm âm lượng hỏi Hứa Lương Cầm.

“Có quen, nhưng không thân thiết lắm, mọi người đi ăn cơm trước nhè”.

Hứa Lương Cầm đuổi khéo bọn Nhị béo đi, lại nhìn về phía Tổng Dật Hằng, trong lòng đột nhiên trào dâng một loại cảm xúc ----- kẻ giàu có! Cứ tưởng rằng chỉ là loại xe Jeep trong nước bình thường, bỗngưng trở nên cao cấp như thế khiến cô không biết nên cảm thụ thế nào, đây không phải càng lộ ra mình không có gì tốt sao!

Tổng Dật Hằng cũng đang nhìn Hứa Lương Cầm, kì thật anh đang bắt đầu tò mò đối với Hứa Lương Cầm, trong mắt anh thì Hứa Lương Cầm là một người con gái an phận thủ thường, không nghĩ mình đã nhìn nhầm cô gái này.

Mua sì bao cao su, cùng đàn ông đi khách sạn rồi lại không ngừng đi xem mắt, không biết cô gái này là dạng người gì đây?

Vừa rồi hẳn đề lão Vương và huấn luyện viên đi ăn cơm còn mình thì đi dạo, không nghĩ tới Hứa Lương Cầm đang cùng mấy tên đàn ông đang vây quanh xe mình chỉ trò, mà trong đó có một cánh tay của tên đàn ông béo đang khoác lên vai cô ấy, mà cô gái này cũng chẳng có ý muốn tránh ra, chẳng lẽ đây mới là bản tính của cô nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Hai chúng ta đúng là có duyên, lần trước nói mời anh ăn cơm, hôm nào cũng vậy không bằng chọn hôm nay đi! thì ra anh chính là học viên mới mà bọn họ nói." Hứa Lương Cầm điều chỉnh cảm xúc của mình nhìn Tổng Dật Hằng cười, dù sao người ta cũng rất phong độ với mình, trời sinh mình là người thất bại không nên đi ghen tị với người khác.

"Ừ, đúng là có duyên, vậy thì cùng nhau đi thôi". Tổng Dật Hằng đến bên cạnh Hứa Lương Cầm sóng vai cùng đi.

"Tôi vừa mới nghe anh đến đây học lái xe, đã thuê lái xe thì sao phải đến đây học làm gì?" Hai người tìm một quán cơm tương đối sạch sẽ vào, Hứa Lương Cầm buồn bực hỏi.

"thật ra tôi có bằng lái của quốc tế, nhưng tình hình giao thông trong nước khác hẳn so với nước ngoài, tôi cũng muốn phát triển ở trong nước, cho nên cảm thấy mình nên đi học một số quy định giao thông trong nước, hơn nữa có bằng lái xe thì đi lại thuận tiện hơn nhiều."

Còn có cả bằng lái quốc tế á? Họ Tổng này giỏi thật, trong lòng Hứa Lương Cầm lại không không chế được vị chua rồi.

"Nghe nói anh còn là một tay đua xe nữa?" Cái này nhất định là nói dối, tuổi anh ta lớn như thế thì đúng còn chưa vững nói gì đua xe chứ.

Tổng Dật Hằng bật cười: "Tin tức truyền đi nhanh thật, thật ra thì tôi không phải dân chuyên nghiệp, chỉ xuất phát từ yêu thích thôi, tập hợp một nhóm chơi đùa cho vui thôi."

Gì mà chỉ cho vui chứ, người này rõ ràng là đang khoe khoang, Hứa Lương Cầm tức giận nghĩ, không đúng, người này rõ ràng là người có tiền sao phải lúc nhúc chen trong đám học viên bình thường này được, sao lại không làm thế VIP nhỉ? Theo cô thấy không chừng người này đã dốc hết của cải để mua một chiếc xe sang trọng, cái gì mà bằng lái quốc tế chứ, nhóm đua xe không phải chỉ như anh ta nói chỉ như vậy thôi sao, người khác nhìn qua lại hàm mộ không thôi.

"Tôi nghe nói anh với hiệu trưởng có quan hệ không tệ, sao anh không làm thế VIP, chỗ này có rất nhiều học viên, rất mất thời gian."

"Ồ, tôi còn không biết là có thế VIP cơ đấy, hiệu trưởng cũng không nói về việc này, chẳng qua tôi chỉ nhờ hiệu trưởng giúp tôi tìm một giáo viên tốt và có kinh nghiệm thôi, nói một chút về quy tắc của buổi thi, tôi vừa mới quen một chút về các quy tắc của buổi thi, cảm thấy nó khá đơn giản."

Đồ khoác lác, sao cô không thấy nó đơn giản, Hứa Lương Cầm cúi đầu ăn cơm xem thường.

"Cần đây vẫn còn đi xem mắt sao?" Tổng Dật Hằng hỏi đến vấn đề mà mình đang rất muốn biết.

Lúc này Hứa Lương Cầm mới ngẩng đầu nói: "không có, gần đây mẹ tôi không sắp xếp cho tôi chỗ nào nữa, còn anh? Điều kiện anh tốt như vậy, cô gái kiểu nào chả tìm được, sao phải đi xem mắt đúng không?"

Tổng Dật Hằng bắt đi cười: "không còn cách nào khác, trường bố trong nhà tư tưởng rất truyền thống, tôi chỉ còn cách tôn trọng nhưng không biết phải làm thế nào, huống chi tôi còn có một cuộc hôn nhân thất bại, đối với việc tái hôn vẫn nên cẩn thận. Nhưng mà, hiện tại tôi phát hiện ra một chuyện."

"Chuyện gì thế?"Hứa Lương Cầm tò mò.

"Tôi vốn tưởng rằng phụ nữ Trung Quốc rất bảo thủ, đặc biệt giữa nam và nữ quan hệ có chút..... ừm..... Dù sao, sau khi tiếp xúc với một số người, tôi lại thấy không hẳn như thế." Tổng Dật Hằng nói xong liền ám chỉ nhìn Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm làm gì nghĩ nhiều như thế, nghe thấy lời này liền lập tức để đầu xuống, mở to hai mắt: "Có thể anh nghĩ lầm rồi, nam chưa cưới nữ chưa gả, tại sao phụ nữ lại phải chung thủy với một người đàn ông chứ..... ừm..... nói chung, dĩ nhiên tôi rất tán thành việc khi hai người quen nhau vẫn giữ sự chung thủy, nhưng tôi cũng không phản đối rằng phải nói rõ cho đối phương, và cũng được đối phương đồng ý là trên hết, rằng có thể gặp gỡ nhiều đối tượng." Tôi thiếu mình đối với chuyện của Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long đang làm không có ý kiến gì là được.

thì ra tư tưởng của cô gái này lại chỉ mới đến thế, nếu vấn đề này đã đến mức này, nếu Hứa Lương Cầm thích kết giao với nhiều đàn ông, tại sao không chọn mình nhỉ? Tổng Dật Hằng cảm thấy điều kiện của mình rất tốt, rất tự tin, anh nghĩ sao Hứa Lương Cầm lại không làm một số việc quyền rũ mời chào mình nhỉ, dĩ nhiên anh cũng không có nhiều ấn tượng tốt với cô gái này, anh yêu thích hay không yêu thích Hứa Lương Cầm là một chuyện, mà Hứa Lương Cầm không chọn anh lại là một chuyện khác.

"Đúng rồi, mặc dù tôi nói như vậy, nhưng tôi kiên quyết phản đối hành vi quan hệ tình dục dựa trên việc lợi dụng để kiếm tiền." Hứa Lương Cầm đột nhiên tặng thêm một câu.

"Là ý gì, tôi nghe không hiểu." Tổng Dật Hằng tự thấy mình suy nghĩ rất nhanh, phản ứng cũng nhanh, nhưng vẫn không hiểu được suy nghĩ trong đầu Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm nhìn trước nhìn sau, sau đó giảm âm lượng nói: " Ý là những người đứng đường..... hay chơi gái, callgirl (*gái gọi*), bán dâm, hai điều này tôi kiên quyết phản đối."

Tổng Dật Hằng muốn hỏi Hứa Lương Cầm một chút đây có phải là điều cô đang nghĩ không, cũng quá khéo đi. Nhưng mà điều Hứa Lương Cầm vừa nói thật sự làm anh bỏ đi những ý nghĩ, trong lòng anh không thể không nghĩ Hứa Lương Cầm đang làm một nghề bất lương.

Nhưng mà nếu loại đi điểm này, vậy vào ngày xem mắt hôm đó cô gái này không thêm quan tâm đến mình, không chỉ lần xem mắt mà lúc ở nhà hàng hay lúc ở siêu thị cũng không có hứng thú gì đối với mình, cái này không hợp với logic rồi!

Tổng Dật Hằng vừa buồn bực vừa mất mát, anh không thể tin rằng Hứa Lương Cầm có thể thờ ơ với mình được.

"Ăn xong rồi, chúng ta nên về thôi." Hứa Lương Cầm nhắc nhở Tổng Dật Hằng đang rơi vào trầm tư.

Tổng Dật Hằng gật đầu đứng dậy cùng Hứa Lương Cầm trở lại bãi tập xe.

Huấn luyện viên và lão Vương cũng đã trở lại, huấn luyện viên vừa nhìn thấy Tổng Dật Hằng liền rất vui vẻ, nhất định đề Tổng Dật Hằng lên hàng xe thứ nhất, chò Tổng Dật Hằng ngồi vào trong xe ăn cần đưa điều thuốc.

Tổng Dật Hằng từ chối không hút thuốc, một tay cầm lái, chân dưới đạp phanh nhanh chóng phóng đi.

"Tôi nhỏ vào! Người anh em này chỉ cần một tay và nhún ga mà tốc độ đã cao như thế, thần thánh thế!" Nhị béo thấy thế trợn mắt há hốc mồm, vừa hăm mộ vừa bội phục.

Hứa Lương Cầm cũng đang nhìn, cô đã tin tưởng việc Tổng Dật Hàng là một tay đua thứ thiệt.

"Mọi người cũng đã nhìn thấy kỹ thuật của người ta đấy, sau khi về nên suy nghĩ một chút, hơn nữa nếu còn tập không nghiêm túc thì cũng đừng nghĩ đến chuyện tới đây nữa. cô, đi tới đường S." Huấn luyện viên chỉ chỉ Hứa Lương Cầm.

Cả người Hứa Lương Cầm cứng đờ, chân có chút run run, nom nớp lo sợ ngồi vào buồng lái khởi động xe.

một vòng lên xuống, huấn luyện viên đề cho Hứa Lương Cầm xuống xe, sau đó cũng xuống theo, tiếp theo đó là một trận mắng mỏ vang dội: "cô là người Mi hay là người Ấn Độ thế, cô nghe không rõ sao? Phương hướng cũng không nhớ, trái phải có phân biệt được không? Nếu phía trước là vách đá thì tôi và cô đã rơi xuống rồi, làm tôi đỏ cả mồ hôi lạnh, cô chết cũng muốn kéo cả người khác theo sao!"

Hứa Lương Cầm cúi đầu không nói, bị chửi cũng quen, tính tình huấn luyện viên là vậy, có người nào không bị mắng đâu!

"Huấn luyện viên, cô ấy là bạn tôi, như thế này đi, tôi sẽ dạy cho cô ấy." Tổng Dật Hàng có chút không nịnh được.

"Là bạn anh sao, sao Tiểu Tổng không nói sớm, sau này tôi sẽ hướng dẫn cho cô, vài lần là sẽ khá hơn thôi." Huấn luyện viên đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Tổng Dật Hàng cười cười, xoay người nhìn Hứa Lương Cầm nói: "đi thôi."

Hứa Lương Cầm không rõ Tổng Dật Hàng có ý gì, lại không thể từ chối anh ta, không thể làm gì khác là phải chào bọn Nhị béo rồi đi theo Tổng Dật Hàng ra phía sau.

"cô có sao không?" Tổng Dật Hàng dừng bước chờ Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm lắc đầu.

"Tôi ra phía kia lấy xe, mượn một chiếc dạy cho cô."

Hứa Lương Cầm lắc đầu nhanh hơn: "2 giờ hơn 100 đồng, quá đắt, dùng tiền để làm cái khác thì hơn."

Tổng Dật Hàng không nói gì, đến chỗ bãi đỗ xe nhìn đồng hồ, trực tiếp đưa hai trăm đồng hơn thuê 4 giờ xe.

Hứa Lương Cầm không nghĩ Tổng Dật Hàng lại làm thật, không còn cách nào đành lên xe đi đến sân luyện khác.

"Nếu cô không vui thì cứ nói ra, huấn luyện viên cũng có chút quá đáng, cô đừng vội, tôi rất tin sẽ dạy tốt cho cô." Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cầm không nói gì, cảm thấy cô vẫn còn đang khổ sở.

"Tôi không phải không vui, thật đấy. Ông ấy luôn mắng học viên như thế, chúng tôi cũng quen rồi, lại nói da mặt tôi cũng chẳng mỏng, sinh tồn ở xã hội như thế nào cũng hiểu được, tiền này trả cho anh." Hứa Lương Cầm vừa nói vừa móc túi, lòng đau như cắt đưa 200 đồng cho Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng làm sao có thể nhận số tiền này: "Là tôi tự nguyện muốn giúp cô, nếu tôi cảm tiền của cô thì tôi sao dám làm người nữa, cô nói tôi hiểu một chút sinh tồn ở xã hội là cái gì?"

không nhận càng tốt, Hứa Lương Cầm sẽ cùng người giàu có chơi trò từ chối đầu, cười hi hi nói: "Tôi hỏi anh nhé, một quả táo và một quả cam cùng để vào một chỗ thì một tháng sau sẽ thế nào?"

Tổng Dật Hàng suy nghĩ một chút: "Quả táo có chút thối rửa, quả cam chắc là vẫn y nguyên."

"Đúng rồi, đây là cách sinh tồn!"

"Cách gì cơ?" Tổng Dật Hàng có chút hồ đồ.

"Da mặt dày, quả cam da dày nên không có chuyện gì, quả táo da mỏng nên sẽ bị thối rửa."

Tổng Dật Hàng nhìn nhìn Hứa Lương Cầm, hồi lâu mới lên tiếng: "Chúng ta nên đi luyện xe thôi."

4 giờ trôi qua rất nhanh, Tổng Dật Hàng thở dài lau mặt, sau đó bảo Hứa Lương Cầm đổi chỗ, anh lái xe mang trả.

"Có phải tôi rất ngốc không?" Hứa Lương Cầm tự biết rõ.

Tổng Dật Hàng hồi phục chút cảm xúc nói: "Trước không nên đề cập tới, sau này nếu gặp phải tình huống nguy hiểm thì cô nên phanh ngay xe lại, đừng bao giờ buông cả hai tay che mặt, có biết không? Như vậy rất nguy hiểm!"

"Tôi chỉ hành động theo bản năng, thật xin lỗi." Hứa Lương Cầm thú nhận.

"cô không cần xin lỗi tôi, nếu như cô lấy được bằng lái xe chắc chắn sẽ là mối nguy hiểm lớn với xã hội."

"Tôi chỉ cần bằng lái, không cần lái xe ra đường."

"Vậy cô học làm gì?" Tổng Dật Hàng nhún mày.

"Kiếm tiền, bằng lái có thể bán lấy tiền."

Tổng Dật Hàng bị tức cười: "không nghĩ tới cô còn là một người biết làm ăn cơ đấy, cũng quá tinh vi rồi, cần thận tai họa ập tới đấy."

Hứa Lương Cầm cũng không phản bác, người có tiền sao hiểu được nỗi khổ của kẻ nghèo chứ, cuối cùng cô nhờ Tổng Dật Hàng chở mình về chỗ khách sạn Hoa Minh.

"đã làm phiền anh rồi." Hứa Lương Cầm cảm ơn Tổng Dật Hàng.

"không phiền, tôi đang có cuộc họp ở công ty, cho nên thuê phòng khách sạn ở chỗ này, sau này cô có đi luyện xe thì gọi cho tôi, tôi với cô cùng đi."

"anh vẫn luyện sao, hôm nay tôi đã được mở mắt, công việc của anh hẳn là bận lắm, tôi chỉ cần điều khiển thông thạo là được, nếu gần như thế này có việc gì cần cứ tìm tôi." Hứa Lương Cầm khách khí nói.

không nghĩ tới Tổng Dật Hàng thật lòng đáp lại: "Được đó, tôi mới về nước không lâu, bình thường cũng không có việc gì làm, nếu cô có chút thời gian thì đi cùng tôi xem xung quanh một chút nhé, xem quê hương thay đổi ra sao."

"anh không đi làm sao?"

"Tạm thời không cần, đang có thời gian nhàn rỗi, không biết cô có thuận tiện không?" Tổng Dật Hàng khéo léo hỏi.

Hứa Lương Cầm nghĩ tới việc viết tiểu thuyết thu nhập không cao của mình, suy nghĩ đi dạo với người giàu có Tổng Dật Hàng này không thể chỉ đi dạo không, thế nào cũng được ăn uống no say nên không hề rầy rà: "không có gì bất tiện cả, tôi so với anh càng rảnh rỗi hơn nhiều, ngay cả việc làm cũng không có, lúc nào anh muốn đi ra ngoài thì cứ gọi cho tôi, tôi không có số của anh, tôi sẽ cho anh số tôi."

"Được, vậy chúng cùng lưu số điện thoại." Tổng Dật Hàng nhập số của Hứa Lương Cầm vào điện thoại, lúc này hai người mới chào tạm biệt nhau.

Hứa Lương Cầm lên tầng vừa mở cửa thì thấy Ngô Thừa Long nhào tới trước chân.

"Chị, cứu người."

"Chuyện gì?" Hứa Lương Cầm đã quen với chuyện này rồi.

"Chuyện là như thế này, có một đoạn nghiệt duyên người ta cần chị hóa giải." Ngô Thừa Long đau khổ ôm Hứa Lương Cầm

"Cậu vừa chọc vào vườn đào nhà nào hả?"

"Vâng, một bà cô coi trọng tử, tử xưa không nổi, ngày nào cũng đi theo tử."

Hứa Lương Cầm cảm thấy kì quái: "không phải cậu thích đàn ông sao, tại sao lại đi trêu chọc bà cô?"

"Tớ không trêu chọc cô ta, lúc tớ đi làm bị cô ta nhìn trộm, vậy mới thấy đẹp trai đúng là gây họa mà."

Lời này Hứa Lương Cầm rất tin, Ngô Thừa Long cao lớn anh tuấn trước mặt này xưa kia cũng không thiếu các bà chị bà cô muốn bao nuôi hẳn, chẳng qua là hẳn từ chối nên chuyện cũng qua đi, dĩ nhiên cũng có quần quýt bám chặt, cũng là cô và Tô Hiểu Vũ ra mặt giải quyết, cũng không phải phương pháp gì xuất chúng, chính là giả vợ giả chồng với Ngô Thừa Long làm đối phương khiếp sợ.

"Sao cậu không tìm Hiểu Vũ?"

Ngô Thừa Long nghe giọng điệu này của Hứa Lương Cầm biết thừa cô sẽ giúp mình, cho nên cười nói: "Cục diện rối rắm của cậu ấy còn chưa giải quyết xong, cái tên Park Ji Ji kia không muốn rời đi, Lý Học Thông cả ngày khóc như chó nhà có tang tìm cậu ấy, cô nàng muốn ở khách sạn vài hôm cho thanh tịnh."

Cũng mấy ngày cô không gặp Tô Hiểu Vũ rồi, bận rộn luyện tập xe nên cũng không để ý.

"Sắp xếp thế nào cậu nói đi."

"Tối nay 8 giờ ở khách sạn Hoa Minh phòng 1203, cậu đi bắt kẻ thông dâm là được, cửa phòng mình sẽ khép hờ cho cậu."

Hứa Lương Cầm vừa nghe vừa nổi giận: "Tớ nói cậu và Tô Hiểu Vũ có thể dùng lúc nào cũng gấp gấp như thế không, nếu hôm nay tớ không về, cậu tính nhờ ai đây? Tớ là nô lệ của các cậu hay sao mà gọi là đến, khách sạn Hoa Minh là thiên đường của các cậu à, quản lý đều biết tớ, tớ thế nào cũng không đi!"

"Chị hai à, người đừng nóng giận, tớ tưởng cậu cả ngày ở nhà sáng tác nên mới không báo trước, cậu đừng giận, sau này tớ sẽ báo trước cho cậu 3 ngày, cậu giúp em trai nhờ lần này đi." Ngô Thừa Long lời kéo tay Hứa Lương Cầm đau khổ cầu xin.

Hứa Lương Cầm làm sao không tức, thờ dài không thể làm gì hơn là đáp ứng: "Đừng có lần sau, xong việc nhớ mời tớ đi ăn ngon."

"không thành vấn đề, bữa tiệc nướng tùy ngài chọn địa điểm, quyết định như thế nhé."

"Cậu đi đâu thế?" Hứa Lương Cầm thấy Ngô Thừa Long đứng dậy hỏi.

"Còn có hẹn, 8 giờ gấp nhé."

Hứa Lương Cầm nhìn di động còn hơn 3 giờ nữa, cho nên vào phòng chuẩn bị ngủ một chút, vỡ kịch buổi tối nay rất hao tổn tâm sức!

hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lúc Hứa Lương Cầm thức giấc đã là 7h40 rồi, Hứa Lương Cầm vội vàng thay quần áo rồi chạy đến khách sạn.

đi thang máy lên tầng 12, đến phòng 1203 là 8h, Hứa Lương Cầm đứng trước phòng đang khép hờ, hít sâu một hơi rồi đập phăng cánh cửa ra.

"Ngô Thừa Long, anh dám..... làm tôi thất vọng sao, ngày ngày tôi cực khổ đi làm nuôi gia đình, anh bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, tìm đàn bà để mua vui đúng không!" Hứa Lương Cầm liếc mắt nhìn hai người đang dây dưa trên sofa, người phụ nữ kia đoán chừng 50 tuổi, nhìn vẻ bề ngoài kia có vẻ muốn bao nuôi Ngô Thừa Long.

"Bà xã, sao em lại tới đây? không phải anh muốn tới đây đâu, là bà ta ép anh, bà ấy là chủ của anh, anh không biết làm như thế nào mà, anh cũng vì muốn cho gia đình mình một cuộc sống tốt hơn mà!"

"Khốn kiếp, anh muốn gạt tôi đến bao giờ? đi, đến đồn cảnh sát! không được, tôi phải đến đồn cảnh sát báo để bắt đối gian phụ dâm phụ này!" Hứa Lương Cầm la to nên mặt đỏ bừng, làm bộ muốn cầm điện thoại để gọi điện.

"Ôi, từ từ thương lượng nào, chị đâu biết là Ngô Thừa Long là người đã kết hôn đâu. Em ngoan, em suy nghĩ một chút, chị là người kinh doanh lớn, dù thế nào cũng muốn để mặt cho người nhìn mà, nếu chị mà biết Ngô Thừa Long đã có vợ thì chắc chắn sẽ không dính dáng vào, nếu không thì giờ chị bồi thường tổn thất cho em được không, dù sao thì chị và Ngô Thừa Long cũng chưa có làm gì mà." Người phụ nữ kia quả nhiên là sợ đến mức mặt trắng bệch.

"Tôi không thèm cầm những đồng tiền dơ bẩn đó, hôm nay tôi sẽ làm cho ra nhẽ, bà lớn tuổi như thế lẽ ra có cháu bằng tuổi chồng tôi đúng không? Tôi chẳng sợ mất mặt, tôi đi tìm người!" Hứa Lương Cầm nói xong chạy ra ngoài.

Người phụ nữ kia lập tức đi theo sau, Ngô Thừa Long cười trộm cũng chạy theo, đến cửa phòng anh ta vội quỳ trước mặt Hứa Lương Cầm: "Bà xã, anh sai rồi, em đánh anh đi, đánh chết anh đi!"

Sau đó hướng người phụ nữ kia nháy mắt: "cô còn không chạy mau, đứng ngốc đó làm gì!"

Người phụ nữ lúc này mới phản ứng kịp, vội chen chạy ra hướng cửa vừa nói: "Em gái ngoan, chị hứa chắc chắn là không bao giờ quay lại với Ngô Thừa Long nữa, không có bất kì mối liên hệ nào luôn, em gái yên tâm đi." Thân hình cứng nhắc chen ra cửa chạy như chớp.

"cô gái này chả có sức chiến đấu gì cả, không tới 5 phút đã hạ vũ khí rồi." Hứa Lương Cầm nhỏ giọng cười.

Ngô Thừa Long vỗ vỗ quần đứng lên, ôm chầm Hứa Lương Cầm đắc ý cười: "Với bọn họ thì mặt mũi còn quan trọng hơn nhiều, thôi bỏ qua một bên đi. đi, thời gian còn sớm, đi ăn đồ nướng đi, gọi điện cho Hiểu Vũ qua đi, không say không về!"

Hứa Lương Cầm đang mệt mỏi.... lúc này cũng buông lỏng một chút, vui vẻ cùng Ngô Thừa Long ra khỏi phòng.

Tổng Dật Hàng! Lại là Tổng Dật Hàng! Nếu lúc trước anh ta không phải nói anh ta ở khách sạn Hoa Minh, Hứa Lương Cầm cũng bắt đầu nghi ngờ người đó không phải là không quan tâm mình, nếu không thì dạo này hay gặp anh ta thế.

Nhìn thấy Tổng Dật Hàng đang ở ngoài cửa, Hứa Lương Cầm lại lần nữa cảm thán về duyên phận của hai người.

"Cửa không khóa, vừa lúc tôi đi qua nghe thấy giọng nói của cô nên không đi nữa." Biểu cảm của Tổng Dật Hằng rất tự nhiên, chẳng qua lúc thấy hai người đang ôm nhau thì anh nổi lên một suy nghĩ có phải Hứa Lương Cẩm thích loại trai trẻ này không, lúc trước cô nàng thuê phòng cùng một người đàn ông cũng chắc tuổi như này.

anh chắc chắn hai người trước mắt không phải vợ chồng, nếu không Hứa Lương Cẩm sẽ không bao giờ đi xem mắt, nhưng người đàn ông này có phải hay không là một trong số những người đi xem mắt trong danh sách của Hứa Lương Cẩm

"Ồ, cũng không có chuyện gì, cảm ơn đã quan tâm, chúng tôi phải đi bây giờ." Hứa Lương Cẩm lúng túng mong rời khỏi đây.

"Chờ một chút, ngày mai cô có rảnh không, tôi nghĩ muốn đến bảo tàng chơi". Vào lúc Hứa Lương Cẩm mở miệng thì Tổng Dật Hằng chen vào.

Hứa Lương Cẩm không chút do dự đáp: "Được, được, 9 giờ nhé."

Tổng Dật Hằng nhìn hai người đang vội vã vào thang máy, cười nhạt một tiếng rồi cũng về phòng.

"Đẹp trai quá, chị, sao người quen được người đàn ông kia, vừa nhìn là biết người có thể có quyền rồi". Ra khỏi khách sạn Ngô Thừa Long hết lời khen Tổng Dật Hằng

"Làm sao cậu biết anh ta là người có thể có quyền?"

"Tất nhiên là bằng số kinh nghiệm dày dặn của tớ, nhìn khí chất của người ta đó, bộ quần áo mặc trên người kia không phải ai cũng có nhé, đặc biệt là công phu trên giường này: nhìn như vậy không phải người kém cỏi đâu. Người này nếu như là đàn ông của tớ, một khắc tớ cũng không để cho anh ta rời khỏi giường, nhưng mà nếu đây là người trong lòng của chị thì em đây sẽ không để ý đâu".

Hứa Lương Cẩm bị Ngô Thừa Long nói cho sợ hãi: "Công phu trên giường mà cậu cũng nhìn ra sao?"

"Tất nhiên, người đàn ông này có cơ bắp này, đoán chừng luyện tập đều đặn, các cậu viết tiểu thuyết hay nói thể nào nhỉ? Ừm..... Tra nam! Đúng rồi, chính là tra nam! Cậu phải giữ chặt nha". Ngô Thừa Long nói rất mạch lạc rõ ràng

"Biết rõ là tra nam còn đem tớ vào hồ lừa, cậu có ý gì?"

"Tra nam trừ tà cậu không biết sao? Cậu ngốc như thế thì để tra nam bù vào, cậu vô tâm anh ta vô tình, rõ là hợp luôn. Lương Cẩm, tớ khuyên cậu là người đàn ông này không được bỏ qua, có thể hưởng thụ một ngày cũng được, cậu vốn già rồi, cấp bậc của người phụ nữ là việc người đàn ông của họ như thế nào, phải trải nghiệm thử vui nam nữ đi, đổi lại thì nếu mất thì phải chịu! Lời khuyên: Gặp người đàn ông tốt rất hiếm"

Lời này Hứa Lương Cẩm rất tin tưởng, dù sao thì bao cao su đâu cũng bán, nhưng mà một chút ý tứ muốn cùng Tổng Dật Hằng cũng không có, tất nhiên là người ta cũng chẳng đến nỗi coi trọng mình, có thể kết bạn đi ăn uống linh tinh đã là tốt lắm rồi.

Nhận được điện thoại, Tô Hiểu Vũ nhanh chóng đến quán đồ nướng, ba người cười nói đến nửa đêm thì về phòng trọ, về đến là đã 3 giờ rồi, cho nên mỗi người về phòng của mình ngủ.

Hứa Lương Cẩm bị chuông điện thoại đánh thức, hồi hận không kịp vì đã nói to. "Sao."

"Là tôi, Tổng Dật Hằng." Nghe giọng khàn khàn của Hứa Lương Cẩm, Tổng Dật Hằng nghĩ cô gái này đã vui vẻ với tiểu đẹp trai cả đêm qua.

"Ừm, có chuyện gì sao?" Người này sáng sớm gọi hồn làm gì không biết.

"cô không nhớ sao, hôm qua đã đồng ý với tôi là cùng đi bảo tàng."

Hình như có chuyện như vậy, Hứa Lương Cẩm suy nghĩ hồi lâu mới nhớ nói: "Hay để hôm khác được không, tôi ngủ muộn quá không dậy nổi rồi." Dù sao Tổng Dật Hằng cũng ở khách sạn Hoa Minh, nếu mình thất hứa cũng không coi là hành hạ anh ta cho lắm

"Tôi chờ cô, khi nào cô chuẩn bị xong thì chúng ta lên đường." thật ra thì Tổng Dật Hằng không muốn mình bất lịch sự như thế, nhưng vừa nghĩ tới Hứa Lương Cẩm vì người đàn ông khác thoải mái mà từ chối mình lại rất khó chịu, bất luận là như thế nào thì mình cũng không thể thua một tên mặt búng ra sữa kia được. không thể chấp nhận nói việc từ chối cũng như thua cuộc này được.

Đồ điên! Hứa Lương Cẩm muốn chửi bậy quá, nhưng nghĩ lại mấy ngày hôm nay Tổng Dật Hằng đưa mình về, lại thuê xe đạp mình lái xe, trong lòng có bao nhiêu bất mãn cũng cố nén xuống, huống chi là mình thất hứa trước, thôi vậy, đành đi.

"Vậy cũng được, anh chờ tôi nửa giờ nhé, chúng ta đợi nhau ở quán rượu đằng trước."

Đề điện thoại xuống, Hứa Lương Cẩm nằm trên giường thêm 10 phút, rửa mặt qua loa mặc thêm cái áo T-shirt rộng thùng thình cùng quần soóc ngắn ra ngoài.

"cô tới nhanh thật đấy." Tổng Dật Hằng nghĩ con gái ít nhất phải hơn nửa tiếng đến 1 tiếng mới ra khỏi cửa, không nghĩ tới Hứa Lương Cẩm lại đúng giờ như vậy.

"Tôi rất lười, thôi chúng ta đi nào, tôi nói trước là tôi không đến bảo tàng bao giờ nên việc hướng dẫn du lịch không phát huy được đâu"

"không sao, tôi tự tìm hiểu cũng được, coi như chúng ta đi học hỏi." Tổng Dật Hằng lịch sự mở cửa xe cho Hứa Lương Cẩm.

Loại đãi ngộ này đối với Hứa Lương Cẩm rất mới mẻ, nói to cảm ơn rồi ngồi xuống.

"anh đợi một lát, tôi đi mua vé." Đến nơi: Hứa Lương Cẩm hào phóng nói, cô nghĩ tới lần trước quán com ở bãi tập xe Tổng Dật Hằng đã trả không ít, cho nên lúc đi cô cố ý mang 1000 đồng đi để tiêu, mang thừa còn hơn thiếu.

"không cần, thăm quan bảo tàng là miễn phí." Tổng Dật Hằng nhắc nhở Hứa Lương Cẩm.

"Ồ thế à? Vậy thì tốt quá, sau này chắc phải thường xuyên đi mới được." Vui vẻ vì không phải trả tiền mua vé, Hứa Lương Cẩm chạy chạy đến trước cổng của nhà bảo tàng.

Tổng Dật Hằng để lái Vương tự do hoạt động, còn mình thì cùng Hứa Lương Cẩm đi bảo tàng.

"cô nghĩ xem mình nên đi tầng mấy trước?" Tổng Dật Hằng hỏi ý kiến Hứa Lương Cẩm

"Dù sao cũng chờ tôi bao giờ, tầng nào chả được, anh muốn đi đâu cũng được." Tự nhiên đòi tính dân chủ vậy.

Tổng Dật Hằng cũng không nhún nhường trực tiếp muốn lên tận tầng 4 là nơi bắt đầu, Hứa Lương Cẩm nhắm mắt không phản đối.

Cái này là gì thế, Hứa Lương Cẩm đang ngủ thấy mùi thơm, lại giương mắt buồn rầu về phía Tổng Dật Hằng, chẳng qua cô không có hứng thú nhìn vài viên đá vớ vẩn ở triển lãm cho lắm, chỉ muốn tìm một chỗ ngồi chờ Tổng Dật Hằng rồi ra ngoài.

Tổng Dật Hằng nhìn nhìn viên đá 6 triệu năm muốn cùng Hứa Lương Cẩm trao đổi một chút, kết quả vừa quay đầu lại thì không thấy người đâu, không khỏi nhíu mày: cô gái này đúng là không chịu nổi trống vắng mà!

Lấy điện thoại, Tổng Dật Hằng ra sảnh triển lãm gọi cho Hứa Lương Cẩm

"cô đang ở đâu thế?" Tổng Dật Hằng hỏi.

"Xin lỗi, tôi thấy anh xem chăm chú nên không muốn quấy rầy anh, tôi ở tầng 6 rồi, anh nhìn xong chưa, có muốn lên không?"

Hóa ra là đi nơi khác thăm thú rồi, tâm trạng Tổng Dật Hàng tốt hơn một chút: "Được, tôi lên bây giờ."

"Nhanh nhanh, tầng này có vẻ đẹp này." Hứa Lương Cầm đứng ở sảnh tầng 6 vậy vậy Tổng Dật Hàng

Tổng Dật Hàng cười hỏi: "Thứ gì hấp dẫn cô vậy."

"Tầng này là trưng bày tiền cổ đó, hàng thật đích thật là bạc trắng, mau nhìn này."

Nhìn về mặt hưng phấn của Hứa Lương Cầm, Tổng Dật Hàng do dự một lúc mới nói: " cô không nhìn ở cửa ra vào sao, nơi này trưng bày không phải vật thật, vật thật cất dấu trong mê cung của bảo tàng, cái này trưng bày ra để cho mọi người biết thôi."

Hứa Lương Cầm thoáng trầm mặc, tiện đà than thở: "Khó trách miễn phí, thì ra là đồ giả, đồ nhái, nhưng mà làm giả tốt thật đấy, giống y xì tiền cổ luôn."

"cô rất hứng thú với cái này nhè?" thật ra thì Tổng Dật Hàng cảm thấy Hứa Lương Cầm có chút yêu tiền, tuy không quá can thiệp vào vấn đề này của Hứa Lương Cầm nhưng qua nhiều lần tiếp xúc, có thể nói là keo kiệt.

"Đừng vậy, ai mà không thích tiền chứ." Hứa Lương Cầm thuận miệng đáp, hơn nữa những kiến thức này cũng giúp ích cho việc viết tiểu thuyết của cô.

Hóa ra là một cô gái yêu tiền, nhưng sao lại không có hứng thú với mình nhì, có lẽ anh không thể hình dung nổi cô gái Hứa Lương Cầm này là dạng gì mất, Tổng Dật Hàng không khỏi suy nghĩ.

Lạt mềm buộc chặt sao? không giống! Dù sao mấy lần vô tình gặp thì Hứa Lương Cầm không giống là cố ý, lần này cũng là mình chủ động mời.

Chẳng lẽ thật sự không coi trọng mình sao? Chuyện này càng không thể, Tổng Dật Hàng lập tức bác bỏ phỏng đoán này, anh đúng là không tin Hứa Lương Cầm không có một chút ái mộ nào với mình, dù sao thời gian cũng không ngắn, có Hứa Lương Cầm này làm bạn cũng không phải là không tốt!

Tra nam: Gã đàn ông tồi

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Buổi trưa Tổng Dật Hàng cùng Hứa Lương Cầm từ bảo tàng đi ra, Tổng Dật Hàng nói có một nhà hàng không tệ muốn mời Hứa Lương Cầm đi ăn, Hứa Lương Cầm vội vàng nói: "đi ăn thì được nhưng mà phải là tôi trả nhè."

Tổng Dật Hàng cười không nói, gọi điện cho lão Vương để ông lái xe đến đây.

Hóa ra là ăn cơm tây, trong chỗ này thì chắc muốn gì cũng đắt đấy, nhà hàng này vừa đẹp vừa cao, phòng ăn lại cao cấp, không biết 1000 đồng của mình có đủ để trả bữa cơm này không đây.

Trong lòng Hứa Lương Cầm run sợ đi cùng Tổng Dật Hàng vào phòng ăn, một lát nữa nếu đơn giá quá cao thì sẽ nổi thật là mang thiếu tiền vậy, Tổng Dật Hàng nói anh ta mời cơ mà, hơn nữa mình chẳng cần gì với áy này với người nhiều tiền như anh ta, chắc không sao đâu!

Quả nhiên, hóa đơn viết ra vượt qua gấp nhiều lần tiền của Hứa Lương Cầm, một bát súp đến 298 đồng, bên trong nấu thịt Đường Tăng à?

Nhìn Tổng Dật Hàng khi thấy giá tiền như mấy món đồ chỉ 5 6 đồng vậy, nhìn bộ dáng kia hình như là khách quen.

Hứa Lương Cầm yên tâm, nếu anh ta nhìn giá tiền kia mà bình thường như vậy là tốt, cho nên khi bồi bàn đi ra mời nhỏ giọng nói: "Tổng Dật Hàng, tôi nói thật với anh, tôi không biết anh lại là người giàu có đến cỡ vậy đâu. Ừm, có chút việc, tôi không mang nhiều tiền cho lắm."

Hứa Lương Cầm nói trực tiếp như vậy khiến Tổng Dật Hàng buồn cười: "Tôi nói muốn tới đây, tất nhiên là tôi mời, súp nơi này rất ngon, một lát nữa cô nếm thử xem, tôi không phải là người kén ăn, sợ cô ăn không quen thôi."

"Ừm, không sao, chẳng qua tôi không thích ăn ốc sên." Hứa Lương Cầm cảm thấy Tổng Dật Hàng tính toán thật tốt.

Nụ cười trên mặt Tổng Dật Hàng càng rộng: "Nơi này không phải là phòng ăn của nước Pháp."

H ứa Lương Cầm hoàn toàn thanh tĩnh, ngồi thẳng người đánh giá xung quanh phòng cùng bài trí, tiếp tục nạp kĩ năng sống vào các tác phẩm sau của mình.

Hai bát súp mà Tổng Dật Hàng gọi rất nhanh mang đến, Hứa Lương Cầm nhìn nhìn bát súp bé tí tẹo mà thăm lắc đầu, bát súp nhỏ nhỏ vậy là tận 298 đồng, không đáng giá chút nào!

"Nếm thử đi." Tổng Dật Hàng lắc tay một chút, phục vụ liền đưa đồ ăn tới.

"Súp này khá lạ, sao lạnh vậy nhì, có phải nhà hàng mang từ tủ lạnh ra mà quên không hâm nóng lại không?" Hứa Lương Cầm vừa uống một hộp nhỏ, không hài lòng quay ra hỏi người phục vụ.

Phục vụ trừng mắt nhìn, vẫn giữ thái độ phục vụ chuyên nghiệp, hướng về Hứa Lương Cầm mỉm cười: "Phu nhân, súp này là của súp lạnh của phương Tây, bên trong có một chút đá."

Hứa Lương Cầm nghe xong há miệng ngẩn người, Tổng Dật Hàng ho nhẹ ý báo người phục vụ đi xuống. sau đó ôn hòa nói với Hứa Lương Cầm: "Để bớt bất tiện, tôi hẳn nên giới thiệu một chút."

"không sao, chẳng qua tôi đang suy nghĩ tại sao người nước ngoài lại thích súp lạnh như vậy chứ." thật sự Hứa Lương Cầm cảm thấy không được tự nhiên, cô không biết ăn cũng không phải không bình thường, hiện tại phải nếm nếm để có chút kiến thức.

"Thứ này với đồ uống mát lạnh không khác biệt lắm, chẳng qua nó có dinh dưỡng hơn mà thôi, vào trời nóng như vậy rất thích hợp để dùng nó." Tổng Dật Hàng cứ nghĩ Hứa Lương Cầm sẽ thẹn quá hóa giận mà lung tung, không nghĩ tới người ta chẳng bị làm sao cả, nhìn cô ấy như muốn cảm cả quả táo quả cam trên bàn mang về nghiên cứu, thì ra là này không biết nên hỏi mà thôi.

Phản tiếp theo khá đơn giản, chỉ việc dùng dao để cắt, Hứa Lương Cầm cũng không chú ý khá nhiều vào việc này, Tổng Dật Hàng cũng không nghĩ sẽ phải dạy, hai người vừa ăn vừa nói rất hòa thuận.

"Gặp nhau nhiều như vậy, cũng không có thời gian hỏi cô làm việc ở đâu." Tổng Dật Hàng bắt đầu tìm hiểu chuyện cá nhân của Hứa Lương Cầm, chỉ nhớ lúc cha mẹ nói Hứa Lương Cầm rất có nề nếp, còn chuyện khác anh cũng không quan tâm cho lắm.

"Chưa nói với anh à, tôi không có công việc chính thức, đơn giản là ở nhà viết tiểu thuyết lấy tiền nhuận bút."

Tổng Dật Hàng có chút giật mình: "không nghĩ tới cô lại là tác giả."

Hứa Lương Cầm vội xua tay: "anh đừng nói như vậy, tôi không thuộc những người mà anh nghĩ đâu... không được như tác giả đâu, cùng lắm công việc tôi làm là viết lách thôi, tôi viết tiểu thuyết trên mạng, viết truyện đăng lên mạng, độc giả thích xem thì sẽ vào đọc, tiền có được rất thấp."

"Tôi có thể xem một chút không?"

"không được, tôi không được nói cho người thân cận tên tiểu thuyết tôi viết, hơn nữa cũng chỉ là tiểu thuyết về tình yêu cũng không có gì đặc biệt, không nổi bật lắm." cô làm sao có thể nói cho người thân quen biết

được chứ, nội dung bên trong cũng tinh tiết có chút hơi phong phú, cho nên nếu anh ta là người thích đùa cợt mới thích những thể loại này thôi.

"Vậy tối ngày hôm qua có chuyện gì vậy?"

Cái này Hứa Lương Cầm càng không thể nói tí mĩ được, không thể làm gì hơn là nói một câu qua loa: "không có gì đâu, chẳng qua là giúp một người bạn. anh nói anh ở nước ngoài đã lâu, anh ở mấy năm thế, ở quốc gia nào vậy?"

Tổng Dật Hàng biết Hứa Lương Cầm không muốn nói nhiều về chuyện đó, cho nên cười nói: "Năm 9 tuổi tôi đã ra nước ngoài rồi, ở Bắc Mỹ, sống ở đó cũng không coi là quá ngắn mà cũng không quá dài."

"Vậy mà tiếng Trung của anh vẫn tốt như vậy!"

"Bởi vì tôi không muốn mình mất tiếng nói chung với cha mẹ, sau khi trưởng thành cũng không muốn thay đổi quốc tịch, cho nên vẫn kiên trì học tiếng Hán, nói tiếng Hán, thường thì qua một thời gian lại về, cuối cùng vẫn rất nhớ tiếng mẹ đẻ của mình."

"Đề làm được như thế chắc hẳn anh phải cực khổ lắm nhì, khó trách khi anh nói chuyện cũng không có khẩu âm gì (*giọng địa phương*). " Hứa Lương Cầm thông suốt khích lệ Tổng Dật Hàng, tuy Tổng Dật Hàng nghe quen những lời nịnh nọt, nhưng cảm thấy những lời mà Hứa Lương Cầm nói ra hết sức chân thành, cho nên tâm trạng khá tốt.

Từ lúc ăn cơm cho đến khi xong, Tổng Dật Hàng phát hiện ra cái gì mình cũng hỏi ra được, bởi vì dựa vào lời của Hứa Lương Cầm nói, cuộc sống bình thường của cô nàng ngoài ăn với ngủ ra thì thời gian còn lại là viết tiểu thuyết, cơ bản là rất ít ra ngoài phạm vi cửa phòng.

Điều này thật khó tin! anh đã gặp vài trường hợp còn hơn cô nàng này, sao cô gái này có thể nói mình ít ra ngoài nhì, đúng là một người rất quy củ, coi anh là thằng ngu sao?

Mặc dù trong lòng Tổng Dật Hàng biết Hứa Lương Cầm không nói thật, trên mặt không cảm xúc, ăn cơm xong thì hai người đi dạo quanh chỗ đỗ cỏ, trở lại khách sạn Hoa Minh đã là hoàng hôn.

"Cùng nhau ăn cơm tối đi, tôi đã đặt hết thức ăn rồi."

"anh đặt lúc nào thế?" Hứa Lương Cầm làm khó, một ngày mình xin ăn 2 bữa cơm của người ta, đều là những nơi sang giọng, dù da mặt cô có dày đến đâu cũng biết xấu hổ chứ.

"Lúc ở chỗ đỗ cỏ, tôi bảo lão Vương đặt, có thể cô không chú ý, vào thời không thì thật lãng phí, tiền cũng bỏ ra rồi." Tổng Dật Hàng cố gắng dùng mọi kỹ xảo thuyết phục Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm không biết chuyện tiền đã được đặt sẵn như vậy. bất kể giàu nghèo cũng không được để hoang phí, cho nên do dự một chút cùng Tổng Dật Hàng đi vào, dưới sự hướng dẫn của người phục vụ được ngồi vào vị trí bên cửa sổ.

Đồ ăn là đồ Trung Quốc vô cùng thịnh soạn, vừa Hứa Lương Cầm cảm thấy xanh xao đã thấy vị miệng trở lại, hơn nữa nhiều năm chưa đi dạo nhiều như hôm nay nên khá mất sức, cho nên sau khi ăn xong chỉ thấy no được 8 phần, theo bản năng nhìn sang Tổng Dật Hàng con hơn nửa phần ăn nữa.

"Mấy món ăn đựng được khá ít, thêm một phần nữa cũng không sao." Tổng Dật Hàng rất lịch sự kiểm soát thay Hứa Lương Cầm.

"không cần, tôi thấy anh còn dư lại nhiều như vậy hơi lãng phí, anh không ăn hết thì đưa tôi đi, thật ra buổi tối tôi vẫn có thói quen không ăn gì, tôi đang giảm cân."

Đến đây, Tổng Dật Hàng hoàn toàn hiểu khi ở chung với Hứa Lương Cầm không cần phải giả nhân giả nghĩa, lịch thiệp, càng không phải quan trọng lễ nghi xã giao, bởi vì căn bản cô ấy không bao giờ có cái khái niệm đó.

"cô không ngại thì dĩ nhiên có thể, nhưng mà tôi cảm thấy mình giống như không thành công." Tổng Dật Hàng đem phần thức ăn của mình cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm nhận lấy, thuận miệng hỏi: "Cái gì mà không thành công cơ?"

Chẳng qua khi ăn được hai miếng không thấy Tổng Dật Hàng trả lời, kì quái ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là đối phương đang nhìn cái bụng to to của mình, không khỏi ha ha cười: "Phát hiện ra rồi, thật ra tôi có thể ăn được, chẳng qua là không nên nói, nhưng mà thật sự cái này không phải là tôi giả vờ là đủ ăn nha, đừng nghĩ linh tinh nhé."

Tổng Dật Hàng cười ra tiếng: "Được, tôi phát hiện cô rất thú vị, cảm giác nói chuyện với cô rất thoải mái."

"Vậy thì tốt, cảm ơn đã khích lệ."

Hứa Lương Cầm đang nói thì điện thoại vang lên, cô vội vàng bắt máy: "Alo? Là anh sao, chuyện gì thế, tôi không có ở nhà, làm sao mà anh biết tôi ở đâu chứ! Tôi không biết, không biết thật đấy, anh đừng vào đây, tôi ra là được chứ gì, tôi tắt máy đây."

Hứa Lương Cầm cúp điện thoại nhìn ra ngoài cửa sổ rồi quay hướng Tổng Dật Hàng cái nhìn xin lỗi: "Ngại quá, tôi có chút việc phải tạm biệt anh sớm rồi."

"không sao, cô mau đi nhanh thôi." Tổng Dật Hàng không để ý chút nào, chờ Hứa Lương Cầm vội vàng rời đi anh mới xoay người ra chỗ khác đứng nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn tên đàn ông vừa tắt điện thoại.

"anh làm gì vậy, tôi không Hiểu Vũ ở chỗ nào đâu!" Hứa Lương Cầm bực tức xông đến chỗ Lý Học Thông.

Người này đúng là, bao nhiêu lần Tô Hiểu Vũ nói không muốn cùng ở với anh ta, anh ta sao không nhìn ra nhì, cứ mang đau khổ cho nhau rồi khi kết hôn cũng chẳng có hạnh phúc.

"cô cùng Ngô Thừa Long là bạn thân nhất của cô ấy, hai người làm sao không biết cô ấy ở đâu chứ! cô đừng gat tôi, nửa tháng rồi tôi không gặp cô ấy, tôi là vị hôn phu của cô ấy, tôi có quyền được biết cô ấy ở đâu, tôi không tìm được Ngô Thừa Long thì tất nhiên sẽ tìm cô!" Vốn là Lý Học Thông đến phòng trọ nhưng ấn chuông mãi không có ai mở cửa, bắt đắc dĩ không làm gì được là phải đi, không nghĩ tới lúc vô tình nhìn thấy Hứa Lương Cầm đang dùng cơm ở khách sạn Hoa Minh, cho nên lập tức gọi cho cô.

"Dù anh là chồng cô ấy anh cũng không có quyền can thiệp vào việc Hiểu Vũ đi đâu, tôi nói không biết là không biết, Hiểu Vũ vì sợ anh tôi gây sự với tôi và Đại Long nên mới không cho chúng tôi biết chỗ cô ấy ở đó, anh chưa hiểu sao!" Hứa Lương Cầm bị Lý Học Thông chất vấn có chút tức giận.

Lý Học Thông nghe xong nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Hứa Lương Cầm, Hứa Lương Cầm bị anh ta nhìn thẳng thì thấy sợ hãi, không phải người này then quá hóa giận đánh mình sao.

"Lương Cầm, em giúp anh một chút đi, anh thực sự không thể không có Hiểu Vũ, anh có thể đem tất cả cho cô ấy! Biệt thự, xe, có tiền đang gửi ngân hàng, chỉ cần cô ấy cho anh một chút thời gian, anh vẫn luôn đợi, cho đến lúc cô ấy bay nhảy chán rồi quay về còn không được sao?" Lý Học Thông đột nhiên khóc gào lên.

Hứa Lương Cầm bị sợ hết hồn, cảm giác sợ hãi biến mất không thấy tâm hơi đâu: "anh đừng khóc, đừng khóc, anh là đàn ông con trai, ai lại khóc trên được thế, xấu mặt lắm đấy! Em thật sự không biết Hiểu Vũ ở đâu, bây giờ anh cứ về đi, khi em liên lạc được với Hiểu Vũ, hỏi được nơi cô ấy ở thì em sẽ nói không sai một từ với anh được chưa, anh thấy có được không?" đã có người đứng lại xem náo nhiệt rồi, tay chân Hứa Lương Cầm luống cuống an ủi Lý Học Thông, chỉ muốn anh ta nhanh nhanh biến ngay đi.

"Lương Cầm, trong lòng anh rất đau, con mẹ nó, thật sự bây giờ anh rất muốn chết, nếu không phải nghĩ đến cha mẹ thì giờ anh đã nhảy sông tự vẫn chết lâu rồi, trừ em ra anh không biết trông cậy vào ai hết, em giúp anh một lần này không khác gì đã cứu của nhà anh đâu! anh xin em đấy!" Lý Học Thông càng nói càng khổ sở, thử nghĩ xem, bao năm cố gắng mà không được đáp lại thì tất nhiên rất đau rồi, chỉ có thể coi Hứa Lương Cầm là cọng cỏ cứu mạng mà ôm đầu đầu cầu cứu.

Hứa Lương Cầm bị Lý Học Thông nói cũng khá chua xót, đến nỗi cũng rớt nước mắt, sức hút của Tô Hiểu Vũ quá lớn, nhưng cô cũng không trách bạn thân mình được, chỉ có thể nói Lý Học Thông quá mức si tình,

Đây là người đàn ông thứ ba rồi, chỉ hơn chứ không kém!

Tổng Dật Hàng sờ sờ cằm, đứng bên cửa sổ sát đất buồn bực chăm chú nhìn Hứa Lương Cầm đang không thể bình thường hơn kia, mị lực cô gái này không biết là lớn đến mức nào mà làm cho đàn ông lại khuyếch đảo đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

thật vất vả để Lý Học Thông ổn định cảm xúc lại, Hứa Lương Cẩm cùng anh ta đi lấy xe rồi nhìn anh ta đi khỏi, lúc này mới mệt mỏi quay về phòng trọ, vừa mới lấy chìa khóa ra thì cửa bên cạnh mở ra, Hứa Lương Cẩm liếc mắt.

"Ôi chị em tốt, gặp em thật khó nha, mới vừa rồi có người gõ cửa nhà em đấy. Chị nói em yêu này, tất cả mọi người đều cùng ăn chung cơm, em cũng nên cho chị nhập hội đi chứ, điều kiện của chị hơn hẳn hai tên ăn hại kia nhiều đó!" cô gái trước mặt hút thuốc phun một làn khói mờ ảo trước mặt Hứa Lương Cẩm rồi kéo lấy cánh tay cô.

không sai, bên cạnh nhà bọn họ là một cô gái hành nghề "đi khách", đây không phải lần đầu tiên Hứa Lương Cẩm bị cô nàng quăn lấy, cô cũng không biết mình giống những người môi giới dẫn khách hay sao mà cô gái này lại nhận định Tô Hiếu Vũ và Ngô Thừa Long là người được cô dẫn dắt. *(nghĩ chị Hứa Lương Cẩm là tú bà đó)*

"Em gái đừng lo lắng, chị là người kín miệng, không bao giờ tiết lộ nửa lời đâu, chị thấy em gái nhỏ có bản lĩnh đó, chẳng những kéo được món hàng vừa lớn vừa to, nếu em gái cho chị nhập hội chúng ta chia 2-8, được chứ?"

"Tôi chả hiểu chị đang nói cái gì, tôi ở trọ với bạn tôi đơn thuần thôi, cái gì mà lôi kéo mời chào người cơ, chị đừng nói linh tinh!" Hứa Lương Cẩm không để ý cô gái đó, rút tay ra cúi đầu mở cửa.

"Ôi, cô chị và em với nhau thôi mà, em nhìn mặt mũi đáng người đẹp như thiên tiên của chị đi, nói chị là cô gái mới lớn thì không ai nghi ngờ luôn, giá tiền cô thể tăng lên gấp bội, chúng ta cứ sòng phẳng với nhau là được mà, vậy 3-7 nhé, được chưa?" cô gái không tha.

Hứa Lương Cẩm mở cửa, về mặt nghiêm túc quay đầu: "Tôi đã nói rồi, bạn cùng phòng với tôi đều là những người đứng đắn, bản thân cô mới có vấn đề." nói xong cũng vào nhà đóng cửa luôn.

"Phì, người đứng đắn mà suốt ngày mang đủ loại trai về nhà sao? Còn giả vờ đứng đắn đơn thuần nữa, để xem ai sẽ thiệt thòi thì biết!" cô gái nhỏ ngum nước bọt, thấp giọng nói thầm rồi trở về phòng của mình.

Hứa Lương Cẩm ngã người xuống giường, không có sức mà gõ chữ hay nghiên cứu bao cao su nữa, trở mình một cái là ngủ mất rồi.

Ba ngày liên tiếp Tổng Dật Hàng đều hẹn Hứa Lương Cẩm đi thăm thú xung quanh, mặc dù Hứa Lương Cẩm rất không muốn đi nhưng cũng không dám từ chối, bởi vì Tổng Dật Hàng quá hào phóng, bữa sáng bữa trưa bữa tối đều ăn ở các nhà hàng sang trọng, cả đôi cô chắc cũng không bao giờ dám bén mảng tới đây.

"Ngày mai đến khu vui chơi nào đi, chỗ này hình như không có." Vào trong xe, Tổng Dật Hàng thương lượng cùng Hứa Lương Cẩm.

"Ngày mai cũng đi sao, anh không thấy mệt à, không muốn nghỉ một ngày sao." Tổng Dật Hàng đang mời mình ăn cơm, nhưng không phải cô chỉ cần mời ăn cơm thôi, tiền viết tiểu thuyết chưa thu lại được, phải nghĩ biện pháp kiếm tiền khác, nói mới nhớ, lâu rồi không hỏi âm lại cho Uông Tân Dương.

Tổng Dật Hàng hỏi rồi mất xuống: "Sau mấy ngày nữa, lúc đấy sẽ rất bận, tôi cũng không có thời gian nhàn nhả để đi chơi, bây giờ mới nghĩ tới cô còn có công việc chưa hoàn thành, làm phiền cô quá."

Hứa Lương Cẩm có chút ăn hận vì vừa rồi mình mới từ chối: "anh trăm ngàn lần đừng nghĩ như thế, tôi chỉ đang bán khoán thôi, anh tốn tiền mời tôi đi ăn uống đi chơi, tôi rất cảm kích, vậy ngày mai chúng ta đi vườn thú chơi đi, chỗ đó mới xây, tôi cũng chưa đi chỗ đó."

"Được, một lời đã định." Tổng Dật Hàng cười với Hứa Lương Cẩm.

đã nhiều ngày như vậy, Hứa Lương Cẩm vẫn như cũ không có biểu hiện gì là có hứng thú với mình cả, chỉ đơn giản đi ăn cơm rồi đi dạo phố, chẳng lẽ mình còn chưa đủ tò về giàu có sao? Xem ra cuộc chiến này còn phải mất thời gian dài đây, Tổng Dật Hàng nhìn bóng lưng Hứa Lương Cẩm khẽ mỉm cười.

Ngày hôm sau hai người đi chơi rất vui vẻ, sau khi Hứa Lương Cẩm ăn tối cùng Tổng Dật Hàng xong cảm thấy mình đã được giải thoát, vui vẻ quay về phòng trọ thì gọi cho Uông Tân Dương

"Tân Dương, thời gian dài không gọi cho anh, thật xin lỗi, hôm nào anh rảnh em mang mấy mẩu cho anh xem nhé."

"Xin lỗi, không phải Tân Dương, nếu không thì cô chờ một chút nhé." một giọng nữ dịu dàng trả lời nhất thời làm Hứa Lương Cẩm cứng người.

"Ồ, không có gì đâu, tôi là bạn học cũ của Tân Dương, cũng là hội viên bên Hội Hạnh Phúc, xin lỗi cô là?" Lòng Hứa Lương Cẩm có chút đau nhưng vẫn cố kìm xuống.

"Tôi là bạn gái anh ấy, cô là Hứa Lương Cẩm sao? Tân Dương suốt ngày nhắc đến cô đấy, nói cô vì Hội Hạnh Phúc đã ra sức rất nhiều, còn có lòng hơn hội trưởng là anh ấy."

Quả nhiên là âm thanh càng ngọt ngào thì tin tức mang đến càng giết người, nước mắt Hứa Lương Cẩm bắt đầu tràn ra, để lần át tiếng khóc lớn đành cười to: "Vậy ư, tại tôi có nhiều thời gian hơn người khác thôi, bây giờ tôi có việc, cô nói lại với Tân Dương, ngày mai tôi gọi lại cho anh ấy sau nhé."

Hứa Lương Cẩm nói xong cũng vội vàng cúp điện thoại, ngồi trước máy tính đến gần ngủ, nhiều năm yêu đơn phương vậy là xong sao? Mình còn chưa thổ lộ tới một lần, nghĩ lại đúng là hối hận, chỉ bằng lòng một nói rõ những tình cảm trong lòng ra, so với hiện tại thì việc từ chối vẫn hơn nhiều!

Càng nghĩ càng bi thương, rốt cuộc vẫn là ôm gối khóc một trận, khóc xong cảm thấy đói bụng nhưng không muốn xuống lầu mua, cứ để bụng đói đi ngủ.

Cho đến sáng sớm nhận được điện thoại của Tổng Dật Hàng, tâm tình Hứa Lương Cẩm không tốt nói: "không phải anh nói hôm nay trả phòng sao, không phải vội đi công tác nữa sao, sao còn muốn tìm tôi đi chơi?"

không nghĩ Hứa Lương Cẩm sẽ có thái độ không tốt như vậy, Tổng Dật Hàng ngạc nhiên một chút: "Tâm trạng cô không tốt à, tôi quấy rầy cô à?"

"không có chuyện gì, chẳng qua hôm qua không ngủ được nên tâm trạng không tốt lắm" Hứa Lương Cẩm cảm thấy mình không nên giận cá chém thớt lên người khác cho nên giọng cũng dịu xuống ít nhiều.

"Tôi đúng là đang trên đường về nhà nhưng công việc gấp trực trực nên phải chờ một chút, cho nên....."

"Nếu hôm nay anh vẫn muốn ra ngoài, vậy thì đi vào thành phố chơi đi, đi xem phim gì gì đi." Hứa Lương Cẩm không đợi Tổng Dật Hàng nói xong đã ngắt lời anh ta, chính cô cũng không muốn ở nhà để rồi tự ngược đãi mình, không bằng ra ngoài cho tinh thần thoải mái, nhưng phải có người đi cùng.

"Cái này được đấy, buổi trưa tôi đến đón cô, ăn cơm một chút rồi tìm một bộ phim để xem nhé."

"không cần, chúng ta gặp mặt ở cửa hàng rượu Hilton đi, cách chỗ rạp chiếu phim cũng khá gần, không cần anh phải đi tới đi lui."

"Được, vậy 12 giờ nhé." Tổng Dật Hàng cũng không kháng kháng nữa, trực tiếp nói giờ giấc.

Nhưng là anh tới trễ, nguyên nhân là đường bị tắc, cuối cùng Tổng Dật Hàng không thể làm gì hơn là phải để lại lão Vương, một mình đi bộ đến cửa hàng rượu Hilton.

"Xin lỗi, trên đường kẹt xe nên tôi tới trễ." Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cẩm xin lỗi.

"không sao, đường này luôn bị tắc, xe của anh đâu?" Hứa Lương Cẩm cất điện thoại nhìn quanh, không thấy chiếc xe sang trọng của Tổng Dật Hàng.

"Lão Vương vẫn đang ở trên đường, cô biết rõ là tắc đường sao lại muốn hẹn ở trước cửa hiệu rượu này?" Thử nghĩ xem nếu lúc trước nếu mình không hẹn ở khách sạn Hoa Minh, Hứa Lương Cẩm cũng hẹn ở đây, đường này tương đối bé, Tổng Dật Hàng thấy khó hiểu.

"Chỗ này có wifi miễn phí đó, lướt web siêu nhanh! Ví dụ như hôm nay anh đến muộn này, lúc tôi nhàm chán lướt web, vừa lúc anh tới thì điện thoại tôi hết pin luôn này, nếu không thì thật sự sẽ lạc anh đó." Hứa Lương Cầm trả lời như đương nhiên.

Tổng Dật Hàng im lặng, trên người đang rất nóng nực, chỉ muốn tìm một chỗ để ngồi xuống: "Bây giờ đi đâu đây?"

"Tôi cứ nghĩ anh lái xe tới đây, phía trước có một quán cơm rất ngon, hôm nay tôi mời. đi, lại đây ngồi đợi!" Hứa Lương Cầm đi tới điểm chờ xe bus.

Đến trạm xe thấy rất nhiều người, Hứa Lương Cầm kéo Tổng Dật Hàng đến một chỗ thấp giọng nói: "anh ở nước ngoài đã lâu nên không hiểu được tình hình trong nước, bây giờ chúng ta có một loại văn hóa chờ xe bus, nhưng vì nhiều người nên cũng không ai xếp hàng, một lát xe tới thì anh theo tôi leo lên nhé, nếu không thì lỡ tuyến xe bus đầy vì nhiều người lắm đó."

Tổng Dật Hàng nhìn một đám người thấy có chút khó khăn, trong đám người đó có người già và phụ nữ, đàn ông đích thực như anh sao lại giành chỗ của họ chứ.

"anh đừng bao giờ đứng ở giữa, khi xe tới thì cửa bên cạnh xe sẽ mở ra, dựa vào khe hở mà chen vào, anh có nghe thấy không?" Hứa Lương Cầm đẩy Tổng Dật Hàng.

"Đến lúc đó tôi sẽ đi theo cô." Tổng Dật Hàng gật đầu.

Hai người đang nói thì xe tới, đám người lập tức tuôn ra, Hứa Lương Cầm nhanh chân chạy lên xe, vừa chạy đến liếc chỗ cửa xe, chờ xe dừng lại thuận tay lôi Tổng Dật Hàng theo đám người chen vào trong xe.

Coi như thuận lợi, Hứa Lương Cầm bị người phía sau chen lấn nên đi lên phía trước, cảm giác rất đặc ý.

"cô gái, cháu kéo nhầm người rồi, bạn của cháu còn ở dưới kia, anh ta gọi cháu không nghe thấy à?"

Hứa Lương Cầm lập tức quay đầu lại, quả nhiên là một ông cụ, cho nên vội vàng buông tay nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy Tổng Dật Hàng chen vào một chiếc xe, đang khoa chân múa tay, ý chỉ là còn một chiếc nữa, anh sẽ đi lên xe đó.

Hứa Lương Cầm nhanh chóng gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu.

Bởi vì chiếc thứ hai rất ít người, cho nên xe thứ nhất chạy chậm lại cho xe thứ hai đi trước, Hứa Lương Cầm nhìn xe Tổng Dật Hàng đã vượt qua mình, bèn chen về cửa sau, chuẩn bị trạm tới xuống cùng Tổng Dật Hàng.

Đến điểm xuống, Hứa Lương Cầm vội vàng bước xuống đi nhanh tìm Tổng Dật Hàng, tuy nhiên tìm không thấy.

"cô gái, bạn cháu vừa đi qua chỗ này rồi." Vẫn là ông cụ mà Hứa Lương Cầm kéo khi nãy.

Hứa Lương Cầm đứng ở nhà chờ xe bus nhìn vào chỗ mà mình chen cho Tổng Dật Hàng thì không khỏi cảm thán: thật là, không ăn ý gì hết mà!

"Cụ à, vừa rồi sao cụ lại chen vào thế ạ?" Hứa Lương Cầm tức giận hỏi.

Ông cụ ha hả cười một tiếng: "Ánh mặt trời quá chói, tùy tiện ngồi, hồi nãy đứng một khoảng xa, quên không cảm ơn cháu vì đã kéo ta lên xe."

Ngước mắt nhìn ông cụ rồi đi, Hứa Lương Cầm dứt khoát đứng tại chỗ..... nếu như chờ Tổng Dật Hàng nữa tiếng mà không thấy thì cô về nhà, dù sao điện thoại hết pin, cũng chẳng liên lạc với anh ta được.

Đợi 20 phút, Tổng Dật Hàng xuất hiện, cả người mồ hôi đầm đìa.

"anh thật tốt, biết quay lại tìm tôi." Hứa Lương Cầm cười nói.

"Tôi ở trên xe không thấy cô, cũng biết nhất định cô đã xuống xe rồi, muốn gọi cho cô thì đột nhiên nhớ điện thoại có hết pin, tôi liền xuống xe quay lại chỗ cũ." Quần áo Tổng Dật Hàng ướt đẫm, trong xe nóng bức làm cho người ta không thờ nổi, anh chưa bao giờ trải qua những chuyện này.

"Vậy chúng ta vào ăn cơm nhé, anh cũng có thể nghỉ một chút."

"Tôi không mệt, chỉ là quá nóng, gọi taxi à." Tổng Dật Hàng thực sự không chịu nổi cái nắng gay gắt của mặt trời này.

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng với vẻ có lỗi: "không có xe đâu, chỉ còn 3 điểm xe bus thôi, anh cố chịu nhé."

Tổng Dật Hàng đành phải chịu đựng, chẳng qua là lần này đi xe anh đã có kinh nghiệm, chủ động cầm tay Hứa Lương Cầm thật chặt, cuối cùng lúc xe xuống cũng không phải chen chúc.

Nhanh lên xe, Hứa Lương Cầm đi trước mở đường, Tổng Dật Hàng đi theo chen xuống cuối xe, xuống xe Tổng Dật Hàng hít sâu một hơi, bởi vì kẹt xe ở ba điểm đến nửa giờ, hơn nữa nhiều người khiến anh hô hấp hơi khó khăn.

"Ven đường kia chính là cửa hàng trăm năm đấy." Hứa Lương Cầm bước nhanh về phía trước, cuối cùng Tổng Dật Hàng đã có chút hi vọng, sai bước đuổi theo sánh vai cùng Hứa Lương Cầm.

Nếu không phải Hứa Lương Cầm dẫn đường, Tổng Dật Hàng có thể trực tiếp bỏ qua cái nhà hàng trăm năm kia mà trực tiếp vào cổng, cửa hẹp chỉ có thể một người đi được nhưng phải nghiêng người mới được, bên trong thì không phải nói là một nơi lớn thế nào: chỗ thể mà bày được 7 8 cái bàn, một đám người ngồi, không có điều hòa, chỉ có một cái quạt điện cũ kêu kè kè.

"Số chúng ta thật là may nha, mau tới đây!" một lần nữa Hứa Lương Cầm sử dụng thân hình nhỏ nhắn xuyên qua ngõ nhỏ, đặt mông ngồi xuống một bàn nhỏ, vừa quay ra gọi Tổng Dật Hàng, ý bảo anh nhanh nhanh một chút.

Tổng Dật Hàng nhận được mệnh lệnh nên ngồi xuống, không nói một lời mặc Hứa Lương Cầm sắp xếp.

"Ông chủ! Cho một phần ruột già xào, một phần súp dê, hai chén cơm to, hai chai coca, càng lạnh càng tốt, nhanh lên một chút nhé, thời gian có chút gấp gáp."

"Được được, em gái nhỏ đã thành tâm như vậy, cho em gái một bát súp nữa!" Ông chủ rất biết chiều lòng khách, làm cho mọi người cảm thấy rất vui vẻ.

Sau khi Tổng Dật Hàng nghe tên món ăn xong muốn ngất xỉu, mặc dù anh ở nước ngoài nhiều năm, nhưng cách 2- 3 năm sẽ về một thời gian, dĩ nhiên cũng biết những món này, không nói tới chuyện trước đây anh có từng ăn những món này chưa, nghĩ gì mà thời tiết này còn uống súp dê thể, không sợ bị cảm nắng sao!

"anh đừng lo, chỗ này làm đồ ăn rất sạch sẽ, hạt tiêu của quán là già truyền đây, cho vào súp dê rất ngon, người có mồ hôi mà uống coca lạnh thì rất thoải mái!" Hứa Lương Cầm nói thôi cũng chảy nước miếng.

Tổng Dật Hàng cũng không nói chuyện, mồ hôi anh đang chảy ào ào sau lưng, đầu tóc cũng mang theo khí nóng, chờ ông chủ mang coca ra, bắt chấp phong độ, uống hết cả hai chai.

"anh rất khác sao, ông chủ cho thêm hai chai nữa!" Hứa Lương Cầm gọi thêm, Tổng Dật Hàng uống bao nhiêu cô cũng có thể mời được!

Món ăn lên sau, Tổng Dật Hàng nhắm hai mắt lại cảm nhận một chút, mùi vị cũng không tệ, có thể là do đang đói, một chén súp dê lớn như vậy anh đã uống hơn phân nửa, vừa uống hai chai coca đã chịu không nổi, cả người càng nóng, đầu óc choáng váng.

"Nếu không hôm nào khác chúng ta đi xem phim nhé, hôm nay thật sự rất nóng." Tổng Dật Hàng không chịu nổi khi lết cái thân thể nóng nực dính dính này đến rạp chiếu phim, chỉ muốn nhanh về nhà để tắm rửa.

Hứa Lương Cầm không ý kiến: "Được, thực ra cũng trễ rồi, anh gọi lão Vương đến đón nhé."

Lão Vương tới rất nhanh, Tổng Dật Hàng ngồi vào xe có điều hòa tỏa ra rất mát, thật mát quá!

Chờ đưa Hứa Lương Cầm về đến khách sạn Hoa Minh, Tống Dật Hằng đã không mở nổi mắt nữa rồi, tùy ý gật gật đầu với Hứa Lương Cầm rồi tiếp tục thiếp đi.

Hứa Lương Cầm khe khẽ vừa hát một bài vừa trở về phòng trọ, tắm rửa xong nằm trên giường, cảm nhận gió nhẹ thoáng thổi bên cửa sổ, thoải mái nheo mắt lại, cách vách vẫn là tiếng ngáy trưa khó nghe, trước khi ngủ còn suy nghĩ: Tống Dật Hằng này đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới ngày làm việc và nghỉ ngơi của mình, mong là lần sau sẽ không hện mình nữa!

Tống Dật Hằng về nhà tắm dưới vòi hoa sen mới cảm thấy nhẹ nhàng đi chút ít, trở lại phòng ngủ bật điều hòa rồi một mồi mê man đi vào giấc ngủ, chẳng qua khi tỉnh dậy thì thấy ngạt mũi cùng nhức họng ----- trời ạ, mùa hè này anh bị cảm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Lại một đêm nữa sau khi Hứa Lương Cầm nhận được điện thoại của Ưông Tân Dương, tâm trạng lại một lần nữa rơi vào đáy cốc, thậm chí bao năm như thế mà dùng một cái bạn gái nhà người ta xuất hiện thì làm sao có cam tâm nổi, nhưng không cam lòng thì đồng thời lại vô cùng tự ti bởi vì trên bản cứ một phương diện nào đó thì cô cũng chẳng xứng với Ưông Tân Dương, nếu không như thế thì ngay cả câu vô tình làm sao không dám nói!

nói như vậy có lẽ cô gái kia chắc hẳn có đáng về, nghề nghiệp cùng với gia thế cực tốt, nếu không thì cha mẹ Ưông Tân Dương chắc chắn sẽ không đồng ý.

Năm xưa khi cha mẹ Ưông Tân Dương bị thất nghiệp, cũng chỉ vì nuôi con ăn học mà buồn bán ở chợ, mở quán ăn uống, mỗi ngày sớm tối đều rất cực khổ, thật vất vả nuôi con thành tài và dựa vào sức lực của mình để là giảng viên về hưu có trợ cấp, hai người khi về già ở nhà dưỡng lão tự nhiên cũng phải đưa chuẩn mực về con cháu tương lai khá cao, họ sợ nếu cô gái nào có gia thế nghèo túng sẽ làm liên lụy tới Ưông Tân Dương.

Điểm này Hứa Lương Cầm so với người khác rất rõ ràng, cô cùng mấy thành viên bên Hội Hạnh Phúc vào nhà Ưông Tân Dương ăn cơm, cha mẹ Ưông Tân Dương còn liên tục xin họ giới thiệu bạn gái cho anh, còn nói không cần quá xinh đẹp, quan trọng là..... phải có công việc tốt, gia đình có điều kiện tốt.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu làm cho Hứa Lương Cầm sợ hãi, cái việc phản đối tình yêu cùng hôn nhân là chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra, huống chi quả thật cô cũng chẳng có công việc ổn định, viết tiểu thuyết thu lợi cũng không ổn định, lấy cái gì làm đảm bảo cho cha mẹ Ưông Tân Dương chứ.

Mặc dù không muốn đối mặt với Ưông Tân Dương nhưng dù sao cũng không thể kéo dài thời gian làm nhiệm vụ được, sớm muộn gì cũng phải gặp mặt, không có biện pháp nào khác.

Hứa Lương Cầm cho mình một dừng khi thật lớn rồi dừng cảm ôm tui bao cao su ra ngoài cửa.

"Túi lớn như vậy là gì thế, để chị giúp một tay nào."

"Cần cầm giúp không?" Đứng lúc cô gái bên cạnh cũng ra cửa, nói qua nói lại đưa tay cầm túi đen mà Hứa Lương Cầm đang cầm.

"không cần, không nặng, cảm ơn nhiều." Hứa Lương Cầm vội vàng tránh né, thậm chí cô gái này lúc nửa đêm mà có thể dậy sớm như vậy đúng là có bản lĩnh vững vàng.

Bên này cô cất lực che giấu, lại không lường trước được tay của cô gái kia lại nhanh nhẹn gạt túi, mấy hộp bao cao su rơi ra ngoài.

"Ồ, chị nói đúng là không sai mà, trong nhà các người đúng là chẳng có chuyện gì đúng đắn mà, vật này mà cũng đem đi bán sì à? Tất cả đều không ít nha, còn là những nhãn hiệu có tiếng nữa, chúc phát tài nha, chị đây sẽ không làm cho em nhỡ ngại nữa." cô gái kia mang theo nụ điệu quái khi chọc Hứa Lương Cầm rồi lắc mông về hướng cầu thang mà đi, Hứa Lương Cầm tròn mắt nhìn cô gái kia rồi quay trở lại phòng tìm túi nilông khác.

Đến trung tâm của Hội Hạnh Phúc, Ưông Tân Dương đang đứng chờ, thấy Hứa Lương Cầm đi đến thì đón lấy đồ trong tay cô: "Lương Cầm, tối hôm qua em gọi cho anh hả? Xin lỗi em nhé, lúc đó anh đang liên hệ với nhà máy về vấn đề khai mạc kiểu như nào, sau đó lại vì quá muộn nên không trả lời điện thoại của em, em đừng để ý nhé."

Bây giờ Hứa Lương Cầm nghe Ưông Tân Dương nói mà muốn rơi nước mắt, chỉ cố ý tỏ ra bận rộn đem bao cao su đặt lên bàn và không nhìn Ưông Tân Dương: "không sao, ngày hôm qua em cũng khá mệt, đi ngủ sớm."

"Ngày hôm qua em làm gì mà mệt mỏi thế?" Ưông Tân Dương thuận miệng hỏi.

"Em không thể ra ngoài một chút ư, chẳng lẽ anh nghĩ suốt ngày em ở nhà viết những tiểu thuyết không đầu sao?" Giọng Hứa Lương Cầm không được tốt.

Ưông Tân Dương nhìn Hứa Lương Cầm trầm mặc hồi lâu rồi nói: "Lương Cầm, chúng ta là bạn học cũng hơn 10 năm rồi, vừa rồi anh chỉ mới là quan tâm hỏi thôi, có phải em có chuyện gì phiền lòng không?"

Hứa Lương Cầm cũng ý thức được mình gần cả chém thót, cho nên miễn cưỡng cười lớn nói: "Tại vì không có tâm tình viết tiểu thuyết nên em không được tốt, xin lỗi anh. Ngày hôm qua nghe điện thoại là bạn gái anh à, làm sao không nói một tiếng thế, giữ bí mật lâu quá đấy."

Ưông Tân Dương cũng không nhắc đến chuyện vừa rồi, cười nói: "thật ra thì ở mới ở chung một chỗ cũng không phải thời gian lâu gì, anh có giữ bí mật với người nào chứ với em thì không, nếu không hội trường anh còn trông cậy vào ai chứ, một lát nữa cô ấy đến thì anh sẽ giới thiệu cho em nhé."

không nghĩ tới hôm nay có thể thấy cô gái kia, Hứa Lương Cầm cảm thấy hối hận vì mình không chọn trang phục để ra ngoài, tối thiểu trước mặt Ưông Tân Dương cũng không lộ ra vẻ kém cỏi của bản thân.

"Lương Cầm, đây là bạn gái của anh, tên là Quách Mộng Thanh, mới từ nước anh về. Mộng Thanh, đây là bạn học cũ của anh tên là Hứa Lương Cầm." Ưông Tân Dương dẫn Quách Mộng Thanh từ cửa đi vào.

Tóc dài mềm mại xõa vai, hai mắt to tròn, mặc một bộ váy ngắn, Quách Mộng Thanh khiến Hứa Lương Cầm hiểu ra một chuyện, đó chính là nữ thần mà Ưông Tân Dương luôn tìm, mà cô cùng vị nữ thần này càng không thể so sánh được, cô bị thua cũng là điều rất hợp Logic cùng đạo lý, trong lòng cô cũng thông suốt một chút.

"Ngày hôm qua chúng ta coi như cũng biết chút ít, chào cô." Quách Mộng Thanh cười cười vươn tay tới Hứa Lương Cầm.

Nữ thần nói chuyện giọng nói rất ngọt ngào, Hứa Lương Cầm có chút không yên đưa tay tới nắm nhẹ rồi lập tức buông ra.

"Bạn gái anh mang khí chất của thần tiên đó, anh xác định có ấy thích hợp để thảo luận đề tài này ư, không sợ người ta bị ô nhiễm lỗ tai sao?" Hứa Lương Cầm nhỏ giọng hỏi Ưông Tân Dương.

Ưông Tân Dương bật cười: "cô ấy từ nước ngoài về, cái kiến thức này, cần gì phải kiêng kỵ."

"Cũng đúng, em lo lắng thừa rồi." Hứa Lương Cầm tự giễu.

Hội Hạnh Phúc còn phải chờ vài vị lãnh đạo tới, bước thứ nhất là cần phải loại bỏ những loại bao cao su có hương chuối, hơn nữa cái hộp nhỏ cũng làm cho phái nam không được tự nhiên, sau khi thương lượng thảo luận kỹ càng thì đã chọn ra hai loại bao cao su, theo thứ tự là Bạch Kim siêu mỏng cùng Chỉ Tôn siêu mỏng, hai khoản này khá là lâu vì được mấy vị thành viên là nam giới rất quan tâm.

Có Quách Mộng Thanh chủ động gánh vác việc sẽ liên lạc với các trường cao đẳng, điều này làm cho mọi người thờ phào nhẹ nhàng, việc cảm thấy xấu hổ nhất là liên lạc với các trường cao đẳng về việc phát bao cao su, không nghĩ tới bây giờ có người ôm toàn bộ mấy việc khó xử này, mọi người rồi rít khen Ưông Tân Dương tìm được đầu mối, Ưông Tân Dương cười đến híp mắt, Hứa Lương Cầm ở bên cạnh nhìn Ưông Tân Dương cười như ánh mắt trời đến chói mắt thì tâm chợt nhéo một cái.

"Hoạt động lần này vô cùng quan trọng, mọi người cũng không phải quá khổ cực, nhưng mà bởi vì kinh tế có hạn, mỗi người chúng ta có thể phát được khoảng 30 hộp thôi, tôi sẽ đưa túi này cho Lương Cầm, những người khác sẽ chọn mua rồi nhận lấy, mình không dùng được có thể cho bạn bè, coi như là tuyên truyền." Công việc xong xuôi Ưông Tân Dương trêu mọi người, những người khác cũng cười to về đồng ý.

Từ chối lời mời ăn trưa của Quách Mộng Thanh là một quyết định đúng. Hứa Lương Cầm đem một đồng bao cao su về nhà trọ, cái này đối với mình cũng không có lợi ích, chẳng qua với Tô Hiểu Vũ cùng Đại Long có thể dùng được.

Trở về phòng trọ cũng không có tâm trạng viết truyện lại chẳng muốn ăn trưa, chẳng qua Hứa Lương Cầm nằm trên giường cầm điện thoại xem tin tức vớ vẩn, dần dần cứ thế mà thiếp đi.

Cũng không rõ là qua bao lâu đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại làm thức tỉnh, đầu óc quay cuồng nhún nghe hỏi: "Alo, ai vậy?"

"Tôi."

"anh là ai?" Hứa Lương Cầm đứng dậy mở đèn bàn ra liếc nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ đêm rồi, lúc này gọi điện không phải là thích nghe mắng sao.

"Tổng Dật Hằng".

"Hả, giọng của anh làm sao vậy, tôi không nghe quen." Trẻ như vậy có phải gọi điện trả thù cô việc hôm qua làm anh ta suýt bị cảm không.

"Tôi hôm qua tôi về nhà thì bị cảm, hiện tại rất nóng, cô theo tôi đi bệnh viện." Cả người Tổng Dật Hằng rất nóng, ngay cả xương cũng đau, vốn anh nghĩ uống thuốc là sẽ khỏi, không nghĩ tới ngày càng nghiêm trọng, có thể là bị bệnh nên anh cảm giác mình rất đuối, anh rất hiếm khi bị bệnh nhưng không phải do cái cô Hứa Lương Cầm này hành hạ thì sao anh đến nông nỗi này!

không có lý gì mà anh bị bệnh thì trời đất đảo lộn mà cô gái kia vẫn ăn ngon ngủ tốt được, Tổng Dật Hằng nghĩ tới nghĩ lui bệnh của mình phải do tên đầu sỏ kia chịu trách nhiệm, sau đó lấy điện thoại ra gọi, nếu còn phải chịu nữa chắc chắn anh ngất mất.

Hứa Lương Cầm cũng chợt dạ, không nghĩ tới thân thể Tổng Dật Hằng như vậy mà mình mai yếu ớt, không biết làm gì hơn là tự nhận xui xẻo: "Tôi không biết nhà anh ở đâu, nếu không thì sao anh không gọi cho lão Vương đưa anh đi bệnh viện, chúng ta sẽ gặp nhau ở sảnh bệnh viện, anh đứng quên mang theo tiền nhé vì khám bệnh rất đắt đỏ." Để cô chăm sóc thì được, nhưng nếu hồ đồ không mang ngân vạn đi bệnh viện thì thôi luôn, Hứa Lương Cầm sợ nhất chuyện này.

"Trẻ như này không thể gọi lão Vương được, tôi cho cô biết địa chỉ nhà tôi, cô đi taxi xuống tầng dưới chờ tôi, lúc lên xe thì nói tôi biến số xe." Tổng Dật Hằng cũng chẳng quan tâm Hứa Lương Cầm có nguyện ý hay không nguyện ý mà đọc một mạch địa chỉ nhà ra.

Nếu biết trẻ thế này thì sao lại bắt cô ra khỏi nhà chứ, Hứa Lương Cầm phui miệng: "anh xuống tầng còn không nhìn thấy tôi ở trong xe thì còn nhớ gì biến số xe chứ!"

"Tôi vì an toàn của cô mới để cho cô nhớ, 20p sau tôi sẽ xuống lầu." Tổng Dật Hằng chẳng quan tâm mà trực tiếp ngắt điện thoại.

Hóa ra là như vậy, lần đầu tiên Hứa Lương Cầm cảm nhận được sự chăm sóc của một người khác giới đối với mình, không thể không nói không có cảm xúc gì, tự nhiên thấy xấu hổ ghê gớm với Tổng Dật Hằng, cho nên nhanh chóng xuống nhà gọi taxi, cô ý nhớ rõ biến số xe rồi gọi cho Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng ở khi dân cư nổi danh là hạ đẳng, lúc Hứa Lương Cầm đến đó thì Tổng Dật Hằng đã đứng ở công viên cạnh cửa lớn.

"Sao anh không chờ ở dưới lầu, tôi sẽ đến đón anh mà, người anh nóng thật đấy, có lạnh không?" Hứa Lương Cầm mở cửa xe tới đỡ Tổng Dật Hằng, vừa mới chạm một chút đã cảm giác người anh ta rất nóng lại mặc bộ thể thao dày.

Sắc mặt Tổng Dật Hằng tái nhợt, không sức lực gạt đầu rồi tựa vào chỗ ngồi trong xe mà không nói lời nào, thế Hứa Lương Cầm mới biết Tổng Dật Hằng bệnh cũng không nhẹ, không khỏi lo lắng.

Đến bệnh viện, Hứa Lương Cầm đỡ Tổng Dật Hằng vào chỗ ngồi chờ rồi gấp gấp đi đăng kí.

"Chờ một chút, cô cầm cái này đi, tiền không đủ thì lấy thẻ ra, mặt mã thẻ là 6 số 6." Tổng Dật Hằng kéo Hứa Lương Cầm rồi đưa ví tiền cho cô.

Hứa Lương Cầm cũng không giả nôm tử chối mà lấy ví tiền đi đăng ký, chờ lúc mở ví tiền ra thanh toán thì thấy bên trong có một xấp tiền đoán chừng có đến mấy ngàn đồng, không cần nghĩ cũng biết quá đủ rồi.

Nhìn bác sĩ đo nhiệt độ thì kết quả Tổng Dật Hằng sốt tới 39 độ, Hứa Lương Cầm sợ hãi, bác sĩ thử máu nhìn phôi qua phim thì thấy không bệnh tật gì.

Sau khi kiểm tra thì phải đợi một lúc mới có kết quả, Hứa Lương Cầm không thể làm gì khác hơn là đỡ Tổng Dật Hằng ngồi xuống tiếp tục chờ, trong lúc chờ thì cô mua ít nước khoáng bổ sung nước cho Tổng Dật Hằng, cứ chạy qua chạy lại như vậy cũng thấy đói bụng nên chạy vào siêu thị mua bánh bao cùng lạ xường.

"Buổi tối cô chưa ăn sao?" Tổng Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cầm ăn ngon lành không nhin được hỏi, nhìn cô ăn mà anh cũng muốn ăn.

"không có, ngủ đến nỗi quên ăn luôn, anh có lạnh không?"

Tổng Dật Hằng lắc đầu, đến bệnh viện không lạnh như trước nữa.

"Vậy anh cũng ăn chút gì nhé, nếu không thì không có sức đâu, đợi tôi một chút." Hứa Lương Cầm nói xong chạy đi, không lâu sau mang một cái cốc nhỏ nóng hổi trở về.

"Ăn đi, bên trong có lạ xường nên thơm đó, nhân lúc còn nóng thì ăn đi. Mặc dù mi ăn liền không có dinh dưỡng gì nhưng có nước súp, anh uống cũng có thể ra ít mồ hôi."

"cô lấy nước nóng ở đâu thế?" Tổng Dật Hằng nhận lấy rồi uống một chút, trong dạ dày nhất thời dễ chịu đi nhiều.

"Siêu thị có bán cốc thì tất nhiên cung cấp nước nóng nữa chứ, anh ngồi đây nhé, tôi xem có kết quả chưa nha."

Hứa Lương Cầm mong là đã có kết quả xét nghiệm, đáng tiếc còn chưa có, cô chỉ có thể quay về và đợi.

Khi đang ngang qua máy rút tiền thì ánh mắt đảo vòng, tò mò không biết trong cái thẻ của Tổng Dật Hằng có bao nhiêu tiền, cô rất muốn biết thế giới của người giàu như thế nào.

Nhấn mã vạch nhanh chóng, Hứa Lương Cầm quên các chữ khác, chỉ liếc những con số dài dằng dặc nối đuôi nhau, giờ tay ra bắt đầu đếm.

Mặc dù nghĩ cũng khả quan nhưng không nghĩ là lại đến tận hai hàng số! có bị nan y cũng đủ đề trị được.

Hứa Lương Cầm luống cuống chân tay rút thẻ ra ngoài, cảnh giác nhìn xung quanh xác nhận không có ai thì mới yên tâm trở lại bên cạnh Tổng Dật Hằng.

"Những thứ này là biên lai, trước mất tiêu mất tám trăm, tôi lấy trong ví anh 1000 đồng để mua thuốc, anh cất ví tiền nhanh đi." Hứa Lương Cầm trực tiếp đưa ví cho Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng đang ăn, thấy ví tiền ném tới thì đưa tay lấy: "cô gấp gì chứ, trước cô cứ cầm đi, tôi đang ăn mì mà?"

"Quần áo thể thao của anh không phải có túi sao? Để vào đó đi, tôi không mang túi, cảm có chút bất tiện." Hứa Lương Cầm sống chết cũng không cầm ví của Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cầm, bỗng nhiên cười như không cười nói: "Vừa rồi cô tra thẻ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đối mặt với câu hỏi của Tổng Dật Hằng, Hứa Lương Cầm gật đầu thừa nhận: "Đúng vậy, có tò mò đôi chút."

"Chỉ có vài đồng, cô có nhất thiết phải như vậy không?" Tổng Dật Hằng cảm vì tiền bỏ vào trong túi áo thể thao.

"Số tiền này đến cả đôi tôi cũng chẳng kiếm nổi, dù có không ăn không uống cũng chẳng được như thế, anh cũng thật là, chú quan đến mức nói thẳng mặt khẩu cho tôi biết, một chút để phòng người khác cũng không có."

Tổng Dật Hằng tiếp tục ăn mì: "Làm sao cô biết tôi không có chứ, chỉ là tôi tin tưởng nhân phẩm của cô." anh tự nhận là cảm giác và cách nhìn người của anh không phải chê.

Hứa Lương Cầm vui vẻ gật đầu: "anh đúng là người có mắt, tôi rất thích tiền, nhưng sẽ không đi yêu tiền của người khác."

"cô đang nói ẩn dụ sao?" Tổng Dật Hằng nhìn thái độ Hứa Lương Cầm không thay đổi gì sau khi nhìn tiền trong tài khoản của anh, không khỏi nghi ngờ không biết rằng có phải Hứa Lương Cầm quan tâm thứ khác không phải tiền không.

Hứa Lương Cầm không giải thích nhìn về phía Tổng Dật Hằng nói: "anh sốt đến hăm à, tiền của anh thì sao tôi dám ý kiến gì chứ! Hăm mộ ghen tị thôi, chi vậy thôi!"

Đầu Tổng Dật Hằng lại bắt đầu đau, cũng không còn sức lực cùng Hứa Lương Cầm nói đùa, cau mày nhắm mắt lại nghỉ dưỡng.

"anh kiên trì một chút nữa nhé, kết quả lập tức có thôi." Hứa Lương Cầm lấy áo thể thao anh vừa cởi ra để lấy máu trùm lên người anh.

"Cần phải truyền dịch liên tục ba ngày, truyền dịch xong về nhà phải chú ý nhiệt độ cơ thể, tốt nhất nên áp dụng phương pháp vật lý để hạ nhiệt, cho bệnh nhân chườm đá hoặc khăn ẩm, khăn cũng ẩm tương đối thôi." Bác sĩ nhìn tờ xét nghiệm dận dò.

May là không có bệnh gì nặng lắm, nghe xong lời của bác sĩ, Hứa Lương Cầm thở ra một hơi.

cô đi đến phòng đóng tiền thuốc, lại đưa Tổng Dật Hằng đi truyền dịch, sau đó lại một tay cầm bình thuốc, 1 tay đỡ Tổng Dật Hằng rồi tìm giường trống cho anh nằm, còn cô thì ngồi bên cạnh giường anh.

Tổng Dật Hằng thật sự rất mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ luôn, Hứa Lương Cầm nhìn chăm chú từng giọt nước dịch rơi xuống rồi gọi y tá rút kim tiêm mới đánh thức Tổng Dật Hằng.

"Tôi sẽ đưa anh về trước nhé."

"Mấy giờ rồi?" Tổng Dật Hằng mơ màng hỏi.

"Cũng phải 3 giờ rồi, về đến nhà thì anh đừng quên nhờ người giúp làm các biện pháp trị liệu về vật lý nhé, không thể không làm được." Hứa Lương Cầm nhìn điện thoại rồi dặn Tổng Dật Hằng.

Hai người đi từ bệnh viện ra liền có một trận gió nhẹ thổi qua, Tổng Dật Hằng run run: "Trong nhà chỉ có một mình tôi, tôi vừa dọn về ở, thứ gì cũng không có."

"Vậy làm sao giờ?" Hứa Lương Cầm khó xử.

"Nếu cô không cảm thấy ngại gì, tôi có thể nghỉ ngơi tại nhà cô được không?" Tổng Dật Hằng suy yếu hỏi.

Hứa Lương Cầm chỉ thoáng do dự rồi đáp ứng, một là vì bệnh của Tổng Dật Hằng khá nghiêm trọng, hai là cô cho rằng với điều kiện của Tổng Dật Hằng thì chắc chắn anh sẽ ăn qua loa cho xong.

Đón xe về chung cư, Hứa Lương Cầm đỡ Tổng Dật Hằng nằm trên giường của mình, Tổng Dật Hằng nằm vào giường thì ngủ li bì.

Nhìn hồ hấp nặng nề của Tổng Dật Hằng, Hứa Lương Cầm lại sờ trán của anh, đúng là rất nóng, nghỉ sau khi sáng sớm sẽ đến tiệm thuốc mua vài viên giảm sốt, ngồi trên bàn học nghỉ ngơi một lúc, Hứa Lương Cầm lại đứng dậy tìm gì gì đó cho Tổng Dật Hằng.

Sau khi Tổng Dật Hằng tỉnh dậy cảm thấy người nhẹ đi rất nhiều, đem túi chườm đá xuống, ngồi dậy nhìn xung quanh phòng mới nhớ hôm qua mình ở nhà Hứa Lương Cầm, cái phòng này còn chẳng bằng cái toilet nhà anh mà lại bày khá nhiều đồ, trong phòng trừ cái giường anh đang nằm, với cái bàn ghế kia, nhìn một đồng sách chất đầy cùng quần áo ném lung tung khiến Tổng Dật Hằng thấy thiếu không khí.

"Tỉnh rồi à, tôi mua cháo cho anh này, lại đến tiệm thuốc mua thuốc hạ sốt nữa, nhiệt độ cơ thể anh vẫn cao lắm, một lát nữa anh uống xong thì lại tiếp một liều nữa." Hứa Lương Cầm đi tới bàn học cầm bút trong hộp đựng bút viết lên notebook, viết viết một chút rồi thôi.

Tổng Dật Hằng lắc đầu, anh cảm thấy có gái này lúc thì tao nhã khéo léo, lúc thì tùy tính buông thả, nhưng cũng không phải không là người cầu nệ, so đo.

"Nhanh ăn đi, đưa túi chườm đá cho tôi, tôi lấy thêm chút đá cho anh." Hứa Lương Cầm thúc giục Tổng Dật Hằng ăn điểm tâm.

Tổng Dật Hằng tùy tay cầm túi chườm đá bên cạnh đưa cho Hứa Lương Cầm, nhưng trong nháy mắt liền cứng người, nhìn một chút thấy quen quen, anh không dám tin hỏi: "cô lấy vật gì làm túi chườm đá vậy?"

Hứa Lương Cầm đem thuốc cất xong thì nhìn thoáng đáp: "Bao cao su đó."

Tổng Dật Hằng trực tiếp đem túi chườm đá ném lại về giường: "cô đem cái thứ này để lên đầu tôi cả một buổi tối ư?"

"Đúng thế, lúc đưa anh về, tôi cứ tìm mãi không biết lấy vật gì để đựng đá vào, trong lúc cái khó ló cái khôn, tôi đã sử dụng ngay phương pháp này, lại nói bao cao su khá an toàn đấy nhé, da anh lại không mẫn cảm lắm. Hôn nữa cái này co giãn siêu tốt, anh nhìn đi, đá nhiều như vậy mà chẳng có chuyện gì cả, đúng là đồ tốt! Nếu anh cảm thấy lần thứ hai không vệ sinh, tôi sẽ đổi cái mới và cho đá vào." Hứa Lương Cầm nói xong thì đi đến ngăn kéo lấy thêm bao cao su, dù sao thứ này mình cũng chẳng dùng mà.

Đây không phải là vấn đề chủ yếu sao? Vấn là không nên lấy thứ này mà bọc đá, đúng là cô nàng đáng chết mà!

"không phải bác sĩ nói là dùng khăn ẩm cũng được mà, sao cô lại không lấy thứ đó?"

Hứa Lương Cầm lập tức bày ra bộ dáng Tổng Dật Hằng không hiểu chuyện: "Khăn ẩm thì 15 phút tôi phải đổi một lần cho anh, vậy làm sao tôi có thời gian mà nghỉ ngơi chứ, đúng là."

Nhìn Hứa Lương Cầm ra khỏi phòng, đầu Tổng Dật Hằng càng choáng, hiện tại anh cũng không có sức lực mà tranh cãi với cô gái này, tùy cô vậy!

Hứa Lương Cầm cầm túi chườm đá mới đi vào thì thấy Tổng Dật Hằng lại nằm trên giường, không khỏi oán thầm người đã gần tuổi trung niên mà tính tình như trẻ con.

Nhưng lại thấy người kia yếu ớt vì sinh bệnh, cái chú này chắc sống sung sướng quen rồi, chính cô cũng nên thông cảm với anh và không thêm chấp nhặt.

Hứa Lương Cầm đến bên giường nhẹ giọng gọi Tổng Dật Hằng: "anh mau dậy ăn nốt cháo đi, nếu anh không thích dùng túi chườm đá này thì tôi đến tiệm thuốc mua cái khác, không cần phải làm hại thân thể mình, tôi sẽ thay anh tiêu tiền vậy."

Tổng Dật Hằng xoay người ngồi dậy: "Tôi còn cần cô tiêu tiền hộ sao?"

"Ôi, được rồi, tôi sai, tôi sai, câu cuối tôi sẽ thu lại, nếu anh thích dùng khăn ẩm thì tôi sẽ lấy khăn ẩm cho anh, được chưa nào?" Đúng là đại thiếu gia, có một câu mà cũng so đo với người ta, Hứa Lương Cầm cười đùa với Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng đồng ý nói: "Thôi không cần lừa dối mình, mua túi chườm đá cho tôi đi."

"OK, đã biết. Hóa ra đây là ý của anh, lại ghét bỏ bao cao su, làm thành túi chườm đá anh liền không thích, anh nhìn này, bao cao su này tôi làm buộc tóc này, rất đáng tiền đó." Hứa Lương Cầm cố ý nghiêng đầu

cho Tổng Dật Hàng nhìn tóc đuôi ngựa của mình, cảm nhiều bao cao su về tất nhiên phải dùng hết, có thứ này cô chẳng phải lo đi mau đây thun buộc tóc, chỉ cần cắt một vòng là có cái dây.

"Phụ", Tổng Dật Hàng suýt sặc, ngấm buộc tóc của Hứa Lương Cầm một chút, cô gái này đúng là người dõn hoi.

"Được rồi, tôi nhìn rồi, cô đã ăn cơm chưa?"

Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hàng có cảm xúc tốt thì thả lỏng: "Đã ăn, tôi ăn ở dưới lầu xong thì mới mua về cho anh mà."

Tổng Dật Hàng nghe xong gật đầu tiếp tục ăn cháo.

Hứa Lương Cầm lại đi xuống lầu mua túi chườm đá cho anh, khi chờ về thì thấy Tổng Dật Hàng đã ngủ vì thế đem túi chườm đá vào ngăn lạnh rồi lại thu dọn bát đĩa, ngồi trước bàn ăn cơm trắng cơm trua tôi không ăn gì, nếu đã được tiêu tiền của đại gia thì phải thật có tâm mới được.

Những ngày tiếp theo, Hứa Lương Cầm chăm sóc Tổng Dật Hàng đến lên trời, có thể thấy cô mua đồ chẳng cần do dự, nói trắng ra là cô tiêu tiền của người ta, nhờ đó mà cô cũng ăn hồi tí ti.

Tổng Dật Hàng ăn cơm tối xong, tùy tay lấy một quyển sách lật lật xem vài lần, chỉ thấy nội dung ngây thơ đến buồn cười.

"cô viết dạng tiểu thuyết như vậy ư?"

Hứa Lương Cầm đang dùng notebook xem phim, đầu cũng không quay lại nói: "không khác là mấy, các tiểu thuyết ngôn tình cơ bản đều là phong cách như vậy, chẳng qua tôi viết cũng không được tốt."

"Cái này mà gọi là viết tốt sao? Tôi xem nội dung thì thấy ảo tưởng là nhiều, thứ này mà cô cũng đọc sao?" anh không tin được, trong sách viết một chàng trai ưu tú như thế mà sống chết phải có bằng được cô nàng chẳng có điểm tốt gì, tối thiểu vào anh thì sẽ không bao giờ như vậy.

"Đúng mà, là ảo tưởng đó, đây chỉ là muốn thỏa mãn các độc giả nữ thích tình tiết như vật đó." Hứa Lương Cầm tán thành lời nói của Tổng Dật Hàng.

Hai người được câu được câu chẳng trò chuyện, Tổng Dật Hàng lại bắt đầu một mồi, dụi dụi mắt liền ngủ luôn.

Chờ anh mơ màng màng tỉnh lại thì thấy Hứa Lương Cầm vẫn ngồi trước bàn, chẳng qua là không phải xem phim mà chăm chú đánh máy.

Tổng Dật Hàng lặng lẽ nhìn bóng dáng Hứa Lương Cầm, bản thân anh tự nhận mình không phải là người dễ tiếp xúc với người khác, đương nhiên là trừ việc nam nữ trong chuyện ấy, hiện tại nhiều lần chủ động liên hệ với cô gái không đáng tin này, nói đến chuyện này đúng là thật khó tin.

Có lẽ cũng vì ở một chỗ với cô ấy thì tâm được thả lỏng, tối thiểu là nơi của Hứa Lương Cầm ngồi này làm anh thật thoải mái tùy ý, so với căn phòng lạnh lẽo tạm thời của anh. Tính tình của Hứa Lương Cầm thực sự rất tốt, thậm chí có thể nói là không hề bụng việc gì, chính anh nói gì đụng chạm tới cô, cô cũng chẳng tức giận, ngược lại vẫn cười hi hi chiều cổ anh, theo anh đây không phải loại lấy lòng thường thấy, nói như thế nào nhì? Giống như là bao dung, trăn anh chính mình, tuy nói mấy thứ anh dùng đều là tiền của anh, nhưng cô cũng thật sự quan tâm anh, đây là điều anh chưa bao giờ được hưởng bởi không ai nghĩ người như Tổng Dật Hàng anh mà cần sự quan tâm, cảm che chở.

Hai người làm bạn bè đúng là ý tốt, tối thiểu anh cũng không quá áp lực, nếu mà thật sự ở chung được thì anh cũng không bài xích việc phát triển mối quan hệ, cũng có khả năng Hứa Lương Cầm sẽ đề xuất yêu cầu này với anh, ngấm lại với tính của cô, nếu mà hai người bọn họ ở trên giường, sức lực chắc chắn ngang nhau, mười phần ăn ý.

Tổng Dật Hàng suy nghĩ một chút, thật sự chờ mong có thể cùng Hứa Lương Cầm trải qua đêm đẹp, chẳng cần cô phải rất xinh đẹp, chỉ cần nhìn thuận mắt là được.

"Tôi nói với anh này, ngày mai chúng ta nên xuống dưới đi dạo đi?" Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng trên giường, thật ra ý nói là anh hết bệnh rồi, nên về nhà đi, chính cô cũng không thể cứ ngủ ở sô pha mãi được nha.

Tổng Dật Hàng lật lật tiểu thuyết trong tay đồng ý: "Được, nếu không thì mua cho tôi ít đồ rửa mặt đi. Đúng rồi, ngày mai đi ra ngoài thì cô đánh cho tôi một bộ chìa khóa đi, đi lại cho tiện."

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì hả? Sao anh dám tự tiện ở nhà tôi hả!!! cô rất muốn nói câu nào đó mà đuổi được anh đi mà không làm mất lòng, Hứa Lương Cầm nhủ mày, nằm vào giường và cảm thấy rất đau đầu.

"không phải mọi ngày anh đều xem tiểu thuyết sao, như thế nào còn nhìn chăm chăm vậy?"

"À, chính là tôi muốn tìm hiểu trạng thái tâm lý của cô một tí." Như vậy anh có thể a dua theo sở thích hiện hành.

"Tôi thích xem, viết tiểu thuyết không có nghĩa là sẽ thoát ly hiện thực, tiểu thuyết cũng trạng thái tâm lý không có mối quan hệ nào cả. Mà anh không cần đi làm sao?" Tuổi lớn như vậy mà không đi kiếm tiền cho về già sao.

"Tạm thời thì không cần, giai đoạn gây dựng sự nghiệp đều có trong dự đoán hết." Tổng Dật Hàng để tiểu thuyết xuống cảm thấy có chút đói bụng, bệnh thêm ăn tự nhiên đáng trao.

"Nhưng tôi cảm thấy anh phải xã giao nhiều, lần đầu gặp mặt mà tôi thấy anh nhạt nhẽo suốt đó." Hứa Lương Cầm uyển chuyển nhắc nhở Tổng Dật Hàng.

"Tôi lại chẳng phải người bồi chuyện ăn cơm uống rượu, hiện tại không có tâm trạng quan tâm lắm."

"anh nói anh có điều kiện kinh tế tốt như thế, vì sao không thuê người giúp việc làm công việc sinh hoạt hàng ngày, nếu bị bệnh thì cũng có người đến giúp một chút chứ." Hứa Lương Cầm lại tiếp tục nói.

Rốt cuộc Tổng Dật Hàng cũng nhìn thẳng vào Hứa Lương Cầm: "Ồ nước ngoài khi tôi tự lập cũng rất ít bị bệnh, có phải cô không có tiền tiêu không? Cứ lấy mà tiêu đi, có gì ăn không, tôi đói bụng quá."

Tổng Dật Hàng căn bản không ý thức được Hứa Lương Cầm đang đuổi khéo anh, tự giác nghĩ cô muốn tiêu tiền của anh thêm, cho nên cô cứ lải nhải như vậy.

Đây là ám chỉ có hại anh ta sinh bệnh sao? Hứa Lương Cầm chỉ áy náy điểm duy nhất ấy, không phải vì tâm trạng cô không tốt mà cố ý trêu đùa Tổng Dật Hàng đâu, không có cách nào, cô đành ngủ trên sô pha vài ngày vậy.

"Còn tiền, còn tiền, tôi sẽ làm đồ gì đó cho anh. " Đứng dậy đến phòng bếp nấu bát mì cho Tổng Dật Hàng, ngửi mùi thơm cô lại nấu thêm bát nữa, chờ bụng hai bát vào phòng thì thấy Tổng Dật Hàng đang đứng trước nhìn máy tính xách tay của cô.

"cô viết cái này rất có cảm giác kích thích." Tổng Dật Hàng nhận bát mì cười nói, một chút cũng không thấy hành vi nhìn lên của mình là không tốt.

Hứa Lương Cầm là người hào phóng, cũng không biểu hiện nhỏ nhen, vì thế cô gắng nén xấu hổ ra về tùy ý nói: "Nghệ thuật đi ra từ hiện thực nha, tôi cũng là tham khảo mà viết ra đó."

"Có thể làm luôn mà, để xem khác với tham khảo như thế nào không?" Tổng Dật Hàng lập tức hứng thú nói.

Hứa Lương Cầm vừa định nói câu lệ cho qua, nhưng nhớ tới sự kiện gì đó, sau đó mím môi cười một cái: "Đột lát nữa anh sẽ biết thôi."

Đây là mời chào sao? Tổng Dật Hàng có chút mong đợi.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và thích nó, Vụ Quang cảm thấy thật ấm lòng, còn cho Vụ Quang chém lung tung bạt nữa, cảm thấy cảm kích vô cùng.

P.S: Mọi người cứ yên tâm, Vụ Quang cam đoan là có ngọt ngào, bất kể như thế nào thì kết thúc luôn viên mãn!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tổng Dật Hàng nghĩ đến một lúc nửa hai người ở chung với nhau liền cảm thấy hưng phấn, còn khoa trương nhảy xuống giường chạy vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ một lượt, trở lại phòng thì nằm xuống nghĩ vãn vơ sẽ nói với Hứa Lương Cẩm nên chuyển ra khu đô thị Cự Linh Thần ở với mình.

đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên có một trận gào thét dứt cổ làm Tổng Dật Hàng dừng lại, anh nghĩ là anh nghe nhầm, chẳng qua giọng khàn khàn này là của con gái, còn kích thích hơn nữa là tiếng cọt két của giường, làm anh không thể quên được.

"Lúc này thì anh đã hiểu chưa?" Hứa Lương Cẩm ngồi xuống bàn học đặc ý nhìn về mặt cứng nhắc của Tổng Dật Hàng, lúc này có vẻ như anh ấy bị sợ đến chết rồi đây!

"Cái phòng của cô cách âm thật kém quá." một lúc sau Tổng Dật Hàng mới nói được một câu như vậy, từ trước tới nay anh trước mặt phụ nữ luôn là người đàn ông lịch sự ưu tú, chưa bao giờ anh nghĩ khi ở chung với Hứa Lương Cẩm, hình tượng của anh lại suy sụp tới vậy.

Hứa Lương Cẩm cười cười không nói chỉ chăm chú ăn mì, Tổng Dật Hàng cũng biết là mình hiểu sai ý, chỉ có thể cầm tiểu thuyết giả vờ đọc cho bớt lúng túng.

Ngày thứ hai Tổng Dật Hàng trở về nhà của anh thì mang Laptop tới, vừa đem vài thứ để tắm rửa, anh quyết định ở cùng Hứa Lương Cẩm cho giết thời gian.

Bởi vì Tổng Dật Hàng ra ngoài nên Hứa Lương Cẩm được thoải mái nằm lên giường của mình, từ từ hưởng thụ khoảnh khắc thoải mái.

"Bên cạnh nhà cô là ai vậy, sao một chút lễ phép cũng không có thể?" Tổng Dật Hàng cảm đồ tới, về mặt có chút chật vật, mới vừa rồi anh tới thì gặp cô nàng hàng xóm, cô gái đó vừa nhìn anh rồi nhảy dậm chân nhằm dọa anh sợ chết.

Hứa Lương Cẩm không tình nguyện phải xuống giường: "Thứ nhất: đây không phải nhà tôi, chỉ là nhà trọ; Thứ hai: cô gái hàng xóm này làm nghề tiếp xúc thân thể."

Tổng Dật Hàng lập tức ngây người, nghĩ nghĩ một lát mới hiểu được nghề của cô gái đó, sau đó lại hỏi Hứa Lương Cẩm: "không phải cô có nhà sao, sao lại thuê ở ngoài làm gì?"

"Vì có thể tự do sáng tác, người trong nhà không một ai ủng hộ tôi viết tiểu thuyết cả, lại còn suốt ngày thúc dục xem mắt này nọ."

"một mình cô thuê một chỗ lớn như vậy sao?" Xem ra viết cái loại tiểu thuyết trẻ con này cũng kiếm được khá nhiều nhì.

Hứa Lương Cẩm cười: "Sao có thể chứ, tôi thuê cùng với hai người khác, nếu một mình tôi thuê thì sao tôi phải ngủ ở sô pha hàng ngày chứ?"

Ngày ngày Hứa Lương Cẩm ngủ ở sô pha, chuyện này Tổng Dật Hàng anh thật sự không biết, anh cứ ngỡ cô ngủ ở phòng khác, buổi tối đi rửa tay cũng không để ý nhiều, lúc trước anh còn thắc mắc không hiểu sao Hứa Lương Cẩm không sang phòng khác mà sáng tác chứ.

Nếu như thế thì anh cũng không nên ở đây nữa, nếu như bạn cùng phòng của cô không trở về thì anh sẽ chuyển sang.

"Vậy tối nay để tôi ngủ ở sô pha đi, 2 ngày nay cực khổ cho cô rồi."

"Thôi không cần đâu, buổi tối tôi đánh chữ rất muộn, lại nói anh vẫn còn bệnh, nằm đây có thêm bệnh à, anh vẫn nên ngủ trên giường đi." Hứa Lương Cẩm không đồng ý, nếu thân thể Tổng Dật Hàng lại làm sao nữa thì cô lại phải làm trâu ngựa lần 2 à.

Tổng Dật Hàng cũng không nói nữa, buổi tối đến, Tổng Dật Hàng gọi điện đặt món ở một nhà hàng đắt tiền đến để tỏ sự cảm ơn với Hứa Lương Cẩm

"Tôi đi dọn bàn." Hứa Lương Cẩm nhìn thấy một bàn thức ăn đa dạng thì cười híp mắt, nhanh chóng đi đến phòng bếp cầm một cái bàn nhỏ đặt ngay phòng khác, lại cầm hai ghế rồi bung thức ăn đến.

Khi Tổng Dật Hàng ngồi xuống mới nhận ra không cầm khăn lau, vì thế đứng dậy đi lấy, nghĩ nghĩ tới Hứa Lương Cẩm thấy cái ghế bên này vương vãi khó đi chuyển thức ăn nên trực tiếp dùng chân đá cái ghế sang bên cạnh.

Tổng Dật Hàng cũng chẳng phòng bị, lấy khăn tay xong thì trực tiếp ngồi xuống, nhận ra không có chỗ ngồi, theo phản xạ tay anh kéo vào mép bàn, nhưng thân thể không có cân bằng.

"Hứa Lương Cẩm, mau tới đây kéo tôi dậy." Tổng Dật Hàng nhanh chóng gọi Hứa Lương Cẩm, thân thể anh không có điều chỉnh nên khi ngã xuống không thể đứng dậy được.

Hứa Lương Cẩm nhìn cảnh đó thì lập tức biến sắc, đi vài bước tới đẩy cái bàn ra, vừa đỡ vừa phản nản: "Đừng là, cái bàn này là bàn gấp nên chân không chắc đâu, anh đừng làm thức ăn rơi xuống đấy nhé!"

"Hứa Lương Cẩm, cô đỡ tôi được không, tôi kéo không nổi nữa!" Mặt Tổng Dật Hàng đỏ bừng, anh chống không nổi nữa rồi.

Hứa Lương Cẩm càng cúi thấp trọng tâm nhằm bảo vệ cái bàn một cách tối đa, mắt thấy Tổng Dật Hàng không chống đỡ nổi, ngã vào khoảng cách giữa sô pha cùng bàn uống nước, lúc này cô mới thở ra một hơi, cuối cùng thức ăn cũng được bảo vệ rồi.

Tổng Dật Hàng tức đến phát điên, cô gái này chỉ biết ăn thôi, lúc anh sắp ngã cũng không thèm đỡ anh!

"Hứa Lương Cẩm, có quá đáng thật đấy, bên nặng bên nhẹ cô không phân biệt được sao?"

Hứa Lương Cẩm ngồi xuống, chỉ cần cái bàn vô sự thì Tổng Dật Hàng nói cái gì cũng không liên quan tới cô.

Tổng Dật Hàng lên tiếng chất vấn Hứa Lương Cẩm mà Hứa Lương Cẩm vô cùng hào hứng thường thức mĩ vị, hai người cũng không động chạm vào ai.

"Lúc này thì ai đến nhĩ?" Lúc hai người đang ăn, bên ngoài có tiếng đập cửa làm hai người dừng ăn, Hứa Lương Cẩm buông đũa ra của xem, vừa nhìn vừa buồn bực.

"Làm sao vậy, là ai thế?" Tổng Dật Hàng cũng đi tới.

"Cảnh sát."

Tổng Dật Hàng cúi đầu nhìn qua mắt mèo trên cửa ra vào, đúng là có hai người mặc quân phục cảnh sát.

Hứa Lương Cẩm trực tiếp mở cửa ra hỏi: "Có việc gì sao hai chú cảnh sát?"

Hai người cảnh sát kia rất nghiêm túc quan sát Hứa Lương Cẩm cùng Tổng Dật Hàng đến hai lần rồi mới nói: "Chúng tôi nhận được một cuộc gọi, nói nơi này của hai người có hoạt động mại dâm, chơi cờ bạc, xin hai người xác nhận."

Tổng Dật Hàng nhũn mày muốn giải thích, kết quả Hứa Lương Cẩm làm như chẳng có chuyện gì xảy ra nói: "Hai chú cứ vào đây trước nhé, tôi đi lấy chứng minh thư, đúng là tầng này của chúng tôi có người hoạt động bán dâm, nhưng là bên cạnh, vì vậy hai chú chờ chút." nói xong ý bảo Tổng Dật Hàng đưa chứng minh thư ra.

"Tôi không mang, hộ chiếu được không?"

Hai cảnh sát gật đầu rồi nhìn bài trí xung quanh phòng rồi nhìn đến bàn thức ăn, xác nhận thông báo giả, nếu thật sự là bán dâm, làm gì cần phải mua nhiều thứ để bịp bợm làm gì, vì thế theo nghiệp vụ của mình nhìn Hứa Lương Cẩm nói: "cô xác định là bên cạnh sao?"

"Tất nhiên, phòng này cách âm không tốt lắm, không tin hai chú có thể đến phòng tôi thường thức một chút."

Cảnh sát cười: "không cần, chúng tôi liền đi, cảm ơn hai người đã phối hợp."

Chờ Hứa Lương Cầm đóng cửa lại, Tổng Dật Hàng không biết nói sao cho phải: "cô còn vui về tổ cáo, như thế không phải hành động tốt đâu."

Hứa Lương Cầm trở lại bàn tiếp tục ăn cơm, cảm xúc không bị ảnh hưởng chút nào: "Tôi cũng không có hiểu biết cao đến thế, cảnh sát đi điều tra thì tôi nói bên cạnh thôi, tôi cũng chẳng cần phải khoan dung với cô ta làm gì."

"Làm sao cô biết là cô ta nói cô?"

"Bởi vì cái tòa chung cư tôi thuê này có rất nhiều dạng người từ tứ xứ đến, cô ta biết chúng tôi cùng cô ta không phải cùng dạng người, còn vài lần nói với tôi muốn nhập hội với bọn tôi nhưng tôi không để ý. Hôm nay cô ta quần anh, anh không để ý cô ta, tự nhiên cô ta muốn trả thù thôi. thật ra cô ta làm nghề gì tôi chẳng quan tâm, nhưng mà thú thật tôi không quen cái nghề không có đạo đức mà lừa gạt sử dụng hàng giả."

"Nghề này còn có thể sử dụng hàng giả sao?" Tổng Dật Hàng tò mò hỏi.

"cô ta đi phẫu thuật thẩm mỹ nhưng lại nói mình là con lai để thêm tiền, đây không phải hàng giả thì là gì!" Lòng Hứa Lương Cầm tràn đầy căm phẫn, Tổng Dật Hàng thì cười ngả xuống sô pha.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Nếu bạn cùng phòng Hứa Lương Cầm đều trở lại rồi, Tổng Dật Hàng cũng không nên mặt dày ở lại làm gì, sau khi trời sáng thì thu dọn đồ đạc chuẩn bị dọn về nhà.

Hứa Lương Cầm vẫn mua đồ ăn sáng cho anh vừa về: "Uống sữa đậu nành cùng ăn bánh quẩy đi, đây là tiền thừa của anh này."

Tổng Dật Hàng cũng không câu nệ cầm luôn tiền thừa, anh biết là Hứa Lương Cầm sẽ không lấy cái này đâu.

"Ngày hôm qua cô nói Ngô Thừa Long kia là bạn cùng phòng sao?"

"Đúng thế, anh ấy cùng Hiếu Vũ là đồng hương, rất tốt."

"Vậy chuyện xảy ra tại khách sạn Hoa Minh là gì vậy, còn có Lý Học Thông nữa, nếu anh ta là bạn trai của Tô Hiếu Vũ thì tim cô nào loạn làm gì vậy?"

Hứa Lương Cầm nghĩ ngợi, cảm thấy mấy chuyện này cũng chẳng cần nói dối Tổng Dật Hàng làm gì nên đem hết chuyện xảy ra nói một cách đơn giản nhất.

"Hóa ra là như vậy, cô đừng trách tôi hay xen vào chuyện người khác nhé, tôi cảm thấy hai người các cô mà ở chung với một tên đàn ông thì không hợp lý cho lắm" thật ra Tổng Dật Hàng muốn nói là không an toàn, quan hệ dù tốt đến đâu thì cũng là nam nữ khác biệt, thời gian dài khó đảm bảo không xảy ra chuyện gì.

Hứa Lương Cầm ha hả cười một cái: "Tôi biết anh muốn nói gì rồi, phẩm chất Đại Long tôi có thể cam đảm luôn, hơn nữa cậu ấy cũng không về nhiều lắm đâu."

Hóa ra từ trước tới nay anh đã hiểu lầm Hứa Lương Cầm, cảm giác lần đầu tiên khi anh gặp cô là chính xác, nghĩ tới chuyện này, Tổng Dật Hàng cảm thấy những hiểu lầm liên tiếp thật đúng là có ý tứ, nhưng mà anh cho rằng Hứa Lương Cầm nói chuyện cũng quá tốt, tuy rằng là bạn cùng phòng nhưng đều vội vàng đi giúp đỡ, mặc kệ cô có bị ai nói gì hay không, đợi về sau có cơ hội anh sẽ lại khuyên cô, phòng còn hơn không.

"Lần xem phim đợt trước không xem được cái gì, đội này khác nhé. Trời nóng như vậy hay chúng ta đi bơi tiện thể rèn luyện thân thể luôn nhé, không phải cô muốn giảm béo sao, bơi lội mang lại hiệu quả tốt nhất đấy." Cho dù Hứa Lương Cầm không phải loại con gái cởi mở, hai người bọn họ là bạn bè cũng tốt, chung quy khi ở cùng Hứa Lương Cầm, anh cảm thấy rất vui vẻ, nói chuyện hay làm việc tùy sở thích.

"Xem phim thì có thể nhưng bơi lội thì không, tôi là vịt nhỏ sợ nước đó." Quan trọng là đáng người cô chắc chắn không thể diện đồ bơi được.

"Tôi có thể dạy cô, tôi có tham gia một cuộc thi bơi, kỹ thuật cũng biết một chút."

Hứa Lương Cầm từ chối cho ý kiến: "Lĩnh vực anh yêu thích thì nhiều, đến lúc đó thì nói sau đi, tôi còn muốn đi học bằng lái xe nữa." nói đến đây cô liền không biết thế nào nữa, bởi vì Tổng Dật Hàng đã có bằng lái xe còn cô thì chưa đâu với đâu, giáo viên thật bất công, Tổng Dật Hàng xoay xoay có vài vòng liền đăng kí cho anh ta dự thi thần tốc, tất nhiên kỹ thuật của cô cũng không gọi là điều luyện nhưng mà..... Chung quy là đôi thật lắm bất công.

"Cái này cô không cần lo lắng, nếu tôi có bằng lái xe rồi thì có thể đưa cô đi luyện xe, như vậy cô không cần dậy sớm để chen chỗ nữa."

Hứa Lương Cầm ngẩng đầu lên khẩn cầu nói: "anh bị bệnh là tôi tự nguyện chăm sóc anh, anh không cần báo đáp tôi đâu."

Tổng Dật Hàng trả lời cũng rất chân thành: "Tôi chỉ muốn báo đáp cô thôi."

"Vậy thì tùy anh đi." Dù sao cô cũng nói rõ rồi, đại khái Tổng Dật Hàng muốn báo đáp cô, cô cũng chẳng cần ngăn cản.

Tổng Dật Hàng cười cười, ăn sáng xong chào tạm biệt Hứa Lương Cầm rồi về nhà.

anh vừa đi thì Tô Hiếu Vũ đi vào: "Lương Cầm, đây là hàng hiếm đấy, làm sao cậu thu vào tay được thế? Hàng này mà vào tay tớ thì triển miến một tuần luôn, thế nào mà cậu lại để người chạy mất vậy, nếu cậu xấu hổ thì để tớ chạy ra ngoài vài ngày nữa, không sao đâu."

"Cậu và Đại Long không hở là cùng một ruột mà, nói chuyện giống nhau ghê."

"Tất nhiên rồi, chẳng qua là đều do kinh nghiệm sống hun đúc thành thôi." Tô Hiếu Vũ rất khiêm tốn.

Hứa Lương Cầm tức giận đẩy cô một chút: "Cậu cút đi, cậu cho rằng anh ta là ai chứ?"

"Ai vậy?"

"Có nhà nhưng không nợ, ly hôn nhưng không con!"

"A! Hóa ra là n....., đúng đúng họ Tổng mà, sao tớ lại không nhớ nhì! Hứa Lương Cầm, cậu nên giữ chặt nghe chưa! Tớ nói mà, hai người có duyên đó, thế nào mà đã lên giường rồi, mau nói cảm thụ cho chị." Tô Hiếu Vũ sợ hãi than.

"Cậu chó nó linh tinh, tớ cùng anh ta chẳng có chuyện gì cả." Hứa Lương Cầm nói ra chân tướng.

Tô Hiếu Vũ vừa nghe vừa gật đầu không ngừng: "Các cậu có duyên phận không tệ đó, nếu không thì sao đại gia ngã bệnh lại nhất định bắt cậu chăm sóc cho bằng được? Lương Cầm cậu rất có phúc đó nha, cũng tên đàn ông này một chỗ không bao giờ thiệt đâu, Tổng Dật Hàng này là niềm hạnh phúc của những xử nữ già đấy, nhanh nhanh nắm lấy cơ hội không thì mất luôn đó."

Hứa Lương Cầm đuổi Tô Hiếu Vũ ra ngoài, cô nằm trên giường mà hờn dỗi, cô đứng là xử nữ già nhưng mà điều này không phải mất mặt. Như thế nào mà khi cô không cùng đàn ông lên giường thì sẽ là chuyện mất mặt chứ? Chẳng lẽ nam nữ một chỗ như thế mới tốt sao? Nếu không thì bên cạnh cô đều giống ma mị như vậy, trong lòng cô thì lần đầu tiên mất đi là đêm tân hôn với Uông Tân Dương đó, tức là giấc mơ

giờ đã là bọt biển rồi.

không được! không thể cứ bị động như vậy được, không phải là phá thân thôi sao? không phải là hưởng thụ sao, yêu thích sao? cô không tin cô không giải quyết được vấn đề này!

Hứa Lương Cảm nghĩ tới cái này thì bật người ngồi dậy, ngồi vào bàn trực tiếp mở notebook tìm “phụ nữ tự an ủi mình”.

Rất là đa dạng! Hứa Lương Cảm nhìn một đồng đồ dùng muôn sắc màu, không thể không ca ngợi, cô cũng chỉ biết nữ giới có cái điểm “G” thôi, nhưng chưa bao giờ biết có cả “A” cả “U” bao giờ, thật là quá cao cấp mà.

Trải qua hai giờ nghiên cứu, Hứa Lương Cảm kích vào “Tiểu nhị loại hai”, không cần tìm tra nam (*cận bã*) có thể làm một cô gái hạnh phúc, nằng không tin máy móc sẽ kém bọn đàn ông!

Hai ngày sau chuyển phát nhanh đem đồ tới, Hứa Lương Cảm xuống lầu có chút thấp thỏm, chờ đến khi nhìn thấy gói đồ được đóng kín, trên mặt cũng không có chút nghĩ ngợi gì, ký xong vội vàng khóa cửa lên phòng mở ra.

Cái này cũng không nhỏ, Hứa Lương Cảm cầm “tiểu nhị loại hai” trong tay có chút bận tâm, lớn như vậy thì bỏ làm sao vào nhỉ? Vừa nghĩ vừa cho pin vào, mở công tắc, “Ồng” một tiếng cả người run lên, quả nhiên là hơn mười lần sức ngựa!

Khoa chân múa tay vài lần, cần cần vài lần Hứa Lương Cảm quyết định buông ta, quả thật cô không có dũng khí để tự mình phá bỏ, nhưng mà cái này dùng để làm máy mát xa thì không tồi, khi đánh chữ mệt thì có thể đây là giải pháp khiến cô đỡ mỏi lưng.

Đem suy nghĩ để mát xa lưng, Hứa Lương Cảm cũng nghĩ bỏ số tiền này ra cũng không tiếc lắm bởi vì---- nó khá sướng!

Vài ngày Tổng Dật Hàng cũng không có tin tức gì, tự nhiên Hứa Lương Cảm cũng khôi phục đánh chữ, luyện xe, đến Hội Hạnh Phúc làm việc, chẳng qua thu nhập tiểu thuyết vẫn thấp khiến cô khá lo lắng.

Khương Doanh phải an ủi cô một trận thì cô mới cảm giác tốt một chút.

“Nếu cậu muốn vui về thì tớ sẽ sắp xếp cho cậu một công tác, thời gian ngắn không yêu cầu cao.” Khương Doanh hứa sẽ tìm việc giúp Hứa Lương Cảm.

“Cái đó rất tốt, cậu phải giúp tớ, không được chậm trễ việc đánh chữ là tốt nhất.” Hứa Lương Cảm giương mắt nhìn Khương Doanh.

Khương Doanh cười híp mắt nói: “Cái này tớ biết mà, tớ có việc phải đi trước, cậu cùng đừng suy sụp quá không thì đừng viết nữa, đi tập xe một chút cũng tốt. Đùng, lúc trước đi giới thiệu cho cậu một đại gia, giờ thế nào?”

“Thôi thôi, cắt cắt, đừng hỏi tớ nữa, cậu cũng nhanh nhanh khuất mắt tớ đi, với cậu thì chọn hoa mắt rồi còn hỏi gì nữa.” Khương Doanh cùng Tô Hiểu Vũ đều không thiếu đàn ông theo đuổi, hơn nữa gia đình Khương Doanh lại rất tốt nên người theo đuổi càng nhiều, chẳng qua cô ấy cùng cùng Tô Hiểu Vũ đều là những người cực đoan, một là nhìn chường mắt, một là hợp mắt thì lên giường luôn.

Khương Doanh thở dài: “Giọng điệu này sao giống mấy bà già chua ngoa vậy, tớ không vội. Thà rằng không tìm được cũng không thể chấp nhận, cậu cũng đừng buồn, nhất định sẽ tìm được thôi, chờ qua đợt tớ bận hết thì chúng ta ra ngoài chơi chút nhè.”

Tiền Khương Doanh đi, Hứa Lương Cảm quyết định nên đi tập xe, mau mau lấy bằng kiếm tiền.

Hội Hạnh Phúc cùng xưởng bia nửa tháng chuẩn bị đã chính thức lên đài, Hứa Lương Cảm dốc hết sức với Hội Hạnh Phúc, không chỉ phụ trách hậu cần còn lấy ưu đãi cho Lý Học Thông, đem anh ta thuộc những lời thoại rồi kéo đội ra ngoài, việc của Quách Mộng Thanh tuy nhìn thoát đơn giản nhưng chủ yếu những lãnh đạo các trường cao đẳng đại học toàn là Quách Mộng Thanh mời đến tin tức càng mở rộng, toàn hội trường có thể thấy các phóng viên nhiếp ảnh, máy ảnh nháy không ngừng.

Uông Tân Dương còn kích động phát ngôn trên đài, đến khi đi xuống rồi còn khá run.

“Lương Cảm, cảm ơn em, đã làm việc khổ như vậy rồi!” Uông Tân Dương nắm tay Hứa Lương Cảm dùng sức lắc, Hứa Lương Cảm cũng nước mắt lưng tròng, mấy ngày nay đi sớm về muộn cũng coi như không đổ xuống sông xuống biển rồi

“Tân Dương, mau mang Lương Cảm lại đây, lãnh đạo xưởng rượu muốn quyền góp năm vạn cho hội chúng ta, hôm nay công nhân cũng được phát hai chiếc khăn lông cùng một chai dầu gội nữa đây.” Mặt Quách Mộng Thanh không giấu nổi vui mừng.

Uông Tân Dương hưng phấn đều mặt đều đỏ, buông Hứa Lương Cảm ra, ôm Quách Mộng Thanh rồi hưng hăng hôn hai cái: “Mộng Thanh, anh không biết nói sao cho phải nữa, không có em thì không sẽ có ngày hôm nay.” Đây là những lời nói rất thật, chẳng ai ngờ Quách Mộng Thanh lại có năng lực lớn như vậy, đem kế hoạch triển khai một cách không ngờ.

cô chưa từng thấy những cảm xúc mà Uông Tân Dương bộc lộ mạnh mẽ như vậy có thể thấy anh đối với Quách Mộng Thanh là rất yêu, không gì sánh bằng!

Lau nước mắt trên mặt, Hứa Lương Cảm cảm thấy cô hẳn nên lui thôi, hôm nay nhiều người như vậy, thiếu cô thì đồ đạc các thứ cũng thu hết thôi.

Tổng Dật Hàng lái xe đang đợi tín hiệu đèn xanh thì đột nhiên thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi phản đường cho người đi bộ đi qua, kết quả không để ý thì vấp ngã rồi.

Bởi vì là đèn đỏ nên bốn phía xe đều dừng lại, Tổng Dật Hàng thấy cái ngã của Hứa Lương Cảm này rất dễ khiến người khác chú ý, sau đó lại nhanh chóng bò lên nhìn nhìn một chút thì rẽ vào ngõ nhỏ ven đường, một lần nữa vào toilet của khách sạn.

Có một thời gian không gặp cô rồi, Tổng Dật Hàng ngấm lại trong cốp xe có gì đó rồi nhườn nầy: trên xe này để vài ngày, xem ra hôm nay vừa vận có thể đưa rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn các bạn đã quan tâm, ngày mai sẽ đi bệnh viện để hỏi thời gian bao lâu thì có thể hết sưng.

P.s: Kịch tình phỏng chừng chương tiếp sẽ có tiến triển, đại gia không nên gấp.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hứa Lương Cảm chịu đau chạy vào trong ngõ nhỏ, nhìn quanh không có người thì mới nhìn xuống chân mình, hai bên đầu gối đều rách da và rướm máu, lúc này cô mới cảm giác được cái đau và rất nóng.

đang muốn lục túi xách tìm khăn tay thì đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn ướt.

“Đến chỗ xe của tôi xử lý vết thương đi.”

Hứa Lương Cảm đứng thẳng nhìn Tổng Dật Hàng nói: “Cảm ơn anh.” Sau đó lên xe ngồi vào chỗ ngồi đằng sau.

không phải nói tra *nam (sở Khanh)* trừ là sao? cô chả có cảm giác gì là trừ là cả, mỗi lần làm ra trò cười gì đó đều bị Tổng Dật Hàng nhìn thấy.

“đang rất gấp sao?” Tổng Dật Hàng vừa khởi động xe vừa hỏi.

Hứa Lương Cảm lắc đầu: “không phải, tôi cứ nghĩ đèn giao thông chút nữa sẽ chuyển xanh nên muốn chạy nhanh thôi, không nghĩ tới mình lại nhanh quá hóa vấp.” Vừa nói vừa còi giầy ra rồi đặt hai chân lên chỗ

ngồi, cầm khăn ướt lau sạch miệng vết thương, sau đó dùng băng cá nhân dán lại.

“Những đồ dùng y tế có vẻ khá đầy đủ nhì.”

“Tôi thường xuyên phải dùng đến những thứ này mà, tôi có làm anh trễ công việc không?” Hứa Lương Cảm nghĩ tới việc tình cờ gặp mặt nhưng mà cũng không nên phiền người ta quá.

Vốn là Tống Dật Hằng có hẹn với Shibata Hisako cũng không định đưa Hứa Lương Cảm về nhà, trong lúc anh vô tình ngẩng đầu lên nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy đôi mắt sưng của Hứa Lương Cảm thì thay đổi chủ định, đồng thời không khỏi suy nghĩ vì cái gì mà cô thế làm cho đồ ngốc Hứa Lương Cảm kia khóc vậy.

“Tôi không sao, thời gian qua đi công tác nên không liên lạc với cô được. Mà tâm trạng cô không tốt à?”

“Có một số chuyện không được hài lòng cho lắm, nhưng mà đã qua rồi, anh đang đi đâu vậy?” Hứa Lương Cảm nhìn thấy Tống Dật Hằng không lái theo hướng chung cư.

Tống Dật Hằng cười nói: “Nếu đã là bạn bè mà thấy bạn mình không vui thì nên đi đâu đó phải không? Lần trước không phải cô nói muốn đi xem phim sao? Bây giờ chúng ta đi thôi. Hôm nay cô muốn chơi gì ăn gì cũng được, tôi mời.”

Hứa Lương Cảm cũng chẳng muốn về nhà rồi khóc một mình, gạt đầu đồng ý: “Được đó, vậy đi xem phim đi.”

Hai người đến một khu thương mại, đầu tiên Hứa Lương Cảm đi vào khu siêu thị mua một đồng đồ ăn nhét vào túi, sau đó mới cùng Tống Dật Hằng lên tầng cao nhất để xem phim.

“cô thích xem loại phim gì?” Tống Dật Hằng nhìn poster phim rồi hỏi Hứa Lương Cảm

“Tôi xem phim chưa bao giờ phân loại phim gì.”

“Vậy có lấy cái gì để lựa chọn ra bộ phim mình thích nhất thế?” Tống Dật Hằng không hiểu.

Hứa Lương Cảm nghĩ ngợi: “Ừm đầu tiên là diễn viên, tất cả đội ngũ diễn viên phải thật cường tráng, là những minh tinh hàng đầu thì tôi xem, không có minh tinh thì không xem luôn.”

“Tiêu chuẩn thật đặc biệt.” Tống Dật Hằng cảm thấy bất đắc dĩ.

Kết quả là bộ phim xem ở rạp chiếu phim hôm nay không phải tiêu chuẩn đội hình cường tráng của Hứa Lương Cảm, cho nên cô chọn một bộ phim hoạt hình Mĩ, không có minh tinh thì cô tình nguyện xem phim hoạt hình.

Khi mua vé Tống Dật Hằng cảm thấy thật bị đất, ai bảo anh tự làm nên phải tự chịu thôi.

“anh đi mua coca đi.” Mua xong vé Hứa Lương Cảm lại điều Tống Dật Hằng đi đến quầy bán đồ ăn vặt mua gì đó.

“không cần cái khác sao?”

“không cần, tất cả mua ở siêu thị rồi.”

Tống Dật Hằng trầm mặc: “trên biển thông báo có nói không được mang đồ từ bên ngoài vào.”

Hứa Lương Cảm gạt đầu đồng ý: “Đúng vậy, cho nên tôi mới để anh đi mua nước đó, hai chúng ta cầm nước, xét vé sẽ chẳng nghi ngờ gì, nếu không thì mua bông ngô cũng được.”

“Tôi nói tôi chỉ mà, hà tất gì cô phải lên lút như thế.”

“Trong rạp chiếu phim đồ gì cũng đắt, vì sao phải tiêu tiền hoang phí làm gì, nếu anh không bằng lòng thì giờ mình về nhà đi.” Hôm nay tâm trạng cô không tốt lắm, cũng không kiên nhẫn dỗ Tống đại gia.

“Đi, cô vui là được.” Tống Dật Hằng không nói nhiều, trực tiếp đi mua nước và bông ngô.

Hai người đi vào mới phát hiện ra bọn họ chẳng khác gì bao trọn chỗ này, bởi vì trừ hai người bọn họ ra thì chẳng có người ngốc nghếch thứ ba nào chọn phim này cả, Hứa Lương Cảm vui vẻ: “Đúng là theo dự kiến của tôi mà, như thế này thật tốt, muốn ngồi chỗ nào cũng được.”

Tống Dật Hằng để Hứa Lương Cảm tự chọn chỗ thích hợp, sau đó cất đồ ăn rồi phim cũng bắt đầu chiếu.

“Woa, quảng cáo ngắt quãng cũng không có, thật vui quá đi! Ở ơ sao lại là phim đen trắng, sao vẫn đề y nguyên thế kia, phụ đề đâu? Tại sao không có phụ đề, đúng là gạt người ta mà! Khó trách chẳng ai vào, hóa ra chúng ta bị lừa!” Vừa nhìn phim đang chiếu cùng cảm xúc của Hứa Lương Cảm đi xuống 180 độ.

Trong bóng tối, Tống Dật Hằng nén cười đến run người, trở lại bình thường rồi mới nói: “Nếu không thì tôi phiên dịch hộ cô nhè.”

“không cần, như vậy không phải phim rồi. Nếu anh có thể hiểu được thì anh cứ gắng xem đi nhè, tôi ăn một chút rồi ngủ đây, hơn nữa những cảnh và nhạc trong phim này rất du dương dễ ngủ, hết phim thì gọi tôi dậy nhè.” Hứa Lương Cảm dặn dò Tống Dật Hằng xong lập tức cầm túi đồ ăn vặt, ăn nhanh rồi cũng ngủ nhanh, Chu Công đến quá nguy hiểm, mấy ngày nay cô cũng quá mệt rồi.

Còn một mình thì yên lặng quá, chỉ có hai người cô nam quá nữ, cô không sợ anh có hành vi xấu nào à? Tống Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cảm đang ngủ say sưa mà lắc đầu, nghĩ đến hai người bạn cùng phòng của Hứa Lương Cảm thì biết rằng cô gái này là người quá đơn thuần mà.

Nhưng mà nghĩ lại khi mà cô năng cử ở trong nhà suốt, chỉ viết mấy cái thư mình ảo tưởng ra rồi gần như không tiếp xúc với người khác giới thì cần gì phải để phòng làm gì chứ!

Nếu như có gái này không giúp hai người bạn cùng phòng kia thì anh cũng không hiểu làm có đến mức này, cô gái này quá ngốc rồi, anh phải dạy dỗ một chút mới được!

Tống Dật Hằng cảm thấy Hứa Lương Cảm quá mức đơn thuần cùng lương thiện, hơn nữa chẳng biết sao anh cứ cảm giác cô luôn là người bị lợi dụng, luôn thay người khác chịu tiếng xấu!

Trong bóng tối, di động Tống Dật Hằng chợt sáng lên, là Shibata Hisako gọi đến, Tống Dật Hằng nhấn tin hồi đáp rằng anh có việc bận không cùng ăn cơm được và hẹn vào hôm khác, sau đó điều chỉnh tư thế thoải mái để đi ngủ luôn.

“Phim chiếu xong rồi à? Phim này dài thật đấy, có đẹp không? Tôi ngủ liền một giấc luôn.” Nhận khăn giấy Tống Dật Hằng đưa lau mặt, Hứa Lương Cảm lau nước miếng nói.

“Tôi cũng ngủ, vừa mới tỉnh thôi.” Tống Dật Hằng ngủ một giấc thấy thoải mái hơn rất nhiều, chưa bao giờ anh làm những việc như vậy ở rạp chiếu phim cả, nhưng mà giấc ngủ này khá ngon.

“anh cũng ngủ sao, ha ha! anh có đói bụng không, tôi mời anh đi ăn nhè, một nhà bán đồ ăn vặt nổi tiếng luôn.” Hứa Lương Cảm đi sau Tống Dật Hằng.

Ngẩng lại cái thứ ăn vặt đặc sắc trước mà Tống Dật Hằng thấy sợ hãi, cái nhà hàng mà anh cùng Shibata Hisako đến ăn cũng được, không bằng đưa Hứa Lương Cảm tới đó thôi.

“thật ra tôi vừa nghĩ tới một nhà hàng, nếu không thì nơi cô vừa nói để hôm khác đi.” anh không đi cái nơi Hứa Lương Cảm giới thiệu đâu.

Hứa Lương Cảm cũng chẳng kiên trì: “Mỗi lần đều ăn chục anh sao mà không biết xấu hổ được.”

“Cùng ăn cơm với cô tôi cảm thấy rất vui vẻ, đây không phải là thứ tiền có thể mua được, tôi nên cảm ơn cô mới đúng.” Điểm này Tống Dật Hằng không nói dối, rất khó để gặp được một người có thể làm cho mình vui vẻ mà không có gánh nặng gì, huống chi người này không quấy rầy anh lúc anh bận, nhầm chán có thể gọi điện đến rồi đi đâu đó, tiêu tiền chỉ là chuyện nhỏ nếu như làm tâm trạng vui vẻ.

Người này thật khéo miệng, Hứa Lương Cảm cảm thấy cũng hợp lý thì đứng lên.

Lúc đi ra ngoài, Tổng Dật Hàng thật sự chăm sóc đỡ Hứa Lương Cầm lên xe, chờ đến lúc đến cửa hàng lại giúp Hứa Lương Cầm, đỡ cô xuống xe, cứ như thể thể hiện sự ga lăng với Hứa Lương Cầm khiến cô vừa đắc ý vừa không tự nhiên.

không quan tâm cô có thích hay không thích Tổng Dật Hàng, một người đàn ông đi siêu xe lại đẹp trai chăm sóc mình như vậy, người đi trên phố như thế nào cũng coi đó là một sự kiện nổi bật, nhưng mà nhìn cô với Tổng Dật Hàng đều không giống cùng một giai cấp, cho nên người qua đường vừa phóng những tia hăm dọa và nghi ngờ. không cần nói người đi đường, Hứa Lương Cầm cũng cảm thấy cô cùng Tổng Dật Hàng không cùng đẳng cấp.

“Muốn ăn gì nào?” Tổng Dật Hàng đưa thực đơn cho Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm không nhận: “anh chọn đi, tôi chưa từng tới đây nên cũng không biết món nào ngon cả.” Tuy rằng mỗi lần đều là Tổng Dật Hàng chọn món nhưng người ta phong độ nên không phản đối, chưa từng tự mình làm chủ bao giờ.

“Dật Hàng, em cứ nghĩ anh sẽ không rảnh để đến đây chứ.”

Tổng Dật Hàng nghiêng đầu nhìn Shibata Hisako đang đứng cạnh bên, thong dong cười một cái: “Tôi nói không thể ăn cơm cùng nhau chứ không phải không rảnh đi được.”

Giương mặt tươi cười của Shibata Hisako khựng lại, nhưng lập tức khôi phục lại: “Là em hiểu sai rồi, vị tiểu thư này là bạn mới của anh sao, em chưa từng thấy.”

Bởi vì hẹn ăn cơm cùng với Tổng Dật Hàng cho nên Shibata Hisako đi dạo những nơi cạnh nhà hàng này, không nghĩ tới Tổng Dật Hàng lỡ hẹn, cô lại hẹn hai người bạn khác đi ăn cơm, ai mà biết chưa ngồi xuống thì thấy Tổng Dật Hàng đang ngồi cùng với một cô gái nào mà cô chưa từng biết, tuy nói cô gái kia rất bình thường nhưng nếu Tổng Dật Hàng vì cô ta mà hủy hẹn với cô khiến cô khó mà nuốt nổi.

“Tôi nên giới thiệu một chút nhỉ, đây là Hứa Lương Cầm, tôi rất muốn làm bạn thân của cô ấy. Lương Cầm, đây là Shibata Hisako, bạn bè khi ở nước ngoài.” Tổng Dật Hàng nói cho hai người nghe.

“Lần đầu gặp mặt, xin cô chiêu cố cho.” Shibata Hisako đưa tay.

Động tác chào hoàn hảo, Hứa Lương Cầm lập tức đứng lên bắt tay với Shibata Hisako: “Chào cô, chúng ta đã gặp nhau rồi mà, lúc ấy cô cùng với Tổng Dật Hàng ăn cơm tại khách sạn Quân Duyệt đó, tôi ở tiệc bên kia, sau đó cô có việc đi trước rồi Tổng Dật Hàng tiễn đó mà đưa tôi về nhà đấy.”

Hứa Lương Cầm cảm thấy nói như vậy có thể kéo khoảng cách gần một chút, nếu không thì chính cô cũng không có gì để nói mất, như thế thì nói chuyện sẽ rất xấu hổ.

“Ngồi xuống đi, đồ lạnh ăn không ngon.” Tổng Dật Hàng nói xong đưa mắt nhìn Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm ngượng ngừng cười với Shibata Hisako rồi ngồi xuống.

Shibata Hisako cũng không ngại, cười nhe nhả: “Vây tôi không quấy rầy hai người nữa. À, tuần trước tôi cùng Tổng Dật Hàng đi nghỉ ở Nhật Bản có mang về một ít thuốc bổ, nếu Hứa tiểu thư thích thì tôi có thể tặng cho chút đồ đó, dù sao cũng là đồ tốt mà.”

cô không nhớ Hứa Lương Cầm, nhưng mà ấn tượng ở khách sạn Quân Duyệt rất sâu, bởi vì không rõ nguyên nhân gì mà Tổng Dật Hàng không đưa cô về mà cô phải bắt taxi về nhà, nói như vậy hai lần Tổng Dật Hàng từ chối cô là vì cô năng nay.

Nghe tới chuyện này trong lòng Shibata Hisako không khỏi cảnh giác, cho nên cố ý nói quan hệ thân mật của mình với Tổng Dật Hàng nói ra, còn cố nói hai người đi nghỉ phép ở Nhật Bản.

“Tôi đã mang cho cô ấy, em đề lại dùng đi.” Tổng Dật Hàng lịch sự từ chối.

Nụ cười trên mặt Shibata Hisako nhạt đi hẳn, lập tức điềm đạm đáng yêu đứng lên: “Vây thì tốt, em trở về chỗ đấy.”

không nghĩ tới có ngày cô bị hiểu lầm khiến người khác ghen tuông! Tình cảnh nếu là trong tiểu thuyết hay phim truyền hình dài tập thì chắc chắn cô sẽ là lọ lem rồi, Shibata Hisako cũng không phải vô tình vào vai nữ phụ chứ, Hứa Lương Cầm tươi cười hơn hờ nghĩ.

Nhưng mà phụ nữ ở nước đó thật quá lợi hại, một câu nói mà thể hiện quan hệ mập mờ giữa cô ấy và Tổng Dật Hàng nói rõ, chính cô hoàn hảo không phải là màu mực bên trong chỗ hồ nước đó nhưng mà cô gái, cô phí thời gian mất rồi.

“không ăn cơm mà nghĩ gì đó?”

“không có gì, bạn anh là người Nhật à?” Hứa Lương Cầm hỏi.

Tổng Dật Hàng nghe vậy cười một cái: “Là người Nhật Bản, cô ấy làm bên ngoại giao với Trung Quốc. không phải là cô không thích người Nhật Bản chứ?”

“Chưa bàn tới khoản thích hay sao, chung quy thì Trung Nhật khá gần nhau, hai nước kết thân đó nha. Nhưng mà người bên cạnh tôi có nhận xét với tôi.”

“Nhận xét gì?” Tổng Dật Hàng hỏi.

“Bọn họ nói tôi là linh hồn chuyển thể kháng Nhật.” Hứa Lương Cầm nói xong híp mắt cười với Tổng Dật Hàng

Tác giả có lời muốn nói: Bật đèn thì thấy một con muỗi, kết quả vừa ngược lên nhìn đã không thấy tăm hơi, vì Vụ Quang không bị cắn nên lập tức lấy màn che xuống giường em bé.

Sau đó liền tìm và tìm, tìm hơn một giờ, cuối cùng phát hiện ở trên giường em bé, không có một tí gì, như vậy thì có thể tối nay Vụ Quang sẽ gia nhập party của muỗi đại gia rồi.....

P.s: Các bạn không nên cảm thấy Vụ Quang chuyển bé xé ra to nha, lên Weibo mà xem ảnh thì biết Vụ Quang sẽ biến thành dạng gì đâu, vết sẹo bấy giờ còn chưa mờ đây này!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

“Tôi hiểu mà.” Tổng Dật Hàng cười cười gạt đầu.

anh biết những con người nơi đây đều có chút phản cảm đối với nước khác, Hứa Lương Cầm như vậy cũng bình thường thôi, chính anh cũng không nên tranh cãi vấn đề này làm gì.

Cơm nước xong Tổng Dật Hàng lái xe đến trước cửa phòng trọ của Hứa Lương Cầm, sau khi xe dừng lại thì cùng cô xuống xe.

“Đây cũng chẳng phải lần đầu gặp mặt, anh đừng có tỏ vẻ khách khí như thế, chân tôi cũng hết đau rồi.” Hứa Lương Cầm nhanh nhanh ngăn Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng xuống mở cốp xe cầm một túi quà: “Tặng cho cô đây.”

“Đừng là anh tặng cho tôi thuốc bổ sao?”

Tổng Dật Hàng lắc đầu: “Ngược lại thì không phải, vừa rồi nói như vậy là để cô không nhận quà đó thôi, đây là áo tắm. không phải cô nói cô không có áo tắm sao? Cái này cho cô, chờ chân cô khá hơn thì chúng ta sẽ đi bơi luyện tập thân thể.”

“Cái này xấu hổ chết đi được, tôi có mà.” Cái này chắc chắn thiếu vài này, Hứa Lương Cầm sờ sờ bụng mình.

“Cầm đi, bằng không thì tôi chẳng có cách nào xử lý nó đâu.”

Hứa Lương Cầm nghĩ cũng không nên vì một cái áo tắm mà tôi đẩy anh lui mãi được, cũng chẳng phải thứ gì quan trọng nên cứ thể cảm ơn và nhận, sau đó nhìn Tổng Dật Hàng lên xe rồi đi lên tầng.

“Chạy đi đâu thế, sao giờ này mới về?” Tô Hiểu Vũ ngồi ăn mì tôm ở phòng khác.

“Đừng nói nữa mà, đi đường vấp ngã thì bị Tổng Dật Hàng nhìn thấy.”

Tô Hiểu Vũ nhìn trên đầu gối của Hứa Lương Cầm dán băng cá nhân biết cô cũng té không nặng thì nở nụ cười: “Ôi, anh hùng cứu mỹ nhân. Cậu cầm cái gì thế kia, vật đính ước à?”

“nói linh tinh, Tổng Dật Hàng đưa tờ bộ áo tắm, nói về sau sẽ đi bơi để luyện thể hình, tớ không có cách nào từ chối thì nhận thôi.”

“Đưa tớ xem”

“Nhìn cậu kia, cậu thích thì lấy mặc đi, tớ không thích đi bơi đâu!” Hứa Lương Cầm cầm túi quà ném tới.

Tô Hiểu Vũ lập tức mở túi quà có áo tắm thì nhìn một chút: “Chậc, tình mắt thật đấy, cái áo tắm này rất tôn dáng, chất liệu cũng siêu tốt, dưới nước chịu được lực cản tác động vào, tiếc là tớ thích chết nhưng không thể lấy được.”

“Sao lại không lấy?”

Tô Hiểu Vũ cẩn thận để áo tắm vào trong túi rồi thở dài: “Hon 4000 một món đồ xa xỉ thế sao tớ dám mặc, cậu mau cầm đi.”

Hứa Lương Cầm há hốc mồm: “Cậu nói nó bao nhiêu cơ?”

“Hàng quốc tế lại thuộc loại xa xỉ có hạn cậu nghe qua chưa? Tổng Dật Hàng mua phải đồ mạng tiếng là rất đắt đấy.”

một vài miếng vải để che ngực với đùi thôi mà, vài gi mà đến 4000 chứ? Cái sùng ái mà chết ngất trong truyền thuyết đây rồi!

Hứa Lương Cầm mang về mặt đưa đám ngồi trên sofa mà phát buồn.

“Ê cái biểu cảm kia của cậu là gì vậy? Đối với người bình thường thì mừng như điên đấy, tớ khuyên cậu nên đi bơi đi, thân thể tiếp xúc mới dễ dàng đắm chìm nhau chứ, nhà giàu lại đẹp trai mà không chiếm lấy thì chỉ có thiệt mình, nghe chưa?” Tô Hiểu Vũ ti mi giảng đạo cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm cúi đầu nhìn đùi mỡ bụng phệ này mà tự giễu, cái bị thịt này lắc lắc là đập tứ tung, lấy đâu mà mị với hoặc?

một tuần trôi qua, tuy Tổng Dật Hàng không hẹn Hứa Lương Cầm đi đâu nhưng mỗi ngày đều gọi điện hỏi han rất ân cần, Hứa Lương Cầm cảm giác chân mình không chỉ rách một tí tí da đâu mà mất hẳn cả mảng thịt ấy.

Rốt cuộc Tổng Dật Hàng vẫn mời cô đi đến hội bơi, Hứa Lương Cầm không tình nguyện cũng không có lý do gì, áo tắm mất 4000 như vậy sao dám không đi.

Đúng giờ Tổng Dật Hàng đỗ xe ở trước nhà trọ của Hứa Lương Cầm.

“Sao nhìn có khổ sở thế?” Tổng Dật Hàng hỏi khi Hứa Lương Cầm ngồi vào xe.

Hứa Lương Cầm sờ sờ mặt mình, đã biết là khi vào xe thì không nên biểu hiện ra sao cứ thể hiện vậy?

“Ừm có chút đau khổ, mặc dù tôi nói với anh sẽ không đi bơi là bởi vì tôi có bóng ma tâm lý với chuyện bơi này. Lúc tôi học đệ nhị trung học, cùng bạn đi tới bể bơi công cộng, nhiều người ở dưới nước chẳng khác nào sủi cao, trên mặt nước còn có một lớp bụi, bảo vệ tuy không cho phép làm mất vệ sinh nhưng chưa dứt lời thì có một người đi tiểu luôn lúc đó, ghê chết đi được, cái này cũng chưa là gì luôn, lúc tôi đi bơi là tắm tới tới rồi, thời điểm tôi đang bơi thì có người sờ chân và đùi tôi, bởi vì có nhiều người, nam nữ chen chúc nhiều, từ đó về sau tôi không dám bơi nữa.”

Thời điểm Hứa Lương Cầm nói, thiếu chút nữa Tổng Dật Hàng phụt ra, sau nghe cô bị biến thái thì mặt tự giác trầm xuống: “Vậy cô có báo cảnh sát không?”

“Báo sao được, không ai biết cũng chẳng có chứng cứ thì ai ra mặt cho được, chỉ biết né tránh đi thôi.” Đúng là anh ở nước ngoài lâu quá nên cũng không hiểu được tình hình trong nước, chuyện nhỏ này thì ai để ý chứ.

“Cũng đúng. Nhưng mà có dùng lo lắng, hôm nay chúng ta đi vào trong khu tập thể hình, bể bơi ở đây làm theo tiêu chuẩn quốc tế, không sao đâu, rất tốt.” Tổng Dật Hàng an ủi Hứa Lương Cầm.

“Tôi biết rồi.” Chẳng phải là cái ao to rồi rót nước vào cho đầy thôi sao, nhiều lắm là ít người nên nước sạch tí, Hứa Lương Cầm cảm thấy ít người cũng nên cảm tạ trời đất rồi.

Oa! Hứa Lương Cầm vào bể bơi trong hội mà bắt đầu sợ than.

Cái trần nhà của bể bơi này được thiết kế bằng thủy tinh, bên ngoài mặt trời hắt vào càng làm cho không gian thêm sáng sủa, bên cạnh bể bơi còn có ghế nằm khá thoải mái, còn có cây xanh bên cạnh làm nổi bật, không thể lấy cái ao so sánh được, cái này khiến người ta không tự chủ muốn nhảy xuống rồi đắm mình trong đó quá. Lại nhìn xung quanh cũng không đến mười người, có vài bảo vệ nhìn, hoàn cảnh này tốt quá đi.

“Bên kia là nước nông – 1m2, bên này nước sâu- 1m8, cô đi thay quần áo đi.” Tổng Dật Hàng chỉ chỗ phòng thay quần áo cho Hứa Lương Cầm, chờ Hứa Lương Cầm đi thì anh vào phòng thay đồ cho nam.

Bơi lội đúng là loại vận động tốt vô cùng, Hứa Lương Cầm khoa chân múa tay trong nước, trong lòng hưởng thụ loại cảm giác mát mẻ này.

“Lương Cầm, qua bên đây, tôi dạy cho cô.” Tổng Dật Hàng đi đến chỗ cạnh kéo Hứa Lương Cầm lại.

Hứa Lương Cầm không tình nguyện đi theo Tổng Dật Hàng đến chỗ nước sâu.

“Bơi một vòng đi.”

Hứa Lương Cầm lập tức lắc đầu: “không được, nguy hiểm quá.”

“Nguy hiểm thế nào cũng không sợ, tôi có bằng hộ lý của Australia rồi.” Tổng Dật Hàng vừa nói vừa kéo Hứa Lương Cầm bơi một vòng, lại giúp xuống bậc thang vào bể bơi.

“Hộ lý Australia rất hại phải không?” Hứa Lương Cầm ở chỗ nước cạn gan lớn một chút, lại nghe Tổng Dật Hàng có bằng thì yên tâm xuống nước.

“Học một ngày mất gần 200 đô la Mỹ, cường độ huấn luyện vô cùng lớn, còn lại học một chút kiến thức y học.”

“không cần nói nữa, với cái giá như thế thì tất nhiên là phải học nhiều rồi.”

Hứa Lương Cầm chậm rãi đi xuống, đột nhiên chân không chạm đáy, cả người rơi vào nước.

“Khụ! Khụ!” cô còn chưa kịp phản ứng thì Tổng Dật Hàng đã kéo lên.

“Sao lại không chú ý vậy chứ, bậc thang cuối cùng mà cô đi khá sâu mà không bám tay tôi.” Tổng Dật Hàng cũng bị hoảng sợ, không nghĩ Hứa Lương Cầm ngốc như thế, may là chỉ uống mấy ngụm nước

chứ không sặc.

Hứa Lương Cầm ho trong chốc lát thấy cổ họng khá hơn, vừa rồi ở trong nước có một loại là bắt lực xông tới khiến cô cảm thấy khó thở và khủng hoảng.

“Tôi không học, trời không cho tôi học.” Bấy giờ cô ngay cả chỗ nước cạn cũng không dám nữa.

Tổng Dật Hằng nở nụ cười: “Học bơi, bài học khó khăn nhất là vượt qua cảm giác ở trong nước mà không hít thở được. Đến đây, tôi dạy cô nhé, cô cứ thử đắm thẳng xem.”

Qua lời Tổng Dật Hằng nói, Hứa Lương Cầm mới phát hiện anh đang ôm hông mình, hai tay cô cũng ôm chặt bờ vai của anh, đây đúng là tiếp xúc thân mật mà Tô Hiểu Vũ nói.

Kết quả vừa có chút xấu hổ thì Tổng Dật Hằng đã buông tay, theo bản năng Hứa Lương Cầm cầm chặt tay anh.

“Thư 5 giây thôi.” Tổng Dật Hằng cổ vũ Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm cũng muốn liều chiến chính mình, vì thế đạp chân dưới nước, tuy cảm giác hít thở không thông nhưng cả người cũng nổi lên.

không lâu sau không thể nổi, cô cũng không nhấc đầu, chỉ cầm lấy tay Tổng Dật Hằng rồi chân đạp loạn.

Tổng Dật Hằng lại bế Hứa Lương Cầm lên để cô lấy không khí.

“Thế nào, tiến bộ nhanh đấy, có thể nổi lên này.”

Hứa Lương Cầm gật gật đầu, không muốn nói chuyện. Nghi một lát, Tổng Dật Hằng lại để cô làm lại động tác này.

Cũng không biết đây là lần thứ mấy ôm Hứa Lương Cầm, Tổng Dật Hằng quên mất, lúc cùng tập xe cũng không để ý, đến lúc này thì tim đập một nhịp, bất luận thế nào dạy cô thở cũng đều vô dụng.

Hứa Lương Cầm không chịu nổi sự ép buộc này, cô cảm giác cô sẽ nghẹn mà chết ngay và luôn mất, về nhà đem mặt úp vào bồn rửa mặt có khác gì đâu, cho nên anh nói gì cũng không làm, sống chết ôm Tổng Dật Hằng khiến anh ôm cô lên bờ.

Tổng Dật Hằng cúi đầu nhìn Hứa Lương Cầm đang dựa sát trong lòng mình, trên mặt cô lúc này là hoàn toàn tin cậy một mình anh, hoàn toàn dựa vào, tựa như nếu anh mà vứt bỏ cô thì đôi tay này sẽ ôm anh thật chặt.

Hoàn cảnh này khiến trong lòng anh nhất thời có một cảm xúc không tên dâng lên, cái cảm giác bắt lực khiến anh vừa xa lạ quen thuộc, càng nhiều hơn là thương tiếc.

anh cũng chẳng từ chối lời thỉnh cầu của Hứa Lương Cầm, cũng không sửa tư thế ôm gấu của cô, chỉ một tay ôm cô rồi lên bờ.

Thấy Tổng Dật Hằng rút cuộc không dạy mình nữa, trong lòng Hứa Lương Cầm hồ tị tuyệt vời, khỏe miệng cũng mang theo ý cười, sau khi lên bờ cô nhất định phải ngủ một giấc thật ngon mới được, ở trong nước một thời gian dài như thế rất hao tổn sức lực.

Chỉ là miệng vừa nói thì cô cảm thấy có cảm giác không thích hợp, không hiểu sao có một cái gì đó cứng cứng đâm vào bụng cô vậy nhỉ!

Đây là phản ứng sinh lý trong truyền thuyết à? Loại tình huống này cô chỉ nghe thấy, mắt thấy, à tất nhiên là phim con nhon xem thôi, cảm xúc đầu tiên mà cô hiện là là, NÓ QUÁ ĐÁNG SỢ.

“Xin lỗi, tôi có chút phản ứng sinh lý.” Càng làm cho cô không tưởng được là Tổng Dật Hằng có thể trực tiếp xin lỗi luôn, giọng nói vẫn rất lịch sự, như kiểu đang nói: “Xin lỗi, tôi dẫm phải chân cô rồi” dường như khá lo lắng mà lại rất nhô nhả lễ độ.

Hứa Lương Cầm cố gắng làm cho mình không ngạc nhiên, ở nước ngoài, nam nữ trên giường với nhau chẳng khác ăn cơm cùng là mấy, lại nói cô đang cọ xát trên người anh ta như vậy. Có phản ứng sinh lý chứng tỏ Tổng Dật Hằng rất khỏe mạnh về thể xác lẫn tinh thần, cô cũng không cần chuyện bé xé to.

“không, không có việc gì, tôi có thói quen. không đúng, tôi không có ý đi, tôi nói là do quán tính, cũng không đúng, à đúng rồi, là do bản năng, bản năng cho phép!” Hứa Lương Cầm vẫn hoảng, cái sự việc này khiến tâm lý không tốt, trừ khi nó là thói quen.

Trong mắt Tổng Dật Hằng đang sinh ra dục vọng, nhưng lúc Hứa Lương Cầm nói năng loạn xạ linh tinh thì biến mất không còn tăm hơi, hít sâu vài cái thì thân thể bình tĩnh trở lại.

Chính cô đúng là không có chút mị lực gì, lại có thể khiến đàn ông yêu luôn, cảm thấy Tổng Dật Hằng khôi phục bình thường, Hứa Lương Cầm bắt đầu kiểm điểm lại mình.

“Tôi nghỉ ngơi một lát, anh cứ đi bơi đi.” Hứa Lương Cầm đi lên nghỉ ngay là nghỉ ngơi, quan trọng hơn là tránh xấu hổ.

“Một à? Ầm ỹ như thế, sao mà nghỉ ngơi tốt được, nếu đã đến nơi này hay là về nhà của tôi nghỉ ngơi một lát vẫn tốt hơn đấy.”

Hứa Lương Cầm nghe Tổng Dật Hằng nói xong thì cúi đầu, đã trải qua chuyện vừa rồi, hiện tại Tổng Dật Hằng như kiểu đang nói với cô, cảm giác không khác nào con nhện nói với con sâu: Đến nhà ta nghỉ ngơi một lát đi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Bắt côn trùng

Hứa Lương Cầm khá do dự, lần trước Tổng Dật Hằng ở nhà mình là một chuyện, hiện tại cô ở nhà Tổng Dật Hằng nghỉ ngơi là chuyện khác, cô không thể không phòng bị được!

Với cả cô cũng là con gái, trừ khi cô cùng với Tổng Dật Hằng phát sinh quan hệ hoặc chuẩn bị phát triển, bằng không thì không nên mạo hiểm tới nhà anh ta.

Vậy cô đã sẵn sàng rồi ư? Trong đầu Hứa Lương Cầm tự mình hỏi.

thật đúng là không còn gì để nói nữa, cứ muốn nói là chưa có sự chuẩn bị luôn cho xong, thật ra cô rất muốn kết thúc cái chức xử nữ già này luôn, hơn nữa điều kiện Tổng Dật Hằng cũng tốt mà lại chẳng phải người kén chọn; thời thì sẵn sàng ngay và luôn, chính cô cũng thấy sợ nhưng mà chọn một tên đàn ông nào đó rồi phát sinh quan hệ cũng chẳng sao, đạo đức nhân cách cô trước sau vẫn vậy mà.

Phân tích tới phân tích lui, cuối cùng Hứa Lương Cầm cảm thấy mình chỉ có ý niệm chứ không có can đảm làm! Cho nên tốt nhất vẫn không đi thôi, nhưng mà nếu cứ từ chối thì làm anh mất mặt lắm, có khi nào Tổng Dật Hằng cười nhạo cô không?

Tổng Dật Hằng cúi đầu nhìn biểu tình biến hóa trên gương mặt của Hứa Lương Cầm, không cần nghĩ cũng biết tại sao cô có loạt biểu cảm như vậy.

Nếu là cô gái khác thì đã tỏ vẻ vui thích ngượng ngùng với anh từ lâu rồi, chỉ có mỗi cô là khó xử đề tìm cách từ chối anh thôi!

“Lương Cầm, cô không cần do dự, tôi thật sự chỉ muốn cô nghỉ ngơi cho khỏe thôi, cô là bạn tôi mà hiện giờ tôi muốn mời cô đến chơi với tư cách là khách, nếu tôi muốn phát sinh quan hệ với cô thì tôi sẽ biểu đạt nó ra bên ngoài, cũng tôn trọng ý nguyện của cô, tôi không có ý muốn ép hay tổn thương cô đâu, xin cô tin tưởng tôi, được không? Lại nói trước khi tôi bị bệnh, không phải cô cũng cho tôi ở nhà cô nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sao? Có khi nào cô nghĩ là một tên đàn ông bị bệnh sẽ không có bất kì nguy hiểm nào với mình ư?”

anh không biết trong ngăn kéo tôi có bình xịt cay à? anh không biết dưới nệm giường tôi có con dao gọt hoa quả à? anh không biết sau cửa sổ nhà tôi có keo dán côn trùng à? Đối mặt với Tổng Dật Hằng, Hứa

Lương Cẩm chỉ cười ha ha.

Nhưng mà lời này chưa thoát ra khỏi miệng, chính cô cũng không thể từ chối con đường sống mà, Hứa Lương Cẩm nghĩ nghĩ rồi ngưng ngưng lắc đầu: “Tôi không nghĩ anh như vậy đâu, chúng ta đi thôi.”

Hai người thay xong quần áo, Tống Dật Hàng mang cô về chỗ anh ở.

“Nơi tôi ở tầng 8 nhưng lại thêm cả tầng 9 nữa, như vậy không gian cũng coi như khá lớn, có thể thực hiện nhiều công việc khi ở đây, tôi đưa cô đi nhìn xung quanh nhé.” Tống Dật Hàng cầm chìa khóa ném vào bên cạnh rồi dẫn Hứa Lương Cẩm đi từng phòng.

“Sao lại có hai phòng bếp thế?” Hứa Lương Cẩm tò mò hỏi, cô đã rất cố gắng không để ý ngôi nhà xa hoa cùng thoải mái của Tống Dật Hàng, bởi vì như thế thì cô sẽ lại so sánh nơi mình ở, có khi cô sẽ trào lên cửa sổ nhà này và nhảy xuống tự tử ngay và luôn.

Hàng mà đã vất thì chi bị vất nhưng mà người so với người thì chi có chết! Nhưng cô vẫn tò mò không hiểu sao Tống Dật Hàng lại thiết kế hai phòng bếp như vậy.

“một bên làm món ăn Trung Quốc, một bên làm món ăn Tây, bạn bè tôi khá nhiều, bình thường mọi người cứ tụ họp là ăn uống tấp nập vì thế tôi nghĩ nên chia thành hai phòng bếp cho tiện!”

Nhìn nhìn thì so cái gian bếp với nơi cô thuê trọ thì có vẻ như đây còn to hơn, Hứa Lương Cẩm vẫn không khỏi hâm mộ.

“Nhà vệ sinh ở đâu?” Hứa Lương Cẩm hỏi.

“Bên đây.” Tống Dật Hàng đi trước dẫn đường.

“Ồ nơi này có anh có một vườn hoa nhỏ à?” Khi đi ngang qua cửa sổ sát đất thì Hứa Lương Cẩm dừng lại, chỉ thấy bên ngoài cửa sổ trồng rất nhiều hoa khác màu nhau.

Tống Dật Hàng cười nói: “Đó là vườn hoa trung gian nhưng mà tôi có cải tiến một chút, cô nhìn thử xem.”

Hứa Lương Cẩm kéo cửa bước vào, lập tức một luồng gió mới đập vào mặt làm cho người ta cảm giác như đang ở rừng thẳm, bước chân say mê cứ đi vào thì phát hiện ra xung quanh nơi xanh biếc đó còn có một bể tắm siêu lớn.

“Đây là bể tắm mát xa bên ngoài, 5 năm 7 ngôi, thật ra thì tôi muốn dùng bể bơi loại nhỏ này cũng vì là mặc dù không thích bằng bơi lội nhưng bạn bè khi ở chung một chỗ thì cũng không tệ phải không, những thực vật này còn có tác dụng bảo vệ sự riêng tư.” Tống Dật Hàng đứng sau Hứa Lương Cẩm giải thích.

Đúng là rất biết hưởng thụ, Hứa Lương Cẩm không chịu được hỏi: “Bồn tắm lớn như vậy thì mất bao nhiêu tiền?”

“Cũng đến 60 vạn đấy, tôi chỉ làm đơn giản vậy thôi chứ không quá màu mè.”

Hình như 60 vạn này với Hứa Lương Cẩm thì cô tính nguyên ăn ngủ nghỉ ở trong nhà vệ sinh này đấy, nhanh nhanh ngủ rồi về nhà, cô không chịu nổi nơi này nữa.

Nhưng mà lúc này cô cũng thừa nhận, lấy Tống Dật Hàng thì với anh hàng trăm triệu cũng chẳng là gì, người ta muốn cô gái xinh đẹp thế nào chẳng có, nhìn qua mọi nơi một lượt, cô còn mệt chết đi được.

Vào nhà vệ sinh, Hứa Lương Cẩm khóa cửa thật kĩ, kết quả mới đi tới bồn cầu bên cạnh mở nắp ra cô liền hoảng sợ.

Chờ đi vệ sinh xong, tay cô bóp cái khóa bên cạnh ngay lập tức có một dòng nước chảy ra đồng thời khúc nhạc du dương vang lên.

Ngạc nhiên chết mất, thì ra nhà vệ sinh cũng thú vị thật, Hứa Lương Cẩm vừa hưởng thụ nghe nhạc vừa lau khô tay, chờ cô đứng lên thì có một dòng nước vọt lên che, hơn nữa khi xả nước thì âm thanh ồn ào của nó đều không nghe thấy.

Hứa Lương Cẩm nhìn bồn cầu đến ngốc người, đi ra gặp Tống Dật Hàng thì liền hỏi: “Cái bồn cầu nhà vệ sinh của anh hết bao nhiêu tiền?”

“Chắc là không đến 10 vạn.” Tống Dật Hàng nghĩ nghĩ một lát thì trả lời.

Những người có tiền đều xây dựng cho mình một đế chế riêng! Hứa Lương Cẩm yên lặng xoay người đi vào phòng khách mà Tống Dật Hàng chỉ cho cô, đóng cửa rồi nằm trên chiếc giường lớn êm ái và chìm vào giấc ngủ.

Tống Dật Hàng cũng trở về phòng của mình và ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã là 6 giờ, đứng dậy đến cửa phòng dành cho khách gõ gõ thì không thấy ai đáp lại liền đẩy cửa vào.

đi đến giường nhìn Hứa Lương Cẩm đang say giấc nồng, khoe miệng Tống Dật Hàng không tự chủ nhếch lên, đứng ở bên cạnh giường cũng không nghĩ đánh thức cô nên đi ra ngoài.

đi ra phòng khách, Tống Dật Hàng lấy điện thoại ra gọi điện: “Là tớ đây, tớ đến muộn một chút nhé, các cậu uống trước đi.”

“Cũng không rõ sẽ trễ bao lâu nữa nhưng mà nhất định tớ sẽ tới, đứng rồi tớ mang một người bạn qua nữa đấy.” Tống Dật Hàng nói xong cúp điện thoại, ngồi ở sofa mở tivi vì chờ Hứa Lương Cẩm tỉnh lại.

Giấc ngủ này của Hứa Lương Cẩm rất ngon, khi tỉnh lại trên giường thì sờ sờ nệm, đoán chắc cái giường lại siêu tiện nghi, đúng là đáng đồng tiền mà, ngủ rất thoải mái và sâu, đáng tiếc cô chẳng thể mua nổi nó, cho dù có mua được thì cũng chẳng biết để đâu nữa, nếu có thể hưởng thụ được một lần đã rất may mắn rồi vì thế cô xoa xoa mặt xuống giường chuẩn bị tìm Tống Dật Hàng đưa về nhà.

“cô tỉnh rồi à, ngủ có ngon không?” Tống Dật Hàng thấy Hứa Lương Cẩm đang ngái ngủ đi ra thì cười hỏi.

“Ngon lắm, giường đất như vậy sao không ngủ ngon được.”

“Sao cô biết là nó đất?”

Lúc này Hứa Lương Cẩm đã hoàn toàn tỉnh táo, liếc mắt nhìn Tống Dật Hàng: “Trong nhà anh có cái gì không đất sao? Tôi đã được trải nghiệm, anh cũng không cần kích thích tôi nhé.”

Tống Dật Hàng lắc đầu: “Tôi không có ý đó, điều kiện kinh tế cho phép tôi quan tâm đến cuộc sống vật chất hơn mà thôi. đi nào, chúng ta đi ăn com.”

“Bây giờ trễ rồi, phiền lắm, tôi về nhà nấu mì ăn là được rồi.” Vừa rồi nhìn điện thoại đã là 9 giờ rồi, Hứa Lương Cẩm làm sao để Tống Dật Hàng mời mình ăn com nữa.

Tống Dật Hàng đứng dậy cầm chìa khóa xe rồi tiện thể kéo tay Hứa Lương Cẩm ra cửa: “không phiền, tôi đã hẹn mấy người bạn cùng ăn com rồi, vừa đúng giờ.”

“Á, anh hẹn bạn bè thì cũng đừng lời tôi theo chứ, tôi cũng không thân quen với họ mà!” Hứa Lương Cẩm lập tức từ chối.

“Ngoan, nghe lời, bên kia nhiều món ăn ngon lắm. không phải cô luôn nói trải nghiệm nhiều để có vốn viết tiểu thuyết sao? Tôi mang cô tới quán bar một chút rồi về, đến lúc đó cô chỉ cần chào hỏi thôi chứ không cần làm gì cả.”

Hứa Lương Cẩm bị Tống Dật Hàng đẩy lên xe, đành phải lấy điện thoại gọi cho Tô Hiểu Vũ nói cô sẽ về muộn để cô ấy không lo lắng.

“Đây là chỗ nào vậy, sao càng đi càng vắng vậy?” Nhìn xe trên đường ngày một ít dần, Hứa Lương Cẩm biết cô đã ra khỏi nội thành.

“Yên tâm đi, sẽ không bán cô đi đâu, quán bar đó mở ở ngoại ô thành phố, có chút khác biệt.”

Quán bar ở ngoại ô thành phố mà khác biệt sao, xa thế thì ma nào đến chứ!

Lại qua thêm 20 phút, Tống Dật Hàng lái xe vào khu để xe rộng rãi của quán bar.

Nhìn có một dãy xe dài, Hứa Lương Cầm không khỏi cảm thán: “Nơi này rõ hẻo lánh mà nhiều người đến nhì, ông chủ này kinh doanh rất giỏi đấy.”

“Tất nhiên là có năng lực nhưng mà bối cảnh cũng khá tốt.” Tổng Dật Hàng khóa xe rồi cùng Hứa Lương Cầm đi tới cửa quán bar.

Quán bar bài trí khá đơn giản, bên ngoài chỉ dùng đèn LED để làm nổi bật hai chữ lớn - Tinh Quang.

Sau khi đi vào, Hứa Lương Cầm ngắm bốn phía, bên quầy rượu lấy màu đen trắng làm chủ đạo khiến người ta cảm thấy sự đơn giản mà không thiếu phần lịch sự tao nhã, ánh đèn dịu nhẹ làm cho bức tranh tối màu thêm sáng hơn cùng với âm nhạc nhẹ nhàng khiến cho lòng người thêm tĩnh lại.

Hứa Lương Cầm lập tức thích bầu không khí nơi này, cô còn tưởng rằng quán bar là nơi tràn ngập nhạc rock’n roll với vô số tiếng ồn ào, một đám người không để ý gì cứ gật lắc điên loạn trên sàn nhảy cơ đấy, còn nơi đây thì khác biệt hoàn toàn khiến cô thở nhẹ ra.

“Tổng tiên sinh, mời qua bên này, 1 giờ trước Mạnh tiên sinh đã tới rồi.” Bồi bàn rất quen thuộc Tổng Dật Hàng nên chào hỏi rất tự nhiên, bên trong có 6-7 người ngồi rồi, trong đó có 3-4 người là mắt xanh tóc vàng.

“Dật Hàng, cậu nói muốn một chút thì đã bao lâu rồi hả, không phải nói muốn mời rượu mọi người ă?” một người đàn ông đeo kính tầm hơn 40 tuổi đứng lên cười chào.

“Tớ mang bạn tớ tới đây, giới thiệu với mọi người một chút, cô ấy tên Hứa Lương Cầm. Lương Cầm người này trước khi cùng tớ gây dựng sự nghiệp, tên Mạnh Tề, cô cứ gọi anh Mạnh là được.”

“Chào anh Mạnh.” Hứa Lương Cầm có chút xấu hổ chào hỏi.

Mạnh Tề cười cười nhiệt tình gật đầu với Hứa Lương Cầm.

Tiếp theo Tổng Dật Hàng lại giới thiệu những người khác cho Hứa Lương Cầm, thật ngạc nhiên là những người nước ngoài kia lại biết tiếng Trung, điều này khiến Hứa Lương Cầm cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

“Dật Hàng, cậu với cô Hứa đến từ chỗ nào vậy?” một số người nước ngoài nói tiếng Trung để Hứa Lương Cầm hiểu, còn khiến cô ngạc nhiên hơn nữa là Shibata Hisako cũng xuất hiện ở đây nữa, dù sao cô ấy cũng quan hệ khá thân mật với Tổng Dật Hàng, có chung bạn bè cũng chẳng phải điều ngạc nhiên.

Tổng Dật Hàng đợi Hứa Lương Cầm ngồi xuống, anh cũng ngồi bên cạnh cô: “Từ nhà tớ đây.”

Shibata Hisako gật đầu với Hứa Lương Cầm cười: “Nhà Dật Hàng có hai phòng bếp, cô Hứa có thấy không?”

“Ừm, có thấy, đúng là khiến tôi khá ngạc nhiên.” Hứa Lương Cầm cười tươi trả lời, mặc dù cô không thích người Nhật Bản nhưng không có nghĩa là sẽ trừng mắt lườm rách mặt họ.

“Đó là do tôi thiết kế đó! Lúc đó tôi cùng Dật Hàng từ nước ngoài trở về, anh ấy cũng chẳng quan tâm gì hết, phòng ở cũng là tôi lựa chọn rất tỉ mỉ, thời điểm sửa chữa anh ấy còn nói phải có hai phòng bếp kiểu Trung và kiểu Âu, kết quả là anh ấy khiến tôi mệt mỏi chết. Nhưng mà khi hoàn thành xong thì Dật Hàng khá hài lòng, không uống công tôi khổ cực.”

Hứa Lương Cầm rất nghiêm túc nghe Shibata Hisako nói chuyện, thỉnh thoảng gật đầu mỉm cười, trong lòng vẫn suy nghĩ cô gái này đừng ăn đấm chua thế chứ, có khi nào cô này sẽ nói chi tiết trên giường của cô ấy với Tổng Dật Hàng không thế.

“Lương Cầm, tôi giới thiệu một người nữa cho cô nhé, đây là Dương Hoa, cũng là ông chủ của quán bar luôn, quán bar này cũng đạt chuẩn quốc tế đấy.” Tổng Dật Hàng vỗ vỗ tay Hứa Lương Cầm để cho chú ý, đồng thời cũng ngắt lời lời nhai của Shibata Hisako.

Hứa Lương Cầm quay đầu đã nhìn thấy dáng vẻ của một người đàn ông vui vẻ không biết đã đến đây từ bao giờ.

“Xin chào cô Hứa.”

“Xin chào.”

“Nếu mọi người đã là bạn bè thì đừng xưng tiểu thư hay tiên sinh gì gì đi, trực tiếp gọi tên nhé. Lương Cầm, Dương Hoa không chỉ có món ủ rượu ngon đâu mà cậu ấy làm com thịt gà rau dưa là tuyệt nhất đấy. Hôm nay em may mắn có lộc ăn, cậu ấy vừa làm hai phần cho Dật Hàng, đáng tiếc là anh chỉ có thể nhìn, tay nghề tuyệt hảo của ai đó không phải là ai cũng được hưởng đâu!” Mạnh Tề nhìn Tổng Dật Hàng có chút mất hứng với Shibata Hisako khi cô nói nhiều với Hứa Lương Cầm cho nên thừa cơ hội này hòa giải.

“Ừm, gọi em là Lương Cầm đi, bằng không thì em cũng không quen.” Hứa Lương Cầm chỉ nói một câu như thế.

“Tớ nói lão Mạnh này, Dật Hàng cũng không phải ăn suông của tớ đâu, vừa rồi mạnh tay mua hai bình rượu nhà tớ đấy, nếu không cậu cũng mua một bình nhé? Tớ chắc chắn làm cho cậu!” Dương Hoa trêu Mạnh Tề.

Mạnh Tề lại xoa tay: “Tớ không ăn nói đâu, một bình hơn 10 vạn ấy chứ? Dật Hàng, tay cậu là bút à!” *(gì chi tiêu tiền như nước vậy)*

“Coi như là bồi tội khi tớ đến muộn đi.” Tổng Dật Hàng nói rất nhẹ nhàng băng qua.

Hứa Lương Cầm ở bên cạnh cười cười không nói gì, trường hợp này thì cô chẳng còn gì để nói nữa, hai chai rượu của người ta có thể mua một chiếc xe tốt, cô chỉ thấy Tổng Dật Hàng được cái khoe của thôi, nếu có thể mang bình rượu đó ra đây cô thử một chút thì tốt hơn đây.

Mọi người vừa nghe thấy rượu ngon đắt tiền thì hưng phấn gào thét, thúc giục Dương Hoa nhanh lấy rượu ra.

“Gấp gì chứ, tớ lấy ra sẽ giới thiệu năm tuổi cùng nơi sản xuất luôn, còn muốn tìm tôi thì các cậu đừng làm hại thứ tốt đẹp của nó.” Dương Hoa rất kiên trì nói chi tiết uống rượu.

“Hai chai rượu không vội, trước tiên có thể nói loại rượu khác, cậu mang com lại đi, tớ cùng Lương Cầm ăn tối còn chưa ăn gì vào bụng đây.” Tổng Dật Hàng biết Hứa Lương Cầm hẳn rất đói bụng.

“đã trễ thế này còn chưa ăn com sao? Dật Hàng cậu đúng là không phải nhè, đêm đẹp thế nào cũng phải chú ý đến thân thể giai nhân nghe chưa?” Dương Hoa trừng mắt nhìn Tổng Dật Hàng rồi rời đi, mọi người còn lại thì cười vang ha ha.

Hứa Lương Cầm vẫn cười mà không nói gì, sự việc này có giải thích thì cũng như không, chính cô cũng hiểu là việc gì sẽ xảy ra tiếp theo rồi.

Mọi người thấy Hứa Lương Cầm cười cũng không nói đùa nữa, chỉ nói chuyện gần đây, đến chỗ cao hứng thì nói tiếng anh, dù sao tiếng Trung cũng khó nói và không phải tiếng mẹ đẻ của họ.

“cô Hứa, có phải cảm giác rất chênh lệch đúng không?” Shibata Hisako cùng mọi người nói đùa một chút rồi quay sang nói vừa Hứa Lương Cầm đang cầm cùi ăn com.

Hứa Lương Cầm nhìn cô ấy một cái rồi hỏi: “Chênh lệch gì cơ?”

“cô Hứa, cô không phải tức giận, tôi thấy có vẻ cô Hứa không giỏi tiếng anh lắm, có vẻ không hòa nhập với mọi người, thấy cô sẽ nhàm chán quá mức thôi.”

“Tôi tới đây để ăn com, chưa từng nghĩ sẽ hòa nhập.” Ánh mắt Hứa Lương Cầm rất tự nhiên.

Shibata Hisako cũng rất bình tĩnh: “Tôi khá hiểu tâm trạng cô Hứa bây giờ, giai cấp khác biệt khiến người ta khá đau lòng, cô Hứa cũng không cần lộ ra vẻ thoải mái để giấu đi sự tự ti, trước kia Dật Hàng cũng làm quen với một số cô gái ở giai cấp dưới, chẳng qua đều không vượt qua được bệnh dễ mất, dù sao thân phận hay thói quen và gia cảnh của gia đình cũng kém xa, thời gian dài tất nhiên không có tiếng nói chung.”

“thật sự là tôi không hề tự ti. Bởi vì tôi cùng Tổng Dật Hàng chẳng phải mối quan hệ mà cô nghĩ. Bản thân tôi thấy cô Hisako rất vĩ đại, trông coi một người đàn ông hào hoa như vậy, nhìn anh ấy lên giường với phụ nữ khác, mà chính mình càng ngày lớn tuổi cũng không biết lấy gì ra mà đảm bảo, trong lòng có phải rất khó sở không? thật ra đối với Tổng Dật Hàng thì tôi có một câu nói cho Shibata Hisako tiêu thư, không biết Shibata Hisako có nguyện ý nghe không?”

Sắc mặt Shibata Hisako trắng bệch, nhưng vẫn duy trì phong độ: “Mời cô Hứa cứ nói.”

“You can you up, no can no BB!” (cô có thể lên nhưng cô chẳng trề lại được đâu!) (BB: baby)

Ai nói cô không biết tiếng anh? cô là giai cấp vô sản, cũng không phải loại gái ở hạng cuối cùng! Hứa Lương Cầm cười híp mắt rồi đứng lên, không thêm để ý sắc mặt từ trắng tới đỏ của Shibata Hisako, dùng chân đá thẳng nhãi Tổng Dật Hàng.

“Tránh ra nào, tôi muốn đi vệ sinh.”

Tổng Dật Hàng bình tĩnh đứng dậy: “Để tôi đưa cô đi.”

“Tôi có thể hỏi bồi bàn, anh chưa cần dùng đến.” Chờ hai người đi ra thì Hứa Lương Cầm mới lên tiếng.

“Tôi sẽ cô sẽ bị ngã, vẫn là nên đưa cô đi.”

“Ý anh là vết sẹo này á?” Hứa Lương Cầm liếc Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng cúi mi cười: “Vừa rồi tôi nghe thấy rồi, tiếng anh không tệ đâu.”

“Nghe thấy thì sao, thì sẽ thế nào? Người không đụng ta, ta chẳng đụng vào, chừng nào thì anh sẽ về? Cũng khá muộn rồi, ngày mai tôi còn muốn đi tập xe nữa.”

Vừa nghe Hứa Lương Cầm nói muộn tập xe, Tổng Dật Hàng liền thờ dãi: “cô đừng đi tập xe nữa, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô tập lái, rượu này cô không muốn thử một chút sao? Đều đã tồn tiền rồi, không uống thì tiếc lắm”

“Xa như vậy đương nhiên là tôi không muốn đi, anh có biện pháp để tôi dù tư cách đi thì là được, vậy thì quá tốt luôn! Thiếu chút nữa tôi quên chuyện này đấy, đắt như thế anh đề tôi uống sao? Nếu anh đề cho tôi uống thì tôi lại có thêm kiến thức rồi!” Quả nhiên Hứa Lương Cầm không muốn lãng phí cơ hội này, vừa nghe cô có thể uống thì hết sức vui thích.

“cô uống mấy chai cũng được, mau đi vệ sinh đi, tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Lúc này Hứa Lương Cầm từ nhà vệ sinh đi ra, lúc trở về thì cười hi hi với Tổng Dật Hàng rồi quay ra phòng rửa tay.

“Làm sao thế?” Tổng Dật Hàng đi được vài bước thì dừng lại hỏi cô sao đang đi mà đột nhiên đứng lại

Hứa Lương Cầm cũng không trả lời, chỉ nhìn bên quán bar có một người đàn ông đang có những cử chỉ thân mật với Quách Mộng Thanh khiến Hứa Lương Cầm nhăn mày.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tác giả muốn nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay tác giả có chút buồn thả bởi bởi vì nữ phụ không có phản cảm cho lắm cho nên Vụ Quang nghĩ theo cách khoa học một chút

Quách Mộng Thanh là người yêu của Uông Tân Dương- nhân vật được nữ chính yêu thầm, từ nước anh về Trung Quốc....

cô này hẳn thứ Hai tuần sau sẽ nhập vai, khi nhập vai thì Vụ Quang sẽ viết nhiều hơn

P.s: Toàn bộ đều rất hài hòa!!!

Hứa Lương Cầm khẳng định cô không có hiểu lầm quan hệ giữa Quách Mộng Thanh với người đàn ông kia, bởi vì nếu là bạn bè bình thường thì sẽ chẳng có chuyện vuốt ve thân thể đối phương nhất là ở những bộ phận nhạy cảm như thế.

Cục diện này khiến Hứa Lương Cầm cảm thấy khó xử, cũng tự thấy chẳng có gì hay ho, việc này nếu không xử lý được thì cũng chẳng nên nói với Uông Tân Dương làm gì, nếu có bất gặp thì Quách Mộng Thanh sẽ tự nói, Uông Tân Dương nhất định sẽ phải chia tay với cô bạn học cũ này, hơn nữa trong lòng cô cũng khổ sở không kén; nói đi nói lại chỉ còn cách cô đoạn tuyệt với Uông Tân Dương thôi, thật sự phiền đó!

Mà thời điểm Hứa Lương Cầm đang nhìn về chỗ Quách Mộng Thanh thì Quách Mộng Thanh cũng đứng lúc liếc về hướng đó, lập tức sững sờ rồi nhìn lại phía Hứa Lương Cầm, cô lập tức nhìn Tổng Dật Hàng đang bên cạnh Hứa Lương Cầm, sau đó nói vài câu với tên đàn ông kia rồi qua đây.

“Lương Cầm, không nghĩ sẽ gặp ở đây. Dật Hàng, anh cũng quen Lương Cầm sao?” Quách Mộng Thanh nói ra khiến Hứa Lương Cầm giật mình.

Sao cô ta biết Tổng Dật Hàng thế!

“đã lâu không gặp.” Tổng Dật Hàng không trả lời câu hỏi của Quách Mộng Thanh, mà chỉ đơn giản chào hỏi.

Quách Mộng Thanh lại nhìn Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm đánh phải nói: “Hóa ra hai người quen nhau à, đúng là trùng hợp nhỉ.”

“Đúng là rất khéo, nếu không ngại tôi cùng hai người uống một ly nhé?” Quách Mộng Thanh cười hỏi Hứa Lương Cầm.

Chuyện này với cô thì không tính, vì thế Hứa Lương Cầm đánh phải dùng ánh mắt hỏi Tổng Dật Hàng.

“Tất nhiên là được, đi nào.” Tổng Dật Hàng cũng chẳng từ chối.

Hứa Lương Cầm thấy khá khó xử: “Vậy bạn cô thì sao giờ?”

Quách Mộng Thanh nhìn theo ánh mắt của Hứa Lương Cầm, sau đó vô tình nói: “Mới quen, chẳng sao đâu.”

Ba người ngồi vào một chỗ, bên trong có hai người mà Mộng Thanh quen nên Mộng Thanh rất nhanh cùng những người khác vui cười.

“Lương Cầm, tôi muốn nói với cô một chút.” Quách Mộng Thanh thấy Tổng Dật Hàng cùng Mạnh Tề đều đi đến phía này thì ngoắc tay với Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm ngồi xuống, phỏng đoán cũng biết Quách Mộng Thanh muốn nói gì.

“một ly nhé.” Quách Mộng Thanh đưa một ly bia cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm xua tay: “Tôi không uống, cô uống đi.”

“58 đồng một ly đấy, những thứ này khá đắt. Nếu không thì cô một chén và tôi cũng một chén, như vậy tôi mới có cảm xúc nói hết lòng mình với cô.”

Lần này Hứa Lương Cầm cũng chẳng do dự cầm ly lên uống một hơi, thật ra cô không uống rượu, tất nhiên gặp dịp thì vẫn uống, chẳng qua uống một chút nhỏ vào ngày lễ tết thôi, cho nên khi uống hết một ngụm lớn thì thiếu chút nôn ra, khó uống thấy mẹ!

Quách Mộng Thanh đưa cho Hứa Lương Cầm một chiếc khăn giấy rồi cười ha ha, hiển nhiên cô cũng uống không ít: “Tư lượng cô kém thế. Trước tiên tôi hỏi cô một chuyện, quan hệ của cô với Tổng Dật Hằng là gì?”

“Bạn bè bình thường.” Hứa Lương Cầm trả lời rất sáng khoái.

“Kỳ lạ nhỉ, cô đừng trách tôi nói thẳng, cô cùng Tổng Dật Hằng chẳng hợp đâu, nếu hai người mà thân được thì tôi lấy làm lạ đấy.”

“Tôi cũng cảm thấy khá kỳ lạ đấy, nhưng đúng là việc đã xảy ra như vậy đấy. cô muốn nói gì vậy?” Vốn tưởng Quách Mộng Thanh là nữ thần, kết quả cũng là loại ABC (*lãng lơ*)

Quách Mộng Thanh thờ dãi: “cô khẳng định tôi chắc chắn là loại không ra gì đúng không? nói thật nếu không thấy cô thì tôi không thể cam đoan được tôi có phát sinh quan hệ với tên đẹp trai kia hay không nữa.”

Đây là bản sao của Tô Hiểu Vũ sao!

“Nếu cô không thích Ông Tân Dương thì nói cho anh ấy hiểu.” Hứa Lương Cầm nghĩ Quách Mộng Thanh sẽ là một Tô Hiểu Vũ, nhưng Ông Tân Dương thì chắc chắn không phải Lý Học Thông!

Quách Mộng Thanh cười: “thật ra tôi khá mâu thuẫn, lúc thì nghĩ mình nên sống một cuộc sống yên bình thôi, lúc thì lại không chịu được sự yên tĩnh quá mức này, chờ tôi nghĩ kỹ sẽ nói với Ông Tân Dương, Tân Dương là một người đàn ông tốt, tôi sẽ không dễ dàng buông tay anh ấy ra đâu, cô cũng không cần khó xử. Lương Cầm, cô biết không, tôi thích Tổng Dật Hằng, thật sự rất thích anh ấy, bởi vì người đàn ông như thế mới đem lại cho phụ nữ hạnh phúc chân chính, tôi không rõ cho gái Nhật Bản kia có gì tốt, nhiều năm như thế mà Tổng Dật Hằng cũng không rời xa cô ấy!”

“cô từng có quan hệ với Tổng Dật Hằng à?” Hứa Lương Cầm hỏi.

Quách Mộng Thanh ợ một cái rồi cười vui vẻ: “Tại sao không quan hệ chứ! Chúng tôi ở với nhau nửa năm đấy, khi đó chúng tôi đi đâu cũng có nhau, ăn cơm, du lịch khắp nước anh thường thức món ngon. Bắt kể là cái gì, anh ấy sẽ tìm mọi giá mang cho tôi nếu tôi thích. Lương Cầm, điều kiện nhà tôi không tệ, cũng không nói là tiêu tiền như nước, cha mẹ tôi chẳng phải để tôi lo lắng gì nhưng đáng tiếc khi cô gái Nhật Bản kia xen vào cuộc sống giữa tôi và anh ấy thì Tổng Dật Hằng đi theo cô ta luôn.”

nói tới đây Quách Mộng Thanh đã đau lòng muốn chết, sau đó nhỏ tiếng cười: “anh ấy trở về rồi, thật tốt quá. Nhưng cô gái Nhật Bản kia lại có thể đi theo, tôi thật sự rất ghét á! Nhưng mà cái khó đều là những người cô quen, Tân Dương là bạn cô, Dật Hằng cũng là bạn cô, tôi cũng đều qua lại với họ, thật ra thích Tổng Dật Hằng xong rồi thích Ông Tân Dương cũng không tệ, thật biết điều, ha ha……”

Hứa Lương Cầm nghe xong tròn mắt, vậy thì quan hệ gì đây, Quách Mộng Thanh yêu ai đây, hiện tại cô thật sự đau đầu, chỉ nghĩ muốn đi đâu nghỉ ngơi.

“Lương Cầm, cô say à?”

Hứa Lương Cầm cảm thấy có người đang xoa má mình, vì thế mắt mờ to, thấy là Tổng Dật Hằng thì chợt nghĩ: Tên nhãi này có phải muốn bao cả Á – Âu rồi gieo mầm con cái không thể!

“không say mà, chỉ là vừa uống bia nhiều chút. Quách Mộng Thanh đâu rồi?”

Tổng Dật Hằng đỡ Hứa Lương Cầm ngồi xuống nói: “Có người bạn có việc đi trước nên tôi để cậu ấy đưa Quách Mộng Thanh về.”

“Dật Hằng, Lương Cầm, rượu tốt tới đây.” Mạnh Tề nhắc nhở hai người.

Hứa Lương Cầm lập tức tỉnh táo gào thét đòi uống rượu nho, Tổng Dật Hằng mang một ly cho cô, Hứa Lương Cầm trực tiếp uống cạn luôn.

Shibata Hisako không nhịn được nói: “cô Hứa, rượu này không uống như thế đâu, cô làm thế là hết vị ngon của nó mất rồi.”

Hứa Lương Cầm cũng không cảm thấy rượu này ngon, mà ngược lại cô thấy khó uống quá, nhưng vừa nghe những lời Shibata Hisako nói thì lại rút một chén: “Hisako tiểu thư học tiếng Trung không tốt rồi, rượu này cũng chẳng phải như cô gái Hoa thì sao lại nói làm hỏng nó? Có thời gian cô nên đọc mấy cuốn lịch sử Trung Quốc để trao đổi kinh nghiệm đi và hiểu thế nào là làm hại nó nhé. Hôn nữa tôi thích uống thế đấy!” nói xong uống cạn.

“Hisako, em vẫn nên thưởng thức rượu đi!” Tổng Dật Hằng ngăn Shibata Hisako lên tiếng, sau đó lại ngăn không cho Hứa Lương Cầm uống rượu, quả thật cô uống nhiều quá.

Hứa Lương Cầm bị ngăn thì cũng không gầy dựa, ngược lại ngồi nghiêm chỉnh, sau đó nghiêm túc hỏi Tổng Dật Hằng: “Túi xách của tôi đâu?”

Tổng Dật Hằng vươn tay lấy túi xách bên cạnh cho Hứa Lương Cầm, cô cảm túi mờ ra, không nghĩ cô sẽ giật lấy: “anh làm gì thế, vì sao lấy túi của tôi vậy?” nói xong cô lấy hết tất cả đồ của hai người ra.

“Tôi vừa rồi để điện thoại vào trong túi của tôi, tôi lấy ra cho cô.” Tổng Dật Hằng giải thích.

Hứa Lương Cầm nghe xong trả điện thoại cho Tổng Dật Hằng, lập tức ôm chặt trước ngực: “Điện thoại của anh anh cầm đi, không cho phép anh động vào túi của tôi.”

“Trong túi của cô có gì vậy?”

“Suýt, nói nhỏ nào. anh quên rồi sao, anh tặng tôi áo tắm, tôi để trong đó, nếu nhớ mất thì tiếc lắm, nó đắt tiền vậy mà.” Hứa Lương Cầm đến gần nói vào tai Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng dờ khóc dờ cười: “Lương Cầm, chẳng ai trộm cái đó đâu, nếu cô muốn giữ thì phải giữ điện thoại với ví tiền chứ.”

Hứa Lương Cầm lắc đầu: “Cũng không bằng cái áo tắm, sao anh ngốc thế.”

Đúng là uống say rồi nhưng cô bé này vẫn được, không khóc không nháo, Tổng Dật Hằng nhìn cô cô ngốc Hứa Lương Cầm đang ôm túi ngồi ở một góc rồi phì cười.

“Đừng nhìn nữa, nhìn cả đêm rồi, ở nhà không thấy đủ à?” Mạnh Tề vỗ vỗ vai Tổng Dật Hằng rồi trêu đùa.

Tổng Dật Hằng không nói chuyện, chỉ cười giờ ly rượu lên.

Shibata Hisako thường thức rượu, nhìn thoáng qua Hứa Lương Cầm rồi cúi đầu trầm tư.

Mọi người nói chuyện hơn một giờ, lúc này mọi người trong quán bar đều đứng dậy ra ngoài, Tổng Dật Hằng nửa ôm nửa diu Hứa Lương Cầm ra ngoài.

“đi đâu thế?” Hứa Lương Cầm hỏi.

“Đem cô đi bán, xem cô đáng giá bao nhiêu cái áo tắm nhé.” Tổng Dật Hằng tức giận nói.

Hứa Lương Cầm im lặng, để mặc cho Tổng Dật Hằng diu vào thang máy rồi đi đến đại sảnh, bên trong đã có không ít người.

“Làm gì thế?” Hứa Lương Cầm tò mò hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, cô cũng không chú ý nơi này còn có thang máy nữa.

Tổng Dật Hằng không nói gì với Hứa Lương Cầm, chỉ đưa tay nhẹ nhàng nâng người cô lên để cô xem.

Hứa Lương Cầm đang muốn nói thì không nói thành lời, chỉ thấy trên trần nhà của đại sảnh có một cánh cửa, sau đó chậm rãi đi đến rồi mở ra, một bầu trời đầy sao thu hết vào mắt, đúng là rất đẹp, những người xung quanh sợ hãi than.

Khó trách tên là Tinh Quang, thì ra đặc biệt là ở đây. Hứa Lương Cầm say mê nhìn bầu trời sao sáng, chính cô sinh ra ở thành thị sao biết được cảnh đẹp như vậy, đúng là làm cho người ta không ngờ được.

“Đẹp không?” Tổng Dật Hàng chuyển mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm liếm liếm môi rồi gạt đầu, vẫn là ngược nhìn bầu trời đêm

Nhìn khuôn mặt say mê mờ mắt của Hứa Lương Cầm nhìn đến vui thích, còn có đôi môi hồng nhợt nhạt, Tổng Dật Hàng không kim được cúi đầu hôn lên đôi môi mọng đỏ.

Hứa Lương Cầm cũng chẳng kháng cự, chỉ nhắm mắt nghĩ: Cái kính lúp ép vào mũi mình khó chịu thế.

Mặc dù Tổng Dật Hàng không hôn sâu nhưng rất nhẹ nhàng tình tế, mát một hồi, qua lâu lâu thì nhắm mắt thờ dốt.

Sao cảm giác lại tốt như vậy? Hứa Lương Cầm cắn cắn môi nhìn Tổng Dật Hàng cười đầy mê hoặc, cô không biết khi trải nghiệm bước ra từ tiểu thuyết lại có cảm giác tê dại như vậy, cảm giác hít thở không thông, chỉ cảm thấy môi của Tổng Dật Hàng rất lạnh mang theo hơi rượu, không ghét mà cũng không đến nỗi quá thích.

Xoa nhẹ môi, Hứa Lương Cầm gạt tay áo Tổng Dật Hàng hỏi: “không đi sao?”

Tổng Dật Hàng sờ lên khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Lương Cầm dịu dàng nói: “À cái này thì Dương Hoa đã gọi lái xe tới giúp rồi.”

Lúc này Hứa Lương Cầm phải dựa vào ngực Tổng Dật Hàng để chống đỡ thân thể nặng nề của mình.

Tổng Dật Hàng cũng không đi chỉ đến chào hỏi những người khác, mang Hứa Lương Cầm ra quán bar, đến tận lúc vào xe vẫn ôm thân thể mềm nhũn của cô, trên mặt không giấu nổi sự hưng phấn. Tối nay có thể tiến triển như thế thì rất tốt rồi, đến điều đó anh còn chưa nghĩ tới, không phải không thừa nhận khi anh hôn Hứa Lương Cầm lại sinh ra cảm giác mãnh liệt thế, anh tin Hứa Lương Cầm cũng cảm nhận được sự kì diệu đó.

Lái xe đến chỗ ở Tổng Dật Hàng, Tổng Dật Hàng đưa 100 đồng cho lái xe, lái xe vui cười hơn hờ cảm ơn rồi rời đi.

Chờ vào phòng, Hứa Lương Cầm giương mắt nhìn khó hiểu không biết sao cô lại ở nhà Tổng Dật Hàng.

“Lương Cầm, đến nhà rồi, em buông tay được không?” Tổng Dật Hàng khuyên Lương Cầm buông đôi tay đang cầm chặt chiếc túi của cô.

Hứa Lương Cầm nghĩ nghĩ rồi mới xác định an toàn thì buông tay, Tổng Dật Hàng đem túi để trên sô pha.

“Tôi muốn đi vệ sinh.” Hứa Lương Cầm mơ mơ màng màng nói.

Tổng Dật Hàng biết Hứa Lương Cầm muốn tắm thì lập tức giúp cô đến nhà vệ sinh, đưa cô vào đó rồi đóng cửa thật kỹ, chính anh cũng về phòng ngủ để tắm qua.

Chỉ là đến lúc anh tắm xong và thay quần áo rồi xem ti vi mất nửa tiếng cũng không thấy Hứa Lương Cầm đi ra nên có chút lo lắng, không phải ngã đó chứ?

Càng nghĩ càng có khả năng này vì thế nhanh chóng đẩy cửa ra đã thấy Hứa Lương Cầm đang ôm bồn cầu mà ngủ gật.

“Lương Cầm, tỉnh lại nào, về phòng rồi ngủ nhé.”

Hứa Lương Cầm nâng tay đẩy một chút: “Tôi không đi đâu, tôi sẽ ôm bồn cầu này ngủ, tôi thích nó rồi!”

Sau vài lần Tổng Dật Hàng khuyên nhủ cũng như lời kéo Hứa Lương Cầm không thành, cô gái này khi đã uống say thì rất khỏe, chết sống cũng không đứng dậy.

Giờ thì Tổng Dật Hàng đã hiểu Hứa Lương Cầm say đến hồ đồ rồi, anh mệt muốn chết, cô đúng là lần đầu tiên khiến anh khản trương.

Lau mặt trong thất bại, lại cầm chân đáp cho cô, Tổng Dật Hàng hậm hực trở về phòng ngủ của mình.

Tổng Dật Hàng lại bị làm tỉnh giấc, anh đang ngủ ngon đột nhiên có một vật nặng đè lên khiến anh suy tặc thở.

Dùng sức đẩy cái thứ trên người ra, ngồi xuống mở đèn trên đầu giường, Tổng Dật Hàng giật không biết xác vào đâu: “Hứa Lương Cầm, không phải em đang ngon lành ôm bồn cầu ngủ mà nghịch ngợm gì vậy!”

Hứa Lương Cầm cười ha ha leo lên người Tổng Dật Hàng: “Ừm, em say rồi!”

“Biết em say rồi, nhanh nghỉ ngơi nhé.” Tổng Dật Hàng chán nản.

Hứa Lương Cầm còn áp vào tai Tổng Dật Hàng thả hơi: “anh có từng nghe câu này không? Khi cô gái không say thì không có cơ hội đâu.”

Tổng Dật Hàng nhìn chằm chằm Hứa Lương Cầm, không xác định cô nói những câu đó ra là cố ý hay cố ý gì.

“Tổng Dật Hàng, em đang cho anh cơ hội đấy, hiểu không?” Hứa Lương Cầm nói xong trực tiếp bỏ nhào về Tổng Dật Hàng rồi hôn lên môi anh.

Tổng Dật Hàng ngớ người vài giây rồi mới phản ứng, miệng của anh thành thật rồi, xoay người một cái đặt Hứa Lương Cầm dưới thân rồi nhếch miệng cười và ra sức hôn cô.

Hứa Lương Cầm không nhúc nhích nằm trên giường, Tổng Dật Hàng thì nằm nghiêng người rồi ôm cô vào lòng.

Mẹ nó sao đau thế! Trong lòng Hứa Lương Cầm cực kỳ ai oán, chính mình bị Ngô Thừa Long cùng Tô Hiểu Vũ xử đại, cái gì mà Tổng Dật Hàng nhìn như vậy chắc là kỹ xảo tốt, có thể làm cho mình không đau, đây đúng là những lời bố lão, vừa rồi ra vào thì cô hận không đá chết thằng ranh này!

“Em có khỏe không?” Tổng Dật Hàng tự nhủ sẽ kiên nhẫn làm cho Hứa Lương Cầm có một đêm đầu tiên đẹp nhất nhưng mà một lần cũng không tốt lắm.

“Đưa khăn cho em.” Hứa Lương Cầm cảm thấy cô nên lau qua người mình một chút.

Tổng Dật Hàng cầm tập giấy ở trên tủ xuống, Hứa Lương Cầm rút hai tờ giấy lau mặt rồi lau thân thể, lấy ra một tờ giấy lau vết máu nhàn nhạt.

Đây là vết đỏ trong truyền thuyết đây hử, lúc viết tiểu thuyết nên cô cũng có chút kinh nghiệm, ờm, thật ra thì dựa vào tưởng tượng viết ra.

Tổng Dật Hàng nhìn vết hồng hồng trên khăn giấy, còn không biết mình cảm thấy như thế nào, miệng cười thật tươi, tuy anh chịu ảnh hưởng giáo dục phương Tây nhưng cũng không để ý trình tiết, nhưng bây giờ Hứa Lương Cầm hoàn toàn thuộc về mình, theo bản năng anh muốn cười quá, mà đây là cười thật to cơ!

“Sao lại thế này? Tổng Dật Hàng, anh mau nhìn đi, em bị gì đây?”

không đợi anh cười thì Hứa Lương Cầm đã nói to cất dứ.

“Làm sao vậy em?” Tổng Dật Hàng nhìn khăn giấy trong tay Hứa Lương Cầm thì trắng bệch, đây là chuyện gì vậy, đêm đầu tiên cũng không cần có nhiều máu thế chứ.

Hứa Lương Cầm cũng hoảng sợ, cô chỉ nghĩ dùng khăn giấy dọn dẹp một chút, kết quả vừa lau máu xong thì cô vẫn thấy chưa hết nên cứ lau, lau mãi, cuối cùng thành máu tươi, khăn tay lau không hết.

“Tổng Dật Hàng, anh làm gì em vậy, nói đi chứ!” Hứa Lương Cầm nghĩ Tổng Dật Hàng làm cô bị thương, khả năng bên trong xé quá to, nghĩ vậy thì lập tức có trận đau ập đến.

“anh cũng không rõ, hay mình đi bệnh viện nhé.” Tổng Dật Hàng lập tức xuống giường mặc quần áo.

Hứa Lương Cầm cũng sắp khóc, không phải cùng đàn ông lên giường thôi sao, sao lại có loại sự cố này chứ! Cái này gọi là có kinh nghiệm sao? Cái này gọi là kỹ xảo tốt sao? Mẹ nó! Chó má! Chính mình bị kinh nguyệt thì ra rất nhiều, hiện tại mà đi bệnh viện thì xấu hổ chết mất.

không đúng! Kinh nguyệt? Hứa Lương Cầm bị vấn đề này làm cho tỉnh táo, lập tức bấm tay tỉnh ngay.

Ồi má ơi, thật tốt quá, hóa ra kinh nguyệt của cô tới!

Gọi Tổng Dật Hàng đang hoảng loạn mặc quần áo: “Đừng gấp nữa, không phải lỗi của anh, là vấn đề của em thôi.”

Tổng Dật Hàng dừng lại mở miệng nhìn Hứa Lương Cầm “Vấn đề gì?” Vấn đề gì mà ra nhiều máu như thế, nói không hiểu mà.

Hứa Lương Cầm dè dặt ngồi xuống: “Là kinh nguyệt, cái giường này cùng nệm nhỏ của anh bị hồng mất rồi.”

Tổng Dật Hàng há miệng không thể tin được nhìn Hứa Lương Cầm, cái cô gái này sao lại nói chuyện riêng tư của mình ra vậy, ở nước ngoài thì chuyện này là cấm kỵ! Là không được!

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?” Tổng Dật Hàng lắp bắp hỏi.

“Nhà anh ở chung cư cao cấp hẳn là không có siêu thị 24h nhỉ, gọi điện thoại báo ai đó mang băng vệ sinh đến là được.”

Tổng Dật Hàng đưa điện thoại cho Hứa Lương Cầm bấm máy gọi, đánh chết anh cũng không mở miệng mua thứ này.

Hứa Lương Cầm nói chuyện trực tiếp cùng người của siêu thị, nói cô muốn dùng loại này, sau đó tắt điện thoại thì không đến 10 phút đã có người gõ cửa.

“Sao anh không ra mở cửa?” Hứa Lương Cầm đẩy đẩy Tổng Dật Hàng

Tổng Dật Hàng đem ví cho Hứa Lương Cầm “Em tự đi đi.”

Hứa Lương Cầm nổi giận: “Bộ dáng này của em có thể đi loạn sao, dùng một cái máu ra nhiều, anh có đầu óc hay không biết nghĩ thế!”

Tổng Dật Hàng bị Hứa Lương Cầm quát có chút choáng váng, rơi vào đường cùng đành phải ra ngoài mở cửa trả tiền lấy đồ.

Chờ Hứa Lương Cầm vào vệ sinh xử lý, nhẹ nhàng khoan khoái khi đi ra, Tổng Dật Hàng nhìn drap trên giường một khoảng đồ tươi, thế này mới ân hận nói: “Hứa Lương Cầm, em có phải phụ nữ không? Kinh nguyệt của mình cũng không nhớ là sao?”

Hứa Lương Cầm nói: “Nếu em không phải phụ nữ, chẳng lẽ anh không biết sao?”

Rốt cục anh thua, với thân phận là nữ giới, Hứa Lương Cầm rất hài lòng, ngấm lại tra nam cũng không tệ, tra nam dùng xong cũng không có gánh nặng!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hứa Lương Cầm thừa nhận khi cô cùng Tổng Dật Hàng ở trên giường thì sẽ là đối hòa thành thắng, đối là bởi vì cô vẫn có tính cổ hủ một chút, xử nữ này vốn định dành cho Ông Tân Dương, kết quả từ chỗ của Quách Mộng Thanh, cô nàng này không phải thật sự thích Ông Tân Dương, đương nhiên là thêm phần khi cô bị Trần Mĩ Nhạc chăm chọc khiêu khích nữa, hơn là cô tự biến mình thành con ngốc vậy; hiểu thắng là vì đáng về của Shibata Hisako nữa, ngay cả Quách Mộng Thanh cũng khiến cô sầu nào cho nên dựa vào men say cô đã ăn luôn Tổng Dật Hàng.

thật ra thì nghĩ lại khá buồn cười, chính cô cũng chẳng như Shibata Hisako mà đem chuyện này ra cho nên có chỗ không được thoải mái, nhưng cô không hối hận là được rồi, bởi vì dựa vào điều kiện kinh tế và gia đình cô cũng đừng hi vọng được người đàn ông ưu tú đẹp trai nhà giàu Tổng Dật Hàng để ý.

Ừm... coi như giúp đỡ lẫn nhau đi, tối hôm đó không phải cô không nhận ra thái độ của Tổng Dật Hàng với cô, nếu không thì cô cũng không to gan nhào vào người ta, bồng lộc khi giúp đỡ đi.

Nhưng từ ngày hôm sau Tổng Dật Hàng đưa cô về nhà và đã qua tháng mà hai người cũng chẳng liên lạc gì với nhau, Hứa Lương Cầm nghĩ anh ta sợ cô làm phiền, nhưng với tính của cô thì cô cũng không quay lại làm phiền đâu!

Đeo tai nghe, Hứa Lương Cầm bắt đầu tìm người để đi phở bán, trò chơi này cô chơi 3 năm rồi, đối với nhân vật rất yêu thích, đạo cụ và trang phục hợp mốt nhưng mà súng vật thì khá đắt, nhân vật 3 năm của cô chỉ trang bị những thứ tầm thường.

“Lương Cầm, Dật Hàng đến này, cậu không nghe thấy sao?” Tô Hiểu Vũ mở cửa để Tổng Dật Hàng bước vào.

Bên này Hứa Lương Cầm đang đánh Boss: “À, ngồi đi, chờ em một chút, đây là Boss cuối rồi.” Nhân vật của cô là một bác sĩ nên rất chú ý đến máu.

Tô Hiểu Vũ nhướn mày, quay lại phía Tổng Dật Hàng cười cười rồi ra ngoài.

cô gái này chắc chắn không có tim! Tổng Dật Hàng ngồi nhìn đến nóng mặt, càng không ngừng nguyên rửa chuột của Hứa Lương Cầm (dây chuột ấy), nghe cô nàng còn nói linh tinh cái gì đó, anh lại càng điên.

anh sợ Hứa Lương Cầm xấu hổ, dù sao cũng là lần đầu tiên của cô cho nên mới cố ý cho cô một khoảng thời gian ổn định rồi mới liên lạc với cô, vốn tưởng rằng khi hai người gặp lại thì chí ít cô cũng thẹn thùng hoặc gì đó, cũng không thể nhiệt tình như trước cũng được, không nghĩ tới cái con người không tim không phổi đang rất khỉ thế ngồi chơi game.

“Ồi trời! không học kỹ năng kia rồi, biết rõ mà, còn nói giết hết cả đoàn gì chứ, thật là!”

Hứa Lương Cầm bỏ tai nghe ra nhìn Tổng Dật Hàng rồi lại nhìn nơi khác: “Sao anh đến đây?” cô công nhận ý tứ này không được thân thiện cho lắm, chơi game cũng là một loại giải trí nhưng có vẻ như kết quả không được tốt.

Tổng Dật Hàng nở nụ cười hài lòng, đây mới là phản ứng của một cô gái bình thường: “anh tới thăm em, thân thể em còn không thoải mái không?”

“đã không sao rồi.” Chỉ là kỳ kinh nguyệt kéo dài hai ngày thôi, sau đó cũng chả có cảm giác gì hết.

Biết Hứa Lương Cầm đang không được tự nhiên, Tổng Dật Hàng cũng không nhắc lại việc này: “Sao lại không viết tiểu thuyết nữa mà lại chơi game vậy?”

“Thích chơi game thôi, nếu chỉ viết và viết thì chán lắm.”

“Nếu chán thì anh đưa em ra ngoài chơi hít thở không khí nhé.” Tổng Dật Hàng nhanh chóng đưa ra lời mời.

Hứa Lương Cầm phát hiện cô một chút cũng không muốn nhìn mặt Tổng Dật Hàng: “Em không có thời gian, thật ra em chơi game này là đang kiếm tiền đấy, em muốn lấy mấy số nhỏ này rồi login lấy tài liệu rồi bán lấy tiền.”

“Em có bao nhiêu số nhỏ rồi, chúng ta cứ để auto rồi ra ngoài đi chơi thôi.”

“Máy tính của em không dùng được chức năng này, tôi đa chỉ có thể mở được ba phó bản thôi, em có hơn 30 số nhỏ, mỗi số nhỏ phải mất 2 giờ nên em phải cẩn thận.”

Cái này còn phải tính hả? Căn bản là không muốn ra ngoài thì có, Tổng Dật Hằng cúi xuống hồi lâu mà không nhìn Hứa Lương Cầm nói: “Nếu không anh đổi cho em máy tính khác nhé, máy tính này của em cũng khá lâu rồi, mua cái mới thì tốt hơn đó.” thật ra anh muốn nói là cái game kia chẳng phải trò chơi đúng đắn gì đâu, nhưng anh không muốn so đo với Hứa Lương Cầm, vẫn nên đồ ngọt một chút.

Cuối cùng Hứa Lương Cầm nhìn thẳng vào mắt Tổng Dật Hằng: “không cần đâu! không cần đâu! Đừng có mua, em chỉ giải trí thôi, nếu anh muốn ra ngoài thì em đi với anh.”

Tổng Dật Hằng gật đầu nói tốt, dù sao thật ra anh cũng không tính mua laptop cho cô, nhờ đâu nó tốt quá khiến cô ở trong phòng cả ngày thì sao? Tốt nhất là lấy đó để dọa tí thôi.

“Muốn đi đâu nào?”

Hứa Lương Cầm vòng vo đảo mắt thì nhớ tới một nơi: “Lần trước anh dẫn em đi một quán bar đặc biệt thì hôm nay em cũng đưa anh đến một nhà hàng siêu đặc biệt, nơi đó có loại nước uống mà Cooca sẽ thành rượu, uống vào chỉ hơi đau đầu đầu thôi.”

“Đừng lo, nơi em muốn đi thì đi thôi, thời gian còn sớm vậy thì làm gì bây giờ?”

“Trời nóng như thế thì nghỉ ngơi tại nhà đi, anh cảm thấy nhàm chán thì về nhà đi, khoảng 8 giờ đêm đến đón em là được.”

Tổng Dật Hằng lại nói: “anh không cho em ngồi lý trong phòng đâu, trong phòng này của em rất mát. Đứng rồi, anh lái xe đưa em đến chỗ tập xe nhé, anh cũng nên chào hỏi giáo viên một chút, tiện thể nhờ thầy ấy dạy em vài ngày, sau đó thì bảo thì luôn, thời gian chiều cô em thêm chút, dù tư cách thì không thành vấn đề, lúc nào em rảnh thì anh lại dạy em tiếp.”

“Em lúc nào cũng rảnh, thời gian này nếu anh định đi thì anh tốn không ít tiền đấy chứ?” Muốn có quan hệ thì chắc chắn không dùng tiền không được, Hứa Lương Cầm không muốn vì cô lên giường với Tổng Dật Hằng mà lợi dụng người ta.

“Cái này em không phải lo, chỉ cố gắng học hỏi là được, chờ khi em có bằng lái xe thì anh đưa em đi đâu đó vài ngày nhé, đã có bằng lái xe thì đừng làm phí phạm của trời, nên có một chiếc xe cho riêng mình.”

“Em không nghĩ đến việc lái xe cho nên không có ý muốn mua xe.” Đối với ô tô hay gì đó liên quan đến xe hơi thì Hứa Lương Cầm không thích lắm.

Tổng Dật Hằng cười: “không cần mua, chiếc xe này của anh cho em lái.”

Hứa Lương Cầm không bình tĩnh nổi, chẳng qua chỉ ngủ một đêm với Tổng đại gia thôi mà anh ta ra tay hào phóng thế nì, cái xe hơn 500 vạn mà nói cho cô như không sao? Chẳng qua cô không nhận nổi đâu, không ăn không mặc, bình thường cô cũng không ra ngoài nhiều, tiền bảo đường xe cũng làm cô sợ khiếp lên đi được ấy, lại càng không nói đến chuyện ra đường mà gây tai nạn gì đó thì lại mất tiền sao.

Hơn nữa cái cảm giác này khiến cô không thoải mái nổi.

“Tổng Dật Hằng, có một số việc chúng ta nên nói rõ với nhau. Ngày đó là em chủ động, anh đừng suy nghĩ nhiều, cũng không cần phải nghĩ đến việc dùng vật chất để an ủi làm gì, em không phải loại người như thế đâu.”

Tổng Dật Hằng chăm chú lắng nghe Hứa Lương Cầm, chờ cô nói xong thì cũng nghiêm túc: “ ưong Cầm, anh chưa từng nghĩ em là người như vậy, anh làm những việc đó là vì anh cảm thấy vui thôi, nếu anh mà không muốn dù em có ép thì anh cũng không làm. Em không cần phải xấu hổ, hoặc là nghĩ anh đang làm giao dịch với em, chúng ta vẫn là bạn bè mà, chẳng qua có chút thân thiết hơn bạn bè thôi.”

“Vậy sau này có cần phải lên giường với nhau không?” cô rất quan tâm đến chuyện này, cố gắng suy nghĩ cẩn thận đến ngủ cùng hay không ngủ cùng với Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng bật cười: “Lương Cầm, việc này dựa vào cảm giác, tựa như ngày đó chúng ta không kiểm soát được cảm xúc thì đến với nhau, anh không có câu trả lời với câu hỏi này của em nhưng mà anh khá thích khi chúng ta ở chung với nhau đấy.”

Mọi người làm bạn bè, dựa vào cảm xúc thì lên giường, đây đúng là người đàn ông Tô Hiểu Vũ thích! Hứa Lương Cầm cho Tổng Dật Hằng một điểm.

Vậy có khi nào cô giống Lý Học Thông không nì? Mà anh cũng chẳng sao còn gì, chính cô cũng thả lỏng chút, cũng không phải không có ý về vấn đề ngủ cùng này, dù sao không phải nói dựa vào cảm xúc sao, nếu cô không có cảm giác với Tổng Dật Hằng thì cũng không ép buộc mình mà.

Sau đó lại nghĩ đã lâu Tổng Dật Hằng không học qua văn hóa dân tộc nhưng ở nước ngoài nhiều năm cũng là chuối bên ngoài thì vàng nhưng bản chất nó là chuối trắng, quan hệ nam nữ tùy sở thích mà.

Vừa nói đến chuối thì trong đầu Hứa Lương Cầm hiện ra loại chuối tiêu, thử hỏi tưởng lại hỏi đó, vô ý nhìn thấy, ồm.....; Tổng Dật Hằng rất hoàn hảo, giống chuối thuộc loại nhập khẩu.

“Được, em hiểu rồi, vẫn là bạn bè.” Quyết định này khiến Hứa Lương Cầm thoải mái hơn nhiều, thuận tay cầm vật đặt trên máy tính- “lão nì” (*Cái ấy ấy để thăm du ấy*) đưa đến vai đâm bóp, ới đôi vai nhúc nhúi của cô.

Căn cứ vào sự phán đoán của anh, vật trong tay Hứa Lương Cầm không phải là là là..... Tổng Dật Hằng không thể tin nổi Hứa Lương Cầm lại dùng vật kia, lại còn dùng nó để xoa bả vai rồi bóp thắt lưng.

“Trong tay em là cái gì thế kia?” Tổng Dật Hằng đau đầu hỏi.

Hứa Lương Cầm liền đứng hình. Ôi trời, cứ nghĩ trong phòng có một mình cô cơ đấy, quên mất Tổng Dật Hằng rồi!

“Cái này á, bởi vì lúc em ngồi nhiều quá thì thắt lưng đau lắm cho nên em nghĩ mua cái này về mát xa, tuy những vật mát xa thông thường cũng tốt nhưng cái này thích hơn này, cho nên em mua dùng thử, ai ngờ tốt thật.” cô cũng chỉ giải thích đến thế thôi, ai dám nói mua cái này về phá tằm thầnxử nữ chứ, xấu hổ lắm.

Tổng Dật Hằng nhìn chăm chăm Hứa Lương Cầm: “Em cầm đến đây cho anh xem.”

Cái này không tốt lắm đâu! Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hằng nghịch “lão nì”, cảm giác không tốt cho lắm, nì.

“Đưa đây nào.” Tổng Dật Hằng rất kiên trì.

Hứa Lương Cầm đành phải đứng dậy đưa tới trước mặt Tổng Dật Hằng.

Kết quả Tổng Dật Hằng lại kéo mạnh tay cô, ngay cả người cô đều ngã vào lòng ai đó.

“anh làm gì thế!” cô sợ đấy.

Tổng Dật Hằng cười cười không có ý tốt: “Rất có cảm giác.” nói xong còn cố ý ngửi ngửi.

Hai má Hứa Lương Cầm đột nhiên hồng hồng, dù da mặt cô có dày đến mấy thì không chống nổi những lời tán tỉnh của Tổng Dật Hằng, sao tự nhiên người này lại không đứng đắn thế, khác hoàn toàn với bình thường đấy!

Này thẳng ranh Tổng Dật Hằng kia! Nam nữ phối hợp cùng thăng hoa mới tạo cảm giác tốt nhé, lần trước là vì Hứa Lương Cầm đang do dự thôi, lúc này chân tay khá tự nhiên, với cả cái kia đang trưởng lên, lại dùng sức ép trên giường.

Hứa Lương Cầm thiếu chút nữa tắc thở: “Chú à, chú ép người ta khó thở quá.”

“Em nói người nào có sức lực lớn nì?” Tổng Dật Hằng càng đè nặng Hứa Lương Cầm.

Vấn đề này khó nói lắm, Hứa Lương Cầm quyết định mặc kệ Tổng Dật Hàng, nhắm mắt luôn.

Tổng Dật Hàng thấy cô không kháng cự thì càng làm tới, Hứa Lương Cầm thấy thế sợ sợ, đầu muốn thổ huyết, khó chịu, cuối cùng kêu: “anh lớn! anh lớn! Mau thả em ra!”

Tổng Dật Hàng bị Hứa Lương Cầm nói như vậy thì rất vui vẻ, cười nói: “Lần sau em nên nghe lời, nói những điều dễ nghe vào, loại em đang dùng không phải dành cho những người nhỏ bé đâu!” Đối với chuyện của Hứa Lương Cầm thì anh luôn canh cánh trong lòng.

May mà xung quanh Hứa Lương Cầm không thiếu áo mưa, Tổng Dật Hàng mới buông lỏng tay, nhưng vẫn ôm Hứa Lương Cầm, hài lòng nói: “Béo cũng có cái lợi của béo, mập mà không ngấy, anh rất hài lòng!”

Hứa Lương Cầm cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, trong lòng không nhịn được nghĩ, khó trách đều nói muốn tiền nhưng không bằng muốn chết, cô đã được trải nghiệm rồi đây, cái cảm giác kia rất đáng chết, khó được Tổng đại gia vừa có dáng người đẹp, thể lực tốt, cô đúng là chiếm tiện nghi rồi.

“Em vốn béo mà, không cần anh nói em cũng biết rồi, giờ em muốn đi tắm.” Hứa Lương Cầm đẩy Tổng Dật Hàng ra, lúc này trời rõ nóng, dựa sát vào nhau khó chịu lắm.

“đi đi, em xong thì anh cũng tắm, tí nữa đi ăn cơm, sau đó đến chỗ mà em nói.” Tổng Dật Hàng thích thú nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hứa Lương Cầm ra khỏi phòng nhìn Tô Hiểu Vũ vui vẻ nhìn mình, cô chạy đến đóng cửa lại: “Cậu cười cái gì?”

“Trò giỏi hơn thầy rồi nhé, Lương Cầm. Chị đây thường lắm cũng chỉ kiểu mị hừ hừ vài tiếng nhỏ, thế mà em gái nhỏ đã học được nhanh thế rồi, tớ sẽ ở trong phòng không ra ngoài đâu, về sau tớ sẽ phải học tập cậu mới được.”

“Cậu nói gì vậy?”

Tô Hiểu Vũ đến chỗ Hứa Lương Cầm thần bí nói: “Cậu nói đi, Tổng Dật Hàng kia dài bao nhiêu, sao cậu kêu hứng phấn thế? Cả hai người vừa rồi rõ ầm ĩ, muốn sụp nhà đến nơi rồi ấy.”

Thiếu chút nữa Hứa Lương Cầm muốn chui xuống đất mà trốn, tại sao cô lại quên có Tô Hiểu Vũ ở đây chứ.

“không khác biệt, không rõ lắm.” Hứa Lương Cầm nói xong chạy vào nhà vệ sinh luôn.

Tô Hiểu Vũ vừa bực vừa cười về phòng của mình: Lương Cầm đúng là rất biết thưởng thức, đúng là cô nàng may mắn!

Tổng Dật Hàng cùng Hứa Lương Cầm sửa sang quần áo thì ra ngoài, cũng vừa vận vào lúc ăn tối luôn vì thế lái xe đến chỗ quán bar mà Hứa Lương Cầm nói.

Quán bar rất ồn, Hứa Lương Cầm kéo Tổng Dật Hàng chen qua đám người đến quầy bar trước mặt: “Đại Long.”

Ngô Thừa Long quay ra cười cười: “Khó gặp cậu ở đây đây.” Vừa nói vừa cười với Tổng Dật Hàng, Tổng Dật Hàng cũng gật đầu.

“Tớ cùng Tổng Dật Hàng ngồi đây một chút, cậu cứ phò diễn tài năng của mình với anh ấy đi.”

“Coi như xong, Tổng tiên sinh khẳng định sẽ chứng mất những thứ kia, hay là uống bia đi, tôi pha một chén Rum cô ca nhé.”

Hứa Lương Cầm nghĩ cũng đúng, tay Tổng Dật Hàng chỉ cầm chén rượu 10 vạn thôi, nơi này đúng là đẳng cấp khác mà.

“Lương Cầm, tớ nói với cậu việc này.” Ngô Thừa Long nhòai cả nửa người, ôm bà vai Hứa Lương Cầm để nói chuyện với cô, Hứa Lương Cầm lập tức nghiêng tai nghe.

Tổng Dật Hàng nhủ mảy, cô gái này không biết nam nữ thụ bất tương thân sao, chính cô không dưới 10 lần nói Ngô Thừa Long là gay mà.

“Lương Cầm, chúng ta ra bên kia ngồi nhé, nơi này ồn ào quá.” Tổng Dật Hàng ho nhẹ một tiếng gọi Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm vẫy vẫy tay: “anh đi trước đi, Đại Long nói chút chuyện với em đã.”

Tổng Dật Hàng càng nhủ mảy sâu, nhưng anh cũng không phát tác, chỉ yên lặng xoay người tìm chỗ ngồi.

“Chuyện gì, cậu nói đi.”

Ngô Thừa Long thừa dịp Tổng Dật Hàng đi xa mới mở miệng: “Còn nhớ người nhà giàu lần trước đi cùng với tớ chứ?”

“Nhớ, sao thế, cậu bỏ anh ta à?”

“không phải, không phải lần trước anh ta gặp Tổng Dật Hàng ở chỗ nhà trọ sao? Sau đó anh ta nói với tớ, Tổng Dật Hàng kia không phải người bình thường đâu, anh ta……”

Lời Ngô Thừa Long chưa nói hết, bất chợt nghe thấy một tiếng “Rầm” rất to, giống như kính bị vỡ, vì thế hai người đồng loạt nhìn về.

Chỉ thấy một người có dáng dấp là đàn ông ngã xuống, toàn bộ rượu đều vỡ, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Tổng Dật Hàng đi đến phía trước, dùng tay nắm cổ áo người kia, sau đó dường như không hết hận còn đá vài phát nữa.

Hứa Lương Cầm cùng Ngô Thừa Long hoảng sợ chạy vội đến ngăn Tổng Dật Hàng, nếu không anh sẽ làm ra chuyện án mạng mất.

“anh sao thế, sao anh đánh anh ta?” Hứa Lương Cầm ôm chặt hông Tổng Dật Hàng, Ngô Thừa Long thì ngồi xổm xuống xem tên đàn ông bị thương kia, trong đó bảo vệ cũng chạy tới đây.

Tổng Dật Hàng sợ Hứa Lương Cầm bị thương nên không đánh nữa, lắc lắc tay, lạnh giọng nói: “anh ta tự tìm cái chết!”

“Người anh em, anh có thể nói chuyện được không?” Ngô Thừa Long vỗ vỗ mặt người đàn ông kia, người kia vốn là khách quen, không rõ sao lại đi trên Tổng Dật Hàng.

Tên đàn ông nằm trên đất hừ hừ kêu đau: “Mẹ nó làm sao tao biết? Tao chỉ muốn mời nó uống một chén rượu thôi mà, nó đánh tao luôn!”

“không thể nào, anh còn làm gì nữa?” Ngô Thừa Long biết hẳn chuyện không kết thúc như vậy.

“Tao không làm gì cả, tao ... tao chỉ, chỉ cầm tay nó, sờ đùi nó tí thôi.”

Hứa Lương Cầm ngây người, người xung quanh cũng ngây người, sắc mặt Tổng Dật Hàng rất khó nhìn, chỉ có Ngô Thừa Long thờ dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hứa Lương Cầm: “Chị gái, chị gái không nói với Tổng tiên sinh, quán bar của bọn tớ là quán bar đồng tính sao?”

Hứa Lương Cầm lắc lắc đầu, sắc mặt Tổng Dật Hàng thay đổi mấy lần.

“Đại Long, xương người này gãy rồi, kêu cứu thương không?” Bảo vệ nhìn Tổng Dật Hàng, xuống tay ngoan độc như thế thì làm sao cho anh ta chạy được, tiền thuốc men cùng với người chăm sóc.

Tổng Dật Hàng biết bảo vệ nhìn mình với ý gì, lấy tiền trong ví ra, ném một xấp tiền tới tên đàn ông đó: “Đây là viện phí cho anh, nếu còn muốn đưa nhau ra kiện thì nói với anh ta, sẽ gặp được tôi.” nói xong chỉ nhìn Ngô Thừa Long, sau đó kéo Hứa Lương Cầm đi luôn.

Thở dài một hơi, Ngô Thừa Long khuyên anh ta: “Người anh em, anh nên nhận số tiền này và im lặng thôi, những thứ khác không được đâu.”

Tổng Dật Hàng không một lời lên lái xe, Hứa Lương Cầm cũng không dám nói chuyện, chuyện này cũng không hoàn toàn trách cô đúng không?

Tổng Dật Hàng lái xe về chỗ anh ở, dừng xe rồi đi thẳng, cũng không nhìn Hứa Lương Cầm.

Chờ ném chìa khóa xe vào đầu đó, ngồi xuống ghế sofa rồi mới để ý Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm lúng túng đáp: “Là em không đúng, em sai rồi, là em không nói rõ, làm anh bị thiệt.” Trước tiên nên xin lỗi, thái độ quan trọng nhất, vậy mới là bé ngoan.

“Quán bar đặc biệt, huh?” Rốt cục Tổng Dật Hàng cũng nói chuyện, anh còn không biết quán bar đặc biệt là quán bar ĐỒNG TÍNH đấy, vậy nên là điểm du lịch thú vị nhỉ! Nơi đó đều chú trọng riêng tư, cũng chỉ có Hứa Lương Cầm hiểu được thì đúng là không bình thường rồi.

“Có thể là vì em không để ý đến, em xin lỗi.” Hứa Lương Cầm nhận sai.

“Ngô Thừa Long xảy ra chuyện gì sao, khuynh hướng giới tính của anh ta.....”

Hứa Lương Cầm lắc lắc đầu: “không phải, Đại Long không phải đồng tính, cậu ấy là người đàn ông vui vẻ, nhưng cậu ấy thích mình là con gái, luôn luôn muốn dành tiền để phẫu thuật chuyển đổi giới tính. Trước kia không phải em nói với anh, em thuê cùng phòng với cậu ấy thì không sợ mà, lúc này anh hiểu được phẩm chất của Đại Long chứ, cậu ấy không thích phụ nữ.”

không biết Tổng Dật Hàng lấy đâu ra một liều thuốc, hít một hơi sâu, sau đó phun một làn sương khói mờ ảo rồi nhìn Hứa Lương Cầm chăm chú.

Đây là lần đầu tiên Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hàng, dáng vẻ rất mê người, nhất định hôm nay người này bị kích thích không nhỏ, bị đàn ông sờ mó, sờ đùi đó, ngấm lại cũng thay anh khó chịu.

Hứa Lương Cầm nhớ lại cũng giật mình.

“Em lại đây.” Tổng Dật Hàng ngậm thuốc ngoắc tay với Hứa Lương Cầm ngoắc kia.

Hứa Lương Cầm ngoan ngoãn chạy tới, chẳng qua chờ cô đến thì Tổng Dật Hàng đã đem thuốc dập tắt ngay trên bàn uống nước, sau đó bắt lấy tay cô rồi ấn cô vào ngực mình.

“anh làm sao vậy?” không lẽ muốn đánh cô, Hứa Lương Cầm lo sợ.

“Còn làm sao nữa? Hứa Lương Cầm, mẹ nó, anh lại có cảm giác này, rất muốn rất muốn quên em luôn!”

Tổng Dật Hàng tức giận nói xong liền hung hãn hôn lên môi Hứa Lương Cầm!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Hứa Lương Cầm mệt mỏi dựa vào ngực Tổng Dật Hàng, mặc dù bất điều hòa nhưng vẫn thấy người đầy mỡ hôi.

“Cảm giác thế nào?” Tổng Dật Hàng khép hờ mắt, tay ôm lưng Hứa Lương Cầm rồi vỗ nhẹ.

“Tốt nhưng mà mệt quá.” cô không chịu nổi.

Hứa Lương Cầm thấy Tổng đại gia không khác nào hổ về châu Á, đi ra nước ngoài nhập khẩu chuối về, thể lực tốt đấy.

Tổng Dật Hàng nghe xong từ từ nhắm mắt cười: “Đúng là học trò ngoan, vậy phải học thật nhiều, không phải có sẵn thầy giáo ở đây sao.”

Vai Hứa Lương Cầm run lên: “Sư đồ luyện sao?”

Tổng Dật Hàng nheo mắt lưng Hứa Lương Cầm: “Cho là thể đi, về sau em sẽ là học sinh của anh.”

Shibata Hisako cùng Quách Mộng Thanh là học tỷ của cô à? Hơn nữa tính trên toàn thế giới thì cô có nhiều học tỷ nữa ấy chứ, Hứa Lương Cầm nghĩ nghĩ không khỏi buồn cười.

“Cười gì vậy?” Tổng Dật Hàng mở mắt.

Hứa Lương Cầm cố sức xoay người nằm cạnh Tổng Dật Hàng, sau đó cảm tay anh: “không có gì, em quên hỏi anh, tay anh không bị thương chứ?”

Ở quán bar đánh như thế rất đau đấy, phòng chừng tay Tổng Dật Hàng cũng không khá hơn chút nào đâu.

Tổng Dật Hàng cảm lại tay Hứa Lương Cầm: “không sao, anh đã học qua đấu vật nên biết lúc nào nên dùng sức.”

Hứa Lương Cầm nhìn tay Tổng Dật Hàng thấy không bị làm sao hết, lúc này mới hết cảm khái: “anh có bao nhiêu sở thích thế?”

Đua xe, hồ lý, đấu vật đều học qua, thật đúng là đa năng, chẳng trách hoàn hảo từ đầu đến đuôi, thể lực hơn người.

“Chụp ảnh, thư pháp cùng âm nhạc anh rất thích, chủ yếu là rảnh quá không có việc gì làm nên cố gắng làm cuộc sống thêm phong phú thôi, tất nhiên anh không phải dân chuyên nghiệp.” Tổng Dật Hàng nói khiêm tốn.

“Quá khiêm tốn thì sẽ là kiêu ngạo đấy, anh đừng khiêm tốn, thầy Tổng!” Hứa Lương Cầm xem thường Tổng Dật Hàng, cả đời cô đều không nghĩ sẽ học mấy cái đó vì sẽ tốn tiền, học phí cao thì làm sao không học tốt?

Khi Hứa Lương Cầm mềm mại nói một tiếng “thầy Tổng” thì cả người Tổng Dật Hàng căng thẳng, cười lớn một tiếng rồi ôm lấy cô: “không khiêm tốn đâu, thầy sẽ dạy em môn đặc biệt nhé.”

Hứa Lương Cầm sợ tới mức đẩy anh ra: “Thôi dừng, tuổi em không còn nhỏ, thầy cứ từ từ dạy đi, chúng ta nói chuyện phiếm tí đi, nhé?”

Tổng Dật Hàng hít sâu, thấy Hứa Lương Cầm quả thật đồ mỡ hôi, vì thế hôn trán cô rồi nằm xuống: “Ừm nói chuyện.”

“không phải anh nói anh về nước không lâu mà, làm sao anh có nhiều bạn bè thế?” cô không rời thành phố này tác nào mà bạn bè cũng chỉ có trên đầu ngón tay thôi.

“không phải anh nói trước kia cứ cách 2- 3 năm thì anh sẽ về một thời gian sao? Hơn nữa khi anh kinh doanh thì luôn có đối tác của mình mà, dĩ nhiên là làm quen một số người rồi.”

Khi Tổng Dật Hàng nói như vậy thì Hứa Lương Cầm đột nhiên nghĩ tới lời nói chưa xong của Ngô Thừa Long trong quán bar, cậu ấy nói Tổng Dật Hàng không phải người bình thường, vậy rốt cuộc không bình thường chỗ nào, cô chẳng hiểu thực hư ra sao.

“Thầy Tổng, em hỏi một chút, anh kinh doanh gì vậy?”

Tổng Dật Hàng hé miệng cười: “Trong nhà thiết kế trang sức, còn mở một nhà máy, còn anh làm bất động sản nữa, thật ra bất động sản thì nhà anh cũng làm, chẳng qua anh đổi một số hình thức khác hơn thôi.”

“Nhà anh định làm hết ngành à?” Còn lần sản mọi ngành luôn, chẳng trách nhà giàu thế.

“không phải làm hết đâu, nhà anh chỉ làm một bất động sản be bé thôi, hiện tại thì anh đang làm một cái khác cũng có liên quan tới ngành này.”

thì ra là bán nhà còn cho thuê nữa sao? Nghĩ chắc là mấy chỗ công ty nhỏ nhỏ gần thành phố rồi, nhưng Hứa Lương Cảm nghĩ chỗ Tổng Dật Hàng hẳn to hơn một tí.

“Vậy nhà máy sản xuất gì thế anh?” Hứa Lương Cảm tiếp tục tìm hiểu gia thế nhà Tổng Dật Hàng.

“Nhà máy sản xuất pin.”

nói đến pin thì Hứa Lương Cảm nghĩ đến ngay pin cho đài radio, đèn pin và đồ chơi cũng dùng pin đúng không? Thứ này được sử dụng rất rộng rãi, nhưng thật sự không nhìn vào thì làm sao biết nó không bình thường, đều là nhu cầu bình thường mà đúng không?

Mà thôi kệ đi, nếu cô không hiểu thì hỏi Ngô Thừa Long mà.

“Có vấn đề gì sao em?”

“không đâu.” Hứa Lương Cảm lắc đầu.

“Vậy đến lượt anh.”

“Ok.” không biết việc gì khiến Tổng Dật Hàng tò mò nhỉ.

Tổng Dật Hàng hỏi: “Sao em mua nhiều bao cao su thế?” Đây là câu anh muốn hỏi nhất.

Hứa Lương Cảm nghe xong cười ha ha: “một thời gian dài như thế mà đến giờ anh mới hỏi sao? Có phải anh vẫn luôn quy chụp em là người phụ nữ lăng lợ đúng không?” Sau khi cười thoải mái, cô kể cho Tổng Dật Hàng rằng cô đang là thành viên trong Hội Hạnh Phúc và chuyện mua bao cao su như thế nào.

“Người đứng đầu Hội Hạnh Phúc là học trưởng của em à?” Tổng Dật Hàng rất nhạy bén trong việc nắm trọng điểm, bởi vì theo tính cách của Hứa Lương Cảm, nếu không có lý do gì đặc biệt quan trọng thì cô cũng lười tham gia mấy hội gì đó lắm.

“Đúng thế, người đứng đầu là bạn học cũ của em, anh ấy rất đặc biệt, lần nào có hoạt động gì cũng rất sôi động, sau đó có nhiều người muốn tham gia hội lắm.” Nghe nói Uông Tân Dương là nhân vật phong vân, Hứa Lương Cảm cũng vì thế mà kể về anh ta khá nhiều.

“Nếu có năng lực như vậy thì hẳn sự nghiệp cũng thành công?” Tổng Dật Hàng bình tĩnh hỏi.

“không đúng lắm, anh ta làm trợ giảng trong đại học, còn hay phát biểu nhưng mà em cũng không hiểu cho lắm, chắc là sẽ nhanh lên làm giảng viên thôi.” Cái này thì Hứa Lương Cảm chịu, cô chỉ toàn khen Uông Tân Dương thôi.

“Khuya rồi, ngủ thôi.” Tổng Dật Hàng rất có phong độ chờ Hứa Lương Cảm nói xong rồi từ tốn nói, sau đó anh với tay tắt đèn không thêm để ý Hứa Lương Cảm.

Chắc cô lắm mồm quá mà, Tổng Dật Hàng chắc khó chịu lắm, còn nữa người ta tiêu hao sức lực chắc mệt chết đi được, lần tới cô phải chú ý mới được, Hứa Lương Cảm tự kiểm điểm rồi say giấc nồng.

Ngày hôm sau khi Hứa Lương Cảm thức dậy, mở mắt ra vẫn thấy một màn tối đen, cầm điện thoại lên xem thì đã hơn 7 giờ rồi, rèm cửa nhà Tổng Dật Hàng chắn sáng quá tốt, giờ nằm ngón tay lên thì vẫn không thấy đâu luôn

Nghe tiếng thờ đều của Tổng Dật Hàng, biết anh vẫn đang ngủ, Hứa Lương Cảm cũng không bật đèn mà dựa theo ánh sáng của di động mà lấy áo T- shirt cùng quần ngắn, máy móc mặc rồi ra khỏi phòng.

Ra khỏi phòng ngủ thì cô ánh sáng, Hứa Lương Cảm chuẩn bị vào bếp xem có cái gì nấu không, chiếm tiện nghi của người ta thì cũng nên báo đáp chứ nhỉ.

Vừa mặc xong áo T-shirt thì nhìn thấy Shibata Hisako đang ngồi trên ghế sofa, vì thế Hứa Lương Cảm chỉnh sửa quần áo ngay tại chỗ mà không biết nói cái gì.

“cô Hứa không cần khăn trang, loại hoàn cảnh này tôi quá quen thuộc rồi.” Shibata Hisako cười bình tĩnh, không một chút tức giận.

Đây là thói quen của cô, tôi không có thói quen đó! Hứa Lương Cảm oán thầm, đã biết xem như đây là bất gian tại giường nhĩ? Bởi vì cô không rõ quan hệ của Tổng Dật Hàng với Shibata Hisako cho lắm cho nên cô cũng không biết định nghĩa thân phận như thế nào, Hứa Lương Cảm chỉ còn cách đứng, xem Shibata Hisako muốn làm gì.

“cô Hứa mời ngồi, tôi đến đây sớm là vì có hẹn với Dật Hàng đi Châu Âu một thời gian ngắn, thuận tiện gặp bạn bè bên kia. Với cả bên Châu Âu mùa này khá thích hợp để nghỉ ngơi, nơi đây nóng quá, tương lai có khi cô Hứa cũng được đi du lịch như vậy đấy, rồi cô sẽ biết tôi không nói dối, còn trưa nay thì tôi và Dật Hàng sẽ bay sang HongKong một chút.”

Tất nhiên là không phải rồi, đáng tiếc là cô cũng chẳng rảnh!

Nếu mà người ta đã đặt vé máy bay rồi thì cô cũng đừng làm bóng đèn nữa, hay là đi về thôi.

“Sao không nhìn đường vậy em?” Khi Hứa Lương Cảm đang muốn quay về phòng ngủ lấy đồ thì lại đâm vào lưng Tổng Dật Hàng.

Người này đi không có động tĩnh, còn trách cô không nhìn đường sao?

Tổng Dật Hàng đỡ tay Hứa Lương Cảm, cũng không nhìn Shibata Hisako mà ngồi xuống sofa luôn, thờ ơ nói: “Có chuyện gì sao?”

Hai người kia đều có cùng một thái độ thói quen nhĩ, bình tĩnh ghê! Hứa Lương Cảm do dự không biết có nên tìm cho mình một chỗ hay không, cô muốn tôn trọng riêng tư của người khác, nhưng mà tiếc nuối khi không hóng chuyện được.

“Dật Hàng, anh không nhớ chúng ta đã hẹn nhau đi Châu Âu 2- 3 tháng sao? Hôm nay em đặt vé đi HongKong rồi.” Shibata Hisako vừa nói vừa nhìn về phía Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng không nói chuyện mà hút thuốc hướng về phía Hứa Lương Cảm: “Em đi làm bữa sáng đi.”

Đây là muốn không cho cô nghe mà, tiếc thế.

Hứa Lương Cảm áp ứng: “anh muốn ăn gì.”

“Em cứ tự nấu đi, anh không kén ăn, phòng bếp nhiều thức ăn lắm, em làm cái gì thì anh ăn cái đó. Ăn xong anh đưa em đi tập xe, đã hẹn thầy giáo rồi.”

Hứa Lương Cảm vừa nghe lời này xong tự giác nhìn Shibata Hisako, quả nhiên là người đàn bà Nhật Bản đang ai oán nhìn cô, chỉ nghe Shibata Hisako uất ức nói nhẹ: “Dật Hàng.”

Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cảm: “Em còn không đi sao? anh đói rồi.”

Trong lòng Hứa Lương Cảm than tiếc đứt ruột, lúc này mới đứng đĩnh đi đến phòng bếp.

“anh nhớ là nửa tháng trước anh đã nói qua, chưa có sự cho phép của anh thì em đừng có tự ý đến đây.”

Khi Hứa Lương Cảm rời phòng khách thì đây là câu cuối cùng cô nghe được.

Nửa tháng trước, không phải là thời điểm cùng cô phát sinh quan hệ sao? Hứa Lương Cảm không muốn tự luyến, nhưng mà thời điểm trước rất tốt mà, ngắm lại thì Tổng Dật Hàng máu lạnh quá, có mới nói cũ

luôn và ngay, cô nhất định phải nghĩ đến trường hợp sau này của mình.

“Dật Hàng, chúng ta rồi nơi này đi, đi chơi cho khuấy khuấy.” Shibata Hisako không buông tha sau khi nghe Tổng Dật Hàng cảnh cáo.

“anh không đi, em về đi, lúc đi bỏ lại chìa khóa cho anh.” Tổng Dật Hàng bình tĩnh nói với Shibata Hisako.

“Là vì cô Hứa sao? Dật Hàng, cô Hứa không phải giống những người phụ nữ trước kia đâu, cô ấy không chịu nổi đã kích dâ, anh có thể làm cho cô ấy hạnh phúc chốc lát nhưng định làm cả đời còn lại cô ấy sống trong đau khổ sao? anh nghĩ sao vậy, sao lại đi trêu chọc phụ nữ như thế? Là vì có cảm giác mới mẻ sao?” Shibata Hisako cũng chỉ cho rằng Tổng Dật Hàng chán ngấy người đẹp chân dài, chắc là không có cảm xúc nên mới đi làm chuyện xằng bậy, nên mới muốn ở cùng một chỗ với Hứa Lương Cẩm để có cảm giác khác biệt.

Tổng Dật Hàng thờ ơ: “anh chỉ biết anh vui là được, bây giờ anh rất thích ở cùng với cô ấy. Em đặt vé em thích đi đâu thì đi, lúc đi nếu em không để chìa khóa lại thì ngày mai anh chuyển sang nơi khác, dù sao cũng chỉ là một chỗ ngủ, Hisako em đừng hăm hực làm gì, phòng này anh tặng em luôn, dù sao em cũng mất công trang trí nó.”

Shibata Hisako không hề cãi lại Tổng Dật Hàng, lặng lẽ lấy chìa khóa từ trong túi xách đặt trên bàn: “Chìa khóa em sẽ để lại, Dật Hàng, trong lòng anh chỉ em hiểu được, chỉ có em sẽ mãi làm bạn bên cạnh anh thôi, cùng anh đi qua phong ba. Bất kể có chuyện gì thì em không bao giờ bỏ mặc anh đâu, bây giờ tâm trạng anh đang rối rắm, anh nên cân nhắc đến cảm xúc của cô Hứa, mau chóng chia tay cô ấy đi, em đi trước.”

Nghe thấy âm thanh đóng cửa của Shibata Hisako, Tổng Dật Hàng cầm chìa khóa vào phòng bếp.

“Cho em này.”

Hứa Lương Cẩm đang chiến trượng, nhìn thoáng qua thì thấy chìa khóa chắc là Hisako đưa, vì thế hỏi: “Đưa em làm gì.”

“Cho thuận tiện. Em nấu gì thế?” Tổng Dật Hàng nhú mồm, trả lời đơn giản.

“Ừm, anh không thích ăn à?”

“không thích, nếu không em rang com đi, thử rang com với rau dưa và thịt gà xem”

“anh lớn như thế mà ăn com rang không thấy ngấy sao?” Hứa Lương Cẩm nhớ lại mùi vị lúc ăn com ở Tỉnh Quang, bên trong đại khái đều có gia vị đầy đủ.

“anh muốn ăn.” Tổng Dật Hàng gần đổi.

“Ok, Ok, em làm cho anh đây.” Trứng ốp thì có lẽ cô tự xử lý luôn, may là chỉ có hai cái, không thì lãng phí chết. Hứa Lương Cẩm bỏ trứng sang một bên, lại mò tủ lạnh tìm thịt gà và rau xanh.

Chờ lúc làm xong thì mang trứng ốp và com rang bung ra nhà ăn.

“Sao anh lại không ăn?” Hứa Lương Cẩm rất nhanh xử lý xong hai quả trứng ốp, cầm cốc sữa tươi lên uống, chỉ thấy Tổng Dật Hàng bất động nhìn đĩa com rang, có ngon hay không thì phải ăn mới biết chứ, Tổng Dật Hàng chưa ăn miếng nào thì là ý gì thế?

Tổng Dật Hàng dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: “Em nói đúng, buổi sáng mà ăn cái này thì rất ngán, nếu không thì làm cho anh trứng ốp. Mà thôi, trứng ốp cũng ngấy, trứng luộc đi.”

Hứa Lương Cẩm mỉm cười: “Ừm, được thôi, em đi làm cho anh.”

“Vậy com rang thì làm sao đây? Vứt đi thì tiếc lắm.” Tổng Dật Hàng chỉ vào đĩa com rang hỏi Hứa Lương Cẩm, giống như anh đang biến thành con người minh bạch biết tiết kiệm vậy.

“Em chưa ăn no, chờ nấu xong cho anh thì em ăn cái đó.” Hứa Lương Cẩm nói xong thì đứng dậy vào phòng bếp.

Tổng Dật Hàng nhìn bóng lưng Hứa Lương Cẩm cảm thán: cô bé này tính tình quá tốt, lại có thể nhẫn nhịn như thế!

Hứa Lương Cẩm đứng trong phòng bếp, cắn răng nghiền lợi lấy trứng gà cho vào nồi luộc: Bểng lái xe chưa tới tay bà, bà nhện!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Ăn sáng xong, Tổng Dật Hàng đưa Hứa Lương Cẩm đi đến chỗ thầy dạy lái xe, lần này thầy dạy lái xe rất nhiệt tình, phải đến n lần cho Hứa Lương Cẩm tập đi tập lại, một chút khó chịu đều không có, Hứa Lương Cẩm không thể không nghĩ đến việc Tổng Dật Hàng đã bồi dưỡng thầy dạy lái xe bao nhiêu nữa.

Tổng Dật Hàng còn nhìn Hứa Lương Cẩm tập với nhiều loại xe khác nhau, đến tận lúc Hứa Lương Cẩm tập xong thì đưa cô đi ăn com, sau đó hai người về nhà của anh, ở trong thư phòng một người thì làm việc qua laptop, một người thì nằm xem ti vi, hai người đều yên lặng không quấy rầy nhau.

“Lương Cẩm, pha anh chén trà được không?”

Hứa Lương Cẩm ngẩng đầu lên: “Được, trà anh để ở đâu?”

Tổng Dật Hàng nói vị trí để trà, Hứa Lương Cẩm lập tức đi rót một chén.

“Lương Cẩm, ngày mai mình lại đi bơi nhé?” Tổng Dật Hàng đề nghị.

“Ngày mai á? Ngày mai Hội Hạnh Phúc tuyển thêm thành viên, có một số việc cần em hỗ trợ rồi, ngày kia đi bơi nhé, nhé?”

Tổng Dật Hàng ngắt đầu: “Ngày kia anh có việc khác rồi.”

Hứa Lương Cẩm nghĩ là cô nên từ chối luôn và ngay, nhưng mà nghĩ nghĩ thì nuốt vào bụng: “Vây được rồi, nhưng mà áo tắm em không mang đến, ngày mai em về thì mang đến vậy.”

“không cần, mua bộ mới là được, ngày mai anh bảo bảo Vương đi mua cho em bộ khác.”

“Ồ đừng mua, lúc này Đại Long đang ở nhà trọ thì phải, em gọi cho cậu ấy mang đến cho em là được.” Có tiền cũng đừng tiêu hoang như thế được không.

Tổng Dật Hàng ngồi ngay ngắn: “Làm sao em biết cậu ấy có ở đó hay không?”

“Vừa rồi em đi pha trà cho anh thì tiện gọi cho cậu ấy luôn, hỏi người đàn ông bị thương hôm đó sao rồi, có nguy hiểm lắm không thôi.” Hứa Lương Cẩm rất là lo lắng đấy.

Tổng Dật Hàng cười một tiếng, thái độ cũng không có gì: “Việc đó em đừng quan tâm làm gì, nếu anh ta mà nói rất nguy hiểm thì chẳng qua là muốn thêm tiền bồi thường mà thôi, bản thân anh thấy anh đánh đã khá nhẹ rồi.”

Đúng là đồ có tiền giàu nứt đổ đổ vách mà, chính cô cũng hết ý kiến luôn, Hứa Lương Cẩm cũng chẳng muốn tiếp tục chuyện này: “Vây em gọi cho Đại Long báo cậu ấy mang áo tắm đến.”

“không cần đâu, anh mua cái khác cho em là được rồi, em lại đây nào.”

“Lại có việc gì à?” Hứa Lương Cầm nghĩ Tổng Dật Hằng muốn cô giúp việc gì đó.

Tổng Dật Hằng dựa lưng vào ghế nói: “Thầy Tổng một mồi, đến giờ lên lớp cho đỡ căng thẳng rồi.”

Đồ lưu manh! Hứa Lương Cầm âm thầm tròn mắt, sau đó ôm thái độ học hỏi đến.

Những ngày tiếp theo, ngoài việc tập lái xe ra thì Hứa Lương Cầm ra ngoài đi dạo, thời gian này đều ru rú vào trong phòng cùng Tổng Dật Hằng, Tổng Dật Hằng vẫn vui đùa vào công việc, Hứa Lương Cầm thì làm trâu làm ngựa bên cạnh, khi Tổng Dật Hằng đòi bụng hay muốn “giải lao” thì Hứa Lương Cầm hầu hạ.

Nhưng mà Hứa Lương Cầm cũng không làm không công, phàm là những thứ cô mặc hay cô dùng hay nếu mà cô muốn một cái điện thoại thì Tổng Dật Hằng sẽ cho người mang đến tới cửa cho cô ấy chứ, thật đúng là một chút cũng không có bạc đãi cô, cuộc sống như vậy thật tuyệt.

một tháng sau, bằng lái xe đến tay Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm yêu thích không buông tay, tí mi nhìn rõ lâu, nghĩ là phải mua một cái gì đó thật đắt để khoe cái bằng lái này mới được, đây chính là kho vàng của cô rồi, hihi.

Tổng Dật Hằng nhìn bộ dáng vui vẻ của cô nhóc nên cũng vui lây, trực tiếp đem chìa khóa xe Porche Cayenne cho cô luôn: “Nhìn đến tận một tiếng đồng hồ rồi, em còn chưa thấy đủ sao? Xe này cho em.”

Hứa Lương Cầm dè dặt thu bằng lái xe lại, ở trong cảm nhận của cô thì khi chìa khóa Tổng Dật Hằng đã ném như vậy thì có nghĩa đồ ấy cũng chẳng có giá trị nữa rồi, lại nói cô cả ngày ở trong nhà thì lấy đâu ra thời gian để lái xe ra ngoài?

Nghĩ như vậy Hứa Lương Cầm có chút sợ hãi, tính ra thì cô đã ở chung với Tổng Dật Hằng một tháng rồi đấy, trừ ăn uống ra thì thời gian nhiều nhất cũng chỉ là lên giường với anh ta, tiểu thuyết không viết, việc làm không tìm, một xu không có, tất cả chỉ tiêu đều là Tổng Dật Hằng chi ra, cuộc sống như vậy cũng chán lắm, đã biết như thế hơn cuộc sống trách nữ trước kia nhưng mà cứ tiếp tục như thế thì có khi cô té khỏi xã hội này mất, cái này không được đâu! Sợ sợ mất rồi lại sợ bụng, Hứa Lương Cầm nhất quyết phải rời nơi của Tổng Dật Hằng đi.

“Tất cả chi phí của chiếc xe này anh sẽ trả, em chỉ việc đi thôi, đến vậy mà sao mặt em lại xị ra thế kia? Mới vừa rồi rất vui mà.” Tổng Dật Hằng thấy Hứa Lương Cầm không nói lời nào, nghĩ rằng cô lo lắng chi phí tiền dầu xăng sửa xe các thứ.

Hứa Lương Cầm đem chìa khóa đưa lại cho Tổng Dật Hằng: “thật sự em không cần chiếc xe này, với cả ngày mai em muốn về chỗ trọ.”

“Sao lại trở về? Em cần gì sao, sao không mua luôn cho xong đi.”

“không phải như vậy, em ở cùng anh thời gian lâu như thế, chỗ trọ bên kia còn chưa đóng tiền thuê, nếu không trả tiền thì em sẽ chẳng có chỗ đâu.”

Tổng Dật Hằng nghe xong dứt khoát nói: “Vậy càng tốt.”

“Tính đi tính lại thì tiền cọc chủ nhà cũng không đưa lại, huống chi em cùng Hiểu Vũ và Đại Long thuê chung, em muốn giúp bớt tiền thuê trọ giúp họ.”

“Cái này cũng được, tiền thuê trọ không phải lo, tổn thất của họ anh bồi thường, bất kể thời gian họ thuê bao lâu thì anh sẽ trả trước rồi họ đưa lại tiền cho em nhé.”

Hứa Lương Cầm cảm thấy không biết bây giờ mùi vị ra sao nữa: “Sao lại có chuyện này chứ? Em là một người rất bình thường, hai tay hai chân, tứ chi phát triển như thế thì nên tự lực cánh sinh, em nên trở về nơi đó thì tốt hơn.”

Tổng Dật Hằng cau mày nhìn về phía Hứa Lương Cầm: “Chỗ này của anh không tốt hơn sao, sao em lại phải trở về đó?”

“Ấy, em không có ý đó, ý em là tuy rằng chúng ta ở cùng với nhau nhưng ai rồi cũng sẽ có cuộc sống riêng của mình, tuy em không có việc từ tể nhưng vì tương lai em vẫn muốn cố gắng để nó tốt đẹp hơn.”

Tổng Dật Hằng thờ dãi: “Lương Cầm, anh hiểu ý em rồi, em muốn dựa vào năng lực bản thân để kiếm tiền phải không? Nhưng mà em cũng nên hiểu cho nỗi khổ của anh nữa, sợ dĩ anh không muốn em về đó là vì anh không muốn em sẽ đi theo Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long.”

“Vi sao chứ?” Hứa Lương Cầm không nghĩ với việc Tổng Dật Hằng đưa Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long vào.

“Em không phát hiện là hai người bọn họ luôn lợi dụng em để đi giải quyết vấn đề cá nhân của họ sao? Em là người đơn thuần, tâm địa cũng rất lương thiện căn bản không biết từ chối người khác. Bình thường anh không có thói quen nhận xét người khác nhưng những người mà anh nói ra thì phẩm chất họ đều không tốt lắm. Tô Hiểu Vũ giao lưu với rất nhiều đàn ông, Ngô Thừa Long lại càng không đáng tin, hẳn nói muốn làm con gái, ừ thì em tin cũng được, nhưng mà nếu cậu ta không thành con gái thì sao? không thể loại trừ trường hợp cậu ta có ý đồ không tốt với em thì sao đây? Loại việc này đối với đàn ông thì khó không chế đấy.”

Hứa Lương Cầm rất muốn nhìn, nhưng mà cô không nhìn được rồi: “Tổng Dật Hằng, có phải anh đang xem em giống con cóc đứng không? Sợ dĩ em không từ chối họ là vì em hiểu được sự đau khổ mà họ từng trải qua, họ rất khó xử! Em còn biết nhiều điểm nữa, anh không hiểu Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long thì đừng nhận xét tính tình. Căn bản anh đang coi thường họ thì nói thẳng ra anh cũng đang coi thường em! Em không bài trừ họ, chẳng lẽ em bài trừ anh sao? Thời gian dài như thế, em chỉ thất vọng để nói với anh hai chữ: “Đồ tồi!”

“Lương Cầm, em nên bình tĩnh một chút, anh không thích phụ nữ giống như bị bệnh tâm thần.” Tổng Dật Hằng trở nên nghiêm túc.

“Em rất bình tĩnh, lại chẳng thích cãi nhau âm ỉ, bây giờ em về nhà!”

Hứa Lương Cầm thờ phỉ phò ra khỏi thư phòng, vơ một đồng đồ bỏ vào túi rồi ra đi như một trận gió.

Tổng Dật Hằng thấy hành động của Hứa Lương Cầm cũng không để ý, tiếp tục xử lý công việc, anh không hứng thú với việc ứng phó với người không bình thường!

“Lương Cầm, em giúp anh lấy.....”

Lại thêm một tiếng nữa, Tổng Dật Hằng có chút dỗi liền gọi Hứa Lương Cầm, chỉ là nói một nửa anh liền dừng lại, chính anh không khỏi bật cười: Nếu những thói quen cứ lặp lại trong thời gian dài thì sẽ mãi không phai mờ mà. Vì thế đành gọi thức ăn và làm việc tiếp.

Tô Hiểu Vũ đang nói chuyện phiếm cùng Ngô Thừa Long thì thấy Hứa Lương Cầm mang khuôn mặt hằm hằm bước vào, hai người nhìn nhau, Ngô Thừa Long liền hỏi: “Lương Cầm, cậu có chuyện gì thế.”

“Tớ không sao.”

“Có phải họ Tổng kia bắt nạt cậu không, các cậu cãi nhau sao? Tớ đã bảo Tổng Dật Hằng thuộc loại người kiêu căng mà, cậu nhìn anh ta một chút thì không sao nữa, làm gì mà tức giận để rồi làm tổn thương tình cảm của anh ta chứ?” Ngô Thừa Long khuyên nhủ.

“Tớ cùng anh ta làm gì có tình cảm mà tổn với chả thương? Cảm giác ở chung với nhau thấy khó chịu thì tách ra, bình thường mà.” Hứa Lương Cầm ngồi xuống, cầm quả táo cắn một miếng thật to.

Tô Hiểu Vũ nói thêm: “Cậu ở nhà anh ta một thời gian dài như thế mà nói không có tình cảm sao? Đột nhiên cậu trở về nhà như vậy thì nhất định là có chuyện, không phải là tên họ Tổng kia trêu chọc đàn bà bên ngoài hả? Cậu đừng sợ, có tớ cùng Đại Long ở đây rồi, cậu không phải sợ. Cậu nói nơi ở của con hồ ly tinh kia ở đâu, bọn tớ đến xử lý nó!”

“Đúng thế, Lương Cầm, tớ có thể cho tên họ Tổng kia một trận, anh ta có to thể nào tớ cũng không sợ, tớ tìm thêm vài người nữa đánh lên anh ta là được.” Ngô Thừa Long khẳng định.

Trong lòng Hứa Lương Cầm đang tức giận thấy hai người nhiệt huyết thì cảm động: “Tớ không có chuyện gì thật mà, các cậu không cần liều mạng đâu. Giữa tớ và Tổng Dật Hằng không phải tan vỡ vì chuyện ai phản bội ai đâu, còn chuyện bọn mình ở chung với nhau, chỉ coi nhau là bạn bè, trước đó đã nói thế rồi.”

Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long ngăn người, nửa ngày mới hoàn hồn, Tô Hiểu Vũ thờ dài một tiếng: “Haizz, sao cậu lại sống chung với tớ cùng Đại Long chứ? Bọn tớ là những người đã hết thuốc chữa rồi, cậu là một đứa bé ngoan, đừng học theo chúng tớ nhé!”

“Đừng nói tớ ngu ngốc được không? Tớ đã trải qua một thời gian rất vui vẻ, như các cậu nói thì tớ đâu có chịu thiệt thòi gì, là chiếm tiện nghi của người ta đó!”

Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long thấy được cảm xúc ổn định của Hứa Lương Cẩm thì mới thả lỏng, ba người cùng cười nói rồi nói chuyện về khoảng thời gian vừa rồi.

“Hiểu Vũ, tớ có bằng lái xe rồi, cậu nhanh nhanh giúp tớ tìm người muốn thuê bằng lái đi.” Đây mới là mục đích chính này.

Tô Hiểu Vũ thờ dài: “Lương Cẩm, thời gian trước bên bộ giao thông đã xử lý rất nghiêm những vụ thuê bằng lái rồi, đưa ra rất nhiều quy định cùng hạn chế, trong khoảng thời gian này e là không được rồi.”

Xui xẻo thế! Hứa Lương Cẩm liếc mắt nhìn Tô Hiểu Vũ rồi ù rú tựa đầu vào sô pha.

Như thế cũng tốt, bởi vì ở chung với Tống Dật Hằng nên cô bị chậm việc viết tiểu thuyết, hiện tại bằng lái xe không mang tiền về cho mình, đúng là muốn giết cô mà, chỉ có thể lấy tiền trong sổ tiết kiệm ra thôi! Huhu!

“Lương Cẩm, cậu đừng quá lo lắng, tớ sẽ bảo bạn tớ tìm việc làm cho cậu.” Tô Hiểu Vũ an ủi Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm không ôm hy vọng lắm đâu, với thời buổi hiện nay cùng vốn kinh nghiệm ít ỏi của cô thì việc gì được chứ, ai muốn thuê cô đây?

Ngô Thừa Long đột nhiên vỗ đầu: “Đúng rồi, thật đúng là có chuyện tốt rồi, tí nữa thì tớ quên mất! Tuần rồi Khương Doanh qua đây nói đã tìm được việc cho cậu, tớ nói với cô ấy, cậu đang ngọt ngào với bạn trai, cô ấy bảo chờ cậu rảnh thì gọi cho cô ấy một chút, cô ấy không quấy rầy cậu nữa, cậu nhanh nhanh gọi điện cho Khương Doanh đi!”

Hứa Lương Cẩm vui vẻ: “không hổ là bạn tốt của tớ, thật sự tìm việc cho mình.” nói xong cũng cảm điện thoại cho Khương Doanh.

Trong điện thoại thì Khương Doanh vừa có việc gấp, nói qua một chút rồi hai người cùng cúp.

Ngày hôm sau, Khương Doanh thừa dịp nghỉ trưa thì qua đây.

“Hứa Lương Cẩm, mau thành thật cho chị đây biết, khi nào thì cậu có bạn trai hả? Lại còn ở cùng nhau nữa, chúng ta không phải bạn thân của nhau sao, hả?” Câu hỏi mà Khương Doanh muốn tra vấn Hứa Lương Cẩm khi nhìn thấy nhau.

Hứa Lương Cẩm cười: “Đừng nghe Đại Long nói vậy, tớ chưa có bạn trai, chẳng qua khi đi tập xe thì gặp soái ca, khó khăn lắm mới gặp được của trời cho nên thuận mắt ở với nhau mấy ngày thôi, tớ cũng tính tạm biệt nơi đó, an phận nữ nhi. nói chung là chúng tớ cũng không liên lạc với nhau nữa.” cô không muốn đề cập với Khương Doanh về chuyện cô với Tống Dật Hằng, rất dài dòng mà chẳng có ý nghĩa gì

“Cậu, cái đồ ngớ ngẩn này, có cơ hội như thế mà không nắm chặt vào, cũng vì bị kích thích chuyện Uông Tần Dương có bạn gái. Thôi quên đi, việc qua thì để nó qua, bây giờ vẫn nên để mục tiêu kiếm tiền hơn.”

“Tớ cũng nghĩ như thế đấy, cậu tìm việc gì giúp tớ thế?”

Lúc này Khương Doanh mới nói: “Công việc này tạm ổn, nhưng mà cậu cũng nên suy nghĩ kỹ một chút nhé, công việc này không thích hợp cho con gái làm cho lắm.”

“Rốt cuộc là việc gì thế?” Hứa Lương Cẩm gấp gáp.

“Chính là lau ga tàu, thật ra công việc này không thích hợp ở chỗ là thời gian, rạng sáng tầm 3 giờ là phải đi làm rồi, chờ vào trạm rồi mỗi người phân chia từng toa lau dọn là được thôi, nhưng mà tớ đã hỏi qua, lau dọn toa tàu cũng mất 3 tiếng đấy. Ngay từ đầu tớ đã nghĩ cậu phải viết tiểu thuyết đến tận khuya, giờ ngủ rất thiếu thốn, nhưng sau tớ lại nghĩ thời gian muộn như vậy cũng có cái lợi.”

“Tiền lương mà bao nhiêu.”

“một tháng 3,500 đồng, không có ngày nghỉ.”

“Tớ nhận!” Buổi tối khi viết xong tiểu thuyết, sau đó đón xe ra nhà ga, một tháng mất hơn 100 đồng tiền xe là cùng, lau dọn xong thì 6 giờ sáng cô có thể ngồi xe bus về nhà, ban ngày cố gắng ngủ bù, dù hơi bất tiện nhưng tiền lương cao thế cơ mà, tính đi tính lại thì công việc này có lợi hơn!

Khương Doanh vẫn không yên tâm: “thật sự cậu muốn nhận sao?”

“Nhận, sao lại không nhận chứ? Cậu liên hệ với người ta nhanh nhanh, đừng để người khác lấy mất!”

“không đâu, công việc này đòi hỏi phải có sự kiên trì mà, phòng chừng chỉ những con cú đêm hay đồ trạch nữ nhà cậu thích thôi. Buổi chiều tớ sẽ liên lạc với họ, tranh thủ ngày chủ nhật cuối cùng này cho cậu nghỉ ngơi.” Công việc này cũng lắm chỉ làm có 3 giờ, nhưng thật ra nếu nghĩ cả ngày cũng chẳng có việc gì làm cả.

Tâm trạng Hứa Lương Cẩm khá tốt, cũng hào phóng nói: “Cậu giúp tớ tìm được việc làm tốt như vậy, tớ phải mời cậu mới được, nói nơi ăn uống đi chị bao.”

Khương Doanh cười không ngừng: “Coi như xong đi, cậu vừa mất một tên đẹp trai, lại còn chưa bắt đầu làm việc, sao tớ để cậu mời được? Vẫn là tớ mời cậu đi, tối thứ sáu chị đây sẽ mang em gái nhỏ đi trải nghiệm cuộc sống, đảm bảo cậu sẽ mở mang tầm mắt. Chờ khi cậu có tiền lương thì mời tớ cũng không muộn.”

“Chỗ nào thế?”

“Bí mật!”

Hứa Lương Cẩm cũng không hỏi tiếp, chỉ hài lòng nằm xuống giường cùng Khương Doanh trên đũa rồi tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau này.

Tối thứ sáu, Khương Doanh lái xe đến đón Hứa Lương Cẩm, vẫn không nói là chỗ nào.

Hứa Lương Cẩm nói chuyện với Khương Doanh về tí ti chuyện thì nhìn ra ngoài cửa sổ xem đang đi đâu, sau đó giật mình: Cái phương hướng này, không phải là đi “Tĩnh Quang” chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chờ khi Khương Doanh dừng xe, vốn cô có chút lo lắng khi Hứa Lương Cẩm cứ im lặng. Nơi này ngoại trừ ông chủ là Dương Hoa thì không ai nhận ra Hứa Lương Cẩm có đâu, hơn nữa gặp ông chủ của quán này cũng không dễ dàng mà, nếu mà cô có bất gặp thì coi như không biết đi.

Lại nói cô không cần khẩn trương thái quá, chẳng qua đến đây cùng Tống Dật Hằng có một lần, cũng không cần gì phải lo lắng, vừa rồi chẳng qua hơi thái quá rồi.

Chẳng qua lần này Khương Doanh lái cô lên tầng 2, tầng này Hứa Lương Cẩm chưa từng tới.

“Nơi này khá nổi tiếng đấy, cảnh trí khá đẹp, giá cả thì khỏi phải nói, tí nữa tùy cậu muốn ăn gì cứ gọi, tớ đã mượn lãnh đạo thè VIP ở đây rồi, đừng thay tớ tiết kiệm tiền nhé.” Hai người tìm chỗ ngồi, Khương Doanh nói với Hứa Lương Cẩm

Tầng này thì bất đồng hoàn toàn với tầng dưới bởi ở dưới là sự trang nhã lịch sự, mà tầng này thì vô cùng ồn ào náo nhiệt, phong cách khiêu gọi cùng những đèn laser chói lóa, phối hợp với những âm thanh gây nhức óc, đủ để mỗi người biểu lộ phong tình.

“Tớ không chọn đâu, cậu chọn giúp tớ đi, tốt nhất là thứ gì ăn được!” Hứa Lương Cầm cũng cố nói to.

Khương Doanh gạt đầu tỏ vẻ đã biết rồi, sau đó cầm menu gọi rượu, sau khi chọn xong thì vẫy tay gọi phục vụ, phục vụ lập tức đi tới.

Chờ phục vụ rời đi, Khương Doanh mới đứng dậy đứng đưa theo điệu nhạc.

“Cậu muốn nhảy thì đi đi.” Vì dùng không ít sức lực, Hứa Lương Cầm ghé tai nói với Khương Doanh.

“Chờ chút đi, trước uống rượu rồi tính sau, nếu đã tới nơi này thì đừng có vội, tiết mục đặc sắc còn chưa bắt đầu mà.”

“Tiết mục gì cơ?” Hứa Lương Cầm hỏi.

“Múa cột, đều là dân chuyên nghiệp đẳng cấp quốc tế đấy, nghe nói là siêu đẹp.” Khương Doanh hướng mặt về phía đó, cô tự nhận cô đã học qua môn múa cột, tự nhiên muốn xem để mở mang tầm mắt.

Rất nhanh một bàn rượu đã đặt trước mặt các cô, hai người vừa ăn uống vừa nhìn lên sân khấu náo nhiệt, thì thoảng trên sân nhảy cũng có những người đang nhảy điên loạn.

không lâu sau thì nhạc dừng lại, trên sân khấu MC nói với mọi người: “Được rồi mọi người, bây giờ chúng ta nên thư giãn chút nhỉ? Hôm nay có một hoạt động rất thú vị nhé, tại sao chúng ta không thử lên nhảy cùng Sunny một bài nh? Nếu ai trong số mọi người ở đây mà nhảy tốt thì rượu sẽ miễn phí!”

Lời vừa dứt thì ở dưới mọi người đã xôn xao, cái này rất cuốn hút đó, nhưng mà nhảy cùng người đứng đầu thì khá áp lực đấy, lại không biết điệu nhảy ra sao nữa, nhảy mà không tốt thì xấu hổ lắm. Cho nên dù có nhao nhao thì cũng rất ít người muốn thử, thật sự thì không dám lên.

“Dật Hàng! Dật Hàng! Dật Hàng!” Đột nhiên không biết từ đâu ra những tiếng hô to như vậy, sau đó mọi người càng nói to, thanh âm cũng ngày càng lớn, mọi người hưởng ứng theo những tiếng nói to đó mà nhìn theo.

Thời điểm Hứa Lương Cầm nghe thấy thì thầm kêu xong rồi, nhìn theo tầm mắt thì đã thấy mấy ông bạn chí cốt đang kéo Tổng Dật Hàng lên.

Hôm nay Tổng Dật Hàng mặc một bộ màu đen bình thường, cả người tản ra hương vị quyến rũ, ở cùng với anh ta có rất nhiều người, có tầm 20 người, âm thanh là do những người đó tạo ra.

Chi thấy Tổng Dật Hàng cũng không từ chối, đứng dậy đi lên sân khấu.

Lúc này tất cả đèn đều tập trung ở một hướng, sau đó là điệu nhạc theo phong cách Latin vang lên, ánh đèn tập trung ở một đôi nam nữ.

Người này là Tổng Dật Hàng mà cô từng biết sao? Hứa Lương Cầm trợn mắt há mồm nhìn tên đàn ông mà cô từng chung đụng đang trên sân khấu, Tổng Dật Hàng nhảy rất thuần thực, cùng vũ công khá ăn ý, không giống như lần hợp tác đầu tiên một chút nào, người cũng gọi lên sự mê hoặc tới cực điểm, giống như một ánh mắt đã nói về những chuyện trong quá khứ, nếu không biết những chuyện xảy ra trong quá khứ là gì, mặc cho ai nhìn thấy cũng biết chàng trai này rất yêu cô gái.

Siêu đôi lập! cô biết Tổng Dật Hàng khi anh ta mang phong cách trí thức, là người hiểu phong tình, cực kì chú trọng cuộc sống, giống như một người đàn ông tốt. Mà trên sân khấu người này khá cuồng đã chẳng cầu nệ, về mặt cùng nụ cười xấu xa, đây là người đa nhân cách sao? Hứa Lương Cầm không tin vào mắt mình nữa.

Hứa Lương Cầm không chớp mắt nhìn đôi nam nữ trên sân khấu, thể xác và tinh thần đều rung động không nhỏ, trong lúc vô ý liếc Khương Doanh một cái, chỉ thấy cô ấy cũng giống cô nhìn không chớp mắt.

Chi là thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng Hứa Lương Cầm nhìn Khương Doanh là chủ yếu.

Về mặt này không đứng rồi! Nhìn Khương Doanh lúng lúng nhìn Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm không suy nghĩ nhiều, chính cô cũng không tin cô nương này sẽ có quan hệ với tên đàn ông kia!

Nhạc dừng, ở bên dưới đang yên tĩnh bắt đầu có những tiếng vỗ tay vang dội cùng những tiếng hò hét ầm ĩ, quần chúng quá kích động rồi, cũng có người kêu “Miễn phí đề”!

“Đúng là rất hay, Sunny của chúng ta có một món quà muốn tặng vị tiên sinh đây!” MC cũng kích động theo.

Khi mọi người đang chăm chú nhìn về phía vũ công ăn mặc diêm dúa thì đã thấy có ấy đưa hai tay ôm cổ Tổng Dật Hàng chủ động hôn nồng nhiệt, Tổng Dật Hàng cũng đáp lại nụ hôn đó.

Nụ hôn chấm dứt, cô gái cũng chôn chặt trong lòng Tổng Dật Hàng, trên mặt không còn sự yếu mị mà thay vào đó là sự đỏ hồng xấu hổ.

Tổng Dật Hàng đỡ cô gái xuống sân khấu, về tới chỗ của anh.

“Lão Mạnh, cậu dám trêu tớ, rõ là nhiều người, tớ tổn thất quá lớn!” Dương Hoa oán giận Mạnh Tề, nếu không phải anh ta nói to thì làm sao Tổng Dật Hàng bị mọi người kéo lên sân khấu nhảy chứ, Tổng Dật Hàng vừa đứng lên thì anh thầm kêu không ổn rồi, người này mà nhảy thì mê hoặc chết người đấy!

“Hiếm mới có tiết mục đặc biệt như thế, Dật Hàng mà không lên thì rất đáng tiếc, người khác mà lên thì hại mắt lắm. Đến đây nào, Dật Hàng, đêm nay cậu có công lớn nhất đấy, chúng ta cùng mời cậu một chén! Còn ai muốn uống rượu gì thì nói nhanh lên, đêm nay lão Dương mời khách!”

Mọi người cười, là cơ hội ngàn năm có một cho nên mọi người cũng không ngại chiếm lấy cơ hội này, uống rượu luôn trên bàn.

“Dật Hàng, cô gái đó cũng không phải hãm mộ tâm thường với chú đâu.” Mạnh Tề đẩy đẩy Tổng Dật Hàng, làm cho anh nhìn cái người đang đứng ngong ngóng bên cánh gà của sân khấu kia.

“Người thẩm thượng trộm nhớ từ thì ỉ à? Tớ còn thiếu người ngủ cùng sao? một cái hôn là đã chiều cổ cô ta khá nhiều rồi, mấy khóm hoa của Dương Hoa, ai cũng muốn đến nói chuyện dạ vâng với Tổng Dật Hàng đấy, toàn chuyện tốt đẹp đó.”

“Đổi với cậu là bố thí nhưng mà yêu cầu của chúng ta khá xa, cậu còn tiếc phúc đức đó sao?” Với thái độ bất cần đời của Tổng Dật Hàng khiến Mạnh Tề ngửa tay.

“Lão Mạnh, chớ nói linh tinh, Tổng Dật Hàng không có hứng thú, uống rượu nào! Chúc công ty mới của Dật Hàng tiền vào như nước!” Những người khác cắt lời nói chuyện của hai người, cùng nhau gio ly lên.

“Cậu ấy còn kiếm được ít sao? Tiền vào như nước sao? Như vậy không đúng! Hần là kế hoạch sẽ tiến triển mạnh mẽ!” Lại có người vui đùa.

Vì thế, một đám người tự nâng ly rồi cười đùa, nói rất nhiều lời khen ngợi.

“Khương Doanh, cậu biết anh ta à?” Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng quay về chỗ ngồi được một lúc mà Khương Doanh vẫn nhìn chăm chăm nên cô không thể không hỏi được.

Khương Doanh cười lạnh: “Làm sao mà không biết anh ta được? anh ta tên Tổng Dật Hàng, là một công tử đào hoa, mới ly hôn từ nước ngoài về.”

“thật ra tớ cũng quen anh ta một chút. anh ta đặc tội với cậu à?” Hứa Lương Cầm vẫn cảm thấy mình nên giấu mối quan hệ với Tổng Dật Hàng thì tốt hơn.

Khương Doanh gạt mình quay đầu lại: “Làm sao mà cậu biết anh ta?”

“Cậu có nhớ lần xem mắt đó không? Cậu còn đưa cho tớ một bộ quần áo để tớ mặc không?”

Khương Doanh gạt đầu thì cô nói tiếp: “Lần xem mắt đó, đối tượng chính là anh ta, hiện tại tớ cũng không biết đi nhà tớ làm sao quen được nhà Tổng Dật Hàng nữa.”

Khương Doanh lập tức nhủ này: “Nếu biết cậu đi xem mặt mà đối tượng là tên tra nam này, tớ chết cũng không cho cậu đi. Cậu nói anh ta chứng mặt cậu sao? Tớ phải sửa lại là anh ta không xứng với cậu!”

“Cậu nói rõ hơn một chút đi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Trong đầu Hứa Lương Cầm cầu nguyện Tổng Dật Hàng và Khương Doanh đừng có lên giường với nhau, không thì rất cầu huyết đấy.

“Cũng không có gì, chẳng qua có gặp nhau mấy lần, là tớ cảm thấy ngứa mắt với anh ta, thế thôi. Gia đình anh ta kinh doanh lớn lắm, công ty của bố tớ là về vật liệu xây dựng, có cùng quan hệ với một trong số nhà máy của nhà anh ta, nghe nói Tổng Dật Hàng này thật sự rất phong lưu, kết hôn xong rất không an phận, tiểu tam tiểu tứ cả một bầy đàn.”

không thể nào! cô ở chung với Tổng Dật Hàng một thời gian dài như thế, anh ta cũng không giống trong lời Khương Doanh kể! Nhưng cô nghĩ Tổng đại gia cũng phong lưu thật, nhưng nhân phẩm thì không tệ đến thế chứ, ít ra anh ta tôn trọng cô, cô không thể tưởng tượng nổi tên đàn ông kia có sức động dục lớn thế đâu. Chẳng lẽ Tổng Dật Hàng còn có nhân cách thứ ba sao? gương mặt Hứa Lương Cầm biểu hiện không tin nổi

“Sao vậy, cậu không tin sao? Cậu gặp anh ta một lần thôi mà, không đến nỗi thương nhớ mà ngã vào chứ!” Khương Doanh nhìn về nghi ngờ của Hứa Lương Cầm, không khỏi kích động.

“không phải, thật ra sau đó tớ có gặp lại anh ta mấy lần, cảm giác anh ta làm bạn bè thì không tệ lắm, không nghĩ tới bản chất nhỏ nhăng bên ngoài của anh ta như vậy.”

Khương Doanh nhìn Hứa Lương Cầm rồi rơi vào trầm tư, một lát sau thì nghiêm túc nói: “Lương Cầm, tớ không cảm đoán cậu kết giao với ai, nhưng là một người bạn thân của cậu, tớ khuyên cậu nên thận trọng một chút.”

“Tớ hiểu ý của cậu mà, giờ tớ không gặp lại anh ta nữa rồi, cho nên cậu đừng lo lắng nhé.” cô với Tổng Dật Hàng coi như tiệc tàn rồi, không hài lòng hay không thích cũng chẳng sao nữa rồi.

“Vậy tớ cũng an tâm.” Biểu cảm của Khương Doanh dịu đi rất nhiều.

Cũng không biết là Khương Doanh luôn nhìn về phía đó mà Tổng Dật Hàng nhận ra, tóm lại thì Tổng Dật Hàng đã biết được nơi các cô đang ngồi, đầu tiên là giật mình rồi cười, nghiêng đầu nói với Dương Hoa mấy câu.

Hứa Lương Cầm nhìn Dương Hoa đang đi tới chỗ cô và Khương Doanh, trong lòng không biết là bởi vì Khương Doanh hay vì cô mà Tổng Dật Hàng để anh ta tới.

“Lương Cầm sao? Còn vị này là Khương tiểu thư đúng không? Dật Hàng mời hai người đến ngồi chung.”

Hứa Lương Cầm không muốn đi, cô đoán Khương Doanh cũng muốn thế vì vậy nói: “không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh ấy, chúng tôi ngồi đây là được rồi...”

“Được thôi, vậy đến đó ngồi một chút.” Khương Doanh đột nhiên ngắt lời Hứa Lương Cầm.

“Khương Doanh?” Hứa Lương Cầm nghi ngờ bạn tốt của cô.

Khương Doanh bắt đầu dĩ thấp giọng: “Công ty của bố tớ dựa vào nhà họ mà buôn bán đấy, tớ không nên không để cho anh ta chút mặt mũi nào, đến lúc đó bố tớ chỉ còn mỗi đòi giầy nhỏ thì sao đây.”

thì ra là thế, tại sao cô lại quên chuyện quan trọng thế cơ chứ? Xem ra dù Khương Doanh có gia thế tốt đến mức nào, lòng tự trọng có cao đến đâu cũng phải nhận nhận vì lợi ích lớn, Hứa Lương Cầm vừa cảm thán vừa đứng dậy, Dương Hoa cùng Khương Doanh đi tới chỗ Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng đẩy cánh tay Mạnh Tề: “Cậu còn không xê ra?”

Mạnh Tề cười ha ha: “Chỉ là chỗ ngồi thôi mà, không phải là người mới cùng người yêu cũ xuất hiện thôi sao? Nhưng mà chỉ có một chỗ, cậu cho ai ngồi thế?”

Tổng Dật Hàng không để ý, chạy tới trước mặt kéo Hứa Lương Cầm: “Lương Cầm, ngồi đây với anh.”

Hứa Lương Cầm do dự một chút, nhìn Khương Doanh không có biểu cảm gì thì lúng túng đi tới.

cô xấu hổ là bởi vì cô cùng Tổng Dật Hàng vừa mới cãi nhau chưa có hồi kết, lại không vui vẻ gì, mà hôm nay Tổng Dật Hàng lại khiến cô có cảm giác xa lạ, như là một người khác vậy, khiến cô không được tự nhiên.

Hơn nữa cái cảm giác cô cùng Tổng Dật Hàng ở chung với nhau khá không thực tế, dù sao anh ta cũng là một tên ăn chơi, lại một tác không rời trong một tháng vừa qua, nay tận mắt thấy anh ta tùy hứng với người đàn bà khác, lại còn hôn rất thắm thiết khiến cô cảm thấy thật vi diệu.

Hứa Lương Cầm ở bên cạnh nghiêm túc phân tích trạng thái hiện tại của mình, Tổng Dật Hàng ngồi bên cạnh thì luôn nhìn cô, mới có ba ngày không gặp cô gái này mà nhìn cô khá bình thường, lại còn không ngoan chạy tới đây làm loạn. Nơi này là nơi nào chứ, chính là nơi nam nữ thác loạn, dựa vào kích thích mà tự dục tiền dục tự, cô đi xem nào nhiệt gì ở đây hả?

“Tại sao em không nói gì?”

Hứa Lương Cầm nghe thấy thì ngẩn đầu, cô không biết gì để nói mà.

“Hôm nay anh rất khác, thiếu chút nữa em không nhận ra đấy.”

“Em nên đi thay kính đi.” Tổng Dật Hàng tức giận nói, Hứa Lương Cầm đành im lặng.

“Em quen Khương Doanh à?”

Hứa Lương Cầm gật đầu: “Khương Doanh là bạn thân của em.”

Tổng Dật Hàng nhìn Khương Doanh đang ngồi đối diện: “Khương tiểu thư, đã lâu không gặp”

Hứa Lương Cầm cảm thấy câu này quen tai thế, lúc này Hứa Lương Cầm nhớ tới lần trước có gặp Quách Mộng Thanh, vào lần đó Tổng Dật Hàng cũng nói câu như vậy để chào hỏi, không phải nói thế giới rất to sao, sao với cô thì nó chỉ như quả cầu nhỏ thế? Chính cô cũng có quen vài người, kết quả khi kết giao tùy tiện thì lại có quan hệ khá sâu với Tổng Dật Hàng.

“Gần mười năm không gặp. Bố tôi thường xuyên nhắc tới anh, về sau xin Tổng tiên sinh để ý một chút.” Mặc dù Khương Doanh đang cầu xin nhưng không kiêu ngạo cũng chẳng xiêm nhỉnh.

Tổng Dật Hàng bùng ly rượu cười khê: “Nghe Lương Cầm nói cô là bạn thân của cô ấy, vậy mong Khương tiểu thư đối tốt với Lương Cầm chút nhé. Chỉ cần Lương Cầm vui vẻ thì để ý ai với tôi không thành vấn đề.”

“Nếu Lương Cầm là bạn thân nhất của tôi, chẳng cần anh nhắc nhở thì tôi cũng biết những việc tôi nên làm.” Giọng nói Khương Doanh có chút lạnh lùng.

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng rồi lại nhìn Khương Doanh: Sao cô lại cảm thấy những ý lờ đang bắn tung tóe bốn phía vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đối mặt với sự khiêu khích của Khương Doanh, Tống Dật Hàng rất thông thả: “Lương Cẩm ít tiếp xúc với xã hội, tính cách lại đơn thuần, tự nhiên tôi sẽ nghĩ cách bảo vệ cô ấy, Khương tiểu thư không cần đa tâm quá nhiều.”

Tống Dật Hàng nói xong, thỉnh thoảng nắm vai Hứa Lương Cẩm, lúc lại vuốt tóc cô, khiến Hứa Lương Cẩm rúc cổ trốn đi.

“trên người em có sâu à?” Tống Dật Hàng lười thảng tay cô ra, có chút mất hứng.

Người này đúng là đa nhân cách, này anh trai, ba ngày trước tôi với anh còn cãi nhau ầm ĩ đấy, mất trí à? Ngay lúc này lại còn vuốt ve thân mật, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, nhất định Khương Doanh đang nghĩ là cô lừa cô ấy!

“Lương Cẩm, đến đây uống với anh một chén nào, hôm nay trong người em có thứ gì quý giá không? thật ra trong ví anh có không ít tiền, nếu không thì em trông hộ anh nhé, ha ha....” Mạnh Tề cười ha hả đưa ly rượu cho Hứa Lương Cẩm, lại trêu đùa, đồng thời anh cũng rất tò mò việc cô gái nhỏ này ở cùng với Tống Dật Hàng, hơn nữa có vẻ như hai người thân thiết hơn khá nhiều.

Hứa Lương Cẩm xấu hổ nhanh tay cầm ly rượu: “anh Mạnh đừng đùa nữa, lần trước là em uống say mà.”

“Em ăn com chưa?” Tống Dật Hàng cúi đầu hỏi, đôi môi ghé vào tai Hứa Lương Cẩm nói.

Hứa Lương Cẩm hít sâu: “Có ăn một ít.”

“Dương Hoa, Lương Cẩm chưa ăn com này.” Tống Dật Hàng nói một tiếng.

Dương Hoa nhận lệnh đứng lên: “Này, tớ miễn phí rượu thì cũng thôi đi, còn muốn tớ làm đầu bếp nữa sao? Số tôi khổ quá mà!”

“Cậu cứ đi nấu com đi, hôm nay tớ cũng vẫn trả tiền như bình thường thôi.” Tống Dật Hàng phất tay với Dương Hoa, lúc này Dương Hoa mới vui vẻ rời đi.

Hứa Lương Cẩm chờ Dương Hoa làm com xong thì đưa đến trước mặt cô, cô cũng không có cách nào tiếp xúc với Khương Doanh nữa, chỉ buồn bực ngồi ăn, nghe Tống Dật Hàng nói chuyện thì cô cũng chẳng hiểu là đang nói gì, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ rồi nhìn Khương Doanh, không biết là phải giải thích như thế nào thì cậu ấy mới không tức giận đấy.

“Thời gian không còn sớm nữa, muốn lên tầng cao nhất ngắm sao không?” Dương Hoa nhìn Tống Dật Hàng hỏi.

Tống Dật Hàng lắc đầu: “không đi.”

“Nếu cậu không đi thì tớ cũng không bảo họ mở trần nhà nữa.”

Tống Dật Hàng gật đầu: “Cậu tìm người đưa Khương tiểu thư về đi, cậu không uống rượu thì đưa tớ với Lương Cẩm về nhà.”

“Lại còn muốn làm khổ tôi nữa à.” Dương Hoa không tình nguyện oán thán.

“Tớ nhập một con xe gì cậu không biết à? Chỉ có hai người ngồi thì ba người ngồi cũng chẳng sao đâu, cậu đưa bọn tớ về nhà, cậu đi thỏa thích rồi ngày mai đem về cho tớ, cậu không vui à?”

Dương Hoa thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cậu cho tớ lái thật à?”

Tống Dật Hàng cười: “Cho cậu lái, người khác lái tớ chẳng yên tâm”

Dương Hoa kích động không ngồi nổi, thẳng thừng thúc giục Tống Dật Hàng về nhà mau, xem như nếu hoàn thành nhiệm vụ thì con xe kia anh sẽ được lái rồi.

“Em về cùng Khương Doanh, không cần rắc rối như thế đâu.” Hứa Lương Cẩm không muốn đi cùng Tống Dật Hàng.

“cô ấy không tiện đường, đi thôi.” Tống Dật Hàng không nói liền kéo cô lên luôn, mang cô ra ngoài.

“Làm sao anh biết cô ấy không tiện đường đưa em về chứ?” Hứa Lương Cẩm nghĩ nghĩ rồi ra hiệu cho Khương Doanh nhưng không thành công, Tống Dật Hàng lại nắm tay cô chặt quá.

“anh đoán vậy.”

Hứa Lương Cẩm không thêm nhắc, khi xuống hầm để xe thì giật mình oán thán: Xe này nhìn đẹp quá, trong giống như những con xe ở trong phim bước ra vậy.

“Đây là xe gì vậy?” cô không muốn nói chuyện với Tống Dật Hàng, cho nên mới lui xuống hỏi Dương Hoa.

“Mercedes Benz nguyên con.” Hai mắt Dương Hoa phát sáng

“Có đắt không?”

“anh cũng không rõ Dật Hàng mất bao nhiêu tiền để mua chiếc xe này, nhưng mà với số lượng hạn chế thì phải trên dưới triệu USD đó, xe này phải dùng dầu đạt chuẩn quốc tế và những kỹ sư cao cấp hàng đầu của Ý đấy, phí bảo dưỡng cũng phải 16 -17 vạn chứ ít gì.”

Hứa Lương Cẩm không khỏi lưu luyến, khó trách Tống Dật Hàng quẳng con xe Porche cho cô chẳng khác nào cái áo cà, chiếc xe này mới gọi là xe này! Rốt cuộc thì cô cũng hiểu vì sao Dương Hoa lại vui vì như thế, những chiếc xe thể thao đều là những thứ yêu thích của đàn ông, họ đều muốn lái những con xe đó đến nghiền rồi.

“òn đứng đó làm gì thế!” Tống Dật Hàng đứng phía trước Dương Hoa, có chút không kiên nhẫn.

Hứa Lương Cẩm cùng Dương Hoa nhanh chóng ngồi vào xe, khi xe chạy khỏi hầm thì Hứa Lương Cẩm nói địa chỉ cho Dương Hoa biết.

“Tại sao em còn tức giận vậy, khó trách cả một tối em chẳng nói câu nào.” Tống Dật Hàng nghiêng đầu suy nghĩ muốn hôn Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm lập tức né tránh: “anh ngồi nghiêm túc đi.”

“Quay về chỗ của anh đi, anh thừa nhận ngày hôm đó anh nói hơi quá đáng, về sau em muốn ở đâu thì cứ ở đó, chìa khóa nơi ở anh đã đưa cho em rồi, sao còn dỗi thế?” Tống Dật Hàng cảm thấy anh nên hạ thấp mình một tí, phụ nữ không phải đều thích thế à.

Khi Tống Dật Hàng nói xong, Hứa Lương Cẩm mới nhớ ra chuyện này, lục trong túi đưa chìa khóa ném tới: “Cầm đi, ngày đó em quên không đưa cho anh.”

Tống Dật Hàng bắt đầu đi xa thái dương: “Lương Cẩm, anh đã qua cái thời yêu đương trẻ con rồi, em đừng ầm ĩ với anh nữa, hơn nữa đầu anh bây giờ rất đau, chúng ta đừng cãi nhau nữa được không em?”

Ai cùng anh ta yêu đương lịt nhit chứ, Hứa Lương Cẩm kì quái nhìn Tống Dật Hàng rồi đưa ra kết luận đó! cô nhìn ra Tống Dật Hàng uống rượu đau đầu rồi muốn tìm người hầu hạ anh ta, cho nên mới lạt mềm buộc chặt muốn cô về chỗ ở của anh ta. Từ tối hôm nay cô mới nhận ra cô không thể hiểu nổi con người của Tống Dật Hàng nhưng cô biết tên này rất nguy hiểm, cô không muốn chơi đùa với loại người này đâu!

Lại thêm anh ta hôn vũ công ở quán bar, bây giờ mà bôn lên người cô, nghĩ cô là loại người gì hả! Tuy Hứa Lương Cẩm cô không phải loại soi mói gì nhưng với vấn đề vệ sinh cá nhân thì khá chú trọng.

Tuy nghĩ như thế nhưng Hứa Lương Cẩm cũng chẳng phản bác lại Tống Dật Hàng, chỉ yên lặng ngồi, Dương Hoa ở phía trước thì trung bộ mặt vui vẻ khi người khác gặp họa chỉ ngược nhìn qua kính chiếu hậu xem tiếp bộ phim.

Tống Dật Hàng mỉm cười, chỉ nghĩ là Hứa Lương Cẩm đã hiểu chuyện, cũng không nói nữa, chỉ dựa vào ghế nghĩ ngợi.

“Dừng xe!” Xe tiến vào nội thành Hứa Lương Cầm nói to, dọa hai người giật mình.

“Làm sao thế em?” Tổng Dật Hàng hỏi.

“Buồn nôn! Mau dừng xe lại!”

“Em cũng uống ít rượu mà sao lại buồn nôn thế, có phải lái xe nhanh không em? Dương Hoa, cậu lái chậm thôi!” Tổng Dật Hàng nói xong liền xoa ngực giúp Hứa Lương Cầm.

Dương Hoa sợ Hứa Lương Cầm xe nôn vào xe, lập tức dừng lại một bên đường.

Hứa Lương Cầm bỏ tay Tổng Dật Hàng rồi mở cửa xuống xe, sau đó đi lên mấy bước chân, vẫy taxi rồi ngồi vào đó, đi ngay và luôn.

Vào nội thành thì tiền xe sẽ ít đi một ít, khi Lương Cầm ngồi yên ổn trong xe thì đắc ý cười.

“Ồ tình huống gì kia? Dật Hàng, tớ đoán không nhầm thì cô gái nhỏ Lương Cầm đang buồn nôn khi ở cùng với cậu rồi!” Dương Hoa không nghĩ là sẽ có cô gái nào từ chối Tổng Dật Hàng đấy, không khỏi bái phục Hứa Lương Cầm, đúng là cô bé dũng cảm!

Tổng Dật Hàng đen mặt: “Cậu chú ý lái xe, bớt nói nhảm đi.”

Dương Hoa cười thầm, nhanh chóng lái xe đưa Tổng Dật Hàng về nhà.

Hứa Lương Cầm trở về nhà trọ rồi hôm sau đến nhà ga làm việc, lau xong một lần thì cảm giác khá mệt, trở lại nhà trọ là 7 giờ sáng, vì thế nằm xuống ngủ luôn, khi tỉnh lại đã là 5 giờ chiều, sau khi rửa mặt và mua đồ ăn nhanh lại bắt đầu viết tiểu thuyết, 2h30 sáng thì bắt xe đến nhà ga.

Cứ như vậy rông rã 1 tuần thì từ không quen đã dần quen, nhưng cô lại sụt mồm mấy cân, Hứa Lương Cầm cảm thấy khá hài lòng về cuộc sống bảy giờ đồng thời cũng gọi điện về cho bố mẹ, nói thời gian này cô chưa về nhà được bởi vì sợ Khương Doanh giận cô, cũng không liên lạc lại với cô ấy.

Lại một buổi sáng 7 giờ về nhà, Hứa Lương Cầm mệt mỏi dựa vào giường rồi cảm “lão nhị nhỏ” trong tay đã lâu không dùng.

Ai bảo người nọ đã nếm được tư vị thất tình lục dục rồi, vui thích rồi, cũng ngon ngọt đến nghiện rồi, cảm giác được thân thể của mình, bên trong là những đợt xuân đang tràn về, Hứa Lương Cầm do dự có nên dùng “lão nhị nhỏ” này không. Trước kia cô không hiểu vì sao những cô gái khi trải qua hương vị trái cấm lại không tự chủ được mình thì giờ cô hiểu rồi, tự trách mình lại nghiện quá.

Cứ do dự như thế một lúc thì cô mơ màng ngủ mất.

Vài ngày sau Tổng Dật Hàng không thấy Hứa Lương Cầm liên lạc, nghĩ cô gái này đúng thật nói đi là đi luôn, nếu như thế thì anh cũng không nên để tâm nữa, rõ ràng khi cô nói những lời này, cô chẳng khen anh mà ngược lại còn đẩy anh xa ngăn dậm nữa, phải trái chẳng cần biết cơ mà!

Cho dù nghĩ như thế nhưng cuối cùng Tổng Dật Hàng cũng gọi cho Hứa Lương Cầm xem có nói sao nhưng kết quả anh lại không liên lạc được với cô, di động có kêu nhưng không người nhận, cô gái này đang làm trò mèo gì đây?

Mang theo sự tức giận, Tổng Dật Hàng lái xe đến nhà trọ của Hứa Lương Cầm, người ra mở cửa là Tô Hiếu Vũ.

“Lương Cầm đang ngủ.” Tô Hiếu Vũ cho rằng nếu Tổng Dật Hàng đã tự tìm tới cửa thì rõ ràng anh có để ý tới Lương Cầm, vì thế cũng chẳng làm khó Tổng Dật Hàng, cho anh vào nhà.

Tổng Dật Hàng đến cửa phòng của Hứa Lương Cầm thì nhẹ nhàng đẩy ra.

Thứ này anh phải vất nó đi!!! Tổng Dật Hàng nhìn vật đặt cạnh Hứa Lương Cầm thì thờ ơ rồi, tự nhiên hiểu Hứa Lương Cầm muốn đáp ứng nhu cầu sinh lý, vừa nghĩ tới cô gái chết tiệt này dám dùng nó để thay thế Tổng Dật Hàng anh thì tức không chịu nổi, cầm cái vật trên giường, vứt luôn ra ngoài cửa sổ, anh chẳng cần quan tâm đến gì đến cái vấn đề mình không vứt đồ linh tính nữa.

Ném xong thì đẩy ngăn kéo bàn học của cô ra, lấy bao cao su ra, trở về nằm bên cạnh Hứa Lương Cầm tự cởi quần áo, ôm lấy cô.

Hứa Lương Cầm thỏa mãn trong gió xuân, u mê trong mộng tỉnh lại, vừa có suy nghĩ, đúng là đêm dài lắm mộng, giấc mộng này cũng quá thoải mái đi.

Mở mắt ra nhìn điện thoại bên cạnh mới có 2 giờ chiều, cô dậy cũng sớm.

Vừa định xuống giường thì thiếu chút nữa hét chói tai, người này tại sao lại ở đây? Nhìn Tổng Dật Hàng đang tùm tùm cười, Hứa Lương Cầm vừa sợ vừa giận, đồng thời cảm giác thân thể hơi lạnh lạnh, phát hiện cô không mặc quần áo, hơn nữa những dòng nước thủy triều đó, khiến trong nháy mắt cô đã nhận ra là có chuyện gì xảy ra rồi.

“Tổng Dật Hàng, em có nên gọi cảnh sát hay không nhì, anh quá đáng rồi đó!”

Tổng Dật Hàng cũng không sợ khi bị Hứa Lương Cầm dọa: “Làm việc gì trái luân thường đạo lý sao? Thời điểm anh làm việc thì không phải em rất thích à? Nếu không vì đáng về khó chịu của em thì anh cũng không làm việc này đâu!”

Hứa Lương Cầm đúng thật là không thể chứng minh được tư thế ngủ của mình có khiến người khác ngứa ngáy hay không, nếu vấn đề này giải quyết xong rồi thì cô cũng không muốn dây dưa nhiều với người này: “Em như thế nào cũng không khiến anh xen vào, ai cho phép anh vào đây khi chưa được sự đồng ý của em, lần sau anh đừng có như thế!”

“Sao em lại không nhận điện thoại của anh?” Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm cảnh cáo.

“Đặt chế độ im lặng, không muốn ai quấy rầy khi đang ngủ.”

“Nếu em cảm thấy viết tiểu thuyết mệt quá thì dừng viết nữa, anh tìm việc khác cho em.” Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm vừa mặc đồ ngủ vừa ngáp thì nhũn mảy.

“Em có việc rồi, hơn nữa thu nhập cũng không thấp, không cần anh lo lắng, lúc anh đi thì đóng cửa.” Hứa Lương Cầm mặc áo ngủ xong thì lại nằm xuống ngủ.

“anh không nói anh sẽ đi. Sao em lại có thể dừng rồi mà vất bỏ anh?”

Hứa Lương Cầm chẳng còn sức mà cãi nhau với Tổng Dật Hàng, xoay người quay lưng về phía anh rồi ngủ.

Tổng Dật Hàng nhịn xuống, không chút suy nghĩ cũng nằm xuống luôn: anh phải hỏi cho bằng được Hứa Lương Cầm đang làm việc gì mới được.

Lúc Hứa Lương Cầm tỉnh dậy thì khá trễ, lúc tỉnh lại là 2h50, trong khoảng thời gian này cô mệt muốn chết, sao lại ngủ một giấc dài như thế, cô gấp đến độ chẳng quan tâm Tổng Dật Hàng đang ngủ, Hứa Lương Cầm trực tiếp đá anh xuống rồi thay quần áo.

“Em làm cái quái gì thế Lương Cầm?” Tổng Dật Hàng thiếu chút nữa bị ngã xuống giường, nhìn biểu cảm của Hứa Lương Cầm thì hỏi.

“Làm việc.”

“Công việc của em là gì vậy?”

“Ôi ôi, anh đừng hỏi nữa, em muộn mất rồi!” Hứa Lương Cầm mặc quần áo với tốc độ ánh sáng, trang phục mùa hè ngắn cùn, cầm lấy ví tiền chuẩn bị chạy ra ngoài, Tổng Dật Hàng nhanh chân chặn lại.

“Em không nói rõ em làm gì thì đừng mơ sẽ đi ra ngoài được.” Trễ như vậy mà cô muốn đi làm sao? Tổng Dật Hàng bắt đầu nghĩ về những công việc không đúng đắn.

Hứa Lương Cảm rất tức giận, cô vất vả lắm mới tìm được việc làm, cứ vượt mặt thế sao được!

“anh bỏ ra nào, em làm việc rất đúng đắn!”

Hai người cứ kéo tránh tránh, xoay tại chỗ, Hứa Lương Cảm sao là đối thủ của Tống Dật Hàng được, người ta đã dùng lực một chút đã đè cô xuống giường.

“Tống Dật Hàng, em mà mất công việc này thì em sẽ giết anh!” Thời gian nhất định là không kịp rồi, tàu chạy rất đúng giờ, Hứa Lương Cảm thở hồng hộc cũng không giã dựa nữa.

Tống Dật Hàng ôm Hứa Lương Cảm nói: “anh có tìm một trăm công việc khác nhau cho em, em nói đi, em làm việc gì?”

“Lau toa tàu.”

“Cái gì cơ?” Tống Dật Hàng không hiểu.

“Toa tàu ấy, anh không hiểu sao? Em đến nhà ga và lau toa tàu!”

“Ai giới thiệu cho em việc này?” Tống Dật Hàng cảm thấy người này không đáng tin, sao lại có thể đưa một công việc này cho một cô gái chứ, thể lực không đủ nữa, nếu xảy ra việc gì thì làm sao bây giờ!

“Khương Doanh giới thiệu cho em, làm sao vậy?”

Tống Dật Hàng có chút tức giận: “Đây là người bạn thân tốt nhất mà em nói sao? Cũng chả khác gì bạn bình thường, anh khuyên em về sau nghĩ cho kĩ vào, cẩn thận không một ngày nào đó họ bán em đi đấy.” anh thật không hiểu những người xung quanh Hứa Lương Cảm, chẳng ra gì, một người bình thường cũng không bằng.

“không cho anh nói xấu Khương Doanh, tôi thiếu lúc em khó khăn thì cô ấy tìm mọi cách giúp em. Sao cái gì từ miệng anh cũng nghĩ xấu những người xung quanh em thế? anh làm như ai cũng tính kế như anh sao? anh nghĩ em chỉ hầu hạ anh thôi sao? anh mới không có tư cách làm bạn em!” Người này không phải vì đã biết Khương Doanh biết bản chất của anh ta nên mới khó chịu đúng không?

“Em có chắc là em hiểu rõ cái người mà em gọi là bạn thân không? Được thôi, anh cũng chẳng muốn cãi nhau về vấn đề này nữa, em giới nhất việc gì?”

Giới nhất á? Đề tài chuyển nhanh quá, Hứa Lương Cảm nghi ngờ nhìn Tống Dật Hàng đến mấy lần, nhưng vẫn nghiêm túc tự hỏi rồi nói: “Em có thể ăn.”

Tống Dật Hàng lườm: “anh muốn hỏi năng lực trình độ của em là như thế nào?”

“Ừm... năng lực há, em có thể ăn nhiều nhất 3 bát đó.”

“Hứa Lương Cảm, anh đang tìm việc cho em, em nghiêm túc chút và trả lời câu hỏi của anh đi!” Tống Dật Hàng cảm giác rất thất bại.

“À, là em hiểu sai ý của anh, em trừ việc viết truyện ra thì chả có sở trường gì. Viết tiểu thuyết văn tính là có năng lực đúng không?”

Tống Dật Hàng hoàn toàn bất lực trước năng lực này: “Thôi em không cần nói gì cả, anh sẽ tìm việc cho em, cam đoan công việc đầy gấp mấy lần lau tàu của em! Bây giờ thì đi ngủ!”

Dù thế nào đi nữa thì Hứa Lương Cảm cũng là cô gái nhỏ của anh, sao lại chạy tới chỗ đó mà lau với chả tàu, trừ khi anh chết, bằng không cô đừng có làm loại nghề này!

Bị Tống Dật Hàng ôm chặt vào trong ngực, Hứa Lương Cảm chịu con đoi nên mở to mắt do dự: không rõ bây giờ hai người bọn họ đang là gì nhỉ? Có phải khôi phục như trước không thể, quan hệ thân mật à? Nếu lại ở cùng một chỗ với nhau thì cô biết ăn nói thế nào với Khương Doanh đây!

porsche cayenne

/IMG/

mercedes benz

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

5 giờ chiều thì Tống Dật Hàng và Hứa Lương Cầm đã tỉnh dậy, không có nghỉ ngơi gì nữa, họ đã ngủ quá nhiều.

“Chút nữa ăn gì vậy em?” Tống Dật Hàng hỏi.

Bụng Hứa Lương Cầm đã sớm reo lên, có một miếng dán nhiệt ở sau lưng: “6 giờ rồi à, anh xuống chợ mua chút gì đi.”

“Em đi đi.” Tống Dật Hàng theo thói quen ném ví cho Hứa Lương Cầm

“Em đói đến mức sức chẳng còn, anh không thể tự đi à.”

“Vậy chúng ta cùng đi.” Tống Dật Hàng cũng rất đói bụng nhưng không muốn chen chúc trong chợ.

“Đi, đi đi!” Biết Tống Dật Hàng không chịu đi chợ, tâm trạng Hứa Lương Cầm thẳng băng một ít, vì thể nhanh chóng kéo anh ra cửa.

Theo ý của Hứa Lương Cầm thì hai người bọn họ ở đó và ăn luôn rồi về nhà nhưng Tống Dật Hàng sống chết không muốn ăn ở đây, cứ thích mua về rồi ăn.

“Nhiều người như vậy, anh ăn không thoải mái.” trên đường về, Tống Dật Hàng nhìn khuôn mặt khó chịu của Hứa Lương Cầm thì giải thích.

Hứa Lương Cầm hừ một tiếng: “Nhiều người mới có hứng ăn, anh rõ là trẻ con, không muốn hòa mình với mọi người gì cả.”

Hai người đang nói chuyện thì thấy một đám người vây quanh trước nhà trọ, người người đều tức giận, Hứa Lương Cầm tò mò đến hỏi: “Chị gái, làm sao thế?”

“Là bé Hứa đấy à, em xem bây giờ một số người chẳng có ý thức gì cả, thứ này như vậy mà chẳng bọc kín mà vất đi gì cả, cứ để chênh ềnh ra ngoài kia, sao lại có thể tùy tiện vứt xoạch xuống dưới tầng vậy chứ, may là lúc chị quét dọn thì phát hiện ra đấy, đấy là cả một khu tập thể mà, nếu có đứa trẻ nào nhặt được thì sao? Ảnh hưởng xấu đến chúng nó mất!” Người được Hứa Lương Cầm gọi là chị gái đúng là người trong khu tên là Bảo Viên

Lúc này Hứa Lương Cầm mới nhìn vật chị ấy cầm trên tay, không nghĩ có người cũng dùng loại giống của mình, nhưng mà người này thật đúng là vô ý thức, ý thức quá kém, sao lại có thể vất bừa bãi thế cơ chứ!

Vì thế có tức giận phê phán vài câu, Tống Dật Hàng đứng bên cạnh kéo kéo tay Hứa Lương Cầm: “Về thôi em, lạnh ăn không ngon.”

“Chị gái, em đi trước đây, chị đừng tức giận, gặp loại người không biết xấu hổ như vậy thì không có cách nào khác.” Hứa Lương Cầm an ủi chị Bảo Viên sau đó trở về nhà trọ cùng với Tống Dật Hàng.

“Ồ, sao lại không tìm thấy nh?”

Tống Dật Hàng biết Hứa Lương Cầm tìm cái gì, nhưng chỉ có thể giả ngu hỏi: “Em tìm cái gì thế?”

“Chính là cái ngọc ngậy ấy, em lấy thứ đó để mát xa, ngày hôm qua em để trên giường, sao bây giờ không tìm thấy nh? anh có thấy không?” Hứa Lương Cầm tìm xung quanh, bởi vì vừa gặp chuyện kia nên cô nhớ cô chưa cất vật kia lại.

Tống Dật Hàng không nói lời nào, ngồi vào bàn học buồn bực ần.

“Em hỏi anh, anh có thấy không?” Hứa Lương Cầm thấy Tống Dật Hàng không trả lời, lại hỏi một lần nữa.

Tống Dật Hàng khó xử ngẩng đầu lên nhìn về phía Hứa Lương Cầm, ngày hôm qua trong lúc tức giận nên anh làm ra chuyện không có lý trí, bây giờ không biết nên giải thích với cô thế nào đây.

“Anh nhìn em như thế là ý gì vậy? Em nói này Tống Dật Hàng, anh đừng có nói cái vật ở dưới kia, là của em nh?”

Hứa Lương Cầm nhìn chằm chằm Tống Dật Hàng một hồi, cuối cùng cũng không thể không đối mặt với sự thật, vừa rồi cô mới cùng chị gái mắng mọ lại là cô đang mắng chính mình!

“Tống Dật Hàng, anh có tật xấu gì à? anh nói đi, vì sao anh lại ném đồ của em ra ngoài, còn ném ra ngoài cửa sổ nữa chứ, nếu mà người khác nhìn vật này từ chỗ em xuống thì em đi chết cũng không hết xấu hổ mất!” Hứa Lương Cầm tức giận, hơn 200 đồng cứ thế mà bay ra ngoài cửa sổ luôn, người này đúng là bị điên mà.

Tống Dật Hàng chờ Hứa Lương Cầm nói xong thì mới mở miệng: “Chuyện này đúng là anh không đúng, ngày hôm qua anh nhìn thấy vật này bên cạnh em nên thấy ngứa mắt ném nó ra, không biết ảnh hưởng sau này của nó, đúng là không có ý thức rồi. anh xin lỗi, em nghĩ đi, em muốn anh bồi thường cái gì nào? Nếu việc đó khiến em thoải mái hơn, về sau em đừng dùng thứ này nữa, nếu đau xương sống hay thất lưng thì anh mua gết mát xa cho em, đừng có dùng cái đồ kia nữa.”

Với thái độ thành khẩn cùng nhún nhường của Tống Dật Hàng khiến Hứa Lương Cầm không thể phát hỏa được nữa, người này đúng là nhiều mặt mà. Người bình thường chỉ có hai mặt, mặt trong và mặt ngoài thôi, biểu cảm bên trong với bên ngoài không khác là mấy. Mà Tống Dật Hàng này thì quá là..... cả mặt trong lẫn mặt ngoài cũng không chỉ có hai mặt thôi đâu, thật đúng là siêu nhân.

Hơn nữa đồ cũng ném đi rồi, cô còn làm gì được nữa? không bị phát hiện ra cũng là quá may mắn rồi.

“Thôi được rồi, lần sau anh chú ý một chút, nghe chưa. Về phần bồi thường thì không cần, tìm việc cho em là được rồi.” Hứa Lương Cầm đi ra ngoài rửa tay, sau đó ngồi trên giường bắt đầu ăn, cô đói quá.

Tổng Dật Hàng tiếp tục ăn, vừa ăn vừa không nhịn được cười: Tính nết cô gái nhỏ của anh quá tốt, dễ dàng dễ ngọt!

Ăn xong thì Tổng Dật Hàng nghỉ ngơi một chút rồi nói với Hứa Lương Cầm là anh đi ra ngoài vì có việc bận, Hứa Lương Cầm phất phất tay ý muốn anh cuốn xéo luôn đi, Tổng Dật Hàng cười xoa đầu cô: “Tối anh về.”

Chờ Tổng Dật Hàng đi, Hứa Lương Cầm cầm điện thoại gọi cho Khương Doanh.

“Alo.” Khương Doanh nhàn nhạt nói.

Hứa Lương Cầm trong lòng không nắm chắc lắm: “Khương Doanh, chúng ta có thể gặp mặt nhau được không?”

“Có thể, giữa trưa tới đến chỗ cậu.”

“Cậu đừng đến, tới đến công ty cậu tìm cậu là được mà.”

“không cần, trời nóng như thế cậu ngại ngơ trên đường làm gì, tới lái xe là được.”

Nghĩ đến bây giờ Khương Doanh còn suy nghĩ cho cô, Hứa Lương Cầm cảm thấy ảm áp.

Khương Doanh nói giữa trưa đến, kết quả không đến 11 giờ đã đến nhà trọ của Hứa Lương Cầm.

“Khương Doanh, không phải tớ có ý giấu chuyện tớ có quan hệ với Tổng Dật Hàng.” Hứa Lương Cầm nhìn Khương Doanh không chút biểu cảm thì thấp thòm.

Khương Doanh nhìn Hứa Lương Cầm đối diện một hồi lâu mới nói: “Lương Cầm, tớ không nghĩ cậu lại gạt tớ, có phải cậu biết tớ sẽ ngăn cậu tiếp xúc với Tổng Dật Hàng không? Còn nói là tập xe cùng, cậu có biết mấy ngày này trong lòng tớ rất khó chịu không?”

“Khương Doanh, thật sự tớ không muốn lừa cậu, ngày đó quả thật tớ cãi nhau với Tổng Dật Hàng, tớ cũng cho là mình với anh ta chẳng gặp nhau nữa, cho nên cảm thấy không cần nói ra. Còn có lần xem mắt đó thật sự tớ không biết anh ta, sau đó có duyên gặp lại ở chỗ tập xe, từ đó về sau mới liên lạc với nhau nhiều hơn, cái này tớ thế tớ không nói dối. Tớ không nghĩ là ngày hôm đó trên quán bar anh ta lại biểu hiện như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, tớ không rời đi cùng cậu là tớ không đúng, tớ rất xin lỗi.”

Khương Doanh thở dài: “Chuyện này tớ cũng không trách cậu được, dù sao thì chuyện công ty của tớ còn phải dựa vào nhà bọn họ cung ứng nữa, may là cậu với anh ta cũng không cãi nhau lâu, bằng không với tính khí của anh thì nhất định sẽ trách lên đầu tớ mất. Lương Cầm, tớ sẽ không vì nguyên nhân riêng của mình mà ngăn cản hạnh phúc của cậu, chỉ là Tổng Dật Hàng có phải là người đem lại hạnh phúc cho cậu hay không thì rất khó nói, điều kiện của anh ta quá tốt, tình yêu lại quá nhiều. thật ra với bản thân tớ mà nói thì tớ rất mong hai cậu có thể ở chung với nhau.”

Hứa Lương Cầm nghe xong không hiểu nhìn Khương Doanh.

Khương Doanh cười nhẹ: “Nếu cậu ở với anh ta cùng một chỗ, chỉ bằng với quan hệ của hai chúng ta, Tổng Dật Hàng nhất định sẽ chiều cổ gia đình tớ. Nhưng thâm phẩm của anh ta khiến tớ lo lắng cậu sẽ bị tổn thương, nếu như thế tớ tình nguyện mong cậu rời xa anh ta để anh ta không làm đau cậu.”

“nói như thế là cậu không giận tớ đúng không?” Hứa Lương Cầm ôm bả vai Khương Doanh.

Khương Doanh cười lớn: “Tức giận gì chứ, cậu là đồ không tìm không phải, tớ nào dám giận chứ? Tớ chỉ giận mình đến chết thôi, cậu có làm gì đâu! Đúng rồi, ngày đó về sau cậu với anh ta có phát sinh gì không?”

Hứa Lương Cầm gật đầu: “Ngày đó xe đang đi được nửa đường thì tớ nhảy xuống bắt taxi, ngày hôm qua anh ấy tới tìm tớ, cũng như chẳng có việc gì lại ở với nhau rồi.”

“Li kỳ thế cơ á? khó có dịp Tổng thiếu gia lại có thể hạ mình bám vào cơ đấy.” Khương Doanh rất kinh ngạc.

“Ai biết anh ta bị làm sao. Khương Doanh, tớ cũng có chuyện muốn hỏi cậu.”

“Hỏi đi.”

“Cậu cùng Tổng Dật Hàng có phải phát sinh chuyện gì không vui không? Bằng không thì tớ thấy cậu ít khi biểu hiện địch ý với người khác lắm, nếu cậu có khúc mắc gì với anh ta, tớ sẽ không gặp anh ta nữa.” Hứa Lương Cầm nghĩ mấy năm trước bởi vì gia cảnh nên Khương Doanh mới quen biết với Tổng Dật Hàng, sau đó hai người cũng từng có đoạn tình cảm sâu nên Khương Doanh mới có thái độ như vậy với Tổng Dật Hàng.

Việc này không trách được cô đoán lung tung, loại việc này rất dễ phát sinh mà, Khương Doanh lớn hơn cô hai tuổi, 10 năm trước đúng là một cô gái khoe sắc, Tổng Dật Hàng nhìn thấy mỹ nhân như thế sao không động lòng cho được.

Hơn nữa vị đáng của tình yêu nhất định tồn tại một loại hận thâm sâu, càng yêu càng hận nhiều, nếu trong lòng Khương Doanh bị tra tấn như thế thì cô nên chấm dứt với Tổng Dật Hàng.

“Chớ nghĩ bậy, tớ với Tổng Dật Hàng dù có phát sinh cái gì thì cũng không như cậu nghĩ đâu, cậu muốn làm gì thì làm đi, chỉ cần đừng để nói ra nói vào không tốt thôi. Nếu về sau có chuyện gì khó xử thì tìm tớ, tớ sẽ giải quyết cho cậu.”

“Vậy thì tốt rồi, như thế tớ sẽ không lo lắng nữa, quan hệ của tớ cùng anh ta cũng không thể nói rõ, chỉ dựa vào cảm xúc mà ở với nhau thôi.” Nếu Khương Doanh không muốn nói thì chuyện năm đó thì cô cũng không muốn ép.

Đúng là Hứa Lương Cầm nghĩ Tổng Dật Hàng không chỉ đề thỏa mãn sinh lý mà còn giúp cô tìm công việc trong thời buổi khó khăn này, người này một thân điều kiện tốt nên cô cũng không muốn soi mói kỳ quá. Mà Tổng Dật Hàng cũng rất hài lòng với cô học sinh là cô, đòi hỏi đến chết đi sống lại, mặc phải trái đúng sai, hai người khi ở với nhau thì khá ăn ý.

Quan trọng là khi bọn họ bên nhau cũng không quan tâm đến việc riêng của đối phương, cô cũng không can thiệp chuyện Tổng Dật Hàng có tìm đàn bà khác ngoài cô hay không, tự nhiên Tổng Dật Hàng cũng không can thiệp vào cuộc sống của cô, tuy rằng cô không phát triển với đối tượng nào khác, nhưng vạn nhất một ngày đẹp trời nào đó có đối tượng mà cô muốn kết hôn thì lúc đó cô sẽ tách ra khỏi Tổng Dật Hàng, chính cô cũng không phải là chân đạp mấy chiếc thuyền mà.

“Cậu luôn có những ý nghĩ quái đản, tựa như Tô Hiểu Vũ nói khi gặp đẹp trai nhà giàu mà không chiếm chút tiện nghi thì coi như chịu thiệt rồi, thôi tùy cậu, cậu cảm thấy tốt là được. Được rồi, giờ nói chuyện nghiêm túc này, bên chỗ nhà ga nói không thấy cậu đến làm việc, sao thế?”

nói đến chuyện này, Hứa Lương Cầm trưng gương mặt xin lỗi ra: “Còn không phải do Tổng Dật Hàng sao? anh ấy nói tớ làm việc ở đây, dọa anh ấy đau tim, cho nên không cho tớ đi, còn nói sẽ tìm cho tớ một công việc khác, cậu nói hộ tớ bên kia nhé, tớ ngại quá.”

Khương Doanh gật đầu: “Như thế cũng tốt, bằng không thì tớ cũng lo lắng, xem ra Tổng Dật Hàng quan tâm cậu lắm, thời gian không còn sớm, tớ về công ty đây.”

Hứa Lương Cầm tiễn Khương Doanh xong thì tâm tình tốt hẳn, tình bạn của hai người không bị phá hỏng nên cô cảm thấy vui vẻ.

Buổi tối, Tổng Dật Hàng đưa Hứa Lương Cầm về chỗ ở của anh, nói nơi này quá nhỏ, anh không thoải mái, tâm tình Hứa Lương Cầm rất tốt nên không chống đối Tổng Dật Hàng, sáng khoai đồng ý.

Tổng Dật Hàng vẫn đi con xe Mercedes Benz nguyên con phiên bản hạn chế, lúc Hứa Lương Cầm đi trên đường thấy không ít người cầm điện thoại chụp ảnh quanh chiếc xe, vì thế mang về mặt đặc ý đến đó, xem ra đi cùng Tổng Dật Hàng nên cô được thơm lây, Hứa Lương Cầm tự kiểm điểm một chút.

Đến chỗ ở của Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm thấy anh dừng ở một chỗ thiết kế riêng cho đậu xe, chỗ đậu xe này rất lớn, xung quanh không có tấm chắn gì, bên trong còn một chiếc xe khác nữa, bốn phía cũng không có xe nào nữa.

“Xe này của ai thế? Cũng rất đẹp nhì. Cái này em biết nè, Ferrari đúng không anh?” Chờ Tổng Dật Hàng dùng xe thì Hứa Lương Cầm vui vẻ chỉ vào chiếc xe kia hỏi Tổng Dật Hàng.

“Có kiến thức đấy, Ferrerri 458, được coi là công trình cao nhất trong giới xe hơi đấy em.” Tổng Dật Hàng cười nói.

cô chỉ biết là Ferrari chứ chẳng biết xe gì, nhưng đại khái là rất đắt rồi, Hứa Lương Cầm lười hỏi giá.

“Em thích à? Nếu em chăm chỉ mang chiếc SUV kia đi luyện tập thì chờ em đi tốt anh sẽ cho em lái chiếc này, nhưng mà để an toàn nhất thì kỹ thuật của em phải nhuần nhuyễn.”

“Chiếc xe này cũng là của anh á?” Lúc này Hứa Lương Cầm mới hiểu.

Tổng Dật Hàng cười gật đầu: “Đúng vậy thưa công chúa.”

Khó trách đúng là đãi ngộ đặc biệt, hai chiếc xe này mà có mệnh hệ gì, chi sợ không bồi thường nổi, chi nghĩ chỗ đậu xe có đến 10 cái camera thì khá tuyệt mật rồi còn gì.

Xe sang thế, sao cô dám động vào chứ!

“Lên tầng thôi, anh đã đặt bát tét với rượu vang đỏ rồi, chúng ta ăn ngon một bữa đi.” Tổng Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm vào thang máy.

Thăng đến lúc Hứa Lương Cầm hiểu ý ăn ngon của Tổng Dật Hàng thì đúng là hơi khoa trương rồi, bần cơm chữ nhạt đầy thức ăn, không cần nói bánh trái cùng hoa quả, chỉ nhìn thôi đã rất mê người.

“Sao lại sang trọng thế?” Hứa Lương Cầm nuốt nước bọt.

“Tất nhiên là nhận lỗi rồi.” Tổng Dật Hàng kéo ghế cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm có chút cảm động: “Em không sao mà, sao anh còn trịnh trọng đặt nhiều thứ vậy, ăn sao hết chứ.”

“Năng lực của em sao anh dám xem thường, ăn không hết thì cho vào tủ lạnh, anh không thể để Lương Cầm của chúng ta không ăn no được.”

Hứa Lương Cầm lập tức mỉm cười, cảm ly rượu lên hương Tổng Dật Hàng, Tổng Dật Hàng cũng nâng ly hướng Hứa Lương Cầm cười.

một bữa cơm rất ngon, sau đó Hứa Lương Cầm rất chịu khó lau dọn, lại đem thức ăn thừa gói lại để vào tủ lạnh, Tổng Dật Hàng chờ Hứa Lương Cầm làm xong thì vào phòng ngủ.

Hứa Lương Cầm đẩy phòng ngủ ra, Tổng Dật Hàng mở đèn ra, sau khi Hứa Lương Cầm thích ứng được với ánh sáng thì ngáy người.

Chỉ thấy trong phòng ngập tràn hoa tươi, hơn nữa cô còn chưa thấy những bông hoa rực rỡ như thế, bởi vì mỗi nhóm hoa đều có những màu sắc khác nhau.

“Hoa gì thế anh?” Hứa Lương Cầm có chút lắp bắp.

“Hoa hồng Ecuador, chờ hai chuyến xe tới đây, Lương Cầm, chuyện ngày hôm qua anh xin lỗi nhé, để em chịu ủy khuất rồi.”

Hứa Lương Cầm thiếu chút nữa bật khóc, Tổng đại gia quả biết lừa tình, cô lau khóe mắt không nói ra lời.

Tổng Dật Hàng ôm từ phía sau, ở bên tai thấp giọng nói: “Có gì mà cảm động chứ? Về sau anh sẽ không sợ tái phạm nữa đâu.” nói xong lại khẽ cắn lên tai Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm không kìm nổi xoay người hôn trả lại Tổng Dật Hàng. Đêm này bắt kẻ Tổng Dật Hàng làm gì cô đều kệ, đi đến cùng trời với anh!

Bởi vậy Tổng Dật Hàng dùng một đại tiệc cùng rừng hoa đôi lấy cả đêm phóng túng.

Đến ngày hôm sau hai người đều không dậy nổi, lại mất một ngày trên giường.

Hứa Lương Cầm đỡ thắt lưng đáng thương vào phòng bếp, nghĩ đem thứ gì đó trong tủ lạnh hâm nóng lên để ăn cơm, trưa nay cô cùng Tổng Dật Hàng quần quýt mãi mới dừng, sau đó ngủ đến bây giờ, hai người đều rất đói bụng, Tổng Dật Hàng không chịu dậy, cô đành mang cái thân đau nhức đi xuống bếp.

đã lớn tuổi rồi nên không chịu được những động tác kịch liệt thế, bây giờ cả thắt lưng với chân đều đau chết đi được.

Tùy tiện lấy vài món bỏ vào lò vi sóng, Hứa Lương Cầm vừa cầm điện thoại xem mấy tin tức giải trí.

Đột nhiên đi động rung, Hứa Lương Cầm nhìn số lạ nhưng vẫn nghe: “Alo?”

“Lương Cầm à, tôi là Quách Mộng Thanh đây.”

“Ồ, chào cô, cô tìm tôi có việc gì à?” Hứa Lương Cầm nghĩ Hội Hạnh Phúc có việc gì rồi, Uông Tân Dương muốn Quách Mộng Thanh gọi cho cô chẳng.

“Có có rảnh không, tôi tâm sự với cô được không?”

“Làm sao vậy?” Minh và Quách Mộng Thanh đầu thần đến mức này.

Quách Mộng Thanh trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới trầm thấp nói: “Tôi quyết định chia tay Tân Dương.”

“cô suy nghĩ kỹ chưa?” Hứa Lương Cầm nhăn mày lại.

“Tôi đã lo lắng rất lâu rồi, cũng rất thận trọng mới ra quyết định như vậy. Thực ra sau ngày từ quán bar trở về, tôi vẫn không quên được Tổng Dật Hàng. Tuy rằng trước kia chúng tôi ở chung với nhau rồi chia tay, nhưng bây giờ nếu anh ấy trở lại, chúng tôi lại còn gặp lại nhau, tôi biết là ông trời an bài cho mình, hơn nữa tôi cũng tin tưởng rằng tôi có thể đánh bại được cô gái người Nhật kia!”

cô muốn đánh bại thì không chỉ có cô gái người Nhật kia thôi đâu! Lúc này lò vi sóng “Đình” một tiếng, Hứa Lương Cầm cảm thấy cô chẳng còn đói bụng nữa.

Ferrari 458

Hoa hồng Ecuador (một trong những loại hoa đẹp nhất thế giới, trên thị trường từ 90-100k một bông đầy các gái ạ)

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hứa Lương Cầm hẹn thời gian gấp mặt nói chuyện với Quách Mộng Thanh xong, ngày người một lúc thì bụng thức ăn đến phòng ngủ.

“Sao em lâu thế?” Thấy Hứa Lương Cầm bước vào, Tống Dật Hằng lười biếng dựa vào giường hỏi, anh cảm thấy nếu cứ nằm nhả ở cùng một chỗ với Hứa Lương Cầm thì rất thích, sau một ngày làm việc mệt mỏi thì về nhà có người nấu cơm cho ăn, tuy Hứa Lương Cầm nấu không ngon lắm nhưng rất chăm chỉ nấu ăn, điểm ấy khiến anh rất hài lòng. Hơn nữa cô luôn an tĩnh, không cần nhìn với anh, không có quá nhiều yêu cầu, lúc ở trên giường là một học sinh hiếu học, biểu hiện rất tự nhiên không nhân nhố thẹn thùng cũng không có ý khoa trương, cái này cho anh cảm giác rất tốt, cuộc sống như thế với anh là quá hài lòng rồi.

“Vừa rồi có người bên Hội Hạnh Phúc gọi đến nói có một số hoạt động muốn em tới trợ giúp.” Đưa cơm cho Tống Dật Hằng, Hứa Lương Cầm ngồi ở bên giường nói.

“Em không ăn à?”

“Vừa nãy em đói quá nên ăn trước rồi.”

Tống Dật Hằng uống một ngụm nước trái cây, sau đó nói: “Ngày mai anh đưa em đi.”

“không cần đâu, tự em đi là được rồi, anh đừng chậm trễ công việc của mình.” Hứa Lương Cầm không muốn cho anh biết cô đi gặp Quách Mộng Thanh.

Tống Dật Hằng nghĩ nghĩ cũng không kiên trì nữa, chờ anh ăn xong thì Hứa Lương Cầm đem đồ ăn vào phòng bếp, trở lại phòng ngủ thì hai người khá mệt rồi, vì thế chỉ một lúc lại lăn ra ngủ tiếp.

Sau khi trời sáng, Hứa Lương Cầm lại làm đồ ăn sáng, dọn dẹp một chút thì Tống Dật Hằng đi làm, cô cũng sửa sang một chút rồi đi gặp Quách Mộng Thanh.

Hứa Lương Cầm hẹn Quách Mộng Thanh ở một phòng nhỏ trong Hội Hạnh Phúc, lúc cô đến thì Quách Mộng Thanh đã ở đó trước rồi.

“cô đến rồi à?” Quách Mộng Thanh cười hỏi.

Thế nhưng Hứa Lương Cầm không cười nói: “Chúng ta vào chuyện luôn đi, thật sự cô cùng Tân Dương chia tay sao? Tân Dương thật sự thích cô mà, tôi chưa thấy anh ấy để ý một người phụ nữ nào như vậy.”

“Tôi qua khi nói chuyện điện thoại với cô xong, tôi liền gọi cho Tân Dương nói chia tay, nhất thời anh ấy không chấp nhận nổi, tôi biết anh ấy tốt với tôi chứ, nhưng không vì lý do anh ấy tốt mà tôi làm như thế.”

Hứa Lương Cầm không nghĩ Quách Mộng Thanh lại vội vã muốn chia tay với Tân Dương như vậy, cho nên không khỏi tức giận: “không phải cô nói là chia tay Tống Dật Hằng rồi chấp nhận cuộc sống với Tân Dương sao? Mà tại sao cô lại nói chuyện hai người chia tay với tôi chứ?”

“Nếu chưa gặp người khiến tôi động lòng thì chọn Tân Dương là tốt nhất nhưng tôi không thể không chế tình cảm của mình, sở dĩ tôi nói chuyện này với cô vì tôi nghĩ cô là bạn lâu năm của Tân Dương cho nên mong cô đi khuyên anh ấy một chút, không nên quá đau khổ, không nên dây dưa với người không yêu mình, như vậy sẽ bị tổn thương nhiều hơn.”

“Tôi nghĩ không phải vì lý do tôi là bạn của Ưông Tân Dương đâu, mà quan trọng tôi là bạn của Tống Dật Hằng cơ, cô muốn gì ở tôi?” Hứa Lương Cầm nhìn thẳng khuôn mặt thanh lệ của Quách Mộng Thanh.

Quách Mộng Thanh hơi giật mình, cô chút giật mình với Hứa Lương Cầm ngồi đối diện, trong ấn tượng của cô, Hứa Lương Cầm chỉ là một cô gái rất tâm thường, thậm chí có chút hèn yếu nữa, không nghĩ tới hôm nay vì biến cố của Ưông Tân Dương mà cô trở nên khá sắc bén.

Hỏi giật mình rồi cô nở nụ cười: “cô quá nhiên yêu Ưông Tân Dương rất nhiều.”

“cô nói vậy?” Hứa Lương Cầm nhu mày.

“Lương Cầm, không cần giấu tôi, trước kia có người nói cô thầm yêu Tân Dương nhiều năm tôi còn không tin, nhưng trải qua một thời gian thì tôi tin rồi. Chính cô không biết người bình thường nhìn tình cảm của cô đối với Ưông Tân Dương rõ thế nào đâu, ngày đó khi nghĩ thức khai mạc xong thì cô vội vàng rời đi, theo tôi hiểu không phải là cô thấy tổn thương đó chứ.”

“Ai nói với tôi thầm yêu Ưông Tân Dương?”

“Trần Mĩ Nhạc, cô ta còn nói tôi nên đề phòng cô.” Quách Mộng Thanh trả lời rõ ràng.

cô biết Trần Mĩ Nhạc sẽ không làm chuyện tốt gì mà, lại còn ở trước mặt Quách Mộng Thanh nói xấu cô nữa! Tại sao cô ta không nói cô ta cũng thầm yêu Ưông Tân Dương đi? Tuy Hứa Lương Cầm rất tức giận nhưng bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp.

“Chuyện tôi thầm yêu Ưông Tân Dương cũng không phải lý do mà cô buông anh ta đâu.”

Thanh âm Quách Mộng Thanh nhu hòa: “Tất nhiên nguyên nhân tôi chia tay Tân Dương không phải vì cô. Nhưng mà Lương Cầm, thấy cô như vậy, tôi muốn giúp đỡ chút thôi, hiện tại Tân Dương rất đau khổ, cô vừa lúc có thể đi an ủi anh ấy, đây là cơ hội tốt đấy.”

“Sau đó thì sao? Kể tiếp không phải cô yêu cầu tôi tạo cơ hội cho cô cùng Tống Dật Hằng đứng không?” Hứa Lương Cầm tự nhiên biết ý giúp của Quách Mộng Thanh là gì rồi.

Quách Mộng Thanh tuyệt đối không để ý thái độ cứng rắn của Hứa Lương Cầm: “Đây có gì không tốt chứ? Hay là cô cũng không còn yêu Ưông Tân Dương nữa?”

Hứa Lương Cảm cảm thấy phải nói rõ ra: “Ôi, trong lúc đó thì tôi với Tổng Dật Hàng đã chẳng phải quan hệ bạn bè bình thường nữa rồi.”

cô nói như vậy tôi cũng chẳng gạt mình, ai mà chống nổi lại mị lực của Tổng Dật Hàng chứ, thế giới này có mấy ai? Tôi chỉ muốn biết cô có còn yêu Ưông Tân Dương hay không thôi. Nếu cô còn yêu anh ấy, vậy thì đây là một cơ hội tốt cho cô rồi, cô không giúp tôi cũng chẳng sao, chỉ cần khi cô rời khỏi Tổng Dật Hàng thì sân khấu là của tôi, về phần cô gái Nhật Bản kia thì tôi sẽ có hẳn một kế hoạch cho cô ta!” Quách Mộng Thanh nói thẳng mục đích của mình.

Hứa Lương Cảm cũng không đáp lại lời của Quách Mộng Thanh, trong cảm nhận của cô Ưông Tân Dương là bạch mã vương tử, tự nhiên cô muốn ở cùng một chỗ với anh. Nhưng cô không phải đồ ngu, cái này chẳng khác nào công thức một cộng một bằng chết, Quách Mộng Thanh chia tay Ưông Tân Dương, cô có thể chẳng hạn hò được với Ưông Tân Dương mà thật ra là chẳng có quan hệ gì luôn, nếu Ưông Tân Dương mà có ý với cô thì nhiều năm như thế sao chẳng nói năng gì.

Hon nữa Tổng Dật Hàng đối với cô không tệ, mà cô cũng chẳng làm giao dịch mà làm tổn thương hai quan hệ đó, mặc dù cô không muốn ở cùng một chỗ với anh nhưng cũng không dưới tình huống này mà rời bỏ anh đâu.

“Tôi không muốn bắt tay gì với cô cả, cô thích ai thì cứ theo đuổi, không cần mang tôi vào, nhưng tôi khuyên cô một câu, tình cảm là thứ không nên quá miễn cưỡng, không bằng nên quý trọng người yêu mình.” đã có hẳn một Shibata Hisako rồi, lại thêm một Quách Mộng Thanh thì cô cũng chẳng sao cả.

Quách Mộng Thanh nghe xong thì cười châm chọc: “không sao, nhưng mà không có nghĩa là không tranh thủ nó, cô yên lặng nhiều năm như thế thì không khỏi hơi uất ức nhì? Đường nhiên việc cô không muốn rời khỏi Tổng Dật Hàng thì tôi hiểu được, dù sao ai cũng mê những đồ chói lóa, càng không phải nói điều kiện Dật Hàng rất tốt nữa.”

Hứa Lương Cảm không muốn nói nhiều, vì thế đứng lên: “không có chuyện gì thì tôi đi trước, tạm biệt.”

Quách Mộng Thanh gật đầu, sau đó nhìn bóng lưng Hứa Lương Cảm thì hừ một tiếng: tình trường như chiến trường, loại đàn bà như Hứa Lương Cảm rất nhanh thôi sẽ rời khỏi cuộc chơi!

Sau khi Hứa Lương Cảm ra khỏi cũng không về chỗ Tổng Dật Hàng mà về nhà trọ, trong lòng cô bây giờ loạn lăm, muốn biết Ưông Tân Dương ra sao nhưng lại không muốn gọi điện cho anh, sợ anh nghĩ cô nhiều chuyện.

đang trong lúc do dự thì Ưông Tân Dương gọi đến, Hứa Lương Cảm nghe tiếng rung tí nữa là nhảy dựng lên: “Alo, Tân Dương à?”

“Là anh đây.” âm thanh khàn khàn của Ưông Tân Dương vọng lại.

“Tân Dương, anh không sao chứ?”

“Lương Cảm, ngày hôm qua Mộng Thanh muốn chia tay với anh, cô ấy nói đã nói chuyện với em rồi.”

“Ngày hôm qua em nhận được điện thoại của cô ấy.”

“Lương Cảm, anh muốn biết Tổng Dật Hàng rốt cuộc là loại người nào mà khiến Mộng Thanh si mê đến thế, hon nữa nghe nói em biết anh ta, đúng không?”

không ngờ Quách Mộng Thanh lại nói thẳng với Ưông Tân Dương như vậy, Hứa Lương Cảm đành đem chuyện mình biết quan hệ giữa Quách Mộng Thanh và Tổng Dật Hàng nói ra.

Ưông Tân Dương nghe xong không nói gì, cuối cùng kiên định nói: “Nếu người đàn ông kia không quý trọng Mộng Thanh thì anh sẽ không buông tay, Mộng Thanh chỉ hồ đồ nhất thời thôi, nói chung trong lòng người kia không có cô ấy thì cô ấy không tồn tại trong họ rồi, hon nữa Mộng Thanh cũng có tình cảm với anh mà đúng không? Bằng không thì sao cô ấy không ở chung với anh thời gian dài như vậy. Lương Cảm, anh nói thế có đúng không?”

Hứa Lương Cảm biết Ưông Tân Dương rất cần người khác tán thành, như vậy mới có dũng khí kiên trì tiếp, đau lòng nói: “Đúng thế, anh không làm gì sai cả, nếu anh thích thì phải cố gắng nắm giữ lấy, cho dù không thành công nhưng cũng không hối hận.” Những lời Quách Mộng Thanh nói vừa rồi cô không dám nói cho Ưông Tân Dương biết sợ anh đau lòng.

“Lương Cảm, cảm ơn em, bây giờ của anh không được tốt, chờ ngày nào đó anh tìm em nói chuyện sau, hiện tại anh rất cần một người bạn như em ở bên cạnh cô vũ.”

Hứa Lương Cảm không hề nghĩ ngợi lập tức đáp ứng: “Được, anh nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm hại thân thể.”

Ôi, sự việc sao lại phức tạp thế? Ưông Tân Dương thích Quách Mộng Thanh, Quách Mộng Thanh thích Tổng Dật Hàng, Tổng Dật Hàng lại cùng một chỗ với mình, mà cô lại thích Ưông Tân Dương, cái này còn chưa tính tới cô gái hoa anh đào tên Shibata Hisako nữa.

Hứa Lương Cảm rất nhức đầu, mặc kệ đi, cô cứ lẩn lộn với Tổng Dật Hàng là được rồi.

Tổng Dật Hàng ngồi trước bàn nhìn Hứa Lương Cảm đang nằm trên giường trầm tư, anh phát hiện cô luôn ngẩn ngơ mấy ngày nay rồi, nói chuyện công việc cũng không còn háng hái nữa, có lẽ cô khá buồn bực khi ở nhà, cũng nên tìm việc làm cho cô thôi.

“anh đã sắp xếp việc làm rồi.”

“Trước tiên em nói này, em biết nhà anh kinh doanh nhưng anh chớ đem em vào làm một trong những công ty của nhà anh, em không muốn người ta nói ra nói vào.” Hứa Lương Cảm xoay mặt đối diện nói với Tổng Dật Hàng.

Khỏe miệng Tổng Dật Hàng khẽ nhếch cười: “Cái này anh hiểu, anh biết em không muốn làm người đặc biệt, công ty này là của bạn anh, thật đúng là anh ta đang thiếu người, anh thuận miệng giới thiệu em thôi, không có ai biết em đi vào làm như thế nào cả, anh ta cũng làm trong ngành bất động sản với anh luôn.”

“Vậy thì tốt, vậy em làm công việc gì?”

“Chuyện này anh cũng đang suy nghĩ, thật ra làm bên tiêu thụ cũng rèn người và thu nhập cũng cao, làm hậu cần thì không có áp lực lớn nhưng chung quy thì không có phát triển gì cho sau này.”

“Vậy em thử bên tiêu thụ một chút xem sao, nếu không thì làm bên hậu cần.” Hứa Lương Cảm cũng muốn rèn luyện mình.

Tổng Dật Hàng nghĩ nghĩ nói: “Vậy anh sát hạch em nhé, theo em thì nguyên tắc hàng đầu của tiêu thụ là gì?”

Hứa Lương Cảm rất nghiêm túc tự hỏi rồi một lúc sau trả lời: “Da mặt phải……”

“không phải mặt dày, đừng đề cập đến vấn đề quá táo quả cam đó.” Tổng Dật Hàng trực tiếp cắt đứt lời nói của Hứa Lương Cảm.

Làm tiêu thụ mà da mặt không tốt có thể được không? Hứa Lương Cảm nghĩ không ra chỉ chào thua: “Em cũng không biết nữa.”

Tổng Dật Hàng cực kỳ bỏ tay: “Nguyên tắc đầu tiên là phải giao dịch thành công! Mục đích của người bán không phải là muốn người mua mua hàng của họ sao? Hứa Lương Cảm à, em nên làm bên hậu cần thôi.”

“Ồ, được rồi, thế hậu cần thì làm gì vậy anh?” Hứa Lương Cảm cũng biết cô phản ứng chậm, làm việc này đỡ rước phiền toái cho người khác đi.

“Làm đem những con số giao dịch gõ vào máy tính thôi.”

“Công việc này quá đơn giản, cũng dễ dàng với em, tốc độ xử lý của em cũng tốt, vậy tiền lương là bao nhiêu?” Nếu công việc nhẹ như vậy thì tiền chắc cũng không cao lắm.

“Công việc đơn giản nhưng số lượng rất lớn nên phải chú ý không được sai sót, cho nên em phải cực kỳ nghiêm túc, tiền lương là 4000 đồng, buổi trưa thứ hai tuần sau anh đưa em tới đó.”

“Í! Nhiều vậy!” Hứa Lương Cảm gạt mình nói, đãi ngộ này tốt quá rồi.

Tổng Dật Hàng liếc Hứa Lương Cầm một cái: “Nếu anh đã không cho em đi lau toa tàu, còn có thể tìm một công việc lương thấp hơn sao?”

Cũng đúng, Tổng đại gia muốn thể hiện mà, tự nhiên cô quăng người này đi, đúng là khủng. Lúc này Hứa Lương Cầm mới tìm thấy niềm vui trong công việc này.

Tối thứ 6 qua nhanh, ngày chủ nhật Tổng Dật Hàng với Hứa Lương Cầm yên tĩnh ở cùng nhau, ngày thứ hai đến, anh đưa cô đến công ty của bạn mình, Hứa Lương Cầm không ý kiến nói chờ cô ngủ một chút thì sẽ đón xe đến đó.

Bởi vì chủ nhật thức đêm nên đến lúc Hứa Lương Cầm tỉnh lại đã là trưa thứ hai, vốn định ăn cơm xong thì đến chỗ mà Tổng Dật Hàng nói, không ngờ Ông Tân Dương hẹn cô 3 giờ chiều đi ăn cơm.

Hứa Lương Cầm nghĩ chỉ ở chốc lát với Ông Tân Dương nên đáp ứng.

Hai người hẹn ở quán ăn cơm bên cạnh Hội Hạnh Phúc, Hứa Lương Cầm vừa nhìn thấy khuôn mặt hốc hác của Ông Tân Dương thì hoảng sợ.

“Tân Dương, sao anh lại gầy thế?” anh đứng là vì chuyện tình cảm với Quách Mộng Thanh nên mới bị tổn thương đến dạng này rồi.

Ông Tân Dương cười khò: “Đừng nói nữa, bố mẹ anh đã bị dọa sợ rồi. Trước gọi món đi, hôm nay anh muốn không say không về.”

Hứa Lương Cầm vốn muốn ngăn cản nhưng nghĩ lại trong lòng anh ấy có khúc mắc, nếu có thể làm anh nhẹ lòng thì kệ đi, vì thế liền đồng ý để Ông Tân Dương gọi đồ ăn cùng bía, sau đó thừa dịp anh đi vệ sinh thì gọi cho Tổng Dật Hàng nói chiều tối cô mới qua được, không cần gọi điện và không cần đến đón, cô đành phải bỏ qua khâu chuẩn bị rồi.

Cùng lúc đó Quách Mộng Thanh mang về mặt vui sướng ngồi đối diện với Tổng Dật Hàng: “Dật Hàng, em không nghĩ anh sẽ đến gặp em.”

“Nếu là bạn bè, em hẹn anh, thì anh sẽ tự đến đây.” Tổng Dật Hàng không có hứng thú với việc Quách Mộng Thanh biết số điện thoại của anh, hôm nay anh cũng muốn chấm dứt hoàn toàn với cô nàng, bởi vì lúc trước dù sao anh không lời nào mà đi cùng Shibata Hisako rồi khỏi nước anh.

“Dật Hàng, thật sự em không biết em sai ở đâu, vì sao anh lại không nói gì mà đi với cô gái người Nhật đó?” Hồi tưởng lại chuyện cũ, Quách Mộng Thanh không nhận được mà đau khổ.

Tổng Dật Hàng cầm khăn tay trên bàn đưa cho Quách Mộng Thanh, giọng nói êm hòa: “Em không có làm gì sai hết, hoàn toàn là nguyên nhân từ anh thôi. Mộng Thanh, chuyện của chúng ta đã qua rồi, anh rất xin lỗi khi không lời nào mà biệt, chúng ta ở cùng một chỗ rất vui vẻ thoải mái, nhưng chỉ đến thế thôi.”

“Làm sao có thể như thế? Khi đó anh nói thích em mà, còn nói lúc chúng ta ở cùng với nhau rất tốt, chúng ta ở cùng với nhau, từng ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều không nhằm chán chút nào, tình cảm như thế sao có thể chặt đứt nó? anh đừng gạt em! Dật Hàng, em tin anh có nỗi khổ khi ở cùng cô gái người Nhật kia.”

“Chẳng có nguyên nhân nào cả, anh chỉ ở tạm thời với em khi cô ấy đang lựa chọn, Hisako rất hợp với anh. Giữa chúng ta quá là có tình cảm nhưng với anh luôn có cái gì đó thiếu thiếu, mọi người ở cùng với nhau vui sướng nên chẳng để ý thời gian dài hay ngắn thôi.”

Quách Mộng Thanh vẫn không tin Tổng Dật Hàng không có tình cảm với cô, vì thế khẩn cầu: “Dật Hàng, nếu anh nói anh không có tình cảm với em thì hãy cho chúng ta một cơ hội, em biết cảm giác rất quan trọng nhưng nếu anh chịu cho em một cơ hội, em cam đoan chúng ta vẫn quay về cuộc sống trước kia mà, được không anh?”

Tổng Dật Hàng bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn nữa, nhìn đồng hồ nghĩ Hứa Lương Cầm đã đến rồi.

“Mộng Thanh, anh chỉ có thể giải thích như vậy thôi. Về sau em cần anh giúp gì thì anh sẽ cố hết sức, trừ việc đó ra anh mong chúng ta đừng nên gặp nhau nữa.” Tổng Dật Hàng nói dứt khoát, nếu không có cảm giác thì anh cũng không nên níu kéo gì cho mệt, bằng không thì phiền lắm.

“Sao anh có thể tuyệt tình đến thế?” Quách Mộng Thanh khó có thể chấp nhận người đàn ông đã từng yêu chiều mình, nhưng nay lại có thể lạnh lùng vô tình đến vậy.

“Có một số việc cố ép cũng không hay.” Tổng Dật Hàng đứng lên rồi đi.

“Vậy Hứa Lương Cầm thì sao?”

“Lương Cầm làm sao?” Tổng Dật Hàng dừng lại hỏi Quách Mộng Thanh.

“Em muốn biết kết cục của cô ấy có giống em không? anh không phải nói sẽ mang cô gái Nhật kia về sao? Vậy đối với Hứa Lương Cầm, anh cũng có cảm giác thiếu thiếu gì không? anh sẽ quảng cô ấy lại rồi trở về bên cô gái Nhật kia sao?”

“Cái này không cần em lo.”

Quách Mộng Thanh đột nhiên nở nụ cười: “anh nói đúng, là em xen vào việc của anh. Hứa Lương Cầm cũng không giống em đâu, cô ấy không chờ bị anh vứt bỏ đâu, người ta sẽ có niềm vui mới thôi.”

“Mộng Thanh, em nên suy nghĩ trước những lời mà mình định nói.” Mặt Tổng Dật Hàng không đổi nói.

“Em đương nhiên biết chứ. anh biết Ông Tân Dương không? anh ta là người mà Hứa Lương Cầm yêu thầm nhiều năm trời. Hứa Lương Cầm còn cố ý gia nhập vào tổ chức công ích mà Ông Tân Dương lập đấy, vì như thế hai người có thể sớm tới bên nhau. Chẳng qua Ông Tân Dương hẹn hò với em, Hứa Lương Cầm rất đau lòng nhưng mà bây giờ em vì anh mà chia tay Ông Tân Dương, anh nghĩ xem liệu cô ấy có buông tay cơ hội lớn này không? Tổng Dật Hàng, không phải ai cũng giống em, ngây ngô đợi anh đâu, ít nhất Hứa Lương Cầm sẽ thông minh hơn em nhiều!”

Ông Tân Dương là người bạn học mà Hứa Lương Cầm từng nói qua cho anh nghe, là hội trưởng Hội Hạnh Phúc.

Đối với lời nói của Quách Mộng Thanh về đối tượng Hứa Lương Cầm yêu thầm, Tổng Dật Hàng có phần tin tưởng bởi vì lần trước với thái độ nói về anh ta của Hứa Lương Cầm, anh từng nghĩ Hứa Lương Cầm có cảm giác đặc biệt với Ông Tân Dương.

Tổng Dật Hàng chẳng thêm để ý Quách Mộng Thanh, ra khỏi quán cà phê ngồi vào xe rồi tắt tay cầm điện thoại bên ghế phụ xem, điện thoại có mười mấy cuộc gọi nhờ, phát hiện là số Hứa Lương Cầm anh lập tức bấm máy gọi.

“Tìm anh sao?” Tổng Dật Hàng hỏi.

“Đừng thế, sao anh lại không nghe máy? Em muốn hỏi là buổi tối đến chỗ bạn anh được không?”

“Hiện tại em ở đâu?”

“Em với bạn em đang ăn cơm.”

“Bạn nào?”

Cái này quan tâm quá đáng đi, Hứa Lương Cầm cảm thấy Tổng Dật Hàng cũng không quan tâm lắm nên chỉ nói qua loa: “Bạn là bạn, anh không cần biết đâu, em tắt đây, buổi tối gặp lại anh nhé.”

“Lương Cầm, đừng nói chuyện nữa, chúng ta uống tiếp đi!”

Tiếng nói của đàn ông! Có lẽ là tiếng của Ông Tân Dương!

Tổng Dật Hàng nhìn cuộc gọi bị tắt thì im lặng nở nụ cười: anh vẫn không nghĩ tới việc anh ở cùng với Hứa Lương Cầm lại gặp nhiều cản trở vậy. Nhưng mà anh không tin với điều kiện anh có và thù đoạn của anh, Hứa Lương Cầm sẽ không ngoan ngoan ở bên cạnh anh!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

"Lương Cầm, ngày mai anh đi cầu hôn Mộng Thanh được không? anh sẽ đi mua nhẫn kim cương ngay bây giờ! anh chờ cô ấy lâu như thế, vì cô ấy mà phấn đấu, ông trời nếu đã cho anh gặp Mộng Thanh thì tại sao lại để cô ấy rời bỏ anh chứ? anh không chịu thua đâu!" Ông Tân Dương vừa nói vừa rót rượu.

Hứa Lương Cầm nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 9 giờ rồi nhưng Ông Tân Dương không có ý muốn về, nhìn nhìn trên bàn đã có hơn 10 chai bia nên cô hiểu là mình không có khả năng đưa anh ta về, vì thế cô đành gọi cho Ngô Thừa Long nhờ cậu ấy đến giúp.

"Lương Cầm, cậu có đầu óc không? Lúc ăn cơm thì không gọi tớ, bây giờ lúc tiệc tàn thì gọi tớ đến thu thập." Ngô Thừa Long đỡ Ông Tân Dương theo đường chữ "Z".

"Cậu còn thiếu tiền người ta nữa đó, còn hẳn 200 đồng tọa đàm nữa đấy, làm sao lại không đến giúp được? không gọi cho cậu là vì một số việc bạn phải bàn cùng người khác chứ sao."

"Ồ, các cậu còn có bí mật gì cơ à? Cậu đúng là không lên tiếng thì thôi, mở một hội nhỏ toàn các nam thân tham gia luôn, bái phục nha!"

"Bớt nói nhảm đi, đỡ anh ấy lên xe đi." May là Ngô Thừa Long mượn một chiếc xe đến đây, bằng không với một người đang say xin như thế này thì taxi không đánh cho là may rồi.

Kết quả chạy được nửa đường thì Ông Tân Dương nôn, Ngô Thừa Long lập tức dừng xe lại.

Hứa Lương Cầm cũng không chịu nổi mùi nôn nên ngồi xổm xuống vỗ vai Ông Tân Dương, cái thanh âm nôn ọe cùng với mùi của nó khiến người ta khó mà chịu nổi.

Sau khi xoay xoay nửa ngày thì đưa Ông Tân Dương về tới nhà, cha mẹ Ông Tân Dương nói cảm ơn Hứa Lương Cầm với Ngô Thừa Long, sau đó vừa than thở vừa đưa con trai vào nhà.

"Trong xe toàn mùi rượu không thể tàn đi được, ngày mai tớ phải mang xe đi rửa rồi trả người ta đó." Ngô Thừa Long lái xe về nhà trọ, bởi vì không có chỗ để xe nên phải đỗ vào khu vườn hoa, sau đó cùng Hứa Lương Cầm xuống xe vào nhà trọ

Khi đến nhà trọ thì Hứa Lương Cầm đột nhiên dừng lại. "không đúng, tớ không nên về đây."

"Cậu không về đây thì cậu về đâu, chỗ Tổng Dật Hằng à? Vậy tớ đưa cậu đi đến đó."

Hứa Lương Cầm vẫn không nhúc nhích, sau đó là tiếng "ọe", cô uống khá nhiều với Ông Tân Dương, nhịn được nửa ngày thì không nhịn được nữa.

Ngô Thừa Long chờ Hứa Lương Cầm nôn xong thì đỡ cô ngồi trên ghế đá, lại vào trong xe cầm chai nước lọc cho cô súc miệng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

"Ồ trong mắt cậu, Ông Tân Dương làm cái gì cũng rất tốt đẹp, sao cậu lại ghét anh ta đến thế nhỉ?" Ngô Thừa Long vui đùa.

"Đó là nói dối thôi, anh ta nôn cũng đâu có đẹp." Hứa Lương Cầm súc miệng xong mới cảm thấy dễ chịu hơn phần nào.

Ngô Thừa Long cười ha ha không ngừng, ôm Hứa Lương Cầm nói: "Xem ra tớ cần đặt ra tiêu chí rồi, về sau có cơ hội thì tớ phải moi thêm tiền của Ông Tân Dương mới được."

Hứa Lương Cầm vẫn chưa trả lời thì đột nhiên có một luồng sáng mạnh chiếu thẳng vào hai người, hai người đồng thời lấy tay che mắt.

"Ai mà thất đức thế, nhanh tắt đèn đi, điên à!" Ngô Thừa Long gào với chiếc xe đang chiếu đèn đó.

một lát sau từ chỗ ánh sáng đó có một bóng người đang chậm rãi đi tới, đứng trước mặt hai người.

"Hứa Lương Cầm, có phải em đã quên em vừa hứa gì với anh không?" Sắc mặt Tổng Dật Hằng có vẻ không tốt lắm, anh cùng Quách Mộng Thanh gấp mặt xong thì quay về chỗ ở chờ Hứa Lương Cầm, kết quả thấy trời tối rồi mà chẳng thấy người đâu, nhìn thời gian cũng không còn sớm, gọi cho cô nhưng cô tắt máy, vốn anh rất tin tưởng bản thân nhưng nghĩ đến cô gái nhỏ khi vướng vào tình yêu thì rất hay mất lý trí nên đứng ngồi không yên, cho nên anh chỉ có thể đến chỗ nhà trọ chờ cô nhưng mà đợi mãi vẫn không thấy cô đâu cả.

không có cách nào đành tự nhủ đợi thêm một tí một tí nữa, nếu không nhìn thấy Hứa Lương Cầm thì anh sẽ về lại nhà anh xem xem

Chờ một lúc lại đâm ra vô cùng lo lắng, lo lắng khi cô say rượu sẽ làm ra chuyện gì đó với tên đàn ông kia; tức giận là vì cô uống rượu với đàn ông đến tận khuya mà mãi không về!

Kết quả Hứa Lương Cầm đúng như anh dự đoán, không hề anh chờ lâu thì thấy cô đang đặt dẹo với Ngô Thừa Long ngồi trên ghế đá bên vườn hoa, Ngô Thừa Long đưa chai nước cho cô, nhưng nhìn hành động này thấy rất ghét! Nếu anh không mở đèn lên thì hai người này còn thân mật hơn thế không hả!

Hứa Lương Cầm xấu hổ gãi đầu: "Em xin lỗi, em quên mất, đi động hết pin, thực ra em định nhờ Đại Long đưa em về."

Tổng Dật Hằng kéo Hứa Lương Cầm thật mạnh, liếc Ngô Thừa Long, chẳng nói lời nào mà tổng Hứa Lương Cầm về xe mình, sau đó nhanh chóng khởi động xe đi luôn.

Đầu tiên Ngô Thừa Long bị tiếng đóng cửa khiến anh bị giật mình, thiếu chút nữa chạy đến đập con xe thể thao của Tổng Dật Hằng, anh nhảy ra vài bước ngo ngoác nhìn chiếc xe đang khuất dần: anh với Hứa Lương Cầm là không thể nào rồi, sao Tổng đại gia còn ghen lồng lộn như thế nhỉ? Nhưng mà xe kia nhìn tuyệt thật đấy, có thể thấy Tổng đại gia rất giàu!

Tổng Dật Hằng lái xe với tốc độ siêu nhanh khiến Hứa Lương Cầm xanh mặt, cô lập tức nhắm mắt lại để áp chế buồn nôn.

"Sao, uống nhiều quá hả?" Tổng Dật Hằng thấy trên người Hứa Lương Cầm toàn mùi rượu thì đi chậm lại.

"không có, em uống chưa đến một chai bia mà." Nhưng thời gian thì kéo hơi dài.

"Em có chắc là em không uống rượu không?"

"không có cách nào, bạn bè đang buồn uống một chút cho đỡ sầu thôi."

Tổng Dật Hằng chẳng thêm nói, lại lái xe.

Chờ vào phòng anh mới xà: "Em cùng với Ngô Thừa Long đang làm chuyện gì vậy? Em có biết ngày mai em phải làm việc không? Nếu anh không đến đón thì có phải em sẽ vào nhà trọ rồi vui vẻ với họ Ngô kia không?"

"anh nói linh tinh gì thế? không phải em đã nói với anh là Đại Long không thích con gái rồi sao? Sao anh có thể nói như thế được chứ! Em quên về đây là em không đúng, về trễ cũng là em sai, em xin lỗi. Nhưng mà đúng là vừa rồi em định báo Đại Long đưa em về đây." Hứa Lương Cầm biện luận.

Tổng Dật Hằng không nghĩ như thế: "không phải em ở cùng với cậu ta sao? Ở nhà trọ thì chẳng chuyện gì có thể nói trước được, lại còn đi chơi đến tận nửa đêm, em cho anh là gì hả?"

"Khi nào thì em nói uống rượu với Đại Long chứ? Đại Long chỉ đi đón em thôi."

"Vậy em uống cùng ai, tại sao phải để Ngô Thừa Long đến đón em? Sao em không gọi anh?" Tổng Dật Hằng rất buồn bực, khi Hứa Lương Cầm có chuyện gì sao không nghĩ tới anh chứ.

"Em ăn cơm với Uông Tân Dương, anh ấy đang thất tình nên rất buồn, tìm em để giải sầu thôi, nhưng uống quá chén nên say. Với việc này thì em tìm anh làm gì? anh có thể chịu được một con ma men vừa say vừa nôn không?" Hứa Lương Cầm bắt đầu đi giải thích.

Thấy Hứa Lương Cầm không giấu chuyện đi gặp Uông Tân Dương, mặc dù tâm trạng Tổng Dật Hàng có tốt lên một chút nhưng vẫn không thoải mái nổi: "Uông Tân Dương là người bạn cũ em nói với anh sao? một tên đàn ông khi chia tay xong liền suy sụp, đúng là vô dụng, còn nhiều người con gái tốt hơn mà! Lại còn Ngô Thừa Long kia nữa, nói thế nào thì lừa gạt rom lâu ngày cũng bện, không phải chỉ không thích nữ mãi đâu, cũng nghĩ đến em dù chỉ một chút cũng nên, em cũng không phải họ nên em làm sao biết."

cô còn không biết họ thế nào à? Hứa Lương Cầm không muốn cãi nhau âm ỉ với Tổng Dật Hàng nên tự hạ thấp mình xuống, nhưng mà người này càng nói càng hăng, mặc dù cô vẫn cứ giữ thái độ bình tĩnh.

"Đó là thói quen của Đại Long, cậu ấy đối xử với em Hiểu Vũ cũng thế, tựa như anh trai với em gái thôi, về phần Uông Tân Dương thì sao anh lại có thể nói chắc như đinh vậy? Điều kiện mỗi người đâu phải giống nhau, đâu giống anh con gái tự động đến gần, anh ấy vất vả lắm mới tìm được người mình yêu thì tự nhiên bị đá, trong khoảng thời gian này tất nhiên là không chịu nổi rồi."

"Cậu ta với ai anh mặc kệ, anh chỉ yêu cầu em giữ khoảng cách với cậu ta cho anh, tốt nhất là đừng chung nhà trọ với nhau. Còn chuyện của Uông Tân Dương, đó là chuyện của người ta, em đừng có mà xen vào, còn có tại sao anh lại không biết bất cứ thời điểm nào cũng có đàn bà dán vào người anh nhỉ?"

Hứa Lương Cầm không thể chịu nổi: "Em thấy anh hơi quá rồi đấy, bọn họ đều là bạn của em, hơn nữa Uông Tân Dương làm bạn với em đã 10 năm rồi, làm sao em có thể vì câu nói của anh mà phải áo đi được? Với lại anh lấy tư cách gì mà hạn chế em? Ai cũng có tự do của riêng mình, quan hệ của chúng ta chưa đến mức phải cảm đoán nhau đâu, còn anh thiếu đàn bà à? Chuyện của anh với Hisako, Quách Mộng Thanh và Khương Doanh em còn chưa hỏi đâu, trong quán bar sao anh lại hôn vũ công một cách cuồng nhiệt và tự nhiên thế? Em thấy chúng ta không cùng nhận thức nên cũng không cảm đoán gì, anh có thể tìm đàn bà nếu anh muốn, em cũng muốn kết bạn theo sở thích của mình!"

"anh với Khương Doanh thì có chuyện gì được? Ở quán bar là do ứng phó thôi, vũ công đó là chiêu bài của quán Dương Hoa, anh mà không làm gì thì sao cô ta dám xuống sân khấu được, cũng chẳng phải nộ hôn nồng nhiệt gì cả. Về phần em nói những đàn bà khác cũng thì chỉ là hồng nhan tri ki thôi, huống chi chuyện của Quách Mộng Thanh đã kết thúc lâu rồi." Tổng Dật Hàng không biết anh có chỗ nào không đúng nữa.

"Ồ, hóa ra đó là cách ứng phó của anh à? Nhưng em không làm ra chuyện gì thì sao anh phải làm nó lớn như vậy chứ? Nếu các cô ấy là hồng nhan tri ki thì Đại Long cùng Tân Dương chính là lam nhan tri ki của em."

Tổng Dật Hàng cười lạnh: "hắn là lam nhan tri ki cơ đấy, bạn bè tốt à, anh hiểu rồi!"

Hứa Lương Cầm cũng cười lạnh: "Hồng nhan tri ki cơ mà, mấy người là bạn bè tốt trong tối đúng không, em hiểu mà!"

"Hứa Lương Cầm, giờ anh mới biết nôm em rất lạnh lợi đấy!" Tổng Dật Hàng không cười nổi.

"Cái này có là gì so với anh đâu? Chẳng qua em không muốn tranh cãi với anh vì mấy chuyện nhỏ nhặt đó, còn không thì tách nhau ra, chẳng cần làm mất hòa khí với nhau làm gì." Hứa Lương Cầm trở nên rất hòa bình nói.

Tổng Dật Hàng bị chọc tức: "Đây là mục đích của em đúng không!"

"Em có mục đích gì?"

"Còn mục đích gì nữa? Quách Mộng Thanh chia tay với Uông Tân Dương rồi nên em cảm thấy mình có cơ hội phải không? không phải em luôn thích người bạn cũ đó của em sao?"

Hứa Lương Cầm trừng mắt: "Làm sao anh biết Quách Mộng Thanh với Uông Tân Dương đã chia tay chứ, cho tới bây giờ em nghĩ là em chưa kể chuyện của hai người đó cho anh đâu."

"Quách Mộng Thanh tới tìm anh, tự nhiên anh biết được thôi, nếu anh không nói rõ thì có phải em sẽ giấu anh không?"

Quách Mộng Thanh hành động nhanh thật, nhanh như vậy đã tiến hành kế hoạch rồi đấy, mặc khác lại còn ngáng chân cô nữa, quả nhiên là trường phái tự động. Hứa Lương Cầm cảm thấy Quách Mộng Thanh rất phiền khi cứ tự truyền linh tính về cô.

"Tổng Dật Hàng, rốt cuộc thì anh muốn như thế nào mới được? Chúng ta có ở chung với nhau được hay không, anh nói đi." Cứ cãi nhau như thế thì chẳng đi đến đâu được, bằng không thì giải quyết và chấm dứt nhanh thôi.

Tổng Dật Hàng cúi đầu nghĩ một lát: "Có phải em thích Uông Tân Dương không?"

"Em không phủ nhận, đúng là có tình cảm, nhưng em ở cùng với anh ấy nhiều năm như thế mà chẳng phát triển được đến đâu cho nên em cũng không nghĩ sẽ thừa dịp mà ôm mộng tưởng." Nếu Quách Mộng Thanh với Trần Mi Nhạc đã nói đến vậy thì có cũng chẳng cần che giấu làm gì.

cô gái này thừa nhận luôn à? Đầu óc Tổng Dật Hàng xoay vòng, sau đó nói: "Em hiểu là tốt rồi, sở dĩ anh tức giận vì nghĩ em nhất thời hồ đồ sẽ giải bày Uông Tân Dương thôi. Như vậy đi, giữa chúng ta có quy ước nhé, chỉ cần nếu chúng ta còn ở chung với nhau thì đôi phương không thể phát sinh quan hệ mập mờ với người khác giới, em thấy sao?"

Đây là muốn lâu dài sao? Hứa Lương Cầm cảm thấy quy ước này với cô chẳng sao cả, bởi vì cô không có tên đàn ông thứ hai nào cả, nhưng Tổng Dật Hàng lại hy sinh khá lớn đấy.

"Em chẳng có vấn đề gì cả nhưng anh thì phải nghĩ kĩ đấy." Hứa Lương Cầm cảm thấy Tổng Dật Hàng nên suy nghĩ kĩ hơn vào.

"Có cái gì cần suy nghĩ chứ, khi anh ở cùng với em thì em có thấy anh ở với người khác không?" Tổng Dật Hàng nhận ra trong thời gian này anh luôn giữ mình trong sạch tuyệt đối.

Cái này cũng đúng, Hứa Lương Cầm không có gì để nói nữa: "Vậy được thôi, quyết định như vậy nhé, anh ăn cơm chưa?" Nếu đã rõ hết rồi thì cô nên quan tâm vị kim chủ trước mặt này một chút.

"anh luôn chờ em về ăn cơm với anh!" Tổng Dật Hàng tức giận ngồi lên sofa, thật ra bây giờ anh đã thoải mái không ít rồi, anh có thể khẳng định Hứa Lương Cầm không phải cô gái hay thay đổi bất thường, dù sao lần đầu tiên của cô là của anh, như vậy cũng là lý do để cô dứt Uông Tân Dương ra, xem ra anh vẫn lợi 10/10!

"Em làm cho anh chút đồ ăn nhé, trẻ như thế mà không ăn cơm, anh ngược đãi cái dạ dày của mình quá đấy, anh lớn đầu rồi mà chẳng biết quý trọng bản thân gì cả, Hầy.... ăn đi nhé, tốt cho hệ tiêu hóa." Hứa Lương Cầm vào phòng bếp.

Thấy Hứa Lương Cầm vừa hạ thấp mình vừa quan tâm anh, Tổng Dật Hàng cười híp mắt: Như này rất tốt! Uông Tân Dương còn lâu mới bằng anh.

Ngày thứ hai Tổng Dật Hàng chờ Hứa Lương Cầm đến công ty bạn anh, đến nơi này Hứa Lương Cầm mới biết là một công ty bất động sản rất lớn, chiếm hết 5 tầng.

Gới thiệu xong, bạn của Tổng Dật Hàng tên Vương Trung Minh nói với Hứa Lương Cầm: "Về sau thì cứ nói với anh là được, em cứ yên tâm làm việc thôi, có vấn đề gì thì gọi cho anh, đây là số của anh."

"Vâng, cảm ơn anh." Hứa Lương Cầm đưa hai tay cảm ơn khiêm nhường mà Vương Trung Minh đưa.

"Hai người ngồi ở đây nhé, tôi gọi Lưu Kinh Lý tới đây, anh ta là người phụ trách sẽ giới thiệu một chút nội dung công việc để làm quen công việc luôn, khi nào em chuẩn bị xong thì cứ đi làm thôi." Vương Trung nói rõ với Tổng Dật Hàng rồi ra khỏi phòng khác.

"Công ty này cũng không nhỏ nhì, Vương Trung Minh làm tổng giám đốc sao?" Hứa Lương Cầm hỏi Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng nhìn chiếc bàn được điêu khắc, thấy Hứa Lương Cầm hỏi thì tùy ý đáp: "Bình thường Trung Minh không ở đây, anh ấy còn vài công ty nữa phải đi ỷ, hôm nay có ý ở đây để gặp em thôi."

thì ra người ta là sếp to, Hứa Lương Cầm bội phục: "Em thấy tuổi anh ấy cũng không phải lớn mà, thật lợi hại quá đi."

Tổng Dật Hàng nhìn qua: "Trung Minh lớn hơn anh 3 tuổi, anh thấy em gặp ai cũng bảo lợi hại, sao em không bảo anh lợi hại?"

"Đó là vì anh siêu lợi hại rồi, lợi hại đến mức mà em không thể diễn đạt nổi, Vương Trung Minh là sếp lớn mà còn phải ra mặt gặp em, thực ra cái này là để mặt mũi cho anh mà thôi. Trong lòng em, anh là thần tượng, em rất sùng bái anh." Trong thời gian Hứa Lương Cầm ở chung đã thấm thía được tính tình của Tổng Dật Hàng, đừng bao giờ đối nghịch với người này, nhất định phải khen anh nhưng không được a dua

nịnh hót, thái độ cùng lời nói phải thành thật100%, tựa như đêm qua cô phải hạ mình một tí thì anh rất vừa mắt, sáng sớm liền chu đáo hẳn lên.

"Đầu óc em không tỉnh là quá ngốc nhì, nhưng mà một tòa nhà này chỉ bằng một chiếc xe của anh thôi cô gái." Giọng của Tống Dật Hằng rất trầm thấp, nhưng đối mặt với khuôn mặt sùng bái của Hứa Lương Cẩm thì có chút đắc ý, cô gái này rất đơn giản.

Vương Trung Minh mang Lưu Kinh Lý tới, trước mặt Tống Dật Hằng nói với Lưu Kinh Lý là phải chiều cổ Hứa Lương Cẩm thật tốt, Lưu Kinh Lý đáp ứng và đưa Hứa Lương Cẩm vào phòng.

Hứa Lương Cẩm đối với công việc này rất hài lòng, trải qua việc hướng dẫn của quản lý với việc đưa những dữ liệu vào máy tính, việc khá đơn giản, thật ra công việc này có mối liên kết rất chặt với khách hàng nên mỗi nhân viên phải trải qua một đợt huấn luyện nghiêm khắc, phải bảo mật thông tin.

Mà cô có thể vào luôn mà không cần qua cửa ải nào, có thể thấy Tống Dật Hằng có sức ảnh hưởng rất lớn.

Khi trở về Hứa Lương Cẩm lắc lư theo điệu nhạc.

"Em rất vui sao?" Tống Dật Hằng không tự chủ được mỉm cười.

"Công việc hợp sức mình, em tách ra khỏi xã hội lâu như vậy, nhờ phúc của anh mới trở về được trái đất, không vui sao được? Buổi tối em mời anh ăn nhé."

"Không cần đâu, vẫn là anh mang em đi ăn thôi." Tống Dật Hằng không thể chịu được việc Hứa Lương Cẩm lôi anh đi ăn gì đó.

"Vậy thì tốt rồi, công việc có này, lại có tiệc to nữa, thật sự là vui chết luôn." Hứa Lương Cẩm thật sự rất vui, có công việc thì viết tiểu thuyết cũng không áp lực nữa, có thể thanh thản mà làm rồi, hơn nữa không chỉ có vậy mà sau này cô cũng tự tin là mình có một công việc đường đường chính chính rồi!

Tống Dật Hằng kìa xe đưa Hứa Lương Cẩm vào một nhà hàng Tây, ăn xong thì anh nói: "Về sau em vẫn nên ở nhà anh thôi, không có thay đổi gì thì anh sẽ đưa em đi làm luôn."

"Không cần đâu, anh bận như vậy mà, em cũng không nên làm phiền anh làm gì, chỗ anh không bắt được taxi không bằng em ở chỗ nhà trọ, giao thông thuận lợi." Chỗ ở Tống Dật Hằng là một khu cao cấp, mỗi nhà đều có vài ba xe riêng, taxi đều không qua đây bởi vì hiệu là không kiếm sống được, lại nói cô đi siêu xe đến một nơi thấp bé làm việc, lời ra tiếng vào hẳn không tốt lắm.

"Em sợ phiền anh hay là không muốn rời xe Ngô Thừa Long huh?" Tống Dật Hằng còn nhớ tới hành động ngày đó của cậu ta với Hứa Lương Cẩm.

"Anh đem chuyện đó nói làm gì chứ? Em không biết phải giải thích như thế nào với anh nữa, nói bao nhiêu lần là cậu ấy không thích con gái, không thích con gái đó! Bên cạnh cậu ấy toàn đàn ông thôi!" Hứa Lương Cẩm không hiểu vì sao Tống Dật Hằng cứ nhắm vào Ngô Thừa Long.

"Anh vẫn nói lại câu nói kia, dù cậu ta không thích phụ nữ nhưng bản chất vẫn là đàn ông, còn không bài trừ tiếp xúc với em nữa, anh không thích cậu ta." Tống Dật Hằng đặt dao xuống rồi nói với Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm không ăn nổi nữa: "Vấn đề này chúng ta bàn sau đi, trước tiên anh đưa em về nhà trọ."

Đây là không nghe lời anh sao? Tống Dật Hằng nghiêm mặt nhưng vẫn đưa cô về nhà trọ.

Dừng xe ở trước tiểu khu, Tống Dật Hằng nói: "Chúng ta sẽ không nói về Ngô Thừa Long nữa, nhưng anh vẫn hy vọng em suy nghĩ chuyện về ở với anh."

Hứa Lương Cẩm cũng không muốn làm căng đành nói: "Em sẽ suy nghĩ, cảm ơn anh đã đưa em về, lái xe cẩn thận nhé."

nói xong muốn đẩy cửa ra lại bị Tống Dật Hằng kéo lại, Hứa Lương Cẩm quay đầu, thì thấy Tống Dật Hằng cũng không nhìn cô, mà cứ nhìn phía trước cười cười.

"Anh làm sao thế?" Hứa Lương Cẩm không hiểu hỏi.

"Em nhìn ra phía trước xem kia là ai?"

Hứa Lương Cẩm nhìn theo Tống Dật Hằng, chỉ thấy một đôi tình nhân đang đứng trước tiểu khu hôn nhau, sau đó ôm chặt lấy nhau như muốn nuốt luôn đối phương.

Cái này thì không nói nhưng hai người kia cứ hành động như chốn không người vậy.

À chờ một chút! Hứa Lương Cẩm rốt cuộc thấy không đúng, cái tên kia, cái tên kia là Ngô Thừa Long mà!

"Đây là người mà em luôn nhấn mạnh là không thích phụ nữ, chỉ thích đàn ông cơ đấy, một chút cũng không đề phòng Ngô Thừa Long sao?" Tống Dật Hằng nhếch miệng nói rồi nhìn Hứa Lương Cẩm.

Trong lòng Hứa Lương Cẩm như đang trào dung nhan núi lửa, Ngô Thừa Long này lừa cô.

Bỏ tay Tống Dật Hằng ra, Hứa Lương Cẩm tức giận chạy đến, tách hai người đang quấn quýt nhau ra, bắm chặt áo Ngô Thừa Long nói lớn: "Ngô Thừa Long, cậu dám nói dối tớ sao? không phải cậu nói cậu không thích phụ nữ sao, vậy chuyện gì đây? Cậu nói rõ cho tớ!"

Ngô Thừa Long có chút không hiểu, nhìn bạn gái đang chưa kịp phản ứng, kéo Hứa Lương Cẩm sang một bên nói nhỏ: "Chị gái của tôi ơi, cậu nhỏ giọng chút nào, tớ nói tớ muốn làm phụ nữ nhưng khi nào thì tớ nói tớ không thích phụ nữ nào?"

"Nhưng cậu vẫn tiếp xúc với đàn ông mà, sao lại vừa muốn làm phụ nữ lại vừa thích phụ nữ được?" Hứa Lương Cẩm không muốn chơi chữ với Ngô Thừa Long.

"Thì thay đổi lại, phẫu thuật mất nhiều tiền lắm, cậu không biết à? cô gái này tớ rất thuận mắt lại nhiều tiền. Lương Cẩm, vì giấc mơ, tớ không ngại lưỡng tính, cậu không biết à? Hiểu Vũ đều biết tớ như vậy, cậu thể nào lại không rõ vậy!" Ngô Thừa Long cảm thấy mình rất vô tội.

Hứa Lương Cẩm há hốc mồm, nhìn khuôn mặt chứa đầy ý cười của Tống Dật Hằng ở trên xe, không nhận được ai oán: Mẹ nhà nó, hóa ra là bà đây hiểu nhầm ý à!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Ngô Thừa Long nhìn bộ dáng bị dà kích của Hứa Lương Cẩm, nhanh nhanh giải thích: "Lương Cẩm, tớ không hề có ý gì với cậu cả, chờ khi tớ đủ tiền đi phẫu thuật thì tớ sẽ chỉ yêu đàn ông thôi."

"Cậu đừng nói nữa." Loại giải thích này thì đừng giải thích còn hơn, thích đàn ông thì thích nhưng mà thích phụ nữ lại không thích cô, nói như vậy thì cô chẳng khác nào người lưỡng tính à? Hứa Lương Cẩm không thèm để ý Ngô Thừa Long mà đi một mạch đến chỗ Tống Dật Hằng.

"Nhìn biểu cảm này của em, không phải từ trước tới nay em đều hiểu nhầm Ngô Thừa Long đấy chứ?" Tống Dật Hằng tự nhận trực giác của anh khá chuẩn.

Hứa Lương Cẩm gật đầu: "Ừm, từ trước tới giờ cậu ấy chưa nói với em là không thích phụ nữ."

"Vậy bây giờ có phải nên cùng anh về nhà không?"

Hứa Lương Cảm gật đầu: “Cũng được.” không phải cô trách Ngô Thừa Long, cô chỉ cần một thời gian để thích ứng thôi, chủ yếu là do cô xấu hổ, quá mất mặt, ở chỗ Tổng Dật Hàng một thời gian cũng tốt.

Lên tầng cầm laptop cùng một ít quần áo, Hứa Lương Cảm đi theo Tổng Dật Hàng

Nhưng Hứa Lương Cảm vẫn kiên trì không cho Tổng Dật Hàng đưa cô đi làm, mỗi ngày cô đều dậy sớm hơn 1 tiếng, làm đồ ăn sáng xong, sau đó sẽ hẹn com nấu vào buổi tối cho com chín đúng giờ, lại mua một quyển sách dạy nấu ăn, mỗi ngày nấu theo công thức trên sách.

Sau khi làm xong bữa sáng thì cô thể đi, cô phải vào phòng ngủ gọi Tổng Dật Hàng dậy nữa, chờ Tổng Dật Hàng ăn uống xong xuôi thì cô rửa bát dọn dẹp rồi đi làm.

Cứ như thế, mỗi ngày Tổng Dật Hàng đều dậy sớm cùng Hứa Lương Cảm đi làm, sau khi cả hai ra khỏi nhà. Chờ đến buổi tối anh về là nấu com rồi ăn, sau bữa com tối thì hai người có thể xem TV hoặc nói chuyện phiếm hoặc về thư phòng làm việc của riêng mình, hoặc là lên giường nghiên cứu tư thế mới, bọn họ ngày càng ăn ý với nhau. Hơn nữa Hứa Lương Cảm chăm sóc anh rất cẩn thận, có thể nói com bùng nước rớt, Tổng Dật Hàng cảm thấy rất ngọt ngào. Cả người ngày càng thêm khí sắc.

“Lương Cảm, chị đi vào bằng cách nào vậy?” Khi Hứa Lương Cảm ngồi vào chỗ làm việc thì đồng nghiệp bên cạnh tò mò hỏi.

Hứa Lương Cảm cũng không nghĩ nhân viên ở đây sẽ tò mò thế, lập tức thấy khó xử.

“Chị không cần thấy khó xử, nơi này của chúng ta đều dùng quan hệ hết mà, cha em làm bên quản lý tiêu thụ, còn chị thì sao?”

Hứa Lương Cảm nghĩ không nên nói quan hệ của cô với Vương Trung Minh, đành nói cho cô lệ: “Quan hệ của chị xa lắm, trải qua tận 2 3 người mới vào được đây.”

“Vậy quả đúng là chị không trực tiếp vào nhỉ, không sao, nơi này của chúng ta có nhiều dạng mà.”

“Là sao cơ?” Chẳng lẽ nơi này còn trắng trợn phân công theo quan hệ à.

“Mấy người bên kia chị có thấy không? Triệu Xuân Manh là người phỏng vấn đó, bọn họ luôn xem thường chúng ta khi chúng ta dựa vào quan hệ để vào, tài giỏi thì sao nào? Còn không tài giỏi thì những người chúng ta có quan hệ cũng vào hết, cần gì tấm bằng đại học? Ngoài ra nhân cách trong công việc còn quan trọng hơn tấm bằng đại học!” Trương Na vừa nói vừa khoa chân múa tay khiến Hứa Lương Cảm hết hồn.

thật ra cô cảm thấy thái độ của Triệu Xuân Manh khá bình thường, xã hội này vốn không công bằng, nếu biết chuyện này thì cô sẽ chú ý thêm, cô cũng không thích kéo bè kết phái.

Trương Na còn muốn nói nữa nhưng điện thoại của Hứa Lương Cảm vang lên nên thôi.

“Alo?” Hứa Lương Cảm không cần nhìn số thì nhận luôn, cô chẳng quan tâm là ai gọi, thoát Trương Na là được rồi.

“Lương Cảm sao? Di là mẹ của Ông Tân Dương đây.”

“Di ạ, chào di, di tìm cháu có việc gì không?” Hứa Lương Cảm rất ngạc nhiên, không biết tại sao mẹ Ông Tân Dương lại gọi cho cô.

“Lương Cảm à, Tân Dương nhập viện rồi, viêm dạ dày cấp tính. Hôm kia nó vừa làm việc xong thì là hết muốn uống rượu, hai ngày nay không biết làm sao mà chẳng nói câu nào. Di biết là con chơi rất thân với Tân Dương, con có thể đến khuyên nó một chút hộ di không?”

Làm sao có thể đến mức này chứ? Hứa Lương Cảm cảm thấy bối rối, nhưng cũng biết Ông Tân Dương vì Quách Mộng Thanh mới thành như vậy.

“Di à, cháu đang đi làm, tan làm cháu sẽ qua, di đưa cháu số phòng và tên bệnh viện cho cháu nhé.”

Sau khi nhớ kỹ thông tin, Hứa Lương Cảm an ủi mẹ Ông Tân Dương vài câu thì tắt điện thoại.

Mang theo tâm trạng nặng nề, giữa trưa cô gọi cho Tổng Dật Hàng.

“Vậy anh đưa em đi.” Sau khi Tổng Dật Hàng nghe xong cũng không ngăn cản, chỉ nói muốn đưa cô đến đó.

“không cần đâu, tan làm em qua đó là được rồi, nếu không thì anh đến bệnh viện đón em về nhé.” Hứa Lương Cảm không muốn Tổng Dật Hàng đến đón vì lo lắng anh sẽ lại làm ấm lên với cô và Ông Tân Dương nên mới muốn làm hòa hoãn đi.

Tổng Dật Hàng nghĩ nghĩ xong rồi đồng ý.

Tan làm Hứa Lương Cảm đón xe đến bệnh viện, tìm được phòng bệnh của Ông Tân Dương, mới thấy mẹ Ông Tân Dương ngồi bên giường lau nước mắt, Ông Tân Dương đang ngủ.

cô nhẹ nhàng đi tới, mẹ Ông Tân Dương vừa thấy cô thì kéo cô ra hành lang nói chuyện.

“Di à, Tân Dương xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Sau khi đi ra thì Hứa Lương Cảm hỏi.

“Thôi con đừng hỏi, lần trước đứa nhỏ này nói đang quen một cô gái, điều kiện gia đình tốt lắm, mỗi ngày nó rất vui vẻ, sau không biết chuyện gì xảy ra, cứ tan làm là Tân Dương ra ngoài uống rượu, di cùng ba nó khuyên mà nó không nghe, vừa quát xong rồi đi ngủ, không phải con đã từng đưa nó về một lần đúng không? Khuya hôm trước nó cảm thấy đau bụng, đau đến mức hôn mê, di cùng ba nó rất sợ, nhanh chóng gọi cấp cứu, không nghĩ tới là viêm dạ dày cấp tính, cả đêm phải làm phẫu thuật. Sau khi nó tỉnh thì muốn uống rượu nữa, còn đập phá đồ đạc, vợ chồng già chúng ta không còn cách nào nữa, con khuyên nó giúp đi được không, đứa nhỏ này cũng vì tình cảm nên mới như vậy thôi.”

Hứa Lương Cảm thờ dãi vào phòng bệnh thì thấy Ông Tân Dương đã tỉnh.

“Tân Dương, em tới thăm anh này, lúc này anh chưa thể ăn gì được nên em không mua hoa quả cho anh được.” Hứa Lương Cảm cố ý làm không khí thoáng hơn một chút.

Ông Tân Dương cười khổ, vết mổ khiến anh đau nhói: “Làm phiền em rồi, anh không nghĩ mẹ anh sẽ gọi cho em.”

“Tân Dương, anh vẫn luôn là người sáng suốt, suy nghĩ chu đáo, sao lần này lại hồ đồ như thế? Bố mẹ anh rất lo lắng anh biết không! Chính anh cũng là người có tội đấy!” Hứa Lương Cảm thấy Ông Tân Dương trở nên gầy yếu thì không dám nói những lời đau lòng.

Đối mặt với sự trách cứ của Hứa Lương Cảm, Ông Tân Dương chỉ trầm mặc không nói.

“Có muốn em gọi cho cô ấy không?” Tuy cảm thấy Ông Tân Dương không tốt nhưng Hứa Lương Cảm biết rõ tâm ý của anh.

Ông Tân Dương biết Hứa Lương Cảm nhắc tới ai, lắc lắc đầu: “không cần, anh đã gọi cho cô ấy, cô ấy nói bọn anh đã chia tay, tốt nhất đừng qua lại nữa, nói anh bảo trọng. anh hỏi cô ấy có phải đang ở cùng với Tổng Dật Hàng không, cô ấy nói không có, nhưng cũng không muốn tiếp tục mối quan hệ với anh nữa. Lương Cảm, lần trước anh còn khuyên em làm theo trái tim mình nhưng xem ra anh thấy Tổng Dật Hàng không phải người tốt lành gì, em nên tránh xa anh ta ra một chút, dạng phong lưu lăng tú như anh ta không cùng cấp độ với chúng ta đâu.”

Lúc này Hứa Lương Cảm không nói gì, cô biết bởi vì chuyện của Quách Mộng Thanh nên Ông Tân Dương mới ghi hận Tổng Dật Hàng nhưng cô thấy cô không biết quan hệ bây giờ của cô với Tổng Dật Hàng là như thế nào, cho nên tạm thời cũng chưa nghĩ gì cả.

“anh biết mà, anh biết anh ta khiến người khác khó mà kháng cự được, bất kể vẽ đáng vẽ hay vật chất đều hoàn hảo, nếu không thì Mộng Thanh sẽ không chịu buông người này ra. Nhưng mà Lương Cảm, em nên biết loại người này không cùng thế giới với chúng ta đâu, thời điểm anh ở cùng Mộng Thanh, anh biết được cảm giác thất bại, chỉ cần gặp bạn bè của cô ấy, anh liền cảm thấy không thờ nổi, cảm giác như không cùng thế giới vậy. Bây giờ, anh đã hiểu rồi, cũng không lặp lại chuyện điên rồ này nữa, cho nên anh hi vọng em cũng không đi vào vết xe đổ này, hơn nữa Tổng Dật Hàng còn tuyệt tình hơn cả Quách Mộng Thanh đấy!”

Sau khi biết Ưông Tân Dương đã hiểu, Hứa Lương Cầm cũng yên tâm: “Lời anh nói em đều hiểu, anh không cần lo lắng cho em, em không ngu như thế đâu, chúng ta phải biết quý trọng bản thân mình, như vậy cũng là giúp bố mẹ mình. Thời gian không còn sớm, em không quấy rầy anh nghỉ ngơi, anh đường bệnh cho thật tốt, lần khác em sẽ đến thăm anh.”

“Ừ, anh ở đây cũng hơi khó chịu, nếu em có thời gian thì đến đây nói chuyện với anh cho đỡ buồn, đừng ngại vì anh cầu còn không được nữa. Bên Hội Hạnh Phúc em cũng đừng nói gì, ai hỏi thì nói anh đang bận là được, không tham gia họp hành được.”

Hứa Lương Cầm gật đầu ý là đã biết, đi ra khỏi phòng bệnh nói lời tạm biệt với mẹ Tân Dương.

Khi ra khỏi bệnh viện thì thấy xe của Tống Dật Hằng, giờ thì tốt rồi, một con xe Porche nổi bật nhất bệnh viện.

“không phải em nói khi em gọi thì anh hãy đến mà, anh đợi lâu không?” Hứa Lương Cầm ngồi vào ghế phụ hỏi Tống Dật Hằng.

Đầu tiên Tống Dật Hằng nhìn sắc mặt của Hứa Lương Cầm, sau đó mới nói: “Cũng không lâu lắm, hôm nay làm việc xong thì đến đây. Còn em?”

“Vì phẫu thuật nên chậm khôi phục thôi, cũng may sau khi bệnh thì hiểu hết tất cả mọi việc rồi. Trong khoảng thời gian Ưông Tân Dương bệnh, em muốn đến thăm anh ấy một chút, có được không?” Hứa Lương Cầm nói thẳng ý muốn của cô, miễn cho những phiền toái về sau.

Nhưng lúc này Tống Dật Hằng lại rất hiểu chuyện: “Tất nhiên có thể, trong lòng bệnh nhân luôn lo âu, cần có bạn bè bên cạnh mà.”

Hứa Lương Cầm lập tức mở miệng cười: “anh nói siêu chuẩn, buổi tối ăn hải sản đi, em thấy trong tủ lạnh có nhiều tôm cùng sò biển đó.” cô quyết định buổi tối hôm nay không cần xem sách dạy nữa, làm một món bình thường cho Tống Dật Hằng.

Tống Dật Hằng cũng cười: “Em thích làm gì thì làm đi, trong ví tiền của anh em cứ cầm”

“Vì sao lại nghĩ em kệt sì như thế chứ, em cũng có tiền mà.” Chuyện này phải rõ ràng nhé, cô cũng không muốn như bị hiểu lầm là được Tống Dật Hằng bao nuôi đâu, rất phức tạp đấy.

“Ồ cho em tiền mà em không vui sao? Trong tủ lạnh cái gì cũng có, em cứ cầm ví đi siêu thị, mua gì thì mua, các vật dụng hàng ngày cũng đều dùng điện, cũng cần tiền, chẳng lẽ em định bao hết à? Còn có em đã có công việc rồi, cũng nên mua chút quần áo chứ.”

Đúng nh, cô nghĩ không chiếm tiện nghi nhưng cũng không thể trả nổi mà, vì thế cảm lấy ví của Tống Dật Hằng rồi lấy ra một cái thẻ, âm thầm hi vọng bên trong số tiền đừng quá to, bằng không thì cô cảm thấy đau đầu lắm.

“Quần áo thì em mua, nhưng đồ ăn thì anh phụ trách?”

“anh mua quần áo cho em không được à?”

“Chúng ta đâu phải loại quan hệ đó, không cần anh mua cho em.”

“Loại quan hệ nào cơ?” Tống Dật Hằng đùa Hứa Lương Cầm.

“Em không muốn nhận anh làm bố nuôi đâu, tại sao anh phải mua quần áo cho em”

“Hứa Lương Cầm, em không thể bót ác đi được à?” Tống Dật Hằng cứ nghĩ Hứa Lương Cầm sẽ nói là tình nhân, không nghĩ tới cô năng lại nói anh là bố nuôi cơ đấy.

“Bót ác á? Nhiều năm em viết tiểu thuyết nên suy nghĩ có chút khác người, xấu hổ quá đi.”

“Cái này không có gì đâu, về sau trên giường em cứ gọi anh là bố cũng được, như vậy anh sẽ mua quần áo cho em thôi.”

Quả nhiên cô chẳng phải đối thủ rồi, người ta nạm vàng toàn thân rồi, Hứa Lương Cầm tự nhận không tiếp nổi loại vàng nhập này, Ôi, chỉ còn lặng im.

Tống Dật Hằng đắc ý cười.

Lại trời qua hai ngày, thứ 7 Hứa Lương Cầm đến thăm Ưông Tân Dương, còn ngày nghỉ thì cô cũng đến nói chuyện với anh.

“Tin tức tốt đến rồi đấy!” Lúc mọi người đang ăn cơm trưa, chỉ thấy Trương Na la hét chạy vào.

“Chuyện gì thế?” Có người tò mò hỏi.

“Công ty chúng ta tổ chức đi du lịch, chiều thứ 6 xuất phát, tiệc nướng nha! Lần này đi xa nên đi mấy ngày liền, mọi người nhanh nhanh chuẩn bị đi, đúng rồi còn mấy hạng mục, mấy đồng nghiệp xin chú trọng!”

Mọi người liền hò hét, có người com cũng không ăn, lập tức viết danh sách xem mình phải mua gì.

“Lương Cầm, chỉ đúng là may mắn đấy, năm trước vì công việc rất bận nên công ty không tổ chức đi chơi, chị mới đến đây mấy ngày liền có chuyến đi chơi nha.” Trương Na vỗ vai Hứa Lương Cầm, có vẻ rất vui.

Vậy cô không đến bệnh viện được rồi, Hứa Lương Cầm không có hứng thú với đi du lịch cho lắm, nhiều năm cô chỉ ở nhà nên cũng không thấy hào hứng lắm, chỉ thấy cô là người mới, xin không đi thì không thích hợp, cho nên dù không tình nguyện nhưng cô cũng không dám xin nghỉ phép.

Tối về nhà nói chuyện này với Tống Dật Hằng, Tống Dật Hằng cũng đồng ý: “Đây là chuyện tốt mà em, đi chơi cho đỡ buồn, nơi này anh cũng đi đến rồi, cảnh cũng rất đặc biệt nữa, em nhớ mang theo máy ảnh.”

“Em nên mang gì nh?” cô không hay đi xa nên không biết phải chuẩn bị những gì.

“anh sẽ chuẩn bị cho em, em không cần để ý.”

Có được những lời này của Tống Dật Hằng, Hứa Lương Cầm phui mừng luôn, chẳng để ý gì nữa mà tập trung viết tiểu thuyết.

Đến thứ 6, các đồng nghiệp tập trung ở nhà ga, kiểm tra vé rồi xuất phát, bởi vì lần này đi mất 20 tiếng nên mua giường nằm.

“Oa, lần này Vương tổng thật hào phóng, phòng điều hòa này!” Mọi người dường như rất vui.

Dù Hứa Lương Cầm không thích đi nhưng cũng nhiễm không khí vui thích nên cũng chờ mong không ít.

Chỉ là khi cô về giường của mình thì phát hiện cô ở cùng với Triệu Xuân Mạnh, đây đúng là một loại hành xác mà.

“Lương Cầm, em ngủ ở dưới đi.” Triệu Xuân Mạnh nói xong bỏ đồ đạc lên giường trên.

“không cần đâu, em ngủ ở trên là được rồi, chị cứ ngủ ở dưới đi.”

Triệu Xuân Mạnh cười nói: “Chị để hết lên trên rồi, em không tranh được đâu.” Hai người khác cũng khuyên Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm không còn cách nào đành đồng ý.

Dọc theo đường đi, mặc dù trong lòng cô không yên nhưng cũng may Triệu Xuân Mạnh cùng hai người còn lại rất dễ gần, bốn người dành ngồi chơi bài.

“Lương Cầm, chị rất thích tính của em, tuy rằng em dựa vào quan hệ mà vào nhưng cũng rất hiểu chuyện, em thấy đấy, Trương Na cùng mấy người khác rất ngang ngược, giống như mấy phòng này đều do cô ta

quản lý vậy, rất không có tổ chức.” Triệu Xuân Manh đem đề tài nói.

Hứa Lương Cẩm chỉ cười nói: “cô ấy chỉ hoạt bát quá thôi, em phải qua mấy tầng quan hệ mới vào được đây đó nên rất trân trọng công việc này, thậm chí sẽ công tác thật tốt, những thứ khác không đề ở trong lòng.”

Triệu Xuân Manh cùng hai người khác nhìn nhau cười: “Ừ, chúng ta cũng tự giác trân trọng công việc này, vì bát com mà. Thôi không nói mấy vấn đề này nữa, ăn chút gì đi.”

Sau đó Triệu Xuân Manh cũng không nói về vấn đề trong công ty nữa, lại kêu cô lên mạng đọc những tin tức thú vị.

Ngày hôm sau đã đến nơi, Lưu Kinh Lý đã thuê một khách sạn 5 sao cho mọi người dừng chân, mọi người tán thưởng một phen, đem ông chủ Vương Trung Minh lên làm thần tượng.

Hứa Lương Cẩm thực sự sợ sẽ bị phân vào chỗ cùng với Triệu Xuân Manh, nhưng mà hoàn hảo chính là khi chia phòng thì lại thừa ra một người cho nên Lưu Kinh Lý cho cô ở phòng riêng, những người khác cực kỳ hâm mộ, Hứa Lương Cẩm cũng vui vẻ.

Cầm túi du lịch, Hứa Lương Cẩm đi vào phòng của mình, vừa mở cửa thì thấy trong nhà vệ sinh có tiếng động.

“Có ai ở bên trong không?” Hứa Lương Cẩm nghĩ là nhân viên dọn vệ sinh.

đang suy nghĩ thì cánh cửa mở ra, Hứa Lương Cẩm ghen hòng nhìn: “Tổng Dật Hằng, sao anh lại ở đây?”

Tổng Dật Hằng quần khăn tắm trùm trùm cười: “anh có cổ phần trong công ty mà, Vương Trung Minh mời anh tới, anh còn đến trước một ngày cơ, cổ đông được ngồi máy bay.”

“Vậy sao anh không nói sớm?”

“anh sao dám nói sớm, sợ em thấy mình được đặc quyền thì chết ghen, cho nên anh không nói cho em, thừa lúc em đi thì anh cũng đến sân bay.”

“hiện tại còn không phải là có đặc quyền sao? Gian phòng kia rõ ràng không phải tiêu chuẩn dành riêng mà.”

“Hai người chúng ta ở đây không ai biết đâu, tầng này không có người ở công ty, em yên tâm đi.”

Tổng Dật Hằng nói xong liền ôm chầm Hứa Lương Cẩm: “Cả ngày thứ 6 chúng ta không gặp nhau rồi, có nghĩ tới bỏ nuôi không, huh?”

Hứa Lương Cẩm giật mình, đẩy Tổng Dật Hằng ra, ngồi xuống giường: “Đừng có đùa kiểu lưu manh đó. Em hỏi anh, ngày mai thì sao đây? Nếu ngày mai em ở cùng với anh, mọi người sẽ thấy đúng không?”

“Ngày mai thì không lo, ngày mai mọi người sẽ chia xe để đi thảo nguyên, thời gian xuất phát không giống nhau, em với anh đi tuyến đường khác, không ai phát hiện được.”

Chuyện đến mức này rồi, Hứa Lương Cẩm muốn phản đối cũng chẳng được, đành phải trừng mắt nhìn Tổng Dật Hằng rồi về nhà vệ sinh rửa mặt: cô biết vì sao Vương Trung Minh coi trọng mình rồi, thì ra Tổng đại gia là cô đồng, anh ta vẫn quan sát cô được.

Hai người cả thời gian dài không thấy nhau, tự nhiên Tổng Dật Hằng không thể tha cho Hứa Lương Cẩm, kéo cô lăn lộn trên giường một lúc đến giữa trưa, khi chàng vạng tối thì ăn luôn trên giường.

Tờ mờ sáng, Tổng Dật Hằng đánh thức Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm cứ mơ hồ để cho Tổng Dật Hằng thay mình mặc quần áo, rồi cùng anh xuống dưới tầng, Tổng Dật Hằng thấy một đội đang chờ anh ở đó.

Lái xe, hướng dẫn viên du lịch, cũng không có người chỉ đạo, đợi Hứa Lương Cẩm ăn xong thì Tổng Dật Hằng mới yêu cầu đi.

Đẹp quá! Sau khi Hứa Lương Cẩm xuống xe, bị thảo nguyên hùng vĩ bao la trước mắt làm mờ mắt.

không có những tầng nhà xi măng cốt thép, chỉ là những thảo nguyên mênh mông vô bờ bến, khác hoàn toàn so với sách và TV, không kịp đợi thì chạy một mạch trên cỏ xanh, nhìn non xanh nước biếc, Hứa Lương Cẩm nhỏ bé muốn bay thật xa!

Tùy ý lăn lộn, trong lòng Hứa Lương Cẩm nghĩ cô nên tới đây nhiều hơn, lần du lịch này thật thích!

Tổng Dật Hằng cũng ngồi xuống bên cạnh Hứa Lương Cẩm, nhìn gương mặt thỏa mãn của cô: “Vui vậy à?”

“Vui chứ, ơ nhưng mà sao không thấy người du lịch?”

“Con đường này rất khó đi với lại cũng là cao nhất, khẳng định là đoàn du lịch không đến nơi này được cho nên anh mới tìm người hướng dẫn riêng, như vậy mới an toàn.”

Hứa Lương Cẩm từ từ nhắm mắt thoải mái, sau đó lại đứng lên: “Mau mau, chụp ảnh cho em! anh xem ở kia còn có sông kia, đi qua một tí đi.”

“Đó là hồ mà em.” Tổng Dật Hằng bắt đầu đi lắc đầu.

Hứa Lương Cẩm không quan tâm là sông hay hồ, chạy đến nhìn nước trong thì cảm giác rất mát, rất thích, không kim lòng được uống một ngụm. Đúng là nước tự nhiên không ô nhiễm, rất ngọt!

“Nhanh nhanh đến đây này, uống ngọt lắm này!” Hứa Lương Cẩm vui thích muốn chia sẻ, quay đầu nhìn Tổng Dật Hằng cũng những người khác, kết quả họ đều cười lắc đầu.

Cuối cùng Tổng Dật Hằng không cười nói đi tới: “Lương Cẩm, đừng uống nữa, chút nữa lên thượng nguồn uống.”

“Vì sao?” Hứa Lương Cẩm không rõ.

Tổng Dật Hằng nâng tay chỉ chỉ, Hứa Lương Cẩm nhìn sang phía tay chỉ, chỉ thấy một đoàn trâu bò đang ăn cỏ uống nước, vậy là cô đang uống nước cùng bọn nó à!

Hứa Lương Cẩm khóc không ra nước mắt, nhưng mà cũng chẳng sao, cô nghĩ ở đây cái gì cũng sạch mà.

“đi thôi, còn nhiều chỗ lắm em.” Tổng Dật Hằng hôn hai má đỏ do phơi nắng của Hứa Lương Cẩm, ôm cô về trong xe.

Mấy ngày tiếp theo Hứa Lương Cẩm chơi đến mệt thì thôi, đi theo Tổng Dật Hằng không thiếu cảnh đẹp đồ ăn ngon, thịt bắp, trà sữa, pho mát, toàn bộ tiệc cá, buổi tối lại thuê lều trại ở ven hồ dã ngoại, mọi âm thanh yên tĩnh cùng cả bầu trời sao, tựa như ảo ảnh trong nhân gian, Hứa Lương Cẩm bị mê hoặc, vài lần được Tổng Dật Hằng công đi nhìn mọi thứ xung quanh.

Chỉ là cảnh đẹp đến mấy thì mấy ngày đi cũng phải kết thúc, năm ngày sau đó Lương Cẩm về công ty như không có việc gì, nói chuyện với đồng nghiệp, đi tàu về nhà.

Tổng Dật Hằng đi máy bay về trước, xuống máy bay nhìn thấy lão Vương đang chờ.

Miệng của Tổng Dật Hằng không khép lại được, anh cứ cười nãi, chỉ là khi mở cửa ra, một không khí lạnh lùng bao trùm hết thấy, miệng anh bỗng cứng lại.

một đêm này, Tổng Dật Hằng cứ ngồi trên sofa đến gần ngủ, anh tự hỏi Có lẽ anh nên chấm dứt cuộc sống như vậy thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Hơn 8 giờ Tổng Dật Hằng mới đón cô về, hai người ngồi trên xe cũng chẳng có lời nào để nói, cả đường đều im lặng.

Đến một tòa nhà rất to, cứ đi thẳng đến hộp đêm, Tổng Dật Hằng đem Hứa Lương Cầm đi vào.

Người hôm nay không đông bằng hôm trước, chỉ khoảng mười mấy người thôi, Hứa Lương Cầm biết Mạnh Tề cùng Shibata Hisako cũng ở đây, bất ngờ nhất là có cả Khương Doanh!

“Đây là Hứa Lương Cầm, bạn của mình.” Tổng Dật Hằng giới thiệu rất đơn giản.

Mọi người đều gật đầu qua loa, có người thậm chí cũng chẳng thèm nhìn Hứa Lương Cầm, nhưng đều là người của Tổng Dật Hằng nên mọi người cũng chào hỏi.

Hứa Lương Cầm cũng không để ý, sau khi ngồi xuống đều nhìn Khương Doanh.

Khương Doanh thấy hành động của cô thì cảm một ly rượu ngồi bên người Hứa Lương Cầm.

“Sao cậu cũng thấy tôi đây?” Đầu tiên Hứa Lương Cầm thấy cô thì hơi giật mình nhưng lại có chút yên tâm, dù sao bạn bè ở đây cô chẳng quen, thêm một người mình thân thiết vẫn hơn.

Khương Doanh lắc đầu: “Tôi cũng không nghĩ sẽ gặp cậu ở đây, bạn tôi rủ đến đây, đến thì tôi mới phát hiện những người ở đây đều là một hội, đều là bạn bè hoặc bạn làm ăn của Tổng đại gia, sớm biết đến đề nghị nọt Tổng Dật Hằng thì tôi đã chẳng tới.”

“Cậu tới đây là đúng đắn đó vì nếu cậu không tới thì tôi chẳng biết nói chuyện với ai cả.”

“Những người này cậu cũng đừng làm quen làm gì, mắt nhìn người của họ cao lắm, mình chỉ như con kiến thôi, khá kiêu ngạo!”

Vừa rồi Hứa Lương Cầm cũng thấy thái độ mà họ nhìn cô rồi, vì thế lại hỏi: “Thế sao tôi hôm nay họ lại đến đây?”

“Vì sao? Chả có nguyên nhân nào cả, đến đây để thác loạn thôi, chỉ cần họ vui về, mấy ngày như này chẳng vì cái gì cả. Lát nữa thì cậu sẽ biết thôi nhưng tôi khá tò mò không hiểu vì sao Tổng Dật Hằng đưa cậu tới đây.”

không đợi Hứa Lương Cầm trả lời, bên ngoài đột nhiên có những tiếng cười ha ha rất to, rất nhiều cô gái ăn mặc sexy tiến vào, một người trong đó chen vào giữa Hứa Lương Cầm và Tổng Dật Hằng.

Hứa Lương Cầm bị chen đành phải nhìn Khương Doanh khinh thường hừ một tiếng: “Tất cả đều không có liên si, nghe thấy có gió mới thì chạy vội tới đây.”

Nhìn các cô chân dài, eo nhỏ, ngực to, mũi dọc dừa, mắt to tròn, mắt Hứa Lương Cầm chút nữa thì bị mù luôn, chẳng trách bọn Khương Doanh đều khinh thường loại gái này, còn đàn ông thì nở nụ cười xấu xa đầy hưởng thụ khi ôm mỹ nhân.

Tổng Dật Hằng cũng không ngoại lệ, cũng trên đùa một cô gái gần đó, những thứ quan hệ này thỉnh thoảng cũng có mà, đây cũng không phải cướp giật gì, bởi vì nếu không trang điểm yêu mị thế thì sao vào mắt Tổng đại gia chứ.

“Lương Cầm, đây là chuyện quái quỷ gì thế? Tổng Dật Hằng này quá đáng rồi, cho dù có ở bên ngoài đàn điểm thì sao phải cố ý mang cậu tới chứ, ở trước mặt cậu diễn trò hề à?” Khương Doanh tức giận nhìn Tổng Dật Hằng, không khỏi lườm anh ta.

Trùng hợp cô gái đang rót rượu nhìn thấy ánh mắt của Khương Doanh, đánh giá Khương Doanh vài lần, cũng hướng cau mày nhìn Hứa Lương Cầm rồi cười yêu mị: “Vị tiểu thư này đi cùng Tổng tiên sinh phải không?” Trải qua một thời gian dài tiếp khách đã tôi luyện cho cô gái một đôi mắt sắc bén, tự nhiên hiểu được người nào có thể chọc và người nào thì không thể.

Hứa Lương Cầm đang suy nghĩ vì sao Tổng Dật Hằng đưa cô tới đây, đang suy nghĩ thì bị ngắt quãng, khẽ im lặng rồi mới nói: “Là đi cùng.”

“Vậy cô là nhân viên của Tổng tiên sinh à?”

“không phải, chỉ là bạn bè thôi.”

cô gái khẽ cười kiều diễm: “thì ra là thế, vậy tiểu thư đừng trách tôi quá phận nhé, cô mặc đồ này cùng với Tổng tiên sinh có vẻ không hợp.”

“Nếu cô đã quá phận thì tôi nghĩ cách ăn mặc của cô cũng không phải chỉ đơn giản là rót rượu nhì.” Hứa Lương Cầm luôn đề cao nguyên tắc ít lo chuyện bao đồng, sợ dĩ hôm nay cô có chút phiền lòng về biểu hiện của Tổng Dật Hằng, lại bị Khương Doanh trừng mắt nữa, cô gái này lại góp vui vào nữa, rõ ràng là muốn bắt nạt kẻ yếu là cô, muốn cảm quả hồng mềm đầy mà.

Đáng tiếc quả em gái nhỏ ạ, chị đây chẳng phải quả hồng, là QUẢ CAM em ạ!

cô gái này lập tức uất ức: “Tôi không có ý gì mà, tiểu thư đừng nóng, là tôi nghĩ biểu cảm của tiểu thư giống như đang làm nhân viên công sở vậy.”

“không phải tôi có thành kiến gì, là cả xã hội đều nghĩ vậy thôi, nhưng mà tôi vốn nghĩ cô có thể giữ mình trong sạch, tự lực cánh sinh mà sống.”

“Ý của cô là nói chúng tôi làm nghề này sẽ không giữ trong sạch được lâu ư?” cô gái này sắp khóc.

Đúng lúc này sao lại lời phẩm chất nghề nghiệp ra nói thế nhì, Hứa Lương Cầm thờ dãi: “Ồ ngoài treo đèn đỏ, bên trong cánh cửa làm gì, cứ thế mà nhì.”

Tổng Dật Hằng nghe vậy thì nghiêng người lại, cô gái kia phản ứng nửa ngày mới hiểu ý của Hứa Lương Cầm, mặt lập tức đỏ luôn: “cô dám mắng tôi sao?” Đây rõ ràng là đang châm chọc nói mình là kỹ nữ!

Hứa Lương Cầm chẳng thèm nói nữa, cúi đầu uống rượu, tranh cãi thế đủ rồi.

“Gọi quản lý vào đây.” Tổng Dật Hằng đột nhiên gọi cô gái kia.

cô gái kia ý thức được hôm nay mình bị quý nhập rồi, chỉ muốn xin lỗi chứ không dám đứng dậy gọi quản lý.

Quản lý rất nhanh tới đây, mang theo cô gái đó đi rồi nói lời xin lỗi với Tổng Dật Hằng.

“không cần xin lỗi tôi.” Tổng Dật Hằng cũng không nhìn hai người trước mặt mình, chỉ khép mắt tựa vào ghế.

Quản lý nghi ngờ về nhìn về cô nhân viên của mình, cô gái thấy thế đành uống một ly xin lỗi với Hứa Lương Cầm, Hứa Lương Cầm cười nói không có chuyện gì cả.

Quản lý thấy Tổng Dật Hằng không so đo nữa, lại khôi phục trạng thái mạnh mẽ vào bạo tiền, đuổi cô gái kia đi, lại đưa hai cô gái xinh đẹp trẻ tuổi khác đến bên cạnh Tổng Dật Hằng, Tổng Dật Hằng cũng chẳng ý kiến gì.

“Lương Cầm, anh ta như vậy mà cậu cũng muốn theo sao?” Khương Doanh nhỏ giọng hỏi.

Hứa Lương Cầm không đáp lời, vẫn uống rượu, khi thì nhìn Tổng Dật Hằng với bạn anh ta nói chuyện.

Quả nhiên là như Uông Tân Dương nói, họ nói gì cô chẳng hiểu, chẳng hiểu gì hết, những người này nói gì cũng được, hàng ngày xã giao kiểu gì cô chẳng biết, lại càng không hiểu khi họ nói xen tiếng anh vào.

Hon 1 giờ sáng, Tổng Dật Hàng nhìn thấy Hứa Lương Cầm đang ngáp thì nói: “đi tới nơi này đi.”

Mọi người cũng đi theo phụ họa, vẫn liên tục trao đổi còn Shibata Hisako vẫn cười tiêu chuẩn nói: “Dật Hàng, có cần em đi cùng không?”

Tổng Dật Hàng nhìn cô vãi giấy: “Đề lần khác.”

Đúng là rất ần ý, trong lòng Hứa Lương Cầm cười, thật ra thì cứ nói thẳng ra, còn làm trò mờ ám trước mặt cô để làm gì chứ.

Tổng Dật Hàng qua Shibata Hisako để nói cho cô là anh giữ đúng lời hứa với cô, cái này trong lòng cô hiểu rõ.

Khurong Doanh nhìn ba người, cuối cùng giữ tay Hứa Lương Cầm nói một câu: “Có việc thì gọi cho tớ.”

Hứa Lương Cầm gật đầu rồi đi theo Tổng Dật Hàng

Trở lại chỗ ở cùng Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm hỏi: “Mỗi ngày anh cứ xã giao như vậy không mệt à?”

“Đây không phải là xã giao mà là trò tiêu khiển, hơn nữa anh thích nào nhiệt. anh đi ngủ trước đây, em cũng nghỉ sớm đi.” Tổng Dật Hàng nói xong thì thay quần áo vào phòng ngủ.

Hứa Lương Cầm cũng không vào mà lặng lẽ dứt giấy vào trong tủ, sau đó thấy đói thì vào phòng bếp nấu chút gì, thuận tay cầm quyển sách dạy nấu ăn ném thẳng vào thùng rác.

Đem chìa khóa cùng mấy quyển sổ ném lên ghế trên phòng khách, cô cứ ngồi trên ghế sô pha đến hùng đông.

Chính cô cảm thấy khoảng thời gian này vui lắm, hơn nữa công việc cô cũng có rồi, chẳng có gì là không bỏ được, hi vọng sau khi cô rời khỏi Tổng Dật Hàng cũng trở lại nhịp sống bình thường, không phá hoại thân thể mình được.

Lại nhìn về phòng ngủ, Hứa Lương Cầm cứ thế cầm túi du lịch đi luôn.

cô đi không lâu thì phòng ngủ mở ra, Tổng Dật Hàng cũng đi ra, trong mắt còn có tia máu, cả đêm anh không ngủ, ngồi ở phòng khách, thất thần nhìn bàn uống nước một hồi lâu.

Đối với việc Hứa Lương Cầm đột nhiên trở lại, Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long cũng không hỏi, ngược lại giống như trước kia, cười hi hi với cô, rù cô đi ăn thịt nướng, ba người uống say mới về.

“Lương Cầm, nếu cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, không ai cười cậu đâu, đừng có giữ ở trong lòng, đàn ông đều là những thằng tồi thôi! Nhất là đàn ông có tiền đều là những loại không ra gì!” Tô Hiểu Vũ vào phòng nói chuyện với cô.

Hứa Lương Cầm ợm một tiếng, thờ ơ cười: “Tớ hiểu ý cậu mà nhưng Tổng Dật Hàng đối với tớ tốt lắm, tớ còn cảm ơn anh ta không hết đây, giữa chúng tớ chẳng ai có lỗi, hơn nữa tớ ở với anh ta một thời gian rồi nhưng không hiểu con người anh ta như thế nào, đi đến hôm nay cũng không phải dễ dàng gì. Tớ không sao đâu, mau đi ngủ đi, hiện tại tớ còn phải đi làm đây.”

Từ đó, mỗi ngày Hứa Lương Cầm rất chăm chỉ đi làm, sau khi tan làm là viết tiểu thuyết, thứ 7 cô đến thăm Ưông Tân Dương một lúc, sau khi biết Hứa Lương Cầm tách Tổng Dật Hàng ra rồi thì mới an ủi: “anh đang muốn khuyên em đấy, nếu chia tay bây giờ thì tốt hơn. Lương Cầm, em nên tỉnh táo đừng vì tên đàn ông bí ỏi mà hại mình nhé em.”

“Em sẽ không thế đâu, sao mọi người đều coi thường em thế? Hiểu Vũ và Thừa Long cũng thế, Khurong Doanh còn chạy đến an ủi em nữa, hiện tại anh cũng thế, chẳng lẽ em yếu ớt thế à?” Sau khi Khurong Doanh biết tình huống giữa cô và Tổng Dật Hàng, sau đó vui vẻ chạy tới nói may là cô đã sớm tách khỏi Tổng Dật Hàng, còn nói cô đừng quá đau lòng.

Hứa Lương Cầm cười nghĩ, thật ra cô không tổn thương gì cả, chỉ là có chút mất mát không hiểu thôi, vốn đang rất tốt đẹp, lập tức có sự thay đổi thì cô cảm thấy chưa thích nghi được thôi.

Mẹ Ưông Tân Dương nhiệt tình giữ cô lại ăn cơm, Hứa Lương Cầm không còn cách nào đành ở lại, vừa ăn cơm vừa nói chuyện với họ, bữa cơm này khá vui vẻ.

một tháng trôi nhanh, Hứa Lương Cầm đã khôi phục lại bình thường. Trong lòng cũng không còn cảm thấy trống không nữa, mỗi ngày đều nói chuyện trên trời cùng đồng nghiệp.

“Thông báo gấp, vừa rồi em nghe nói Vương tổng hôm nay rất tức giận, hơn nữa là cực kỳ tức giận đấy, không biết là chuyện gì, em khuyên chúng ta đừng chạm vào đầu sừng, làm việc siêng năng vào!” Trương Na hấp tấp chạy từ phòng vệ sinh vào, thần bí nhắc nhở mọi người.

Mọi người nghe xong cũng nháo nhào làm việc, không ai dám tùm năm tùm ba, không ai cười đùa.

Quả nhiên, không lâu sau Vương Trung Minh cùng phó tổng ở công ty và Lưu Kinh Lý tới.

“Mọi người dừng tay một chút, Trương phó có lời muốn nói với mọi người.” Lưu Kinh Lý nói xong mang về mặt nghiêm túc đứng sau.

Tổng giám đốc cùng phó tổng giám đốc còn xuống tận đây, chắc chắn là có chuyện gì lớn rồi, mọi người nhìn nhau đều cảm thấy bất an.

Đầu tiên Phó tổng ho nhẹ nói: “Chủ yếu lần này tôi cùng phó tổng đến đây là bên công ty xảy ra một chuyện rất lớn, hai khách hàng nói họ bị người trong công ty quấy rầy, không chỉ quấy rầy mà còn biết thông tin họ thích ở chỗ nào, còn cực lực đề cử một căn hộ chung cư khác, đó là chuyện thứ nhất. Thứ hai là những dữ liệu trong công ty bị lộ ra ngoài, đây là tổn thất lớn nhất. Tôi đã cùng Vương tổng cho bên kĩ thuật làm việc suốt đêm, trước mắt đã có hơn 1 triệu thông tin của khách hàng bị đánh cắp rồi. một số liệu không lộ như thế ắt hẳn là phải một nhóm người làm mới được, cho nên hôm nay chúng ta muốn điều tra rõ ràng.”

“không phải có thiết bị theo dõi sao? Hơn nữa máy tính mỗi người đều là đồ chuyên dụng, số liệu hay ghi chú đều có tên nhân viên mà, việc điều tra này đã nói là ai làm chưa?” Đầu óc Triệu Xuân Manh nắm được tin chủ đạo.

“Số liệu đều cập nhập qua máy tính, hiện tại công ty phát hiện được lỗ hổng, sợ mọi người cảm thấy phản cảm nên không lắp camera, cho nên mỗi người ở đây đều bị nghi ngờ.”

Chờ Trương Cảnh Dân nói xong, Vương Trung Minh mới lên tiếng: “Chuyện này khiến cho tôi cảm thấy rất tệ, mỗi người ở đây đều trải qua một đợt xét tuyển mới được ngồi đây, tôi tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của mỗi người, nhưng bây giờ công ty đang tồn tại rất lớn nên tôi rất băn khoăn, vậy phải dành kiểm tra để biết được ai là người tiết lộ thông tin ra ngoài, mọi người đành tạm dừng công tác nhé, tiền lương cũng không thể tính được!”

Mọi người đây đều rối loạn: “không công bằng, công ty không tra ra được ai là người gây chuyện đổ hết lên đầu bọn tôi là sao? không có tiền lương vậy nuôi gia đình kiểu gì chứ!”

“Tôi cảm thấy nên tìm ra người chủ mưu trước, giống như Vương tổng nói, chúng ta đều qua một đợt xét tuyển nên không thể hủy hoại tương lai của chúng ta, ngược lại nếu dựa vào mối quan hệ, không bằng cấp, rất khả nghi là người tiết lộ thông tin, bán đứng công ty!” Triệu Xuân Manh là người thực lực nên nói chuyện không để ý mặt mũi, trực tiếp nói thẳng mâu thuẫn của việc này.

Trương Na lập tức phản bác: “Dựa vào quan hệ thì làm sao? Ai lại muốn hại người nhà của mình? Có bằng cấp mà không có nhân phẩm thì cũng bỏ đi! Bản thân tôi thấy tôi cũng học hỏi được nhiều, người có đầu óc vẫn hơn khỏi người tâm địa gian ác!”

“Trương Na, cô đừng quên cô cũng có điểm nghi ngờ đấy. cô dám nói cô không có quan hệ với bên quản lý tiêu thụ đi? Tuần trước tôi không thấy cô đâu, người yêu của cô cũng không phải ở công ty này, biết đâu cô đưa dữ liệu cho anh ta thì sao?” Triệu Xuân Manh nói thẳng.

Mọi người đều nhìn Trương Na với ánh mắt khác biệt, đúng là một lý do tốt.

“Chị ngấm máu phun người, anh ấy không phải người phát lương cho tôi, tại sao tôi phải đưa cho anh ấy? Tôi - Trương Na sẽ không làm những điều vô liêm sỉ ấy!” Trương Na giận điên lên.

sự tin tưởng của Triệu Xuân Manh tăng mạnh: “Vương tổng, không chỉ mỗi Trương Na là khả nghi, Hứa Lương Cầm cũng không nhỏ đâu, trước khi cô ấy tới công ty không có việc gì, vì sao cô ấy tới chưa đầy hai tháng thì xảy ra việc như vậy? Nghe nói cô ấy vào được công ty thì phải mất 2 – 3 lần, nói không chừng là có ý vào đây!”

Vương Trung Minh nghe xong thì ngăn lời nói của Triệu Xuân Manh: “Nhân phẩm của Hứa Lương Cầm tôi dám cam đoan, nhưng mà cô nói cũng có lý, tôi cho mọi người một tuần, hy vọng có thể tìm ra người chủ mưu, càng hy vọng ai làm sai thì lập tức chủ động, không còn gì thì cứ vậy đi.”

Triệu Xuân Mạnh không biết Vương Trung Minh sẽ thay Hứa Lương Cầm đảm bảo, cảm thấy mất tự nhiên.

Chờ bọn Vương Minh Trung đi, Trương Na liền cãi nhau với Triệu Xuân Mạnh, sau đó dần dần biến thành hai phe đối lập nhau.

“Lương Cầm, cô ra đây một chút.” Lưu Kinh Lý lên lút gọi Hứa Lương Cầm ra ngoài.

Lương Cầm ra ngoài văn phòng thì thấy Vương Trung Minh đang đứng bên ngoài.

“Vương tổng.”

“Lương Cầm, em biết Dật Hằng có cổ phần ở công ty này đúng không? Nay xảy ra chuyện lớn như vậy, anh không có cách nào nói với cậu ấy, em giúp anh nói vài ba câu được không?” Vương Trung Minh thấy anh đối với cô không tệ, trước hết cho cô thổi gió bên gối một tí, Tổng Dật Hằng có thể lừa được một chút.

Hứa Lương Cầm khó xử nhìn Vương Trung Minh: “Vương tổng, em với Tổng Dật Hằng đã không ở cùng với nhau rồi, cho nên em không biết làm cách nào giúp anh được.”

Vương Trung Minh như không tin vào lời của Hứa Lương Cầm: “không có khả năng!”

“Vương tổng, tại sao lại không có khả năng chứ? Chẳng lẽ em lừa anh sao?” Hứa Lương Cầm cười khổ.

Vương Trung Minh lắc đầu: “anh không có ý này. Tháng trước Tổng Dật Hằng còn chi một khoảng tiền lớn để công ty đi du lịch mà, làm sao có thể tách ra sớm vậy được.”

Nếu muốn cô đi du lịch cùng thì sao phải đưa toàn bộ công ty đi chứ? Hứa Lương Cầm cảm thấy lời Vương Trung Minh chẳng đáng tin.

Thấy Hứa Lương Cầm nghi ngờ, Vương Trung Minh thở dài: “Chẳng qua cậu ấy không muốn người khác phát hiện em có quan hệ mập mờ thôi, nếu Dật Hằng thấy ai đó không tin cậy thì sẽ không cho em tiếp xúc nhiều với anh ta đâu, lại sợ em đa tâm nên mới tìm cách đó. Ai biết là nó thay đổi thất thường thế. Hay! Thôi để anh tự đi nói với nó, em cứ về phòng đi.”

Hứa Lương Cầm cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng không nói gì, chỉ có thể quay về phòng.

“Vương tổng, nếu Hứa Lương Cầm đã không có quan hệ gì với Tổng tiên sinh, không bằng lấy luôn lá chắn này đi...”

Cửa chưa đóng, Hứa Lương Cầm đã nghe được hơn nửa câu chuyện, nghĩ lại công việc này là do Tổng Dật Hằng đưa tới, dù sao mất cũng thế, chuyện qua rồi, hiện tại cô chỉ cảm thấy rất khó chịu, xem ra ngoài Trương Na ra thì cô là nghi ngờ lớn nhất!

Lại qua một thời gian, công ty không cho nhân viên ghi dữ liệu gì nữa, trong phòng đặt camera, người trông coi là những người đã tốt nghiệp việc này trông coi.

Vương Trung Minh nghĩ không nên xử lý Hứa Lương Cầm, vì thế gặp Tổng Dật Hằng nói chuyện công ty, đồng thời nói tình huống của Hứa Lương Cầm nói ra.

“Em khẳng định Hứa Lương Cầm không làm việc này, điểm ấy em có thể đảm bảo.” Tổng Dật Hằng không nghĩ ngợi mà nói cho Hứa Lương Cầm.

Vương Trung Minh tức nói: “anh cũng nghĩ như thế, cho nên mới ở trước văn phòng đảm bảo thay cô ấy.” May mắn là anh không biết được việc Hứa Lương Cầm với Tổng Dật Hằng tách ra, không thì anh liền xác định rồi.

Tổng Dật Hằng cười cười: “Chuyện này cũng không khó, cứ tiết lộ một thông tin nhỏ nhỏ ra, chủ yếu là phải nhắm vào đối thủ. không phải có một tuần sao, thứ hai mọi người cứ nói đi.”

“hú không tức giận à, tổn thất lớn như thế mà.”

“ức giận chứ, không tức sao được? Nhưng anh cũng làm một chuyện không đúng đấy, cơ mà vẫn ổn.” Tổng Dật Hằng uống xong chén trà rồi đứng dậy luôn.

Vương Trung Minh cẩn thận nghĩ lại lời nói của Tổng Dật Hằng, dĩ nhiên khi đối chiếu lại thì chỉ là việc anh dám hoài nghi Hứa Lương Cầm.

Người này khi chia tay còn bao che tình nhân cơ đấy, việc hiếm có đấy!

Tổng Dật Hằng lái xe vòng quanh tiểu khu của Hứa Lương Cầm, cuối cùng lái xe vào trong vườn hoa.

Lên tầng ẩn chuông, người mở cửa vẫn là Tô Hiểu Vũ, chẳng qua thái độ lúc này của cô không nhiệt tình cho lắm.

Nghiêng người để Tổng Dật Hằng bước vào, mặt Tô Hiểu Vũ khó chịu nói: “Việc của anh và Lương Cầm là chuyện riêng nên tôi chẳng xen vào nhưng Lương Cầm là bạn tốt nhất của tôi, ở thời điểm tôi khó khăn nhất, cô ấy luôn giúp tôi, cho nên khi cô ấy không vui tôi cũng không cười nổi. Tổng Dật Hằng, Lương Cầm là cô gái đơn thuần, có thể chấp nhận tôi và Đại Long vô điều kiện, cô ấy không phải là một người bảo thủ, cô ấy không bạc đãi tình cảm của mình nhưng cô ấy rất cố chấp, nếu anh không yêu thì đừng tổn thương cô ấy!”

cô không biết vì sao Hứa Lương Cầm không ra ngoài dù chỉ là nửa bước, cả ngày lủi thủi chỉ có cô và Đại Long, nhưng cô khẳng định chuyện này có liên quan không hề nhẹ với Tổng Dật Hằng, cho nên vừa thấy Tổng Dật Hằng thì cô liền khó chịu.

Đối mặt với những lời chỉ trích của Tô Hiểu Vũ, Tổng Dật Hằng không biết giải thích thế nào, trực tiếp qua phòng khách, đẩy cửa phòng Hứa Lương Cầm ra.

“Hiểu Vũ, tớ không đối mà, cậu đừng giục tớ ăn nữa, tớ không đói.” âm thanh Hứa Lương Cầm có chút khàn khàn.

Tổng Dật Hằng đứng ở bên giường, nhìn Hứa Lương Cầm ru rú trong chăn thì thở dài.

Đưa tay xúc chăn lên thì mắt cô gái này đỏ ửng, mặt cũng đỏ, hẳn là đang khóc rồi.

Đây là lần đầu tiên anh thấy Hứa Lương Cầm khóc!

“Sao anh tới đây?” Hứa Lương Cầm ngồi dậy, hai mắt đầm nước nhìn Tổng Dật Hằng.

Người cô gầy quá, nhìn Hứa Lương Cầm từ trên xuống dưới, Tổng Dật Hằng bỗng đau lòng!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

“Vì sao em không ăn cơm?” Tổng Dật Hằng không nghĩ khi anh chia tay với cô lại khiến cô đã kích lớn thế, rõ ràng gây đến mức không biết là dạng gì nữa rồi, đây đúng là đáng về thương tâm muốn chết, còn hại mình nữa, cô gái này định khóc đến chết à!

Hứa Lương Cầm lau nước mắt, nắc nắc nói: “không muốn ăn, nuốt không trôi, anh tới đây làm gì?”

“Chuyện của công ty anh nghe nói rồi, trở qua đây xem em thế nào, thứ hai tuần sau anh sẽ đến, chuyện xử lý xong thì em cứ đi làm bình thường, anh chỉ muốn tới thăm em, em...” Tổng Dật Hằng định an

ừ cô một chút nhưng không biết nói lời nào cả, là chính anh muốn chia tay mà, chẳng biết khuyên Hứa Lương Cẩm thế nào nữa.

“Bọn họ khẳng định không tin tôi đâu, anh nắm chắc là anh tìm ra người à?” Hứa Lương Cẩm quan tâm chuyện này nhất, ngày đó cô nghe Lưu Kinh Lý nói với Vương Trung Minh, càng nghĩ càng thấy khó khăn.

cô không nghĩ tới khi cô nói chia tay với Tống Dật Hằng rồi, Lưu Kinh Lý liệt cô vào danh sách hiềm nghi luôn, việc này cô không thể biện giải cho mình được, đành bị động chờ người khác chứng minh cô trong sạch mà thôi. Nhưng mà chắc chắn không bắt được người đầu, còn Vương Trung Minh cô cũng không biết anh ta có phải là tham sống sợ chết hay không, vì trả thù Tống Dật Hằng nên mới lấy thông tin sao? cô chỉ là tâm đèm thôi!

Trở lại phòng trọ, bao nhiêu uất ức khiến Hứa Lương Cẩm không thể thở nổi, từ khi nào cô dễ dàng bị bề cong thế? cô không để ý lời người khác nói nhưng không có nghĩa là cô để người khác bôi đen nhân phẩm của mình được! Khóe là phương pháp duy nhất khiến cô thất vọng, ngoại trừ khóe ra thì cô không còn cách nào khác, chỉ là vừa khóc thì nghẹn luôn, cứ khóc khóc mãi, nước mắt không ngừng được.

“Ai nói là em làm, không phải Vương Trung Minh thay em giải thích rồi sao?” Tống Dật Hằng nhàu mày, hiện tại anh thấy mình sai rồi, vừa rồi từ lời nói của Hứa Lương Cẩm thì cô khóc vì công việc, cùng với việc chia tay với anh, cô chẳng để ý gì!

Quả nhiên, Hứa Lương Cẩm trừng đôi mắt đỏ au: “Vương Trung Minh không nói với anh sao? Bởi vì tôi phải tách ra, vì tôi là người hiềm nghi lớn nhất. Tốt nhất là anh nên tìm nhanh nhanh đi, bằng không nếu có anh giải thích thì người ta sẽ tin tôi, nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ tôi, lại càng không chứng minh được tôi trong sạch đâu!”

“Em vì nguyên nhân này nên mới khóc sao?” Tống Dật Hằng cẩn thận hỏi.

Hứa Lương Cẩm gật đầu: “Đúng vậy, anh cũng đừng nghĩ tôi chuyện bé xé ra to, tôi chưa từng bị người khác nghi ngờ, chuyện liên quan tới nhân phẩm của tôi, làm sao tôi im lặng cho qua được!”

Tống Dật Hằng rất muốn đứng dậy đi luôn, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của Hứa Lương Cẩm nên không đi được, muốn nói vài câu với cô, nhưng nhìn cái cảm nhon của cô thì không nói nổi, được thôi, chuyện này là do anh mà.

“Em cần gì phải để ý ánh mắt của người khác.”

“Sinh hoạt tập thể sao lại không cần ánh mắt của người khác được.” thật vất vả lắm mới có công việc ổn định, lại chưa làm ấm lòng thì bị người khác hắt nước bẩn vào người, đúng là xui xẻo.

“anh có cách nào tìm ra người này à?” Hứa Lương Cẩm đứng dậy ngồi vào ghế hỏi Tống Dật Hằng.

“Tất cả dữ liệu trong máy tính đều có bản sao, cái này một người không thể tự làm được, tất nhiên có đồng bọn, như vậy cũng tốt.”

Đầu óc Hứa Lương Cẩm mê man nên cũng không hiểu, chỉ gật đầu: “anh có cách là tốt rồi. Vì chuyện này mà anh tới thăm tôi, cảm ơn anh nhiều!” thật ra cô rất xấu hổ, Tống Dật Hằng là người giới thiệu cô vào làm, đáng lẽ cô phải làm việc chăm chỉ, kết quả lại khiến anh ta vướng vào những chuyện không đâu.

“không cần khách khí như thế, nếu không anh đưa em đi ăn chút gì nhé, không phải lúc em không vui thì sẽ ăn bữa tết sao, đi chỗ đó nhé.”

Hứa Lương Cẩm nhanh nhẹn xua tay: “không được rồi, Hiếu Vũ làm cơm cho tôi rồi.”

Tống Dật Hằng thấy Hứa Lương Cẩm từ chối thì không nói nữa, mà ngồi luôn lên giường.

Sao anh còn chưa đi! Hứa Lương Cẩm không được tự nhiên giật giật mắt, thấy không khí có chút xấu hổ: “Dạo này anh tốt chứ?” thật ra cô muốn hỏi là không phải mỗi ngày Tống Dật Hằng đều đi uống rượu à, ngấm lại hai người mà hỏi thế thì hơi lạ.

“Lương Cẩm, giữa chúng ta không nên tồn tại câu hỏi này, hơn nữa quan hệ của chúng ta cũng không đến mức xa lạ như vậy.” Tống Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cẩm một cái.

Hứa Lương Cẩm liền ngậm miệng.

“Trong khoảng thời gian này thì em làm gì?” Tống Dật Hằng hỏi.

“Đây không phải là câu hỏi qua loa còn gì?”

“Đây là anh đang quan tâm em.”

Cái gì gì thế? cái này thì khác quái nào, cô hỏi thì thành qua loa, còn anh ta hỏi thì thành quan tâm, đúng là vẫn như trước.

“Cũng không có gì cả, ban ngày đi làm, buổi tối đánh máy, nghe đồng nghiệp nói về chuyện thị trường chứng khoán, tôi cũng đầu tư ít tiền vào đó, chấm hết.” Tuy ảm ức nhưng Hứa Lương Cẩm vẫn trả lời đáng hoàng.

Tống Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cẩm đang chớp mắt, trở nên bình thường: “Thị trường chứng khoán mà em dám bỏ tiền đầu tư lĩnh tính sao? Hơn nữa thương trường khó dạo, sao em lại chủ quan thế? Em có biết hiện tại trong tài khoản em còn bao nhiêu không?” cô gái này không kiếm tiền thì không sống được à? Cô phiếu mà cũng dám chơi, đến lúc đó thì chỉ có khóc thôi.

“Có chứ, tôi nhờ Khương Doanh hỗ trợ nữa, đầu phải người bị ngu đầu, tôi đầu tư vào những nơi yên ổn thôi.”

Tống Dật Hằng càng thấy kỳ quái, chẳng lẽ Hứa Lương Cẩm là thiên tài chứng khoán?

“Đúng là tinh mắt, vậy tăng bao nhiêu?”

Hứa Lương Cẩm xoay người rồi nghiêm túc tính toán: “Ưm... tôi mua cổ phiếu giá rất ổn, chia đều hàng tháng thì đều có tiền.”

May là anh chuẩn bị tâm lý tốt, không thì anh sẽ bị cô nàng làm cho tức đến học máu ra mắt, Tống Dật Hằng cũng lười thảo luận cổ phiếu với Hứa Lương Cẩm.

“anh còn chuyện gì nữa à?” Hứa Lương Cẩm do dự nửa ngày thấy tên này vẫn ngồi đó, rốt cuộc vẫn mở miệng đuổi khách.

“Sao nào, em không chào đón anh à?”

“không phải, anh đến thăm tôi, tôi rất cảm kích, chỉ là tôi đã không có việc gì rồi, anh đi làm việc của mình đi, đừng vì chuyện của tôi mà làm trễ nhiều việc quan trọng khác.”

“anh chẳng có chuyện gì gấp cả.” Tống Dật Hằng cũng biết là mình cần phải đi, nhưng không hiểu vì sao khi anh lại không muốn đi nữa, nhìn dáng vẻ xoay vòng quanh của Hứa Lương Cẩm, anh lại càng không muốn đi.

Hai người ngồi trơ ra nửa ngày, rốt cuộc Tống Dật Hằng không đành lòng để Hứa Lương Cẩm chịu đói: “Em ăn cơm trước đi.”

“Có phải anh muốn nói gì à?” Hứa Lương Cẩm khó dip có được sự khôn khéo.

Khi Hứa Lương Cẩm hỏi như vậy, Tống Dật Hằng phát hiện có người cho anh bạc thang, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lương Cẩm, hay chúng ta lại như trước đây đi.” cô gái này vừa rồi khỏi anh đã chịu áp lực lớn như thế, vậy không bằng bọn họ cứ như trước kia, chờ cô ổn định ở chỗ Vương Trung Minh thì anh lại suy nghĩ khác vậy, hơn nữa những ngày trước kia ở cùng với nhau, anh cảm thấy rất nhớ.

Cái này thì thôi đi! Ánh mắt Hứa Lương Cẩm chớp chớp, ý đầu tiên là từ chối, từ chối quyết liệt. Làm gì có việc vất vả rồi cảm lấy ăn chứ, tính cách Tống Dật Hằng hay thay đổi, lúc thì muốn thân mật với cô, khi đi xa mới tí thì quay 180 độ ngay tức thì, cô còn chưa hình dung ra cảm giác bị bỏ rơi thì đã bị đuổi rồi, thôi, một lần là quá đủ, cô không giống loại cuồng ngược đâu.

Hơn nữa nếu cô mà cứ vô tư đồng ý thì không có chí khí, không có tương lai.

Càng nghĩ cô càng không chấp nhận nỗi đề nghị của Tổng Dật Hằng, vì thế lấy hết dũng khí từ chối: “Tôi bây giờ cảm thấy rất tốt.”

“Ý của em là không muốn ở cùng một chỗ với anh?”

“Ý của tôi là việc đã qua rồi, không cần đi lại đường xưa nữa, làm bạn bè bình thường cũng được rồi.”

Đây là không đồng ý đúng không? Tâm trạng Tổng Dật Hằng đang tốt thì có chút phiền lòng, anh căn bản không nên đề cập chuyện này mà, vốn là anh nhất thời xúc động nên mới nói ra, kết quả người ta cũng chẳng có tình!

“Coi như lời vừa rồi anh chưa nói đi, em nhớ giữ gìn thân thể, anh đi trước.”

Mặt Tổng Dật Hằng không chút thay đổi rồi đi. Hứa Lương Cẩm không khỏi cảm thấy may mắn: May là bản thân không bị ngu nhất thời mà đồng ý, người này quả nhiên là nắng mưa thất thường, không nên sống chung!

Thấy Tổng Dật Hằng đã cam đoan, tâm trạng Hứa Lương Cẩm cảm thấy vô cùng tốt, cũng thấy đối bụng, cảm thấy mấy ngày nay vì chuyện này mà ám ức, vì thế không ngược đãi dạ dày nữa, mua gà chiên, thịt nướng, ăn hết không tha, cái gì cũng ăn hết, Ngô Thừa Long và Tô Hiểu Vũ chỉ lắc đầu, cũng cảm thấy mị lực phi thường của Tổng Dật Hằng, có thể nháy mắt làm cả chết lòi mất liền bởi tung tăng!

Đến ngày thứ hai, trong lòng Hứa Lương Cẩm không chắc lắm, đến công ty có chút không yên, đi vào phòng thì thấy có rất nhiều người.

“Lương Cẩm, tâm trạng chị không tồi nhì, còn mập lên nữa.” Trương Na nhìn Hứa Lương Cẩm cười, những người khác cũng nhìn qua.

Hứa Lương Cẩm nhìn mọi người xung quanh, ai cũng mang vẻ mặt tiêu tụy, có người đang u sầu, có người lo sợ bất an, hoàn toàn khác biệt với cô.

cô cười cười không nói, Hứa Lương Cẩm ngồi xuống bàn làm việc của mình.

Rất nhanh Vương Trung Minh, Trương Cảnh Dân cùng Lưu Kinh Lý đi đến, ba người bọn họ đều đi sau Tổng Dật Hằng.

“Hôm nay việc đã đến mức này rồi, ai là người cung cấp dữ liệu thì mau thừa nhận đi?” Vương Trung Minh quét mắt một lượt rồi nói nghiêm túc.

Trà lời anh là một khoảng im lặng.

“Nếu như vậy, nếu không có người hiềm nghị thì bắt đầu từ ngày mai, Hứa Lương Cẩm có thể khôi phục công việc bình thường.”

“Cái này không công bằng, nếu xếp Hứa Lương Cẩm là người hiềm nghị thì tại sao không thể trừ hiềm nghị là chúng tôi?” Triệu Xuân Manh phản đối.

Vương Trung Minh tay lên: “Tôi chưa nói không cần nghỉ ngơi, tôi muốn giới thiệu với mọi người một chút, đây là Tổng Dật Hằng, Tổng tiền sinh là đại cổ đông của chúng ta, cũng có thể nói là người có công ty liên minh với chúng ta, chắc hẳn ai ai cũng nghe tới công ty Phổ Doanh đúng không, Tổng tiền sinh là ông chủ.”

Vương Trung Minh vừa dứt lời thì mọi người thấy sợ hãi, đồng thời không thể tin nhìn về Tổng Dật Hằng, tưởng mạo xuất chúng, vừa vào liền không biết bao người nhìn, lúc này nghe nói là ông chủ của ông chủ, có thể nhìn thẳng luôn.

Nếu trong mắt người bình thường, đây chỉ là một công ty nhà đất mà thôi, nhưng những người trong nghề không ai không biết được độ nổi tiếng của nó.

Còn không nói ở thành phố hơn 1000 công ty nhà đất, mượn vốn hay có thể nói các công ty đều trực thuộc của Phổ Doanh. Giá gốc trong giới bất động sản đều do Phổ Doanh nắm giữ. Ví dụ nhỏ thôi, có một căn hộ vừa nghe là sắp sửa đưa vào quy hoạch để dự tính bán, nhưng thật ra lúc này nó đã thuộc quyền sở hữu của Phổ Doanh rồi.

Về phần các căn hộ không có gì đặc biệt hay thu hút khách hay tăng triệth thì phải do Phổ Doanh có đồng ý gia nhập vào các liên minh mắc xích liên quan với công ty hay không đã, đối với các công ty có thực lực thì Phổ Doanh sẽ trực tiếp đưa dữ liệu mật trong ngành cho họ luôn

Bởi vậy trong lúc có công ty nào đang muốn mở thì phải có quan hệ với Phổ Doanh, tóm lại Phổ Doanh có thể làm việc hiệu suất, lấy những phòng ở đã mua từ trước thành của mình.

Mặt khác, Phổ Doanh không những sở hữu khối tài sản khổng lồ mà còn có tiệm trang sức, công ty về công nghệ thông tin truyền thông cũng có dính dáng chút ít, về các ngành đều không đếm nổi.

Nhưng không ai nghĩ Phổ Doanh lại có ông chủ trẻ tuổi đến vậy!

Ngoài những ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Tổng Dật Hằng thì Hứa Lương Cẩm đang tò mò nhìn mọi người, cô chẳng hiểu cái công ty Phổ Doanh là công ty gì, ảnh hưởng của nó ra sao.

Vương Trung Minh chờ mọi người tiêu hóa những thông tin này rồi nói: “Tiếp theo tôi muốn nói thêm, Hứa Lương Cẩm là người do Tổng tiền sinh giới thiệu đến đây, bản thân cô ấy cũng là bạn của Tổng tiền sinh cho nên 100% chúng ta có thể cam đoan ngoại trừ cô ấy.”

“Cho dù có là vậy nhưng cũng không nói nên được gì.” Mọi người tuy khiếp sợ những không chịu phục.

Lúc này Tổng Dật Hằng nói: “Bản dữ liệu tất nhiên vì tiền, nếu Lương Cẩm cần tiền thì tôi sẽ cho cô ấy, bao nhiêu không thành vấn đề, tôi nghĩ cô gái của tôi không đến mức phải để những số tiền ít ỏi đó vào mắt.”

Mọi người đều nhìn Hứa Lương Cẩm với những ánh mắt không giống nhau, ngay cả Vương Trung Minh cũng không nhận được nhìn Hứa Lương Cẩm đến mấy lần, không phải nói đã chia tay rồi à, sao Tổng Dật Hằng nói thế được?

Hứa Lương Cẩm biết ánh mắt của Vương Trung Minh là gì, cô oan quá! thì ra Tổng Dật Hằng nói thủ đoạn khiến cô trong sạch là đây, tuy đơn giản nhưng hiệu quả, chờ sau đó cô sẽ giải thích với Vương Trung Minh.

Vì thế cô cố gắng mỉm cười, xem như cam chịu.

Những người khác không còn gì để nói nữa, nếu Hứa Lương Cẩm là bạn gái của Tổng Dật Hằng, đúng thật là không có động cơ gì làm việc này.

“Nếu không còn gì nữa, thì tôi nói điều kiện với mọi người đây, đối với người ăn cắp dữ liệu sẽ chỉ truy cứu trách nhiệm, người tham gia không truy xét, làm việc này cũng chỉ là vì tiền mà thôi, nếu ai biết đem việc này nói ra, dữ liệu cho người mua bao nhiêu tiền, tôi trả gấp đôi! Sau đó chỉ cần im lặng từ chức thôi.” Tổng Dật Hằng nói đến đây thì im lặng, nhìn phản ứng của mọi người.

Sau đó lại nói tiếp: “Nếu không có người đứng ra, vậy thì được thôi, hãy chờ đơn khởi tố của luật sư, lúc ấy dù có bí mật thì cũng dựa theo pháp luật mà làm, tôi đã biết trong máy tính mất bao nhiêu dữ liệu rồi, công ty cũng tổn thất nhiều và sẽ lấy lương của mỗi người bồi thường vào, tôi biết con số này mọi người không thể gánh nổi và có khi đành sa thải hết đó chứ, không những thế về sau các lĩnh vực khác của Phổ Doanh sẽ không thuê những người ở đây nữa! Tôi cho mọi người 3 phút suy nghĩ.”

“Rốt cuộc là ai làm, con mẹ nó đúng ra ngay, đây không phải vừa hại mình vừa hại người sao?” Có người không chịu được chửi thề, những người khác đều rít rít kêu la.

“Việc mình làm đã không có đức còn muốn lời người khác xuống nước, các người có nghĩ đến việc những gia đình khác sẽ bị liên lụy không, các người không có bố mẹ không có con cái sao, đúng là loại không biết xấu hổ!” Mấy người phụ nữ oa khóc.

Hứa Lương Cẩm cũng thay họ sốt ruột, tiền bồi thường lớn như thế đối với những gia đình bình thường thì rất khó khăn, tựa như trái bom huy diệt, giống như cô cả đời có cố gắng nữa, cố gắng mãi cũng không bằng một cái thè của Tổng Dật Hằng.

“Tôi nói! Là tôi lấy dữ liệu!” Qua một phút liền có người không chịu được áp lực này.

“Hồ Thiên, sao cô lại làm việc này chứ?” Lưu Kinh Lý không tin được cô gái đang bước ra thì đám người ở đây, cô là em gái của trợ lý Trương phó mà.

cô gái trẻ tên Hồ Thiên về mặt rất bình tĩnh: “Là lòng tham của tôi thôi, chủ mưu là Triệu Xuân Manh, còn có hai người kia cũng tham gia!”

Hứa Lương Cầm nhìn về phía tay mà cô chỉ, hơn nữa lại là Triệu Xuân Manh cùng với hai người đó đã ngồi cùng toa với cô!

“Lúc ấy Triệu Xuân Manh nói với tôi, cần tôi lấy phim dữ liệu từ máy tính, đầu tiên tôi không đồng ý, sau cô ấy nói có thể cho tôi vay 10 vạn đồng, hơn nữa tôi thấy phim dữ liệu này chẳng ai trông coi cả, cần bán không thể tra ra là ai. Trong nhà tôi muốn mua một căn hộ nhưng chưa đủ, lòng tham nổi lên nên làm chuyện sai lầm. Tôi sẽ từ chức, xin các vị đừng kiện tôi, bỏ mẹ tôi sẽ không chịu nổi sự dả kích này đâu! Tôi cũng không muốn liên lụy người khác!” Hồ Thiên nói xong, thanh âm vẫn run run, cô thực sự không đỡ nổi tiền bồi thường này, lại càng không phải nói đồng nghiệp cô sẽ bị mang tiếng xấu thay cô nữa.

Lúc này hai người ở bên cạnh Triệu Xuân Manh cũng đứng ra nhận tội.

“Đây là tố chất của nhân tài sao? Khó trách từ đầu chị đã vừa ăn cướp vừa là làng, lại còn muốn tôi với Lương Cầm oan uổng nữa, đúng là loại không biết xấu hổ!” Trương Na tức giận nhổ nước bọt vào mặt Trương Xuân Manh.

“Ai muốn mua dữ liệu từ máy người?” Đây là điều Tống Dật Hằng muốn biết nhất.

“Công ty bất động sản Thuận Hợp.” Hai người kia cướp lời

“Được rồi, nếu mọi việc đã rõ ràng, tôi cũng không muốn nói nữa, ba người để lại tài khoản, trong 48 tiếng tôi sẽ cho các người 200 nghìn đồng, lát nữa các người tạm thời để lại chức vụ và làm thủ tục đi, hy vọng về sau làm việc gì thì đừng đánh mất phẩm chất đạo đức nghề nghiệp của mình, đã tra được chủ mưu rồi, luật sư cũng tự đến đây giải quyết.”

“Triệu Xuân Manh, tại sao cô làm thế? công ty đối với cô không tệ mà, tuổi cô còn trẻ sao lại không chịu học hỏi vậy?” Lưu Kinh Lý rất đau lòng về việc một người vừa trẻ tuổi vừa tài giỏi như vậy cứ thế mà bị hủy hoại.

Mặt Triệu Xuân Manh tái nhợt như giấy: “Bởi vì tôi cảm thấy không công bằng, tôi học hành mệt mỏi như thế, học đại học lớn mà lại làm việc cùng những người vào được đây bằng tiền, đây không phải là đang cười vào mặt tôi sao? Nếu đã có người cho tôi tiền mà tôi chẳng phí công sức gì, tôi gì không nhận!”

“Công ty này chuẩn bị để bạt cô lên cao cô có biết không? Thời quên đi, có nói cũng chẳng ích gì.” Lưu Kinh Lý thờ dãi.

“Tôi không biết, thôi thì tùy các vị, tôi chẳng sợ vì tôi không có tài sản trên danh nghĩa nào cả.” Triệu Xuân Manh bình tĩnh đứng lên.

“Tôi có thể làm cho cô có trách nhiệm hình sự đây! Hơn nữa có nhất định phải thi hành án, tôi nhớ không nhầm hình như là 7 năm đó cô gái. Trung Minh, nơi này giao cho anh.” Tống Dật Hằng hừ một tiếng, không nhìn Hồ Thiên và Triệu Xuân Manh đang bị ngăn ngó, kéo Hứa Lương Cầm đi.

“Thủ đoạn của anh cao siêu thật đấy, nhưng mà như thế thì có lợi cho ba người kia quá.”

“Khi làm việc sẽ không biết cái gì là chủ yếu, cái gì là thứ yếu, bỏ một chút tiền lẻ ra mà câu được con cá lớn vẫn đáng giá mà. Em hâm mộ anh như thế thì anh cũng cho em 20 vạn nhé, anh thấy thịt về với em nhanh nhì!” Tống Dật Hằng cười cười nheo má Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm không được tự nhiên tránh ra một bên: “Thôi xong chuyện rồi thì tôi về phòng làm việc đây, anh về công ty xử lý đi.”

“anh vẫn nên đưa em về nhà trọ trước đã, em thu dọn đồ đạc đi rồi anh đưa em về.”

Hứa Lương Cầm mê mẩn nhìn Tống Dật Hằng, có phải anh ta quá lo lắng nên thần kinh không bình thường không: “Tại sao tôi phải quay về nhà anh, không phải chúng ta đã chia tay à?”

“Vừa rồi anh nói với những người ở đây em là cô gái của anh rồi, không phải em không phản đối gì sao, anh cứ nghĩ là chúng ta cứ như cũ đấy.”

“Tôi cho rằng vì anh muốn chứng minh tôi trong sạch nên mới làm việc đó thôi.”

“Nếu anh muốn dùng tiền giải quyết thì cần phải minh bạch cho em làm gì? Nếu em không phải cô gái của anh thì anh bảo vệ em làm gì?” Từ lúc Tống Dật Hằng kéo Hứa Lương Cầm rời đi, anh nghĩ vẫn nên khôi phục lại quan hệ của hai người, anh cũng không nên thất thủ trước đám đông phải đem việc này buộc cô lại.

Ồi bây giờ anh cảm thấy hối hận quá, cho nên phải ăn chắc mới kéo sự hối hận lại!

“Tôi cũng chưa từng nghĩ đến việc này, là anh cứ kéo tôi ra đây chứ, với lại anh còn quan hệ với Shibata Hisako nữa, tôi cũng có tự trọng của mình.” Hứa Lương Cầm chống đối Tống Dật Hằng.

Hiển nhiên Tống Dật Hằng không thích ứng được việc Hứa Lương Cầm không tin tưởng anh, lại còn từ chối lời thỉnh cầu của anh nữa.

“Ai dạy em đối chọi với anh, là Tô Hiểu Vũ hay Ngô Thừa Long há?”

“Cái này còn cần người dạy sao? Chỉ số thông minh của tôi không có vấn đề đâu, anh đuổi tôi đi, chẳng lẽ anh nghĩ chỉ cần anh ra lệnh một tiếng là tôi vui vẻ như chó con về à?”

“Là anh nhất thời hồ đồ nên mới làm như vậy, trong thâm tâm anh thực sự không muốn em rời đi, là anh sai, anh xin lỗi! Em muốn anh bồi thường như thế nào?”

“không cần anh bồi thường, dù sao tôi cũng không thích về lại đáng về trong quá khứ đó.”

Tống Dật Hằng nheo mắt lại, cô gái nhỏ của anh cứng phết! “Lương Cầm, rốt cuộc em muốn thế nào thì mới trở về cùng anh đây?”

“Phải làm thế nào thì anh mới tin tưởng tôi sẽ không quay lại?” Hứa Lương Cầm vô tội nhìn Tống Dật Hằng.

Thực giác Tống Dật Hằng nhận định có người đứng ra làm khó dễ anh với Hứa Lương Cầm rồi, Tô Hiểu Vũ à? Ngô Thừa Long sao? Hay Quách Mộng Thanh? Chẳng lẽ Khương Doanh? Lại có Uông Tân Dương kia nữa, bên cạnh Hứa Lương Cầm, ai ai cũng muốn cản trở quan hệ của hai người.

Trong lòng Tống Dật Hằng suy nghĩ những người này, cuối cùng đưa ra kết luận: không ai ủng hộ anh, phải dạy lại hết!

anh không tranh chấp với Hứa Lương Cầm nữa, Tống Dật Hằng đưa cô về nhà trọ.

Hứa Lương Cầm cảm thấy hai người đã vạch rõ quan hệ rồi, lúc xuống xe còn vui vẻ theo Tống Dật Hằng xuống.

Chỉ là khi mấy ngày cô tan làm về nhà trọ lại thấy Tống Dật Hằng ngồi lì trên sofa xem ti vi.

“Sao anh lại chạy tới đây? Ai mở cửa cho anh hà.” Hứa Lương Cầm đi tới.

Tống Dật Hằng vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh ý bảo Hứa Lương Cầm ngồi cạnh anh: “Tô Hiểu Vũ đấy, chẳng qua cô ấy có việc nên ra ngoài rồi.”

“Vậy anh tới đây làm gì?”

“Muốn cùng em xem tin tức thôi.”

Tin tức á? Hứa Lương Cầm quay đầu xem ti vi.

“Theo như thông tin được biết thì công ty bất động sản nổi danh này gần đây phát hiện có vấn đề, tổng giám đốc đã cầm số tiền lớn trốn đi, hôm qua phóng viên nhận được thông tin ở cục công an thành phố cùng cảnh sát đã đi tới sân bay trước, quả nhiên đã chặn được tổng giám đốc Mã Bảo Trung của công ty Thuận Hợp, người này hiện nay đã được đưa về đồn điều tra. Tuy rằng chúng tôi không hiểu được vấn đề xảy ra trong công ty Thuận Hợp nhưng tình huống trên hẳn là do phòng tiêu thụ của công ty Thuận Hợp gặp khủng hoảng, mấy trăm người đang có tài khoản trong Thuận Hợp đòi rút tiền về, trường hợp ngày càng

nhiều nên không thể khống chế được, rất nhiều người không lấy được tiền nên làm ra những hành vi quá khích, cũng có người ngã luôn tại hiện trường. Tình huống cụ thể như thế nào thì phóng viên sẽ tiếp tục cập nhật.”

Nhìn trong ti vi có một người đàn ông đang rất kinh ngạc, mọi người đang mắt không chế đến mức đốt phòng làm việc, có người khóc lóc kể về nếu không lấy được tiền sẽ nhảy lầu tự tử. Hứa Lương Cảm thay họ khổ sở, đối với dân thường thì khi mua phòng ở đều bỏ ra công sức nửa đời mình, trong đó đều là máu và nước mắt của họ, tổng giám đốc này không phải người mà!

Sau đó lặng lẽ nhìn về phía Tổng Dật Hằng: “Chuyện này có liên quan tới anh à?”

“anh chỉ nghe nói khi Mã Bảo Trung đi du lịch về, không biết tại sao lại bị đồn là ôm tiền lẫn trốn thôi.”

“Ồ? Hiểu lầm lớn như thế hẳn cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng thôi, việc này sẽ lắng xuống chứ?” Hứa Lương Cảm tiếp tục khiêm tốn học hỏi.

“Em cho là vậy sao? Em không thấy người dân đang rất phẫn nộ à? Mọi người đều yêu cầu rút tài khoản đó. Mã Bảo Trung bị cảnh sát tịch thu hết tài sản, nghe nói ông ta đang muốn tập trung hết tài sản ở trong nước, nhưng chẳng qua lúc này anh hưởng vào công ty khá lớn nên tài chính cạn kiệt rồi, cần bản không trở tay kịp.”

“Như vậy nói cách khác, cho dù tổng giám đốc không có chuyện gì nhưng nếu tịch được tiền thì vẫn vỡ nợ đúng không?”

“Ông ta thu mua người đánh cắp dữ liệu công ty của Trung Minh không phải là phạm pháp sao?” Tổng Dật Hằng cười rất vui vẻ.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Tổng Dật Hằng, Hứa Lương Cảm cảm thấy phòng khách hơi lạnh lạnh, chỉ tung tín vệt thôi mà phá hủy một công ty lớn như vậy.

Người ta chỉ trộm dữ liệu thôi mà anh khiến người ta phá sản luôn, Tổng Dật Hằng cũng ngoan độc gớm!

“không nói chuyện nữa. Lương Cảm, có phải em nên suy nghĩ kĩ chuyện tái hợp của chúng mình không nhỉ?” Tổng Dật Hằng nở nụ cười, nói dịu dàng với cô gái bên cạnh anh.

Hứa Lương Cảm nuốt một ngụm nước bọt, hai chữ “không cần” không hiểu sao không thể nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tổng Dật Hằng chờ nửa ngày mà Hứa Lương Cảm không nói gì thì lại hỏi: “Sao em không nói gì?”

“anh thích lên giường với tôi à?” Đối với Tổng Dật Hằng năm lần bảy lượt muốn ở chung với cô, Hứa Lương Cảm ngoài nghĩ đến lý do đẩy thì thực sự cô cảm thấy trên người cô không có lợi ích gì cả.

Tổng Dật Hằng không nhịn được cười: “Cái này em nói cũng đúng đấy, nam nữ ở với nhau thì việc quan hệ tình dục rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là khi ở cùng với em, anh cảm thấy rất thoải mái.”

“Vậy tại sao trước kia anh lại muốn ép tôi đi?”

“Lúc ấy anh suy nghĩ không chu đáo, anh đã bán khoản rất nhiều, nhưng bây giờ anh đã nghĩ kỹ và hiểu ra rồi.”

“Hiểu ra được á? Lời của anh khiến tôi không chắc chắn lắm, tôi không đáng khi cứ bị đuổi đi như thế. Còn việc anh bán khoản thì vô số rồi, có phải anh suy nghĩ về việc giữa anh và tôi chênh lệch rất lớn đúng không? không muốn cứ quanh quẩn trong vòng tròn bạn bè của tôi đúng không? Cũng sợ bị bạn bè anh nhận ra. anh coi thường Hiểu Vũ cùng Đại Long, cho rằng họ không cùng giai cấp với anh, nhưng anh quên mất một điểm rồi, tôi và họ đều giống nhau, anh làm trăm ngàn cách khiến tôi cách xa họ, vậy anh có hiểu tôi muốn kết bạn với những người như thế nào không? Dù anh có thay đổi tôi như thế nào đi chăng nữa thì tôi với anh xuất phát khác nhau. Tôi và anh, hay nói cách khác những bạn bè của anh với tôi đều vĩnh viễn có một bức tường ngăn cách! Đó cũng là lý do vì sao khi lần đầu gặp mặt, ngay cả việc anh ngồi nói chuyện với tôi vài câu cũng chẳng có mà cũng không có nguyên nhân gì khác là bởi vì anh xem thường tôi!”

Hứa Lương Cảm vừa nghe Tổng Dật Hằng nói bán khoản rất nhiều khi ở cùng một chỗ với cô, lập tức quên người đàn ông ở trước mặt cô chỉ tung tín đồn mà khiến công ty khác thất thủ, lại nghĩ đến khoảng thời gian cô phải chịu biết bao ách ức, cô lập tức bùng cháy.

thật ra nếu nói thẳng, chẳng qua cô tự ti! Trong lòng Hứa Lương Cảm tổng kết một câu ngắn gọn như vậy.

hiện tại cô đã hiểu vì sao Ưông Tân Dương và Khương Doanh cứ có chấp khuyến cô tách Tổng Dật Hằng ra, bởi vì bọn cô cứ lần quẩn mãi trong vòng tròn phú quý, mặt khác thì dựa vào gia thế, mà đối phương đều là những đường thẳng song song không thể giao nhau được, điều này cô hiểu rõ. cô hoàn toàn hiểu cái cảm giác áp lực của Ưông Tân Dương khi ở cùng với Quách Mộng Thanh và bạn bè của cô ấy, huống chi Ưông Tân Dương yêu Quách Mộng Thanh rất nhiều, cũng khó trách khi Ưông Tân Dương mượn rượu giải sầu, với lại bản thân cô cũng không giống với Ưông Tân Dương, cho nên khi cô gặp trường hợp này, tuy lòng cô hơi khổ sở nhưng chỉ giới hạn ở mức lòng tự trọng bị tổn thương chút ít thôi.

“Ai nói với em những lời này? anh cũng có những áp lực khó nói thành lời, chẳng lẽ em cứ tưởng anh suốt ngày ở nhà vui vẻ vì mình được xuất thân thì danh môn quý tộc sao? Sau đó qua những lời châm biếm mà khiến người khác hai bàn tay trắng ư? Còn có ngày đó, thái độ của bọn họ là tùy ý thôi, em không nhận ra là họ đã uống say rồi sao? Lần đầu tiên gặp nhau, anh không phủ nhận rằng anh không có cảm giác gì với em cả, nhưng bây giờ anh cảm thấy em rất thành thật còn là cô gái đơn thuần nữa, lúc ấy trong nhận thức của anh chỉ là tính cách chúng ta không hợp chứ không phải là vì gia cảnh không hợp!”

“À, vậy ý của anh là khi trải qua việc ở chung thì phát hiện ra tôi không phải là một cô gáiเย็น nhạt hay thậm chí là đàn bà phóng đảng chứ gì? Cho nên anh cảm thấy không hợp miệng phải không?”

“Lương Cảm, em đừng có tình gây sự nữa được không? anh nói lại lần nữa, anh đồng ý ở cùng với em là vì em không tạo áp lực cho anh, em chưa bao giờ cầu xin anh làm gì hay giúp gì cho em khi em gặp chuyện khó xử. Tính cách của em tốt lắm, làm việc gì cũng theo anh hết, nhưng không phải người hay nịnh nọt, mà thật sự quan tâm anh, trong khoảng thời gian này, em quan tâm anh rất chu đáo, trong lòng anh đều hiểu cả.”

cô mà tốt thế cơ à? Hứa Lương Cảm cảm thấy xấu hổ quá đi, thật ra cô có quan tâm thật lòng Tổng Dật Hằng một chút, nhưng phần lớn là cô lấy lòng anh ta đó chứ, như thế bằng lái xe mới tới tận tay, xem ra cô có kỹ năng vỗ mông ngựa (*nịnh nọt*) rồi!

Đối mặt với những lời khen Tổng Dật Hằng dành cho cô, cô không trả lời, những việc cô làm cùng với lời nói của Tổng đại gia này hình như hơi khác khác.

“Được rồi, anh không ép em nữa, nhưng em có thể nói rõ chuyện của Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long được không? Ngày đó anh nghe Tô Hiểu Vũ nói, vào thời điểm cô ấy khó khăn nhất, em luôn đưa bàn tay ra cứu vớt cô ấy, còn nói việc em cho cô ấy và Ngô Thừa Long chỗ ở nữa, có chuyện gì sao?”

“Vì sao anh nói đến mấy chuyện này?”

“không phải em luôn nói anh có thành kiến với họ sao? anh cũng thừa nhận là việc họ làm và xử lý những rắc rối họ gây ra khiến anh không quen, cho nên anh mới phải suy nghĩ kỹ một chút, như vậy mới có thể hóa giải những hiểu lầm, không phải sao?”

Thấy Tổng Dật Hằng thành khẩn như thế, Hứa Lương Cảm nghĩ chuyện của Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long cũng không cần giấu diếm làm gì, với lại cô cũng không muốn Tổng Dật Hằng để lại nẩy ánh mắt khó chịu với hai người bạn tốt của cô.

“Chuyện cũng rất đơn giản thôi, Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long là đồng hương, họ sống ở một thôn làng rất nghèo nhưng lại có một cách làm giàu nhanh chóng, nếu trong nhà nào có con gái xinh xắn thì sẽ bán cho những người Nhật Bản giàu có, năm Hiểu Vũ 17 tuổi bị bố cậu ấy bán cho một ông lão Nhật Bản 60 tuổi, Đại Long cũng như thế. Đầu tiên bọn họ bị nhốt lại, sau đó bị hành hạ đến kiệt sức đến nỗi không thể động đậy nổi, rồi cứ thế đưa sang Nhật Bản, sau đó hai người bọn họ tìm cách trốn về nước, về phần mấy người Nhật kia bạo hành họ ra sao thì tôi không rõ lắm, nhưng hoàn cảnh lúc đó của bọn họ hẳn là trải

qua rất nhiều khổ cực sống gió mới thoát được. Lúc trước khi thuê phòng chung, bọn họ nói thẳng cách nhìn về nam nữ với tôi, tôi cũng không nghĩ nhiều nên dọn ở chung thôi, Hiểu Vũ viết tiểu thuyết là do đề nghị của tôi.

Trái qua một thời gian, đại khái là hơn 1 năm, Hiểu Vũ mới nói chuyện đó với tôi, cậu ấy nói cậu ấy và Đại Long rất hận những tình cảm nam nữ, họ chỉ để ý nhu cầu sinh lý mà thôi, họ rất sợ vướng vào lưới tình, như thế nên tôi hiểu họ hơn, cũng hiểu mình nên bảo vệ họ nhiều hơn, họ mới có mười mấy tuổi, độ tuổi mà những đứa trẻ được vui chơi nhưng họ lại trải qua những sóng gió lớn của cuộc đời, họ rất đáng thương!”

“thì ra là thế, cha mẹ bọn họ thật vô liêm sỉ.” Tổng Dật Hằng không thể ngờ được trên đời này lại có bố mẹ như vậy.

“Cũng không hoàn toàn là vậy, mẹ Hiểu Vũ sống chết không muốn cậu ấy bị bán sang Nhật Bản đâu, nhưng bố Hiểu Vũ là con nghiện cờ bạc, còn đánh mẹ Hiểu Vũ đến chết mới kéo Hiểu Vũ đi, còn về phần Đại Long, vì cậu ấy là con trai, trong nhà cậu ấy nghĩ cậu ấy chẳng có thiệt gì cả nên bán đi là tất nhiên, họ không hiểu càng là đàn ông thì chịu khổ càng nhiều hơn.”

“Bản chất của em hiền lành như vậy, hóa ra là anh hiểu lầm họ rồi.” Tổng Dật Hằng thở dài.

“anh có thể hiểu là được rồi, bọn họ chưa từng muốn tổn thương một ai, mỗi lần đều nói quan hệ rõ ràng với đối phương đó, Đại Long muốn thay đổi giới tính của mình, cậu ấy luôn muốn để dành tiền làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính nên mới thuê chung vậy đây.”

Tổng Dật Hằng đặt tay lên đầu gối, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Em nói với Ngô Thừa Long một câu, anh có thể cho cậu ta vay tiền để phẫu thuật.”

“Như thế làm sao được? Đại Long không cần đâu, anh cũng không cần làm như thế, tôi sẽ không vì thế mà anh phải.....”

“anh hiểu ý em chứ, anh chỉ muốn Ngô Thừa Long là chính mình thôi, bởi vì cậu ta là bạn tốt của em, còn thể hiện sự coi trọng của anh với em, hơn nữa là vì anh muốn xin lỗi, anh chỉ muốn làm vậy thôi, cũng có thể coi là anh lấy lòng cô gái của anh đi, hy vọng em có thể cho anh một cơ hội.”

Hứa Lương Cầm cúi đầu không nói, hai người bọn cô chênh lệch nhiều lắm, không phải cứ vài lời giải thích hay bỏ thí ít tiền là có thể xóa mờ nó được.

“Nếu cậu ta không muốn nhận số tiền đó được thì cứ để cậu ta kiểm tiền rồi trả lại anh thôi, mà còn phải tìm một bệnh viện với những thiết bị tiên tiến để phẫu thuật nữa, trong khả năng của cậu ta đâu đủ phải không? Lương Cầm, loại phẫu thuật này rất phức tạp, anh có quen với hai người chuyên giới rồi, mỗi người khi phẫu thuật xong đều bị tàn tật một bộ phận nào đó, anh có thể đảm bảo Ngô Thừa Long sẽ được gặp đội ngũ bác sĩ tốt nhất. Em cứ yên tâm, mặc dù là anh lấy lòng em nhưng việc em có đồng ý hay không thì tùy em thôi, anh đi trước đây.”

Thấy thái độ Tổng Dật Hằng rất khẩn thiết, lúc đi lại khẽ hôn vào trán Hứa Lương Cầm. Khi bọn họ còn ở chung, trước khi đi ngủ, Tổng Dật Hằng đều làm như thế, trong lòng Hứa Lương Cầm cảm giác nóng hằm hập.

Đưa Tổng Dật Hằng ra ngoài, Hứa Lương Cầm lâm vào trạng thái chết đuối, cô rất muốn giúp Ngô Thừa Long nhưng lại sợ hãi khi ở cùng với Tổng Dật Hằng, người này già đời rồi, dù đồ n cô gái rồi, nếu như cô cứ lần lộn với anh ta như thế thì liệu có như trước kia không?

Mấy ngày tự đấu tranh, Hứa Lương Cầm nghĩ cô nên nói với Hiểu Vũ và Đại Long biết, xem thái độ bọn họ như thế nào, có nghĩ ra cách nào không.

“Tổng đại gia nói như thế thật à?” Ngô Thừa Long nghe xong thiếu chút nhảy dựng lên.

“Tất nhiên là thật.”

“Cái này mê hoặc rất lớn đấy, Đại Long cậu chịu được không?” Tô Hiểu Vũ giật mình trêu chọc Ngô Thừa Long.

“Áy, tớ biết là Tổng Dật Hằng làm thế là muốn Lương Cầm về bên anh ta, đây là viên đạn bọc đường mà. Sao tớ lại không có tiền đồ như thế được? Lương Cầm, cậu cứ yên tâm, cậu cứ làm theo suy nghĩ của mình, nếu cậu cảm thấy cậu không thể ở cùng họ Tổng gia thì cứ từ chối, không cần nghĩ cho tớ, vốn là tớ cũng muốn tự lực cánh sinh mà!”

“Nếu chúng ta ăn đường thì đạn có bắn lại không?” Hứa Lương Cầm suy nghĩ.

Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long khinh bỉ nhìn cô: “Kết quả của công ty Thuận Hợp như thế nào, cậu còn không rõ? Cậu còn dám tính toán hơn thiệt với Tổng đại gia à?”

“Chẳng qua là anh ta chú ý đến đồ ời tôi thôi, dù anh ta có tiền nhưng cũng không đến mức không thể bỏ qua mà.”

“Cậu cảm thấy Tổng Dật Hằng chỉ đơn giản là có nhiều tiền thôi sao?” Ngô Thừa Long hỏi lại.

Hứa Lương Cầm gật đầu: “Nhà anh ta ngoài việc làm bất động sản thì còn có nhà máy sản xuất pin, có vẻ quy mô không nhỏ, một người làm ăn thì làm được gì chứ, tớ cũng không tin anh ta sẽ mời được đội ngũ bác sĩ giỏi nhất đâu.”

“Lương Cầm, xem ra tớ phải nói tiền sử gia đình của Tổng Dật Hằng một chút cho cậu rồi. Phổ Doanh lớn như thế, một trạch nữ như cậu hẳn là nghe qua đúng không. Trước tiên tớ hỏi cậu, cậu có biết nhà anh ta sản xuất loại pin gì không?”

“Pin tiểu, Pin con ó, hoặc là bình ác quy, có thể là pin cho di động? Nếu như vậy thì cũng nhiều tiền phết.”

“Chỉ gái của tôi ời, nhà Tổng Dật Hằng là sản xuất pin nguyên tử! Pin nguyên tử đấy, có hiểu không bà chị? Pin nguyên tử dùng để chữa bệnh, dùng trong quân sự, hàng cao cấp, hiểu chưa? không phải cậu cứ nghĩ nhà Tổng Dật Hằng sản xuất mấy loại pin thông dụng hay bình thường à?” Ngô Thừa Long thấy đầu óc chậm hiểu của Hứa Lương Cầm thì chào thua.

“Vậy thì anh ta quả thật không phải người tầm thường rồi, là tớ xem thường anh ta.” Hứa Lương Cầm không biết cô đang nói gì nữa.

“Lợi hại thế à?” Tô Hiểu Vũ khó mà không ngây đại được.

“Điều này đều do những người trong giới giàu có nói đấy, anh ta cũng chưa biết hết nữa, anh ta nói họ Tổng có tham vọng lớn lắm, rất nhiều xí nghiệp không thể cạnh tranh nổi với họ, theo anh ta biết thì nhà Tổng Dật Hằng còn làm ăn buôn bán nhiều ngành nữa, chỉ là bọn họ đều giao thương bình thường nên không chạm đến cho nên rất nhiều điều không biết.”

“Lương Cầm, nếu không thì cậu theo Tổng đại gia luôn đi, lần này cậu cố gắng theo anh ta một thời gian ngắn thôi, nửa đời vô lo luôn, người ta vung tay một cái thì chúng ta sung sướng hết đời luôn!” Tô Hiểu Vũ chặc chặc than thở.

Hứa Lương Cầm cảm thán không biết cô có cái đức gì mà khiến Tổng Dật Hằng dễ vào mắt, đây người có khối ưu điểm hơn cô đang đứng chặn cửa nhà anh ta kia kia.

“Đại Long ra mở cửa đi.” Tô Hiểu Vũ dùng chân đạp Ngô Thừa Long.

“Được rồi mà.” Đầu tiên Ngô Thừa Long theo phản xạ nhìn qua mắt mèo, sau đó ngậy người ra, tiếp theo thì nhanh nhanh chóng chóng mở cửa.

“Đi à, sao đi đến được đây!” Ngô Thừa tròn mắt ngạc nhiên nhìn người phụ nữ gầy gò ốm yếu già nua.

“Rất cuộc là ai thế, cậu mở cửa gì lâu thế hà.” Tô Hiểu Vũ quay đầu nhìn lại sau đó cả người ngây đại.

“Hiểu Vũ?”

“Mẹ?”

Tô Hiểu Vũ tròn tròn mắt nhìn, đến lúc nhận ra người phụ nữ đứng ở cửa là mẹ mình, trực tiếp chạy tới trước mặt bà: “Mẹ, sao mẹ đến được đây?” không đợi nói xong thì nước mắt trực trào.

“Là cậu Tổng cho người đến đón mẹ, còn giúp mẹ thuê chỗ ở nữa, căn phòng này lớn lắm, em con cùng đi cùng đấy.” Người phụ nữ chỉ Tổng Dật Hằng đang mỉm cười.

“Vậy còn..” Tô Hiểu Vũ do dự không biết có nên nói hay không.

“Con muốn hỏi bố con đúng không? Ông ấy không tới đâu, con đừng sợ, cậu Tổng cho người tới nói chuyện với bố con mất cả buổi tối, hôm sau bố con cho mẹ và em con đi khỏi thôn, còn nói xin lỗi con vì không đến được đây. Mấy năm nay nếu không phải vì em con, mẹ cũng không biết có gặp lại con hay không, mẹ chỉ muốn treo cổ tự tử cho xong, còn người cướp đi miếng thịt của mẹ, ông trời có mắt, sẽ đánh chết ông ta, ông ta không phải người!” Bà ôm Tô Hiểu Vũ khóc.

Mới đầu Tô Hiểu Vũ còn chưa hiểu, cho đến lúc xác nhận đúng là mẹ của mình! không ít lần cô từng nghĩ đón mẹ cô cùng em cô rời khỏi nơi đó, nhưng trong lòng rất sợ phải về nơi thôn dã vắng vẻ đó, một việc nữa là cô không chắc có thể thắng nỗi tình tình của vị bố già kia, nếu chẳng may bị ông ta bắt lại lần nữa thì cô làm sao bây giờ? Hơn nữa nếu thật sự đưa được mẹ cô và em cô đi rồi thì cô nuôi họ như thế nào đây? Cho nên chỉ có thể ở trong mơ mới có thể đoàn tụ với mẹ thôi, cô không nghĩ giấc mộng thuở nào đã trở thành sự thật!

cô ôm chặt người mẹ gầy yếu của mình, Tô Hiểu Vũ gào khóc, nhiều năm trước mẹ cô vì đói khổ mà ngắt xâu liên tục, còn cô thì bị kéo đi không thương tiếc, nghĩ lại những năm trước kia khi cô không chịu được sự ngược đãi, cô luôn phải kiềm chế, đè nén, ngay trước mặt mẹ mình cũng không muốn để mẹ thấy cô chịu ảm ức thế nào, cô hận không thể đem hết lực phủ ngu tạc ra để khóc cho vơi đi.

Ngô Thừa Long đứng bên cạnh mắt cũng đỏ lên, Hiểu Vũ còn gấp lại mẹ được làm cậu nhớ mẹ mình quá, Ngô Thừa Long tự hiểu sẽ chẳng một ai nhớ mình đâu.

Hứa Lương Cảm khóc không thò được, Tổng Dật Hàng kéo cô ôm vào lòng: “Biết trước em thương tâm như thế, anh sẽ không đưa họ đến đây. anh đã cho mẹ con cô ấy chỗ ở rồi, cách nơi này không xa đâu, Tô Hiểu Vũ đồng ý chuyển đến cũng có thể, nếu còn thích ở đây thì cũng không vấn đề gì.”

“Tổng... Tổng Dật Hàng, chuyện này tôi xin nhận, tiền thuê nhà của mẹ tôi và em tôi thì tôi sẽ trả cho anh, tôi có thể làm trâu làm ngựa cho anh cũng được nhưng anh đừng ép Lương Cảm.” Tô Hiểu Vũ ôm mẹ khóc đến hết hơi nhưng chưa quên việc Tổng Dật Hàng làm vì mục đích gì.

Hứa Lương Cảm khóc sưng mắt nhìn Tô Hiểu Vũ đoàn tụ cùng mẹ mình, cô lại nhìn về mặt cô đơn của Ngô Thừa Long, lại ngẩng đầu nở nụ cười với Tổng Dật Hàng, cô lau nước mắt, khàn giọng nói: “Tổng Dật Hàng, chúng ta làm hòa đi, em đồng ý về với anh.”

Tổng Dật Hàng cười ra tiếng: “Cuối cùng mảnh chân tình của anh đã động lòng em rồi huh? Ông trời đúng là không bạc đãi anh mà!”

nói xong ôm chặt Hứa Lương Cảm hướng về phòng cô đi, vừa đi vừa nói: “Vây em thu dọn đồ đạc trước đi, anh đưa em về.”

Chờ Hứa Lương Cảm thu dọn xong, hai người cùng đi ra, đi ngang qua Tô Hiểu Vũ thì Tổng Dật Hàng dừng bước: “Hôm nay là ngày vui, cô luôn đối tốt với Lương Cảm, tôi từng hiểu lầm cô nên xin lỗi cô nhé. Phòng ở của mẹ cô và em cô thì tôi tặng cho cô, tôi cũng vì Lương Cảm mới làm thế, cô không cần từ chối đâu.”

Hứa Lương Cảm cảm động chết luôn, đối với Tổng Dật Hàng vừa khóc vừa cười, Tổng Dật Hàng lau nước mắt giúp cô, nhìn về phía Ngô Thừa Long: “Nếu đã sẵn sàng rồi thì gặp tôi, tôi sẽ phụ trách việc cậu trở lại là chính mình.”

“Tôi sẽ trả lại tiền cho anh nhưng tôi nhận là vì Lương Cảm.” Ngô Thừa Long nói chuyện có chút kích động.

“Tôi cũng chỉ vì cảm ơn mọi người đã đối tốt với Lương Cảm thôi.” Tổng Dật Hàng cười, sau đó gật gù đầu với Ngô Thừa Long rồi mang Hứa Lương Cảm rời đi.

Lúc này Tô Hiểu Vũ đi đến bên cạnh Ngô Thừa Long, mắt đỏ hồng: “Đôi thủ của Lương Cảm xuất hiện rồi nhì.”

Ngô Thừa Long nhủ mảy: “Chỉ cần cậu ấy còn tình cảm với Ưông Tân Dương thì Tổng Dật Hàng sẽ không thể tổn thương cậu ấy được.”

Có tình ý sao? Đôi mắt với lòng sâu như đáy biển và sự thận trọng của Tổng Dật Hàng thì Lương Cảm có thể không quên được Ưông Tân Dương sao? Với lại khi Tổng Dật Hàng làm cho xúc động, Tô Hiểu Vũ tình nguyện để Hứa Lương Cảm tiếp tục thăm men Ưông Tân Dương bởi lẽ so với việc gây đá thương thì Tổng Dật Hàng có thể gây ra vết thương chí mạng với Lương Cảm!

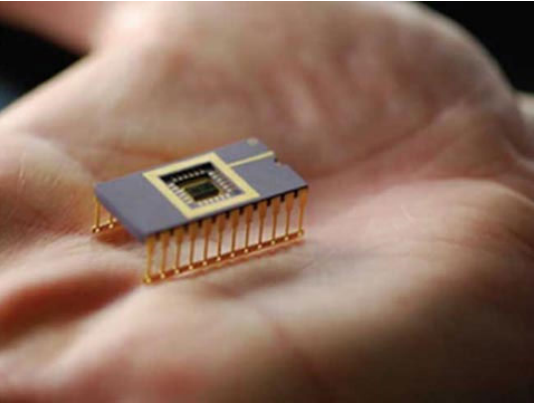
Pin con ó

Pin nguyên tử:

Pin nguyên tử (tiếng Anh: Atomic battery, hay còn gọi là *pin tritium*) là loại pin sử dụng nguồn năng lượng từ phóng xạ của một đồng vị phóng xạ để sinh ra điện. Quá trình này giống lò phản ứng hạt nhân sinh ra điện năng từ năng lượng nguyên tử, nhưng điểm khác là nó không sử dụng phản ứng dây chuyền nguyên tử. So với các loại pin khác, pin nguyên tử có giá thành rất cao nhưng có tuổi thọ rất lâu và nguồn năng lượng cao, chúng thường được sử dụng cho các thiết bị cần hoạt động trong thời gian dài như các thiết bị vũ trụ, hệ thống dưới nước, trạm nghiên cứu ở những nơi hẻo lánh trên thế giới.

Thành phần hoạt chất trong pin nguyên tử là tritium. Bức xạ gây ra do sự phân hủy tritium, được coi là an toàn, và không làm hại ngay cả những lớp trên cùng của da. Các nhà sản xuất cam kết pin này có thể chịu được nhiệt độ từ -50 độ C đến 150 độ C và điện áp hoàn toàn ổn định trong bất cứ điều kiện nào cũng không thay đổi. Chiếc pin nguyên tử để sạc điện thoại một thành công lớn của kỹ thuật nano. Đây là loại pin thông dụng dùng trong các đồ điện tử có khả năng cung cấp nguồn điện 50 đến 300 nA và sử dụng liên tục trong 20 năm.

Chương 31

Hứa Lương Cầm trở về nhà của Tống Dật Hàng, nhìn tất cả đồ đạc ở trong phòng, Hứa Lương Cầm cảm thấy quen thuộc, không nghĩ được một cô gái lại tỉ mỉ chọn lựa như vậy.

“anh không hẹn Shibata Hisako sao?”

Tống Dật Hàng khó hiểu: “Hẹn gì cơ?”

“Ngày đó anh ép em đi không phải là để cô ấy đến đây sao? Lúc đó anh nói để lần sau đi mà.”

“anh cũng quên nói với em là anh không đi nhì? Sao vậy, em ghen à? Còn nữa, anh biết sai rồi mà, em đừng nói câu anh ép em đi nữa, có được không?”

“ ghen gì chứ, chỉ thuận miệng thôi thôi.”

“ ều không thì tôi đây nào, thầy Tống dạy học trò cung một bài nhé.” Tống Dật Hàng cầm đồ của Hứa Lương Cầm cất đi rồi vẫy tay về phía cô.

Tất nhiên Hứa Lương Cầm biết ý của Tống Dật Hàng là gì, nhưng có một số việc cô phải hỏi rõ mới được.

“anh gấp gì chứ! Trước tiên em muốn hỏi anh vài chuyện, ngày đó anh hỏi em chuyện của Hiểu Vũ và Đại Long, thật ra trong lòng anh đã tính như vậy đúng không?”

Tống Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm vào lòng nói: “anh không có cách nào để thuyết phục em nên anh phải nghĩ cách khác thôi, xem ra hiệu quả không tệ lắm.”

“anh thật sự đem phòng ở đó cho Hiểu Vũ sao, không phải làm quá đó chứ? Với cả việc anh giúp mẹ và em cậu ấy cũng khá tốt đó.” Hứa Lương Cầm không phủ nhận khi đó cô rất cảm động nhưng bây giờ nghĩ lại hình như không thỏa đáng cho lắm, Tống Dật Hàng giải quyết những khó khăn lớn của Hiểu Vũ và Đại Long là để thể hiện cô quan trọng như thế nào, nhưng cô không thể biết được ai biết sau này cô không ở cùng với anh ta nữa, anh ta lấy phòng của Hiểu Vũ và Đại Long lại, lúc đó sao cô trả nổi đây?

Nếu như vậy thì chỉ có việc Tống Dật Hàng không cần cô nữa chứ sao cô dám nói chia tay đây? Tồn thất này lớn quá, cô còn chưa nuôi nổi mình thì lấy tiền đâu mà trả người ta! Nếu Tống Dật Hàng có ý tưởng này thì xin lỗi, anh sai rồi!

“Nhà kia là có người nọ anh nên họ đưa cho anh, thủ tục cũng chưa làm xong thì người đó vì nọ nần chồng chất nên nhảy lầu tự tử rồi, anh lại chẳng có thời gian để đi xử lý mấy chuyện đó, cho nên phòng ở đó cứ để không như vậy, nếu cả nhà Tô Hiểu Vũ đồng ý thì cứ dọn đến đó thôi, ở bao lâu cũng được, với cả nhà kia không có quyền tài sản gì thì không bán được, sao anh dám lấy nước mà đóng thuyền? Như vậy em vui chứ!”

“thì ra là vậy, em cứ nghĩ anh tiêu tiền giống như giấy vậy. Nhưng mà em cũng nói suy nghĩ của mình luôn, tuy anh có công lớn trong việc giúp Hiểu Vũ và Đại Long nhưng quan hệ chúng ta vẫn ngang hàng, tương lai nếu không ở chung được với nhau nữa thì có thể tách ra bất cứ lúc nào, hai chuyện ngày hôm nay anh đừng nghĩ sẽ mang ra để đe em ”

“Tất nhiên rồi, việc hôm nay anh làm là để em và anh hợp lại mà thôi, là anh tự nguyện, Tống Dật Hàng anh không phải loại tệ tiền như vậy, anh chưa từng nghĩ sẽ dùng tiền để trói chặt một người nào cả. Cho dù tương lai em và anh không ở cùng với nhau nữa thì Tô Hiểu Vũ vẫn ở nhà kia bình thường.” Tống Dật Hàng cười hứa hẹn, nhưng anh không nhận ra được vào một ngày nào đó Hứa Lương Cầm sẽ chủ động nói lời chia tay.

Hứa Lương Cầm nghe xong mới thoải mái, lại vui đùa: “ nh đang lấy lòng thì sao không cho em biết chỗ ở đó, lại để Hiểu Vũ và Đại Long chiếm tiện nghi?”

Tống Dật Hàng cực kỳ sáng khoái: “Cái này không thành vấn đề, em cứ chọn một chỗ em thích, anh cam đoan trong vòng 1 tuần giấy tờ nhà đất sẽ vào tay em, phòng ở anh cũng sửa sang lại cho em luôn, không chỉ là phòng ở mà quần áo trang sức, bất kể là cái gì em thích anh cũng làm theo.”

Hứa Lương Cầm lại xin lỗi: “Là em nói vui mà thôi, chỉ đùa thôi mà, anh đúng là người rộng rãi.”

“Để em chịu áp lực lớn như thế, anh phải sửa sai chứ, em cứ lấy được vài lạng thịt trên người anh đi, lại đây để thầy giáo xoa bóp xem có béo hay lại gầy đi nào.” Tống Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm đến ghế sofa rồi đè lên cô.

Đây đúng là cái gọi là tiểu biệt thắng hôn, hai người đã lâu rồi chưa ở với nhau, một đôi nam nữ giống như sói thấy thịt, muỗi thấy máu vậy, từ sofa, Tống Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm vào thư phòng, rồi vào nhà tắm tắm uyên ương, cuối cùng trong lúc về phòng ngủ, ở trên cầu thang lại thêm vài đợt nữa, thật lém Hứa Lương Cầm sắp gầy đến nơi rồi.

Khi hai người trở về đến phòng ngủ thì mệt gần chết nhưng chỗ đó vẫn cứ khít chặt.

“Đúng là một học trò giỏi, nếu không anh thu em làm con cưng luôn nhé.” Tống Dật Hàng vỗ lưng Hứa Lương Cầm rồi nhắm mắt cười, cực kì vui vẻ. anh cảm giác như trở lại 10 năm trước đây, khi đó anh vừa mới tiếp xúc chuyện nam nữ, cũng điên cuồng dấn dấn đưa cùng bạn gái, cả ngày không muốn ra ngoài nữa bước, nay lại cảm nhận được tình cảm mãnh liệt này, không thể không nói Hứa Lương Cầm đã đem lại cho anh một sự vui thích không hề nhẹ, càng thêm chứng minh cho quyết định của anh là quá đúng, bây giờ anh không ngại với việc hai người ở chung với nhau.

Hứa Lương Cầm không nói nên lời, căn bản không nghe thấy Tống Dật Hàng nói gì, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Tống Dật Hàng không thấy Hứa Lương Cầm nói gì thì phát hiện cô ngủ mất rồi, vì thế cười cười rồi cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau Hứa Lương Cầm thật sự không dậy nổi, Tống Dật Hàng cũng không thích cho cô đi làm cho nên gọi cho Vương Trung Minh nói Hứa Lương Cầm xin nghỉ.

“Dật Hàng, tốt xấu gì chú cũng 35- 40 tuổi rồi, phải chú ý thân thể mình chứ, nhưng mà có mấy loại thuốc tốt lắm, chỗ anh em nên anh giới thiệu cho chú nhé.” Vương Trung Minh vừa nghe giọng của Tống Dật Hàng thì biết anh chưa tỉnh ngủ, lại xin phép cho Hứa Lương Cầm thì đủ biết xảy ra chuyện gì rồi....

“Sao anh lại bắt em uống thuốc thế? Lại khổ chị dâu rồi, trời sinh em thể lực tốt lắm! Nếu không em cho người mang chút trắng dương cho anh nhé, đàn ông mà, khổ gì thì cũng không thể làm thiệt mình được.”

“Cút đi, chị dâu chú vẫn khỏe, nói với Lương Cầm, nghỉ ngơi thêm vài ngày, không có việc gì phải gấp cả, lát nữa anh sẽ gọi cho Lưu Kinh Lý.” Cái này Vương Trung Minh anh chưa cần đâu!

Chờ Tống Dật Hàng tắt điện thoại, Hứa Lương Cầm cười: “anh còn có tâm trạng để vui cơ à.” Khi vấn đề này mở ra, đàn ông ai cũng háng hái gồm.

“Ngao ngứ đi em, cố gắng điều dưỡng thân thể cho anh là chuyện tiên quyết.”

“Em đi làm bữa sáng.” Hứa Lương Cầm nói xong muốn đứng lên.

Tống Dật Hàng nhanh chóng ngăn lại: “Cái chuyện nấu cơm nhỏ nhặt này thì sao em phải làm chứ? Nghe lời anh, ngủ đi, anh cấm đấy.”

Quả thật Hứa Lương Cầm rất mệt, vì thế không nói nữa, lại ngủ say.

Khi tỉnh lại thì không thấy Tống Dật Hàng đâu, Hứa Lương Cầm mặc quần áo xuống tầng chuẩn bị làm đồ ăn, kết quả chưa tới bếp đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn rồi.

“anh đang làm gì thế?” Hứa Lương Cầm đi vào bếp thì thấy Tống Dật Hàng đang bận rộn.

“Thấy em ngon quá, biết em đây sẽ đói nếm anh làm thịt bò hầm, xong ngay đây.”

Hứa Lương Cảm ngạc nhiên nhìn nồi thịt bò khiến người ta phát thèm

“Hôm nay là ngày gì mà khiến anh vào bếp vậy?”

Tổng Dật Hàng cười nói: “Sao anh không thử vào bếp chứ, tài nghệ của anh không tệ đâu.”

“Vậy sao anh lại cần phải ăn cơm em nấu?”

“Chủ yếu anh thích dáng vẻ em chăm sóc anh, ăn có ngon hay không thì không quan trọng.”

“Vậy hôm nay anh bị làm sao thế, vì sao tự mình động thủ vậy?” Hứa Lương Cảm ngồi một chỗ nhìn Tổng Dật Hàng đang bận rộn, cảm giác không tệ lắm

“không phải anh đau lòng cho cô gái của mình sao? Vắt và lăm anh mới nước nằng về đấy. À Tô Hiểu Vũ vừa gọi cho em đấy, anh nói khi em đây thì sẽ bảo em gọi cho cô ấy, em nhanh gọi lại cho cô ấy đi, anh nấu xong sẽ gọi cho em”

Hứa Lương Cảm gật đầu, đi ra ngoài gọi cho Tô Hiểu Vũ

“Alo, Lương Cảm à, cậu với Tổng đại gia chiến đấu hăng thật, ngủ đến tận bây giờ cơ à?” Khi Tô Hiểu Vũ nói không nhận được trên cô.

“nói chuyện đứng đắn đi, tìm tó có việc gì à?”

“Ỉ, xấu hổ kìa. Cũng không có chuyện gì cả, từ xưa nói chuyện với Đại Long, ý tốt của Tổng Dật Hàng chúng tớ nhận nhưng không thể nhận được, như thế thì cậu rất bị động, giống như cậu bán cho anh ta vậy. Tương lai nếu cậu không ở cùng với Tổng Dật Hàng thì sao tớ dám ở chỗ của anh ta nữa. Hon nữa việc của tớ còn dễ nhưng còn chuyện của Đại Long, nếu cậu ấy đồng ý phẫu thuật rồi đến lúc đó cậu ấy muốn quay về cũng không được, on lớn quá trả không nổi. Cho nên bây giờ tớ sẽ trả tiền phòng cho Tổng Dật Hàng, Đại Long sẽ tiếp tục kiểm tiền để giải phẫu, chờ cậu ấy làm ra đủ tiền mà cậu vẫn ở chung với Tổng Dật Hàng thì cậu ấy sẽ bảo Tổng Dật Hàng tìm hộ cậu ấy bác sĩ.”

Hứa Lương Cảm không ngờ Hiểu Vũ và Đại Long thay cô mà suy nghĩ, không nghĩ đến lại cần thận như thế, trong lòng cảm động: “Chuyện Đại Long thì để cậu ấy tự tính đi, về phòng của cậu thì không cần nhắc lại.” Sau đó cô kể cho Tổng Dật Hàng về việc nhà cửa của Tô Hiểu Vũ

“Mặc dù như vậy tớ cũng rất vui, trước hết thoải mái ở, một ngày nào đó cậu và anh ta tách ra thì tớ lại chuyển đi thôi.”

“Ồ đi, tiện nghi này chiếm được thì cứ chiếm.”

Hai người nói đùa nhau một lúc rồi tắt điện thoại.

Tổng Dật Hàng vừa nấu xong, gọi Hứa Lương Cảm đến ăn, Hứa Lương Cảm ngồi vào bàn ăn nói chuyện của Hiểu Vũ và Đại Long cho Tổng Dật Hàng.

“Bọn họ rất có chí khí.” Tổng Dật Hàng nghe xong không khỏi gật đầu.

Hứa Lương Cảm gật đầu thưởng thức thịt bò, đúng là ngon thật.

“Ăn ngon quá, về sau anh nấu cơm đi.”

Tổng Dật Hàng cười: “Thời gian cho phép thì anh sẽ vào nấu.”

Khi ở đây, Hứa Lương Cảm nện lên mấy cân, thì thoảng Tổng Dật Hàng sẽ làm vài món ngon cho cô.

thì ra dân ông có thể bắt được tâm của phụ nữ cũng qua dạ dày đấy, Hứa Lương Cảm ngồi trên ghế sofa xem TV mà vuốt vòng bụng béo lên một vòng của mình thì buồn vô cùng.

Hôm nay Tổng Dật Hàng có xã giao nên về hơi muộn, cô có nhện một bữa thì cũng không bớt béo được.

đang buồn rầu thì chuông cửa vang lên.

Vì thế cô đi tới cửa nhìn qua, lập tức nhìn mày: Shibata Hisako đến đây làm gì thế!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Hứa Lương Cảm mở cửa cho Shibata Hisako vào, cô rất ngạc nhiên không biết cô gái này định làm gì.

“Tổng Dật Hàng không ở đây đâu.” Sau khi mở cửa Hứa Lương Cảm nói thẳng.

Shibata Hisako mỉm cười: “đá lâu không gặp rồi Hứa tiểu thư, tôi biết Dật Hàng không có ở đây, hôm nay anh ấy gặp mặt nhân viên kỹ thuật đến từ Pháp, tôi đặc biệt đến đây là có chút chuyện nói với cô.”

Xem ra người ta có sự chuẩn bị mới đến đây rồi, Hứa Lương Cảm để Shibata Hisako bước vào, lại mang đồ uống đến cho cô ta rồi ngồi đối diện.

“Có lời gì thì cô cứ nói đi.”

Đầu tiên Shibata Hisako nhìn Hứa Lương Cảm, sau đó than nhẹ: “Hứa tiểu thư, cảm giác của tôi với cô chỉ có ba chữ, đó là không nghĩ tới. Tôi không nghĩ tới Dật Hàng sẽ ở với cô một chỗ, không nghĩ tới khi anh ấy chủ động tách cô ra lại mang cô về, càng không nghĩ tới cô sẽ trở về cùng. Chẳng lẽ ngày đó Dật Hàng lạnh lùng với cô như thế mà cô không cảm thấy đau lòng sao?”

“anh ấy làm nhiều chuyện cho tôi nên khiến tôi thấy được thành ý của anh ấy nên trở về thôi.” Hứa Lương Cảm không muốn nói tí mĩ những chuyện đã qua, bởi vì không cần thiết.

Shibata Hisako mỉm cười: “Tôi hoàn toàn hiểu được ý của Hứa tiểu thư là gì, Dật Hàng là người lãng mạn, nhất là vào lúc anh ấy thích một ai đó, anh ấy sẽ làm cho cô gái đó những việc mà người đó khó có thể từ chối, nhưng những hành động cử chỉ đó dùng tiền mà làm thôi. Việc giúp bạn bè của Hứa tiểu thư tôi có nghe rồi, tôi còn nhớ rõ ba năm trước Dật Hàng có quen một cô gái người Hàn Quốc, còn mua cho cô ấy một hòn đảo nhỏ nữa, hon nữa còn lấy tên cô gái làm thành tên hòn đảo luôn, nhưng tình cảm của bọn họ cũng chỉ kéo dài 1 năm, còn nhiều ví dụ lắm, không thể tưởng tượng nổi cũng có.”

Shibata Hisako nói xong thì dừng lại, quan sát phản ứng của Hứa Lương Cảm.

Hứa Lương Cảm để Shibata Hisako nhìn đến bất động, thật ra thì Shibata Hisako cái gì cũng biết, chính cô còn tự cổ lăm cho nó thần bí, đúng là ngây thơ quá rồi.

“Hứa tiểu thư đừng tức giận, tôi ở với Dật Hàng nhiều năm rồi, bắt kể từ đời sống sinh hoạt hay trên công việc, chúng tôi đều không giấu gì nhau cả. Dật Hàng rất xuất sắc, nhưng những người khác không biết được dù anh ấy hoàn nỹ như vậy vẫn có khuyết điểm, hon nữa là khuyết điểm trí mạng nữa, và sự đa tình lại là một trong số đó.”

“Tôi đã hiểu quan hệ của Hisako tiểu thư của Tổng Dật Hàng thân mật đến độ không có gì giấu nhau rồi, không biết cô đến tìm tôi có mục đích gì?” Hứa Lương Cầm không biểu hiện sự mất hứng, cho dù có tức đến mấy thì cô cũng không muốn thể hiện trước mặt Shibata Hisako.

“Mục đích của tôi rất rõ ràng, hy vọng Hứa tiểu thư không chế được tình cảm của mình, tôi đã nói tôi cảm giác cô là một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, tôi nghĩ người nhà hay bạn bè của cô cũng không muốn cô đi theo một người đàn ông không có tương lai sẽ làm chồng cô được. Tôi không nói chuyện sốc gì, bởi vì có khá nhiều cô gái ôm mộng này rồi. Đương nhiên đây là ý kiến cá nhân tôi, chủ yếu là muốn Hứa tiểu thư tiết chế, thật ra tôi đề nghị Hứa tiểu thư nên tranh thủ lấy ít tiện nghi cho mình, đây mới là thực tế, bằng không Hứa tiểu thư sẽ thua thiệt nhiều đấy.”

Hứa Lương Cầm trầm mặc không nói, cô không phủ nhận Shibata Hisako nói rất có lý, tự cô hiểu rõ Tổng Dật Hàng phong lưu phóng khoáng lại còn muốn hợp lại với anh ta, tuy rằng anh ta giúp chuyện của Hiểu Vũ và Đại Long khiến cô vô cùng cảm động, nhưng những ví dụ như Quách Mộng Thanh hay Shibata Hisako xảy ra trước mắt, những người trước anh ta đều dốc toàn tâm toàn lực, còn bây giờ thì có khác gì đâu?

Hứa Lương Cầm nghiêm túc xem xét nội tâm của mình, không phải không thừa nhận cô đang ôm tâm lý của người may mắn quá đã, cô loáng thoáng hy vọng về chuyện lợ lem, ngay cả việc cô với Tổng Dật Hàng cũng không phải tình cảm gì mãnh liệt cho lắm, nhưng tên đàn ông này có tướng mạo cùng tài lực khiến nhiều cô gái mơ mộng hão huyền. Cho nên đối với việc Tổng Dật Hàng nhận lỗi, cô tự cho rằng trong lòng Tổng Dật Hàng khác biệt, là bất đồng, là đặc thù, mà cô ý xem nhẹ những đối tượng mà anh ta từng qua lại, cô là kém nhất trong số đó.

Chính cô không để ý sự lo lắng của bố mẹ, lại không nghĩ thời thanh xuân sẽ đi qua mà thỏa lòng hư vinh của mình, bạn bè bên cạnh đều nhắc nhở cô, đều khuyên cô, nhưng cô không để ý chút nào, nếu không nhờ Shibata Hisako thị uy thì cô vẫn cứ u mê mà không tỉnh lại mất.

“Lời của Hisako tiểu thư tôi hiểu, cảm ơn cô đã nhắc nhở khiến tôi được lợi rất nhiều.” May mà Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long không nhận ân huệ của Tổng Dật Hàng, bằng không việc xảy ra quá nhanh, hiện giờ Hứa Lương Cầm cảm thấy may mắn.

Thấy Hứa Lương Cầm đã nhận những lời nói của mình, Shibata Hisako đứng dậy ung dung nói: “một khi đã như thế thì tôi không quấy rầy cô nữa, nghe nói cô còn viết tiểu thuyết nữa, tôi rất bội phục cô đấy, có cơ hội hi vọng đọc được những tác phẩm Hứa tiểu thư viết. Đối với việc hôm nay tôi đến đây, Hứa tiểu thư hoàn toàn có thể nói cho Dật Hàng, như vậy có thể chứng minh lời tôi nói không phải nói dối, tôi cùng Dật Hàng đã trải qua nhiều năm sống gió, cãi nhau rồi nào loạn nhưng vẫn không bỏ được nhau, vẫn ở một chỗ với nhau, chúng tôi sẽ không buông tay nhau đâu, tôi ăn ngay nói thật chứ không có ý gì cả. Tôi đi trước, tạm biệt.”

Hứa Lương Cầm cứ đứng đó không nhúc nhích, thẳng đến khi Shibata Hisako đóng cửa thì cô vẫn ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, ngay cả khi cô ta cũng báo động giúp cô, cô vẫn bị đáng về của Tổng Dật Hàng làm cho mê muội, không tỉnh táo theo anh ta không vì gì hết, đến cuối cùng anh ta lại để cho cô vài lợi ích tâm thường, cô còn ngu mà tự cho là mình khác biệt với những người khác cô, điều này buồn cười cỡ nào!

Đem hết sự việc suy nghĩ lại, tâm tình Hứa Lương Cầm tốt hơn nhiều, xem tivi một lúc thì vào phòng viết tiểu thuyết, hơn 10 giờ thì cửa thư phòng mở ra.

“Trễ vậy mà em còn viết sao?” Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cầm ở thư phòng thì cười đi tới, đến trước mặt cô thì anh hôn một cái.

Hứa Lương Cầm thấy trên người Tổng Dật Hàng nhàn nhạt mùi rượu, hôm nay cô muốn nói chuyện với anh.

“Tại sao em không nói gì vậy, trễ thế mà em không ăn nữa, em đừng có nói giảm bớt đấy, nếu em chưa ăn thì anh nấu chút gì đó nhé.” Tổng Dật Hàng chen vào ngồi với Hứa Lương Cầm, hai người ngồi chặt nhau không có khe hở, anh vừa lòng cười cười, nhìn trên laptop, kết quả một chữ cũng không có.

“Em còn chưa viết sao, vậy thì đừng viết nữa, trễ như vậy thì bồi anh đi.”

“anh uống rượu à?” Hứa Lương Cầm hỏi.

Tổng Dật Hàng tựa đầu vào vai Hứa Lương Cầm gật đầu: “Uống một chút, đã lâu chưa uống rượu nặng, có chút không thích ứng được, nhưng không ảnh hưởng tới việc trên giường của anh đâu, có muốn thử không?”

Hứa Lương Cầm đẩy đẩy ra thì Tổng Dật Hàng cười ha ha không ngừng, nhìn mắt của người đàn ông kia nói: “Hôm nay Shibata Hisako đến đây.” Nếu cô ta không muốn cô giấu thì cô cũng chẳng khách khí nữa.

“cô ấy đến làm gì, cô ấy nói gì với em?” Tổng Dật Hàng ngồi thẳng dậy mỉm cười.

“Cũng không nói gì cả, bây giờ em muốn hỏi anh, lời ước định giữa chúng ta còn hiệu nghiệm không?”

“Đương nhiên là có hiệu lực chứ, chẳng lẽ cô ấy nói anh cùng cô ấy ở một chỗ à? Cái này anh có thể thề, anh tuyệt đối không lên giường với cô ấy, thời điểm ở chung với em, bất kỳ cô gái nào anh cũng không động vào.” Tổng Dật Hàng nhẹ nhàng thở ra, thì ra không phải vấn đề lớn gì, xem ra anh phải tìm Hisako một chút, chuyện linh tính này phải ngăn chặn thì hơn.

Hứa Lương Cầm lắc đầu: “cô ấy không nói như vậy. Em muốn nói thật ra anh cùng cô ấy chưa có tách nhau ra, bất kể anh có khóm này bại kia, Shibata Hisako vẫn luôn ở bên cạnh anh, anh có thể bỏ một cô gái khác nhưng vẫn không bỏ cô ấy, em nói đúng không?”

Tổng Dật Hàng cau mày: “Vì sao em nói vậy?”

“Cũng không phải đột nhiên nghĩ đến việc này, chẳng qua hôm nay em hiểu rõ rồi, em có thể hỏi anh một chút chuyện giữa anh và cô ấy là gì không? Nếu anh cảm thấy em không có tư cách hỏi câu ấy thì không cần trả lời, nhưng em không muốn u mê mãi với người không chung ý tưởng vào mình.”

“Chuyện của anh và Hisako cũng không có gì cả, cô ấy đi theo anh nhiều năm rồi, anh đối với cô ấy là trách nhiệm, quan hệ như vậy đó. Còn nói việc anh không có ý tưởng, anh đối với em không tốt sao?”

Nghe xong lời của Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm bật cười: “Hai người bọn anh đúng là khiến người ta không có gì để dị nghị, anh biết rõ anh phải có trách nhiệm với cô ấy nhưng vẫn trêu chọc những cô gái khác, sau đó lại về bên cô ấy, mà cô ấy biết rõ anh lạm tình nhưng vẫn không nói gì, đúng là cặp đôi hoàn hảo! anh đối với em tốt lắm, nhưng em không thích chơi trò ba người, em còn có cuộc sống của riêng mình, em cũng không thích anh phụ trách.”

“Em để ý lâu thế có mệt không? anh làm cho em từng đấy không đủ nhiều sao? Rốt cuộc cô ấy nói với em những gì, khiến cho em phủ nhận hết thời gian cố gắng của anh!” Tổng Dật Hàng áp chế.

“Ý của cô ấy cơ bản đều giống anh thôi, chính là các người một tác không rời, hơn nữa các người chẳng giấu nhau chuyện gì, bất cứ chuyện gì, mỗi đêm anh đi đâu, anh dùng thủ đoạn gì hợp lại với tôi, cả việc tôi viết tiểu thuyết cô ấy cũng biết, có khi cũng biết hết chi tiết tôi và anh trên giường đấy nhì!”

Tổng Dật Hàng bắt đầu nhìn Hứa Lương Cầm: “Ồ công ty, Hisako là trợ thủ đắc lực của anh, anh có nhiều xã giao tất nhiên cô ấy biết, về phần chuyện khác thì có lẽ trong lúc nói chuyện anh thuận miệng nói thôi, tại anh không chú ý, anh xin lỗi.”

“Tôi nhận lời xin lỗi của anh, nhưng tôi không thích cái mối quan hệ dị dạng này, tôi không thích làm nền cho các người, anh tìm người khác mà chơi đi.”

“Lời này của em là ý gì?” Tổng Dật Hàng trở nên nghiêm túc

“Chính là tôi cần một tình cảm bình thường, tôi không thích cuộc sống tư bản của các người, tuổi tôi không còn nhỏ nữa, bố mẹ tôi còn chờ tôi kết hôn và sinh con.”

Tổng Dật Hàng chăm chú nhìn Hứa Lương Cầm: “Em muốn anh chọn giữa em và Hisako sao? anh thế anh sẽ không để cô ấy đến quấy rầy em nữa, hơn nữa cam đoan sẽ không để em nhìn thấy cô ấy trong bất kì hoàn cảnh nào khác, như vậy được chưa?”

“Tôi không cho đó là đúng, cũng không muốn anh lựa chọn gì, là tôi muốn rời khỏi nó.”

“anh không đồng ý! Loại gây sự này của em anh không chấp nhận.” Tổng Dật Hàng không hề nghĩ ngợi liền từ chối Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm có chút giật mình nhìn Tổng Dật Hàng, anh ta tự cho anh ta là đúng à, anh ta nói không đồng ý là được à? Người khác nhìn vào còn nghĩ đây là quan hệ làm việc đấy, nói một là một, không có hai, mỗi người đều phải nghe theo.

“anh không chấp nhận là chuyện của anh, hôm đó trở lại tôi nói tôi có thể nói chia tay bất cứ lúc nào, anh cũng đồng ý rồi, không phải à?”

“Đó là với tình huống hợp lý, bây giờ với lý do này của em, anh không đồng ý.”

“Tôi nghĩ đến lúc anh cảm thấy hợp tình hợp lý là lúc anh chán ghét tôi thì có, sau đó sẽ tùy thời điểm mà vất bỏ tôi thôi. anh không đồng ý cũng được, vậy anh có thể giải thích thời điểm chúng ta đang du lịch tốt đẹp như thế, vì sao khi anh trở về lại là một con người khác vậy? Còn có việc anh phải ở cùng một chỗ với Shibata Hisako tại sao không thể cắt được, anh có thể làm được không?”

Tổng Dật Hàng cảm thấy nhức đầu: “Lương Cầm, anh phải nói bao lần em mới tin đây? Hisako không ảnh hưởng tới quan hệ của chúng ta được, anh và cô ấy dù không có quan hệ độ nhưng trong công việc không nhìn mặt nhau thì sao được? Về phần đi du lịch về thì anh bị điên đấy, anh không làm thế nữa.”

“Vậy anh cho em tiền đi, em muốn đi mua đồ.”

Tổng Dật Hàng như trút được gánh nặng, lập tức đi tìm ví tiền: “Cho em hết, chắc là em chưa ăn cơm, anh đi nấu cho em”

Nhìn Tổng Dật Hàng như đang chạy nạn chạy khỏi thư phòng, lại nhìn tiền trong tay, Hứa Lương Cầm cũng bàng hoàng.

Từ ngày hai người hợp lại tới nay, Tổng Dật Hàng thay đổi rất nhiều, rõ ràng đang vì cô mà suy nghĩ, cảm giác rất thích, rất sùng cồ, bình thường ngoan ngoãn phục tùng, bắt đầu thâm nhập vào cuộc sống hàng ngày, kể cả hơi thở, vừa rồi cô chỉ thuận miệng nói tới, kết quả anh ta ném ví cho cô luôn, hiển nhiên không sợ không tiêu nhiều tiền.

Cái ví tiền này không biết bao nhiêu tiền nữa, Hứa Lương Cầm đúng là động tâm, nếu cô có thể mang cái ví này rồi đi thì tốt, đáng tiếc Tổng Dật Hàng không phải người tiêu tiền như rác, cho nên nếu muốn rời khỏi anh ta thì không thể dùng tiền của anh ta được!

Tổng Dật Hàng đem thức ăn nóng hồi bước vào, Hứa Lương Cầm có chút mềm lòng, anh vừa uống rượu nên thân thể không thoải mái, bây giờ cô không nên ép anh, nói sau cũng không muộn.

Có lẽ hôm nay Hứa Lương Cầm đã ảnh hưởng đến Tổng Dật Hàng, chờ khi Hứa Lương Cầm ăn xong, lúc hai người về phòng ngủ, anh cũng không cọt nhà nữa, Hứa Lương Cầm vẫn giữ suy nghĩ đó, vì thế ngã xuống là ngủ luôn.

“Hôm nay khi em tan làm, chúng ta qua siêu thị mua ít đồ đi, anh thấy trong tủ lạnh ít dần đi rồi.” Khi ăn sáng Tổng Dật Hàng mỉm cười nói, cảm giác như ngày hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Hứa Lương Cầm tự nhận mình không có năng lực cao thâm như vậy, vì thế nói: “Đêm nay Hiểu Vũ cùng Đại Long hẹn em ra ăn cơm, chúng em đi ăn thật nướng rồi, ví tiền em để trên bàn uống nước, anh lấy lại đi.”

“không phải em nói muốn mua đồ sao? Em đi cùng hai người bọn họ cũng không thể để họ trả tiền được, nếu không thể quẹt thẻ thì cầm ít tiền mặt đi.”

“không cần, em cũng có tiền, chúng em thay phiên nhau mời.”

“Vậy bọn em ăn đến mấy giờ, anh tới đón em, thuận tiện đưa họ về chỗ nhà trọ luôn, anh không lái xe thể thao nữa.” Tổng Dật Hàng nói thêm, anh biết Hứa Lương Cầm không thích anh lái xe thể thao khiến người khác chú ý.

Hứa Lương Cầm không chịu nổi sự chăm sóc của Tổng Dật Hàng: “Em bắt xe về là được, anh có việc của mình thì cứ làm đi.”

“Vậy được rồi, bây giờ buổi tối sẽ lạnh đấy, em nhớ mang áo, đến thì gọi cho anh, anh xuống đón em”

Vài lần Hứa Lương Cầm muốn nói chuyện chia tay nhưng không thành công, biểu hiện của Tổng Dật Hàng khiến cô khó mở miệng.

“Em ra ngoài thì nhớ cẩn thận, khi qua đường dừng đi nhanh.” Trước khi cô ra khỏi nhà, Tổng Dật Hàng còn cẩn thận dặn dò, Hứa Lương Cầm ừ một tiếng rồi mở cửa ra ngoài, vào thang máy mới thở nhẹ ra một hơi, Tổng Dật Hàng đang làm gì vậy? Tuy rằng sau khi quay lại, anh ta đã thay đổi nhưng hôm qua khi cô nói lời chia tay đã khiến anh ta thay đổi khá lớn, chỉ là không phải lạnh lùng bỏ cô đi mà cẩn thận quan tâm khiến cô có áp lực lớn.

May là cô có thể nói chuyện này cùng bọn Hiểu Vũ, vừa rồi cô không nói với Tổng Dật Hàng là có cả Khương Doanh nữa, cô cảm thấy Khương Doanh cùng Tổng Dật Hàng có chuyện gì đó cho nên không muốn nói đến Khương Doanh.

Sau khi tan làm, Hứa Lương Cầm đi đến chỗ quán nướng quen thuộc, khi vào đã thấy Hiểu Vũ và Đại Long rồi, hơn 10 phút thì Khương Doanh lái xe đến, bốn người nói chuyện rất vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Khương Doanh uống không ít bia, sắc mặt hồng hào càng thêm xinh đẹp, cô ôm Hứa Lương Cầm nói: “Lương Cầm, hôm nay chị đây sẽ giáo dục em nhỏ một chút, sao cậu không nghe lời khuyên của tớ hả? Nhiều người khuyên cậu như thế, Hiểu Vũ cùng Đại Long bỏ qua điều kiện tốt để nghỉ cho cậu nhưng sao cậu lại ở một chỗ với Tổng Dật Hàng? Cậu làm như vậy thì tớ khuyên cậu thế nào đây?”

“Tớ cũng không muốn nhưng mà lời từ chối không nói nổi.” Hứa Lương Cầm ăn miếng thịt, trong lòng buồn bực.

“Vì sao không nói nên lời chứ? Tính tình của cậu quá tốt, cái gì cũng do họ Tổng, đáng nhẽ không nên cùng anh ta trở về!” Khương Doanh vỗ vỗ tay Hứa Lương Cầm.

“Chị Doanh, chị đừng trách Lương Cầm, lúc ấy chị không thấy được đâu, bầu không khí quá tốt, Tổng đại gia có thể làm bầu không khí nóng lên, em cũng khóc luôn.” Ngô Thừa Lương thay Hứa Lương Cầm nói chuyện.

“anh ta có tiền, muốn gì chẳng được! Lương Cầm, cậu cứ kiên trì ở đó sao? Cậu không phải đối thủ của tên công tử hào hoa kia đâu, người ta yêu mị đầy người, có phải cậu thấy sắc mặt anh ta rất ám ức đúng không?”

“thật ra anh ta đối với tớ không tệ, tớ không còn chịu ám ức nữa rồi, nhưng tớ hiểu mọi người muốn tốt cho tớ mà, tớ sẽ lựa lời mà nói với anh ta.” tuy Hứa Lương Cầm quyết định cô sẽ không ở cùng một chỗ với Tổng Dật Hàng nhưng biểu hiện ngày hôm nay của anh ta khiến cô không mở miệng được.

“Cậu biết là được rồi, cắt đứt ngay thôi, rời xa Tổng Dật Hàng đi, cậu có thể tìm được một người khác tốt hơn, đứa nhỏ của cậu tớ sẽ nhận làm con nuôi luôn, có gì tốt nhất tớ sẽ cho bảo bối hết, không cần cậu phí tâm, thế nào, cái này được chưa?” Khương Doanh ôm Hứa Lương Cầm cười ha ha, hiển nhiên là có chút say.

“Lương Cầm, chị Doanh nói rất hợp lý, chúng ta rất hy vọng cậu có thể tìm được Tổng Dật Hàng đẹp trai nhà giàu nhưng chuyện lần trước khiến tớ không có lòng tin với anh ta cho lắm, cậu tự suy nghĩ đi, bất kể quyết định gì tớ đều ủng hộ cậu, cậu có thể vui về là tớ vui rồi, cậu khóc tớ cũng khóc cùng cậu!” Tô Hiểu Vũ nói xong cũng uống một ly.

Hứa Lương Cầm cũng uống một ngụm: “Được, tớ biết rồi! Có những người bạn tốt bên cạnh này tớ liền minh mẫn lên.”

“Tổng tiền sinh, Hứa tiểu thư cùng bạn cô ấy ăn xong rồi, có cần chạy xe qua không?” lão Vương quay đầu hỏi Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng chăm chú nhìn bốn người đang đi ra khỏi quán nướng, chỉ thấy bọn họ đứng ở đầu đường muốn bắt xe, vì thế lắc đầu với lão Vương: “không cần, về thôi.”

Lão Vương không nói hai lời lập tức chạy theo hướng xe của bốn người.

Dọc đường đi Tổng Dật Hàng trầm tư không nói: thì ra là có Khương Doanh. Sao Lương Cầm phải gạt anh là nói chỉ có Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long thôi, chẳng lẽ Khương Doanh nói gì với cô sao?

Lời của mình: Nhiều người thắc mắc là sao có lúc Lương Cầm xưng em gọi anh với Tổng Dật Hàng, lúc thì tôi anh thì giờ mình giải thích như thế này. Lúc mà các bạn cãi nhau với ai đó mà rất tức giận thì có bao giờ nói bình thường được đâu đúng không? thì mình cũng sẽ chuyển xưng hô như vậy thôi Ban đầu mình cũng nghĩ là để anh em thoải nhưng mà nghĩ như thế không khác nào làm nũng mà với cả không biểu đạt được sự tức giận của nhân vật được nên mình sẽ thay đổi xưng hô của nhân vật trong từng hoàn cảnh nhé **Cơ** mà khi edit cảnh nóng mà xấu hổ quá đi các cô gái ạ.....ừ ừ..... Mình là hội viên kỉ cựu của FA đã lâu rồi nên viết mấy đoạn này xấu hổ quá quá quá quá

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Hứa Lương Cầm đón xe tới khu ở của Tổng Dật Hàng, cô xuống xe cũng không gọi cho anh, tuy Tổng Dật Hàng nói muốn đến đón cô nhưng cô cũng không đến mức phải gọi điện đề người ta đón rước, nhất là dưới khu trọ an như thế này.

Đứng dưới nhà hơi lạnh, Hứa Lương Cầm hồi hận khi không nghe lời Tổng Dật Hàng nói mang nhiều áo, buổi tối mùa thu có hơi lạnh.

Hứa Lương Cầm ôm chặt hai tay chuẩn bị chạy vào trong tòa nhà, như thế thì mới có thể ấm hơn được.

“Em chạy đi đâu thế!”

Khi Hứa Lương Cầm chạy hai bước đang định tăng tốc thì rơi vào một lồng ngực ấm áp, quay đầu nhìn Tổng Dật Hàng đang cười ha ha thì cô hơi giật mình: “anh từ đâu chui ra thế?”

“Còn chui ra từ chỗ nào nữa, anh đứng đây đã một tiếng rồi đấy.” Tổng Dật Hàng hôn hai má lạnh như băng của cô, sau đó vẫy vẫy tay chỗ lão Vương, lão Vương hiểu ý chạy xe rời đi.

Hứa Lương Cầm đẩy Tổng Dật Hàng đang ôm chặt cô ra: “không phải anh nói em điện anh mới xuống sao, vì sao anh còn đứng ngoài này làm gì, rất lạnh đấy!” Tuy thấy Tổng Dật Hàng mặc quần áo dài tay nhưng với cái nhiệt độ này mà đứng một tiếng thì chịu sao nổi.

“Hôm nay không có nhiều việc nên về nhà sớm, anh không thích ngồi ở trong phòng một mình với sự yên tĩnh quá, anh thấy không bằng chờ em còn hơn. Lúc trước anh thấy một mình chẳng sao cả nhưng từ khi có thói quen hai người ở cùng nhau, đứng là không thích nổi cảm giác này. Sao không nghe lời anh mặc nhiều áo, anh đã cố ý dặn em rồi, em chẳng nghe lời gì cả.” Tổng Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm vào trong ngực, ôm sát cô đi vào.

Hứa Lương Cầm cảm thấy cô đang ấm dần lên, cũng vì thấy hành động của Tổng Dật Hàng mà ụt ụt: “Em thấy muộn muộn nên vội, lại thấy cảm thêm thấy vương nên không cảm”

“Đồ ngon không, có vui không?” Tổng Dật Hàng hỏi hai câu một lúc, giống như vô tình nhìn Hứa Lương Cầm ở trong ngực.

Hứa Lương Cầm lập tức gạt đầu: “Vui lắm”

Hơn nữa chính cô còn quyết định chia tay, trong lòng Hứa Lương Cầm thêm một câu.

“Sao ba người bọn em ăn muộn thế, uống không ít rượu nh?” Tổng Dật Hàng hỏi.

Lúc này Hứa Lương Cầm hơi chột dạ, nói quanh co: “Lâu rồi không gặp nhau, mãi nói chuyện nên không để ý thời gian, bọn họ uống không ít, em chỉ uống có một ly thôi.”

Còn chưa nói sao? Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cầm nói như không có gì hết, điều này chắc chắn Khương Doanh nói linh tính rồi, xem ra cô gái trong ngực anh không muốn nhắc Khương Doanh với anh, vậy thì anh cần dành thời gian để giải quyết việc này thôi.

Vào cửa Hứa Lương Cầm ngồi an vị trên sofa, cũng không muốn cử động, hôm nay cô mệt gần chết.

“Em đi thư đi, xem có vừa hay không?” Tổng Dật Hàng ngồi bên cạnh cô, trong tay cầm một cái hộp.

“Đây là gì thế, giấy à?”

Hứa Lương Cầm nhận cái hộp, quả nhiên là một đôi giấy: “Sao anh mua giấy cho em làm gì, em có mà.”

“Em ngoại trừ chi tiêu hàng ngày cũng không chịu tiêu tiền của anh, anh là đàn ông của em sao vui về nỗi? Trời ngày càng lạnh rồi, vừa lúc em có thể đi nó, giấy này trong nước không bán đâu.” Tổng Dật Hàng nói xong liền cúi người xuống đi giày giúp cô.

Hứa Lương Cầm nhanh tay lấy giày để tự đi, lại đứng trước gương to, quả nhiên người cô cao gầy đi không ít, nhìn chân lại nhỏ nhắn đi, không khỏi hỏi: “Đây là giày nước nào, có đắt lắm không?”

“Giày Peemu, cũng không đắt lắm, 2000 đồng.”

Đúng là không đắt, thị trường bán giày còn nhiều cái hơn đôi này nhiều, như vậy cô cũng không áy náy lắm, hơn nữa cô thích kiểu này.

“À, anh nói là đô- la Mỹ.” Tổng Dật Hàng vừa nhìn biểu cảm của cô thì muốn biết khi anh nói ra câu này cô sẽ thế nào.

Hứa Lương Cầm nhìn đôi giày dưới chân khóc không ra nước mắt, 1 vạn đấy mẹ ơi, không khác nào cô đang đi lên tiền.

“Vậy em thấy không nên đi đôi này, đắt lắm, hơn nữa em đau lòng muốn chết.” Quan trọng hơn là cô không trả nổi đâu!

Tổng Dật Hàng bật cười: “Đắt thế nào đi nữa thì nó vẫn chỉ là đôi giày, chẳng lẽ muốn thờ chác? Chỉ cần đi thoải mái và ấm áp là được, hỏng rồi thì mua đôi khác, đồ vật thì chi có công dụng như vậy thôi mà.”

“Bên kia cũng có vài bộ quần áo, em cũng thử đi, anh cảm thấy mắt nhìn của anh không tệ đâu, kích cỡ chắc là vừa.” Tổng Dật Hàng chỉ mấy túi bên cạnh gương.

Quả thật đúng là vừa vặn, cũng thấy cô thêm khí chất hơn, nhìn đi nhìn lại đều đẹp. Chỉ là Hứa Lương Cầm không dám hỏi giá nữa, lúc chia tay cô không cảm đi là được rồi.

“Những bộ quần áo này anh mua lúc nào vậy?”

“không phải anh vừa nói hôm nay anh không việc gì sao, đi dạo bên trung tâm một lát thôi.” Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm đang đứng trước gương cười.

một người đàn ông mà nói đi dạo trung tâm mua sắm, còn mua nhiều nữ trang như thế, Hứa Lương Cầm cúi đầu không biết làm thế nào.

“Làm sao vậy, nhìn em cảm động như thế mà không thấy vui à?” Tổng Dật Hàng đi tới,

Trong lòng Hứa Lương Cầm nhớ tới lời nói của Hisako, lúc này mới quyết tâm mở miệng: “anh không cần phải làm thế. Chuyện ngày hôm qua chúng ta còn chưa giải quyết xong.”

“Lương Cầm, chúng ta đừng nhắc tới chuyện này nữa, được không em?” Trong mắt Tổng Dật Hàng ánh lên một tia cầu xin.

Chỉ là lần này không đã động được Hứa Lương Cầm đâu.

“Được, nhưng thái độ của em rất rõ ràng, em cho anh một tuần suy nghĩ, nếu không làm theo lời em nói thì một tuần sau em sẽ ra khỏi đây, về sau chúng ta đừng gặp lại nhau nữa!” Hứa Lương Cầm quay về thay quần áo, lại cởi giày ra.

“Có phải em nghe ai nói không?” Sắc mặt Tổng Dật Hàng trầm xuống, nghĩ đến bữa tối này hẳn có tác dụng nhanh thật.

“Em đâu phải con ngu, có người xúi giục là em làm theo à? anh sống chết ở bên Hisako, chính anh còn nói anh phải có trách nhiệm với cô ta còn gì, em không thích nhìn, lại càng không thích làm bỏ nh!”

“Chúng ta là quan hệ yêu đương, ở đâu ra cái kiểu bỏ nh!” Tổng Dật Hàng tức giận nói.

Hứa Lương Cầm ngạc nhiên nhìn Tổng Dật Hằng, người này đang nói cái gì thế, khi nào thì bọn họ thành quan hệ yêu đương thế? Khi mới bắt đầu anh ta còn oang oang nói quan hệ bạn bè thân thiết bình thường thôi mà, còn nói cái gì mà dựa vào cảm giác mà ở với nhau, người này mất trí nhớ à?

“Tổng Dật Hằng, khi nào thì chúng ta biến thành quan hệ yêu đương vậy?”

“Chúng ta vẫn là quan hệ đó thôi.”

“Trước kia anh đâu nói như vậy.”

Tổng Dật Hằng nghĩ nghĩ: “Thế thì sau khi hợp lại là thế, sau khi hợp lại anh luôn coi em là bạn gái của anh.”

“Tâm lý của anh có thay đổi lớn như thế sao không nói với em một tiếng?” Hứa Lương Cầm bắt đầu đi trùng mắt.

“anh thấy anh đã biểu hiện rất rõ ràng.”

thì ra đây là nguyên nhân mà anh ta thay đổi, Hứa Lương Cầm có chút hiểu rõ vì sao Tổng Dật Hằng chăm sóc cô như vậy.

“Được rồi, biểu hiện của anh thế nào em mặc kệ, nhớ kỹ chỉ một tuần thôi đấy, Em đi ngủ đây.” Hứa Lương Cầm nghĩ nếu là bạn gái rồi thì vậy ngày mai cô sẽ mặc thật đẹp để đi làm, trước kia nhà sát thì phải có một tuần bùng lụa mới được!

Tổng Dật Hằng trầm mặc đứng trước gương một hồi lâu, quyết định ngày mai sẽ nói chuyện với Hisako.

Ngày hôm sau Hứa Lương Cầm dậy rất sớm để ăn diện, nhìn cô ở trong người nhoeo miệng cười, trong lòng không có chút nào là không hài lòng, đúng là người đẹp vì lụa, nhìn người trong gương so với trước kia khác nhau hoàn toàn.

“Thay quần áo xong sao em lại xinh đẹp vậy? Để anh đưa em đi làm” Tổng Dật Hằng đi tới.

“Mặc đẹp như thế em có chút lo lắng, nếu không thì anh tự làm đồ ăn sáng đi!” Khi biết thân phận thay đổi, sáng sớm hôm nay Hứa Lương Cầm không làm đồ ăn sáng.

Tổng Dật Hằng thấy bộ dáng này của cô, không nói gì, vào bếp nấu đồ ăn.

“Em không nói nữa, em đi làm đây.”

“Em đi thì nhớ chú ý đường, đi qua đường thì phải xem xe cộ, hôm nay gió lớn nên chú ý.” Tổng Dật Hằng lại dặn dò trước kia cô đi.

Người này có phải đang nguyên rủa cô vì sao cứ nói mấy việc này thế? Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hằng lo lắng cho mình như vậy nên khá bất đắc dĩ, giống như đường như câu xin lỗi của anh chẳng tồn tại vậy.

Đến công ty, Trương Na khen cô không ngớt, sau đó lên mạng tìm tòi những thứ quần áo giày dép của cô xem mua ở đâu, hoàn toàn không thấy gì cả.

Hứa Lương Cầm chỉ mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Trương Na, cũng may Trương Na không hỏi gì, đùa đùa mấy câu rồi làm việc.

“Alo, Tân Dương à?” Đến giữa trưa thì Hứa Lương Cầm thấy Uông Tân Dương gọi.

“anh có chuyện muốn nói với em, buổi tối em có rảnh không, đi ăn bữa cơm nhé?”

“Cũng được, sau 6 giờ gặp lại.” Vẫn là quán cơm quen thuộc của bọn họ.

“Được!” Uông Tân Dương không nói thêm, trực tiếp cúp điện thoại.

Hứa Lương Cầm do dự gọi cho Tổng Dật Hằng là tối nay cô đi gặp Uông Tân Dương.

“anh ta có chuyện gì cần gặp vậy, bệnh không phải đã khỏi rồi còn gì?”

“Em cũng không rõ, giọng của anh ấy rất nghiêm túc, hẳn là có chuyện gì rồi.”

“Vậy lần này em phải để anh đi đón em.” Tổng Dật Hằng nói điều kiện ra.

Hứa Lương Cầm đánh phải đồng ý, nói thời gian cùng địa điểm cho Tổng Dật Hằng.

Lúc này Tổng Dật Hằng mới không cản trở nữa.

Tan làm Tổng Dật Hằng thu dọn đồ đạc rồi bắt xe.

“anh chờ có lâu không?” Vào nhà hàng thấy Uông Tân Dương đang ngồi, Hứa Lương Cầm lập tức đi đến.

“anh cũng vừa tới thôi, em gọi món đi.”

“anh gọi đi, em không kén ăn.” Hứa Lương Cầm đưa menu cho Uông Tân Dương.

Hình như Uông Tân Dương có tâm sự, không yên lòng gọi hai món rồi ngăn người nhìn Hứa Lương Cầm.

“Tân Dương, anh làm sao vậy?”

Lúc này Uông Tân Dương mới hoàn hồn: “Lương Cầm, nghe nói em lại ở một chỗ với họ Tổng?”

“anh nghe ai nói?”

“Ngày đó đang trên đường thì anh gặp Mộng Thanh, anh nghe cô ấy nói.”

Người phụ nữ này chưa từ bỏ ý định bám lấy Tổng Dật Hằng à, lại còn nghe ngóng tình huống của bọn cô.

“Ừm đúng là hợp lại, nhưng mà...”

“Lương Cầm, sao em có thể hồ đồ như thế? Khi đó anh đã khuyên em rồi, việc của anh không phải là một ví dụ sao mà em cứ cố nhảy vào đó!” không đợi Hứa Lương Cầm nói xong, Uông Tân Dương bị tức giận kích thích

Hứa Lương Cầm bị dọa sợ: “Tân Dương, anh làm sao thế?”

“Xin lỗi em, anh không khống chế nổi tâm tình của mình, anh chỉ cảm thấy em bị họ Tổng kia chơi đùa, cảm thấy rất đau lòng.” Uông Tân Dương tự rót rượu cho mình, lúc này không thương thức mà một ngụm hết luôn.

“Tân Dương, có phải anh có gì muốn tâm sự không?” Hứa Lương Cầm nghi ngờ không phải là bởi vì gặp lại Quách Mộng Thanh nên Uông Tân Dương mới như vậy.

“Đừng, anh có tâm sự nên không nên lời được.”

Hứa Lương Cầm thấy Ưông Tân Dương chậm rãi thừa nhận thì mới thả lỏng: “Có tâm sự thì nói với em, đừng để trong lòng sinh buồn bực.”

Ưông Tân Dương cúi đầu không nói lời nào, lúc Hứa Lương Cầm không chờ được thì Ưông Tân Dương mới ngẩng đầu, kéo tay Hứa Lương Cầm, giọng nói mang theo sự run run: “Lương Cầm, chúng ta hẹn hò đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34

Hứa Lương Cầm nhìn về mặt thành thật của Ưông Tân Dương thì cảm thấy xung quanh như mờ nhạt: “Tân Dương, em không hiểu những lời anh nói là thế nào?”

“anh nói chúng ta hẹn hò đi.” Ưông Tân Dương nói lớn hơn.

“anh nói hẹn hò là ý gì vậy?” Hứa Lương Cầm sợ cô hiểu sai, cho rằng hỏi lại để hiểu hơn.

“Chính là anh hy vọng em là bạn gái của anh.”

“Tân Dương, anh vừa mới nói anh đi trên đường gặp Quách Mộng Thanh, có phải bị kích thích gì không?” Xác nhận cô không nghe sai cũng không hiểu sai, nhưng Hứa Lương Cầm lại không tin nổi chuyện này, chỉ có thể nghĩ bởi vì nguyên nhân là Quách Mộng Thanh nên Ưông Tân Dương mới thất thường như thế.

“anh không bị kích thích gì cả, hơn nữa chuyện trước kia anh cũng buông tay rồi. anh biết anh nói những điều này hôm nay là rất đột ngột. Chuyện với em, anh đã tự hỏi mình rất lâu. Từ ngày anh bị bệnh rồi sự chăm sóc của em khiến anh để ý, anh vẫn luôn nghiêm túc tự hỏi. Lương Cầm, anh nhớ em có tình cảm với anh, bao lâu vậy mà anh cứ chần chừ mãi, chỉ là anh không có dũng cảm nhìn vào tình cảm này. Khi đó anh chỉ muốn tìm mấy kiểu như Quách Mộng Thanh làm bạn gái, bởi vì chỉ có như thế mới khiến bố mẹ anh hài lòng, chỉ có như thế mới khiến họ không nghĩ mình khổ nữa, nhưng trải qua chuyện này anh đã hiểu ra, là anh trèo cao, kết quả anh không chiếm được gì cả.”

nói đến đây Ưông Tân Dương dừng lại trong chốc lát, sau đó nói tiếp: “anh biết giữa chúng ta không có đoạn tình cảm phong ba bão táp gì cả, nhưng những năm gần đây không phải chúng ta như bạn bè hay người thân sao? Tính cách của chúng ta lại rất quen thuộc, bố mẹ anh đối với em cũng rất hài lòng cho nên em không cần có gánh nặng gì cả, nhiều năm anh bỏ lỡ em như vậy, anh xin lỗi, cũng xin em cho anh theo đuổi em!”

Lúc này Hứa Lương Cầm không phản ứng được gì nữa, cô theo anh từ sơ trung cho tới bây giờ, cuối cùng cũng đơm hoa kết trái, cô không biết trong lòng cô như thế nào, chỉ muốn hỏi sao đạo này có lắm hoa đào thế!

Kể ra có Tống Dật Hằng – con nhà giàu và đẹp trai đang đối tốt với cô, lại có bạch mã hoàng tử cô chung tình hơn 10 năm chủ động tỏ tình, sao đời sống tình cảm của cô phức tạp thế?

“anh không ngại khi em một chỗ với Tống Dật Hằng à?” Hứa Lương Cầm vẫn cho rằng Ưông Tân Dương là một người bảo thủ.

“anh có để ý quá khứ của Quách Mộng Thanh sao?” Ưông Tân Dương cười ôn hòa.

“không giống nhau đâu, điều kiện của Quách Mộng Thanh hơn em nhiều.”

“Ồ trong anh, em mới là lựa chọn tốt nhất, không kém cô ấy phần nào.”

Hứa Lương Cầm cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhưng mà hiện tại em đang cùng với Tống Dật Hằng.”

Ưông Tân Dương nhẹ nhàng kéo tay Hứa Lương Cầm để cô nhìn anh: “Lương Cầm, em hiểu được Tống Dật Hằng chỉ coi em là nhạc đệm của buổi hòa nhạc thôi, cho dù nhạc có đặc sắc đến mấy thì cũng hết, vấn đề nằm ở việc bài hát đó dài hay ngắn. anh nghĩ nếu bây giờ em tách anh ta ra thì thời gian này sẽ là giai đoạn đẹp nhất để nhớ lại, không phải đến khi đã hăm sâu giống anh rồi sẽ khó thoát khỏi sự tổn thương, người nhà em cũng lo lắng nữa. anh nghe Quách Mộng Thanh nói nhiều năm qua Tống Dật Hằng không rời một bước khỏi cô gái người Nhật bất kể anh ta hẹn hò hay làm quen với cô gái nào. Em nghĩ đi, em thật sự muốn cuộc sống như vậy sao? anh thừa nhận anh không giàu như Tống Dật Hằng nhưng anh có thể đảm bảo khi chúng ta sống chung với nhau, nhất định anh sẽ cố gắng để em có cuộc sống tốt đẹp hơn, em có thể tiếp tục việc tiêu thuyết của em, anh không bắt em đi làm kiếm tiền, anh có phòng ở rồi, em và anh sẽ có thể giới của hai ta, anh không cần sợ bố mẹ anh nói nhiều nữa.”

Lúc này người phục vụ mang thức ăn lên, Hứa Lương Cầm chờ phục vụ đi, nghỉ ngơi mới nói: “Tân Dương, những lời anh nói hôm nay quả thật đúng là đột ngột, em cần suy nghĩ một chút, cần thận suy nghĩ lại, được chứ?”

Ưông Tân Dương gật đầu: “anh không ép em, em muốn suy nghĩ bao lâu cũng được, em có thể lựa chọn cuộc sống nào cũng được chỉ cần em vui vẻ, có như thế nào thì anh vẫn sẽ ủng hộ em cho dù biết rõ em sẽ bị tổn thương. Lương Cầm, anh luôn chờ em. Chúng ta ăn cơm thôi, để lâu đồ nguội.”

một bữa cơm này Hứa Lương Cầm nuốt không nổi, vất vả lắm mới ăn xong, cô từ chối ý tốt Ưông Tân Dương là đưa cô về, để anh ta đi trước.

Ưông Tân Dương thấy Hứa Lương Cầm không nghe, không có cách nào đành thanh toán trước rồi rời đi.

Chờ Ưông Tân Dương rời đi, tầm 10 phút thì Hứa Lương Cầm mới ra khỏi nhà hàng, thấy một chiếc Porche bên đường.

“Sao không ra cùng anh ta?” Tống Dật Hằng thất dậy an toàn cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm để mặc Tống Dật Hằng táy máy: “không có gì, em chỉ muốn ngồi suy nghĩ một lát.”

Nhìn Hứa Lương Cầm đang hồn bay phách lạc, Tống Dật Hằng không hỏi nhiều nhưng hiểu được Hứa Lương Cầm không muốn để Ưông Tân Dương biết anh đi đón cô.

Khuong Doanh, Ưông Tân Dương đều chiếm một vị trí nhất định trong lòng Hứa Lương Cầm, nhưng anh thì ngược lại. Xem ra với bộ dáng này của Hứa Lương Cầm chắc là họ Ưông kia làm công tác tư tưởng cho cô rồi, hẳn là sẽ khuyên cô rời khỏi anh.

“Sao lại không có tình thân thế kia, chưa ăn được gì à, nếu không trở về anh làm chút gì cho em ăn nhé?” Tống Dật Hằng chăm sóc nói.

Hứa Lương Cầm nhìn phía ngoài cửa lắc đầu: “Em ăn no rồi, chỉ mệt quá thôi.”

Tống Dật Hằng thấy vậy không nói nữa.

Trở về chỗ ở, Hứa Lương Cầm rửa mặt rồi về phòng ngủ, Tống Dật Hằng ở phía sau cô cũng nghiêm túc đắp chăn mà không quấy nhiễu cô, chỉ xoay người đến thư phòng vội vã làm việc đến nửa đêm mới quay trở về.

Liên tục 5 – 6 ngày Hứa Lương Cầm đều như thế, Tống Dật Hằng có cảm giác không đúng, tất nhiên là anh phát hiện Hứa Lương Cầm từ chối mấy động tác thân mật của anh, nhưng làm anh không hiểu là rốt cuộc Ưông Tân Dương đã nói với cô những gì mà khiến cô lâm vào mâu thuẫn như thế!

Hứa Lương Cầm cũng biết cô biểu cảm bất thường nhưng cô không có cách nào cả, từ lúc Ưông Tân Dương tỏ tình với cô, cô cảm thấy cô không nên phát sinh quan hệ gì với Tống Dật Hằng nữa, cô cũng không phải vì Ưông Tân Dương mà thủ tiết, bởi vì cô làm sao thủ được? cô chỉ muốn yên tĩnh xem rốt cuộc cô nên làm gì bây giờ, nên lựa chọn sao đây.

Đối với cô mà nói, Ưông Tân Dương là người trong mộng mười mấy năm qua cô không chạm được, nay giấc mộng thành sự thật khiến cô cảm thấy không chân thực, có chút hoảng sợ không dám tin vào nó.

Còn Tống Dật Hằng, cảm giác của cô càng phức tạp, đây là người đàn ông tuyệt nhất mà cô quen biết, hơn nữa người ta còn chăm sóc cô từng li từng tí, làm cho cô hăm vào vũng sâu vui vẻ, biết rõ kết quả không tốt lại không muốn rời đi, đương nhiên cô hiểu người này sẽ không phải là người đi cùng với cô tới cuối đường.

Nhắc lại cũng buồn cười, cô thấy Tống Dật Hằng hay Ưông Tân Dương cũng là những người cao đến nỗi cô không với tới, có lẽ khi cô sinh hoạt một thời gian ngắn, dù con nhà giàu đẹp trai cũng là bình thường.

Hôm nay đã là thứ bảy, Hứa Lương Cẩm quyết định đem quyền chủ động cho Tống Dật Hằng, nếu anh đồng ý yêu cầu trước đó của cô thì cô sẽ cùng anh ở một chỗ, dù sao cho tới nay đối tốt với cô là Tống Dật Hằng chứ không phải Ưông Tân Dương, cô không muốn làm người ta thất vọng, nếu không thì trái với lương tâm lắm. Hứa Lương Cẩm tự nhận cô là người sống có nguyên tắc, không thể tùy ý vứt bỏ Tống Dật Hằng, thật ra thì cô thừa nhận cô cũng có tí tình cảm với Tống Dật Hằng.

Sau khi tan làm, Hứa Lương Cẩm có chút mong chờ Tống Dật Hằng về, còn chủ động làm bữa tối.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Hứa Lương Cẩm vội vàng bê thức ăn lên.

“Hôm nay có chuyện gì khiến em vui à? Làm cơm tối cho anh, lại còn không để anh động tay vào việc gì nữa?” Tống Dật Hằng nhìn một bàn đầy thức ăn thì có chút thụ sùng nhược kinh (*được sùng mà thấy sợ*), lại thấy biểu hiện tội nạn của Hứa Lương Cẩm rất hào hùng.

“Có phải chuyện vui về hay không thì không biết nữa, anh tắm trước đi rồi ăn cơm.” Bữa tiệc này không rõ là cơm đoàn viên hay cơm tan vỡ, toàn bộ xem biểu hiện của anh đấy, trong lòng Hứa Lương Cẩm vừa suy nghĩ vừa ngắm bóng lưng của Tống Dật Hằng.

“anh ăn xong rồi, có chuyện gì em nói đi.” Tống Dật Hằng cười buông đũa xống nhìn sang Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm cũng không ăn nữa, gật đầu nói: “anh cần nhắc sau rồi?”

“Chỉ một chuyện này sao?”

“Vâng.”

Tống Dật Hằng điều chỉnh dáng ngồi: “Lương Cẩm, sau ngày hôm đó thì ngay hôm sau anh đã gặp Hisako để nói chuyện. cô ấy cũng đồng ý sẽ không chủ động gặp mặt em, càng không ảnh hưởng tới cuộc sống của chúng ta. Trong cuộc sống sinh hoạt cá nhân, em cứ hoàn toàn coi cô ấy không tồn tại là được.”

“anh nói nhiều như vậy hẳn là không đoạn tuyệt việc quan hệ với cô ấy, đúng không?” Nghe xong lời của Tống Dật Hằng, cô hoàn toàn bình tĩnh bởi đó nằm trong những gì cô dự tính.

“Lương Cẩm, Hisako không phải là vấn đề, em nên điều chỉnh trạng thái của mình.”

“Em cũng nói thẳng với anh luôn, em không có cách nào coi rằng cô ấy không tồn tại, bởi vì cô ấy luôn bên cạnh anh, em cũng đã điều chỉnh trạng thái của mình rồi. Tống Dật Hằng, chúng ta chia tay thôi, em lập tức rời khỏi đây.”

Hứa Lương Cẩm nói xong bình tĩnh đứng lên, trở lại phòng lấy túi đồ đã sớm chuẩn bị rồi đi về phía cửa.

“Lương Cẩm, em làm gì thế, việc này chúng ta có thể thương lượng mà.” Tống Dật Hằng đứng trong phòng khách ngăn Hứa Lương Cẩm lại.

“Em không phải cho anh thời gian sao? Em không giống các cô gái mà anh chơi đùa.” Hứa Lương Cẩm xem đây là quyết định của Tống Dật Hằng, thật ra thể cũng tốt, cô cũng không có gánh nặng gì khi đến với Ưông Tân Dương nữa.

“Lương Cẩm, Hisako đã giải quyết giúp anh rất nhiều khó khăn, anh đã đồng ý với người khác là chiều cô cô ấy thật tốt.”

Cái quan hệ này đúng là không phá nổi, Hứa Lương Cẩm thờ dãi: “Tống Dật Hằng, anh nên kết hôn với Hisako đi, bằng không những cô gái trong tương lai sẽ bị anh làm tổn thương đấy.”

“Em cứ kiên quyết rồi khỏi anh như thế có phải ngày đó Ưông Tân Dương đã nói gì với em không? Hay là em cảm thấy anh ta đã chia tay với Quách Mộng Thanh cho nên em thấy cơ hội của mình đến rồi?”

“anh nói bấy bọ gì thế? rõ ràng anh với Hisako mập mờ, hiện tại còn đối trắng thay đen lên người tôi! Tôi hỏi anh, chuyện đi du lịch ở thảo nguyên có phải là anh ra tay không? anh chỉ một khoản lớn như thế là vì không muốn tôi đi bệnh viện thăm Ưông Tân Dương đúng không?” rốt cuộc Hứa Lương Cẩm bị Tống Dật Hằng làm cho tức giận.

Tống Dật Hằng giật mình nhưng vẫn hào phóng thừa nhận: “không sai, là anh đưa tiền để Vương Trung Minh đưa công ty em du lịch, bởi vì anh biết chỉ cần em ở một chỗ với Ưông Tân Dương kia sẽ không có chuyện tốt lành gì. Bây giờ không phải chứng minh anh đoán không sai sao? Em chỉ có ăn một bữa với anh ta mà đã làm loạn với anh rồi đây! Lương Cẩm, anh cho em biết về Ưông Tân Dương em luôn thích là người như thế nào nhé, nhiều năm như thế mà em chưa từng được anh ta đáp lại có phải là không thể buông nổi uất ức này đúng không? anh cũng không tin họ Ưông kia sẽ để em hiểu cảm giác của anh ta, anh ta chia tay Quách Mộng Thanh nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ chấp nhận em! Lương Cẩm, nếu anh ta thích em thì sẽ không hẹn hò với Quách Mộng Thanh, càng không muốn để bọn họ đến ngày hôm nay, em hiểu chưa!”

Hứa Lương Cẩm thấy Tống Dật Hằng cứ hạ thấp tình cảm mười mấy năm của cô như vậy, lập tức mặt đỏ tía tai: “Tống Dật Hằng, anh dựa vào gì mà chen vào tình cảm của tôi? Còn có anh đừng xem thường người khác, tôi nói cho anh biết, hôm nay tôi và anh chia tay, ngày mai sẽ ở cùng với Ưông Tân Dương đấy, anh tin không?”

“không tin!” Tống Dật Hằng chỉ coi Hứa Lương Cẩm thẹn quá hóa giận nên nói vậy.

Lúc này Hứa Lương Cẩm chỉ hận không thể hô biến Ưông Tân Dương ngay trước mặt để chứng minh cô không có gì phải buồn cười khi đơn phương yêu thích cả, nhưng dù sao thì không có khả năng này cho nên chỉ thở phào nói: “Ngày đó trong lúc ăn cơm, Ưông Tân Dương đã tỏ tình với tôi, anh ấy muốn theo đuổi tôi, muốn tôi làm bạn gái của anh ấy, anh tin hay không thì chúng ta xem nhé! Chia khóa tôi trả lại anh!” nói xong liền ném chìa khóa cho Tống Dật Hằng, đây là lần thứ hai cô trả lại chìa khóa, có thể đó cũng là lần cuối cùng, bất kể như thế nào cô cũng không ở cùng một chỗ với Tống Dật Hằng nữa!

Tống Dật Hằng không đón lấy chìa khóa mà để mặc cho nó rơi xuống nền gỗ với tiếng “keng” thanh thúy, anh không nhúc nhích mà chỉ chăm chú nhìn ánh mắt của Hứa Lương Cẩm, lại mở miệng nói rất nhẹ: “Hứa Lương Cẩm, em vừa nói gì, em nói lại một lần cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Đối mặt với sự chất vấn của Tống Dật Hằng, Hứa Lương Cẩm cũng tỉnh táo lại, rất ung dung trả lời: “hỏi mấy lần cũng được, Ưông Tân Dương tỏ tình với tôi, anh ấy muốn tôi làm bạn gái của anh ấy.”

cô cũng không định giấu diếm chuyện này với Tống Dật Hằng, nhưng chưa từng nghĩ ở tình huống này nói ra, cô nghĩ hai người sẽ chia tay nhau trong hòa bình, sau đó Tống Dật Hằng sẽ nói vài câu chúc phúc với cô coi như kết thúc một bức tranh hoàn mỹ.

Ai nghĩ được người này khi nói chuyện lại có lực sát thương khủng khiếp, không ngừng châm chọc cô, nếu vậy thì cô cần gì hòa khí với anh ta chứ.

“Em đồng ý rồi? Thời điểm em vẫn ở chung với anh mà em lại đi đồng ý với anh ta sao?” Tống Dật Hằng nghĩ đến khả năng này thì neho mất lại.

“Tôi không giống đồ phong lưu như anh! Tôi đã cho anh cơ hội, chỉ cần anh đồng ý yêu cầu của tôi, tôi sẽ vẫn ở chung với anh nhưng vừa rồi với cái thái độ đó của anh thì tôi thấy anh vẫn không muốn đoạn tuyệt quan hệ với Shibata Hisako cho nên tôi mới chia tay với anh, sau đó sẽ chấp nhận sự theo đuổi của Ưông Tân Dương, sự tình tiến triển theo hướng này rồi, anh đừng có bẽ thẳng thành công.”

Tổng Dật Hàng nghe xong cười lạnh: “Hứa Lương Cầm, nói thẳng ra khi em ở chung với anh và chia tay đều vì Ông Tân Dương đúng không?”

“anh có ý gì?” Hứa Lương Cầm không hiểu nhú mày.

“Theo anh thấy, lúc trước em ở với anh cũng vì Ông Tân Dương, bây giờ muốn chia tay với anh cũng là vì Ông Tân Dương. Khi đó em nói Quách Mộng Thanh vì anh nên chia tay với Ông Tân Dương, Ông Tân Dương sống dở chết dở, em cũng vì muốn Ông Tân Dương không mất Quách Mộng Thanh đi nên một lòng muốn ở chung với anh, để tránh Quách Mộng Thanh với anh phát sinh ra chuyện gì; mà bây giờ Quách Mộng Thanh đã hoàn toàn trở thành quá khứ thì em thấy thời cơ đến, Ông Tân Dương cũng hạ thấp tiêu chuẩn chọn em cho nên em lại nóng vội muốn chia tay với anh, hai người nhanh chóng tiêu dao, em nói xem anh có đáp ứng chuyện này hay không?”

Hứa Lương Cầm nghe Tổng Dật Hàng phân tích xong không khỏi tán thưởng: “Tổng Dật Hàng, tuy rằng anh ở nước ngoài nhiều năm nhưng mà giáo dục ở trong nước vẫn bắt kịp, nói hươu nói vượn, ngấm máu phun người, vừa ăn cướp vừa la làng, tôi ở chung với anh trong tình huống như vậy à? Trong lòng anh hiểu rõ còn gì, về phần anh có đồng ý chia tay với tôi hay không thì chẳng liên quan tới tôi, tôi có quyền chọn ở cùng với ai.”

Tổng Dật Hàng nói xong những lời đó thì biết mình hơi quá đáng vì thế ngữ khí hòa hoãn: “Lương Cầm, anh xin lỗi, anh nhất thời tức giận nên nói năng linh tinh, anh xin lỗi. Nhưng giữa chúng ta đừng nói chia tay dễ dàng như vậy có được không? anh thật sự rất thích ở chung với em, cũng mong em nghĩ lại một chút, vì sao nhiều năm qua Ông Tân Dương chưa đáp lại tình cảm với em mà đột nhiên lại muốn theo đuổi em chứ, em không thấy lạ à?”

“Có lạ hay không thì tôi sẽ tìm hiểu, cho dù tôi không đến với anh ấy thì cũng không ở cùng với anh, cho nên anh cũng ngừng trách tội người khác đi, tôi đi đây, tạm biệt.” Hứa Lương Cầm nói xong muốn mở cửa.

Tổng Dật Hàng lại ngăn cản: “Lương Cầm, em cho anh chút thời gian được không?”

“không cần nữa, anh nhớ chú ý sức khỏe mà nghỉ ngơi cho tốt, ít uống rượu đi.” Hứa Lương Cầm nói xong dùng sức đẩy tay của Tổng Dật Hàng ra, cũng không quay đầu mà cứ thế đi luôn.

Tổng Dật Hàng thất bại đứng ở cửa nhìn Hứa Lương Cầm vào thang máy, sau một lúc lâu mới đen mặt đóng cửa lại.

Hứa Lương Cầm trở về nhà trọ, ngồi bên bàn máy tính không ngừng nhớ lại những ngày mà cô cùng Ông Tân Dương ở chung với nhau.

Đặc biệt quay về với nhau, tên đàn ông này đối với cô là chân thành quan tâm, lúc này cô mới nhớ, trong khoảng thời gian này Ông Dật Hàng không đi ra ngoài uống rượu đến tận nửa đêm nữa, ngay cả đi xã giao chỗ nào cũng nói với cô đầu tiên, hơn nữa đều cố gắng về sớm hơn.

Bình tĩnh nhìn lại, bất kể là vật chất hay trên tinh thần thì Ông Dật Hàng đều đem lại thỏa mãn cho cô, bạn trai tốt như vậy cô làm sao bỏ được chứ? Đáng tiếc cô rất sợ mình lún càng sâu, đến cuối cùng sẽ như Quách Mộng Thanh bị tổn thương, như thế thì không bằng dứt ra sớm, mặc dù bây giờ có chút khó sở nhưng có thể tiếp nhận được nó.

Về việc Ông Dật Hàng nói về Ông Tân Dương, chính cô cũng không phải là không nghi ngờ gì nhưng tự hỏi nhiều lần cũng không hiểu vì sao Ông Tân Dương phải gạt cô. Trừ khi anh ta không muốn cô ở chung với Ông Dật Hàng cho nên nhất thời muốn theo đuổi cô và mong có chia tay với Ông Dật Hàng.

Nhưng lý do này thì không được rồi, cô với Ông Tân Dương chưa đến mức này, hơn nữa Ông Tân Dương cần gì phải hi sinh đến mức đó, huống hồ cứ làm vậy thì sẽ tổn thương nhiều hơn.

không nên suy nghĩ nhiều làm gì! Hứa Lương Cầm dùng sức lắc đầu, dù sao chắc Ông Tân Dương không ngu mà hại chính mình đâu, cô nhất định muốn sử dụng đoạn tình cảm vẫn còn vương vấn này, tốt nhất là kết hôn ngay và luôn. Ngày qua ngày, Hứa Lương Cầm đã điều hòa được tâm trạng của mình, tính gọi cho Ông Tân Dương, kết quả vừa nghĩ thì anh ta đã gọi đến rồi.

“Lương Cầm, em có bận không?”

“không bận lắm, em cũng định gọi cho anh đây.”

“Thế sao, chúng ta đúng là có thần giao cách cảm mà, anh muốn hỏi em một chút, chuyện anh đề nghị em suy nghĩ thế nào rồi?”

Hứa Lương Cầm cần mồi, hạ quyết tâm nói : “Em đã chia tay với Ông Dật Hàng rồi.”

“thật sao em? Vậy thì tốt quá rồi! Lương Cầm, em đừng đau lòng nhé. Như vậy đi, tối nay chúng ta gặp nhau ở khu đường dành riêng cho người đi bộ, anh đi dạo giải sầu với em, hôm nay là cuối tuần mà, đi chơi muộn một chút cũng không sao.” Giọng của Ông Tân Dương rất hưng phấn, nghe cũng biết là rất vui.

Hứa Lương Cầm bị lấy cảm xúc của anh ta, cười đồng ý.

Sau khi tan làm, hai người đến khu dành riêng cho người đi bộ, nhìn nhau cười rồi sóng vai đi vào bên trong.

Bởi vì là cuối tuần nên rất nhiều người, những người bán hàng cũng ra sức giới thiệu sản phẩm, con đường cực kì náo nhiệt.

Hứa Lương Cầm đi bên cạnh Ông Tân Dương, thỉnh thoảng nhìn những món đồ nhỏ nhắn xinh xắn bên trong tủ kính, vốn dĩ hai người rất thân thiết với nhau rồi, hiện tại lại không nói gì, không khí có chút xấu hổ.

“Em có muốn ăn gì đó không?” Ông Tân Dương ý thức được việc này cho nên dừng bước ở một nhà hàng Tây.

Hứa Lương Cầm gật đầu: “Được ạ, vừa lúc em thấy đói bụng.”

“Do anh lo lắng không chu đáo lại quên chưa ăn cơm tối, mau vào thôi.”

Hai người vừa tìm được chỗ ngồi, Hứa Lương Cầm nhìn thực đơn quen thuộc lại gọi mấy món cô hay ăn.

“Em hay đến đây à?” Ông Tân Dương mỉm cười nhìn Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm lặng người một lúc mới nói: “Có đến vài lần.”

“anh thì chưa đến đây bao giờ, không bằng em gọi giúp anh đi.” Khu dành riêng cho người đi bộ này là nơi tắc đất tắc vàng, mở nhà ăn cũng không được thoải mái lắm, tuy rằng không phải là không ăn nổi mà những người bình thường đều không nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để vào đây ăn.

Hứa Lương Cầm cúi đầu gọi giúp Ông Tân Dương mấy món ăn.

“Lương Cầm, anh biết giữa chúng ta cần có thời gian để thích ứng nhưng em đừng quá câu nệ, chúng ta vẫn như trước kia thôi, từ từ rồi sẽ quen mà.” Ông Tân Dương thành khẩn nói với Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm nhẹ nhàng thở ra, quả thật đi suốt dọc đường, cô không ươn ọ, cũng không biết nói gì.

“Được rồi, em biết mà. Đúng rồi, Hội Hạnh Phúc đã lâu rồi không hoạt động, anh không định làm một hạng mục từ thiện nào à?” Hứa Lương Cầm tìm đề tài chung.

Ông Tân Dương cười khò: “Đừng nói nữa, phòng họp của Hội Hạnh Phúc đang bị lấy lại, anh đâu còn sức mà làm gì.”

“Tại sao lại như thế? Căn nhà kia không ai dùng đến làm một ít từ thiện không được sao? Lại nói cả một thời gian dài như vậy mà muốn lấy lại sao?” Hứa Lương Cầm rất hoảng sợ, hơn nữa chi phí trang hoàng lại cũng tiêu không ít, như vậy mà bị lấy thì tổn thất lớn quá.

“Trước đừng nói đến chuyện này, chuyện đó cũng không có cách nào khác, anh sẽ tự tính, nói về công việc của em đi, anh còn chưa biết em đi làm ở đâu đấy.”

Hứa Lương Cầm thấy Ông Tân Dương không muốn nói đến chuyện đó, đành phải theo ý của anh ta, nói công việc của cô, hai người coi như có chuyện để nói.

“Hứa tiểu thư, thật khéo!”

Hứa Lương Cầm nghe thấy giọng nói tuy cười nhưng không cười ngất đầu: “Hisako tiểu thư, đúng là thật khéo.”

“Tôi đã nghe thấy chuyện của cô với Dật Hằng rồi, đúng là thật đáng tiếc.” Shibata Hisako vừa nói vừa lễ phép gật đầu với Ông Tân Dương.

“Có cần phải nói dối thế sao?” Hứa Lương Cầm vô tâm nhìn cô gái đang khách sáo trước mặt.

Shibata Hisako lại nhìn Ông Tân Dương rồi cười nói: “Được cái Hứa tiểu thư có chỗ hơn người đấy, lời này của tôi là thật.”

“Phải không? Vậy nhưng cũng kém người dày dặn kinh nghiệm như Hisako tiểu thư, ần nhẫn nhiều năm như vậy, với tôi thì sớm đã nội thương rồi.”

Shibata Hisako cứng miệng, nhưng rất nhanh khôi phục như cũ: “không quấy rầy nữa, tôi còn muốn chuẩn bị hành lý đi Bắc Âu.”

Lên mặt gì nữa bà cô! Hứa Lương Cầm trừng mắt nhìn Shibata Hisako.

“Lương Cầm, chúng ta đi thôi, còn muốn đi dạo phố nữa mà, không cần ở đâu đâu trí nữa.” không muốn Hứa Lương Cầm tiếp xúc với người bên cạnh Tổng Dật Hằng, Ông Tân Dương gọi phục vụ tính tiền, Hứa Lương Cầm không có ý kiến, đúng là cô không muốn nhìn cái bản mặt của Shibata Hisako chết tiệt này.

không lâu sau thì phục vụ đưa hóa đơn tới: “Tiền sinh, tổng cộng của ngài hết 2889 đồng, xin hỏi ngài muốn quẹt thẻ hay tiền mặt ạ?”

Ông Tân Dương giật mình nhìn hóa đơn, nhận hóa đơn nhỏ nhìn kĩ một lần nói: “Có hai suất ăn mà sao đắt như vậy?” anh nghĩ nơi này hẳn sẽ đắt nhưng mà con số này vượt qua khỏi dự tính của anh.

“Tiền sinh, nơi này của chúng tôi là phòng ăn cao cấp của phương Tây, hơn nữa nằm trên khu đường dành riêng cho người đi bộ nên giá như vậy ạ.” Phục vụ kiên nhẫn giải thích.

Nhìn Ông Tân Dương bắt đầu đi lấy tiền từ trong ví ra, Hứa Lương Cầm cực kỳ áy náy, bình thường cô có thói quen ăn giống Tổng Dật Hằng, trong khoảng thời gian này không biết cô đã hoang phí biết bao nhiêu, làm lại Ông Tân Dương mất một tháng lương.

“Em xin lỗi, em quen mất nơi này phí hơi cao.” Chờ Ông Tân Dương trả tiền xong, Hứa Lương Cầm lập tức áy náy nói.

“không có gì, dù sao anh cũng chưa từng tới, cũng không phải ăn mỗi ngày, biết một chút cũng tốt, em đừng ghét vì anh có thu nhập thấp là được rồi.” Ông Tân Dương trêu đùa.

Hứa Lương Cầm xua tay: “Làm sao có thể, nên phải tiết kiệm, sau này em nhất định sẽ sửa lại.”

“Vẫn là anh vô dụng thì có, anh mới phải cố gắng nhiều hơn.”

Ông Tân Dương nói xong cũng đứng dậy cùng Hứa Lương Cầm ra khỏi nhà hàng.

Hai người đi dạo một lát thì Ông Tân Dương đưa Hứa Lương Cầm về nhà trọ.

Taxi dừng trước cửa tiểu khu, Hứa Lương Cầm vẫn rất băn khoăn, nói thẳng muốn mời Ông Tân Dương ăn một bữa khác.

“Nếu không em mời anh ăn lẩu cay Tứ Xuyên một tháng đi.”

Hứa Lương Cầm dờ dẩn nhìn Ông Tân Dương đang cười ha ha mà không biết nói sao.

“Lương Cầm, nếu anh là bạn trai của em rồi, em không cần khách khí với anh như thế, tiền vốn dùng để tiêu mà, không có thì có thể kiếm lại, em cứ như thể thì anh không được tự nhiên đâu.”

Hứa Lương Cầm cũng cười: “Là em suy nghĩ nhiều rồi, về sau sẽ không thế nữa, anh mau về nhà đi.”

“Vậy thì được rồi, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ngày khác chúng ta gặp nhau nhé.” Ông Tân Dương vẫy tay với Hứa Lương Cầm, sau đó vào taxi và đi.

Kể từ hôm ăn một bữa cơm Tây giá trên trời với Ông Tân Dương, Hứa Lương Cầm bắt đầu lên mạng tìm nơi ăn uống, tiền lương của Ông Tân Dương kiếm rất ít, cô để người ta trả thì phải tiết kiệm chút, đây cũng không phải hoàn cảnh trước kia ở cùng với Tổng Dật Hằng, cô không cần lo vấn đề tiền long.

“Lương Cầm, Vương tổng cho gọi cô qua một chút.” Lưu Kinh Lý vào phòng gọi Hứa Lương Cầm.

Từ lúc thân phận của Hứa Lương Cầm được công khai, ai ở công ty không dám dăm dặt cô nữa, ngược lại tranh nhau cố gắng tiếp cận cô.

Cho nên đối với việc Vương Trung Minh gọi Hứa Lương Cầm vào phòng thì là chuyện bình thường, ai bảo người ta có bạn trai lại hại quá, Vương tổng còn phải tôn kính vài phần chứ huống chi những sinh vật nhỏ bé đang làm việc cho Vương tổng như họ.

Hứa Lương Cầm gõ cửa vào phòng của Vương Trung Minh, biết là bình thường anh không thường đến đây, không biết tìm cô có chuyện gì không nữa.

“Vương tổng.” Sau khi vào Hứa Lương Cầm chào hỏi.

Vương Trung Minh nhiệt tình: “Lương Cầm à, ngồi đi, thế nào, đã thích ứng với công việc chưa?”

“đã sớm thích ứng rồi ạ.”

“Vậy thì tốt, tốt rồi. anh có chuyện này nói với em, nghe nói em với Dật Hằng có vài mâu thuẫn nhỏ hà, nó hiện giờ đang bị bệnh, hay là em đi xem nó một chút đi.”

Khó nhọc kể đây mà! Hứa Lương Cầm lập tức thấy thao tác của Tổng Dật Hằng.

“Vương tổng, em với anh ấy không phải nào loạn thành mâu thuẫn nhỏ đâu, là chia tay thật, em không có phương tiện di chuyển, anh giúp em một chút nhé, chúc anh ấy mau khỏi bệnh.”

Lại chia tay à? Vương Trung Minh nhớ lần trước Hứa Lương Cầm cũng nói thế với anh, kết quả thì sao? Xảy ra chuyện một cái Tổng Dật Hằng chạy nhanh ra như gà mẹ ấy chứ!

“Lương Cầm, em xem Dật Hằng đấy, nó không còn nhỏ nữa, thật sự không muốn làm diễn viên trong mấy bộ phim kiểu bệnh chết đi sống lại đâu. Nếu nó có sai sót, em cũng đừng yêu cầu cao, không bằng để nó mua trang sức quần áo cho, cho dù là biệt thự cũng chẳng sao. Nó bệnh thật sự rất nặng đấy, con người anh từ trước đến nay không nói ngoa, hơn nữa nếu chia tay thì cũng đừng cắt đi giao tình chứ, coi như là bạn bè mà.”

Vương Trung Minh nói như vậy, Hứa Lương Cầm không tiện từ chối, việc này là cô hành động trước, hơn nữa cô cũng không có dục vọng này với Tổng Dật Hằng, nếu người ta yêu cầu như vậy, cô đành đáp ứng.

“Được rồi, em sẽ lựa thời gian qua thăm anh ấy.”

“không cần dành thời gian, hiện tại anh để lái xe đưa em đi, Dật Hằng đang ở bệnh viện đấy, em cứ tan làm qua đi.” Vương Trung Minh nói xong, nhanh chóng cầm điện thoại gọi lái xe của anh đến đưa Hứa Lương Cầm đi.

thật sự bị bệnh à? Hứa Lương Cầm không có cách nào liền để lái xe đưa cô đến bệnh viện.

Tìm được phòng VIP của bệnh viện, vừa thấy bác sĩ đang khám bệnh cho Tổng Dật Hằng.

“Chào bác sĩ, tôi là bạn của Tổng Dật Hàng, muốn hỏi anh ấy bị bệnh gì ạ?” Chờ bác sĩ cùng y tá kiểm tra xong đi ra ngoài thì Hứa Lương Cảm hỏi.

Bác sĩ nhìn Hứa Lương Cảm: “cô là bạn của anh ta à? Vậy cô mau gọi người nhà anh ta tới đây nhanh, người bệnh này tự mình gọi xe cứu thương đây, đưa tới bệnh viện thì rất khiếp sợ, nôn mửa, có triệu chứng đổ mồ hôi lạnh. Chúng tôi đã kiểm tra toàn thân anh ta, căn cứ vào kết quả xét nghiệm cũng không rõ nguyên nhân cụ thể thế nào, cho nên muốn cùng người nhà anh ta nói chuyện một chút, không biết trước kia anh ta có bị bệnh này hoặc là có bệnh sử khác không, cũng muốn phân tích xem thế nào.”

Nghiêm trọng thế sao? Hứa Lương Cảm cảm ơn bác sĩ rồi vào phòng bệnh, nhìn Tổng Dật Hàng mặt trắng bệch dĩ thường đang nằm trên giường, trong lòng cô tự trách mình quá tiểu nhân đo lòng dạ quần từ, Tổng Dật Hàng đã bị bệnh tới dạng này rồi cô còn nghi ngờ người ta giả bộ bệnh tật, đúng là không có lương tâm, lại nói trước kia Tổng Dật Hàng đối với cô tốt như vậy mà!

“Lương Cảm, em đến rồi!”

“Vương Trung Minh nói cho em biết, anh bị bệnh nặng như vậy sao không gọi cho gia đình anh? Cho dù là thế anh còn có bạn bè nữa mà, sao lại tự mình gọi cứu thương?” Hứa Lương Cảm có chút đau lòng cầm tay Tổng Dật Hàng, muốn hỏi anh vì sao không gọi cho Shibata Hisako nhưng không nói ra khỏi miệng.

Tổng Dật Hàng cười yếu ớt: “anh không muốn gia đình lo lắng, cũng không có bạn bè gì, anh muốn gọi cho em nhưng lại sợ em không để ý anh. Chỉ khi vào bệnh viện rồi anh mới không nhịn được gọi cho Vương Trung Minh, nói cho anh ấy biết anh muốn gặp em, em có thể tới anh thật sự vui lắm.”

Nước mắt Hứa Lương Cảm tí nữa thì rơi xuống, Tổng Dật Hàng rất đáng thương.

Lập tức lại nghĩ đến một việc, sao Tổng Dật Hàng giống nhân vật trong tiểu thuyết kiểu giả bệnh tạo sự thương cảm thế! Sao lại không tra ra được bệnh án?

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Hứa Lương Cảm âm thầm phỏng đoán, Tổng Dật Hàng thì không thoát khỏi giật mình, mảy mui lại.

Hứa Lương Cảm nhanh chóng hỏi anh: “Làm sao thế, chỗ nào không thoải mái, em đi gọi y tá.”

“không sao, vừa rồi dạ dày có chút đau, bây giờ không sao rồi.” Tổng Dật Hàng không để ý nhiều.

“anh vẫn nên thông báo một tiếng với người nhà đi, bác sĩ cũng muốn tìm họ để biết tình huống mà.”

“không cần tìm, thân thể của anh, không ai hiểu được bằng anh hết! Chỉ là bệnh cũ thôi, ở nước ngoài đã vậy rồi, thời gian trước cũng bị một lần rồi, chẳng qua không có nghiêm trọng như lần này.”

Hứa Lương Cảm truy vấn: “Bệnh cũ ư, vậy anh không định gặp bác sĩ à?”

“anh không sao đâu, em không cần lo lắng.” Tổng Dật Hàng không trả lời vấn đề của Hứa Lương Cảm

Thấy Tổng Dật Hàng kiên trì không muốn nói cho gia đình, Hứa Lương Cảm không còn cách nào khác: “Vậy anh muốn ăn gì không, em mua cho anh nhé, bao từ anh không tốt thì nên ăn chút cháo.”

Tổng Dật Hàng xoa tay: “Bây giờ anh không muốn ăn gì cả.”

Hứa Lương Cảm đành thôi, lại ngồi nhìn Tổng Dật Hàng sắp ngủ thì mới thấp giọng nói: “Vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé, em không quấy rầy anh nữa, nếu anh cần gì thì gọi cho em, em sẽ mang tới cho anh.”

Tổng Dật Hàng mở mắt nhìn Hứa Lương Cảm không nói gì, Hứa Lương Cảm đứng lên xoay người đi ra ngoài, còn chưa đi đến cửa thì nghe thấy có động tĩnh, xoay người thấy vẻ mặt Tổng Dật Hàng nhăn nhó ôm bụng nôn khan.

Vì thế cô vội vã chạy đến cầm thùng rác cho Tổng Dật Hàng, nhấn nút trên giường gọi y tá, lại giúp anh xoa lưng cho thuận khi.

một lúc thì tới hai y tá, một cùng Hứa Lương Cảm đỡ Tổng Dật Hàng còn một người thì đi gọi bác sĩ.

Tổng Dật Hàng cắn bản không nôn ra gì cả, đều nôn ra nước xanh, hẳn là nước mật.

Hứa Lương Cảm sợ hãi, chờ bác sĩ đến thì nói: “Bác sĩ, có phải anh ấy bị ở dạ dày không?” Lúc trước Uống Tân Dương cũng bị như thế.

Bác sĩ lắc đầu: “đã kiểm tra dạ dày, không có vấn đề gì. Người bệnh cái gì cũng không ăn được, cô làm chút đồ thanh đạm cho anh ta đi, tình huống cụ thể phải đợi ngày mai có kết quả mới biết được, lát nữa y tá sẽ đo nhiệt độ, bây giờ cũng không có cách nào áp dụng trị liệu đâu.”

Hứa Lương Cảm liên tục gạt đầu, nhìn y tá đo nhiệt độ cho Tổng Dật Hàng, may là không sốt, lúc này cô mới nhẹ lòng một chút.

“anh chờ em một chút, em xuống lầu mua bát nậm cho anh, ăn một chút đi, nếu muốn nôn thì trong bụng phải có gì chứ.”

Tổng Dật Hàng cười yếu ớt: “Được, anh nghe em, chỉ cần anh không làm chậm thời gian của em là tốt rồi, thật ra anh không có chuyện gì đâu.”

“nói gì mà ngốc vậy, chúng ta chia tay còn có thể là bạn bè mà, anh đang như thế này em có thể yên tâm được sao? Bác sĩ phải nói kết quả như thế nào nữa, đêm nay em ở đây với anh.” Hứa Lương Cảm không đánh lòng bỏ Tổng Dật Hàng lại, lớn như thế mà cũng không nói cho gia đình biết, rốt cuộc không muốn làm cho gia đình lo lắng hay là quan hệ lạnh lùng quá? cô thật đúng là không biết một chút gì về hoàn cảnh nhà anh cả.

“Lương Cảm, cảm ơn em. anh xin phép Vương Trung Minh hộ em.” Tổng Dật Hàng nói xong tìm điện thoại.

Hứa Lương Cảm lập tức ngăn cản anh: “không phải anh ấy để em tới đây sao? anh yên tâm đi, em vài ngày không đi làm cũng không sao cả, em không khác gì đại cổ đông trong công ty.”

Tổng Dật Hàng bật cười, sau đó nằm xuống, Hứa Lương Cảm mới yên tâm ra ngoài mua đồ ăn, lúc trở lại thì Tổng Dật Hàng đã ngủ rồi, cô để đồ ở một bên, còn cô lại nằm xuống giường bên cạnh, nghĩ là chờ lúc Tổng Dật Hàng tỉnh lại thì cho vào lò vi sóng hâm lại để anh ăn.

Kết quả Tổng Dật Hàng không tỉnh lại, Hứa Lương Cảm sợ tới mức ban đêm mấy lần tỉnh lại dò hơi thở của anh, may là hơi thở đều đặn, đúng là ngủ say rồi.

một đêm cứ gầy vò như thế, Hứa Lương Cảm không thể nào ngủ ngon nổi, cô không ngủ được nên dậy sớm rửa mặt, lúc đi ra từ nhà vệ sinh thì thấy Tổng Dật Hàng đang tỉnh ngủ.

“anh tỉnh rồi à, anh ngủ một giấc mà rõ lâu, hơn 10 giờ đó.”

“Vắt vả cho em rồi.” Tổng Dật Hàng nhìn qua có tỉnh thần hơn nhiều.

“anh cứ ngủ một mạch thôi em không có cực khổ gì, chẳng qua là phí bát nậm quá đi, lát nữa không biết là anh có phải làm kiểm tra hay không, chịu khó bụng rỗng một chút, lát nữa em sẽ đi mua com cho anh.”

Tổng Dật Hàng cười gạt đầu: “anh nghe lời em.”

Hứa Lương Cảm lức mắt nhìn Tổng Dật Hàng một cái, tên đàn ông này từ hôm qua biểu hiện rất ngoan ngoãn, xem ra là cần phải quan tâm, chắc là bệnh hành hạ nên mất hết tính nết rồi.

thật vất vả chịu đựng thì bác sĩ đến, lại chờ hơn 1 giờ bác sĩ cầm kết quả kiểm tra đến, biểu cảm không biết là tốt hay là xấu.

“Kết quả không vấn đề gì, cái này rất lạ.”

“Nếu không thì làm những kiểm tra khác đi?” Hứa Lương Cảm đề nghị, dù sao Tổng Dật Hàng cũng không thiếu tiền, nếu kiểm tra ra bệnh thì nhẹ đi nhiều.

Bác sĩ khả năng đang cảm thấy mất mặt, còn nói: “Người bệnh đã kiểm tra toàn diện, vừa rồi tôi cũng thảo luận cũng những chuyên gia rồi, đầu tiên phân tích được là anh ta bị đau dạ dày nên ảnh hưởng tới thần kinh.”

Hứa Lương Cảm không nói gì, bây giờ bệnh viện không kiểm tra được nguyên nhân đau ốm cho thần kinh, bệnh Tổng Dật Hàng như vậy làm sao chỉ có thể đau dạ dày được.

“Bác sĩ, chúng tôi có thể làm thủ tục xuất viện không, tôi muốn đưa anh ấy tới nơi khác kiểm tra một chút.”

“Có thể, chắc nữa cô cùng y tá làm thủ tục xuất viện đi, tờ xét nghiệm này thu lại.” Nếu không có bệnh gì thì bác sĩ cũng không nguyên ý để người lại chiếm giường.

“Đừng là lang băm, có bệnh thì làm trẻ nãi người ta, chúng ta đổi viện khác kiểm tra.” Bác sĩ vừa đi, Hứa Lương Cảm thờ phỉ phò thu dọn đồ cho Tổng Dật Hàng, sau đó bốc hỏa cảm vi tiền của Tổng Dật Hàng theo y tá làm thủ tục xuất viện.

Tổng Dật Hàng mỉm cười nằm lên giường bệnh, bây giờ anh cực đói, ngực cùng dạ dày vẫn còn đau ề ề, nhưng mà bệnh thế này cũng đáng giá!

Hứa Lương Cảm đi xuống tầng làm thủ tục thì nhận được điện thoại của Ưông Tân Dương.

“Lương Cảm, đêm qua anh gọi cho em nhưng sao em không nghe?”

“Thế sao? Em để im lặng nên không nghe được, em xin lỗi nhé.”

“Cái này cần gì xin lỗi chứ, hôm nay anh không có việc gì, đêm nay chúng ta ra ngoài ăn rồi đi xem phim đi.” Ưông Tân Dương ở bên kia cười nói.

Hứa Lương Cảm do dự trong chốc lát vẫn quyết định ăn ngay nói thật: “Tân Dương, ngày hôm qua tổng giám đốc ở công ty nói cho em biết Tổng Dật Hàng bị bệnh, để em tới xem anh ấy, em không có từ chối nên tới bệnh viện, không nghĩ tới anh ấy bệnh nặng quá, nhưng mà bệnh viện lại không tra ra được là bệnh gì cho nên em tính đưa anh ấy tới bệnh viện khác để khám xem thế nào.”

“Là vì Tổng Dật Hàng là đại cổ đông của công ty nên em không thể từ chối sao?” Nhớ lần trước ở phòng ăn Tây, Hứa Lương Cảm nói rõ công việc của cô ấy.

“Dạ nhưng khi em tới bệnh viện thăm anh ấy thì ngay cả một người bạn cũng không có, anh ấy lại không nói cho người nhà, em không thể để anh ấy ở đây một mình một chỗ được.”

Ưông Tân Dương thờ dài: “Lương Cảm, sao em ngốc thế! Tổng Dật Hàng đạt đến trình độ nào thì chúng ta cũng không tưởng tượng được đâu, anh ta sinh bệnh như thế sao lại không có người quan tâm được, thuê một y tá là được mà? Hơn nữa anh ta cũng không có vấn đề gì còn gì. nói nữa anh ta sống ở một gia đình lớn như vậy, nhiều xí nghiệp còn xem sắc mặt anh ta để ăn cơm đấy, anh ta tùy tiện thả tin tức ra ngoài còn sợ không có người đến nịnh nọt anh ta sao? anh ta còn ra mặt nói cho tổng giám đốc của em nữa, đơn giản là biết thừa em không thể từ chối nổi, chuyện rành rành như thế em còn mềm lòng!”

“Tân Dương, anh nói em đều hiểu, chỉ là trước nay Tổng Dật Hàng đối với em không tệ, công việc này của em cũng là do anh ấy thu xếp, cho dù chia tay nhưng vẫn còn nhân tình, giúp đỡ anh ấy khiến em thấy như trả ơn vậy.”

“Em chính là để nói chuyện, trong lòng em bán khoán như thế thì em cứ làm theo ý mình đi.”

“anh tức giận à?” Hứa Lương Cảm dè dặt hỏi.

Ưông Tân Dương cười: “Tính cách của em anh còn không hiểu sao? Ai đối tốt với em, em đều hận không thể móc tim móc phổi ra cho người ta, em giúp anh ta đi, lần này xong nhân tình rồi, về sau đừng liên lạc nữa.”

“Được, em cam đoan về sau sẽ không can thiệp vào chuyện Tổng Dật Hàng nữa.” Hứa Lương Cảm không nghĩ Ưông Tân Dương là người hiểu lẽ phải như thế, không làm cho cô khó xử, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Cúp điện thoại rồi làm xong thủ tục, Hứa Lương Cảm chuẩn bị mang Tổng Dật Hàng đến bệnh viện A khác.

“Sao làm thủ tục lâu thế?” Tổng Dật Hàng đồ mò hỏi ngồi xuống.

“Ừm, nghe điện thoại một chút.” Hứa Lương Cảm đi đến đỡ Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng không từ chối, ba ngày không ăn gì thân thể của anh cũng suy yếu: “Là Ưông Tân Dương gọi à?”

“Vâng.”

“anh làm ảnh hưởng tới việc bọn em hẹn hò rồi....”

“anh không ảnh hưởng gì cả, chuyện của anh em đã nói với anh ấy rồi, Tân Dương đều hiểu cả.” Hứa Lương Cảm không để Tổng Dật Hàng nói hết, chính cô giải thích rõ.

“Giải thích là tốt rồi, trong lòng anh cũng tốt hơn.” Rất hiểu cơ à? Trong lòng Tổng Dật Hàng không cho là đúng, lòng dạ Ưông Tân Dương không rộng lớn bao la như thế đâu.

Hai người đón xe đi tới một bệnh viện khác, thật ra bệnh viện này có người xem bệnh nhiều lắm, rất nhiều người nghỉ ngơi ở dưới đất rồi cảm sốt, nhưng là phòng khám có uy tín nên người xem bệnh mới không ngớt như vậy.

Tiền 500 đồng cho chuyên gia chuẩn bệnh, Hứa Lương Cảm cùng Tổng Dật Hàng ở khu khách quý, không đợi vài phút thì được y tá mời đến chuẩn bệnh.

Chuyên gia nhìn Hứa Lương Cảm đưa các hạng mục để kiểm tra, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Những thứ khác không cần kiểm tra tiếp nhưng tốt nhất kiểm tra dạ dày đi.”

“Dạ dày khó kiểm tra sao, bác sĩ không có cách nào ư?” Hứa Lương Cảm thấy Tổng Dật Hàng rất khổ sở, làm kiểm tra dạ dày chịu được sao.

Tổng Dật Hàng nhìn về mặt lo lắng của Hứa Lương Cảm nói: “Lương Cảm, anh có thể chịu được, không có chuyện gì đâu.”

“Đối với cô thì thấy khó chịu thế thôi, ở bệnh viện chúng ta có bao con nhộng, có thể kiểm tra toàn bộ hệ tiêu hóa, đánh giá tương đối chính xác.” Chuyên gia nhìn hai người bọn họ cười.

“Bao nhiêu tiền cũng được, bác sĩ cứ tính đi.” Hứa Lương Cảm sờ túi mình, có vi tiền của Tổng Dật Hàng thì cô chả lo lắng.

“cô bé vì bạn trai mà rất lo lắng nhì, đối với việc có nói vậy thì là 6000 đồng. Trước tiên để bụng trống, không uống nước, một ngày chỉ ăn thức ăn lỏng thôi, 12 giờ sau không được ăn cái gì. 10 giờ sau mang bao con nhộng về đây, thế là xong, hai người nộp tiền đi, về nhà chuẩn bị sẵn sàng rồi đến đây làm.” Bác sĩ khen Hứa Lương Cảm một câu rồi nói chi tiết cách kiểm tra.

Tổng Dật Hàng chỉ mỉm cười nhìn về mặt vui vẻ của Hứa Lương Cảm.

Nộp tiền xong, Hứa Lương Cảm nói: “Hay là để hôm khác đi, anh đã lâu không ăn cái gì chắc là đói lắm, chúng ta đi ăn gì đi, ngày mai lại đến.”

“Lương Cảm, trong lòng em quan tâm anh như vậy, em có để ý anh không?” Tổng Dật Hàng đột nhiên nói.

Hứa Lương Cảm nhìn Tổng Dật Hàng, không biết anh có ý gì.

“Nếu em không quan tâm anh, không để ý anh, làm sao sợ dạ dày anh khó chịu? Còn tuyệt đối không do dự tìm phương pháp tốt nhất kiểm tra cho anh nữa.”

“Đó là vì anh nhiều tiền, đất bao nhiêu đối với anh cũng là chuyện nhỏ, cũng không phải em bỏ tiền ra nên có gì mà do dự!” Hứa Lương Cảm cảm thấy Tổng Dật Hàng bị bệnh đến điên.

“Em có thể lo lắng cho anh như thể chứng minh trong lòng em có anh.”

“Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, được không? Em cùng anh xem bệnh xong thì hoàn thành nhiệm vụ, cũng coi như không làm anh thất vọng khi trước kia anh đối tốt với em.” Hứa Lương Cảm không muốn Tổng Dật Hàng này sinh ra ý nghĩ gì cả.

“Chính anh hiểu được tâm ý của em là tốt rồi.” Tổng Dật Hàng tự nhiên nói.

Hứa Lương Cảm có chút tức giận: “Là em lo lắng cho anh thôi, bởi vì chúng ta chia tay cũng không vương vấn tình cảm gì, cho dù bạn bè bình thường em cũng không thể không để ý được. Em còn muốn hỏi anh, người khác em không nói, sao anh không gọi cho Shibata Hisako?”

Tổng Dật Hàng có chút mất hứng quay đầu đi chỗ khác: “anh đã nói anh muốn điện cho em, nào có nhiều vì sao thế!”

Bệnh nhân vốn đang nóng lòng, chính cô cũng không thích so đo cùng với anh, Hứa Lương Cảm đưa tính tình của Tổng Dật Hàng, sau đó bày ra khuôn mặt tươi cười dỗ anh: “anh đang bị ốm thì đừng có tức giận nhé, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“anh không muốn ăn gì ở bên ngoài hết.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Hứa Lương Cảm giúp Tổng Dật Hàng vào thang máy, hai người đi ra sảnh của bệnh viện.

“Em đưa anh về nhà, sau đó làm cho anh chút đồ ăn.”

Hứa Lương Cảm bị làm khó, như vậy không tốt lắm, mặc dù trong lòng cô bằng phẳng nhưng không muốn bị tị hiềm (*kiểu như nói ra nói vào, không tốt*)

“Em không muốn ư? Vậy anh tự đón xe về, em không cần phải lo cho anh.” Tổng Dật Hàng đi đến ven đường gọi xe.

Hứa Lương Cảm đi sau anh nói: “Vậy sáng mai anh nhớ tìm người đến đây kiểm tra nhé. Còn có vì tiền của anh này, không có tiền thì về làm sao!”

“không có tiền thì không đi, đi bộ về.”

không nghĩ tới Tổng Dật Hàng bị bệnh lại khó tính như thế, lần trước anh sốt cũng đâu như thế.

Hứa Lương Cảm chạy chậm giữ chặt tay Tổng Dật Hàng, thấy sắc mặt anh tái nhợt, trán chảy đầy mồ hôi, đành bắt dĩ cười: “Em bây giờ đã có bạn trai rồi, anh cũng phải nghĩ cho em chứ, em đi đến chỗ anh thì nên nói một tiếng cho anh ấy phải không?”

“Vậy em mau gọi điện đi, đêm nay em ở lại giúp đỡ anh, ngày mai đến đây kiểm tra.” Tổng Dật Hàng đặc ý nở nụ cười.

Hứa Lương Cảm trợn mắt liếc Tổng Dật Hàng một cái, đành phải gọi cho Ưông Tân Dương, có thể hai người bọn họ chuyển thành người yêu quá nhanh cho nên Hứa Lương Cảm không cảm thấy cô giúp Tổng Dật Hàng có gì đó không ổn.

Ưông Tân Dương ở bên kia nghe Hứa Lương Cảm nói thế thì một lát sau mới nói: “Lương Cảm, anh rất tin tưởng nhân phẩm của em nhưng mà Tổng Dật Hàng kia anh không chắc, một người phong lưu hào hoa như thế, em ở cùng với anh ta sao anh yên tâm cho được.”

“Tân Dương, em thật sự không có gì với anh ấy đâu, anh tin tưởng em!”

“Lương Cảm, anh luôn tin em, anh chỉ không tin anh ta thôi, nhưng anh cũng không muốn em khó xử, nếu không em xem thế này có được không, tối hôm nay anh sẽ cùng em giúp đỡ Tổng Dật Hàng, một mình em cả đêm chăm sóc bệnh nhân thì quá sức rồi.”

Hứa Lương Cảm không trả lời ngay mà nhìn cái con người đang ngồi trên giường đặc ý cười, Tổng Dật Hàng có một dáng vẻ rất đáng đánh đòn.

“Được, vậy sau khi anh tan làm cứ tới đây nhé, một chút nữa em nhắn địa chỉ cho anh, anh nhớ gọi điện thoại cho em không thì bảo vệ không cho vào đâu.”

Đến đây đi, nhiều người càng vui!

Hứa Lương Cảm cúp điện thoại, cũng mỉm cười với Tổng Dật Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cảm cười với mình thì hỏi: “Em cười gì vậy?”

Hứa Lương Cảm đến bên Tổng Dật Hàng nói: “Em vừa rồi gọi cho Ưông Tân Dương, không có sự đồng ý của anh thì em quyết định luôn rồi.”

“Quyết định gì?”

“Tân Dương sợ em một mình không giúp hết cho nên đêm nay anh ấy muốn cùng em chiều cổ anh, em đồng ý rồi.”

Tổng Dật Hàng nghe xong không nói nên lời.

“Sao, anh không muốn à?”

Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cảm trong chốc lát, chợt trên mặt tràn đầy ý cười: “không có, vui đến phát điên, anh đang cầu mà không được ấy!”

“anh làm gì mà đến mức cầu không được?” Phiên phức này khiến Hứa Lương Cảm nghi ngờ, sợ dĩ cố muốn Ưông Tân Dương đến đây là vì để Tổng Dật Hàng hết mấy ý nghĩ khác với cô, đồng thời cũng muốn Ưông Tân Dương yên tâm với cô.

“Là anh biểu đạt sai, ý là anh rất hoan nghênh anh ta đến. Lương Cảm, anh đối.”

“Bây giờ mà về nấu thì lâu lắm, hay là ăn ở bên ngoài nhé.”

Tổng Dật Hàng không phản đối vì thế hai người đi ra bệnh viện tìm một quán ăn tương đối sạch sẽ để ăn cơm trưa rồi mới về chỗ ở của Tổng Dật Hàng.

Hứa Lương Cầm thu xếp cho Tổng Dật Hàng ổn thỏa, nhìn anh ngủ say cô cũng vào phòng khách nghỉ ngơi, tối hôm qua cô ngủ không ngon nên rất mệt mỏi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Hứa Lương Cầm đột nhiên giật mình tỉnh lại, cô gấp gấp cầm điện thoại trong căn phòng mờ tối, có đến chừng 10 cuộc gọi nhờ của Uông Tân Dương, cuộc gọi sớm nhất là nửa tiếng trước, vì thế cô chạy nhanh ra cửa.

“Alo, Tân Dương à, em xin lỗi, em ngủ quên mất nên không nghe thấy chuông điện thoại, hiện giờ anh đang ở đâu vậy?”

“không sao, anh gọi để cho em biết anh đang ở cổng nhưng bảo vệ không cho anh vào, anh gọi cho em thì thấy em không nghe máy nên anh ra quán cà phê ngồi thôi.” Giọng của Uông Tân Dương không thấy là đang tức giận gì.

Hứa Lương Cầm lập tức nói: “Vây anh đến cổng chính đợi em đi, em xuống đón anh ngay đây.”

Cúp điện thoại, Hứa Lương Cầm nhanh chóng sửa sang lại quần áo trên người sau đó vội vàng vàng mở cửa đi ra ngoài.

“Sao lại gấp thế kia, em đi đâu?” Tổng Dật Hàng ngồi ở trong phòng khách, anh đã đổi bộ quần áo xám tro nhạt mặc ở nhà.

“anh tỉnh rồi à, Tân Dương đang ở cổng, gọi điện thoại nhưng em không nghe, bây giờ em xuống đón anh ấy.”

Tổng Dật Hàng giữ chặt Hứa Lương Cầm: “không cần phiền phức như thế, anh gọi cho bảo vệ là được. Em đi làm chút đồ ăn cho anh đi, anh đói.”

Hứa Lương Cầm nghĩ lại thấy cũng đúng, như vậy cô đỡ phải đi nhiều, hơn nữa trưa nay Tổng Dật Hàng ăn có vài đĩa mì, cô nên làm cơm cho anh trước, hẳn Uông Tân Dương cũng chưa ăn cơm, vừa vận cùng nhau ăn luôn.

“Được rồi, anh mau gọi điện đi, em nấu cháo cho anh.” Hứa Lương Cầm nói xong thì đi tới phòng bếp.

Đến tận lúc không thấy bóng lưng của Hứa Lương Cầm thì Tổng Dật Hàng không nhanh không chậm cầm di động lên gọi cho bảo vệ.

Đại khái là hơn 10 phút, có chuông cửa, Tổng Dật Hàng đứng dậy đi mở cửa.

“Tổng tiên sinh, vị này là khách của ngài phải không?” Bảo vệ đưa Uông Tân Dương tới trước cửa nhà Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng mỉm cười nhìn về phía người đàn ông đang im lặng đứng bên bảo vệ: “anh là Uông Tân Dương?”

“Đúng vậy, tôi tới giúp Lương Cầm một tay.” Uông Tân Dương cũng nhìn Tổng Dật Hàng cao hơn anh một cái đầu, quả nhiên người có tiếng phong lưu, mặc kệ anh ta có tiền hay không, chỉ cần có đôi mắt đa tình cùng nụ cười kia sẽ khiến bao cô gái mê mẩn.

“anh ấy là khách của tôi, anh vất vả rồi.” Tổng Dật Hàng nói xong đưa cho bảo vệ một hộp thuốc lá.

Bảo vệ nhận và nhìn thoáng qua, lập tức mở to mắt nhìn, nói chuyện cũng lắp bắp: “Tổng tiên sinh, hộp thuốc này cho tôi ư?” Nếu bao thuốc xa hoa này đến tay thì anh tất nhiên nhận, Tổng tiên sinh trong khu này nổi danh là hào phóng, đúng hơn là rất tôn trọng những người như bọn họ, chỉ cần có việc giúp thì anh sẵn sàng ra tay. Cho nên dù là việc của anh ấy, những người bảo vệ trật tự an ninh như bọn họ sẽ làm cật lực, yêu cầu không sai tí gì, nhưng hôm nay hộp thuốc lá này khá đắt, chính anh còn không dám nhận.

“Bạn tôi cho đó nhưng tôi không có thói quen hút thuốc xuyên, anh cầm cho mọi người hút nữa nhé, tôi không dùng hết mà.” Tổng Dật Hàng căn bản không để ý lắm, chỉ bảo bảo vệ cầm mang đi.

“Vây cảm ơn Tổng tiên sinh, tôi thấy mọi người không dám dùng mà tôi cũng không dám luôn, phải đóng khung treo tường ấy.” Bảo vệ cảm ơn Tổng Dật Hàng một tiếng rồi mới hớn hờ đi.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu, mời vào.” Bảo vệ vừa đi, Tổng Dật Hàng tao nhã đưa Uông Tân Dương vào phòng.

Từ thời niên thiếu Uông Tân Dương học đòi theo bạn bè hút thuốc, tính đến nay cũng là hội lão niên rồi, tự nhiên biết hộp thuốc lá Tổng Dật Hàng đưa kia có giá trị bao nhiêu.

Thuốc lá Đặc Yên! Nghe nói những cây thuốc lá này rất ít, hàng năm sản xuất ra không vượt quá 1 vạn bao thuốc, một điều thuốc phải đến mấy trăm, một bao cũng hơn nghìn tệ, mấu chốt là rất khó có được, Tổng Dật Hàng không chỉ là doanh nhân bình thường.

Uông Tân Dương vừa vào phòng vừa an ủi chính mình thì lại bị bài trí trong nhà làm cho phát khiếp, cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt nhưng không thể tưởng tượng nổi nhà Tổng Dật Hàng lại là nhất của nhất thế này.

Trong nhà Tổng tiên sinh thật sự không thể lấy từ xa hoa để hình dung được, hai chữ đó không đủ rồi.” Nhìn căn nhà sâu rộng, trong lòng Uông Tân Dương không khỏi ghen ghét, nhưng vẫn không nhen được mà tán thưởng.

“Nếu là bạn của Lương Cầm thì cứ gọi tôi là Dật Hàng đi, hoặc trực tiếp gọi họ tên, phòng này là nội thất ở trong nước, tôi thấy không tệ nên mua tạm, trang trí đều nhờ người giúp thôi, anh muốn uống gì không tôi đi lấy cho anh.”

Uông Tân Dương vội vàng nói: “không cần khách sáo, sao tôi không thấy Lương Cầm, tôi nói với cô ấy là đến giúp anh mà, sao lại khiến anh vất vả mà chiều đãi tôi được.”

“Tôi cũng không yếu ớt đến vậy, ở nước ngoài sống độc lập quen rồi, chẳng qua thân thể gần đây có chút không tốt, không thì sẽ không phiền đến anh với Lương Cầm đâu. Lương Cầm đang nấu cơm ở phòng bếp, anh có thể tới đó giúp.”

Uông Tân Dương gật đầu đồng ý, lại lúng túng không biết phòng bếp ở đâu, phòng lớn như vậy làm sao anh biết được.

Tổng Dật Hàng cười nói: “Tôi mang anh đến đó nhé.”

Dọc đường đi Tổng Dật Hàng đều giới thiệu mọi nơi, cảm giác lần đầu tiên tới đây của Uông Tân Dương và Hứa Lương Cầm đều giống nhau, đều nhìn cách trang trí mà sợ hãi than thở, kẻ có tiền thật biết hưởng thụ, thứ ít tiền nhất anh nghĩ không ra, người ta lại có thể làm được hơn thế.

“Lương Cầm, Tân Dương đến rồi đây.” đi vào phòng bếp Trung Quốc, Tổng Dật Hàng gọi Hứa Lương Cầm đang nấu cháo.

Hứa Lương Cầm quay đầu cười: “Tới đúng lúc lắm, em đang nấu cháo, Tân Dương anh vào thái thịt giúp em đi.”

Uông Tân Dương càng lúng túng, mặc dù anh thuộc diện học sinh nghèo nhưng được nuông chiều từ bé, trong nhà vào thời điểm khó khăn nhất, bố mẹ anh thà nai lưng ra làm việc cật lực chứ không để anh nếm cảm giác đau khổ gì, phòng bếp anh rất ít vào chứ đừng nói tới thái thịt.

anh nói muốn đến đây giúp đỡ đơn giản là muốn biết Tổng Dật Hàng rốt cuộc muốn làm gì, sau đó phòng nam nữ khác biệt hoặc là nói lại tình xưa thối, chính anh còn bị tổn thất nữa đây.

Nhìn Uông Tân Dương khó xử, Tổng Dật Hàng không vạch trần, đi qua cầm dao lên tuân thủ thái thịt rồi đặt bên cạnh Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm nhìn Uông Tân Dương một cái rồi xấu hổ với Tổng Dật Hàng: “anh đừng có làm, nếu không hai người ra phòng khách nghỉ ngơi, để Tân Dương nói chuyện phiếm với anh đi.”

“anh nấu giúp không thành vấn đề, Tân Dương anh đi nghỉ ngơi một lúc đi, không phải vừa tan làm thì tới sao, cũng mệt đấy.”

Uông Tân Dương cứ đứng như vậy ở phòng bếp, nhìn hai người bận rộn phối hợp rất ấn ý thì không nói nữa, xoay người ra khỏi phòng bếp, lục trí nhớ tìm đến phòng khách, ngồi trên ghế sofa nhàm chán quá thì lại xem bài trí xung quanh.

Uông Tân Dương chậm rãi suy nghĩ thì thấy chỗ không bình thường, bởi vì trong ấn tượng của Uông Tân Dương trên ti vi hoặc sách báo, trong phòng khách của Tổng Dật Hàng, những thứ được bài trí đều là

những thành viên trong quý tộc đưa tặng khách quý mà thôi, rốt cuộc Tổng Dật Hàng này làm nghề gì, điều kiện anh ta tốt như vậy sao cứ bám riết lấy Hứa Lương Cầm không tha thể! Uông Tân Dương một lần nữa rơi vào trầm tư.

“Tân Dương à, com chín rồi, anh mau đến ăn đi.” Hứa Lương Cầm vỗ vai Uông Tân Dương.

Uông Tân Dương bị giật mình sợ: “Nhanh thế sao, vậy thì tốt rồi.”

“Cái này mà nhanh á? Qua một tiếng rồi đó, anh nghĩ gì mà thất thần vậy, em làm anh sợ à.”

Uông Tân Dương cười đứng lên: “anh đâu đến mức nhát gan vậy, chỉ là hơi xuất thần một chút thôi. Lương Cầm, Tổng Dật Hàng làm nghề gì vậy em?”

Hứa Lương Cầm đem hết những gì cô biết nói ra.

“Nhà anh ta chỉ làm thế thôi sao?”

“Em chi biết đến vậy thôi, là Đại Long nói cho em biết, Tổng Dật Hàng cũng nói qua loa, khả năng em tìm hiểu cũng thấp mà. Sao vậy, anh nhận ra điều gì khác thường à?”

“Ngược lại thì không, chỉ là anh thấy anh ta không phải người bình thường như vậy, cảm giác không phải là chỉ một doanh nhân thôi đâu.”

“Ồi kệ đi, chúng ta cũng không cần tìm anh ấy để vay tiền mà, ngày mai xem bệnh anh ấy bình thường rồi thì thôi luôn. Đúng rồi, nơi này ở tầng 1 và tầng 2 đều có phòng cho khách, chẳng qua tầng 2 có một phòng không có nhà vệ sinh nhưng ở hành lang thì có phòng vệ sinh chung. Ở tầng 1 cả hai phòng đều có, anh muốn ngủ tầng trên hay tầng dưới?” Hứa Lương Cầm vốn nghĩ để tiện chăm sóc Tổng Dật Hàng thì muốn Uông Tân Dương ngủ trên tầng hai nhưng vừa rồi ở phòng bếp thì cô hiểu được, cuộc sống mà Uông Tân Dương đang sống không thể bắt kịp nổi Tổng Dật Hàng được cho nên vấn đề tự anh ấy lựa chọn cho thoải mái, cô cũng không trông cậy lắm vào Uông Tân Dương.

“anh ở tầng 2 đi, như vậy cũng có thể giúp em một chút. Lương Cầm, anh thấy em với nơi này rất thân thuộc.” Uông Tân Dương rất hiểu lí lẽ, biết là mình vì việc gì mà đến đây.

Hứa Lương Cầm mắt tự nhiên cười: “không phải em đã từng sống chung với Tổng Dật Hàng sao, khi đó em ở đây một thời gian.”

“Là như vậy à. Em đừng để ý câu hỏi đó của anh, anh còn nghĩ hai người chỉ ngẫu nhiên hẹn hò rồi ở cùng với nhau thôi, không nghĩ tới còn sống chung nữa.” Uông Tân Dương cũng ý thức được không nên hỏi vấn đề này, vội vàng xin lỗi.

“anh không cần cần thận như vậy, thật ra người bình thường cũng không thể tưởng tượng nổi em với Tổng Dật Hàng có thể tới bước đó, chính em còn thấy lạ. Nơi này là nhà ăn, vào đi nào.”

Tổng Dật Hàng nhiệt tình tiếp đón Uông Tân Dương, Uông Tân Dương khách khí cảm ơn rồi ngồi đối diện Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm thì ngồi giữa hai người.

“Hôm nay đều là món tôi thích ăn, vừa rồi hỏi Lương Cầm, cô ấy cũng không biết anh thích ăn gì nên anh ăn tạm nhé.” Tổng Dật Hàng vừa nói vừa gấp thức ăn nhìn Hứa Lương Cầm một cái.

“Tôi không kén ăn, cũng không biết món gì mình thích ăn nhất hay không thích ăn nữa, những đồ ăn này rất ngon.” Uông Tân Dương giải vây giúp Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm trừng mắt nhìn Tổng Dật Hàng một cái: “anh đừng nói linh tinh làm gì, đói bụng lâu như thế làm sao không ăn ngon được?” Người này rõ ràng đang ly gián bọn cô, nói cô không biết Uông Tân Dương thích ăn gì.

“Tuân lệnh, anh không nói nữa.” Tâm trạng của Tổng Dật Hàng rất tốt sau đó hôn hờ cúi đầu húp cháo, sau đó lại hướng về phía Hứa Lương Cầm cười vui vẻ.

“Nghe nói anh là giảng viên đại học, người có học thức cao.” Vì để tránh cho không khí nguội lạnh, Tổng Dật Hàng chủ động nói chuyện với Uông Tân Dương.

“anh trăm ngàn lần đừng nói thế, tôi vẫn chỉ là trợ giảng thôi, chưa tới giảng viên được.”

“Nghe Lương Cầm nói, thời gian trước anh có mở một hội từ thiện có quy mô rất lớn, nếu lớn như vậy thì tất nhiên sẽ ảnh hưởng, đường công danh sẽ đến sớm hay muộn thôi, đúng là tuổi trẻ tài cao!”

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng khen người khác, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

“Đầu có dễ dàng như vậy, thăng chức phải dựa vào tiêu chuẩn nữa. Nếu muốn kiểm tra tiêu chuẩn phải trải qua một đợt sát hạch, không chỉ học vấn cao, còn phải có quan hệ, không thì tôi đã sớm được làm giảng viên rồi, chỉ là luôn bị người khác ngăn cản.” Uông Tân Dương cười khổ.

Hứa Lương Cầm giật mình, cô vẫn cho rằng Uông Tân Dương khi tốt nghiệp vẫn giữ thái độ thiên tiên xuất chúng, không nghĩ tới nhiều người muốn ngăn cản, cho tới bây giờ anh chưa từng nói với cô, sao hôm nay lại nói thế?

Tổng Dật Hàng nhìn về mặt bất lực của Uông Tân Dương, anh không tin nổi, anh chỉ mới hỏi dò một câu, Uông Tân Dương cứ thế mà nhả ra những khó xử trong lòng anh ta được, tên nhóc con này không phải là muốn anh giúp đó chứ?

Vậy chuyện này đã có chút ý tứ rồi nhì!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Tổng Dật Hàng sở dĩ đồng ý cho Uông Tân Dương đến đây là anh muốn nhìn đối tượng mà Hứa Lương Cầm thầm yêu nhiều năm, là tình địch của mình, muốn biết ưu thế của đối phương và nhược điểm của anh ta luôn, nhưng Uông Tân Dương cứ thế mà bộc lộ ý tứ cùng thái độ của mình khiến anh thấy bất ngờ, xem ra thấy anh có điều kiện hơn người nên anh ta có cảm giác tự ti hoặc là tức giận rồi.

“Nếu anh làm hoạt động từ thiện kia được nhiều báo chí viết, tài năng xuất chúng sẽ được bộc lộ, như thế sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới nơi làm việc của anh thôi, lãnh đạo trường anh sẽ không suy nghĩ đến việc đó.”

Uông Tân Dương thờ dãi: “Nếu hội có thể hoạt động tiếp thì sẽ rất vui nhưng bây giờ ngay cả căn phòng diễn ra hoạt động hội cũng không giữ được, nhiều người tham gia tình nguyện lại như xuống sông xuống biển hết, còn có mấy đơn vị chuẩn bị tài trợ nhưng hội không hoạt động được nên không có, đúng là rất tiếc.”

“Ồ? Địa điểm làm việc sao lại không đảm bảo vậy?” Tổng Dật Hàng hứng thú.

“Địa điểm bây giờ của Hội Hạnh Phúc là do Phó hiệu trưởng trường tôi tài trợ giúp đỡ, có một nhà bất động sản muốn phá tòa nhà ba tầng cũ nát đó đi liền không cho chúng tôi sử dụng nữa, trước đó không hiểu sao nhà đó đột nhiên lấy lại nhà, tôi đang chuẩn bị tìm nơi khác.”

“Việc tìm địa điểm hay tài trợ địa điểm tôi có thể giúp đó, anh cần phòng làm việc như thế nào, địa điểm không vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ trang hoàng lại hết cho.”

Uông Tân Dương sững sốt, không thể tưởng tượng nổi Tổng Dật Hàng cứ sáng khoai như thế, không khỏi nghi ngờ liếc nhìn Hứa Lương Cầm, giống như đang hỏi cô phải làm sao.

“không phải nhìn Lương Cầm, tôi vì cô ấy nên mới nguyện ý giúp thôi, phòng ở với tôi không thành vấn đề, chỉ cần anh đưa ra yêu cầu, trong vòng một tháng tôi có thể hoàn thành.”

Hứa Lương Cầm không lên tiếng. Uông Tân Dương động vào họng súng của Tổng Dật Hàng rồi, người ta điều hành một công ty bất động sản lớn thế cơ mà, nói trắng ra là chẳng thiếu loại phòng gì, nhưng Hội Hạnh Phúc đối với Uông Tân Dương rất quan trọng cho nên cô không có biểu cảm gì, toàn bộ xem Uông Tân Dương tự xử.

Ông Tân Dương không thấy Hứa Lương Cầm nói, lại nghe Tổng Dật Hàng trực tiếp lấy lòng Hứa Lương Cầm, không khỏi làm khó.

“anh yên tâm, chỉ là việc nhỏ thôi, tuy rằng tôi thích Lương Cầm nhưng chúng ta cạnh tranh công bằng, tôi sẽ không lấy chuyện phòng ở ràng buộc với Lương Cầm đâu, nếu không thì anh coi như tôi làm việc từ thiện cho hội đi, tôi cũng có thể mời được truyền hình tốt nhất, tôi có thể tài trợ một ít tài chính, coi như làm việc xã hội đi.” Tổng Dật Hàng thấy Ông Tân Dương đang bán khoán nên trực tiếp gỡ bỏ khúc mắc.

Ông Tân Dương nhiệt tình vui vẻ: “một khi đã vậy thì chỗ truyền hình tôi có thể phụ trách được, tôi thay mặt hội viên Hội Hạnh Phúc cảm ơn anh rất nhiều.”

“không có gì, chuyện này chờ thân thể tôi khỏe lại thì sẽ liên hệ trực tiếp với công ty. Được rồi, tôi chỉ có thể ăn cháo thôi, hai người cứ từ từ ăn rồi về phòng nghỉ ngơi nhé.”

“Em cũng ăn xong rồi, em đỡ anh lên tầng.” Hứa Lương Cầm đứng lên.

Ông Tân Dương cũng đi tới đỡ Tổng Dật Hàng lên tầng cùng Hứa Lương Cầm

“Lương Cầm, anh mua quần áo và giày cho em em cứ cầm đi, đặt ở đây cũng phí lắm.” Tổng Dật Hàng ngồi trên giường nhìn Hứa Lương Cầm nói.

“nói sau đi,” Biểu cảm Hứa Lương Cầm lạnh nhạt.

“Lương Cầm, đầu anh có chút đau, em xoa xoa giúp anh được không?”

“Lương Cầm, anh khát nước, em lấy nước giúp anh được không?”

“Lương Cầm, anh thấy mền cứ cứng cứng, em chỉnh lại hộ anh được không?”

Sau khi Tổng Dật Hàng nằm xuống cứ chốc lại nói, lát lại kêu, sai Hứa Lương Cầm xoay vòng, mà Ông Tân Dương đứng bên cạnh mặc dù vội nhưng không giúp được gì.

Ông Tân Dương không biết nhiệt kế ở đâu, Ông Tân Dương cũng không biết đi tới đâu pha nước ấm, hơn nữa để Ông Tân Dương trải ga giường còn tệ nữa.

“Tân Dương, anh về phòng nghỉ ngơi đi, em ở đây là được rồi.”

“anh vẫn nên ở đây đi, em có chuyện gì anh còn ứng phó được.” Ý thức được mình tới nơi này chỉ ăn không ngồi rồi thôi, Ông Tân Dương cảm thấy có lỗi.

“anh nên đi nghỉ đi, Lương Cầm giúp tôi là được rồi.” Tổng Dật Hàng vừa nói vừa nắm tay Hứa Lương Cầm

Ông Tân Dương há miệng thở dốc, rốt cuộc cũng không nói được gì, lặng lẽ xoay người ra khỏi phòng Tổng Dật Hàng.

Hứa Lương Cầm nhìn đáng vẻ cô đơn tịch mịch của Ông Tân Dương thì cúi đầu không nói.

“Đây là người đàn ông mà em chọn sao?” Sau khi âm thanh đóng cửa vang tới, Tổng Dật Hàng mở mắt.

“anh ấy chỉ quá khó xử.”

“Hắn là khó xử cơ đấy, khó khăn đến mức nhận sự bố thí của tình địch!” Giọng điệu Tổng Dật Hàng tràn đầy khinh khỉnh.

“anh ấy không phải người sống vật chất như thế, tự nhiên không thể từ chối đề nghị của anh rồi, Hội Hạnh Phúc là tâm huyết của anh ấy.”

“Vậy em là gì của anh ta, phụ nữ của mình cũng không bằng bản đạ thẳng thức à?”

Hứa Lương Cầm có chút tức giận: “ổng Dật Hàng, Tân Dương cũng không biết anh sẽ khẳng khái đáp ứng cơ sở vật chất cho anh ấy, anh ấy cũng không chủ động nhờ anh làm chuyện gì cả, hôm nay anh bắt được nhược điểm của anh ấy, sau đó lại cố tình bày ra vẻ thân thiết, dụng ý của anh rất rõ ràng, anh không cần nói nữa! anh có ngủ hay không, ngày mai anh còn phải dậy sớm đấy.”

Em bị quý nhập rồi! Trong lòng Tổng Dật Hàng hừ lạnh, tối nay anh cố ý khoe sự giàu sang của mình trước mặt Ông Tân Dương. Ông Tân Dương cũng muốn anh giúp không phải sao? Nhưng Tổng Dật Hàng đề ý anh thân thiết với Hứa Lương Cầm như vậy mà Ông Tân Dương chẳng có gì là ghen ghét cả, cho dù là một cái nhìn mảy may cũng không, chẳng có gì là nói Ông Tân Dương đề ý Hứa Lương Cầm cả, còn về tình cảm ư? Ông Tân Dương móc đầu ra, khẳng định Ông Tân Dương này có vấn đề!

Chỉ là hiện tại Tổng Dật Hàng không nói rõ được là bởi vì anh không biết Ông Tân Dương muốn làm gì, với lại Ông Tân Dương đang thực hiện giấc mộng giúp Hứa Lương Cầm, rốt cuộc bạch mã hoàng tử nhiều năm đã đến, là thời điểm quá động kinh, anh chỉ dám mắng chửi chà đạp Ông Tân Dương vạn lần trong lòng thôi.

“Được, anh không nói nữa, anh ngủ luôn đây, em cũng ngủ đi, nếu không chúng ta lại chung giường nhé?”

Hứa Lương Cầm không thêm đề ý Tổng Dật Hàng, trực tiếp về phòng mình

Tổng Dật Hàng cười cười, ôm dạ dày đang âm ỉ đau vào gối ngủ

Trời hừng sáng thì Hứa Lương Cầm rời giường, bởi vì Tổng Dật Hàng không thể ăn gì được cho nên cô chỉ làm bữa sáng cho Ông Tân Dương, chiều hôm qua Tổng Dật Hàng đã gọi cho lão Vương rồi, để ông đưa bọn họ tới bệnh viện vào sáng nay.

Sau khi thức dậy, Hứa Lương Cầm ngồi dựa vào sofa trong phòng khách, ngơ ngác nhìn đèn trang trí hoa lệ phía trên, một lúc lâu mới thờ dãi đứng dậy gọi Tổng Dật Hàng và Ông Tân Dương.

Sau khi Ông Tân Dương ăn sáng xong thì bắt xe tới trường học, Hứa Lương Cầm cùng Tổng Dật Hàng để lão Vương chở tới bệnh viện.

Nuốt bao con nặng, hôm sau đem số liệu tới, cũng đừng nói chuyên gia không làm được, rốt cuộc cũng nhìn ra bệnh xấu.

“Có chút triệu chứng viêm, chú ý ăn uống, không cần uống thuốc.”

Hứa Lương Cầm khó hiểu: “Chỉ có viêm thôi mà cũng ỏi như thế sao, đau đến như thế nữa mà?”

“Cũng không ngoại trừ là tác động đến thần kinh cho nên phải chú ý nghỉ ngơi cùng tâm trạng của mình.”

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng, thấy anh đồng ý với chuyên gia, không có dị nghị gì.

đi ra từ bệnh viện, Hứa Lương Cầm không về cùng Tổng Dật Hàng, chỉ nói cô phải đi làm, dặn dò anh chú ý thân thể, ngụ ý đây là lần cuối hai người gặp mặt nhau.

Tổng Dật Hàng không nói chuyện, nhìn Hứa Lương Cầm lên taxi thì anh mới vào xe mình gọi điện cho trợ lý, anh muốn điều tra Hội Hạnh Phúc và tìm phòng.

Giải quyết xong chuyện của Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm thường xuyên gặp Ông Tân Dương, thỉnh thoảng ăn cơm, xem phim hoặc đi dạo, mặc dù rất không ổn không thoải mái nhưng hai người ngày càng hiểu nhau, những lời nói hay những cử chỉ thân mật cũng không ít, không như trước không tự nhiên nữa.

Khương Doanh, Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long thấy hai người phát triển như vậy đều vui vẻ, có khi mấy người bọn họ sẽ tụ tập uống rượu tán gẫu.

Thứ 7, Hứa Lương Cầm hẹn Ông Tân Dương ra ngoài đi bộ, đến giữa trưa thì hai người vào một tiệm ăn nhanh ăn.

Lúc ăn cơm Hứa Lương Cầm thấy Ông Tân Dương nhìn cô muốn nói lại thôi, không nhận được chủ động hỏi: “Tân Dương, anh có điều gì muốn nói với em à?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi em chút chuyện.”

“VẬY anh hỏi đi, làm sao do dự vậy.”

“Lương Cẩm, lần trước Tổng Dật Hàng ở nhà có đồng ý sẽ tìm phòng giúp anh, em còn nhớ không?”

Hứa Lương Cẩm gật đầu, chẳng lẽ Tổng Dật Hàng đổi ý sao?

“Phòng có rồi, anh ấy còn đưa chìa khóa phòng cho anh nữa.”

“VẬY thì tốt rồi.” Hứa Lương Cẩm không rõ nên nói gì về chuyện này nữa.

Uông Tân Dương ngồi đối diện Hứa Lương Cẩm: “Ngày hôm qua hiệu trưởng gọi anh đến văn phòng, nói khởi điểm của Hội Hạnh Phúc rất quan trọng với trường học, là bộ mặt của trường, còn muốn anh đưa tổ chức từ thiện lan rộng, trường học sẽ duy trì tốt, lại hỏi anh có cần người giúp đỡ gì không nữa.”

“Đây không phải chuyện tốt sao? Nếu hiệu trưởng chú ý đến bọn anh như vậy, khẳng định đường công danh của anh không thành vấn đề.”

“Mẫu chốt là Hội Hạnh Phúc chuyển nhà mới còn chưa có thông báo cho ai biết, làm sao mà hiệu trưởng biết!”

Hứa Lương Cẩm nghe xong cũng kinh ngạc: “Việc này đúng là kì lạ anh không hỏi sao?”

“Tất nhiên là anh hỏi rồi, kết quả hiệu trưởng nói ông có ăn cơm cùng Tổng Dật Hàng và anh ấy buột miệng nói ra cho nên anh muốn hỏi em một chút, Tổng Dật Hàng có quen hiệu trưởng sao?”

Hứa Lương Cẩm lập tức lắc đầu: “Em cũng không biết, bạn bè của anh ấy em không biết nhiều, cũng không thân thiết.” Trong đầu cô chỉ có vài ba ấn tượng, bạn bè của Tổng Dật Hàng đều là con nhà giàu có đời sống phóng túng, không nghĩ tới anh còn giao lưu với giới trí thức giáo dục.

“Hóa ra là vậy.” Uông Tân Dương có chút thất vọng.

“anh đừng suy nghĩ quá nhiều, anh ấy sẽ không nói xấu anh trước mặt hiệu trưởng đâu.” Đềm ấy Hứa Lương Cẩm có thể khẳng định, tuy r Tổng Dật Hàng phong lưu nhưng phong độ vẫn còn, Uông Tân Dương không cần lo lắng.

“anh không lo lắng chuyện đó, nếu hiệu trưởng có thể nói với anh những lời đó, chứng minh Tổng Dật Hàng không nói linh tinh, ngược lại đều nói những lời tốt đẹp, xem như giúp anh rất nhiều.”

“Tân Dương, nếu anh muốn nói gì thì đề em gọi cho anh ấy xem.” Hứa Lương Cẩm mỉm cười nhìn Uông Tân Dương.

“Ngốc ạ, nếu anh thật sự muốn em làm như vậy thì anh là loại người gì chứ? Chính anh cũng xem thường anh đấy. Nhiều năm anh đều dựa thực lực của mình mà phấn đấu, khí chất đó vẫn còn, anh chỉ giật mình là anh ta có quen biết với hiệu trưởng thôi. Em yên tâm, dù có là công danh hay gì đó anh cũng không mang bạn gái mình cho tình địch đâu!”

Hứa Lương Cẩm cười vui vẻ: “Cám ơn anh, Tân Dương.”

“Cái này có gì mà cảm ơn chứ, là điều anh nên làm mà. Lương Cẩm, chúng ta quen nhau cũng được 2 tháng rồi, ngày mai là chủ nhật, em tới nhà anh nhé, anh muốn cho em mang danh hiệu là bạn gái của mình tới ăn bữa cơm với bố mẹ mình.”

“Được ạ, em chuẩn bị một chút, hẳn là nên mua chút quà gì”

“Em đừng khách khí như thế, em đi người không là tốt rồi, đừng mua gì nữa.”

Hứa Lương Cẩm cười cười không nói, trong lòng biết ngày mai của cô sẽ không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 39

Bởi vì tới nhà Uông Tân Dương, buổi chiều Hứa Lương Cẩm không đi dạo phố nữa mà tạm biệt Uông Tân Dương tới trung tâm mua sắm.

đi vòng quanh siêu thị nửa ngày, cuối cùng mua cho bố Uông Tân Dương cây thuốc lá, mua cho mẹ anh hai hộp thuốc bổ dưỡng cho nữ, coi như tiêu không ít tiền.

Trở về nhà trọ, cô bàn với Tô Hiểu Vũ nên mặc gì, xong xuôi đầu đó mới yên tâm.

Bởi vì trước kia có tới nhà Uông Tân Dương vài lần cho nên lúc này Hứa Lương Cẩm không cần Uông Tân Dương tới đón cô mà chính cô tự bắt taxi tới đó.

Uông Tân Dương đợi Hứa Lương Cẩm ở dưới nhà, cầm lấy đồ trong tay cô: “anh đã bảo em không cần mua gì, sao em lại mua thế? Đây cũng không phải tới lần đầu.”

Hứa Lương Cẩm cười nói: “Đây là lễ tiết mà, trước kia với bây giờ làm sao giống nhau được, không mất nhiều tiền đâu anh.”

Hai người cười nói lên lần, bố mẹ Uông Tân Dương đã đợi trước cửa từ sớm, thấy Hứa Lương Cẩm cũng rất nhiệt tình.

Nhưng dù có nhiệt tình đến đâu thì Hứa Lương Cẩm vẫn cảm giác không giống với trước kia, ngày trước họ nhiệt tình mang theo sự thân thiết, hôm nay tuy nhiệt tình nhưng vẫn có sự gượng ép.

Quả nhiên nói chuyện phiếm xong, mẹ Uông Tân Dương vào thẳng vấn đề: “Lương Cẩm à, di với chú con hơn nửa đời người đều chịu khổ mới dành ra chút ít tiền lẻ, điều kiện nhà chúng ta bình thường lắm. Nhưng mà đứa nhỏ Tân Dương này khi tốt nghiệp xong không ngừng cố gắng, tiền đồ rộng mở. Lúc trước chuyện của Tân Dương con cũng biết đấy, đi xem xét tới lui cũng mong nó cưới người vợ hiền thực, đi thấy con đã lớn tuổi rồi, hơn nữa Tân Dương cũng không còn nhỏ nữa, nhanh chóng kết hôn đi. Khi các con kết hôn xong thì ở đây, chờ đến khi con sinh một đứa cháu trai thì mua phòng mới vẫn kịp, con không phải là người viết truyện sao? một mình Tân Dương nuôi cả nhà thì khổ lắm, nếu sinh con ra rồi thì tiền sẽ nhiều gấp đôi.”

Nếu không sinh được con trai thì đừng nghĩ tới chuyện mua nhà sao? Hoặc là để nhà mẹ đẻ mua sao? Mẹ Uông Tân Dương không biết cô có công việc rồi à? Trong lòng Hứa Lương Cẩm trầm nghĩ, trên mặt vẫn mỉm cười.

Mẹ Uông Tân Dương có vẻ rất hài lòng với thái độ này của Hứa Lương Cẩm, cũng hiểu được cưới con dâu như vậy vẫn tốt hơn, nếu con bà không khẳng khẳng cứng đầu, không chịu suy nghĩ, bà cũng không thể định đoạt ai là dâu được, nếu nhà gái có điều kiện tốt quá thì lúc đó không chừng nhà bà sẽ bị khinh.

Vì thế nghĩ nghĩ xong nói: “Con cũng biết điều kiện hai nhà chúng ta tương tự nhau, lễ cưới đơn giản thôi, cái gì nên tiêu thì tiêu không thì để tiền mà mua phòng ở, nhưng nếu nhà con có ý khác thì chúng ta cũng không phản đối.”

Phải là hết sức đồng ý thì có, mẹ Uông Tân Dương đứng là kéo miệng, nhưng cô còn chưa có gả vào đây đâu thím ạ.

Hứa Lương Cẩm vẫn mỉm cười không nói gì.

“Mẹ, mẹ xem mẹ nói linh tinh gì vậy, Lương Cầm đến đây với tư cách là khách, sao mẹ lại nói vậy.” Ưông Tân Dương không thể nghe được nữa.

“Đứa nhỏ này còn xấu hổ sao, con xem Lương Cầm không nói gì mà, con còn nói mẹ, không phải các con đều muốn kết hôn sao!”

“Lương Cầm, chúng ta đi ăn cơm đi.” Ưông Tân Dương kéo Hứa Lương Cầm ra ngoài,

“Trong nhà đã chuẩn bị thức ăn rồi, con mang Lương Cầm đi chỗ nào ăn thế!”

“Bọn con không ăn ở nhà.” Ưông Tân Dương không quay đầu mà cứ kéo Hứa Lương Cầm đi.

“Lương Cầm, anh xin lỗi, anh không nghĩ mẹ anh lại nói những lời đó, anh thấy chuyện hôm nay làm mẹ vui quá thôi, gặp em đã nói luôn, giống như rất gấp vậy đúng không?”

“Bình thường mà, tâm lý mẹ anh em hiểu được, anh là niềm kiêu ngạo lớn nhất của mẹ anh mà.”

“Em có thể hiểu được là tốt rồi, em cũng đừng suy nghĩ lời mẹ anh nói, phòng ở anh sẽ cố gắng trả nốt, ở nhà anh còn quý hội nên không thành vấn đề, có thể vay một ít.”

“Cứ từ từ thôi, không nói chuyện này nữa, anh muốn ăn gì...”

Hứa Lương Cầm chưa kịp nói thì điện thoại vang lên, nhìn thấy người gọi là Tống Dật Hằng.

“Em cứ nhận đi, biết đâu anh ấy có chuyện gấp.” Ưông Tân Dương đứng bên cạnh tất nhiên nhìn thấy.

Hứa Lương Cầm đánh nhún chấp nhận: “Alo, sao anh còn gọi cho em vậy?”

Ưông Tân Dương nghe thấy giọng của Hứa Lương Cầm liền nhủ mày, tuy Hứa Lương Cầm nhìn thấy nhưng không để ý lắm.

“Anh chỉ muốn hỏi em đang làm gì thôi, anh nhớ em.” Giọng Tống Dật Hằng mang theo ý cười.

“Em vừa đến ra mắt bố mẹ của Ưông Tân Dương, không có việc gì thì em tắt đây.”

“Lương Cầm, anh chưa hết bệnh.”

Hứa Lương Cầm rất ngạc nhiên: “Sao lâu thế, tại sao bệnh anh chưa khỏi vậy? Hay anh gọi cho người nào đó bảo họ đưa anh đi khám lại thử xem.”

“Anh vừa nghe thấy giọng của em xong thì toàn thân anh không khó chịu nữa, em đi gặp bố mẹ anh ta làm gì, lại đây giúp anh được không?”

“Ra mắt bố mẹ tất nhiên bàn tới chuyện kết hôn, hơn nữa chúng ta đã không có quan hệ gì rồi, về sau anh tốt nhất đừng gọi cho em nữa.”

“Lương Cầm, chuyện hôn nhân đại sự em đừng mù quáng quá, em quen Ưông Tân Dương một thời gian nữa đi thì hãy tính chuyện kết hôn, lúc đó cũng không muộn.”

“Bọn em quen nhau hơn 10 năm rồi, rất hiểu nhau, anh nghỉ ngơi cho tốt đi, em tắt đây.”

Ưông Tân Dương chờ Hứa Lương Cầm tắt điện thoại thì mới nói: “Thần thể Tống Dật Hằng chưa khỏe sao?”

“Vâng, anh ấy nói anh ấy không thoải mái lắm.”

“Chúng ta có nên đến xem anh ta thế nào không?”

Hứa Lương Cầm lờm: “Em cứ nghĩ anh sẽ không muốn em có quan hệ gì với anh ấy cơ đấy, dù sao em cũng từng có một thời gian với anh ấy, hơn nữa có vẻ như anh ấy chưa hết hi vọng đâu.”

Ưông Tân Dương cười tự tin: “Anh ta không chết tâm là chuyện của anh ta, chúng ta chỉ cần tin tưởng nhau là đủ rồi, anh 100% tin tình cảm của em là thật. Về phần vì sao anh muốn tới xem anh ta, chủ yếu muốn hỏi phòng mà anh ta muốn đưa cho Hội Hạnh Phúc thôi, với lại lúc trước anh ta còn nói đỡ anh trước mặt hiệu trưởng, về tình về lý thì anh không nên im lặng.”

“Anh nói có lý, vậy hôm nào em sẽ gọi lại cho anh ấy.”

“Được, chuyện này không vội. Lương Cầm, anh cảm thấy có thể quen em là một điều may mắn, may là anh tỉnh ngộ đúng lúc, không thì sẽ bỏ qua một người bạn gái tốt là em!”

Hứa Lương Cầm có chút cảm động cười ngọt ngào với Ưông Tân Dương: “Em cũng cảm thấy em thật may mắn.”

nói xong hai người nhìn nhau cười, nắm tay nhau đi ăn cơm.

Từ ngày hôm đó Tống Dật Hằng không còn điện nữa, Hứa Lương Cầm cũng thấy hai người bọn họ nên hoàn toàn cắt đứt liên lạc thôi, ngược lại Ưông Tân Dương cứ 2-3 lần gọi hỏi chuyện đi thăm Tống Dật Hằng, Hứa Lương Cầm đều nói không nên gọi điện nữa, mặc dù Ưông Tân Dương có chút thất vọng nhưng cũng không để ý nhiều.

Qua nửa tháng, Lưu Kinh Lý thông báo một sự kiện, nói công ty muốn tổ chức đi du lịch, hơn nữa còn vì chuyên môn của bọn họ nữa.

“Bởi vì sự thời tiết lạnh nên lần này chỉ đưa mọi người ra ngoại ô thành phố ngắm cảnh núi non trong hai buổi tối thôi, lúc này chỉ có 2 nhóm đi, không làm chậm công việc đâu, mọi người phân làm hai nhóm xem nhóm nào đi trước nhóm nào đi sau nhé.”

Lưu Kinh Lý nói xong rồi đi, trong văn phòng hoan hô rất to.

“Lương Cầm, chị tính đi nhóm thứ mấy thế? không nghĩ Vương tổng lại hào phóng đến thế, còn cố ý muốn phòng chúng ta đi chơi riêng lẻ luôn!” Trương Na vui vẻ hỏi Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm nhìn mấy tính không nói gì, nghĩ một lúc mới đứng lên ra khỏi văn phòng, đứng ở hành lang gọi cho Tống Dật Hằng.

“Lương Cầm, điều gì khiến em chủ động gọi cho anh vậy!” Tống Dật Hằng giống như rất vui, thật bất ngờ.

Hứa Lương Cầm hừ một tiếng: “Em gọi cho anh không phải nằm trong dự tính của anh sao, còn ngây ngô cái quái gì!”

“Ý của em là gì, làm sao anh biết em sẽ gọi cho anh được.”

“Tống Dật Hằng, anh dùng một cách mà không thấy nhàm chán quá à, mục đích của anh là gì đây, anh có bản lĩnh đuổi tôi đi thì đừng nghĩ tôi sẽ về.” Hứa Lương Cầm rất tức giận, Tống Dật Hằng làm như vậy quả là hơi quá đáng.

“Anh không hiểu em đang nói gì, cái gì mà anh đuổi em đi thì đừng gọi em về, em muốn đi đâu à?”

“Lần trước Ưông Tân Dương nằm viện anh đùa giỡn quá đáng rồi bày ra đủ trò lừa bịp, hiện tại anh vẫn muốn thế à? anh cứ xoay tôi như quán cờ thế, tôi là con ngu à? Tôi sẽ không đi, lần này anh không xen được vào đâu!” nói xong Hứa Lương Cầm cúp điện thoại, cô không muốn nghe Tống Dật Hằng giải thích nữa.

Trò về văn phòng Trương Na lại bu vào: “Lương Cầm, sao chị mất hứng thế? Có thể đi chơi mà, cảnh bên trang trại đó đẹp lắm, mặc dù không nhiều tiện nghi nhưng ăn ngon lắm, rau dưa hoa quả đều là hàng tốt đấy.”

Hứa Lương Cầm cười: “Trong nhà chị có việc, chắc là không đi được rồi, lúc đó không nói trước được.”

“Nếu chị không đi được thì rất tiếc đấy, cố gắng đi nhé chị.” Trương Na khuyên Hứa Lương Cầm xong thì đi ra chỗ khác thảo luận.

Còn muốn nhân viên ghi rõ họ tên, anh ta đúng là lắm chuyện! Hứa Lương Cầm bắt đầu đi lờ mờ, tiếp tục làm việc đến khi Tổng Dật Hàng gọi tới.

“Tôi đang làm việc, anh đừng quấy rầy tôi.” Hứa Lương Cầm nói nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nữa.

Tổng Dật Hàng không nói hai lời trực tiếp cúp điện thoại, Hứa Lương Cầm nghĩ người này có thần kinh không bình thường.

“Lương Cầm, cô ra ngoài đây một chút.” Lưu Kinh Lý đẩy cửa phòng gọi Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm lập tức đi ra ngoài: “Lưu Kinh Lý, anh tìm tôi có việc gì không?” Chờ Lưu Kinh Lý nói xong thì cô sẽ xin phép nhà bạn mà không đi được.

“Tổng tiên sinh tới đây, chờ cô ở dưới lầu, cô mau xuống đi.”

Hứa Lương Cầm không nghĩ Tổng Dật Hàng có hiệu suất đến vậy, cô vừa gọi cho anh ta cách đây không lâu mà anh ta đã phi tới đây rồi.

“Được, vậy tôi xuống ngay đây.” Hai người bọn họ vì việc tư nên không để Lưu Kinh Lý khó xử được, Hứa Lương Cầm nghĩ nên nói chuyện hân hoan với Tổng Dật Hàng, vì thế vào thang máy xuống tầng.

Mở cửa ngồi vào trong xe Tổng Dật Hàng, biểu cảm Hứa Lương Cầm lạnh nhạt: “anh tới đây làm gì, tôi sẽ không đi đâu, anh đừng phân tán sự chú ý, tôi hiện giờ đã có bạn trai anh đừng có dây dưa không rõ nữa!”

Tổng Dật Hàng thờ dãi: “Lương Cầm, em chẳng giải thích mà cứ gọi điện cho anh mắng sa sã, em có thể nói rõ ra được không?”

“anh còn giả ngu sao! Công ty của chúng tôi muốn tổ chức du lịch, hơn nữa còn nhập tên nhân viên đi nữa, anh còn không biết chuyện gì xảy ra?”

Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm không biết nói gì nữa: “không phải em lại nghĩ lần này anh bỏ tiền ra để cho Vương Trung Minh tổ chức chứ?”

“Là tôi cho vậy đấy, anh giả bộ vô tội cũng vô dụng thôi!” Hứa Lương Cầm nói xong đắc ý.

Tổng Dật Hàng buồn cười nhìn cô, cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại, sau đó bật loa, điện thoại rất nhanh được kết nối.

“Dật Hàng, ngọn gió gì khiến chú gọi điện cho anh vậy.”

“Trung Minh, em muốn hỏi anh một chuyện, có phải công ty của anh tổ chức đi du lịch không? Hơn nữa còn chỉ tổ chức cho mỗi ngành của Lương Cầm?”

“Đừng vậy, làm sao chú biết thế? Lương Cầm nói cho chú à? không phải hai đứa chia tay rồi sao? Lại làm hòa à? anh nói chú này, có phải ba cái tuổi trẻ con lít nhít đầu mà cứ yêu xong rồi chia tay chia chân thế, không thấy hai đứa quá buồn nôn à?”

“Bớt nói nhảm đi, em muốn hỏi vì sao lần này anh muốn tổ chức đi du lịch vậy!”

“Có một đơn vị vì muốn trả ơn bọn anh nên đưa ra những ưu đãi miễn phí ấy mà, anh nghĩ lần trước do chuyện mất dữ liệu nên làm bọn trẻ chịu nhiều ủy khuất, liền thuận nước giong thuyền để lão Lưu đưa bọn nó ra ngoài chơi cho khuấy khỏa, ngành khác cũng không ý kiến gì. Nếu chú luyện tiếc Lương Cầm nhà chú thì chú cũng đi theo đi, phần phí của chú anh bao.”

“Ra ngoài ở thành phố chơi thì tiêu bao nhiêu tiền chứ, đến lúc nào đó em còn muốn nhận sự giúp đỡ của anh cơ, coi như xong rồi, em không đi. Em còn có việc nên em cúp trước nhé, ngày khác gặp mặt.”

Tổng Dật Hàng cúp điện thoại xuống cười nhìn gương mặt đỏ ửng của Hứa Lương Cầm: “Cuối cùng có người nên trả anh sự trong sạch nhỉ.”

Biết rõ cô lại lỗ mãng, Hứa Lương Cầm không được tự nhiên giật mình nhỏ giọng nói: “Em xin lỗi.”

“Khi nào thì da mặt em mỏng thế? Còn đỏ mặt nữa, quả cam quả táo của em không còn tác dụng à?”

Nghe thấy lời này, sắc mặt Hứa Lương Cầm khôi phục bình thường: “Em muốn nói xin lỗi là vì mình đa tình hiểu lầm anh thôi.”

“Em đối với anh không bao giờ tồn tại chuyện đa tình này, quả thật anh luôn đối với em hữu tình, ước gì có thể gặp mặt em, trò chuyện linh tinh, chẳng sợ em hiểu lầm mà mắng anh cũng được, trong lòng anh rất vui.”

Hứa Lương Cầm cúi đầu, không biết nên trả lời những lời nói thâm tình của Tổng Dật Hàng.

“Được rồi, thật không tự nhiên chút nào, thật ra anh không tán thành việc em đi du lịch lắm.”

“Vì sao?” Hứa Lương Cầm tò mò ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Dật Hàng.

“m không xem tin tức à, rừng núi bên đó vừa có cháy rừng, lại có nhóm phạm nhân từ sau núi lên vào bên trong trang trại trộm đồ khách du lịch, mấy ngày nay độ lạnh tăng lên, trên đường buổi sáng đều đóng băng, liên tiếp xảy ra mấy vụ tai nạn xe cộ, rất không an toàn.”

“anh không thể nghĩ chuyện tốt hơn à? Mỗi người đều giống anh nghĩ đến chuyện đó thì cứ ở nhà mà không đi làm, không đến trường học cho xong. Tất nhiên ngoài ý muốn thì sẽ có nhưng không phải cứ cả ngày buồn bã lo nghĩ an toàn của mình, vậy sẽ sinh ra chứng hậm hực.” Hứa Lương Cầm cảm thấy Tổng Dật Hàng cực đoan quá, ngay cả lúc cô ở chung với anh, mỗi lần cô ra ngoài đi làm anh đều nhắc cô an toàn này nọ, gì mà cần thận sang đường, cái này không cần phải quan tâm, không đến mức thế đâu.

“Sở dĩ ngoài ý muốn là vì không có cách nào đoán trước, anh để ý em thôi, cũng không mong em phát sinh ra những chuyện này.”

“Em biết ý tốt của anh, thôi anh đi đi.” Hứa Lương Cầm thúc giục nói.

“Em còn không muốn nghe lời anh sao?”

“Chính em tự quyết định, em lớn rồi, ngay cả ba mẹ em cũng không quản được em mà. Đúng rồi, nhân đây em cũng hỏi anh một chuyện, anh quen hiệu trưởng của Tân Dương à?”

“không quen lắm.” Tổng Dật Hàng nói.

“không quen lắm mà còn ăn cơm với nhau, còn nói chuyện về Hội Hạnh Phúc?”

Tổng Dật Hàng tựa phi tiếu nói: “Sao lại không thể chứ? Bao nhiêu người muốn mời anh ăn cơm còn chưa mời được đâu, chỉ là một hiệu trưởng thì tính là gì! Sao nào, Uống Tân Dương nhắc với em chuyện này à?”

“Là đề cập.”

Vậy anh ta có nói trông thấy anh không?”

“không phải anh nói không thể tùy tiện gặp người sao, anh ấy lấy tư cách đầu mà gặp anh.”

Tổng Dật Hàng ôm bà vai Hứa Lương Cầm: “không phải anh ta còn có bạn gái là em sao? Người khác muốn gặp anh không cho, nhưng mà đối với anh, em nói một câu anh tới luôn, trong lòng anh ta không biết chặc?”

“anh đừng có ý lại mà đùa giỡn quá đáng, Tân Dương đã xác định không muốn lợi dụng em mà đặt quan hệ với anh, anh uống phí rồi!”

“Chỉ cần anh ta đề cập với em chuyện anh gặp hiệu trưởng thì tâm tư của anh không uống phí đâu, em cứ chờ xem, anh xem anh ta diễn vở nào!”

Đẩy tay Tống Dật Hàng ra, về mặt Hứa Lương Cảm nghiêm nghị: “Tống Dật Hàng, tình cảm hay cuộc sống của em không cần người khác chỉ đúng sai, em tự mình biết, anh đừng xem thường em”

Tống Dật Hàng lắc đầu: “anh không muốn em bị tổn thương vì bất cứ thứ gì, em thích Uống Tân Dương nhiều năm như vậy, chẳng may anh ta không hoàn mỹ như em tưởng tượng thì sao? Chẳng may anh ta cũng là người bình thường có tham vọng dục vọng, thậm chí là người xấu thì nên làm sao bây giờ? Lương Cảm, vì có thể bảo vệ em, thà rằng anh cứ để em oán anh còn hơn.”

“Em sẽ tự chọn cho mình con đường em đi, em không muốn oán thầm một ai cả, chẳng lẽ Tân Dương làm chuyện gì sai sao? Bằng không sao anh nói vậy?”

“Em cũng muốn lấy việc đó đổ lên anh? anh chỉ muốn cho em thấy tình huống xấu nhất mà thôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh nghĩ em nên chuẩn bị trước, tổn thương có thể giảm bớt nhiều nhất có thể.”

“Chỉ cần anh không có ý thị phi hoặc lợi dụng quyền hành phá hư thì tình huống tệ thế nào em cũng chấp nhận, em chỉ nói cho anh biết, em đã quen Tân Dương hơn mười năm rồi, em hiểu rõ anh ấy hơn anh!”

Tống Dật Hàng vuốt tóc Hứa Lương Cảm: “Em nói đúng, nhưng cuối cùng anh không bỏ xuống được, không quay đầu được.”

Hứa Lương Cảm đẩy cửa xe ra, bỗng nhiên quay đầu lại: “Tống Dật Hàng, có đôi khi anh đối tốt với em, em không hiểu nổi.”

Tống Dật Hàng cười khổ: “Chính anh còn không hiểu nữa là em”

Hứa Lương Cảm cắn môi không nói nữa, xoay người xuống xe, Tống Dật Hàng ngồi trong xe trầm tư.

Nếu không phải Tống Dật Hàng dùng thủ đoạn, tất nhiên Hứa Lương Cảm không bỏ qua cơ hội giải tỏa này, trở về văn phòng, gương mặt tươi cười với mọi người thảo luận nên đi đâu mặc gi.

Tan làm, trở về nhà trọ gọi cho Uống Tân Dương nói nầy nọ, Uống Tân Dương vui vẻ theo: “không nghĩ giám đốc của em lại hào phóng như vậy, một năm hai lần tổ chức du lịch”

Hứa Lương Cảm không nói vụ du lịch lần trước: “Đúng vậy, anh ấy có nhiều tiền mà, không chỉ có công ty bất động sản mà còn có mấy công ty thuộc nhiều ngành nữa, anh ấy là bạn tốt của Tống Dật Hàng nữa, người có tiền tất nhiên sẽ có bạn là người có tiền, đúng là hăm mộ.”

“Tống Dật Hàng giới thiệu cho em việc làm đó, tất nhiên là tìm người quen an bài rồi, đã lâu không nghe tin của anh ta, không biết anh ta đã khỏe chưa?”

“Tốt rồi”

“Làm sao em biết?” Giọng Uống Tân Dương có chút vội vàng.

“Hôm nay anh ấy tới công ty tìm giám đốc của em, vừa vặn em gặp anh ấy nên nói vài câu.”

“Chỉ là chào hỏi thôi, anh ấy biết công ty bọn em tổ chức du lịch còn muốn đi theo nữa, em nói nếu anh ấy đi thì em không đi, anh ấy mới thôi đấy, anh thấy có buồn cười không!”

“Ồ, sao lại nói thế, nếu anh ta thích đi thì em cứ để anh ta đi, em không cho anh ta bậc thang xuống thì không tốt lắm đâu.”

“Ai biết anh ấy có ý gì, em phải đề phòng chứ. Lần trước không phải anh nói hiệu trưởng anh quen anh ấy lắm sao? Hôm nay em hỏi anh ấy rồi, anh ấy nói không quen lắm, chỉ là đúng dịp gặp gỡ thôi.”

“không thể nào, anh thấy thái độ của hiệu trưởng có vẻ nhiệt tình lắm mà, dường như quen Tống Dật Hàng từ rất lâu rồi.”

“Dù sao Tống Dật Hàng nói thế, cụ thể ra sao thì em không rõ.”

Uống Tân Dương trầm mặc hồi lâu nói: “Có lẽ tâm trạng anh ta không tốt lắm, sợ chúng ta muốn cầu cạnh nên anh ta mới nói thế.”

“Tân Dương, có phải anh cảm thấy vì em không để mặt mũi cho anh ấy và không đồng ý cho anh ấy đi du lịch nên tâm tình anh ấy không tốt?” Hứa Lương Cảm hỏi có chút uất ức.

“Tất nhiên là không phải, anh không có ý đó. Lương Cảm em ở nhà nhiều năm nên tính tình đơn thuần, vui giận đều viết ở trên mặt, như vậy không tốt lắm đâu em, khả năng đặc tội với người khác cao đấy. Về sau, khi em gặp lại Tống Dật Hàng nếu không thích lắm thì đừng viết lên mặt, không phải em nói anh ta đối với em không tệ lắm sao? Vậy cứ coi như bạn bè bình thường, không cần phải quá cực đoan, anh tin em mà.”

“Được rồi, em hiểu, em sẽ không làm vậy nữa.” Hứa Lương Cảm nghe lời.

Uống Tân Dương vui vẻ: “Em ngoan lắm, nghe lời anh, như thế mới không thiệt thòi. Tháng sau khảo sát lên chức bắt đầu rồi, cũng không biết lần này anh có thành công không nữa.”

“Hiệu trưởng anh khen anh như vậy, tất nhiên anh sẽ thành công, đừng lo lắng”

“Thôi nói sau, thông tin của anh quá quen thuộc, quan hệ các thứ anh đã có rồi, chỉ sợ bất trắc thôi. không nói nữa, em nghỉ ngơi đi, anh tranh thủ làm tốt mọi việc để hiệu trưởng có ấn tượng với anh.”

Hứa Lương Cảm cười vài câu khích lệ Uống Tân Dương rồi cúp điện thoại.

Hôm đi du lịch, Hứa Lương Cảm cầm một túi thức ăn lên xe, đến nơi cô ở cùng với Trương Na, điều này khiến cô rất vui vì Trương Na hoạt động không ngừng nghỉ, buổi đêm nhất định đánh mạt chược, như vậy không khác gì cô ngồi một mình là mấy, không sợ có người quấy rầy hoặc xem TV.

Ban ngày mọi người leo núi xem cảnh, buổi chiều về nghỉ ngơi ăn cơm, quan trọng là buổi tối, đánh bài, tú lơ khơ, chơi bi a, hát Karaoke, mấy việc này Hứa Lương Cảm không hứng thú lắm, mọi người cũng biết cô không thích nên không lôi kéo, chỉ để cô về phòng nghỉ ngơi, Trương Na đề Hứa Lương Cảm khóa cửa nói cô không về.

Hứa Lương Cảm tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy di động trên giường lóe sáng, cầm lấy thấy mấy cuộc gọi nhờ của Tống Dật Hàng còn có mấy tin nhắn hỏi sao cô không nghe máy, đi có an toàn không.

không muốn Tống Dật Hàng lo lắng cho mình, Hứa Lương Cảm gọi điện thoại.

“Sao giờ em mới nghe máy?”

“Vừa tắm xong, em rất tốt, nơi này an toàn.”

“Thức ăn thế nào?”

“Thức ăn bình thường, chơi đùa ở đây cũng tạm ổn, em mang không ít đồ ăn vặt.” Hứa Lương Cảm tựa đầu vào giường rồi tùy tay mở điều khiển TV ra.

“Vậy em có muốn ăn gì không, anh bảo người đem đến, không ăn no là không được đâu.”

“anh đừng có khoa trương thế, em mang toàn đồ em thích ăn rồi.” Hứa Lương Cảm nhàm chán xem TV, nơi này căn bản khá yên tĩnh rồi.

“Cái này có gì mà khoa trương, anh thật lòng quan tâm mà, chỉ cần một câu của em, anh lập tức tới”

“không cần! không cần! Em tin anh thật lòng, anh nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Hứa Lương Cảm có chút mệt mỏi, hôm nay leo núi đối với cô thì hơi quá sức.

“Em không giống với những cô gái khác làm nũng với anh được à!” Tống Dật Hàng tức giận nói.

“Quan hệ của em với anh không đến mức đó đâu, với cả lúc ở chung anh thấy em làm nũng với anh à? anh biết làm nũng với phụ nữ không dễ dàng mà, anh muốn dạng phụ nữ nào mà chả được, tội gì trách em!

Em mệt lắm, muốn ngủ.” Hứa Lương Cầm không muốn gặp Tổng Dật Hàng nên nói vậy.

“Đừng có ngủ, mở cửa cho anh.”

“anh nói cái gì?”

“anh nói mở cửa ra, anh ở ngoài cửa, muốn cho em ngạc nhiên đó, kết quả chả có gì.”

Hứa Lương Cầm lẩn lờng lốc từ trên giường bò xuống, chạy đến cánh cửa nhìn ra ngoài, quả nhiên là Tổng Dật Hàng mang về mặt thất bại đang đứng đó.

“anh đi ăn, trẻ thế chạy tới đây làm gì!” Vội vàng lòi anh vào rồi khóa trái cửa, về mặt Hứa Lương Cầm hỏn hển.

“anh đi cùng với Vương Trung Minh, anh ấy đang đi ăn khuya với đồng nghiệp của em, anh mang thức ăn cho em.”

Lúc này Hứa Lương Cầm mới chú ý hộp thức ăn Tổng Dật Hàng cầm, bên trong có mấy hộp cơm, mở ra thì nuột nước bọt.

Thịt om tôm, thịt nước, gà rán còn có sủi cảo, cái này so với buổi tối hôm trước cách nhau một trời một vực.

“Ăn đi.” Tổng Dật Hàng đưa đĩa tới.

Hứa Lương Cầm nhận lấy, không khách khí gấp con tôm to, vẫn không quên hỏi: “anh còn chưa nói anh chạy tới đây làm gì.”

“Lo lắng cho em đó, nếu em ở nhà trọ thì anh biết em cách anh không xa lắm, mà lúc này em chạy tới đây, anh không yên tâm nên kéo theo Vương Trung Minh đến cùng luôn.”

Vương Trung Minh gạt mình hất xì, buổi tối muộn đang yên lành bị thẳng nhải ép đến đây, về sau anh sẽ trả thù nó một trận.

“Về sau em muốn du lịch xa hơn nữa thì anh tính sao?”

“Em đi đâu thì anh đi đó, chỉ tùy tiện trên bản đồ thế giới là được.”

Hứa Lương Cầm nói: “Em không có khả năng đó đâu, trong nước còn chưa đủ tiền đi nói gì ra nước ngoài?”

Tổng Dật Hàng híp mắt cười nhìn Hứa Lương Cầm ăn, tâm tình thả lỏng.

Hứa Lương Cầm ăn rất nhanh, gần như không còn bao nhiêu, ăn xong rót coca uống, thỏa mãn sờ bụng, nằm trên giường rất thoải mái.

“Mệt à?” Tổng Dật Hàng ngồi trên giường hỏi.

Hứa Lương Cầm không mở mắt: “Rất buồn ngủ, anh đi về phòng đi.”

Đầu tiên Tổng Dật Hàng sờ tay, thấy cô không phản ứng gì liền đưa tay vào quần áo của cô, sau đó cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Lương Cầm, anh nhớ em.”

Hứa Lương Cầm đẩy bàn tay không yên phận ra, nhưng bàn tay vẫn ở bụng cô: “Ăn của anh có một bữa thôi mà vẫn phải trả tiền sao?”

“Em cho anh vào đi, trả bằng gì anh cũng đồng ý.”

Hứa Lương Cầm cười một tiếng, mở mắt nhìn Tổng Dật Hàng: “anh chỉ có chút tiền đó vậy à? Đừng nói không tìm được cô gái nào nhé.”

“không phải em thì không được! không phải em thì không được!” Miệng Tổng Dật Hàng đã muốn ăn trọn đôi môi của Hứa Lương Cầm, quán quyết cô không buông.

Khôe miệng Hứa Lương Cầm lộ vẻ cười, trên bụng có một bàn tay mang độ ấm, đồng thời cô đáp trả Tổng Dật Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Hứa Lương Cầm lui khỏi lòng Tổng Dật Hàng, trên miệng nở nụ cười, bây giờ cả thể xác và tinh thần cô thoải mái rồi, lát nữa đi tắm rồi chìm vào giấc ngủ sâu thì miễn bàn luôn.

“Lương Cầm, sáng sớm em về chỗ của anh đi, có được không?” Tổng Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên bờ vai cô.

“Đều là mồ hôi đấy, anh không thấy bẩn à?”

“Tất nhiên là không rồi bởi vì những giọt mồ hôi này là vì anh cơ mà, làm sao có thể bẩn được, nếu không anh liếm sạch sẽ cho em nhé?”

“anh ghê tôm quá đấy, em muốn đi tắm.” Hứa Lương Cầm đẩy cánh tay Tổng Dật Hàng ra rồi ngồi dậy đi tới toilet.

“anh cũng tắm.” Tổng Dật Hàng lưỡng lự một chút rồi hờn hờ đi theo sau.

Trời chưa sáng thì Tổng Dật Hàng đã như tên ăn xin bám chặt lấy Hứa Lương Cầm, còn kéo cô ra khỏi chỗ của Vương Trung Minh đến biệt thự nhỏ của anh, sau đó cũng chẳng ra ngoài nữa mà Vương Trung Minh thấy thế liền biết đã đi thì không về rồi, mặc dù anh cũng là người hay trung diện nhưng anh cảm thấy hai người này rõ thật khoa trương.

Xem ra đúng như lời đồn bên ngoài rồi, Hứa Lương Cầm nhìn bình thường thế thôi mà lại có thể thu phục tên Tổng Dật Hàng phong lưu đào hoa bám cô đến sống chết, khó trách Tổng Dật Hàng nói dù sao cũng không buông tay, chắc là trên giường bị giáo huấn đến phát cuồng rồi!

Đến hôm trở về, Tổng Dật Hàng lái xe đưa Hứa Lương Cầm về tiện thể giải thích với Vương Trung Minh và các nhân viên khác.

“anh nói Dật Hàng chủ này, chú chẳng có lời nào đã đem người đi rồi, anh biết nói Lương Cầm đi đâu đây, lại nói chú một điểm này nữa này, thân thể quan trọng hơn chứ, nếu có luyến tiếc nhau thì cũng đừng đến nỗi một tác không rời chứ.”

“anh thì biết gì chứ, em mà không lấy cơ hội này để kéo cô ấy về chỗ ở của em thì lần chia tay này không biết sẽ cách bao xa đâu, anh cứ biện một lý do nào đó như kiểu nhà Lương Cầm có chuyện phải về trước, như vậy không được à?”

Vương Trung Minh đánh phải đồng ý: “Thôi được rồi. Thấy chú là anh biết không có tiền đồ rồi, mà Lương Cầm nói với anh là đã chia tay với chú rồi, anh còn thấy có một tên nhãi đốn cô ấy ở công ty đó, bộ dáng thư sinh nhả nhận phết, nói không chừng là bạn trai mới của con bé đấy.”

“Tôm lại không thoát khỏi tay em đâu, Lương Cầm với em còn có tiếng là xem mắt với nhau nữa, có người còn tiến cử bọn em trước sự đồng ý của hai bên bố mẹ, cho dù có thêm thằng nào thì sao, cũng chỉ là ruồi bọ thôi, sao so với em được? Nghĩ gì mà muốn cướp người của em, cũng không nhìn lại mình đang đứng đâu mà đòi cướp!” Tổng Dật Hàng hiểu tên nhãi mà Vương Trung Minh nói là Uông Tản Dương.

“Ồ, anh không nghĩ mấy đứa quen biết nhau trịnh trọng thế, nhưng chú đi xem mắt làm cho người nghe không tin nổi đấy, bố mẹ chú ép đi à? Nghĩ đi nghĩ lại thì chú cũng lớn tuổi rồi, cũng nên kết hôn rồi có một đứa đi thôi, nhất định mấy cụ gấp lắm đấy. Đàn ông chúng ta thấy thì bình thường nhưng mà không thể so với các cụ được đâu, tiền với chúng ta đứng đầu nhưng mà cũng phải nhìn vào sự thật mà đối mặt với nó, Lương Cẩm chắc chắn không thoát khỏi tay chú rồi nhỉ.”

“thật ra thì cô ấy không phải người như thế, thôi không nói nữa, em mang Lương Cẩm về trước.” Tổng Dật Hàng đứng dậy khỏi ghế sofa đi lên tầng gọi Hứa Lương Cẩm.

Bảo bối, sao còn ngủ nướng thế, mau dậy nào, chúng ta về nhà thôi.” Tổng Dật Hàng nói xong hôn trên mặt Hứa Lương Cẩm một cái.

Hứa Lương Cẩm miễn cưỡng mở mắt nói: “anh nói ai là bảo bối?..”

“Tất nhiên là nói em đó, không phải em để anh làm bảo bối sao? Nào bảo bối, đứng lên thôi.”

“anh đừng có ghê tởm thế, lúc thì thầy giáo, lúc thì cha nuôi, tất cả người dân trên cái đất Trung Hoa này đều phản đối loạn luân!” Hứa Lương Cẩm tức giận bò xuống giường, sau khi rửa mặt xong thì cảm quần áo cất vào tủ đồ của mình.

Tổng Dật Hàng mặc kệ Hứa Lương Cẩm mắng mỏ, ôm cô vào xe rồi lái xe về thành phố.

“Em phải về nhà trọ, anh đừng có đi sai hướng nhé.” Hứa Lương Cẩm thấy Tổng Dật Hàng không lái về hướng nhà trọ thì nhắc nhở anh.

“Sao phải về đó, vẫn nên ở nhà anh đi.”

“Tại sao em phải về nhà anh chứ? hiện tại em có bạn trai đấy.”

Phía trước cô đèn đỏ nên Tổng Dật Hàng dừng xe lại, nghiêng người nhìn Hứa Lương Cẩm như thể không hiểu cô đang nói gì. “Em nói vậy là ý gì, đừng nói hai ngày nay của chúng ta là anh nằm mơ nhé.”

Hứa Lương Cẩm cười một chút: “Sao lại nằm mơ được, em biết chúng ta xảy ra chuyện gì mà nhưng trừ lần đó ra đều không có biến hóa gì mà, em với Tân Dương vẫn yêu nhau. Em thừa nhận lúc đó không khí quá tốt đẹp, anh lại cố gắng đến đó vì em, em rất cảm động, nói trắng ra là lúc đó giữa chúng ta có thật nhiều cảm giác, phát sinh chuyện gì cũng là lẽ đương nhiên, nhưng không thể thành hiện thực đâu.”

Tổng Dật Hàng có chút không ngờ: “Em muốn nói là khi em có cảm xúc thì lên giường với anh, xong việc thì vất anh đi luôn á?”

“Đây không phải luôn là nguyên tắc của anh sao, sao lại ngược nhiên thế kia?” Hứa Lương Cẩm thấy thái độ Tổng Dật Hàng như vậy thì có chút khó hiểu.

“Hứa Lương Cẩm, em chơi trò gì vậy hả? Đừng có chọc vào anh, em nghĩ em là Tô Hiểu Vũ à?”

“không phải đâu, em chỉ nhất thời xúc động làm chuyện có lỗi với Tân Dương thôi, hi vọng anh không lợi dụng chuyện này mà phá hỏng quan hệ của bọn em, em vẫn mong tiến tới với Tân Dương.”

Tổng Dật Hàng chăm chú nhìn Hứa Lương Cẩm, giống như muốn nhìn thấu trong đầu cô đang nghĩ gì, đến lúc xe sau bấm còi inh ỏi thì mặt anh bình tĩnh cho xe chạy đi, đến đường to thì chuyển hướng về phía nhà trọ của Hứa Lương Cẩm.

Đến dưới lầu, Tổng Dật Hàng nhìn về phía Hứa Lương Cẩm: “Chuyện của chúng ta anh không để yên thế đâu!”

“Đó là suy nghĩ của anh, em không xen vào, cảm ơn anh vì đã đưa em về.”

trên mặt Tổng Dật Hàng không có biểu cảm gì: “anh đưa người phụ nữ của anh về là điều tất nhiên, em lên tầng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Chờ Hứa Lương Cẩm xuống xe, Tổng Dật Hàng cũng không chờ cô lên tầng mà quay xe đi luôn, hiển nhiên là rất tức giận.

Hứa Lương Cẩm nhìn bóng xe đang dần khuất, lắc đầu bật cười xoay người muốn vào thì giật mình hoảng sợ, Ưông Tân Dương không biết từ đâu chui ra.

“Tân Dương, sao anh lại ở đây, làm em giật cả mình!” Hứa Lương Cẩm ngạc nhiên vỗ ngực nói.

Trong lòng Ưông Tân Dương có chút không yên nói: “Thế sao, không phải hôm trước em nói hôm nay về sao? anh thấy thời gian không còn sớm nên tới thăm em một chút, còn mang com tảo biển mẹ anh làm cho em đây, vừa rồi người đưa em về là Tổng Dật Hàng sao?”

“Đúng là anh ta, sao anh đoán được vậy?” Hứa Lương Cẩm thẳng thắn thừa nhận.

“Xem biển số xe thì biết thôi, làm sao em lại cùng anh ta ở một chỗ vậy?”

“anh ấy là đại cổ đông trong công ty bọn em, bọn em đi du lịch nên anh ấy đi cùng với Tổng giám đốc luôn.”

Cuối cùng Ưông Tân Dương lấy lại tinh thần: “anh ta..... Có phải vì em nên mới đi không?”

“Cái này em chịu thôi, nhưng sau đó quá thật anh ta có tới tìm em, em không thể nào làm khó tổng giám đốc được nên bởi anh ta hai ngày, lúc trở về anh ta cứ nặng nề đòi đưa em về, em không có cách nào đành phải đồng ý. Tân Dương, nếu anh khó chịu thì cứ nói thẳng ra, em biết chuyện này khiến anh khó chịu nhiều.”

“Lương Cẩm, anh đã nói anh tin em 100% mà, từ nhỏ chúng ta đã quen nhau, anh còn không biết em là người như thế nào sao?”

Hứa Lương Cẩm ôm lấy cánh tay Ưông Tân Dương cười ha ha: “Em biết anh tốt nhất, em còn sợ anh giận em đấy.”

“anh sẽ không giận đâu, ngược lại sợ em giận lại anh ấy. Lương Cẩm, thật ra anh có chuyện này không biết có nên nói với em hay không đây.”

“Có chuyện gì anh cứ nói đi, còn do dự với em làm gì chứ.”

“Được rồi, trước tiên anh đưa em lên tầng đã, em cũng mệt rồi, lần khác nói sau đi.” Ưông Tân Dương lấy hành lý trong tay Hứa Lương Cẩm rồi đi lên tầng.

“Lên tầng rồi anh nói với em luôn đi, anh cứ nói không đầu không đuôi như thế sao buổi tối em ngủ ngon được?”

“Em đúng là đồ nóng tính! Được rồi, chút nữa vào phòng em nói chuyện.” Ưông Tân Dương cười với Hứa Lương Cẩm rồi một trước một sau vào phòng.

“Bây giờ anh nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Trờ về phòng ngủ Hứa Lương Cẩm hỏi luôn.

Ưông Tân Dương ngồi vào bàn học cúi đầu không nói.

“anh làm sao thế, có chuyện gì anh nói đi.” Hứa Lương Cẩm gấp gấp nói.

Ưông Tân Dương xoa bàn tay một lát rồi mở miệng: “Tuần trước hiệu trưởng của gọi anh vào phòng, nói Tổng Dật Hàng đã đầu tư một khoản tài chính khá lớn giúp một hạng mục của trường cao đẳng nghiên cứu, còn nói nếu quan hệ giữa anh với anh ta như vậy thì mong anh chấp vả quan hệ một chút, khiến anh ta đầu tư cho nhà trường về trang thiết bị. anh cứ tưởng rằng hiệu trưởng bọn anh có quan hệ không tệ với Tổng Dật Hàng, kết quả chán tướng đúng như em nói, gấp dip thì nói thôi.”

Vậy anh trả lời thế nào dưới sự thuyết phục của hiệu trưởng?”

“anh cũng không nói là anh không đi được nhưng hiệu trưởng nhất định muốn anh phải hoàn thành nhiệm vụ này, vừa nói chuyện này mà thành công thì tháng sau sẽ thăng chức, nói đây là cống hiến to lớn có thể xem xét.”

Uông Tân Dương nói đến đây thì càng khó xử nhìn Hứa Lương Cầm: “Lương Cầm, anh đã từ chối rất nhiều lần rồi, anh cũng muốn từ chối hiệu trưởng lắm nhưng như thế anh sợ sau này anh không thành danh nổi; nhưng nếu không từ chối được, trong lòng anh không muốn em có chút quan hệ nào với Tổng Dật Hàng cả, mấy ngày nay anh ăn không ngon ngủ không tốt, đầu đều nghĩ đến phát nổ, cứ mong ngóng ngày em về để cùng thương lượng, chuyện này nói trắng ra là tại anh bất tài vô dụng!” nói xong cũng lấy tay đập đầu mình.

Hứa Lương Cầm lập tức ngăn hành động của anh: “Tân Dương, anh đừng như thế, đừng tự làm tổn thương mình. Chuyện này đều do hiệu trưởng anh không tốt thôi, tự ông ấy cho rằng nếu Tổng Dật Hàng tài trợ cho Hội Hạnh Phúc hẳn là có quan hệ tốt với anh nhưng tiếc là anh lại không nói anh không có quan hệ gì với anh ta hoặc là không tốt, cái này rõ ràng là uy hiếp anh.”

“nói như vậy nhưng nếu chuyện này mà không thành thì đừng nói lên chức, anh sợ đến công tác này anh cũng không giữ được ấy!” Uông Tân Dương nói xong khó chịu nhăn mặt lại.

“anh đừng gấp gáp, nếu không còn cách nào thì em sẽ gọi điện cho Tổng Dật Hàng để xem anh ấy có thể gặp mặt anh một lần hay không, đến lúc đó anh xem ý của anh ấy thế nào cũng tốt mà.”

“Lương Cầm, anh không biết anh nói cái gì cho phải đây. Em yên tâm, nếu Tổng Dật Hàng vì chuyện này mà ép em chuyện gì đó thì anh quyết không đồng ý!” Uông Tân Dương trở nên kích động.

Hứa Lương Cầm an ủi anh: “không cần nói mấy điều này, em chỉ hi vọng anh được khỏe mạnh, có thể giúp anh được chuyện gì em cầu còn không được đấy.”

Uông Tân Dương gật đầu không ngừng: “Tâm ý của em anh hiểu mà, về sau khi chúng ta là vợ chồng rồi, anh nhất định không phụ lòng em, không bao giờ làm chuyện có lỗi với em. Em có mệt không? anh về trước nhé? Chuyện này em đừng gấp, chờ em khỏe lại thì thư liên hệ với Tổng Dật Hàng xem.”

“Được.” Hứa Lương Cầm sáng khoái đồng ý, lại tiễn Uông Tân Dương ra ngoài, lại thấy Trần Mĩ Nhạc đã lâu không gặp đang ngồi ở phòng khách, Ngô Thừa Long ngồi bên cạnh cô ta, mắt của Trần Mĩ Nhạc có vẻ như vừa khóc qua nên đỏ ửng vì thế không khỏi tò mò nhìn cô ta vài lần.

Trần Mĩ Nhạc thấy Uông Tân Dương thì ngạc nhiên há to miệng, nghĩ đến hoàn cảnh của mình thì òa khóc.

Uông Tân Dương không quan tâm Trần Mĩ Nhạc, gật gật đầu coi như chào hỏi.

Trần Mĩ Nhạc thấy thái độ khác thường không muốn xen vào của Uông Tân Dương, ngay cả câu hỏi em có sao không của Uông Tân Dương cũng không có, đang khóc thút thanh liền nhỏ đi nhiều.

Tiền Uông Tân Dương về, Hứa Lương Cầm quay về phòng khách nhìn Ngô Thừa Long, hỏi đã xảy ra chuyện gì thế.

Ngô Thừa Long liên tục thở dài: “Chuyện này cũng không thể gạt được nữa, vẫn đề anh nói đi. Lương Cầm, Mĩ Nhạc mang thai!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 41

Nghe Ngô Thừa Long nói xong, Hứa Lương Cầm ngạc nhiên nhìn về phía Trần Mĩ Nhạc, lúc này mới phát hiện hai mắt cô ta hồng hồng, không khỏi hỏi: “Bố đưa bé là ai?”

“Là ai không quan trọng, dù sao đứa bé này tôi không muốn, chẳng qua là ngoài ý muốn thôi.” Trần Mĩ Nhạc sụt sịt rồi nước mắt lại chảy xuống.

“Tôi nhìn dáng vẻ này của cô có vẻ là không muốn rồi, nếu không bỏ được thì nói với tên đàn ông kia đi, khóc cũng không giải quyết được gì đâu.”

Trần Mĩ Nhạc ném giấy lau đi rồi lại rút thêm chiếc khác nói: “Hứa Lương Cầm, đầu óc cô có phải không dùng đến không, hay là không có người trông nom? cô còn tự cho là đúng mà ở chỗ này làm chuyện gia tư vẩn tinh cảm, cô cho rằng Quách Mộng Thanh chia tay với Uông Tân Dương thì cô có cơ hội, mọi thứ sooner sẽ sao? nói cho cô biết, không thể thế đâu, tôi không bỏ qua đâu!”

“cô còn có tâm trạng để quan tâm việc này à? Nếu cô không thêm đề ý bố đưa bé thì cô khóc cái gì?”

“Tôi khóc là vì sợ đau, cô có biết làm việc này sẽ mang tội không, rất phiền!” Trần Mĩ Nhạc lớn tiếng trước sự chất vấn của Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm ngồi xuống ghế sofa nhỏ, mắt nhìn Trần Mĩ Nhạc: “cô lớn tiếng với tôi làm gì? Thời điểm cô sướng thì ai sướng cho? Đùng là tự chuốc họa vào thân!”

Thời điểm sung sướng sao? Lương Cầm đúng là biết hình dung, Ngô Thừa Long nín cười: “Mĩ Nhạc, em đừng nói nữa, không phải còn có chuyện muốn cầu Lương Cầm sao?”

“Em gái cậu có tiền có thế sao lại đi cầu tớ chứ!”

Trần Mĩ Nhạc còn muốn nói nữa nhưng ngẫm lại tình cảnh của mình nên nhịn xuống.

“Lương Cầm, chuyện của Mĩ Nhạc thì đi và dựng không biết, tớ mang em ấy đến viện không được tốt lắm, còn phải phiền cậu đi một chuyến, trước Mĩ Nhạc cứ ở phòng tớ, cậu có thể chăm sóc và trông chừng nó giúp tớ được không?” Ngô Thừa Long cầu xin.

thật sự Hứa Lương Cầm không muốn quản chuyện của Trần Mĩ Nhạc, nhưng thấy cô với Ngô Thừa Long có giao tình nên đồng ý.

“Có thể, chẳng qua tôi vì Đại Long nên để mặt mũi cho cô thôi, mong là đến lúc đó em gái cậu đừng có mang bản tính tiểu thư ra, tớ cũng chịu!”

“Cái này không thành vấn đề. Mĩ Nhạc, em còn không cảm ơn à?”

Trần Mĩ Nhạc ủy khuất nửa ngày rồi tức giận nói: “Em biết rồi, em không nói gì là được chứ gì!”

Quy ước xong Hứa Lương Cầm có chút thương cảm với Trần Mĩ Nhạc: “Tôi lên mạng hẹn ngày trước, tuy rằng nhiều cơ sở nhưng vẫn chọn bệnh viện trung ương là tốt nhất.”

“Chắc chắn rồi, đi chỗ linh tinh nhờ xảy ra chuyện gì thì làm sao, hẹn xong thì cho tôi biết nhé, tôi đi ngủ một chút.” Trần Mĩ Nhạc nói xong đứng lên, chậm rãi về phòng Ngô Thừa Long, cái dáng vẻ đi đứng giống như muốn sinh vậy, Hứa Lương Cầm và Ngô Thừa Long nhìn đều lắc đầu.

“Lương Cầm, làm phiền cậu quá, thực sự tớ không còn cách nào khác, Mĩ Nhạc lại không muốn để bạn bè nó biết, sợ dọa người khác nữa.”

“Giữa chúng ta còn có làm phiền hay không làm phiền sao? Thân thể phụ nữ rất quan trọng, nếu tổn thương quá thì không tốt, về sau bảo cô ấy chú ý nhiều vào.”

Sau đó hai người nói chuyện một chút, Ngô Thừa Long liền đến quán bar.

Hứa Lương Cầm về phòng mình mở laptop ra lên mạng tìm bệnh viện về phòng khám kế hoạch hóa gia đình cho mẹ và bé giúp Trần Mĩ Nhạc, thời gian là ba ngày sau, lại thay Trần Mĩ Nhạc nộp phí.

Lúc ở công ty thì cô xin phép với Lưu Kinh Lý, Lưu Kinh Lý cũng không hỏi mà đồng ý luôn, trong mắt Lưu Kinh Lý, Hứa Lương Cầm không đi làm mà lấy luôn lương cũng được, cần bản không cần xin phép.

“Lương Cầm, sáng sớm trên bàn chị có cái túi đồ, em thay chị để vào ngăn kéo, chị đi đâu thế?” Hứa Lương Cầm ngồi xuống, Trương Na liền quan tâm hỏi.

Hứa Lương Cầm cười cười: “Cảm ơn em, hai ngày nữa chị có việc, vừa xin phép với Lưu Kinh Lý.”

“Là chuyện trong nhà của chị à, nếu cần giúp gì thì cứ nói với em, có khi em giúp được, đừng khách khí nhé, em cũng không phải giỏi giang gì nhưng chúng ta đều là phụ nữ nên giúp đỡ nhau.”

“không có chuyện gì lớn đâu, chị có thể xử lý được, cảm ơn em vì đã quan tâm chị.” Hứa Lương Cầm nói cảm ơn lần nữa, Trương Na nhiệt tình như vậy khiến cô rất cảm động.

Trương Na vỗ tay Hứa Lương Cầm thờ dài: “Chị chú ý thân thể, đừng quá mệt nhọc nhé.”

nói xong mở máy tính ra bắt đầu làm việc.

Bởi vì mấy ngày trước Hứa Lương Cầm nói thế khiến Tống Dật Hằng rất tức giận, nhưng tức giận cũng không biết làm thế nào, vừa hay Vương Trung Minh điện cho anh hỏi chút chuyện nhỏ, anh liền lái xe qua công ty.

“anh chỉ muốn nói với chú tuần sau có rảnh thì chờ một bữa cơm với anh, chú làm gì mà chạy tới đây thế?”

“Tôi đây tất nhiên để nhìn một chút rồi. Sao, anh không muốn gặp em à?” Tống Dật Hằng ngồi trong văn phòng của Vương Trung Minh hút một điếu thuốc.

Vương Trung Minh lấy bật lửa cho anh cười nói: “không phải chú đến thăm anh, chú đến thăm Lương Cầm thì có, anh sẽ để Lưu Lực gọi cô ấy lên khi anh về công ty 4S, cho hai đứa không gian nhưng chú đừng có chơi sủng thật đấy thật nếu không trong lòng anh có bóng ma tâm lý đấy.”

“anh biến đi!” Tống Dật Hằng cười nắc nẻ một câu, vừa nghĩ có thể thấy Hứa Lương Cầm, tâm trạng anh rất thoải mái.

Vương Trung Minh cầm điện thoại gọi: “Lão Lưu à, chú để Lương Cầm lên đây một chuyến được không. Xin nghỉ phép sao? Sao chú không nói với anh? Chú thật là, sao không hỏi chuyện gì chứ, đây là công ty, phải có quy củ, không phải anh không cho cô ấy nghỉ phép, chú mau chạy nhanh hỏi lý do đi!”

Chờ Vương Trung Minh cúp điện thoại, Tống Dật Hằng nhủ mảy: “cô ấy không đi làm?”

“Ừ, nghe nói là đã xin phép trước rồi, Lưu Lực cũng không hỏi nhiều, anh vừa để chú ấy đi hỏi.” Vương Trung Minh cũng cảm thấy kì lạ, bởi vì căn cứ vào lời Lưu Lực, Hứa Lương Cầm chưa từng ý vào quan hệ với Tống Dật Hằng mà làm việc quá trốn, trên công tác cũng làm vượt mức hoàn thành nhiệm vụ, cơ hồ nếu không có bệnh thì sẽ không dùng ngày phép, lần này đột nhiên xin nghỉ thì Tống Dật Hằng lại ra đây, đúng là không khéo.

Tống Dật Hằng không nói chuyện, trong lòng cũng suy nghĩ không biết Hứa Lương Cầm có chuyện gì.

Qua 10 phút, có người gõ cửa.

“Mời vào.” Vương Trung Minh nói một câu.

Lưu Lực bước vào mang theo một cô gái.

“Vương tổng, Tống tiên sinh, đây là đồng nghiệp làm cùng phòng với Hứa Lương Cầm, tên là Trương Na, cô ấy nói cô ấy biết vì sao Lương Cầm xin nghỉ phép, nói không nên nói chỗ này nên tôi đưa cô ấy lên đây.”

“Vậy cậu ra ngoài trước đi.” Vương Trung Minh để Lưu Lực ra ngoài sau đó nhìn Tống Dật Hằng một cái, nghĩ xem anh có nên tránh một chút không.

“anh cứ ngồi đi, chuyện của Lương Cầm cũng không phải chuyện gì to lớn mà giấu giếm. Trương tiểu thư, có cứ nói đi.” Tống Dật Hằng vừa nói vừa thả khói.

Trương Na rất khẩn trương, bởi vì cô cũng không xác định được Lương Cầm có phải mang thai thật hay không, nhưng nếu Lương Cầm đi bệnh viện phẫu thuật thì cơ thể sẽ suy yếu đi nhiều, lần trước việc trộm dữ liệu kia cô thể thấy Tống Dật Hằng rất coi trọng và bảo vệ Lương Cầm, nếu Lương Cầm có đứa bé của anh ta hẳn là không thành vấn đề, nửa đời sau có thể hưởng thụ không lo âu rồi, cô cũng vì thế mà thuận buồm cũng nên.

Mặc kệ như thế nào, cô thấy gì thì sẽ nói đó, mặc dù có sai thì cũng không trách được cô.

“Chuyện là như vậy, hai hôm trước tôi vào văn phòng thấy cái túi nhỏ của Lương Cầm để trên bàn, tôi sợ chị ấy dễ dãi có thể mất nên để vào ngăn kéo cho chị ấy, kết quả lúc tôi cầm lấy thì phát hiện ra trong túi có viết tên bệnh viện chuyên về kế hoạch hóa gia đình cho mẹ và bé, tôi cũng không biết việc cô ấy xin phép ngày hôm nay có quan hệ gì với chuyện này hay không.”

Trương Na nói xong thì thấy Vương Trung Minh và Tống Dật Hằng đều nhủ mảy, sau đó Vương Trung Minh hỏi: “Khoa kế hoạch hóa gia đình là ý gì, là một nơi làm việc của chính phủ à?”

Trương Na háp tấp nói: “không phải, lúc chị dâu tôi mang thai tôi có đưa chị ấy đến đó, đến bệnh viện họ hỏi là có muốn đưa bé hay không, nếu muốn thì để vào khoa đường sản, nếu không thì vào khoa kế hoạch hóa gia đình, nhưng nếu đứa bé ít tháng thì không làm được phải đến 3-4 tháng cơ.”

Cái này không thể nói chuyện được, Vương Trung Minh lườm Tống Dật Hằng, thấy biểu hiện của anh tuy không có gì thay đổi nhưng tay cầm điếu thuốc vẫn bất động, vì thế anh để Trương Na về rồi nói với Tống Dật Hằng: “Người anh em, anh biết chú rất thích Lương Cầm, nhưng mà không đến nỗi hồ đồ quên biện pháp chứ?”

Đầu óc Tống Dật Hằng đông cứng, anh suy nghĩ có một lần anh không dùng biện pháp với cô, nghĩ tới nghĩ lui thì không thể phát hiện nổi, bởi vì nửa đêm mơ mơ màng màng khi có cảm giác đến, anh cũng chỉ ôm cô thôi, nếu cô thì toàn là kỷ an toàn của Lương Cầm mà.

cô ấy đi khoa kế hoạch hóa gia đình làm gì vậy? Nếu không muốn con của anh thì hẳn là lần du lịch anh đã làm tổn thương cô?

“Dật Hằng, chú nói gì đi chứ? Có ý kiến gì không? anh xử lý giúp chú, chú không cần ra mặt đâu.” Vương Trung Minh rất ít khi nhìn thấy bộ dáng ngu si của Tống Dật Hằng có chút không hiểu, vị phong lưu đa tình này chẳng lẽ chưa có sóng gió này à?

Tống Dật Hằng dụi thuốc lá, sau đó nhẹ giọng nói: “Lúc đó em vẫn luôn hút thuốc, không thể ảnh hưởng tới đứa nhỏ chứ?”

“Tống Dật Hằng, chú bị choáng hay sao thế? Rốt cuộc chú định thế nào? Muốn đưa nhỏ hay không? Nếu luyện tiết thì tới bệnh viện nhanh đi, không muốn thì chờ Lương Cầm làm phẫu thuật xong thì đưa chút tiền, chú cứ dài dòng như thế thì lát nữa đứa bé cũng chẳng còn đâu!” anh phòng chừng Tống Dật Hằng muốn đưa bé này, bằng không thì sẽ không cho Hứa Lương Cầm cơ hội mang thai.

Tống Dật Hằng đứng dậy theo kiểu có lò xo trên ghế số pha: “Sao lại không cần chứ, em muốn làm bố rồi! Trung Minh, anh gọi tài xế đưa em đến bệnh viện đi, tay chân em hiện giờ không hoạt động nổi.”

“Được rồi, bộ dạng này của chú mà đi anh cũng không yên tâm, anh đưa chú đi!”

nói xong hai người vội chạy ra ngoài, Vương Trung Minh lái xe ổn định, trong lòng mong mọi thứ tốt đẹp, chỉ không tới 20 phút thì đến bệnh viện mẹ và bé.

Đến hỏi khoa kế hoạch hóa gia đình, hai người chạy tới đó, thờ hồng hộc vào thang máy, cho dù không ít người tới đây nhưng Tống Dật Hằng liếc mắt một cái đã thấy Hứa Lương Cầm đang ngồi ở đó, ổn định cảm xúc xong nhưng dưới chân anh vẫn có chút không nề.

“Lương Cầm.”

Hứa Lương Cầm ngẩng đầu, há miệng nói: “Sao hai người tới đây?”

“Lương Cầm, chúng ta đi về trước có được không em?” Tống Dật Hằng vừa thấy biểu cảm này của Hứa Lương Cầm thì biết tất cả vẫn còn kíp, thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời có một cỗ máy mừng như điên hoạt động.

“Khó mà về đó, vẫn chưa xong chuyện mà, chuyện này làm sao anh biết thế?” Hứa Lương Cầm không thể không bội phục Tống Dật Hằng, việc cô đưa Trần Mĩ Nhạc đi phá thai mà anh cũng biết, nhưng ai nói với anh thế, kì lạ quá.

Lúc này Tống Dật Hằng ngồi xổm trước mặt Hứa Lương Cầm: “Lương Cầm, anh biết có những chuyện là anh không đúng, em muốn sao cũng được, nhưng mà em đừng bao giờ không muốn con của chúng ta, anh sẽ chịu trách nhiệm với hai mẹ con. Em muốn mua loại phòng nào cũng được, nếu không mua hai cái biệt thự luôn nhé? Em với anh ở một cái, bố mẹ em ở ngay cạnh giúp đỡ em, nhà đều ghi tên em, mặt

khẩu thẻ ngân hàng của anh đưa em hết, được không? anh sẽ vì hai mẹ con mà quét dọn nầu cơm.”

Mọi người ngồi bên cạnh không thể tin nổi nhìn ánh mắt đau khổ cầu xin của Tổng Dật Hằng, sau đó lại dùng ánh mắt trách cứ nhìn Hứa Lương Cẩm.

“Em nói chị gái nhỏ này, có một người đàn ông như thế sao chị còn tới đây làm gì, nhanh chóng về với người ta đi, đừng làm như vậy!” một cô bé hơn 20 tuổi không nhin được lên tiếng

cô vừa mở miệng, những người khác cũng khuyến theo, gì mà đó cũng là một sinh linh nhỏ bé, phải biết quý trọng mới đúng.

Kết cục đến vậy Hứa Lương Cẩm cũng không nhẫn tâm nói chân tướng cho Tổng Dật Hằng.

“Lương Cẩm, em tin tưởng Dật Hằng đi, nó tuyệt đối tốt với em và đứa bé, dù sao em cũng không cần đi làm, ở nhà mà dưỡng thai, tiền lương đều cho em, coi như là quà tương lai cho cháu của anh.” Vương Trung Minh cũng khuyến theo, lại thấy Hứa Lương Cẩm cũng rõ mạnh mẽ, việc này mà cũng chỉ xin nghỉ một ngày, chẳng lẽ làm phẫu thuật xong, hôm sau đi làm luôn à?

Hứa Lương Cẩm nhìn phòng phẫu thuật bên kia không có động tĩnh gì, vì thế cầm tay kéo Tổng Dật Hằng đứng lên đến chỗ cầu thang không có người.

Tổng Dật Hằng nào dám để cô dùng lực, lập tức đi theo.

“Tổng Dật Hằng, vừa rồi anh nói những lời này khiến em rất cảm động, nhưng mà xin lỗi người mang thai không phải em, em cũng không biết anh nghe tin tức từ đâu nhưng mà anh nghe sai thông tin rồi.”

Tổng Dật Hằng ngây dại: “Vậy em tới đây làm gì?”

“Với sự việc như vậy thì em không có cách nào giữ bí mật, thôi thì sẽ nói cho anh, em đưa em họ của Ngô Thừa Long đi phá thai, người mang thai là cô ấy, cô ấy không muốn người nhà và bạn bè biết cho nên Đại Long nhờ em đưa cô ấy đến đây.”

“Em họ Ngô Thừa Long? Có phải cô gái ôn ào lần đó ở nhà trọ em không?”

“Đúng, chính là cô ấy.”

“Cô ấy đối với em như thế mà em còn giúp cô ta?”

“Là em giúp Đại Long thôi, thật ra cô bé cũng đáng thương mà.”

“Cho dù là như vậy, em cũng không đi xét nghiệm thử à? Dù sao cũng tới bệnh viện rồi, chúng ta cũng nhiều lần không dùng biện pháp phòng tránh, có lẽ không chừng trúng thưởng đấy.” Trong lòng Tổng Dật Hằng vốn mừng như điên, hiện tại đột nhiên rơi bịch một cái khiến anh không chấp nhận nổi việc Hứa Lương Cẩm không mang thai.

“anh không dùng nhưng em thì có, ngoài bao cao su còn có thuốc tránh thai, anh không biết à?”

Tổng Dật Hằng nghe xong trong lòng không biết là mùi vị gì: “Về sau chó có uống, thử đó không tốt cho thân thể.”

“không cùng anh một chỗ thì dĩ nhiên em không uống rồi, thôi hai anh về đi.”

“Nếu đã tới thì cùng nhau ở lại xem thể nào đi, nếu một mình em thì không tốt lắm đâu.”

“Lát nữa Đại Long tới giúp em rồi.” không được Trần Mi Nhạc cho phép, Hứa Lương Cẩm cũng không muốn Tổng Dật Hằng tham dự vào.

“Được rồi, anh với Trung Minh về trước. Lương Cẩm, anh nói lại lần nữa, em tốt nhất nên rời khỏi Uông Tân Dương đi, anh ta không đem lại hạnh phúc cho em đâu.”

“Tổng Dật Hằng, em cũng nói lại lần nữa cho anh biết, em hiểu Uông Tân Dương hơn anh, em sẽ không rời khỏi anh ấy trừ khi anh ấy không quan tâm em!”

Tổng Dật Hằng vừa tức vừa bất đắc dĩ: “Em thật ngang bướng.”

“Em cần phải chăm sóc người bệnh, hai anh đi về thôi!”

Rốt cuộc Tổng Dật Hằng chờ tới lúc Ngô Thừa Long tới mới rời đi cùng Vương Trung Minh.

“Lương Cẩm, sao Tổng Dật Hằng tới đây?” Ngô Thừa Long không hiểu nhìn hai người ở thang máy, không nhin được hỏi Hứa Lương Cẩm.

“Tớ cũng quên hỏi, đề sau đi, Trần Mi Nhạc chắc sắp ra rồi, cậu có mua cháo trứng gà không, tuy là tiểu phẫu nhưng không thể qua loa được.”

“Có mua, nó là em tớ, tớ có thể không để ý sao.”

không lâu sau có y tá gọi người nhà Trần Mi Nhạc, hai người chạy tới.

Vương Trung Minh lái xe, thi thoảng nhìn sắc mặt khó coi của Tổng Dật Hằng: “Dật Hằng, đừng lo lắng, về sau sẽ có thôi.”

“ề sau sao? anh thấy cô ấy có cho em cơ hội sao!”

“anh thấy Hứa Lương Cẩm cũng khó xoay chuyển đấy, điều kiện chú thế này, muốn bao nhiêu cô gái trẻ tuổi xinh đẹp nào chẳng có, thế mà nó chẳng thêm để ý, anh lần lộn nhiều năm như vậy, xem như thấy truyện cổ tích đi.” anh tuyệt không khoa trương, bất kể cô gái nào chỉ cần ngủ một đêm với Tổng Dật Hằng lập tức thoát khỏi cảnh nghèo đói luôn, hơn nữa không chỉ thoát khỏi cảnh nghèo khó mà có thể làm giàu đấy.

“Chuyện gì em mặc kệ, em muốn con của em! Con gái của em!” Tổng Dật Hằng tức giận cầm hộp thuốc lá ném ra khỏi cửa kính.

“Này, chú chú ý vấn minh tí đi, chú không hút thì chú cho anh không được à? Đừng có lãng phí thế chứ.” Đồ tốt như thế mà ném ra ngoài, đúng là rõ tiếc, Vương Trung Minh cực đau lòng.

“Vì cho con khỏe mạnh, từ giờ trở đi em sẽ cai thuốc kiêng rượu, anh cũng ít hút thuốc trước mặt em, khói thuốc của người khác nguy hiểm hơn.”

“Này, Lương Cẩm người ta còn chưa muốn sinh con cho chú đâu!” Đúng là tự ki mà.

Tổng Dật Hằng cười tự tin: “Nếu không xảy ra chuyện hôm nay thì em cũng không nghĩ đến, giờ em hiểu rồi, mẹ của con em chắc chắn chạy không thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Hứa Lương Cẩm phát hiện từ khi Trần Mi Nhạc phá thai xong trở nên trầm lặng hơn, bình thường hay lớn tiếng ồn ào, bây giờ thì cả ngày một câu cũng không nói.

không phải là ý thức được tầm quan trọng của đứa bé đấy chứ, vì đứa nhỏ mà đau buồn, cứ như thế thì đáng thương lắm.

Hứa Lương Cẩm thấy quan hệ từ trước tới nay của hai cô không tốt lắm nên không cách nào khuyên Trần Mi Nhạc, chỉ có thể nấu nhiều thức ăn bồi bổ thân thể, nếu lúc cô đang làm việc thì cũng nhờ Tô Hiểu Vũ nấu hộ.

Nửa tháng sau Trần Mi Nhạc rời đi, lúc đi ném cho Hứa Lương Cẩm 3000 đồng.

"Cám ơn chị trong khoảng thời gian này đã chiều cô, tiền này tôi trả công chị với Tô Hiểu Vũ đã giúp đỡ. Nhưng tôi không chẳng vì chuyện này mà buông tha anh Tân Dương đâu, từ giờ trở đi tôi muốn cạnh tranh với chị! Hứa Lương Cẩm, tôi khuyên chị một câu, tốt nhất là chia tay sớm đi, chị với anh Tân Dương không có kết quả đâu!"

"Có kết quả hay không không cần cô phải nói, về sau cô ít đùa nghịch rồi đến nơi của tôi gây họa là được." Ý của cô là chỉ Trần Mi Nhạc trước mặt Quách Mộng Thanh nói cô thích Uông Tân Dương, tiền này không cần mới là ngu, Trần Mi Nhạc tính tiền thư, nếu có mà không nhận thì sí nhục sĩ diện của cô ta quá, chờ Hiểu Vũ về thì cô với cô ấy mỗi người một nửa là xong.

Trần Mi Nhạc hiểu rõ ý của Hứa Lương Cẩm, nghĩ nghĩ mới nói: "Tôi vẫn nói câu kia, chị sớm chia tay với anh Tân Dương đi, càng sớm càng ít bị tổn thương, bằng không thì chị sẽ lấy nước mắt sống qua ngày đấy!"

"Chúng ta cứ chờ xem." Hứa Lương Cẩm không thêm khách khí nữa.

Trần Mi Nhạc hừ lạnh một tiếng rồi xoay người mở cửa rời đi.

Trần Mi Nhạc đi rồi, Hứa Lương Cẩm cũng có thời gian hẹn hò với Uông Tân Dương. Uông Tân Dương cảm khái: "Cảm giác giống như lâu lắm không gặp nhau vậy, Lương Cẩm nhìn em xinh đẹp hơn rồi."

"anh nói khoa trương quá, chẳng qua chỉ có 2 tuần không gặp thôi mà."

"anh không nói dối đâu, cảm giác không giống nhau chút nào, em tựa như tự tin hơn, nói chuyện cũng cởi mở vui vẻ hơn nhiều, xem ra tốt hơn rất nhiều, chẳng trách em ảnh hưởng không nhỏ tới Tống Dật Hằng. Nửa tháng nay em bận gì thế, ngay cả thời gian ra ngoài cũng chẳng có vậy?"

Hứa Lương Cẩm uống một ngụm nước rồi nói tránh đi: "anh không nói thì em quên, không phải anh muốn gặp mặt Tống Dật Hằng sao? Em có gọi cho anh ấy mấy lần thì anh ấy nói bận việc, việc gấp mặt có chút khó khăn, anh chờ nhé."

"Chờ là được thôi nhưng mà phải nắm chắc thời gian thế nào, hay là giữa tuần đi." Uông Tân Dương lập tức dỗi sự chú ý, không hỏi nửa tháng nay Hứa Lương Cẩm làm gì.

"Em biết rồi."

Hai người im lặng một lúc, Uông Tân Dương mới cân nhắc nói: "Lương Cẩm, tuy rằng chúng ta ở bên nhau không lâu nhưng từ nhỏ đã quen biết nhau, anh nghĩ có khi nào chúng ta nên tính đến chuyện kết hôn không?"

Hứa Lương Cẩm có chút giật mình: "Sao anh gấp thế?"

"Cũng không riêng mình anh đâu, bố mẹ anh đang rất sốt ruột, em đừng để ý những lời trước đó của mẹ anh, anh nhất định sẽ nghĩ cách mua nhà ở, hơn nữa anh cũng biết chúng ta luôn hợp với nhau trên mọi phương diện, phải không em?"

"anh thật sự muốn kết hôn với em à?" Hứa Lương Cẩm không xác định hỏi.

Uông Tân Dương cười: "Cái này còn giả sao? Em xem ngày đó anh đưa em về ra mắt bố mẹ, sau đó bố mẹ anh còn chạy ngược xuôi hỏi han các thứ, ành cưới anh cũng tính đến rồi."

“Ành cưới anh cũng tìm rồi á?"

"Đúng vậy, chọn khá kĩ lưỡng, tiền đặt cọc anh cũng đặt rồi, hẹn thời gian vào tuần sau có thể đi chụp, trước chụp trong studio sau đó sẽ chụp ngoại cảnh."

Hứa Lương Cẩm không nói gì.

"Lương Cẩm, em không vui sao?"

"không phải, em cảm thấy quá đột ngột, hơn nữa anh cũng không nói với em một tiếng."

"anh muốn cho em bất ngờ, nếu em cảm thấy không thoải mái thì em chọn studio, tiền đặt cọc khỏi cần luôn." Uông Tân Dương vui vẻ nói.

Hứa Lương Cẩm lắc đầu với Uông Tân Dương: "không cần thay đổi, anh chọn thì cứ vậy đi."

Sau đó hai người đi bộ một lúc rồi Uông Tân Dương đưa Hứa Lương Cẩm về chỗ trọ.

Nằm dài trên giường, Hứa Lương Cẩm nhìn trần nhà đến gần người đến tận lúc bụng kêu gào thì mới đứng lên.

không cần suy nghĩ nhiều, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Qua hai ngày, Hứa Lương Cẩm quyết định hẹn Uông Tân Dương.

"Lương Cẩm, anh cũng đang muốn tìm em đây, tối hôm nay chúng ta đi nhà hàng Tây ở phố đi bộ đi."

"Sao anh lại chọn nơi đất như vậy chứ?" Hứa Lương Cẩm không hiểu nổi vì sao Uông Tân Dương mời đi ăn ở đó.

Uông Tân Dương ở bên kia cười nói: "Có chuyện vui tất nhiên phải ăn tiệc to rồi, mặt khác anh cũng có chuyện nói với em."

Hứa Lương Cẩm không hỏi nhiều, cùng Uông Tân Dương hẹn thời gian rồi tiếp tục làm việc.

6 giờ hai người ngồi vào ghế đối diện nhau, Uông Tân Dương đề Hứa Lương Cẩm chọn món.

"Chuyện gì mà anh vui vậy, điều gì khiến anh chạy tới nơi này tiêu tiền như rác thế?" Hứa Lương Cẩm đùa nói.

Uông Tân Dương uống một ngụm nước ấm, trong mắt không giấu được sự vui mừng: "Hôm nay anh nghe được một tin từ hiệu trưởng, lần này anh nhất định lên làm giảng viên!"

Hứa Lương Cẩm ngạc nhiên: "Đây là thật sao?"

"Đương nhiên là thật rồi, thông báo cũng đã đóng dấu rồi, không những thế ngay cả phó giáo sư cũng không phải là sự xa vời nữa."

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao hiệu trưởng của anh lại chuyển thái độ như thế?" Hứa Lương Cẩm rất khó hiểu,

"anh cũng không rõ lắm, có thể Hội Hạnh Phúc đem lại tiếng vang, chắc ông ấy cũng nhìn ra giá trị cũng như tầm ảnh hưởng của anh." Uông Tân Dương không giấu nổi sự cao hứng.

"Vậy thì chúc mừng anh nhé." Hứa Lương Cẩm cảm ly rượu hướng tới Uông Tân Dương chúc.

Uông Tân Dương lập tức chạm cốc với Hứa Lương Cẩm, cả người đều có tinh thần, hai người cười nói không dứt.

Ăn xong, Hứa Lương cảm đi vệ sinh, lúc trở về nói: "không phải trong lúc gọi điện anh nói có việc khác nữa sao, là chuyện gì vậy?"

Vừa nhắc tới chuyện này gương mặt đang tươi cười của Ông Tân Dương xụ xuống không ít: " Việc này không nên nói ở đây, lát nữa anh đưa em về nhà trọ rồi nói."

"Vậy cũng được." Hứa Lương Cảm không ý kiến.

Sau đó Ông Tân Dương gọi phục vụ ra tính tiền, ra khỏi nhà hàng thì lái xe đưa Hứa Lương Cảm về.

Sau khi xuống xe, hai người lên tầng, Hứa Lương Cảm hỏi: "anh nói muốn đến nhà em thì quyết luôn đi, tốt nhất là đưa anh cưới luôn, nếu không em sợ bố mẹ em không vui."

Ông Tân Dương không trả lời, đến tận lúc mở cửa phòng, lúc mở đến thì xoay người mang về mặt khó xử nhìn Hứa Lương Cảm: "Lương Cảm, thật ra anh muốn nói với em là chuyện này, bởi vì anh lên chức nên bận rộn khá nhiều, đến nhà em cùng với việc chụp ảnh cưới phải kéo dài một thời gian nữa, hi vọng em hiểu cho anh, hiện tại anh đang trong giai đoạn vào sinh ra tử."

"Vậy kéo dài tới khi nào?" Hứa Lương Cảm hỏi.

Ông Tân Dương trầm mặc một lúc: "Cái này khó nói lắm, sau khi anh nhận công tác chắc chắn sẽ phát sinh nhiều vấn đề, lượng công việc cũng tăng lên nhiều, sợ là trong thời gian ngắn không thể kịp được."

Hứa Lương Cảm thờ dài một hồi, cúi đầu không nói gì.

"Lương Cảm, em đừng quá đau khổ, anh...." Ông Tân Dương nói đến chữ "anh" thì nghẹn không nói được nữa.

"Tân Dương, từ sơ trung em luôn âm thầm thích anh, đến bây giờ cũng phải 10 năm rồi, em thật sự chưa bao giờ hi vọng anh có thể đáp lại tình cảm của em mà trong lòng em cũng coi anh như một giấc mộng xa vời. Vậy mà nay giấc mộng tan nát, nếu em không hiểu sai thì ý vừa rồi của anh là muốn chia tay với em đúng không?" Hứa Lương Cảm tuy hỏi nhưng giọng đã mang theo sự chắc chắn.

Đôi mắt với sự bình tĩnh của Hứa Lương Cảm, ánh mắt Ông Tân Dương hiện ra sự xấu hổ "anh rất xin lỗi em, Lương Cảm, anh đã sớm muốn nói với em nhưng không nỡ làm em tổn thương cho nên vẫn kéo dài, đương nhiên anh cũng muốn hai chúng ta tiến triển hơn. Nhưng anh thật sự không còn cách nào khác, anh chỉ luôn coi em là bạn tốt, đôi khi là em gái, anh đã cố gắng nhưng không nảy sinh được tình yêu nam nữ với em, thật sự rất xin lỗi em!"

"Tổng Dật Hằng đã hứa hẹn điều gì với anh?" Hứa Lương Cảm đột nhiên hỏi.

Ông Tân Dương không tự chủ được giật mình: "Em nói gì thế, sao anh không hiểu?"

"Tân Dương, đã đến mức này rồi, chúng ta nên thẳng thắn với nhau một chút."

Ông Tân Dương thấy Hứa Lương Cảm có vẻ như đã biết trước tất cả, ngược lại trở nên tức giận nói: "Có phải Tổng Dật Hằng nói hết cho cô nghe không? Còn cái gì mà muốn tôi che giấu không làm tổn thương cô? Kết quả anh ta luôn xưng là anh hùng mà chửi bới tôi. Lương Cảm, tôi vẫn luôn muốn để cô gạt dây Tổng Dật Hằng nhưng cô chẳng có tiến triển gì cả, tôi cũng không nói gì nhiều, chỉ một chữ nhận thôi, lúc này Tổng Dật Hằng tới tìm tôi, không nghĩ tới anh ta còn lưu luyến cô, anh ta nói anh ta đồng ý đầu tư vào trường học của tôi, nói chuyện với hiệu trưởng về tôi, cam đoan với tôi là đường công danh thuận lợi. Điều kiện là tôi phải rời khỏi cô nhưng không thể đột ngột được mà phải từ từ làm, ai biết được là anh ta bội bạc trước, thế mà bây giờ bới đen lên người tôi!"

Hứa Lương Cảm nghe những lời càng ngày càng tức giận của Ông Tân Dương mà cũng giận lây: "Tân Dương, anh nên yên tĩnh một chút, Tổng Dật Hằng không nói gì với em cả, từ lúc đi du lịch về em cũng chưa gặp anh ấy."

"Vậy.... vậy sao em biết được?" Ông Tân Dương tròn tròn mắt.

không đợi Hứa Lương Cảm nói, chuông cửa reo lên, hai người đứng trong phòng khách không động dậy.

Chuông cửa không ngừng vang lên, Hứa Lương Cảm chuẩn bị đi qua, chỉ là cô chưa kịp cất bước thì hai phòng bên cạnh đều mở ra.

Tô Hiểu Vũ với Ngô Thừa Long đều ở đây, họ không ra mà thôi.

"Áy, hai người đang ở đây, tớ cứ nghĩ hai người vào trong phòng nói chuyện rồi nên ra ngoài mở cửa." Tô Hiểu Vũ lúng túng giải thích.

"Tớ cũng cho là như vậy." Ngô Thừa Long chạy ra mở cửa.

Đứng là không nên ra ngoài mà, chuyện xấu sẽ truyền ra ngàn dặm cho mà xem, sao cô mỗi lần gặp xui xẻo đều bị người khác nhìn thấy!

Hứa Lương Cảm bắt đầu dĩ nghĩ, sau đó thấy sau lưng Ngô Thừa Long là Tổng Dật Hằng thì bật cười: Tới đúng lúc lắm, giải quyết luôn tại đây đi!

"Lương Cảm, sao em không nghe anh giải thích đã cúp điện thoại rồi?" Tổng Dật Hằng bước vào thấy Ông Tân Dương thì biết chuyện bại lộ rồi.

"Tân Dương, lúc em vào nhà vệ sinh đã gọi điện cho Tổng Dật Hằng, em chỉ hỏi anh ấy có những tay vào chức danh của anh hay không thôi, anh ấy cũng phủ định nhưng em khẳng định hai người đã lấy em ra làm giao dịch."

"Lương Cảm, chuyện này chúng ta nói riêng có được không em?" Tổng Dật Hằng muốn kéo Hứa Lương Cảm về phòng.

Hứa Lương Cảm bắt tay Tổng Dật Hằng, vẫn nhìn Ông Tân Dương: "Tân Dương, em cũng nói cho anh một chuyện, thật ra em chưa giúp anh gọi cho Tổng Dật Hằng, em nói không gọi được cho anh ấy hay là anh ấy không có thời gian, tất cả là dối anh thôi."

"Tại sao em phải làm như vậy, tôi thiếu lúc chúng ta ở bên nhau, anh vẫn luôn đối xử tốt với em mà, sao em lại gạt anh hả!" Lần này đến phiên Ông Tân Dương giật mình.

"Tại vì em không muốn anh bị Tổng Dật Hằng nắm bóp, không muốn để anh ấy vì em mà lợi dụng anh, lần đầu tiên anh gặp anh ấy, không phải anh nói anh không thật sự muốn em ở cùng một chỗ với anh ấy sao? Tân Dương, em chỉ muốn biết kế hoạch ban đầu của anh là gì?"

Ông Tân Dương chuyển mắt tới nơi khác, thấy ánh mắt phẫn nộ của Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long, vì thế đành phải nói nhỏ: "Làm gì có kế hoạch ban đầu, em suy nghĩ nhiều rồi."

"Em không suy nghĩ nhiều đâu, anh có thể gặp Tổng Dật Hằng hẳn là ngoài ý muốn, anh phát hiện ra giá trị lợi dụng của anh ấy rồi thì anh sẽ làm gì nhỉ? Tân Dương, không có một thằng đàn ông nào hào phóng khi thấy một người khác giỏi ở cùng với bạn gái mình, nhất là hành động của Tổng Dật Hằng với em nữa, anh chẳng những không tức giận mà càng muốn anh ấy chú ý tới em nhiều hơn, tuy anh cố gắng không để em khó xử nhưng mà giấu đầu hở đuôi, em đâu phải ngu dốt!"

Hứa Lương Cảm bình tĩnh nói, thấy mặt Ông Tân Dương càng trắng bệch, cô lại nói tiếp: "Việc này chỉ có thể nói từ ngày hai chúng ta quen nhau, anh cần bản chẳng có tình cảm gì với em cả cho nên em muốn hỏi anh, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến cho anh phải lợi dụng người con gái ngưỡng mộ mình hơn 10 năm? Chẳng lẽ ngay cả tình cảm bạn bè bình thường cũng không khiến anh quan tâm sao?"

Ông Tân Dương như bị chọc tức, cảm xúc bộc phát, anh hung hăng nhìn Tổng Dật Hằng một cái sau đó nhìn Hứa Lương Cảm: "Muốn biết vì sao hả? Tôi nói cho em biết, là vì em không biết tự ái. Quách Mộng Thanh vì thắng này mà đã tôi, tôi khuyên em đừng có lui tới với nó làm gì, em cứ hết lần này tới lần khác đi nhớ thương nó, không phải vì nó có vài đồng bạc dơ bẩn sao? Em luôn miệng nói thích tôi, kết quả chẳng phải thấy tôi sáng mắt lên mới leo lên giường nó sao? Đây là cái thích mà em nói sao? Tôi không chịu nổi nữa, Ông Tân Dương tôi đã nhận một con hàng đã dùng rồi, tuyệt đối không muốn nhận thêm cái nữa, hơn nữa lại buồn cười ở chỗ là cũng bị một thằng đàn ông chơi qua!"

Ông Tân Dương vừa dứt lời thì Tổng Dật Hằng vọt tới, trực tiếp xốc quần áo anh ta lên: "Ông Tân Dương, tôi đã đồng ý bảo vệ con đường công danh của anh, nhưng anh cũng phải bảo vệ thân thể đi dạy học nữa, đúng không?"

Hứa Lương Cảm chạy đến đẩy Tổng Dật Hằng ra, sau đó không dám tin nhìn người đàn ông trước mặt cô, đây là người con trai nho nhã hiền lành cô từng quen ư? Là Tân Dương mà khi cười tươi không khác nào ánh mặt trời mùa hạ ư? Đây là người mà cô luôn nhưng nhớ suốt 10 năm ư?

"Lương Cảm, nếu em không tham tiền thì sẽ không cùng một chỗ với Tổng Dật Hằng, như vậy chúng ta sẽ luôn đi tiếp con đường với nhau, càng không phải lâm vào hoàn cảnh ngày hôm nay!" Ông Tân Dương

vẫn sợ Tổng Dật Hằng, thái độ thu liễm đi nhiều.

"Rất cuộc anh có ý gì, nói lại cho em nghe!" Trong giọng nói Hứa Lương Cầm mang theo sự tức giận.

"Chuyện đơn giản mà, Quách Mộng Thanh biết em ở cùng với anh ta thì tôi tìm tôi, cô ta nói điều kiện với tôi, để tôi đoạt em lại, sau đó chờ em hoàn toàn tin tưởng thì tôi sẽ ngó ý kết hôn với em, như vậy em vừa không thể cùng một chỗ với Tổng Dật Hằng, đồng thời thể diện cũng mất hết! Chỉ không nghĩ tới Tổng Dật Hằng còn lưu luyến em, sống chết không buông tay, mà đến khi đến nhà anh ta tôi mới nhận ra núi này cao còn có núi cao hơn. Dưới sự so sánh thì Tổng Dật Hằng làm việc có sự chắc chắn hơn, tôi cũng không muốn thương hại em nhưng em thông minh đoán được thì tôi cũng không còn cách nào."

Hứa Lương Cầm nghe xong mà mơ hồ, sao còn có chuyện của Quách Mộng Thanh nữa, cô nghĩ cô gái này đã sớm tuyệt vọng rồi đấy. "Vì sao Quách Mộng Thanh lại nói điều kiện với anh? Tại sao anh phải nghe cô ta?"

Uông Tân Dương cười lạnh: "Tôi thật sự không rõ vì sao em thích tôi, em không hiểu những chuyện phát sinh xung quanh em không phải vì ai đó sao? Chuyện Quách Mộng Thanh xảy ra như thế nào em không cần hỏi tôi, trực tiếp hỏi anh ta đi!"

Uông Tân Dương nói xong chỉ thẳng Tổng Dật Hằng đang đứng bên cạnh Hứa Lương Cầm!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Hứa Lương Cầm nghiêng người nhìn Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng giữ chặt tay cô: "Lương Cầm, anh vốn muốn nói hết với em những chuyện này. Bỏ của Quách Mộng Thanh là Phó hiệu trưởng trường Uông Tân Dương!"

Khó trách Uông Tân Dương chịu đựng chuyện Quách Mộng Thanh tổn thương anh ta, hóa ra lui tới lui đi đều vì công danh mà thôi.

"Làm sao anh biết được?" Hứa Lương Cầm hỏi.

"Lúc đó anh có nói với em là sẽ quyền góp cho Hội Hạnh Phúc một chút cơ sở vật chất, sau đó gặp mặt đối phương thì mới biết đó là bỏ của Quách Mộng Thanh đang là phó hiệu trưởng phụ trách việc đầu thầu, lúc trước ông ấy là người luôn tài trợ cho Hội Hạnh Phúc."

"anh nói Quách Mộng Thanh làm cho bỏ cô ta thu hồi tài trợ, sau đó dùng đường công danh mà uy hiếp Uông Tân Dương trả thù tôi sao? anh đã phát hiện ra sự thật, dùng giá cao hơn để Uông Tân Dương vui vẻ chia tay với tôi?"

Khó trách Uông Tân Dương muốn kết hôn với mình thì đột nhiên thay đổi chủ ý thì ra Tổng Dật Hằng ra mặt.

"Chuyện cơ bản là như vậy." Tổng Dật Hằng nhìn chăm chăm Hứa Lương Cầm, sợ cô không chịu nổi đã kích này.

Hứa Lương Cầm cười ra tiếng: "Các người thật biết lợi dụng cơ hội, cho rằng tôi là con ngu không có đầu óc? Chẳng lẽ các người không thử nhìn lại xem tôi có cảm thấy chuyện không thích hợp sao? không phải tôi không có cảm giác, chỉ là tôi không muốn biết chân tướng mà thôi. Các người đi đi, ai tôi cũng không trách, Tân Dương, về sau Hội Hạnh Phúc tôi không đến nữa, chúc anh một đường công danh thuận lợi."

Lúc này Uông Tân Dương khôi phục lý trí: "Lương Cầm, anh sai rồi, anh rất xin lỗi em, đối với em anh không còn cách nào khác, bố mẹ anh đều trông cậy anh để nở mày nở mặt, bọn họ khổ như vậy cũng vì anh, anh cũng muốn họ có cuộc sống tốt hơn. anh cũng phù hợp với tiêu chuẩn lên chức, nhưng chỉ một chút nữa thôi, anh so với những đồng nghiệp khác đã quá lạc hậu rồi, anh không đứng dậy nổi, anh không muốn cả đời là trợ giảng!"

"anh đi đi, tôi không còn gì để nói với anh." Hứa Lương Cầm nói với tình.

Uông Tân Dương nhìn Hứa Lương Cầm, thấy cảm xúc của cô không tệ, cũng không đòi Tổng Dật Hằng thất hứa với mình, liền xoay người rời đi.

"anh cũng đi đi." Hứa Lương Cầm chưa từng nhìn Tổng Dật Hằng.

"Lương Cầm, anh biết anh không nên gạt em, nhưng anh sợ khi em biết sự thật rồi sẽ đau khổ, em đừng trách anh."

"một thời gian dài anh luôn ám chỉ với tôi đừng nên tin Uông Tân Dương mà tôi luôn một mực nói tôi hiểu anh ta hơn anh, cũng luôn cho anh một cơ hội để anh nói chân tướng nhưng anh chưa từng nói! anh chỉ nói tôi đầu óc mơ màng! Tôi vẫn không giúp Uông Tân Dương tìm anh, không muốn để anh tham gia vào chuyện này, tôi muốn biết rốt cuộc Uông Tân Dương có kế hoạch gì, nếu thật sự anh ta muốn cùng một chỗ với tôi, anh cảm thấy tôi sẽ lên giường với anh sao? Tôi còn nói với anh, trừ khi Uông Tân Dương không quan tâm tới tôi nữa, nếu không thì tôi sẽ không rời khỏi anh ta, đó là bởi vì tôi biết khi anh ta đạt được mục đích anh ta sẽ rời khỏi tôi. Cứ coi như lúc trước tôi không biết mục đích của anh ta là gì. Hôm nay đường công danh của anh ta tốt rồi, tôi biết chắc chắn anh ta sẽ chia tay với tôi bởi vì anh đã giúp anh ta hoàn thành mục tiêu cho nên tôi không cần diễn với các người nữa!"

"Lương Cầm, em đừng thương tâm, về sau anh chắc chắn sẽ không giấu em bất cứ chuyện gì, anh nhất định sẽ cùng em thương lượng trước, em tha thứ cho anh một lần đi." Tổng Dật Hằng cầm tay Hứa Lương Cầm.

"Hôm nay tôi mệt rồi, anh về trước đi, có chuyện gì để sau hãy nói." Hứa Lương Cầm tránh ra, không để Tổng Dật Hằng động vào mình.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Hứa Lương Cầm, Tổng Dật Hằng bắt đầu đi đi về.

"Lương Cầm, tớ tìm người giáo huấn tên họ Uông kia nhé? Mẹ nó, bình thường già bộ nghiêm cẩn, kết quả thì bản không khác nào những kẻ khác, thật sự là đáng đánh đòn!" Ngô Thừa Long càng nghĩ càng tức.

Tô Hiểu Vũ kéo Hứa Lương Cầm qua rồi nói với Ngô Thừa Long: "Tổng Dật Hằng sẽ giáo huấn tốt hơn cậu nhiều, cậu gây sát thương thì có lợi gì, đến lúc đó người ta thăng chức thì vẫn thăng chức thôi. Cậu mau về phòng nghỉ đi, tớ nói chuyện với Lương Cầm chút."

nói xong liền kéo Hứa Lương Cầm vào phòng ngủ.

"Lương Cầm, tớ phát hiện lúc bình thường nhìn cậu khá mơ hồ, nhưng đến thời khắc mấu chốt thì cậu tỉnh táo hơn ai hết, may mà cậu có sự đề phòng với thằng khốn Uông Tân Dương, bằng không không biết Quách tiện nhân sẽ hại cậu thành dạng gì, nhất định Quách tiện nhân sẽ tới phá đám hôn lễ của cậu cho mà xem!" Nghĩ đến lần trước Hứa Lương Cầm đề cập đến vụ anh cưới, Tô Hiểu Vũ thấy khả năng này rất lớn, hận nghiền răng, đúng là muốn gọi người đi đánh Uông Tân Dương một trận, ngay cả Quách Mộng Thanh có cũng muốn đánh chết.

Hứa Lương Cầm ngây ngốc ngồi trên giường chẳng nói gì, nước mắt cứ lăn dài trên má.

"Lương Cầm, cậu sao thế?" Tô Hiểu Vũ lập tức lo lắng, Hứa Lương Cầm vừa rồi rất bình tĩnh, sao đột nhiên lại khóc.

"Hiểu Vũ, tớ thăm mền anh ấy tận 12 năm, cũng không phải nói thăm mền được nữa, là đơn phương bởi vì Uông Tân Dương biết tớ thích anh ấy. Khi nằm mơ tớ cũng mơ sẽ kết hôn với anh ấy, có thể vui vẻ mỗi ngày. Từ lúc anh ấy muốn hẹn hò với tớ tới nay, tớ không có lúc nào là không chờ giấc mộng này thành sự thật, tớ biết anh ấy không thật lòng muốn hẹn hò với tớ nhưng tớ không nghĩ sự thật lại bi đát tới vậy, trong lòng tớ còn giải vây cho anh ấy, nghĩ anh ấy có lý do. Hóa ra anh ấy vì lợi ích của bản thân, lại có thể không từ thủ đoạn vui đập tình cảm 12 năm của tớ dành cho anh ấy, đây chính là người con trai tớ thích sao?"

Hứa Lương Cầm nói xong thì khóc hu hu như đứa trẻ, giờ Tô Hiểu Vũ mới hiểu không phải Hứa Lương Cầm không thương tâm mà Hứa Lương Cầm luôn chịu đựng tất cả mọi thứ, vì thế cô cũng khó chịu theo.

"không có chuyện gì đâu, Lương Cầm, đừng khóc, tên khốn Ông Tân Dương rồi sẽ có gặp báo ứng, may là còn có Tổng Dật Hằng để dựa vào!"

"anh ta càng không phải là người tốt! Đường như tớ rất ngốc, đã thế còn lên giường với tớ nữa, còn để tớ trên anh ta!"

Hứa Lương Cầm nhếch miệng khóc lớn nói ra những lời này, Tô Hiểu Vũ xùy xùy nở nụ cười: "Cậu đang đau khổ mà vẫn đùa với tớ được cơ đấy!"

Lúc này Hứa Lương Cầm gạt nước mắt: "Là tớ cảm thấy không đáng, tình cảm nhiều năm bị hủy hoại như thế."

"Phát hiện ra con người thật của anh ta cũng là chuyện tốt, về sau đừng ngờ ngẩn nhìn bề ngoài nữa nghe chưa!"

Hứa Lương Cầm gạt đầu, hai người tiếp tục nói chuyện đến tận nửa đêm thì Tô Hiểu Vũ mới về phòng của mình.

Rạng sáng Hứa Lương Cầm mơ màng tỉnh dậy muốn đi làm, nhìn di động mới phát hiện tin nhắn của Tổng Dật Hằng nói đã thay cô xin nghỉ phép hai ngày, dặn cô giữ gìn sức khỏe.

Xuống giường đi vệ sinh rồi mở màn ngủ tiếp, không ngờ chuông cửa cứ reo mãi, hơn nữa là những tiếng kéo dài liên tiếp, cơ bản người ần không có ý định buông tha.

"Đứa nào, con nào ần, đứng ần nữa, sáng sớm muốn chết à?" Ngó Thừa Long mắng mỏ, dụi mắt tỉnh khi mở cửa sẽ mắng đứa đó một trận, Tô Hiểu Vũ cũng không khá hơn thờ phỉ phò đứng trước cửa phòng mình, tính xem đứa đó là đứa nào.

"Mi Nhạc, sao em tới đây?" Ngó Thừa Long tức giận cũng không xả nổi bởi vì người tới là đứa em thân yêu Trần Mi Nhạc của mình.

"Hứa Lương Cầm ở đây không?" Trần Mi Nhạc trực tiếp đi vào.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Hứa Lương Cầm hỏi.

Tô Hiểu Vũ cũng không có tính tình tốt lắm: "Sáng ra đã vội vội vàng vàng chạy tới đây, không phải mang bầu nữa chứ? Tôi nghĩ cô nên có trí nhớ dài dài tí."

Trần Mi Nhạc trừng mắt liếc Tô Hiểu Vũ một cái rồi nhìn Hứa Lương Cầm: "Tôi tới đây để nói một sự kiện, tôi với anh Tân Dương chuẩn bị kết hôn, ngày định là vào 20 tháng sau, địa điểm cụ thể thì đợi tôi nói với anh tôi cho nhé, hoan nghênh các người tới tham dự nhé."

"Mi Nhạc, em điên rồi, em có biết Ông Tân Dương là loại người gì không, anh ta vừa lừa gạt Lương Cầm xong, em đứng đi vào vết xe đổ!" Ngó Thừa Long là người nhay ra phản đối đầu tiên.

Còn Hứa Lương Cầm và Tô Hiểu Vũ thì ngây ngốc đứng đó, hôm qua mới ở đây chia tay, hôm nay có đối tượng kết hôn luôn rồi, Ông Tân Dương có phải điên rồi hay không?

"anh à, anh không cần nói nữa, giao ước giữa Quách Mộng Thanh và Ông Tân Dương em đã biết lâu rồi."

nói đến đây Trần Mi Nhạc nhìn Hứa Lương Cầm: "Lúc sắp đi tôi đã nhắc nhở chị rồi, chính là chị không nghe lời khuyên của tôi đó."

Bây giờ đang rộ mốt ám chỉ xong hứa hẹn đây bắt ngờ à? Hứa Lương Cầm không quan tâm tới sự nhắc nhở của Trần Mi Nhạc, cô càng muốn biết chuyện hơn: "cô làm sao mà biết ước định của bọn họ?"

"Chị nghĩ rằng tại sao tôi phải nói cho Quách Mộng Thanh biết là chị thăm mền Ông Tân Dương? Bởi vì lúc ấy cô ta tới tìm tôi hỏi chuyện về chị, muốn chị rời khỏi tên họ Tổng đấy, sau lại hứa hẹn sẽ giết giấy tôi với Ông Tân Dương nhưng về sau Ông Tân Dương lại cùng một chỗ với chị, điều hiển nhiên là tôi phải tìm lời giải thích từ cô ta, cô ta không còn cách nào đành nói tình hình thực tế cho tôi biết, sau đó tôi cũng nói với Ông Tân Dương, anh ấy cũng không từ chối tôi, chỉ là trước đó vài ngày tôi nhận ra có vài điểm không ổn nên kéo dài thời gian thôi, chuyện đó tốt nhất mấy người không lên làm mồm! Hứa Lương Cầm, tôi có ưu thế mà chị không bao giờ sánh bằng, bởi vì chị chưa bao giờ biết Ông Tân Dương cần nhất là điều gì, đương nhiên chị cũng chẳng có điều kiện mà trợ giúp anh ấy, ngoại trừ Tổng Dật Hằng!"

Thế giới này thật kì diệu, Ông Tân Dương, Trần Mi Nhạc - những người này thật vi diệu, đúng là một lũ bất bình thường! Giờ thì Hứa Lương Cầm biết hóa ra cô là người dẫn dắt, còn tranh thủ tình cảm cái gì? Tất cả mọi người đang vì tình cảm của riêng cô mà tranh thủ, nghĩ đáng thương hơn là những lời nói của Quách Mộng Thanh với cô rất đúng, quả thật cô không phải chiến sĩ tốt!

"Ài mà quán được chuyện hư hỏng của nhà cô? Tôi thấy Ông Tân Dương với cô ở một chỗ với nhau cũng rất xứng, còn có chuyện phá thai nữa cơ mà, chúng tôi ước gì anh ta biết hết!" Tô Hiểu Vũ nói xong lườm Trần Mi Nhạc một cái.

"Mi Nhạc, em suy nghĩ chút đi, Ông Tân Dương không phải là người đáng tin đâu em." Ngó Thừa Long vẫn cố khuyên Trần Mi Nhạc.

"Em đã quyết định rồi, hôm nay hai nhà bọn em đã gặp mặt nhau, em còn nhiều việc lắm, em đi trước đây."

Trần Mi Nhạc đi rồi, Tô Hiểu Vũ thở dài một hơi: "Tình tiết này mà chuyển thành phim truyền hình thì hay phải biết. Lương Cầm, thì ra Ông Tân Dương luôn lấy cậu ra làm lớp dự phòng, đúng là không phải người mà!"

Hứa Lương Cầm cũng cười khỏ: "Cậu nói dễ nghe thế, thật ra tớ ngay cả bánh xe dự phòng cũng không bằng, nhiều lắm là cái cờ lê thôi, người ta đối vò xe thì cần cái này để chỉnh sửa lốp cho tốt mà đi."

"Ví dụ của cậu phong phú phết." Tô Hiểu Vũ và Ngó Thừa Long đều nở nụ cười.

Gần trưa Tổng Dật Hằng đến, còn mang theo 7, 8 hộp đựng đồ ăn. Hứa Lương Cầm ần, Tô Hiểu Vũ và Ngó Thừa Long cũng không khách khí, ần như hổ đói, không hổ là nhà hàng lớn, cực ngon!

"Lương Cầm, em ần chút cơm đi." Tổng Dật Hằng đẩy cửa phòng Hứa Lương Cầm ra, lại nhẹ nhàng đóng cửa ngồi vào bên giường nhìn người đang nằm.

"anh còn tới đây làm gì, tôi không muốn nhìn thấy anh!"

"Em ần xong cơm anh lập tức đi, buổi tối đưa cơm Tây cho bọn em, vì Ông Tân Dương mà em khất khe với thân thể của mình vậy sao, đáng giá sao?"

Hứa Lương Cầm ngồi dậy: "không phải tôi khất khe với bản thân mình, tôi không nghĩ Ông Tân Dương đã cầu kết với Trần Mi Nhạc, anh ta cơ bản cũng không thích Trần Mi Nhạc thì tại sao phải kết hôn với cô ta, có phải có âm mưu gì không?"

Tổng Dật Hằng sửa tóc giúp Hứa Lương Cầm, cười nói: "Theo anh thấy nếu trong nhà Trần Mi Nhạc không có tiền có thể thì chắc chắn Ông Tân Dương sẽ không kết hôn với cô ta đâu."

"anh nói cũng có lý, trong nhà Trần Mi Nhạc đúng là có tiền nhưng không có quan hệ mà."

Hứa Lương Cầm nghiêng đầu nhìn Tổng Dật Hằng: "không phải anh đã đồng ý đảm bảo chức danh của anh ta sao, anh ta còn cần tiền làm gì?"

"Có người nào sợ nhiều tiền không? nói sau nhé, anh có nói bảo vệ anh ta trắng chức nhưng cũng không nói là anh ta có thể ngồi vào đó được bao lâu!"

Hứa Lương Cầm lập tức hỏi: "Chẳng lẽ anh còn có thể để Ông Tân Dương lên làm giảng viên rồi vẫn kéo xuống được?"

"Cái này thì có gì đâu, người đàn ông của em không chuyện gì là không làm được, bọn họ đối xử với em như vậy, anh sẽ không buông tha đâu!"

"anh đừng có mà giết người phóng hỏa, tôi còn muốn để phúc đức cho con tôi."

Tổng Dật Hằng cười lạnh: "Giết người phóng hỏa ư? Cái này thấp quá, anh sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết!"

Nhìn khuôn mặt cười đầy mưu mô của Tổng Dật Hằng, Hứa Lương Cầm thông minh một chút, người này rốt cuộc muốn làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Hứa Lương Cầm bị biểu cảm thâm trầm của Tống Dật Hằng dọa sợ, suy nghĩ lúc lâu rồi nói: "anh đừng có đi gây chuyện nữa, tất cả mọi chuyện dừng ở đây thôi. Tôi không muốn dây dưa với bọn họ nữa, anh cũng đừng có đuổi giết tận tuyệt làm gì."

"Chuyện này em không cần bận tâm đâu, mau ăn cơm đi."

"Tống Dật Hằng, chuyện của tôi không cần anh xen vào, tôi cũng không muốn so đo với Uông Tân Dương và Trần Mĩ Nhạc. hiện tại tôi chỉ muốn trải qua một cuộc sống bình thường, đi làm đúng giờ, về nhà khi tan làm, lúc vui về thì viết vài dòng, còn nữa tôi không thích đi tụ tập các kiểu, anh đừng tới tìm tôi nữa!"

"Lương Cầm, anh không muốn mất em, đây là lời chân thật từ đáy lòng anh. anh đồng ý là lần này anh sai rồi, chẳng qua anh không muốn em bị tổn thương về tinh thần lẫn tự trọng của mình, nhất là việc giấu em sự thật, là anh tự cho mình đúng, nhưng anh vẫn muốn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không em?"

Hứa Lương Cầm bắt đầu đi nhìn Tống Dật Hằng rồi nghiêm túc hỏi: "Lại một lần nữa sao? Tống Dật Hằng, anh nói xem tôi có chỗ nào tốt mà có thể làm người đàn ông dặt kim cương như anh phải mê mẩn vậy? anh đừng nói tôi có hương vị của phụ nữ, già lắm!"

Tống Dật Hằng nghe xong cười không ngớt: "Vói anh thì em đúng là có vị phụ nữ, thật ra giống như lời trước kia anh từng nói, là anh có cảm giác với em"

"Đừng có đùa, anh luôn nói có cảm giác, thế cảm giác gì?"

"Chính là mỗi lời nói, mỗi hành động của em vào mắt anh đều rất đặc biệt, sau đó trong lòng anh cảm thấy rất thoải mái, ừm không chỉ trong lòng đâu mà cả thân thể đều dễ chịu. Ừm, còn có mỗi lần ở trên giường anh cũng thoải mái, cảm giác so với bình thường hơn nhiều lần, anh nhớ em cũng có thể coi là cảm giác đúng không?"

Hứa Lương Cầm mở to hai mắt: "Đường như anh đang so sánh tôi với bức tranh."

"Hai thứ không thể đánh đồng với nhau nhưng hiệu quả giống nhau đấy." Tống Dật Hằng thấy ví dụ này của Hứa Lương Cầm có chút chuẩn xác.

"Được rồi, anh đừng ở đây mà đùa với tôi nữa, cơm tôi sẽ ăn, anh đi đi, buổi tối không cần chờ lại đâu."

"Lương Cầm, những lời anh nói đều là thật, em phải tin anh, bây giờ em có yêu cầu gì anh cũng đáp ứng hết!"

Hứa Lương Cầm muốn nói chuyện Shibata Hisako nhưng nhớ lựa chọn ngày đó của Tống Dật Hằng, nếu cô nhắc lại thì có ý nghĩa gì nữa vì thế đem những lời chưa nói nuốt hết vào.

"Tôi không có yêu cầu gì cả, chỉ muốn yên lặng một mình mà thôi."

"Vậy được rồi, anh cho em thời gian, qua mấy ngày anh lại tới, em đừng suy nghĩ nhiều nhé, về sau anh luôn bên cạnh em, không để em phải khổ sở nữa!"Tống Dật Hằng nói xong nghiêng người hôn lên trán Hứa Lương Cầm một cái rồi xoay người rời đi.

Hứa Lương Cầm nhìn Tống Dật Hằng đóng cửa lại, lại nhìn thức ăn trên bàn máy tính, đứng dậy đi qua đó ăn, bất kể chuyện gì xảy ra thì cũng phải bảo vệ thân thể của mình, nếu không thì có lỗi với bố mẹ lắm!

Trải qua chuyện âm ỉ với Uông Tân Dương và Trần Mĩ Nhạc, Hứa Lương Cầm đều mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, mấy buổi tối trong giấc mơ đều bị 2 người này quấy nhiễu làm cô ức phát khóc, lúc tỉnh lại thì rất khó ngủ, chỉ có thể ngán người nhìn màn đêm rồi thăng đến hừng đông.

cô luôn cho rằng mình là người không dễ bụng nhưng quá thật khi gặp chuyện gì đó ảnh hưởng lớn thì rất khó tiêu tan, Hứa Lương Cầm ngồi trong phòng làm việc xoa xoa hai mắt thăm quàng thờ dài.

"Lương Cầm, lễ tân gọi điện nói có người muốn gặp chị đấy, chị mau qua đó đi." Đồng nghiệp nhận điện thoại xong gọi Hứa Lương Cầm.

"Vậy sao, chị biết rồi, cảm ơn em nhé."

Ngoài Tống Dật Hằng thì còn ai biết cô làm ở đây? Nhưng nếu Tống Dật Hằng muốn gặp cô thì không cần ở chỗ lễ tân, trong khoảng thời gian ngắn Hứa Lương Cầm nghĩ mãi mà không biết ai đến tìm mình lòng hiếu kì nổi lên.

Chỉ là khi nhìn thấy cô gái đang ngồi trên ghế sofa ở phòng lễ tân thì không kiên nhẫn nữa: "Trần Mĩ Nhạc, cô muốn làm gì nữa đây?"

"Đừng có tức giận, tôi chỉ muốn đưa thiệp mời cho chị thôi, tôi với anh Tân Dương cùng đưa thiệp cho chị, hôn lễ hôm đó nhất định chị phải đi đấy, lại nói hôm đó chị đúng là khách của hai nhà trai gái chúng tôi!" Trần Mĩ Nhạc nói xong thì mở túi xách đưa 2 thiệp cho Hứa Lương Cầm. Ánh mắt cô ta trong suốt, trên mặt không giấu nổi sự vui vẻ và đắc ý, hơn nữa sắc mặt rất tốt, vừa thấy đúng là người có tính thần vui vẻ.

Hứa Lương Cầm cố gắng đè nén cơn tức, ngay cả nụ cười xã giao cũng không làm được: "cô đúng là không biết xấu hổ tới tìm tôi, các người làm ra sự việc này mà còn muốn tôi đốt tiền cho các người nữa cơ à?"

"Tiêu một chút tiền có là gì, chị cần chị đến, tôi và anh Tân Dương sẽ cho chị một phong li xi to vì chị gián tiếp là bà mối của chúng tôi mà!" Trần Mĩ Nhạc nói xong cũng vui vẻ cười tươi.

cô có nên cho con đàn bà kia vài cái tát rồi rạch miệng nó ra không nhỉ? Hứa Lương Cầm mặc Trần Mĩ Nhạc cầm 2 thiệp cưới, không đưa tay ra lấy, cô sợ nếu cô mà giao tay ra thì bàn tay cô sẽ ở trên mặt con ả đó.

"Tôi thay mặt Lương Cầm nhận, đến lúc đó tôi sẽ cùng Lương Cầm đến, chúng tôi nhất định tham dự đúng giờ, chúc mừng cô cùng Uông Tân Dương."

Thiệp cưới trên tay Trần Mĩ Nhạc đột nhiên bị một người cầm lấy, Trần Mĩ Nhạc có chút tức giận nhìn người lấy thiệp, vốn định quát một trận nhưng thấy đối phương là Tống Dật Hằng nên nín nhịn, mặc dù tính tình Trần Mĩ Nhạc không tốt nhưng Uông Tân Dương lên chức đều do người này giúp đỡ, Trần Mĩ Nhạc đành phải làm như không để ý thôi.

"Vậy thì cảm ơn, đi cùng cũng tốt, nhiều người thì càng hạnh phúc lâu dài, hoan nghênh! Nếu thiệp mời đã tới tay, tôi không quấy rầy công việc của chị Lương Cầm nữa." Bên ngoài Trần Mĩ Nhạc thì cười nhưng bên trong thì không, nói xong thì xoay người đi luôn, không dám nhìn thẳng Tống Dật Hằng.

"anh thêm dầu vào lửa làm gì? Lại còn cho mình đứng thay tôi nghĩ nữa. nói cho anh biết, TÔI không đi, anh muốn đi thì đi một mình!" Hứa Lương Cầm không còn chỗ nào để xả giận, vừa hay Tống Dật Hằng đến làm bao cát cho cô.

"anh không có ý đó. Bọn họ kết hôn, tại sao em không đi chứ? Sao em phải trốn? Chẳng lẽ người sai là em à? Về cơ bản là em không bỏ Uông Tân Dương xuống được, không chịu được khi thấy anh ta với người khác kết hôn đúng không?" Tống Dật Hằng hỏi đến bức người.

Hứa Lương Cầm tức giận nói lớn: "Đầu anh có gì thể? Là người bình thường thì ai sẽ đi chứ? Tôi bị 2 người đó đùa giỡn chưa đủ khổ hay sao? Tôi còn không có lòng tự trọng mà chạy đến đó nữa, đến đó để Trần Mĩ Nhạc và Uông Tân Dương cười vào mặt tôi sao?"

"Có anh ở đây, người bị chê cười nhất định không phải em, em có tinh thần một chút anh xem nào, đừng để tất cả mọi người thấy em luyến tiếc tên cận thị tên Uông Tân Dương kia!"

Mặc dù biết Tống Dật Hằng đang dùng chiêu kích động mình nhưng Hứa Lương Cầm vẫn quyết định: "đi thì đi, tôi không phải loại người không bỏ được!"

Tống Dật Hằng nở nụ cười, sờ sờ đầu Hứa Lương Cầm: "Đây mới là niềm tự hào của anh, anh nhất định để em thuận lợi và vui vẻ tham gia hôn lễ của bọn họ."

Tống Dật Hằng nói được làm được, hôn lễ ngày đó của Trần Mĩ Nhạc và Uông Tân Dương, anh đã cho mời mấy người trang điểm hàng đầu đến, Tống Dật Hằng đến còn mang theo quần áo và giày dép mới.

"Make up như vậy có phải là hơi quá không, em cũng không phải có dấu hay phù dấu, hơi nổi bật quá thì phải." Mặc dù Hứa Lương Cầm nói thế nhưng nhìn cô trong gương thì có phần nuôi tiếc bộ trang sức, thợ trang điểm quá tuyệt, chỗ nào cô cũng thấy ưng.

"Hứa tiểu thư, trong trường hợp tham dự một bữa tiệc nào đó thì make up là một phép lịch sự, huống chi trong hôn lễ mọi người đều chú ý lên cô dâu chú rể, không ai để ý khách mời đâu." Thợ trang điểm nâng cằm Hứa Lương Cầm lên để đánh phấn.

Hứa Lương Cầm thấy quá ưng khuôn mặt này của mình, vì thế rất nghe lời không tháo trang sức xuống.

Thợ trang điểm make up xong, lại giúp Hứa Lương Cầm thay quần áo, sau đó còn giúp cô đi giày cao gót, Hứa Lương Cầm lập tức đứng không vững.

"Giày này hơi cao quá, không biết bao nhiêu phân đây?"

"12 cm, đúng là hơi cao một chút nhưng mà giày càng cao thì càng tôn lên đường cong quyến rũ, đứng lên thì biết ngay, rất đẹp."

Hứa Lương Cầm thử đứng lên, cảm thấy rất tốt nhưng cô đi không tốt lắm, nhưng mà loại này khiến người ta rất thành tự.

"Đây là sửa tui, chút nữa nếu cô đói thì hãy uống nhé, trên mặt có trang điểm thì đừng ăn uống gì."

Hứa Lương Cầm gật đầu đồng ý, lại nhìn chính mình qua gương, nếu mặc đồ này đi tham gia hôn lễ có khi một số người nhận cô làm cô dâu cũng không chừng, lúc này cô có cảm giác Tống Dật Hàng đang cố tình để cô nổi bật hơn Trần Mĩ Nhạc!

Chờ lúc Tống Dật Hàng đến đón, Hứa Lương Cầm mới biết được tiện nghi của Tống Dật Hàng, nếu cô muốn đi được trên đôi giày cao này thì phải vịn vào người Tống Dật Hàng mới đi được, đi ra khỏi cửa nhìn dáng vẻ của Tống Dật Hàng thì Hứa Lương Cầm tức giận bóp mạnh vào tay anh, Tống Dật Hàng kêu a một tiếng nhưng vẫn cực vui vẻ.

Mercedes Benz nhập khẩu nguyên chiếc dừng trước tiểu khu, xung quanh không ít người vây quanh nó, Tống Dật Hàng ôm thắt lưng Hứa Lương Cầm đi tới còn gật đầu như chào hỏi, người vây xem mới tản ra, có mấy tên con trai còn cố ý nhìn Hứa Lương Cầm vài lần.

Cũng có người nhỏ giọng nói: "Có phải đang quay phim không, xe này rất đắt, cho tới bây giờ tôi chưa nhìn thấy đâu. Bộ dáng của người con trai rất tuấn tú, còn cô gái thì nhìn quen mà rất xinh đẹp, diễn viên ở đâu về thế, đúng là hợp đôi!"

Hứa Lương Cầm ngồi vào trong xe, qua cửa xe nhìn chị gái đang nhỏ tiếng thảo luận, nghĩ: Chị gái nhìn em quen mắt là đúng bởi vì chúng ta hôm nào chẳng chạm mặt nhau!

Thấy khỏe mắt Hứa Lương Cầm lộ ý cười, Tống Dật Hàng cũng vui vẻ nghiêng người hôn lên đôi môi nhỏ của cô: "Hoàn hảo, đẹp lắm!"

"anh đừng có ngại, anh có thể giúp em đi tham gia hôn lễ, lại chuẩn bị hết cho em, em rất cảm ơn, những thứ khác anh đừng có nghĩ tới, hôn nữa trên mặt của em make up đến một tiếng đấy, anh đừng có làm hỏng." Nhìn một chút hồng hồng trên môi Tống Dật Hàng, Hứa Lương Cầm rút một tờ khăn giấy đưa cho anh.

Tống Dật Hàng không nhận: "Em giúp anh lau đi."

Hứa Lương Cầm trực tiếp ném khăn giấy lên người anh: "anh tự lau đi."

Tống Dật Hàng cười cười nhặt khăn giấy lên tự lau sạch: "Em ngày càng lộng hành trước mặt anh rồi đấy."

"không phải anh nhìn em làm gì cũng rất thuận mắt sao?"

"Đúng vậy, em có tức giận thì anh cũng vui vẻ thoải mái."

Hứa Lương Cầm nhin cười không nói nữa, Tống Dật Hàng lái xe tới khách sạn.

Nơi hôn lễ được tổ chức là khách sạn 5 sao, khi Tống Dật Hàng lái xe đến thì có rất nhiều người đang chờ xe cô dâu chú rể, nhưng khi xe của anh chậm chậm đi tới thì hàng trăm con mắt đổ dồn vào nó, nhiều người còn không nhìn được mà chụp ảnh.

Đồng thời khách sạn còn có ba bảo vệ giúp Tống Dật Hàng đỗ xe đúng chỗ, nếu xe này có việc gì, họ không dền nổi đâu.

Khi xe đỗ xong, mọi người đều nhìn chăm chăm vào Tống Dật Hàng và Hứa Lương Cầm, tuấn nam mỹ nữ quá là bỏ mắt, không biết 2 người này có phải vợ chồng hay không nhưng tay và mắt của người đàn ông kia không rời có gái dù chỉ một chút, cảm giác là một đôi trời sinh, vợ chồng cũng không đến mức đó đâu.

"Xin hỏi, đây là đang chờ xe của chú rể Ông Tân Dương và cô dâu Trần Mĩ Nhạc sao?" Ôm Hứa Lương Cầm đi đến đám đông, Tống Dật Hàng rất lễ phép hỏi.

"Ồi, vâng! Vâng! Vâng! hai người cũng tới tham dự sao, là bạn bè thân thiết sao?" Đầu tiên mọi người ngạc nhiên, sau đó tranh nhau trả lời, thuận tiện hỏi chuyện.

"Bạn gái của tôi có quen chú rể và cô dâu, nhưng mà nhà gái thì thân hơn." Tống Dật Hàng cười nói xong cũng không vào khách sạn mà cùng Hứa Lương Cầm chờ với mọi người.

"Sao em lại thân với Trần Mĩ Nhạc chứ." Hứa Lương Cầm không vui, nhỏ giọng oán trách.

"anh nói thế trong lòng vui vẻ hơn." Tống Dật Hàng trung ra dáng vẻ đương nhiên.

"anh có phải là Tống tổng không?" Giữa đám người có người hỏi khẳng định.

Tống Dật Hàng nhìn về người đặt câu hỏi, lễ phép cười: "Là tôi, anh là?"

"Ồi, hôm nay đúng là ngày quá may mắn, lại có thể gặp được anh ở đây, tôi trong ngành vật liệu xây dựng tên là Mã Tất Đạt, là chi nhánh giao hàng cho công ty của anh, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông khoảng 50 tuổi khom người đưa danh thiếp.

Tống Dật Hàng nhận lấy nhìn lướt qua: "Xin chào. Mã tiên sinh là khách của nhà nào vậy?"

"Là nhà gái, bố mẹ cô dâu có làm ăn buôn bán với tôi, tôi cũng được mời là người đại diện cho nhà gái."

"Bố mẹ cô dâu cũng làm trong ngành vật liệu xây dựng sao?" Tống Dật Hàng dường như đang nói chuyện phiếm.

Mã Tất Đạt chỉ muốn đến chào hỏi, không nghĩ Tống Dật Hàng muốn nói chuyện với mình lập tức có chút kích động cùng tự hào, tiếng nói cũng cố ý nói lớn hơn: "không phải vật liệu xây dựng, lão Trần bán đồ dùng hàng ngày, giá cả và chất lượng đều rất tốt, khách mời tới hôm nay đều là khách hàng lâu năm. Hai người mau qua đây, Tống tổng nói danh đến tham gia hôn lễ của con gái anh này lão Trần, chạy nhanh tới đây chào hỏi đi!"

Trần gia vừa thấy hai người tới nhưng không biết danh tính, vừa thấy Mã Tất Đạt nói tên thì đã muốn đến bắt chuyện nhưng có chút do dự, lúc này nghe thấy tên mình thì hận không thể chạy nhanh tới nói chuyện.

Có những người không quen biết nhưng được giới thiệu thì cũng đến nói vài ba câu cho chiều lòng, mặc dù nhà mình không buôn bán gì nhưng có tiền ai chẳng thích, người có thân phận thì càng thích kết thân.

Cửa khách sạn vốn chỉ có một đám người thôi mà đã thành hai nhóm, một nhóm vây quanh Tống Dật Hàng và Hứa Lương Cầm, còn bên còn lại thì thi thoảng lạnh lùng nhìn sang.

Hứa Lương Cầm đều quen biết bạn bè của Ông Tân Dương nhưng không thấy có ai quen ở đây, xem ra cơ bản Ông Tân Dương không mời những thành viên trong Hội Hạnh Phúc, cũng chả hiểu anh ta nghĩ gì.

"Nghe nói chú rể cũng là một nhân tài hiếm có." Tống Dật Hàng nói vài câu, lại chuyển chủ đề lên người Ông Tân Dương.

"Đừng có đề cập đến chuyện này, lão Trần vì chuyện đó mà nổi giận đấy, chú rể cũng không tệ, công việc tốt, đáng về cũng được, nhưng mà nhà nghèo quá. Chỉ đầu tư được ảnh cưới, trong phòng từ lớn đến nhỏ đều là nhà mẹ gái chỉ ra, hôn lễ ngày hôm nay nhà chú rể cũng không đưa đồng nào, lão Trần tức đến không thờ nổi, cơ mà không chịu thì biết làm sao khi con gái mình muốn, không còn cách nào khác là phải cắn răng mà chấp nhận! Tổng tổng anh không hiểu được sự khó khăn và uất ức đến mức nào đâu, nghe nói con gái lão Trần lấy một người không có tiền nhưng rất ngạo mạn, trong đầu toàn chữ với chữ thôi."

Mã Tất Đạt nói xong lời nói cuối cùng còn có nói bé: "Ồi, nghe nói bên nhà trai, một đám đều toàn đầu gấu đầu mèo, đều là những người làm ăn không đứng đắn, không biết có biết tham gia kiểu khách sạn 5 sao như này không."

Hứa Lương Cầm cảm thấy một khi đàn ông đã lắm mồm thì còn đáng sợ hơn phụ nữ, Mã Tất Đạt đầu gi cũng là ông chủ một xưởng, sao lại nói chuyện luyên thuyên thế!

Tổng Dật Hằng theo hướng của Mã Tất Đạt nhìn những người đối diện, trong mắt có vẻ như ánh lên một tia khinh bỉ, những người này thấy nhà Trần gia và hẳn đều đứng xa xa một chút, sợ bị hiểu nhầm là thân thích bên nhà trai nghèo.

"Đừng là một đám tiểu nhân, chẳng qua cái xe đắt tiền một chút thì chuyển hướng ngay, dù sao cũng chỉ là cái xe nên trong mắt chẳng coi ai ra gì à?" một người trẻ tuổi đối diện không chịu nổi ánh mắt kì thị, cho dù bên cạnh có người can ngăn nhưng anh ta không chịu được, nói ra hết.

Mã Tất Đạt sao để Tổng Dật Hằng chịu ảm ức, lập tức nói lớn: "một chiếc xe thôi sao? Cậu có khẳng định mua được một cái bánh của xe này không? Nếu cậu mua được tôi tặng cậu luôn công ty của tôi đấy! Xem ai hơn ai nhé, cậu chỉ là chàng trai trẻ không có điều kiện, không đáng để tiếp xúc với những nhân vật như vậy, đúng là tự cao tự đại!"

Mã Tất Đạt vừa mở miệng, bên cạnh lập tức có người hát đệm, một người ăn mặc thời trang chỉ Hứa Lương Cầm: "Xem trên thế giới có bao người có bộ này? Đây là bộ dáng kiểu mới trong mùa thu năm nay, trên mạng mua online đã 78 vạn rồi, còn chưa biết thật hay không nữa. 78 vạn đó nghe chưa? Xem anh cũng chẳng phải đáng về giàu có gì, chỉ sợ 7 vạn 8 vạn đều không có ấy chứ, đúng là đồ không biết xấu hổ! Nhà trai các người ăn chưa còn lắm chuyện, hôn lễ này đều một tay nhà chú Hai tôi làm hết, các người đứng là có ý tốt nhì! Tôi khinh!"

Chàng trai trẻ liền đỏ mặt, tay nắm chặt không nói lên lời, sắc mặt bên Uống gia rất khó coi.

Hứa Lương Cầm trở mặt, nhìn hai bên chiến tranh lại nhìn đáng về nhân nhà không liên quan của Tổng Dật Hằng thì cảm thán: Tên này chỉ nói có một câu mà khiến hai nhà sắp đánh nhau đến nơi, chẳng lẽ anh định đến hủy hôn lễ à?

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

"Em tưởng anh tới tham gia hôn lễ, hóa ra là đến phá đám à?" Hứa Lương Cầm kéo Tổng Dật Hằng sang một bên, thấp giọng hỏi.

Tổng Dật Hằng nhìn hai bên đang đối đầu nhau, không để ý nói: "Nếu đã tới tất nhiên là hành động tùy hoàn cảnh, nhưng anh không nghĩ sự việc lại tiến triển theo mức này."

Tổng Dật Hằng vốn muốn dạy dỗ Uống Tân Dương một chút nhưng không biết hai nhà vốn đã chẳng ưa gì nhau, đây không phải là ông trời có mắt muốn anh vì Lương Cầm mà giận sao?

"Người nghèo không sợ, còn chỉ ngẩn. Dù là bạn bè thân thiết nếu cần tiền thì quăng đi có sao đâu! Nhưng hôm nay thì anh hiểu rồi, nghèo hóa ra là cả một ố. Trần Mi Nhạc xem như rơi vào ổ nghèo nàn rồi, về sau có khả năng bị bọn vay nợ tìm tới cửa!" Hẳn là Trần Mi Nhạc sẽ là con nợ mà với những câu nói không để ý người khác thì sẽ có một số người đi cùng giúp đỡ đây.

Rốt cuộc có người bên nhà Uống Tân Dương bộc phát: "Nghèo thì có làm sao? Chẳng phải nhà các người nhìn thấy tiền đồ của Tân Dương, bây giờ Tân Dương là giảng viên, sau sẽ là phó giáo sư, giáo sư này! Toàn bộ Trần gia các người đều chia vào cháu ngoại ưu tú nhà chúng tôi, đúng là một đám con buôn thiếu giáo dục! Vô lễ!"

Bà Ấy vừa nói xong thì hai bên lao vào nói, tức giận đến nỗi muốn đánh nhau đến nơi.

Bảo vệ chạy đến khuyên bảo, nói là ngày vui, họ cũng ngấm nghĩ lại nên không gây tranh cãi ầm ĩ nữa.

Lúc xe hoa đến, Uống Tân Dương và Trần Mi Nhạc xuống xe, những người sau xe cũng xuống cùng.

Chờ lúc hai người bọn họ đến thì nụ cười lập tức cứng đờ, Uống Tân Dương nghe Trần gia nói mà về những người bạn tốt của anh, mặt đỏ bừng, nắm tay vài lần mới không phát tác.

Mã bố mẹ hai bên đều bình tĩnh, Uống Tân Dương cho là Trần gia không cho nhà mình mất mặt, Trần gia thì cho rằng Uống gia làm nhà mình mất mặt.

"Chị Mỹ Giai, chị làm gì thế, chị muốn ầm ĩ thì cũng xem hôm nay là ngày gì chứ!" Trần Mi Nhạc gấp đến độ không được rồi, chỉ có thể ngăn chị mình đừng nói linh tinh.

Những người khác cũng chạy đi theo, cuối cùng phong ba cũng dịu đi.

Uống Tân Dương cũng không còn tâm trạng mà chụp ảnh ợt gi nữa, bỏ lại Trần Mi Nhạc đi vào khách sạn, Trần Mi Nhạc nhắc váy cưới đuổi theo.

Tổng Dật Hằng cùng Hứa Lương Cầm đi vào hội trường.

Thời gian hôn lễ bắt đầu, người chủ trì nói những lời chúc phúc nồng thắm.

Tổng Dật Hằng nhìn trên khán đài rồi cười dán vào tai Hứa Lương Cầm nói: "Chưa gì mà hai bên bố mẹ của chú rể cô dâu đã như kẻ thù rồi, không biết cuộc sống sau này còn thú vị đến đâu."

Hứa Lương Cầm cũng rất đồng cảm, tuy Trần Mi Nhạc tình nguyện nhưng việc chịu khổ là sớm hay muộn thôi, không thể phủ nhận nhìn hoàn cảnh hôn lễ ngày hôm nay, tuy cô chân chính muốn trả thù nhưng thật tâm chúc họ hạnh phúc, không hề dối trá.

"Chờ phần kia kết thúc, chúng ta đi đi." Hứa Lương Cầm không muốn ở lại, tính chờ phần lễ nghi kết thúc thì tặng lì xì trước rồi đi.

"Gấp cái gì, đưa lì xì xong rồi em phải uống với họ một ly chứ."

"anh cho li xì gì? anh lại làm chuyện gì thế?" Hứa Lương Cầm quay đầu trừng Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng cười: "Có anh ở đây sao để em đưa tiền được, anh chuẩn bị rồi, em không cần cho đâu."

Hứa Lương Cầm không muốn tranh chấp với Tổng Dật Hằng: "anh muốn thì cứ cho, dù sao em cũng trả tiền lại cho anh."

Tổng Dật Hằng không nói gì, đưa tay khoác lên ghế dựa của Hứa Lương Cầm nhìn lên khán đài.

Người chủ trì cũng nhận ra không khí hai nhà không tốt lắm, vì thế rất cơ trí nói ít ý nhiều nhanh chóng kết thúc lễ nghi.

Rốt cục cũng đến lúc cô dâu chú rể kính rượu nhận bao, trước kính những người thân thiết, Trần Mi Nhạc bắt đầu thờ ơ với những người khác, đến bàn của Hứa Lương Cầm thì cười rất tươi.

cô kéo Uống Tân Dương đến chỗ Hứa Lương Cầm

"Lương Cầm, không nghĩ chị sẽ tới đây, em còn đang tìm chị đây."

"Em nôn nóng mời chị như thế, sao chị không đi cho được?"

"Nếu đã tới đây thì uống cùng em với anh Tân Dương một chén rượu đi, khi anh ấy kết hôn rồi thì chắc không còn cơ hội gặp chị đâu."

Trần Mi Nhạc nói xong thì để phù đầu rót mình một chén rượu, sau đó thấy những người trên bàn đang ngạc nhiên thì cười nói: "Mọi người có thể không biết, trước khi tôi với anh Tân Dương kết hôn thì Lương Cầm thăm mền anh nhà tôi đây, hơn 10 năm âm thầm yêu thương anh Tân Dương, đáng tiếc hai người có duyên nhưng không có phận, anh Tân Dương chỉ coi chị ấy là bạn bè. Đến đây nào, Lương Cầm, hai chúng ta cạn chén, sau đó để anh Tân Dương uống với chị một chén coi như kết thúc đoạn tình đẹp."

Những người khác nghe xong đều không nói gì, đặc biệt Mã Tất Đạt cứ nhìn Tống Dật Hằng, lại nhìn Hứa Lương Cầm, cuối cùng nói với Trần Mi Nhạc: "Mi Nhạc, cháu uống nhiều nên say à?"

"Bác Mã, 1 tiếng vừa rồi cháu có uống nhiều đâu, lát nữa sẽ kính bác một ly sau, sao bác lại ngồi đây?"

Mã Tất Đạt không nói, đương nhiên Tống Dật Hằng ngồi đầu thì ông sẽ ngồi đó rồi.

"Rượu này không vội uống, nói cho rõ chứ, hai chén rượu này tôi thay Lương Cầm uống." Tống Dật Hằng nắm chặt tay Hứa Lương Cầm, mỉm cười nhìn về phía Ưông Tân Dương và Trần Mi Nhạc.

Lúc này Trần Mi Nhạc mới phát hiện bên cạnh Hứa Lương Cầm là Tống Dật Hằng, Trần Mi Nhạc có ý muốn khoe mẽ với Hứa Lương Cầm, hơn nữa không chú ý đến những người khác, huống chi Trần Mi Nhạc không ngờ Tống Dật Hằng sẽ tới, Trần Mi Nhạc cũng không mời anh ta.

Ưông Tân Dương cũng giật mình, đồng thời có chút bất an, vừa rồi Trần Mi Nhạc hơi quá đáng nhưng anh lại không muốn nói Trần Mi Nhạc khiến cô ta không thoải mái, nhất là ngày vui này, dù sao đã hồngбет rồi, cho nên Ưông Tân Dương chẳng quan tâm Hứa Lương Cầm làm gì, nhưng nếu đã có Tống Dật Hằng thì khó nói.

"Tôi đi cùng Lương Cầm, xem như không mời mà đến, quả cáp tôi đã chuẩn bị rồi."

Tống Dật Hằng nói xong tự mở giò xách ra, tiếp theo đó là một xấp tiền ở trên bàn.

Cái này không khiến bọn họ sợ ngay người mà những người khác không nhìn được do có nói chuyện mà tất cả ánh mắt của hậu trường đều đổ dồn vào, tất cả mọi người đều sợ chết khiếp.

"Tổng cộng là 120 nghìn, hiểu được ý nó không? Đây là giá trị của anh đó, Lương Cầm mất 12 năm tình cảm, phải trả giá bao nhiêu tôi sẽ đền bù cho cô ấy, cho nên không cần khách khí đâu, lấy về đi, về sau anh ở trên trường phải dùng tiền nuôi nết quan hệ nữa mà. Ưông Tân Dương, thật ra nghèo không đáng sợ, đáng sợ là đã nghèo mà không có đạo đức, nghèo mà không có tôn nghiêm, đó là nghèo vô liêm sỉ! Nghe nói anh kết hôn cũng không có tiền thuê nhà mà tiền làm hôn lễ cũng không có một đồng, tôi nghĩ mà không biết anh có công hiến gì cho hạnh phúc đời mình!" Tống Dật Hằng đem túi ném lên bàn, tựa phi tiêu nhìn Ưông Tân Dương.

"Công hiến sinh con, ha ha." Hứa Lương Cầm chỉ thấy Tống Dật Hằng lăm bằm một câu, sau đó nghĩ quả này cô không trả nổi cho anh rồi, nhìn cũng đau mắt đau tim, Tống Dật Hằng đang làm giàu cho hai người kia à, sao không cho cô?

Tống Dật Hằng lập tức cầu đầu mình mới không cười ra tiếng được, cô gái nhỏ tham tiền này!

"Đó là chuyện riêng của chúng tôi, chẳng liên quan gì đến người ngoài mà xen vào, những người khác không có quyền can thiệp vào sinh hoạt của vợ chồng tôi." Trần Mi Nhạc lớn tiếng nói, không muốn làm mất mặt Ưông Tân Dương nhưng cũng không muốn đắc tội Tống Dật Hằng.

"Cũng đúng, đúng là chuyện của hai người nhưng mà các người làm chuyện có lỗi với Lương Cầm của tôi thì sao tôi không can thiệp vào được. hiện tại tôi muốn hai người xin lỗi người con gái của tôi!" Sắc mặt Tống Dật Hằng bắt đầu nghiêm nghị.

Ưông Tân Dương mỉm môi không nhúc nhích đứng đó, Trần Mi Nhạc tức giận đến mức tim đập loạn xạ, đây là hôn lễ của mình, Hứa Lương Cầm tình nguyện thích chồng mình, chẳng lẽ không phải bị cười nhạo sao? Hơn nữa ban đầu Trần Mi Nhạc đã cảnh cáo rồi còn gì, bây giờ dựa vào gì mà muốn mình xin lỗi?

"anh Tân Dương!" Trần Mi Nhạc kéo áo Ưông Tân Dương, ý bảo ra mặt kết thúc chuyện này.

Ưông Tân Dương biết mình có thể không đề ý tới yêu cầu của Tống Dật Hằng, cũng có thể lập tức gọi bảo vệ đuổi Tống Dật Hằng và Hứa Lương Cầm ra ngoài nhưng Ưông Tân Dương không dám, bởi vì Ưông Tân Dương biết nếu mình làm chuyện này thì không cần nói hiện tại mà cả tương lai khi Ưông Tân Dương ở trường đại học cũng không thu được gì, bất kể hiệu trưởng đổi thành ai, cũng sẽ không vì một giảng viên nhỏ nhỏ mà bỏ con rùa vàng được, huống chi Tống Dật Hằng đâu chỉ đơn thuần là người làm kinh doanh!

Tống Dật Hằng, Ưông Tân Dương anh đắc tội không nổi! Cho nên chỉ có thể cúi đầu xin lỗi Hứa Lương Cầm, nói lời xin lỗi cũng chẳng sao, chẳng qua là không hợp hoàn cảnh thôi.

Ưông Tân Dương tự an ủi mình, cảm thấy lời xin lỗi cũng chẳng có gì, vì thế đẩy Trần Mi Nhạc ra hướng Hứa Lương Cầm cung kính nói: "Lương Cầm, rất xin lỗi, chuyện lần trước là anh hơi quá đáng, xin em tha thứ cho anh."

Hứa Lương Cầm thờ dãi: "Tha thứ hay không tha thứ cái gì, về sau đường ai nấy đi."

thật sự tha thứ sao cô làm được? Chỉ đành nhờ thời gian xóa nhòa tất cả.

Hứa Lương Cầm nói xong câu đó không nhìn Ưông Tân Dương, trong suy nghĩ của cô là sẽ tránh xa thằng này ra và coi nó như người dưng.

Ưông Tân Dương chả thêm đề ý Hứa Lương Cầm có tha thứ cho mình hay không, Ưông Tân Dương muốn Tống Dật Hằng vừa lòng, cho nên người đầu tiên Ưông Tân Dương nhìn là Tống Dật Hằng.

"Còn có?" Tống Dật Hằng hắt cằm nhìn Trần Mi Nhạc.

Ưông Tân Dương xoay người: "Mi Nhạc, lại đây xin lỗi Lương Cầm."

"Dựa vào cái gì chứ? Hôn lễ của tôi mà tôi không được tự chủ sao? Tôi còn bị người khác làm nhục nữa sao? Ưông Tân Dương, tôi bị uất ức thế chưa đủ sao? Nhà tôi đã bỏ bao tiền ra mà anh không biết à?" Viên mặt Trần Mi Nhạc lập tức đỏ ửng, cô không nghĩ Ưông Tân Dương sẽ không bảo vệ mình.

"Nếu em ám ức thế thì không cần kết hôn nữa, anh chưa từng nói sẽ kết hôn, nói xin lỗi hay không tùy em, nhưng hậu quả thì em tự chịu."

Nhìn Ưông Tân Dương lạnh lùng như vậy, Trần Mi Nhạc cũng sợ, sợ không giải thích được, Ưông Tân Dương sẽ chia tay và sẽ không có cuộc sống hôn nhân gì hết.

"Tân Dương, anh đừng tức giận, em xin lỗi là được mà!"

Trần Mi Nhạc nói xong cắn môi đứng trước Hứa Lương Cầm, một lúc lâu mới khom người xuống: "Lương Cầm, rất xin lỗi." Thanh âm của Trần Mi Nhạc run rẩy, nước mắt cũng rơi xuống đôi giày cao gót đỏ chói.

Hứa Lương Cầm biết Trần Mi Nhạc do dự là chò cô mợ miệng cho cô ta bậc thang, để cô ta không chịu ủy khuất nhưng cô không làm được, vừa rồi Trần Mi Nhạc khiêu khích như thế làm cô không rộng lượng nổi.

thật ra làm Trần Mi Nhạc nhục nhã cũng không phải do cô mà do Tống Dật Hằng, cũng được Ưông Tân Dương góp vào nữa! Xem thái độ của Ưông Tân Dương, Trần Mi Nhạc có can đảm phết đấy, nửa đời sau "sống tốt" rồi.

"Chúng ta đi thôi." Hứa Lương Cầm không để ý Trần Mi Nhạc, mà đứng dậy rồi đi.

"Được." Tống Dật Hằng cũng đứng lên, ôm thắt lưng Hứa Lương Cầm rồi đi trước con mắt bao người.

"Cám ơn anh vì tất cả." Lúc Tổng Dật Hàng lái xe đến trước tiểu khu, Hứa Lương Cầm mở miệng nói.

Tổng Dật Hàng lập tức thở ra: "đi cả đường mà em không nói một câu nào, anh còn tưởng em giận anh ép hai người kia xin lỗi."

"Tại sao em phải giận anh? Bọn họ nên xin lỗi em, em đâu phải người không phân biệt phải rõ đúng sai, anh một lòng vì em, còn giúp em như vậy, em hiểu mà."

"Vậy anh yên tâm rồi." Tổng Dật Hàng cười vui vẻ.

Sau đó hai người lại trầm mặc.

"anh đối với em tốt lắm nhưng em không thể quyết định có ở chung với anh nữa hay không, em muốn nói không nhưng em nợ anh rất nhiều, muốn nói có nhưng có nhiều thứ khiến em suy nghĩ lắm, không xác định nổi mình muốn gì nữa."

"Lương Cầm, anh làm tất cả vì em không phải để em lo lắng có trả hết cho anh, anh tự nguyện làm vì em, đương nhiên cũng vì để em trở lại bên anh. Vì em đang hoang mang nên tự làm khó bản thân, anh có thể chờ em suy nghĩ rõ ràng, suy nghĩ thật cẩn thận, anh cũng sẽ thật cố gắng để xóa tan mọi lo lắng không rõ của em về anh, chúng ta sẽ từ từ được không em?"

Hứa Lương Cầm gật đầu, đúng vậy, cứ từ từ đi, chờ cô suy nghĩ rõ ràng, rồi quyết định có lẽ sẽ không nuôi tiếc nữa, vẫn nên chặt đứt rồi hướng về cuộc sống mới hơn! Minh không nên sốt ruột.

"Em lên đây, anh nhớ lái xe cẩn thận."

"anh biết rồi, anh về nhà sẽ gọi cho em." Tổng Dật Hàng sờ sờ mặt Hứa Lương Cầm, nhìn cô xuống xe vào nhà trọ rồi mới lái xe rời đi.

Tổng Dật Hàng không gấp gáp muốn Hứa Lương Cầm chấp nhận anh nhưng ngày nào cũng gọi điện hoặc gửi tin nhắn hỏi Hứa Lương Cầm đang làm gì, đi công tác ở đâu cũng nói, xã giao cũng nói, mà cô ngẫu nhiên cũng sẽ gửi một biểu cảm hoặc trả lời ngắn gọn mà thuyết phục, dần dần cứ thế, cuộc sống của hai người trở lại bình thường.

Thẳng đến 1 tháng sau, Hứa Lương Cầm nhận được điện thoại của Trần Mi Nhạc.

"Hứa Lương Cầm, chị thật hèn hạ, chị làm như thế sẽ bị báo ứng!"

Hứa Lương Cầm bị mắng, rất tức giận: "Trần Mi Nhạc, cô nói điên cái gì vậy? Tôi đã nói không muốn dính líu bất cứ gì đến các người rồi mà, cô gọi tới đây làm gì?"

"Chị còn nói tôi nói điên sao? Hứa Lương Cầm, tôi hỏi chị, ngày tôi kết hôn với Tân Dương, trước mặt bạn bè thân thích phải nói xin lỗi chị, bố mẹ tôi bị chọc tức, sao chị không buông tha Tân Dương đi? Chị đúng là tiểu nhân hèn hạ!"

"Tôi không hiểu cô đang nói gì, tôi làm chuyện gì không đúng đâu?"

"Chị dám chắc không? Chức giảng viên của Tân Dương bị hủy rồi, công việc bây giờ giữ được hay không cũng không rõ nữa, chị dám nói đây không phải trò quý chị báo Tổng Dật Hàng làm đi?"

Nghe Trần Mi Nhạc đang gào thét qua điện thoại, Hứa Lương Cầm ngây dại, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Hứa Lương Cầm không để ý Trần Mi Nhạc đang mắng chửi trong điện thoại, trực tiếp tắt luôn.

Nhìn thời gian thì sắp tan làm rồi, cô nghĩ Trần Mi Nhạc cũng không có khả năng sẽ chạy tới đây vì thế cần môi suy nghĩ một lúc rồi gọi cho Tổng Dật Hàng.

Điện thoại kêu hơn 10 hồi mới thấy Tổng Dật Hàng nghe: "Lương Cầm à."

Hứa Lương Cầm nghe thấy bên của Tổng Dật Hàng rất ồn ào vì thế hỏi: "anh rất bận à?"

"không bận lắm, gặp bạn bè thôi, chút nữa muốn ăn uống cùng với nhau một chút, em có việc thì cứ nói đi."

"Cũng không có chuyện gì lớn cả, vừa rồi Trần Mi Nhạc gọi cho em, cô ta nói Ông Tân Dương bị giáng chức rồi, còn nói công việc chưa chắc đã giữ được, em muốn hỏi anh là có biết chuyện gì đang xảy ra không?"

"Chuyện này thì anh cũng có biết đôi chút, Trần Mi Nhạc làm gì gây khó dễ cho em sao?" Tổng Dật Hàng lập tức hỏi.

"Chỉ chửi bới ầm ĩ thôi, chủ yếu em sợ cô ta không phân biệt phải trái chạy đến công ty làm loạn thôi."

"Thế này đi, sau khi em tan làm thì ở công ty chờ anh một chút, anh đi qua tìm em, chúng ta thương lượng một chút, chờ anh đến sảnh công ty sẽ gọi cho em, được không?"

Hứa Lương Cầm nghĩ như vậy cũng tốt bên đồng ý: "Được rồi, anh cũng không cần gấp, đừng làm chậm trễ việc của mình."

"một chút cũng không chậm." Giọng của Tổng Dật Hàng nhẹ nhàng, dường như rất vui.

"Vậy lát nữa gặp."

Lúc tan làm, Hứa Lương Cầm thu dọn đồ đạc của mình rồi ngồi chờ Tổng Dật Hàng.

Chưa đến 10 phút thì Tổng Dật Hàng đã gọi tới, báo Hứa Lương Cầm xuống tầng.

"Sao anh đến nhanh vậy?" Hứa Lương Cầm ngồi vào xe hỏi.

Tổng Dật Hàng hí mắt cười, nhìn Hứa Lương Cầm một lượt: "đi đường toàn gặp đèn xanh. Nhìn em không ốm, rất tốt, có vẻ xinh ra!"

"Đừng có trợn mắt nói dối được không? Em đồng ý là không ốm đau gì, còn xinh đẹp á? anh nói với đầu gối à!"

"anh đây không phải giống như câu thơ người tình trong mắt hóa Tây Thi sao? anh nói em xinh thì là em xinh."

Hứa Lương Cầm làm sao còn tâm trạng để nói đùa nữa: "Được rồi, anh mau nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

Tổng Dật Hàng cũng chấn động: "Vậy em nói trước đi, trong lòng em có phải đang nghi ngờ anh làm, còn sốt ruột thay Ông Tân Dương sao?"

"Em không biết anh có làm hay không nhưng em cho rằng anh không thoát khỏi liên quan. Em cũng chẳng lo lắng thay Ông Tân Dương, em thay em lo lắng cho mình, Trần Mi Nhạc mà điên lên thì sợ lắm, nếu ngày mai cô ta chạy đến công ty em làm loạn thì sao, chắc chắn em khỏi cần đi làm rồi." Đến lúc đó Trần Mi Nhạc lại nói lịch sử cô yêu đơn phương này, rồi xen vào hạnh phúc người khác này..... cô làm sao còn

mặt mũi đến công ty chứ.

Tổng Dật Hàng rất hài lòng với câu trả lời của Hứa Lương Cầm, khoe miệng mỉm cười rồi khởi động xe.

“Á. anh định đi đâu thế, không phải là nói chuyện sao?” Hứa Lương Cầm kêu lên.

“không phải anh nói anh có một cái hẹn sao? đã sớm hẹn giờ xong rồi, không có lý do gì phải vắng hợp cả, đến nơi đó bàn cũng được, có thể thuận tiện ăn cơm nữa.”

“Em khi nào thì nói muốn tham gia tụ họp với anh?”

Tổng Dật Hàng kỳ quái nói: “Trong điện thoại anh nói đến đón em mà.”

“Đừng là anh nói đến tìm em, em nghĩ chỉ nói chuyện trên xe thôi.” Hứa Lương Cầm tức giận lườm Tổng Dật Hàng một cái.

Tổng Dật Hàng thẳng thắn nhận sai: “Là anh hiểu sai ý, xin lỗi em. Nhưng bên kia chờ anh lâu quá rồi, giờ làm sao đây?”

“Vậy thì đi thôi, còn làm sao nữa, chỉ cần anh nghĩ cách về chuyện của Trần Mi Nhạc là được.”

Tổng Dật Hàng cười: “anh sẽ.”

Nơi tụ tập là một khách sạn nổi tiếng trong thành phố, Hứa Lương Cầm từng đến đây với Tô Hiểu Vũ, khi đó là lần đầu tiên Tô Hiểu Vũ viết truyện nhận được tiền nhuận bút nhiều, cho nên đại gia đưa cô tới đây ăn cơm. Tuy rằng hai cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị đồ ăn làm cho sợ hãi, một đĩa thịt 18 đồng, mẩu chột là trong cái đĩa ấy chỉ có tí thịt thôi, kết quả ăn được lúng lúng dạ mà hơn 600 lạng.

Hứa Lương Cầm đi cùng Tổng Dật Hàng vào thang máy lên tầng 3, dưới sự hướng dẫn của phục vụ vào phòng được thuê.

Trong phòng rất rộng rãi, ngoài việc ăn cơm còn có khu nghỉ ngơi, trong khu nghỉ ngơi có ghế sofa rộng, vừa thấy thì biết rất thoải mái, lúc hai người vào thì mọi người đang nói chuyện phiếm.

Hứa Lương Cầm không ngờ Vương Trung Minh cũng tới đây, cái này hơi xấu hổ một chút, cùng ăn cơm với boss của mình cũng không được tự nhiên cho lắm.

“A, Lương Cầm đến đây nào, lâu rồi không gặp em, xinh hẳn ra đấy.” Mạnh Tề phát hiện bọn họ đầu tiên, lập tức đứng dậy đón.

không hổ là bạn bè của Tổng Dật Hàng, lời nói dối cũng giống nhau, Hứa Lương Cầm âm thầm trừng mắt, sau đó cười cười với Mạnh Tề: “Chào anh Mạnh, đã lâu không gặp.”

“Đến đây nào! Đến đây! Tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là Hứa Lương Cầm, bạn gái của Tổng Dật Hàng, mọi người đã nghe qua rồi chứ?”

Lúc này mọi người mới nhìn lại, không đợi Mạnh Tề nói xong đều nhiệt tình bắt chuyện với Hứa Lương Cầm.

Hoàn cảnh này khác hoàn toàn với lúc ở quán ăn đêm khi Tổng Dật Hàng muốn đá cô, đúng là khác nhau một trời một vực.

“Dật Hàng cũng thật là, nếu biết em cũng tới thì anh đưa em tới đây luôn, còn làm màu đến đưa đón nữa, quan tâm quá đáng rồi.” Vương Trung Minh cười trêu.

Hứa Lương Cầm cũng đành phải cười theo: “Đây là vừa mới quyết định thôi, thật ra anh ấy cũng không có ý định đưa em tới đây đâu.”

“Bọn anh có nghe nói Dật Hàng cất giấu một bảo bối, không bao giờ đưa bạn gái ra công khai, không nghĩ tới đúng là không công khai cho mọi người thấy thật, cái này không nên giấu nhé, chốc lát phải phạt rượu nó. Nếu mọi người đến đông đủ rồi thì ra kia ngồi thôi, để người ta dọn đồ ăn lên.”

Đoàn người cười đùa đến bàn ăn, ngồi xuống.

Thừa lúc mọi người đang nói chuyện phiếm, Hứa Lương Cầm nói chuyện với Tổng Dật Hàng: “anh mau nói đi, đừng làm em tò mò, được không?”

“Đây, anh nói đây, thật ra thì hiệu trưởng của anh ta gọi cho anh, anh mới biết là có chuyện gì xảy ra. Có người tố cáo bố của Quách Mộng Thanh lợi dụng chức vụ ở trường học rồi cùng đồ đệ đầu thầu công trình khai phá rồi tham nhũng, hiện tại cơ quan đang điều tra. Chỉ là khi bố của Quách Mộng Thanh vừa gặp chuyện, lập tức có người nói Ông Tân Dương từng hẹn hò với con gái ông ta có tham gia việc này, lại có người nói Ông Tân Dương mượn có kết hôn để vợ vet của cái, dưới sức ép của trường học đành phải giáng chức giáo sư của Ông Tân Dương, tạm ngừng công tác của anh ta để điều tra.”

“Bố con Quách Mộng Thanh làm sao để anh ta xen vào chuyện kêu gọi đầu tư được? Em nghe Tân Dương nói qua, lúc trước vì bố Quách Mộng Thanh nhìn trúng anh ta muốn đem con gái giới thiệu cho anh ta, cho nên mới giúp anh ta trong việc tài trợ vốn cho Hội Hạnh Phúc, trong hôn lễ bốn phía đều là tiền biếu, đầu phải chỉ có 120000 của anh đâu?”

Tổng Dật Hàng gật đầu: “không phải chỉ có vậy đâu, nếu không thì hiệu trưởng anh ta gọi cho anh làm gì? Ông ấy gọi cho anh có mục đích là muốn xem anh có thái độ gì với Ông Tân Dương, dù sao ban đầu là anh giúp anh ta lên chức mà.”

“Vậy anh nói thế nào?”

“anh nói tiền đúng là anh cho, nhưng anh thay bạn gái của anh cho, cơ bản anh không có giao tiếp với Ông Tân Dương nhiều.”

Hứa Lương Cầm biết ý của Tổng Dật Hàng, nếu anh nói không giao tiếp nhiều với Ông Tân Dương, trường học sẽ xử lý Ông Tân Dương mà không cần phải lo lắng chuyện gì.

“Tổng Dật Hàng, em phát hiện anh còn là một chuyên gia tố cáo nữa đấy.” Lúc trước họp đồng bắt động sản không thành là vì anh tố cáo nên hủy họp đồng, bây giờ bố của Quách Mộng Thanh cũng là anh tố cáo, đúng là không phải chính nhân quân tử.

“Đây là kết quả của hành động bắt nghĩa, cho tới nay anh đều giữ khuôn phép của một doanh nhân, không tham dự mấy chuyện ngoài lề.” Tổng Dật Hàng cảm thấy anh rất trong sạch.

Đương nhiên là anh không tham dự rồi, chẳng qua anh chỉ nhờ người khác giật dây thôi! Về mặt Hứa Lương Cầm không cho là đúng.

“Lương Cầm à, em phải tin tưởng anh, thật ra con người anh rất đơn thuần đấy.”

“Tổng Dật Hàng à, chốc nữa em còn muốn ăn cơm, anh đừng nói như vậy nữa, có được không?” Tổng Dật Hàng anh còn dám nói mình đơn thuần cơ à, vậy những người khác chỉ có thể nói mất tôi có vấn đề thôi.

“Dật Hàng, cậu đừng quan tâm Lương Cầm quá đáng thế được không? Nên để ý bọn anh một tí đi, mỗi ngày hai đứa quần quýt lấy nhau mà không mệt à?” Những người trên bàn thấy hai người bọn họ sát nhau nói chuyện không ngừng, nhin không được lên tiếng.

“Hai đứa chúng nó luôn là như vậy đấy, có một lần ở Tỉnh Quang còn quá đáng hơn nhiều, ngay cả chào hỏi Lương Cầm cũng không kịp, nó mang Lương Cầm đi luôn, làm cho tôi với Dương Hoa tìm bọn chúng khắp nơi!” Mạnh Tề lập tức chiều lòng.

“thật quá đáng, không ngại được.” Lúc này mọi người nhìn Hứa Lương Cầm càng dịu dàng.

Hứa Lương Cầm không thể nói cô đã chia tay với Tổng Dật Hàng, nhìn Vương Trung Minh cảm chén trà hướng cô cười, thầm nghĩ quả đưa bờ này hơi to!

“Em ước được ở bên cạnh Lương Cầm mọi lúc mọi nơi đấy, thì sao nào, ghen tị với em à? Các anh cũng hơi bị ngứa mắt đấy, không biết à?” Tổng Dật Hàng thoải mái nhận hết, mọi người nghe xong cười ha ha.

Dưới tình huống này Hứa Lương Cầm tạm thời không so đo với Tổng Dật Hàng, đành phải nheo đôi mắt anh một cái, Tổng Dật Hàng đau đến mức hít sâu, sau đó lại cười cười.

“Dưới bàn có động tĩnh, Lương Cầm tức rồi!” Có người nhìn thấy biểu cảm của Tổng Dật Hàng, lập tức cười to, mọi người lại có một trận cười đùa, không khí thoải mái hẳn lên, Hứa Lương Cầm đỏ mặt dờ khóc dờ cười.

Đồ ăn cũng dọn lên đầy đủ, Tống Dật Hằng cẩn thận gấp rau cho Hứa Lương Cầm, cái nào cô không thích với cái nào cô thích ăn đều biết hết, còn nói thức ăn này không bằng anh nấu, về sau anh sẽ tự nấu cho Hứa Lương Cầm ăn, làm cho những người có mặt ở đây muốn cắn răng tự tử hoặc là đâm đầu xuống đất chết luôn.

thật vất vả để ăn được no no, Hứa Lương Cầm thấy bọn họ đã vào việc chính, cô nói muốn đi đến khu nghỉ ngơi.

“Rất xấu hổ đúng không?”

Hứa Lương Cầm ngẩng đầu nhìn về phía người đang tới, trừ người nọ ra thì chắc hẳn cô là nữ duy nhất, cũng không biết cô gái ấy có thân phận gì, cho nên cô chỉ cười không nói.

“Mạnh Tề là chồng chị.”

Hứa Lương Cầm gạt mình nhìn về phía đối phương, cô gái này thoát nhìn rất trẻ, đôi mắt to tròn cùng đôi môi luôn mỉm cười hiền dịu, không nghĩ tới sẽ là vợ Mạnh Tề.

“anh ấy lớn hơn chị 12 tuổi.” cô gái giống như nhìn quen thái độ của Hứa Lương Cầm, rất hào phóng nói.

Hứa Lương Cầm cũng hiểu được biểu cảm của mình, lớn hơn 12 tuổi thì đã sao? không phải còn có Dương lão sao? Khi cô lên năm thứ hai đại học thì mẹ vợ còn chưa sinh ra đó!

“ Xin lỗi, em không nghĩ vợ của anh Mạnh lại trẻ và xinh thế.”

cô gái đó ngồi xuống: “Chị cũng không hay đi xã giao với anh ấy nhiều, chỉ là hôm nay anh ấy nói Dật Hằng đưa em tới đây, còn nói Dật Hằng sợ em một mình là nữ nên không được tự nhiên cho nên để anh ấy đón chị tới đây.”

Hứa Lương Cầm càng không biết nói gì cho phải.

“Em đừng đa tâm, chúng ta khó khăn lắm mới thấy Dật Hằng vui vẻ như vậy, chị cũng không lớn hơn em bao nhiêu đâu, chị họ Tôn tên Linh, em cứ gọi là chị Linh đi.”

“ Chị Linh.” Hứa Lương thuận theo gọi Tôn Linh,

“Dật Hằng có quan hệ rất tốt với chồng chị, chị nghe nói em một mực muốn chia tay với Dật Hằng đúng không?”

Nhìn Tôn Linh dịu dàng, Hứa Lương Cầm nhỏ giọng nói: “đã sớm chia tay rồi, chỉ có liên lạc với nhau thôi.”

Tôn Linh cười kì kinh ngạc: “Theo như lời em nói, Dật Hằng tình nguyện muốn em làm bạn gái nó sao? Lương Cầm à, trong bất kỳ trường hợp nào cho tới nay Dật Hằng đều nói nó có bạn gái, chồng chị hay bạn thân của nó đều biết đến danh của em, chỉ cho là Dật Hằng không muốn công khai, cho nên mới nói không mang em tới. Chồng chị về nhà còn hay nói đùa với chị, anh ấy nói Dật Hằng thành nỏ lệ tình yêu rồi, bình thường chơi với mọi người là không say không về, bây giờ ngay cả rượu cũng không chạm vào, giữ mình trong sạch!”

Hứa Lương Cầm chỉ nói ngoài miệng với Tống Dật Hằng, cô chỉ nói anh nên kiềm chế, trong lòng ngũ vị pha trộn.

“Em không biết anh ấy sẽ như thế.”

“Có lẽ nó luôn nghĩ rằng em sẽ quay về bên nó. Chuyện của bọn em chị cũng nghe chồng chị nói qua ít nhiều rồi, có khi Dật Hằng có nỗi khổ của mình thì sao.”

Hứa Lương Cầm nhìn Tôn Linh, chờ cô tiếp tục nói

“Nghe nói bọn em vì một cô gái Nhật Bản mà không vui hả? Gọi là Ta Ta gì ấy nhỉ.”

“Shibata.” Hứa Lương Cầm bổ sung

Tôn Linh cười: “Đúng rồi, chính là cái tên đó. Lương Cầm à, chị không biết cô gái người Nhật kia là loại người gì, nhưng nếu chị không biết đến sự tồn tại của cô gái đó thì đại biểu bạn bè ở trong nước của Dật Hằng biết cô gái đó không nhiều lắm, hẳn là bạn bè nước ngoài của nó sẽ biết cô gái đó nhiều hơn. thật ra chồng chị có gặp qua cô gái đó vài lần, nói cô gái đó rất có năng lực, khi ở nước ngoài là trợ thủ đắc lực của Dật Hằng, cũng có thể nhìn ra được là cô gái đó rất thích Dật Hằng.”

Hứa Lương Cầm lắng nghe Tôn Linh nói chuyện, hiểu được Tôn Linh cố ý đến đây làm thuyết khách cho Tống Dật Hằng, mặc dù là như thế nhưng cô không ghét nổi Tôn Linh, Tôn Linh có một mị lực khiến người ta tin phục.

“Nhưng tình cảm không phải chỉ ở một phía, cô gái đó thích Dật Hằng đến thế nào đi nữa nhưng Dật Hằng không thích cô ấy, bất kể là khi ở nước ngoài hai người bọn họ có phát sinh ra chuyện gì thì bây giờ trong lòng nó chỉ có em. Lúc trước thân thể Dật Hằng không tốt lắm, về sau chúng ta mới biết được, chị còn phải giúp đỡ nó một thời gian. Em có biết khi đó Dật Hằng nói gì không? Nó nói muốn Lương Cầm ở bên cạnh, có khi bệnh của nó sẽ tốt hơn, lúc ấy chị còn nghĩ em có việc gì bận không thể tới ấy, không nghĩ tới hóa ra hai đứa chia tay rồi.”

Trong lòng Hứa Lương Cầm chưa xốt, cô không biết bệnh Tống Dật Hằng lại kéo dài như vậy: “Bệnh của anh ấy chưa hết sao?”

“Khi tốt khi xấu, nhưng thời gian gần đây không thấy nói khó chịu gì, chắc là khỏi rồi.”

Lúc này Hứa Lương Cầm mới thoải mái đôi chút: “Chị Linh, em cũng không phải không muốn cùng anh ấy ở một chỗ, nhưng có người phụ nữ nào có thể chịu được việc hàng ngày bạn trai ở cùng với bạn gái cũ đâu, huống chi khi em không ở cùng với Tống Dật Hằng thì bọn họ là một đôi! Em cũng biết mình hơi vị kỉ, muốn anh ấy giúp đỡ mình, lại không muốn có liên quan gì tới anh ấy, em cũng rất khó xử.”

“Trong lòng phải bỏ xuống được, còn không thì không bỏ xuống được đâu. Ai ở cùng Dật Hằng cũng lo được lo mất, điều kiện của nó tốt quá mà. Nhưng chị cảm thấy em không nên nghĩ quá nhiều, tôi thiếu theo góc độ của bọn chị nhìn nhận, nó thật sự thích em, là thích thật đấy, ngay cả chồng chị đều nói Dật Hằng rất yêu em. Là con gái, có thể gặp được một đoạn tình yêu trắng trẻo không tốt sao? Mặc kệ kết quả tốt hay xấu, mình đã được yêu, vui vẻ cũng đáng giá mà, thanh xuân ngắn lắm, chờ đến lúc lớn tuổi rồi, muốn yêu cũng chẳng còn sức đâu.”

“anh ấy..... thật sự thích em sao, em thấy bình thường mà.” Xét đến cùng, Hứa Lương Cầm cô vẫn còn tự ti lắm.

“Chị còn chưa tốt nghiệp sơ trung (*cấp 2*), cũng vì chuyện đánh nhau mà bị đuổi học, vậy thì em nói sao Mạnh Tề lại coi trọng chị? Mới đầu chị cũng không tin, sau chị nghĩ cứ sống vui vẻ từng ngày một với Mạnh Tề là được, nhưng đã nhiều năm trôi qua, anh ấy vẫn tốt với chị như trước, điều kiện của em chẳng lẽ còn kém chị sao?”

Hứa Lương Cầm không thể tin nhìn Tôn Linh dịu dàng lịch sự này, không thể tin nổi đáng về bốc đồng khi trẻ của Tôn Linh. Vì giúp Tống Dật Hằng, vị phu nhân này hi sinh lớn quá đấy, đem lịch sử đời mình nói ra nhưng cô cảm động là được.

“Lương Cầm à, em mau trở về bàn ăn đi, em không có ở đó, Dật Hằng không yên tâm nói chuyện với bọn anh.” Lúc này Mạnh Tề đã đi tới, vừa nói vừa kéo tay vợ mình, cô cũng phải quay lại.

Hứa Lương Cầm đứng lên đi cùng bọn họ.

“Lương Cầm, có phải em lo lắng Trần Mĩ Nhạc sẽ gây phiền toái cho em hả? anh cũng nói rõ rồi, về sau Trần Mĩ Nhạc không bước chân nổi vào công ty đâu.” Tống Dật Hằng kéo Hứa Lương Cầm vào lòng, sờ sờ mặt cô an ủi.

“Đúng vậy, Lương Cầm à, công ty còn có anh mà, chút chuyện nhỏ này em đừng để trong lòng.” Vương Trung Minh cũng nói theo.

“Chẳng qua em cảm thấy mình đang khiến công ty gặp phải phiền toái thôi.” Hứa Lương Cầm bán khoán.

“Đây làm gì coi là phiền toái, Dật Hằng còn đề tể, bằng không thì việc này giải quyết dễ hơn nhiều.” Vương Trung Minh hừ lạnh.

Hứa Lương Cầm cúi đầu không nói.

Chờ com nước xong xuôi, mọi người tạm biệt nhau, không biết lão Vương ở đây lúc nào đã lái xe tới rồi.

"Lên xe đi, anh đưa em về."

Ngồi vào trong xe, Hứa Lương Cầm không nói chuyện với Tống Dật Hằng mà chỉ thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đến nhà trọ, Tống Dật Hằng xuống xe cùng Hứa Lương Cầm, đưa cô đến tận cửa.

"Lương Cầm, em đừng lo lắng, cũng đừng làm khổ mình, ngày mai anh sẽ gọi cho hiệu trưởng anh ta, nhất định bảo vệ công tác của Uông Tân Dương, cùng lắm thì anh ủng hộ vài trang thiết bị là được. Về phần nói anh ta vơ vét của cái trong hôn lễ thì dễ, để anh ta lấy tiền đó đi quyền góp các vùng khó khăn là được, Uông Tân Dương cũng không vi phạm pháp luật gì, không sao đâu."

"không phải em khó chịu vì Uông Tân Dương?" Giọng Hứa Lương Cầm có chút khàn khàn.

"anh hiểu mà, chỉ cần bảo vệ công tác Uông Tân Dương, Trần Mi Nhạc không tìm em gây phiền toái nữa, là anh khiến em chịu âm ức rồi"

"Tống Dật Hằng, em khó chịu là vì bọn họ dám tạt chậu nước bẩn vào người anh, cho rằng anh muốn trị Uông Tân Dương, hơn nữa từ đầu đến cuối là anh giúp em thôi, âm ức không phải em, anh trả giá nhiều như thế, có đáng không? Cơ bản chúng ta không thích hợp ở cùng với nhau đâu, thân phận này, đáng về này, gia thế này, bối cảnh nữa, chênh lệch lớn quá còn gì, anh đứng một mình cũng đã hoàn hảo rồi, một khi tiếp xúc cùng bạn bè anh, em thấy mình như thấp một bậc, không hợp nhau chút nào! không những thế còn lo lắng có khi nào anh thích cô gái khác vất bỏ em một lần nữa, loại cảm giác này đau khổ lắm!" Rốt cục Hứa Lương Cầm cũng nói được những lời từ trái tim

Tống Dật Hằng lập tức ôm chặt Hứa Lương Cầm vào lòng mình, vỗ lưng cô nhẹ nhẹ, giọng dịu dàng trầm ấm: "anh đều hiểu, anh hiểu hết mà. Về sau chỉ có mỗi em, anh không gặp ai hết, chỉ hai người chúng ta thôi, chỉ có hai chúng ta."

"thật vậy à?" Hứa Lương Cầm ngẩng đầu, khóe mắt rung rung hỏi.

Tống Dật Hằng dịu dàng hôn lên môi Hứa Lương Cầm, trong mắt không che giấu nổi ý cười: "thật, mỗi ngày chúng ta đều ở bên cạnh nhau không rời xa, chuyện này anh cầu còn không được!"

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 47

Hứa Lương Cầm để mặc Tống Dật Hằng hôn mình, thật ra cô cũng nhớ mùi hương trên người anh, mới có đầu đồng thời mà thấy thật ấm áp.

Biết rõ anh chỉ muốn cô thích anh nên mới nói những lời ngọt ngào như thế, không cần nói về thân phận của anh, chỉ là tình nhân bình thường thôi chắc gì đã giữ nổi anh 2 giờ đồng hồ hoặc bạn bè của anh, nhưng để Tống Dật Hằng nói thế thì hẳn là không dễ.

Tống Dật Hằng ngẩng đầu, trong mắt nồng đậm ý cười: "Muốn hợp lại hay không?"

Hứa Lương Cầm nhìn về nơi khác, lẳng lặng không lên tiếng.

Tống Dật Hằng nhìn biểu cảm trên mặt Hứa Lương Cầm, sau một lúc thì ôm cô vào trong ngực nói: "anh biết em còn băn khoăn chuyện về Hisako, Hisako đúng là một người rất quan trọng với anh và là người anh phải thực hiện lời hứa, nhưng anh có thể cam đoan với em rằng anh với cô ấy sẽ không có bất kỳ quan hệ mập mờ nào. Nhưng trước khi cô ấy tìm được bạn trai thì anh phải chiều cô cô ấy một chút, dù vậy anh sẽ giữ khoảng cách với cô ấy, về công việc thì anh sẽ điều cô ấy về chi nhánh khác của công ty cho nên Hisako sẽ không phải vấn đề của chúng ta nữa. Lương Cầm, tin anh một lần nữa đi!"

Sau khi Uông Tân Dương, Quách Mộng Thanh, Trần Mi Nhạc lừa dối cô, cả thể xác và tinh thần Hứa Lương Cầm rất mệt mỏi, cô cần một bờ vai để dựa vào và giúp cô xóa nhòa những vết thương này. Tống Dật Hằng dù có phong lưu nhưng vẫn bảo vệ cô tốt lắm, sợ cô tổn thương liền lên lút giải quyết vấn đề công việc của Uông Tân Dương, thay cô âm ức bằng việc dạy dỗ Uông Tân Dương và Trần Mi Nhạc trong hôn lễ của họ, nay lại vì không để cô bị quấy rầy, thà rằng bảo vệ công tác của Uông Tân Dương dù ghét cay ghét đắng, cô có thể yêu cầu nữa sao?

"Được, em tin anh!" Bỗng nhiên Hứa Lương Cầm nhìn thẳng Tống Dật Hằng, trong giọng nói có phần chắc chắn, cô nguyện ý vứt bỏ chân chính để vùi đầu vào đoạn tình cảm này luôn, tựa như chị Tôn Linh nói là con gái nên có một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt, rất đáng giá!

Tống Dật Hằng lập tức vui lên vạn lần, anh còn nghĩ tối thiểu phải mất thời gian dài thì quan hệ hai người mới tốt, không nghĩ đột nhiên Hứa Lương Cầm lại đồng ý hợp lại với anh một lần nữa.

"Lương Cầm, em nói ra rồi không được đổi ý đó." Tống Dật Hằng vừa nói vừa khởi động xe chạy theo hướng khác.

"Á, sao anh gấp gáp thế? Em còn muốn thu dọn đồ đạc mà." Hứa Lương Cầm biết Tống Dật Hằng muốn mang cô về nhà anh, không khỏi buồn cười, lớn xác thế mà sao xúc động như trẻ con vậy.

Mặt Tống Dật Hằng vui sướng: "Về chỗ anh trước đi, cuối tuần anh sẽ cùng em về dọn, chỗ của anh có đầy đủ thứ em cần, có khi em còn dùng không hết."

Hứa Lương Cầm nghe xong liền cười không thềm nói, Tống Dật Hằng không lúc nào là không tôn trọng cô cả, cảm giác trong cô thật ngọt, tự vị này như ngấm toàn thân vậy.

Xe đỗ vào trong hầm, sau khi xuống xe Tống Dật Hằng ôm chặt lấy Hứa Lương Cầm về thang máy, dọc đường đi thì lát lại ôm một cái, lúc thì thơm một tí, chốc lại sờ đầu thêm chút, có khi nói nhỏ bên tai Hứa Lương Cầm, cũng không biết nói đùa gì khiến Hứa Lương Cầm vừa đỏ mặt lại cười khanh khách không ngừng, đáng về thân mật của hai người giống như chưa hề có cuộc chia tay.

Ra khỏi thang máy, vừa mới vào cửa, Tống Dật Hằng trực tiếp đặt cô lên cửa

"anh làm gì thế?"

"Nhớ em chứ sao, anh rất biết giữ mình trong sạch, rượu không uống, phụ nữ cũng không chạm, lão Mạnh cho là anh bị bệnh rồi, ngày đó lúc ăn com xong còn đưa cho anh một quyển tạp chí rồi đưa danh thiếp bệnh viện chuyên phụ khoa nam "

Hứa Lương Cầm cắn môi cười: "anh không động dục được một thời gian dài thế sao? Em không tin đâu!"

"Còn cười hử? không tin thì em chứng thực đi, sáng đã tự lên đạn, đêm nay toàn bộ bắn hết, không đạt được mục đích không bỏ qua."

"Em đây đành phải hoàn thành nhiệm vụ kiểm tra, để cho bộ tư lệnh hài lòng!"

Hứa Lương Cầm chào kiểu quân đội, còn lườm một cái, khiến Tống Dật Hằng cười quái dị rồi dè Hứa Lương Cầm chưa kịp trở tay.

- - - - -

"Em từ chức, đừng đi làm nữa, anh bảo với Vương Trung Minh một tiếng là được." Tống Dật Hằng khép nửa mắt nằm trên giường, một bàn tay còn đang xoa nắn trên người Hứa Lương Cầm.

"Khó mà có việc làm, phải chăm chỉ chứ." Hứa Lương Cầm mơ màng trả lời, cả người đều mệt mỏi rồi, hiện tại cô biết mình phải đi làm, không thì sẽ thành đồ vô dụng mất.

Tống Dật Hằng cười: "Vài ngày qua em đều đi làm sao? Vẫn nên ở nhà đi, có anh với em, thật tốt biết bao!"

Đúng vậy, bao lâu rồi cô chưa đi làm? không đúng, phải nói là bao lâu rồi cô chưa có ngày nghỉ ngơi đúng nghĩa?

Hắn là gần một tuần lễ, Hứa Lương Cầm mơ màng nghĩ, từ ngày cô với Tổng Dật Hàng hòa bình, Tổng Dật Hàng đều dần lấy cô, hai người phóng túng, sau lại càng không ngừng uống rượu.

Kể tiếp cô chỉ biết là rèm tất cả phòng đều không mở ra, bên trong là một mảnh hắc ám, hai người bọn họ cũng không mặc quần áo, điện thoại không biết kêu bao nhiêu lần, sau không thấy âm thanh nữa. Đói bụng thì có thức ăn trong tủ lạnh, cô khi thậm chí không ăn cũng không thấy đói, khát thì có miệng Tổng Dật Hàng, rồi lại uống rượu liên miên, chẳng phân biệt đâu là ngày, đâu là đêm. Thời gian cứ tồn tại vô tri vô giác, chỉ còn cô và Tổng Dật Hàng vui vẻ chuyện nam nữ.

Lại tỉnh lại, Hứa Lương Cầm dùng hết sức lực tránh bàn tay đang ôm cô, bước qua người Tổng Dật Hàng, xoay người xuống giường, trong nháy mắt cô liền ngã xuống sàn nhà, qua một lúc lâu mới miễn cưỡng đứng lên ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách vẫn là một mảnh tối đen, Hứa Lương Cầm đi đến trước cửa sổ kéo màn cửa sổ ra, cô muốn nhìn buổi tối một chút, nhìn xem đèn lên lời khắp mọi nơi, tối thiểu cô còn biết mình còn sống trên trái đất hay không.

Khi kéo rèm cửa sổ ra trong nháy mắt cô liền bị mặt trời to dùng chiếu đến đau mắt.

Lập tức dùng tay che hai mắt, sau một thời gian ngắn thích ứng, lại dè dặt từng chút buông tay xuống.

Mở cửa sổ ra, không khí lạnh lẽo đập vào mặt, Hứa Lương Cầm hít một hơi dài, trong người thoáng chốc tỉnh táo hơn nhiều.

Chạy nhanh đến sàn nhà mặc một cái áo khoác lên người rồi đứng ngốc ở cửa sổ, Hứa Lương Cầm bắt đầu tìm đi động của mình.

Di động đã hết pin nên không mở được, cô đánh phải vào thư phòng mở máy tính của Tổng Dật Hàng ra xem hôm nay là ngày nào trong tuần mấy.

không thể nào, Hứa Lương Cầm chớp mắt, trên mặt hiện lên sự không thể tin nổi.

cô nghĩ cùng lắm thì lẫn lộn với Tổng Dật Hàng một tuần chứ mấy. Thế nào mà sai hoàn toàn thế, qua gần nửa tháng rồi mẹ ơi!

Hứa Lương Cầm chẳng quan tâm nhiều liên cầm đi động của Tổng Dật Hàng đi sặc, điện thoại chốc lát đã có thể mở máy, đếm không biết bao cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn, cô trực tiếp tìm số máy của Tô Hiểu Vũ rồi gọi đi, lúc trước khi ở cùng Tổng Dật Hàng sợ Tô Hiểu Vũ lo lắng cho nên đưa số Tổng Dật Hàng cho cô.

"Alo, Tổng Dật Hàng à?" Điện thoại vang lên một tiếng đã có người nhận.

"Hiểu Vũ, là tớ đây." Hứa Lương Cầm vừa mở miệng mới phát hiện giọng cô hơi trầm.

"Hứa Lương Cầm hà, con mẹ nó đồ không có lương tâm nhà cậu! Bà đã gọi cho mi biết bao nhiêu lần mà mi cũng không thèm nghe, mẹ cậu tìm cậu bao nhiêu lần đấy, tớ cùng Khương Doanh nói dối sắp không chịu nổi, cậu cùng họ Tổng có cùng một chỗ không có người ngăn cản nhưng tối thiểu thì cũng nói với chúng tớ một tiếng chứ? Khương Doanh gấp đến độ chút nữa báo cảnh sát tìm trè lạc, sau hỏi bảo vệ khu thì mới biết cậu đi cùng họ Tổng, cậu còn là con người hay không hả? Làm cho mọi người rất lo lắng, hai người bọn cậu không ai chịu nghe mấy, lắm lúc tớ còn nghĩ cậu bị tên họ Tổng mưu sát cơ đấy!" Tô Hiểu Vũ tức giận mắng to.

Hứa Lương Cầm nghe đến đau đầu, liên tục nói xin lỗi: "Tớ sai rồi, Hiểu Vũ, tớ sai rồi! Về sau không thế nữa!"

"Rất cuộc cậu với họ Tổng đang giờ trò quý gì thế, vì sao không nghe mấy?" Thái độ Tô Hiểu Vũ rất lạnh lùng, hiển nhiên là quá tức giận.

Hứa Lương Cầm nào dám nói nửa tháng nay toàn bộ thời gian đều ở trên giường lêu lổng với Tổng Dật Hàng, chỉ lập lò: "Cũng không làm gì cả, chỉ ngây ngô ở trong phòng thôi."

"Nửa tháng ngồi ngốc ở trong phòng mà không nghe mấy sao? Lương Cầm, cậu đừng có linh tinh, đừng bao giờ chạm vào ma túy nghe chưa, đó là cái đày không thoát được đâu!" Tô Hiểu Vũ sợ Hứa Lương Cầm bị Tổng Dật Hàng làm hư.

"Yên tâm đi, tớ không ngu như vậy đâu, Tổng Dật Hàng cũng chẳng ham cái đấy."

"không có việc gì là tốt rồi, cậu mau chóng gọi cho mẹ cậu đi, chúng tớ nói cậu tham gia một lớp đào tạo chuyên môn."

Hứa Lương Cầm cúp điện thoại xong thì liền gọi ngay cho mẹ, bị mắng dòn dập, cô chỉ có thể nhắm mắt tựa vào ghế sofa rồi liên tục xin lỗi.

Đến khi mẹ già hết giận, chút nữa thì Hứa Lương Cầm ngủ quên.

đi vào phòng bếp lấy chút đồ ăn, sau đó tắm rửa một chút, cuối cùng cũng có cảm giác tỉnh táo, Hứa Lương Cầm nhìn vô rượu dưới chân, mâm bát nhỏ, chén nhỏ, quần áo và các loại thực phẩm đóng gói dưới chân, tất cả mọi thứ ngay cả bao cao su cũng thấy, cả nhà giống như một bãi rác lớn, cũng may bên trong có trang bị lọc khí, bằng không thì những mùi vị này sẽ làm ngạt thở mất.

Cầm tức rúc, Hứa Lương Cầm bắt đầu dọn dẹp, vừa dọn vừa nghĩ làm sao để quay về đi làm, giống như Tô Hiểu Vũ nói nửa tháng qua đúng là hoang đường.

"Sao lại mở cửa ra thế, không sợ lạnh sao?"

Tổng Dật Hàng ôm Hứa Lương Cầm từ phía sau, anh hôn lên khuôn mặt nhỏ: "Đừng dọn, chút nữa gọi hai người giúp việc theo giờ vào dọn là được thôi."

"Em cũng không muốn để họ nhìn mấy thứ này đâu, vẫn tự làm đi." Hứa Lương Cầm nói xong chỉ chỉ bao cao su.

Tổng Dật Hàng cười ha ha không ngừng: "Mấy ngày trôi qua đúng là ở trên thiên đường thật."

"Còn vài ngày há? đã nửa tháng rồi, đều tại anh liên tục ép em uống rượu, bây giờ em đi làm thế nào được."

"Ai bảo em uống say rồi hành động phóng túng khiến người ta thất thư thái, anh đã sớm nói với em là đừng đi làm nữa, chúng ta đi du lịch đi, đi khắp bốn phương rồi cảm thấy nơi nào tốt thì ở đó một thời gian, chơi đã rồi tìm một nơi khác, ở Pháp anh có một du thuyền, chúng ta có thể đi một vòng luôn."

Tổng Dật Hàng nói đúng là những ngày thần tiên, Hứa Lương Cầm nghe Tổng Dật Hàng miêu tả thì không ngừng nghĩ đến nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, sao cô có khả năng bỏ lại thực tế mà đi cùng Tổng Dật Hàng vào xã hội không tưởng được.

"Em còn muốn đi làm đang hoang, vào mấy ngày nghỉ thì chúng ta có thể đi mấy ngày, không phải cũng tốt sao. Em không có sặc pin, đừng đi động của anh gọi cho mẹ nữa đấy, với cả em thấy điện thoại anh nhiều cuộc gọi nhờ và tin nhắn, anh vẫn nên xem chút đi."

"không có chuyện gì đâu, bọn họ không tìm thấy anh thì sẽ tìm người khác thôi, trời không sắp được đâu. Lương Cầm, em suy nghĩ kĩ về đề nghị của anh đi, chỉ có hai người chúng ta thôi."

Nửa tháng đã đủ dọa người rồi, Tổng Dật Hàng còn nói cuộc sống tươi đẹp nhưng cô vô phúc hưởng. "Đề sau hãy nói đi, em còn muốn đi làm."

Tổng Dật Hàng không miễn cưỡng nữa mà giúp Hứa Lương Cầm thu dọn: "Em muốn đi làm thì cứ đến công ty thôi, không phải hỏi han làm gì, ngày mai anh đưa em tới."

Hứa Lương Cầm còn muốn từ chối, lời chưa nói ra khỏi miệng thì Tổng Dật Hàng đã nói trước: "Chúng ta là người yêu của nhau, anh đưa đón em là chuyện đương nhiên, còn nữa công ty biết thừa quan hệ của anh với em, em đừng nghĩ nhiều."

Hứa Lương Cầm không phản đối, cô cũng không muốn từ chối ý tốt của Tổng Dật Hàng liền đồng ý.

"Vậy được nhưng từ giờ trở đi anh phải đang hoàng đấy, không được chạy linh tinh làm xằng bậy, đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta bắt đầu công việc của riêng mình."

Tổng Dật Hàng cười gật đầu: "anh đã mất hết sức lực để chiến đấu rồi, chỉ còn sức ôm bảo bối ngủ thôi, em yên tâm đi."

Hai người cười nói rồi dọn dẹp phòng ốc đến lúc cơ bản coi là sạch sẽ thì thôi, ngày mai đành phải gọi người giúp việc đến dọn dẹp lại một chút cho sạch sẽ hơn.

Ngày hôm sau Tổng Dật Hàng dậy rất sớm, lúc Hứa Lương Cầm tỉnh lại thì anh đã làm xong bữa sáng. Hứa Lương Cầm nhìn bữa sáng trên bàn thì mỉm cười: "Sao vậy nhỉ, về sau em có phải làm bữa sáng không?"

"không cần, anh sẽ phụ trách, cơm chiều thì chúng ta có thể cùng nhau nấu." Tổng Dật Hàng bê bát cháo đến trước mặt Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm cúi đầu ăn cháo, thăm cảm thán số cô gặp cái vận gì, sao lại có thể gặp người không bình thường như Tổng Dật Hàng vậy!

"Đừng rồi, thân thể anh không sao thật chứ?" Hứa Lương Cầm đột nhiên nhớ tới lời của Tôn Linh nói bệnh cũ của Tổng Dật Hàng không tốt lắm.

"Trước kia có chút khó chịu, sau khi ở cùng với em thì tốt hơn, em là thuốc của anh đấy, anh có thể không uống thuốc mà vẫn khỏe ra."

"Mới sáng sớm sao miệng đã bôi mật rồi, anh nhanh ăn sáng đi." Hứa Lương Cầm lườm Tổng Dật Hàng một cái rồi nói anh ngồi xuống.

Cơm nước xong xuôi, Tổng Dật Hàng đưa Hứa Lương Cầm đi làm, lúc này anh đã lái xe đến dưới sảnh công y, nghiêng người hôn Hứa Lương Cầm một cái: "Tan làm anh sẽ tới đón em."

"anh còn có việc của mình, không cần lượn vòng quanh đón em đâu, em có thể đi xe bus." cô và Tổng Dật Hàng đi làm theo 2 hướng khác nhau, Tổng Dật Hàng đưa cô đến công ty đã quá khổ rồi.

"Em không cần lo lắng cho anh, nếu anh không thể đến đón em, em cứ gọi taxi mà về, trời lạnh như thế không cần chờ xe bus đâu, hơn nữa xuống xe còn phải đi bộ rõ xa." Tổng Dật Hàng ở khu vực cách trạm xe bus khá xa, Hứa Lương Cầm đi bộ tầm 20 phút mới đến nơi.

"Xe công cộng cũng có cái tốt, lúc tan làm gọi taxi khó lắm, không bằng ngồi xe bus cho nhanh."

"Vậy nếu không gọi được taxi và anh không đến đón em được thì anh sẽ gọi người tới đón em."

"anh đừng lãng phí như vậy chứ, chẳng may anh có thể đến đón em được thì sao, đây là ném tiền qua cửa sổ đấy."

Tổng Dật Hàng nheo mắt Hứa Lương Cầm một cái: "một tháng cùng lắm mấy trăm thôi, vậy anh sẽ cố gắng đến đón em."

Hứa Lương Cầm gật gật đầu, thế này mới xuống xe vào công ty, Tổng Dật Hàng thấy cô vào rồi thì lái xe đi.

Lại qua hơn 1 tháng, quả nhiên Tổng Dật Hàng nói được thì làm được, dù lúc anh làm việc không hết thì không có một ngày nào anh không đi đón cô cả, hai người tan làm thì đi siêu thị mua đồ, về nhà lại cùng nhau nấu cơm, thứ bảy chủ nhật ở nhà, hoặc là cùng đi dạo với Hứa Lương Cầm, cứ như thế ngược lại thấy Hứa Lương Cầm càng thấy áy náy hơn.

cô biết Tổng Dật Hàng có rất nhiều xã giao hoặc tụ họp bạn bè, cũng biết anh là người ham vui như thế nào, chơi bời ra sao, nay vì quan tâm cảm xúc lười biếng thất thường của cô mà ngày ngày canh giữ ở nhà chẳng chịu đi đâu.

"Tổng Dật Hàng, anh cũng có thể ra ngoài tụ tập ăn uống với bạn bè, tính em không thích náo nhiệt nhưng không vì thế mà anh cũng phải ở nhà buồn bực với em." Hứa Lương Cầm đi đến bên cạnh laptop của Tổng Dật Hàng nhìn anh làm việc mà khuyên.

Tổng Dật Hàng ngẩng đầu hỏi: "Có phải em thấy anh phiền không?"

"không có đâu, em rất vui về khi ở trong phòng, nhưng anh không phải người như thế, anh như vậy em chịu không nổi."

Tổng Dật Hàng kéo Hứa Lương Cầm để cô ngồi lên đùi mình: "Em thích ở trong phòng, anh thích ở cùng một chỗ với em, anh đã nói với lão Mạnh và Vương Trung Minh truyền lời hộ rồi, về sau anh không đi xã giao thì đừng có tìm anh, về phần tụ tập ăn uống giải trí anh cũng không muốn hẹn cho nên chẳng ai tìm anh cả, em đừng suy nghĩ nhiều."

"Mặc kệ thế nào, anh vẫn nên ra ngoài tụ tập với bạn bè đi."

"anh chỉ thích ở cùng một chỗ với em, đi ra ngoài không thích lắm, chả vui gì."

Hứa Lương Cầm xoay người, bắt đầu nhìn Tổng Dật Hàng: "Vậy em đi cùng anh, nhưng không nhiều lắm, 1 đến 2 lần thôi."

"Lương Cầm, chuyện này em đừng cố miễn cưỡng, anh không thích đi xã cho lắm."

"Việc kinh doanh của anh rất bận rộn, khách hàng đều chủ động tìm tới cửa chắc?" Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hàng nói thì không cho là đúng, dù có làm ăn lớn nhưng vẫn phải đi xã giao, không lẽ được cô đâu.

"anh chưa từng nói với em sao? Trong nhà anh sản xuất pin không phải loại pin bình thường, là pin nguyên tử. Dùng trong hàng không, chữa bệnh, dụng cụ quân sự, sử dụng tương đối rộng rãi, em cảm thấy có bao nhiêu khách hàng cần loại pin này? Về phần Phố Danh thì anh đã hoàn thiện hệ thống kinh doanh, hơn nữa bố mẹ anh vẫn còn điều hành mà, anh cũng không cần quá quan tâm mất sức vào nó."

"Bố mẹ anh vẫn còn làm việc sao? Em nghe người khác nói về cuộc sống của gia đình anh, còn kinh doanh nhiều ngành nữa, đúng là có nhiều người quá thì mình đúng là vô công." Hứa Lương Cầm nghĩ đến lời nói của Ngô Thừa Long, không khỏi thuận miệng nói.

"Là có ý khác, chỉ là đối với quốc gia đang có chiến tranh, quốc gia nghèo khó thì đi trợ cấp vật chất hoặc những thứ công cụ xây dựng thôi."

Hứa Lương Cầm không nghĩ Tổng Dật Hàng sẽ nói với mình, cô chỉ nói linh tinh chứ chẳng nghĩ anh sẽ nói cho cô nghe, nhưng hôm nay nghe anh nói đã nằm ngoài dự đoán của mọi người rồi, không khỏi tò mò: "Viện trợ cho quốc gia đang có chiến tranh, quốc gia gặp nghèo khó, vậy có thể kiếm tiền ư?" Nhắc tới chiến tranh thì cô nghĩ ngay tới các nước Trung Đông và Châu Phi.

"anh lấy một ví dụ cho em, nếu bây giờ em sinh ra trong một quốc gia nghèo đói, lương thực không đủ sống nhưng trong nhà em lại có dây chuyền vàng hay bông tai vàng..... Trang sức gì đó mà lúc này có người mang bánh mì, thịt hun khói và lương thực đến, em có tình nguyện đưa luôn trang sức không, có đồng ý đem nó làm vật trao đổi lấy chút lương thực không?"

"Đương nhiên là đổi lấy đồ ăn rồi, dưới tình hình đó thì trang sức có lợi gì chứ, mạng sống quan trọng hơn nhiều." Hứa Lương Cầm không chút do dự chọn đáp án.

"Đúng thế, đây chính là viện trợ mà anh nói, về phần cách thức làm việc thì cũng giống như vậy thôi."

"Đây đúng là lời điều mà, còn nói viện trợ gì chứ?" Cái này là nhân lúc hàng xóm cháy nhà đi hỏi của, dùng gạo trắng đổi thành bạc trắng, Hứa Lương Cầm không nói ra những lời này.

"Tất nhiên viện trợ cũng có, chẳng qua chiếm 1% thôi." Tổng Dật Hàng vừa nói tay vừa đi xuống.

Hứa Lương Cầm lập tức đứng lên: "Lớn tuổi rồi thì bảo vệ thân thể chút đi. đừng có tiêu hao sức lực thế."

"Em không tin thể lực của anh rồi sao? Em lại đây, tối hôm nay anh khẳng định em không thể ra khỏi thư phòng này đâu." Tổng Dật Hàng nói xong giờ tay muốn túm Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm chạy nhanh xin tha: "Thầy Tổng tha mạng, em biết sai rồi."

Vừa nói vừa muốn chạy ra khỏi phòng, kết quả chưa chạy được 2 bước thì bị Tổng Dật Hàng bắt được, hai người cười đùa ngã ra sàn nhà.

"Lương Cầm, chúng ta vẫn cứ như thế này được không?" Tổng Dật Hàng lau mồ hôi trên trán Hứa Lương Cầm, dịu dàng như nước nói.

Hứa Lương Cầm găt đầu: "Tất nhiên là được rồi, nhưng em không muốn anh vì em mà không tụ tập bạn bè, chỉ cần không uống rượu nhiều làm tổn hại thân thể thì em không ngại việc anh đi ra ngoài đâu."

"Vậy cuối tuần này có bạn bè anh từ nước ngoài về muốn mời anh, em có đồng ý đi không?"

"Được rồi, em sẽ đi với anh". Hứa Lương Cầm sợ Tổng Dật Hàng vì chăm cô mà từ chối bạn bè cho nên mặc dù không được tự nhiên lắm nhưng vẫn muốn đi cùng anh.

"Bởi vì bạn bè này của anh là cổ đông trong công ty cho nên lão Mạnh và Vương Trung Minh sẽ đi, anh sẽ bảo lão Mạnh mang vợ anh ấy đến, như thế em sẽ không cô đơn." Tổng Dật Hàng rất chu đáo.

Hứa Lương Cầm thấy ý này không tồi.

"Tốt, mau đứng lên đi ngủ thôi."

Tổng Dật Hàng kéo Hứa Lương Cầm lên, chuẩn bị cùng cô về phòng ngủ nghỉ ngơi thì đi động đột nhiên vang lên.

"Khuya thế này ai gọi nhĩ?"

Tổng Dật Hàng nhủ mày đi đến lấy đi động trên bàn, nhìn số trên đi động thì càng nhủ chặt.

"Lương Cầm, em về phòng ngủ trước đi, anh đi nghe điện thoại."

Hứa Lương Cầm găt đầu mở cửa ra ngoài.

Cuối tuần Tổng Dật Hàng vẫn đến công ty đón Hứa Lương Cầm như trước, sau đó đi Phó Ước.

"Hôm nay vị khách mời này là lúc anh du học ở nước ngoài có quen biết một người anh em tên là Trần Đại Lương, trong nhà cậu ấy mở một cửa hàng tổng hợp, tính tình hòa đồng vui vẻ thích cười đùa."

"Em cùng lắm chỉ chào hỏi thôi, nếu anh ấy muốn nói chuyện với em thì em sẽ nói vài lời với anh ấy, nếu không quan tâm em thì em ngồi ăn cơm."

Tổng Dật Hàng cười nắm lấy tay Hứa Lương Cầm: "Giao quá, có anh ở đây em cũng không cần nói chuyện với người khác, chỉ nói chuyện với anh là được."

Lần này bữa cơm được diễn ra tại một khách sạn xa hoa, Tổng Dật Hàng cùng Hứa Lương Cầm tới phòng được thuê đã nghe thấy tiếng nói to: "Dật Hàng, chú đúng là vô lương tâm, anh trở về rồi à lâu, mời chú bao nhiêu lần mà chú cũng không tới, chỉ có Trung Minh cùng lão Mạnh theo giúp anh thôi, không biết hôm nay là ngày gì mà có thể đề chú nỗ lực ra gặp người anh này!"

Người nói chuyện có vóc dáng rất cao, mày rậm, mắt to, đáng vẻ cũng không khó coi, Hứa Lương Cầm khẳng định người này là Trần Đại Lương.

"anh mời thì em đi, không phải là em không đến, có lão Mạnh và Trung Minh anh còn thấy chưa đủ sao?" Tổng Dật Hàng và Trần Đại Lương đập nhau một cái rồi lại ha ha cười, có thể thấy quan hệ không tệ.

"Náo nhiệt thật đấy, em ở ngoài cửa đã nghe thấy rồi, có chuyện gì mà vui thế?"

Cửa có người đẩy ra đi đến, Hứa Lương Cầm thấy người tới thì nụ cười tắt dần trên khóe môi.

không phải nói tuyệt đối không cho cô gái này xuất hiện trước mặt cô sao, vậy chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây?

Hứa Lương Cầm nhìn thấy đôi môi đỏ chót đang cười tươi của Shibata Hisako thì trong lòng lập tức căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tổng Dật Hàng thấy người đến là Shibata Hisako, phản ứng đầu tiên là nhìn biểu cảm của Hứa Lương Cầm, thấy sắc mặt cô rét run, sắc mặt anh cũng vì thế mà khó coi hơn. Nhưng anh không nói gì, chỉ ở dưới bàn nắm chặt tay cô.

Hứa Lương Cầm vài lần muốn thoát ra nhưng không thành công, cuối cùng thì bất động, để mặc Tổng Dật Hàng nắm lấy.

"Hisako đến đây, ngồi bên cạnh anh này, em với Dật Hàng khó mời thật đấy, nhưng tối thiểu trong điện thoại em còn nói chuyện vài lời thật lòng với anh hơn là nó, anh gọi cho Dật Hàng hơn trăm cuộc mà nó không thèm nghe, gọi lại cũng không luôn. Thành ra anh phải đơn phương chiến đấu, phải tiếp Trung Minh và lão Mạnh cùng vợ anh ấy, chắc em chưa biết ba vị này đúng không, anh giới thiệu cho em nhé."

"Dật Hàng gần đây rất bận, công việc chất như núi vậy." Hisako đến gần Trần Đại Lương nhưng không nhìn về phía của Tổng Dật Hàng và Hứa Lương Cầm mà lễ phép chào bọn Mạnh Tề, lại nói mong chiếu cố nhiều hơn, ba người Mạnh Tề cũng đứng dậy chào, sau đó cảm thấy bữa cơm ngày hôm nay không ổn lắm.

"Em không cần thay nó giải thích, anh hiểu hết, lát nữa chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." Trần Đại Lương hướng Shibata Hisako khoát tay áo.

Lúc này người phục vụ đã đem thức ăn và rượu lên bàn rồi lui ra.

"Đồ ăn thức uống có hết rồi, tôi là chủ nhà nên trước tiên kính mọi người một ly nhé, cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây." Trần Đại Lương đứng lên uống cạn chén rượu.

Những người khác cũng uống theo, Hứa Lương Cầm tất nhiên có thể uống nhưng cô chưa kịp cảm ly lên thì Tổng Dật Hàng đã đi trước một bước đoạt lấy rồi uống thay cô.

Trần Đại Lương thấy vậy không nói gì, Hisako cũng chỉ mỉm cười dùng khăn giấy lau khóe miệng, ba người còn lại thấy nhưng không thể trách được gì.

Khi Trần Đại Lương uống rượu xong cũng không ngồi xuống, lại rót đầy một ly hướng Tổng Dật Hàng nói: "Dật Hàng, chúng ta đã có 10 năm tình nghĩa, hôm nay vì tình anh em hãy uống một chén đi."

Tổng Dật Hàng vừa động nhưng không nhúc nhích: "Chén này chứa nhiều nội dung thật, nói rõ ràng mới uống."

Trần Đại Lương tự uống rượu, uống xong còn đập mạnh chiếc chén xuống bàn rồi nói lớn: "Dật Hàng, anh có chút lời để trong lòng không thể không nói được, dù sao bọn lão Mạnh cũng chẳng phải người ngoài. Hisako bên chú bao lâu anh không cần nói, bạn bè ở nước ngoài ai ai cũng biết chủ với Hisako là một đôi, Hisako toàn tâm toàn ý đi theo chủ, bất kể chủ chơi hay tìm bao con đàn bà thì bọn anh cũng không dám nói một câu không tốt nào với chủ, chỉ lặng lẽ thừa nhận. Hiện tại thì tốt rồi, chủ về nước không lâu thì đem Hisako không để vào mắt nữa cơ à, bây giờ là gì đây?"

Ba người Mạnh Tề trợn tròn mắt, không hiểu vì sao Trần Đại Lương thay Shibata Hisako ra mặt. Lại nhìn Hisako đang cúi đầu lau nước mắt, trong khoảng thời gian ngắn diễn ra sự việc này không biết nói gì, không biết khuyên ra sao bởi vì bọn họ thật sự không biết lai lịch của Hisako, không nên nói linh tinh thì hơn.

Lúc này Trần Đại Lương đột nhiên chỉ vào Hứa Lương Cầm chất vấn: "cô là cái thứ gì, từ lúc vào cửa thì đến một cái rắm của mọi người cũng không tha, thấy Hisako thì mặt như băng bó, tôi mời mọi người uống rượu cũng không thèm uống mà để Dật Hàng uống thay cô, thật cho mình đẹp tựa thiên tiên sao? cô cũng không nhìn lại mình trong gương đi, cô cùng thứ bậc với Hisako chắc? Thấy được ánh mắt e ngại của Hisako thì nên cut đi chứ, còn con mẹ nó già vờ ấu ức. cô có biết trong lúc Dật Hàng cùng Hisako tình cảm thâm thiết thì cô là con đàn bà châm ngòi li gián hay không? Với cái bộ dáng và thủ đoạn rề rề này mà còn dính lấy Dật Hàng đến nửa năm cơ à? Đúng là chuyện buồn cười! Hisako em đừng khóc, loại điểm này cơ bản không cần nhiều lời với cô ta, cut đi là chuyện sớm hay muộn thôi!"

Tổng Dật Hàng nắm lấy đôi tay lạnh như băng của Hứa Lương Cầm, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, như chỉ chờ Trần Đại Lương nói xong thì sẽ bùng cháy.

Ba người Mạnh Tề cực kỳ lo lắng, không biết Tổng Dật Hàng sẽ thế nào, cũng không biết Trần Đại Lương ý lại cái gì mà dám đắc tội với Tổng Dật Hàng, Trần gia mờ trung tâm thương mại họ đều biết nhưng không nghe nói có cái gì khác nữa.

Hứa Lương Cầm nhìn Trần Đại Lương gào đến đỏ mặt, nhìn Hisako đang âm ức khóc lóc như cô vợ nhỏ thì không khỏi cảm thán, xem ra trong mắt nhìn nào đó thì Hisako giống như công chúa Bạch Tuyết đáng thương, mà cô không khác nào mẹ ghê của Bạch Tuyết!

“anh thích Hisako à?” không đợi Tổng Dật Hàng phát tác, Hứa Lương Cầm dùng sức bỏ tay Tổng Dật Hàng ra đứng lên, động tác này của cô khiến tim Tổng Dật Hàng tí nữa thì nhảy ra ngoài, anh còn tưởng Hứa Lương Cầm sẽ tức giận đến mức chạy đi khiến anh nghĩ sẽ chạy ôm lấy cô, không nghĩ tới Hứa Lương Cầm chỉ hỏi Trần Đại Lương làm người ta không hiểu được chuyện gì xảy ra.

Trần Đại Lương giật mình, tiện đà kêu to: “Con mẹ nó con diêm này mày nói bậy bạ gì vậy!”

“Tôi con mẹ nó có phải nói bậy hay không thì anh hoàn toàn có thể hỏi lương tâm của mình, Hisako đang ở đây, có thích cô ấy hay không thì anh là người rõ ràng nhất, có khi cô ấy còn rõ hơn bản thân anh ấy chứ. Nếu không thích cô ấy thì tại sao anh phải hỏi những cô gái bên người của anh em mình, nhìn anh đâu giống một người keo kiệt về lương tâm, đúng chứ? thật đáng khinh khi anh chỉ vì đàn bà con gái mà gây sự với anh em tốt của mình, tôi thấy anh là người vì không có được người mình yêu mà Tổng Dật Hàng lại chẳng biết quý trọng bảo vệ người mình yêu nên cảm thấy âm ức đúng không? anh cảm thấy bản thân mình là người đức cao vọng trọng nên phải dùng mặt mũi của người chủ trì nói chuyện chính nghĩa chứ gì?”

Hứa Lương Cầm nói xong lại quay sang nhìn Shibata Hisako: “Hisako tiểu thư, sao cô lại có thể lợi dụng người đàn ông yêu cô để loại trừ tình địch cho mình? cô cảm thấy rất đắc ý phải không? cô làm như vậy thì tình cảm anh em của bọn họ sẽ vỡ tan cô có hiểu không? Chắc là cô muốn tìm tất cả những tên đàn ông yêu cô về đây để nói những âm ức của mình sau đó sẽ lợi dụng tình cảm của bọn họ làm rạn nứt tình anh em với Tổng Dật Hàng hả? Cái việc cô đem tình cảm ra để đùa với rất là thiếu đạo đức cô có biết không?”

cô vừa dứt lời thì sắc mặt Shibata Hisako đột nhiên trắng bệch không nói một lời, trên mặt Trần Đại Lương lúc đó lúc trắng không nói ra.

Bọn Mạnh Tề từ kinh ngạc đến bội phục nhìn Hứa Lương Cầm, không nghĩ cô có suy nghĩ sâu sắc đến vậy, không những đối phó được với Trần Đại Lương mà còn uy hiếp được đối thủ của mình.

“Là tôi không cho Lương Cầm uống rượu, anh mời rượu nhưng chưa đủ tư cách để cô ấy uống đâu. Đại Lương, anh nói không sai, tình cảm anh em 10 năm tôi biết chứ, tình tình anh thẳng thắn hay xúc động, có một chút chuyện tôi có thể tha thứ, có một số việc tôi chẳng thể tha thứ nổi, anh nể tôi hai ba câu, tôi có thể nghĩ tới tình cảm anh em 10 năm mà nhịn được, nhưng đụng vào Lương Cầm là không được, cô ấy là người quan trọng của tôi, không ai có thể chạm vào cô ấy! Hơn nữa trong mắt tôi, cô ấy là người hoàn hảo, mọi phụ nữ không đáng đứng cùng cô ấy!”

“Nếu anh thật sự thích Hisako thì tôi hi vọng hai người có thể nên duyên với nhau. Chén rượu này khi tôi uống hết thì tình cảm anh em cũng giải tán, sau này nếu chẳng may có gặp lại nhau, có anh thì không có tôi, đến lúc đó anh đừng trách Tổng Dật Hàng tôi không nói tình cảm anh em!” Giọng Tổng Dật Hàng bình tĩnh nhưng sắc mặt đã âm trầm đến dọa người.

“Dật Hàng, anh không thể như vậy được!” Shibata Hisako kêu một tiếng, trong lời Tổng Dật Hàng ý chỉ sẽ đem Trần gia hủy sạch, điểm ấy cô rõ hơn ai hết.

Tổng Dật Hàng nhìn thẳng vào mặt Shibata Hisako, trong mắt không có một tia ám áp nói: “Hisako, chuyện ngu xuẩn như thế mà cô còn làm một lần nữa thì lập tức xách vali về Mỹ, tôi không có khả năng tha thứ cô vô điều kiện được, mấy năm nay cô hẳn hiểu được rồi chứ, mấy chuyện cô làm chẳng qua tôi không để vào mắt nên mới không so đo với cô!”

Shibata Hisako khóc lóc nói nhỏ: “Dật Hàng, là em không đúng, em không nên kéo Đại Lương vào, anh tha cho anh ấy đi.”

Trần Đại Lương tin tưởng vào năng lực của Tổng Dật Hàng nhưng vẫn không phục: “Hisako, anh thừa nhận anh thích em, em không thích anh cũng không sao, hôm nay anh làm chuyện này là vì anh nguyên ý, không liên quan tới em nên em không cần cầu xin cho anh. Tổng Dật Hàng bị con diêm đề tiền này làm cho đầu óc mê muội, nó chỉ chơi đùa được một thời gian rồi chán thôi. Cùng lắm thì trung tâm thương mại nhà anh không mở là được chứ gì, ra nước ngoài có thể tiền vào thị trường Trung Đông kiếm tiền, cho dù nó có cưới ngra cũng không đến được!”

Tổng Dật Hàng gằn quá hóa cười: “Trần Đại Lương, tôi đã nói anh không được làm nhục Hứa Lương Cầm mà anh coi như gió thoảng qua có phải không? Bản thân tôi hi vọng anh mau về nhà và cùng người thân dọn dẹp các thứ rồi rút khỏi nước đi, đến lúc đó mạng cả nhà anh đều nằm trong tay tôi đấy, khu vực Trung Đông chắc cũng có cái gọi là lệnh truy nã đúng không?”

Rốt cuộc thì Trần Đại Lương không dám ăn to nói lớn nữa, đương nhiên Trần Đại Lương hiểu lệnh truy nã là gì, nhớ rõ có một phóng viên người Mỹ bị một vị lãnh tụ nước nào đó hạ lệnh truy nã, chính phủ nước Mỹ cũng áp dụng phương thức bảo vệ, vệ sĩ 24 giờ, thậm chí thay đổi thân phận và đáng về, bảo vệ đến 8 năm, cuối cùng người ký giả vẫn bị ám sát.

Bởi vì nhiều năm ở nước ngoài nên Trần Đại Lương cũng nghe được một số việc, có người nói mấy năm nay Tổng gia đã tiến sâu vào thị trường Trung Đông, cho dù là công ty tư nhân hay gia tộc Á Rập đều có quan hệ lợi ích rất chặt chẽ, đương nhiên mọi người đều nghĩ đó là truyền thuyết, là tin via hè không đáng tin.

Nhưng nếu hôm nay Tổng Dật Hàng có thể nói ra những lời này, dù để thấy những tin đồn đó là thật, mà Trần Đại Lương và người nhà ở nước ngoài trừ có chút tiền thì không có năng lực gì, đến lúc đó chẳng cần nói lệnh truy nã, Tổng Dật Hàng chỉ bỏ chút tiền tùy tiện chọn mấy bang đảng mafia cũng khiến cả nhà Trần Đại Lương chết không minh bạch!

Nhớ rõ Hisako báo Tổng Dật Hàng có tính cách khó lường, tuyệt đối không giống vẻ ngoài ôn hòa hiểu lễ nghi kia, hiện tại nhìn Tổng Dật Hàng đang ôm Hứa Lương Cầm thấp giọng trấn an, Trần Đại Lương mới hiểu đôi mắt kia lạnh lùng đến mức đông băng như thế nào, vậy mà Trần Đại Lương chưa bao giờ phát hiện ra.

“Dật Hàng, anh...” Rốt cuộc Trần Đại Lương khó khăn mở miệng nhưng không nói được, Trần Đại Lương muốn cầu xin tha thứ nhưng lại không biết nói gì, loại yếu thế này Trần Đại Lương chưa từng trải qua.

“anh đừng cầu xin tha thứ làm gì, Lương Cầm còn chưa đi đến Trung Đông, tôi vừa vận sẽ mạng cô ấy ra ngoài chơi.” Tổng Dật Hàng nói xong thờ ơ uống một hớp trà.

Hứa Lương Cầm nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt rơi vào Trần Đại Lương có biểu cảm như bố mẹ chết kia, cô không biết gia cảnh Tổng Dật Hàng có thật sự lớn như thế hay không nhưng sự việc không sợ nhất vận mà sợ vận nhất, cô cũng không muốn đem chuyện này phổ trương, càng không thích xảy ra án mạng.

“Tổng Dật Hàng, em thấy hay là thôi đi, mọi người chỉ cãi nhau vài câu thôi, đâu cần căng thẳng thế.” Hứa Lương Cầm lắc tay Tổng Dật Hàng nói.

“Đại Lương, Lương Cầm vì cả nhà anh mà cầu xin tôi đấy, có phải anh nên làm chút gì đó cảm ơn không nhỉ?” Tổng Dật Hàng quay đầu nhìn Hứa Lương Cầm, trên mặt đã khôi phục nét tươi cười.

Trần Đại Lương nhún mày: “Chú nói thế nào thì sẽ như thế, anh nghe theo.”

“Như vậy đi, tôi thay Lương Cầm nói điều kiện, trung tâm thương mại nhà anh đưa một nửa cho cô ấy là được.”

“Được.” Tiền có thể giải quyết là tốt rồi, tuy Trần Đại Lương đồng ý nhưng rất đau lòng, một nửa cổ phần đấy! Nhưng nghĩ mà xem, nếu cho nửa cổ phần công ty mà Tổng Dật Hàng không lẩn vào làm ăn của nhà anh, như vậy thấy an ủi đi ít nhiều.

Hứa Lương Cầm nhanh chóng kéo áo Tổng Dật Hàng: “Cái này không được đâu.”

Giống như đi ăn cướp vậy.

“Đồ ngốc, anh ta chưa lo sao em đã lo rồi? Nhà anh ta có tiền nhiều lắm, nhiều đấy đáng là bao.” Tổng Dật Hàng muốn Hứa Lương Cầm yên tâm

“Thế à, vậy em yên tâm rồi.” không đáng giá bao nhiêu tiền hả? Vậy chắc không bằng một cái siêu thị, cô có cổ phiếu cũng tốt, chẳng phải mấy công ty có mấy cổ phiếu thôi sao, vừa nghĩ Hứa Lương Cầm liền yên tâm

Mạnh Tề cùng Vương Trung Minh nhìn nhau, không khỏi nghĩ: Đầu tư mấy cái trung tâm lên tới hàng trăm tỉ mà không lớn sao? Lời như thế mà Tổng Dật Hàng cũng nói được, nhưng thấy Hứa Lương Cầm đúng là cô bé đơn giản, Tổng Dật Hàng nói gì con bé cũng tin!

“Lương Cầm, đi thôi, chúng ta đến nơi khác ăn cơm”

Hứa Lương Cầm đương nhiên biết bữa cơm này không thể nuốt nổi được nữa cho nên ngoan ngoan đứng lên với bọn Mạnh Tề, Tôn Linh và Vương Trung Minh cũng gật đầu đi cùng Tổng Dật Hàng.

“Thời điểm Hisako xuất hiện anh còn tưởng em sẽ giận anh, sau đó sẽ âm ỉ đòi chia tay với anh nữa.” Tổng Dật Hàng ngồi vào trong xe cười nói, anh không nghĩ tới phản ứng của Hứa Lương Cầm sẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người, ý nghĩ rất nhanh nhạy, nói chuyện thì câu nào câu nấy rất sắc bén.

“Đầu tiên em rất tức giận, nhưng về sau thấy chuyện rõ ràng không có quan hệ với anh thì thôi. Chẳng qua em thấy bạn anh đúng là chẳng có việc gì làm, không nên vì cô gái mình thích mà đùa giỡn như thế. thật ra chuyện này anh ta cũng không hẳn sai, hơn nữa anh ta có thể nói chuyện này riêng với anh, hà có gì phải bù lu bù loa lên như vậy? anh nói lệnh truy nã là ý gì thế, nghe giống như là mafia vậy.”

“trên tivi em thấy nhiều rồi đấy, anh phổ trương thanh thế và tiện đà hù dọa anh ta một chút, không nghĩ anh ta sợ nhanh thế.”

“anh quen mafia à?”

“Sao lại không quen, anh quen nhiều chứ.”

Hứa Lương Cầm không nói, một lát sau còn nói: “anh đừng coi em là trẻ con nữa, em cũng không xin anh dùng cái lệnh truy nã làm việc giúp em đâu, đừng có dọa em!”

Tổng Dật Hằng dường như rất vui: “Bé ngoan, không phải anh lo em sợ hãi sao.”

Hai người ăn cơm xong thì về chỗ ở, một người làm việc, một người viết tiểu thuyết, không ai ảnh hưởng đến ai, chỉ là Tổng Dật Hằng vừa hết bữa thì quán quyết lấy Hứa Lương Cầm, Hứa Lương Cầm bị anh cuốn lấy cũng không viết được nữa, đành phải tắt laptop rồi lên giường nghe thầy Tổng giảng dạy.

Ngày một ngày cứ thế trôi qua, Hứa Lương Cầm cảm giác như mình với Tổng Dật Hằng sống cuộc sống của đôi vợ chồng già, hai người làm gì cũng đều ở một chỗ với nhau, quả thật không khác gì với cuộc sống của trạch nữ trước kim chưởng qua là thêm một người làm cùng thôi.

“Lương Cầm, ăn cơm chưa?” Vào buổi trưa Tô Hiểu Vũ gọi điện cho Hứa Lương Cầm

“đang ăn đây, chuyện gì thế?”

“đã lâu rồi không gặp cậu, nhớ muốn chết. Cuối tuần gặp nhau đi được không, có tớ, Đại Long và Khương Doanh, ra ngoài chơi 2- 3 ngày rồi về, chiều chủ nhật về, Khương Doanh có thể ưu đãi đó, cậu có đi không?”

“Đương nhiên là đi rồi! Về sau các cậu gặp cơ hội tốt thì đừng có quên chị đây, thân phận chị bây giờ khác xưa rồi, đã là cổ đông một cửa hàng rồi đó.”

“Tớ thấy cậu chắc là cổ đông một thửa ruộng nào đó rồi, cậu muốn đi đâu thì tớ bảo Khương Doanh một tiếng, tốt nhất cậu nên mang theo chiếc áo tắm 4000 đồng, ngâm suối nước nóng thì dùng đến nó, nghe nói ở đó có thợ mát xa tốt nhất nước đây, thắt lưng tớ đau gần chết rồi, vừa vận cần xoa bóp.”

“Cậu không tin thì thôi, chờ thủ tục xong xuôi thì sẽ biết lợi hại của chị đây.” Hứa Lương Cầm hí hửng tắt điện thoại, ước gì bước một cái sang thứ 6 luôn, cô có thể đi chơi với bọn Hiểu Vũ.

Lúc tan làm, Tổng Dật Hằng đến đón Hứa Lương Cầm, hai người trò chuyện xem cơm tối ăn gì.

“Em nói với anh việc này, cuối tuần này em sẽ đi chơi với bọn Hiểu Vũ, cũng không xa lắm, đi xe mất khoảng 4 giờ thôi, chiều chủ nhật em sẽ về, anh làm tốt công tác chuẩn bị cho em nhé.”

“đi với những ai thế?” Tổng Dật Hằng hỏi, nụ cười trên mặt phai nhạt dần.

“Còn có ai nữa chứ, có Hiểu Vũ này, Đại Long với Khương Doanh nữa, có thể ưu đãi hạng sang nữa đó.”

“Em không được đi!” Tổng Dật Hằng lái xe vào bãi đỗ xe, sau đó bác bỏ kế hoạch của Hứa Lương Cầm.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

“Tại sao anh không cho em đi?” Hứa Lương Cầm bị thái độ của Tổng Dật Hằng làm hoảng sợ, cô không biết tại sao anh lại không cho cô đi chơi với bạn của mình.

Tổng Dật Hằng cũng ý thức được thái độ của mình có chút quá khích. Vì thế hòa hoãn nói: “Em muốn ra ngoài chơi thì anh có thể mang em đi chơi, em cứ nói một nơi nào đó, trong nước hay ngoài nước không thành vấn đề, anh đã sớm muốn đưa em ra ngoài chơi rồi, không cần chuẩn bị đồ đến nơi mà mình không biết.”

“Sao có thể nói như vậy chứ? Em với anh đi với nhau thì không giống. Em chỉ đi chơi với bạn bè một hai ngày thôi mà, chuyện quá bình thường, lại nói chỗ đó nhiều người đến lắm, sao lại là nơi không biết tên được.”

“Lương Cầm à, em thấy trời lạnh rồi đó, trên đường đều có mấy lớp băng mỏng, đi đường cao tốc nguy hiểm lắm. Hơn nữa mấy bài báo cũng nói mấy ngày này không nên đi suối nước nóng, không tốt cho cơ thể đâu, không nên đi.”

“Sao anh lại có cái tật xấu này thế? Mỗi ngày đều nghĩ ra đủ thứ xấu xa, không phải cả ngày ở nhà thì đều tốt đâu, anh đừng lo lắng chuyện không đâu được không, chiều chủ nhật là em về rồi.” Hứa Lương Cầm kiên nhẫn an ủi Tổng Dật Hằng.

Sắc mặt Tổng Dật Hằng thay đổi ngày càng tệ đi: “Lương Cầm, em nghe lời, không được đi.”

“Đây không phải là chuyện nghe lời hay không nghe lời, em cũng không phải trẻ con, chẳng lẽ em đi đâu anh cũng quản sao?” Hứa Lương Cầm có chút tức giận, đáng vẻ Tổng Dật Hằng thế này là cố tình gây sự.

“anh tất nhiên phải xen vào, nếu như bạn bè đồng nghiệp ăn cơm với nhau thì anh đi đón em, nhưng nếu phải đi tới những nơi xa khác thì anh sẽ đi cùng em, bằng không thì em cũng đừng hòng được đi.”

anh đang nói khẳng định chắc chắn chứ Dật Hằng? Hứa Lương Cầm trừng mắt to nhìn Tổng Dật Hằng, không biết anh ấy lấy tự tin ở đâu mà có thể quản lý cô đây.

“Tổng Dật Hằng, em và anh đang ở với nhau, nhưng như vậy không có nghĩa là anh có thể quản lý em. Em có tự do của mình, em muốn đi cùng ai thì tự em quyết, nếu như không có lý do chính đáng thì anh không có quyền đâu.” Hứa Lương Cầm cũng nghiêm mặt.

Tổng Dật Hằng không thêm nhắc lại, trở về chỗ ở, hai người không thêm đề ý tới nhau, cơm tối cũng chẳng thêm ăn. Tổng Dật Hằng đi tới thư phòng, Hứa Lương Cầm ngồi ở phòng khách hờn dỗi, càng nghĩ càng giận, chuyện này cô không có sai, Tổng Dật Hằng dựa vào gì mà giận với cô chứ?

Cuối cùng cô đứng dậy đi khỏi phòng khách, hiện tại cô không muốn nhìn tên đàn ông này.

Nằm ở trên giường nhìn trần nhà, Hứa Lương Cầm bắt tri giác ngủ thiếp đi, đến lúc bị một chấn động thì bừng tỉnh

“anh làm gì thế, thả em xuống!” Phát hiện Tổng Dật Hằng đang ôm cô đi ra ngoài, Hứa Lương Cầm lập tức giãy giụa.

“Trở về ngủ.” Tổng Dật Hằng càng ôm chặt cô.

“Tối hôm nay em chỉ muốn ngủ mà cũng không được sao? anh đem em trở về phòng, em cũng có thể ra ngoài.” Hứa Lương Cầm tức giận nói.

“anh sẽ ôm em trở lại.” Đem Hứa Lương Cầm thả xuống giường, Tổng Dật Hằng đứng bên giường nhìn cô.

“Tổng Dật Hằng, anh không ý thức được việc mình sai sao?”

Tổng Dật Hằng nhủ mảy: “Sai sao? anh không biết mình sai chỗ nào.”

“Trong lòng anh có vấn đề anh có biết không? Luôn luôn suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng xấu đi, giống như hận không thể lỗi hết thiên tai bão tố xuống đầu em. Hơn nữa anh còn gia trưởng muốn quản em, hạn chế sự tự do của em, cha mẹ em cũng không đến mức như anh đâu!” Hứa Lương Cẩm xoay người ngồi xuống lên án Tổng Dật Hằng.

Ảnh mất Tổng Dật Hằng trở nên sắc bén, tiện đà khôi phục hòa hoãn: “Lương Cẩm, anh oan uổng quá, anh không muốn em chịu một chút tổn thương nào, em hiểu mà.”

Hứa Lương Cẩm cũng nói nhỏ: “Em biết anh vì tốt cho em, nhưng em không phải trẻ con, hơn nữa trước khi biết anh em vẫn sống tốt, hy vọng anh có thể tôn trọng em, tôn trọng bạn em.”

“Từ khi quen em rồi biết hoàn cảnh của Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long, anh không có thành kiến gì với hai bọn họ.”

“Vậy anh định kiến với Khương Doanh sao?” Hứa Lương Cẩm lập tức hỏi lại.

“Vì sao em nói thế?” Tổng Dật Hằng ngồi xuống giường, nghiêm túc nhìn Hứa Lương Cẩm.

“Bởi vì em cảm giác Khương Doanh không thích anh, hơn nữa lúc ở Tỉnh Quang, hai người nói chuyện với nhau, giọng điệu hình như không tốt cho lắm.”

Tổng Dật Hằng cười: “Rất nhiều cô gái cũng có thái độ không tốt với anh, nguyên nhân là bởi vì các cô ấy thầm mến anh nhưng không được anh đáp lại.”

“anh đừng có tự kỳ thị, Khương Doanh rất coi thường người phong lưu đa tình đấy!”

“Vậy thì tốt, Lương Cẩm em đừng suy nghĩ nhiều, anh với Khương Doanh quan hệ chỉ dừng lại ở chỗ cha cô ấy cung cấp vật liệu xây dựng cho nhà anh, anh cùng cô ấy chỉ gặp nhau có 2-3 lần thôi.”

Điều này rất khớp với lời Khương Doanh nói, vậy thì cho là bọn họ đơn giản không hợp mắt nhau đi, trong lòng Hứa Lương Cẩm thoáng thấp xuống một chút, tuy nói thế nhưng vấn đề không giải quyết được.

“Đừng nói sang chuyện khác, thứ 6 này em nhất định sẽ ra ngoài với bọn Hiểu Vũ.”

“anh nói nhiều như thế mà em vẫn không nghe lời anh khuyên.” Cuối cùng Tổng Dật Hằng đổi mặt.

“Tại sao em lại thấy anh dường như không phải khuyên bảo em, em có phải đi giết người cướp của đâu? Em chỉ đi chơi với bạn vài ngày thôi, anh có cần làm bộ mặt đáng sợ này với em không? anh đừng nói nữa, giữa chúng ta bây giờ không khai thông!”

Biểu cảm Tổng Dật Hằng đậm nhạt: “Em thích thì cứ đi đi.” nói xong xoay người ra ngoài.

Hứa Lương Cẩm lẻ loi trên giường lớn, lại nghĩ rất cuộc là cô có sai không, qua hơn 20 phút, cô khẳng định mình không làm gì sai cả, Tổng Dật Hằng mới là đồ không phân biệt phải trái, cho nên cô thoải mái nằm ngủ.

Hai người vẫn chiến tranh lạnh, Tổng Dật Hằng cũng không thèm đón Hứa Lương Cẩm, bữa sáng hay bữa tối đều ra ngoài ăn, mỗi đêm Hứa Lương Cẩm đều mang laptop về phòng ngủ chính, Tổng Dật Hằng làm việc ở thư phòng, sau đó về phòng khách nghỉ ngơi.

Buổi tối thứ 5, Tổng Dật Hằng ngồi ở phòng khách lạnh lùng nhìn Hứa Lương Cẩm thu thập đồ đạc cho vào vali, mà Hứa Lương Cẩm coi như không thấy anh, giống như tự mình thay quần áo vậy.

“không phải chỉ đi hai ngày thôi sao, sao em mang lắm đồ thế?” Rốt cuộc Tổng Dật Hằng mở miệng trước, chẳng qua giọng nói khô khan không tốt.

“Mang theo tất nhiên là dùng đến.” Hứa Lương Cẩm cũng không ngẩng đầu chỉ nói một câu.

Tổng Dật Hằng nghe xong hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người vào thư phòng, Hứa Lương Cẩm nhìn bóng lưng anh thì tròn mắt, hai người bọn họ cứ thế, phải thế nào mới quay về như ban đầu? Hay là chờ cô về thì nói đi.

Thứ 6, tan làm, Hứa Lương Cẩm ngồi xe đi đến bến xe, ở phòng chờ gặp Tô Hiểu Vũ, Ngô Thừa Long và Khương Doanh, mọi người cực kỳ vui vẻ, nhiều ngày không thấy Hứa Lương Cẩm, ba cô gái không hết chuyện. Ngô Thừa Long đơn giản vì phụ nữ phục vụ, một người khuôn 4 tú.

đi đến tiệm Fastfood ăn cơm, chờ thời gian đến gần thì tới đại sảnh, xe chờ nên không ít người ngồi, mọi người vui vẻ nói chuyện, hơn 1 giờ thì tất cả đều mệt rã rời, trong xe cũng yên tĩnh hơn.

Đến nơi đã là rạng sáng, mơ mơ màng màng xuống xe, Hứa Lương Cẩm gấp chờ Ngô Thừa Long đi lấy chìa khóa phòng, chờ phân phòng rồi mới phát hiện là 8 người một phòng, mặc dù không vui nhưng nhắm lại nếu đã tới thì không nên so đo.

“Tớ muốn đi vệ sinh.” Tô Hiểu Vũ để đồ xong đứng lên.

“Tớ cũng đi, Khương Doanh, cậu có đi không?” Hứa Lương Cẩm lập tức hưởng ứng, không đi thì ngủ không yên.

Khương Doanh nhủ mảy nhìn bài trí trong phòng, cô không nghĩ điều kiện lại tệ đến thế, thế này không được, thấy Hứa Lương Cẩm hỏi thì lắc đầu: “Tớ không đi, các cậu đi đi, chú ý an toàn nhé.”

Vì thế Hứa Lương Cẩm cùng Tô Hiểu Vũ cùng nhau ra ngoài, đến tầng 1 thấy có người phục vụ liền hỏi toilet ở đâu, người phục vụ tùy tiện chỉ bên ngoài: “Bên ngoài, quẹo trái là thấy.”

Hai người ra ngoài thì thấy không có đèn, lò mò đi theo hướng trái, dọc đường đi cảm giác rất sợ hãi.

Rốt cục thấy một đốm sáng nho nhỏ, Hứa Lương Cẩm lập tức lại sợ hãi, bởi vì sao? Bởi vì phía trước toàn người là người, hiển nhiên không ít người có nhu cầu.

“Mọi người đừng đi vào, bên trong khiếp lắm, quá khiếp, như kiểu chẳng dọn bao giờ ấy.” Lúc này có người từ chỗ tối chạy đến, vừa nói vừa nồn.

“Vậy làm sao bây giờ, làm sao đây, cái gì mà nói có 8 gian đầy đủ tiện nghi, mỗi người có cái giường bé tí tẹo, đây không phải là gát nhau à?”

“Tối rồi thì làm sao đây, gái thì đến bụi cỏ giải quyết, nam thì đến bên đường đi, không thì đến nơi khác mà nghỉ ngơi thôi.”

Mọi người không có cách nào đành làm vậy, Hứa Lương Cẩm ngồi trên bụi cỏ mà khăn trương nhìn xung quanh, trời rất lạnh nên chỉ có một cọng cỏ khô héo, cô đành tùy cơ làm sạch vậy.

“Lương Cẩm, cậu có tốt không?” Tô Hiểu Vũ hỏi.

“không tốt.”

“Sao chậm thế, cậu không lạnh mông à?”

“Tớ không tiểu được.” vừa khăn trương vừa sốt ruột, Hứa Lương Cẩm không tiểu nổi.

Tô Hiểu Vũ cười nói: “Vậy cậu cứ từ từ, tớ ở đây chờ cậu, không sợ.”

Có Tô Hiểu Vũ an ủi, Hứa Lương Cẩm thả lỏng rất nhiều nhưng đến tận lúc chân tê rần mới giải quyết xong, hai người ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

5 giờ sáng đã có người thức, tiếng sột soạt mặc quần áo khiến cả phòng không thể ngủ được nữa, Hứa Lương Cẩm xoa xoa hai mắt sưng, vừa thấy bộ dáng mệt mỏi của Tô Hiểu Vũ và Khương Doanh.

“Xin hỏi nói nửa mặt ở đâu vậy?” Hứa Lương Cẩm hỏi người phục vụ.

“Bên ngoài có hệ thống nước chảy.”

Ba người nhìn nhau đều cảm thấy không ổn, kết quả chỉ thấy trên bậc một loạt người, một đám thì cầm chén đánh răng, trực tiếp hắt nước xuống bậc thang.

“Chị Doanh, đây là khu nghỉ dưỡng cao cấp mà chị nói à? Mỗi bữa đều là những món hải sản, thịt cao cấp và thắng cảnh tuyệt đẹp à?” Lúc này Ngô Thừa Long đi đến, hiển nhiên là chưa tỉnh ngủ.

“Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, thề ru đãi là đơn vị đưa, nhiều người đi Liễu Đồ nói rất tốt mà, lát nữa để tôi gọi xem.” Khương Doanh về mặt khốn cùng nói.

Rửa mặt xong, tất cả về phòng. Khương Doanh đợi không được liền gọi cho đồng nghiệp, hàn huyên hơn 10 phút là về mặt bất đắc dĩ.

“Làm sao thế?” Tô Hiểu Vũ hỏi.

“Tôi đề đồng nghiệp đặt vé xe cho, kết quả mới biết mình nghĩ sai rồi, chúng ta hẳn là tới Đền Sơn, nơi đây là Vạn Gia Đền Sơn, hơn nữa phụ cận là một địa phương an dưỡng, có không ít người bị gạt ở đây.”

“Vậy làm sao bây giờ, nếu không chúng ta tìm xe đến Đền Sơn đi.” Hứa Lương Cẩm đề nghị.

“Vô dụng thôi, đồng nghiệp tôi nói những xe khách đã đặt giờ rồi, chưa đến thời hạn thì họ không tới.”

“Đã tới đây rồi, không được ngâm suối nước nóng thì thôi, cố gắng vượt qua.” Ngô Thừa Long khuyên mọi người.

Đành vậy thôi, bốn người tự nhiên cảm áo tắm để ngâm suối nước nóng, chỉ là khi đến đây thì ôi thôi.

Trong phòng chỉ có một cái ao lớn, mặt trên còn bốc hơi nóng nhưng nước lại siêu bẩn, nơi cận một chút thì đang sửa chữa, sao mà tắm cho nổi.

trên đường trở về, không ít người ai oán bị ăn quả lừa. Lúc ăn cơm trưa, người phục vụ còn nói thời tiết lạnh dần nên cho mỗi người thêm một món ăn.

Hứa Lương Cẩm vừa thấy đồ ăn thì thấy trong cái chén có một ít thịt gà hầm với nấm, đồ gọi là hải sản chỉ là mấy con tép nhỏ, thịt thì không cần nói, mỡ chiếm gần hết, ai cũng không muốn ăn.

“không phải nói thêm đồ ăn sao, sao lại thêm tiền?” Bọn họ định về ăn bánh, bên cạnh một bà cụ đang hô lên.

“Thêm đồ ăn đương nhiên là thêm tiền, đưa đồ ăn mới không cần tiền.” Người phục vụ xoa người nói.

“cô gái nhỏ này, cháu thấy chúng ta đang ngồi đây đều đáng tuổi bố mẹ cháu hoặc có khi hơn, sao cháu lại không lễ phép như thế? Đòi tiền thì được nhưng sao lại lấy giá trên trời thế? Có vài miếng thịt gà không phải cả con gà mà lấy tận 120 đồng, có phải hơi quá đáng không? Nếu cháu không giải quyết được thì gọi quản lý cháu ra đây, chúng ta đều là những người bị lừa tới, cơ bản không biết các người là loại người gì, đây là cái cháu gọi là hải sản ư?” một cụ ông hơn 60 tuổi đứng ra nói chuyện, những người khác sôi nổi phụ họa.

“Tìm ông chủ hà, chờ đấy.” cô gái xoa người rồi đi.

không quá bao lâu, bên trong nhà ăn xuất hiện 7-8 tên đàn ông, trên người mang khí thế của lưu manh, trong tay còn cầm mã tấu.

“Ài tìm tao? Người nào dám ăn cơm mà không trả tiền, đứng ra đây tao xem nào. không muốn đến Vạn Gia Đền Sơn hà, vậy thì trước khi chết thì thanh toán trước đi, mấy ông già này dễ chết công bên đường đi. Ăn hải sản còn không biết đang là mùa gì hà, biển đã sớm đóng băng rồi thì mớ cá đâu ra hải sản, buổi tối nhìn xem có gặp ác mộng không hà?” một tên đàn ông cao gầy phách lối nhìn hướng bàn đang bàn tán sôi nổi.

Mọi người không ai lên tiếng. trong này chỉ có những người như bọn Hứa Lương Cẩm là trẻ tuổi nhất, còn lại đều 60 tuổi, sao có thể chọc được đầu rắn đây.

Ngô Thừa Long phụng phịu muốn đứng lên thì bị Hứa Lương Cẩm kéo lại: “Cậu ngốc thế, bọn họ nhiều người như thế cậu thắng được à? Cửa đi thay người, trưa mai chúng ta liền đi.”

Ngô Thừa Long đành phải thôi, bất quá người kia vừa nhìn lại, ông chủ cao gầy thấy Tô Hiểu Vũ cùng Khương Doanh thì mắt sáng ngời, toét miệng lão đảo đi tới: “Hai mỹ nhân cảm thấy đồ ăn thế nào, nếu không ngon miệng thì vào phòng anh ngồi một chút, anh để bọn nó mang đến, bàn các em miễn phí.”

“không cần đâu, cảm ơn.” Khương Doanh lạnh mặt từ chối.

Quản lý kia vẫn còn khi khi không đi, một tay còn vuốt lưng quần, Ngô Thừa Long đã muốn nhảy vào đánh.

“không ăn thì thôi, buổi tối ở chỗ anh có tiết mục vui lắm, mỹ nhân ngàn lần đừng bỏ qua nhé.” Quản lý cao gầy nói xong thì ngắm Tô Hiểu Vũ và Khương Doanh vài lần mới quay người rồi đi.

Bọn họ vừa đi thì người phục vụ quay lại lấy tiền, bọn họ đành ngoan ngoãn bỏ tiền.

“Tôi thấy buổi tối vẫn nên cẩn thận một tí, đám người kia giống thỏ phi lắm.” Giao tiền xong, Ngô Thừa Long hạ giọng nói.

“Vậy làm sao bây giờ, vạn nhất nếu bọn họ.....” Hứa Lương Cẩm không dám tưởng tượng.

“Trước đừng sợ, chúng ta chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không sao đâu, vừa rồi tôi đến quầy có lấy được hai con dao rọc giấy, đợi lát nữa tôi vào phòng bếp xem sao.”

“Đại Long, may là cậu chưa thành con gái, bằng không chúng ta sẽ không có ai bảo vệ cả.” Đến lúc đó lưu manh chỉ coi trọng 3 mỹ nữ, Hứa Lương Cẩm rất may mắn.

Ngô Thừa Long tức giận nói: “Biến thành phụ nữ thì tôi vẫn có sức lực của đàn ông.”

Sau đó trở về phòng, bóng đêm buông xuống rồi đi ăn cơm tối, người phục vụ bật Karaoke, đèn lớn tắt đi mà thay vào đó là đèn nê ông màu sắc.

“Ông chủ nói, hôm nay là ngày cuối cùng mọi người ở đây, nhất định phải để mọi người biết được sự nhiệt tình trong phục vụ của chúng tôi, mọi người cứ vui về hát hò, vui về nhảy nhót, lát nữa ông chủ sẽ hát tặng mọi người, 12h còn có lửa trại, mọi người xem xong nghỉ ngơi.”

Người phục vụ vừa nói, mọi người sao dám không nghe, cho dù một người cũng đều gắng gượng nghe ông chủ hét một bài.

“Mỹ nhân nhảy với anh một điệu chứ?” ông chủ cảm thấy mình thể hiện đủ rồi, tới mời Khương Doanh khiêu vũ.

“Tôi không biết nhảy.” Khương Doanh lạnh giọng nói, cả người giống như bị ép.

“Ông chủ của tao mời mày, mày phải vui về mà khiêu vũ, còn ra về tiểu thư khuê các!” một tên đàn ông vạm vỡ có ria mép ép Khương Doanh.

Ngô Thừa Long lập tức chắn cho Khương Doanh.

“Dù thế nào thì đừng có can thiệp vào! Tiểu tử, tao khuyên mày tốt nhất nên đứng góc ở đó, bằng không thì mày phải lưu lại vài thứ trên người đấy.”

“Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi.” Hứa Lương Cẩm đánh bạo nói láo.

không nghĩ tới khi có nói xong mấy tên đều cười ha ha: “Em gái nhỏ bé, em lớn lên đã không có vẻ ngoài đẹp rồi, sao đầu óc lại không tốt thế? Em nghỉ nhà nghỉ chúng ta mở một thời gian dài như thế mà không có cảnh sát sao? anh nói cho em gái biết này, cảnh sát cũng không phải không đến đây, chỉ là nơi của bọn anh khá hẻo lánh, có đến thì cũng phải mất ba tiếng, chẳng qua đến thì cũng là xã giao, em gái cho rằng ai muốn lại đây gõ cổ bọn anh lên tòa chứ?”

thật đúng là bọn xấu xí, Hứa Lương Cẩm càng lo lắng.

“Đến đây nào, mỹ nhân đến đây, anh sẽ không bạc đãi em đâu!” Ông chủ cao gầy cười xong ôm thắt lưng Khương Doanh.

Ngô Thừa Long cảm lấy cái gậy ở góc tường đánh tới tên quản lý, buổi chiều Ngô Thừa Long xuống bếp thấy nó nên lấy xuống.

Tên quản lý phản ứng rất nhanh, nhưng cây gậy vẫn đánh vào bả vai anh ta, khiến anh ta kêu gào một tiếng.

“Các cậu còn không mau chạy đi!” Ngô Thừa Long thừa dịp mọi người đang sững sờ thì gào về phía bọn Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm cùng Tô Hiểu Vũ và Khương Doanh chạy lên lầu, đây là kế hoạch của bọn họ, Ngô Thừa Long sẽ ngăn cản bọn người này, 3 cô gái các cô chạy vào phòng gọi cảnh sát, chỉ là vừa rồi tên đàn ông kia nói khiến các cô mất hết hi vọng.

Chạy đến tầng cuối, Hứa Lương Cầm nhìn thoáng qua, có lẽ những người này biết các cô chạy không xong nên không đuổi theo, bởi thế nên ra sức đâm đá Ngô Thừa Long.

May là Ngô Thừa Long học võ, bị đánh mấy cái cũng không sao, còn có thể đánh trả vài cái, sau đó lăn một vòng ra khỏi đám người vây quanh, nhanh nhẹn chạy lên tầng.

Hứa Lương Cầm lập tức xoay người chạy tới quán bar.

“Đại Long! Chạy mau! Nhanh lên!” Ba người đang trốn hô to.

Ngô Thừa Long chạy nhanh tới, chen khe cửa, sau đó khóa trái, bốn người nhanh chóng đem hết tất cả những thứ chần vào cánh cửa.

“Đứng là bọn phế vật, có thể mà không bắt được chúng nó! Chúng mày nghe đây, bây giờ đi ra, hai con kia hầu hạ tao một đêm rồi coi như chưa có chuyện gì phát sinh, bằng không thì chúng mày không thoát được đâu! Lấy can xăng lại đây cho tao, tao đốt cho bằng hết, tao cũng không tin là không bắt được mấy con khốn kia!”

Bốn người Hứa Lương Cầm nghe xong, nhìn vào mắt nhau, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50

Ba người Hứa Lương Cầm gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, hun khói thì chẳng sao nhưng lại rất dễ gây án mạng.

“Làm sao bây giờ?” Lúc đầu Khương Doanh còn bình tĩnh nhưng bây giờ bắt đầu sợ.

“Tớ mặc kệ có tác dụng hay không, cứ gọi điện giúp đỡ.”

Tô Hiểu Vũ cầm điện thoại nhấn 110, nói tình huống một cách ngắn gọn nhất, sau đó tắt điện thoại đi đến phía cửa, giọng cực kì bình tĩnh: “Bên kia nói họ không đủ người để đến giúp, một số người định đi nơi khác nhưng thấy tình huống của chúng ta khá khẩn cấp nên ưu tiên xử lý trước, chẳng qua thời gian chắc sẽ lâu nên báo nhóm chúng ta hãy tự bảo vệ mình. Tớ nghĩ rồi, nếu lát nữa chúng ta không thể chống nổi thì tôi với Khương Doanh sẽ đi ra.”

“Cậu nói cái gì thế, tớ thà chết chứ không ra đâu, cậu có biết họ muốn làm gì mình không?” Khương Doanh lập tức phản đối.

“Tất nhiên là tớ biết họ muốn làm gì nhưng bốn người chúng ta cứ ở đây hít khói đến chết sao, tính mạng quan trọng hơn!”

“Tớ không đi đâu, tớ không ra đâu!” Khương Doanh hốt hoảng lắc đầu.

“Hiểu Vũ à.....” Hứa Lương Cầm chưa từng gặp mặt hốt hoảng của một Khương Doanh mà cô luôn từng biết này, có chút không nỡ.

“Cậu im đi! Đến nước này rồi, tính mạng quan trọng hơn hay là ngủ luôn không tỉnh đây? Cứ kiên trì một lúc, nếu khói lớn quá thì tớ sẽ mở cửa!” Tô Hiểu Vũ cắt lời Hứa Lương Cầm.

Ngô Thừa Long cũng nghiêm túc: “Lương Cầm à, Hiểu Vũ nói rất đúng đấy, việc quan trọng bây giờ là giữ mạng sống.”

Hứa Lương Cầm không thêm nói nữa, cô biết Tô Hiểu Vũ có nỗi khổ của mình nhưng sao Khương Doanh có thể chịu đựng nổi, chỉ vào Ngô Thừa Long nói lớn: “Ngô Thừa Long, cậu là một thằng đàn ông mà lại để đàn bà con gái hi sinh cứu cậu sao, cậu không có mặt mũi à? Tớ nói cho cậu biết, tớ thà chết chứ không bao giờ để lũ khốn bên ngoài kia chạm vào mình!”

Ngô Thừa Long bình tĩnh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Khương Doanh: “Việc này chẳng có gì là mất mặt hay không, nếu bọn họ đồng ý dùng tớ đổi lấy cậu, tớ hoàn toàn không ý kiến gì, cậu không đồng ý cũng vô dụng thôi, hãy để cho bốn người tại mình yên ổn về nhà đi.” anh cùng Hiểu Vũ là những người chịu khổ quen rồi, đương nhiên hiểu được vì sao Khương Doanh từ chối nhưng việc đến nước này rồi, còn lựa chọn nào khác sao?

Khương Doanh đầy oán hận nhìn Ngô Thừa Long cùng Tô Hiểu Vũ, tuy nóng vội nhưng đúng là không còn cách nào khác, muốn chết cũng không được mà thật sự cũng không đánh lại nổi.

Bốn người gắng co, lúc này khói đã dày đặc hơn, Hứa Lương Cầm vội vàng đem hết chân ga gối đệm chắn cửa, không nghĩ người bên ngoài lại lấy cơ hội đó mà đốt lửa cao thêm, bốn người cố gắng dập lửa.

Khói càng lúc càng nhiều, cho dù mở cửa sổ rồi nhưng bọn họ vẫn bị ngạt thở, cổ gắng nằm xuống đất, nước mắt không ngừng chảy ra.

“không được, tớ sẽ ra mở cửa.” Ngô Thừa Long muốn đứng lên.

Khương Doanh lập tức giữ chặt Ngô Thừa Long cầu xin: “Chờ một chút nhé, khu... khu... Xin cậu đấy, một lát nữa thôi, biết đâu cảnh sát sắp tới rồi!”

Ngô Thừa Long cùng Tô Hiểu Vũ nhìn nhau, Tô Hiểu Vũ gật đầu một cái nói: “Khu... khu... Vậy đợi thêm 5 phút nữa, không hơn không kém!”

Hứa Lương Cầm chợt nhớ tới một việc, bật dậy đến tủ lấy khăn bông nhúng vào nước rồi phát cho mỗi người một cái để bịt mũi miệng lại, làm như thế có thể chịu được một lúc.

“Lâu thế cơ à, muốn chết bên trong sao mấy gái!” Bọn bên ngoài cười khi khi, giống như chẳng sợ sẽ có án mạng, người bên dưới mặc dù lo lắng nhưng không ai dám đứng ra chống trả.

“Có phải tiếng cảnh sát hay không?” Bỗng có người nói một câu.

Tất cả mọi người im lặng lắng nghe, quả nhiên là có tiếng hú, giống như đang về phía này, tiếng càng lúc càng lớn, tiếng két của xe ngày càng nhiều, âm thanh to đến mức chói tai khiến những người không chịu nổi phải che lỗ tai lại.

Hứa Lương Cầm cũng nghe thấy, cảm giác tiếng xe quen lắm, giống y hệt con xe thể thao của Tổng Dật Hàng khi phanh gấp, cổ nén hô hấp bỏ đến cửa sổ, mơ hồ gọi to: “Tổng Dật Hàng, có phải anh không?”

“Lương Cầm! Lương Cầm! Em sao thế?”

Cám ơn trời! Là anh rồi, đúng là Tổng Dật Hàng rồi!

“Nơi này là khách sạn, bọn họ muốn chúng em ngạt thở, anh mau tìm người đến đây giúp đi! Khu... khu..., anh cùng đứng đi vội, họ nhiều người lắm, khu... Khu... Nhanh lên!”

“Sao lại thế này, đi xem mau.” Ông chủ cao gầy bảo tên đàn ông rìa mép đi xuống.

không lâu sau hắn ta lập tức chạy lên: “Đến đây là một chiếc xe thể thao, xa xa còn nghe thấy tiếng xe cảnh sát nữa.”

“không thể nào, bọn lão Trương không thể tới nhanh thế đâu! Nhanh, nhanh đi xuống xem đi, trước tiên xem thùng ở xe thể thao.” Ông chủ cao gầy nhủ này xuống cùng một số người.

Chẳng qua lúc bọn họ tới đầu cầu thang thì đều bước lui về.

Tổng Dật Hằng cầm súng trong tay, ép những người này phải lui về hành lang, nhìn khói dày đặc ở trước một cửa phòng thì chỉ súng về tên đàn ông cao gầy: “Mở cửa ra!”

Ông chủ cao gầy giờ hai tay vô tội nói: “Tôi không khóa cửa, là bọn họ chốt ở bên trong.” Tuy rằng anh em bọn họ hay đánh nhau đến liều mạng nhưng chưa bao giờ dùng súng, trong khoảng thời gian ngắn này đúng là hơi sợ.

“Vậy lui lại hết cho tôi.”

Tổng Dật Hằng dùng súng buộc mấy người bọn họ lui xuống rồi đến cửa phòng Hứa Lương Cầm, sau đó nói: “Lương Cầm, Lương Cầm, bọn em ra đi, không sao đâu.”

“Người anh em à, chuyện gì cũng nên từ từ thôi, lát nữa cảnh sát mà đến thấy người anh em cầm súng cũng không hay đâu.” Ông chủ cao gầy cười cười nhìn Tổng Dật Hằng nói.

hắn ta vừa nói vừa đi thêm hai bước, tên rìa mép nhanh chóng đánh vào Tổng Dật Hằng.

“Đoàng! Đoàng!” Hai tiếng súng kêu lên, tên rìa mép chưa kịp nói gì đã ngã bất động ngay tại chỗ.

Ông chủ cao gầy cùng mấy người khác nhìn tên rìa mép ngã xuống, không rõ anh ta sống hay chết rồi.

“Chắc chắn anh ta đã chết rồi.” Tổng Dật Hằng vẫn cái tư thế đó, giống như không phải người vừa bắn.

Thấy những người này lộ vẻ mặt sợ hãi, anh cười cười nói: “Súng trên tay tôi có tên gọi là Desert Eagle (*DE, Đại bàng hoang mạc*), súng này chỉ cần một viên đạn bắn vào tay hay đùi thôi thì có thể lấy 30% cơ hội từ vong đấy, à tất nhiên là bất tử thì có thể giữ được tính mạng đấy, nó có thể xuyên qua áo chống đạn nữa. Mọi người cảm thấy hai phát súng bắn trực tiếp vào bụng anh ta thì có hậu quả gì không? Đạn của DE thế nào hà, trong bụng nhất định sẽ rất đáng sợ đấy, lát nữa mọi người có thể ngồi xuống mà nghiên cứu nó.”

Con mẹ nó đây là loại khi đột giết thế, giết người rồi mà còn cười toe toét giải thích súng này mạnh cỡ nào sao, dường như người anh ta giết không phải là người mà là một con côn trùng nào đó!

Chất lỏng khó ngửi từ ống quần hai người đang ông đang chảy xuống, có người trực tiếp quỳ xuống đất luôn, lúc này bọn họ mới cảm thấy từ thần gần mình cỡ nào, người trước mặt họ rõ ràng là tên sát thủ biến thái!

Bỗng nhiên có một loạt tiếng bước chân dồn dập ở cầu thang, những người đi lên là những cảnh sát cùng công an đặc biệt.

“anh ta đã giết người!” Ông chủ cao gầy biết là mình đã được cứu, dùng tay chỉ Tổng Dật Hằng nói lớn.

không ngờ những người cảnh sát trực tiếp vật ngã ông chủ cao gầy cùng những người còn lại, còng tay lại.

“Các anh làm gì thế, kẻ sát nhân không bắt mà lại bắt dân thường sao! Các anh làm ở đâu, tôi với Trương Sở là bạn bè, các anh hiểu chưa!”

“Chúng tôi nhận được thông báo, nói có khủng bố ở khách sạn phóng hỏa giết người, cho nên điều động đặc công tới đây, đang trong quá trình bắt thì có người ý đồ đoạt súng nên bị đặc công đánh gục tại chỗ, đây là tự vệ chính đáng. Sếp Trương đang trên đường tới, chúng tôi sẽ báo cáo, tôi cũng chưa chắc Trương Sở sẽ nhận ra người bạn này đâu!” Đội trưởng cầm đầu đi đến chỗ ông chủ cao gầy nghiêm túc nói.

rõ ràng lúc đó, ông chủ cao gầy trơ mắt nhìn Tổng Dật Hằng đưa súng giao cho một tên đặc công, cũng không nói lời nào.

“Súng này cho vào quỹ ạ.” Người nọ cười với Tổng Dật Hằng

Tổng Dật Hằng cũng không để ý tới anh ta, ánh mắt rơi vào người Lương Cầm đang được cảnh sát cứu.

“Lương Cầm, em không sao chứ?” Tổng Dật Hằng nhận Hứa Lương Cầm từ tay cảnh sát, lo lắng hỏi.

Hứa Lương Cầm nép vào ngực Tổng Dật Hằng không nói, chỉ khóc lắc đầu, bởi vì đã hít khá nhiều khói, bây giờ cổ họng cô không thể nói được, đau đến mức không dám nói lớn.

“Nhớ cho cô ấy uống nhiều nước, thức ăn thanh đạm thôi.” Người nọ không để ý thái độ của Tổng Dật Hằng, nhìn Hứa Lương Cầm rồi nói phương pháp phục hồi.

“Cám ơn.” Rốt cuộc Tổng Dật Hằng nói cảm ơn, nhưng cũng chỉ hai tiếng đó thôi.

“Giúp đỡ nhau là chuyện thường tình, không cần cảm ơn, nhanh chóng an ủi bạn gái của anh đi. Nhưng mà lần sau xe của anh nên chậm một chút, xe cảnh sát chúng tôi không đuổi kịp xe anh đâu, kéo dài thời gian quá.” Người nọ vỗ vỗ vai Tổng Dật Hằng, cười cười đi xử lý chuyện khác.

“Đều tại em cả, bởi vì em nên mới hại bọn Lương Cầm!”

Nghe được âm thanh của Khương Doanh, Tổng Dật Hằng đang nhìn Hứa Lương Cầm trong lòng ngẩn đầu lên, Khương Doanh lúc này đang đi tới, nhìn đôi mắt ngưỡng mộ với Tổng Dật Hằng.

“Chuyện này đều do em cả, là em chưa biết rõ lai lịch nơi này, cũng bởi vì những tên lưu manh kia gây rối với em nên để bọn Lương Cầm chịu khổ theo, anh có thể trách em.”

Đầu tiên Tổng Dật Hằng cúi đầu nhìn khuôn mặt bị hun khói của Hứa Lương Cầm, sau đó hôn lên trán cô rồi mới nói: “Nếu Lương Cầm thực sự xảy ra chuyện, cô cho là chỉ trách cô đơn giản thế thôi sao? Nhưng may không có chuyện gì cả, cũng chẳng phải vấn đề nên trách hay không, về sau cô đừng có gặp Lương Cầm nữa là được rồi, bằng không cô đừng nghĩ Khương gia nhà cô sống nổi!”

Hứa Lương Cầm kéo kéo áo Tổng Dật Hằng, cần anh không được nặng lời với Khương Doanh.

Tổng Dật Hằng ôm sát cô nhẹ giọng nói: “Chúng ta về nhà, em còn yếu thế không nên đi đứng.”

Hứa Lương Cầm gật đầu đồng ý, đúng là cô phải mất một thời gian dài nghỉ dưỡng.

Lúc đi Tổng Dật Hằng có dặn đội trưởng đội cảnh sát chăm lo cho Ngô Thừa Long và Tô Hiểu Vũ, từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc Khương Doanh tới một lần.

trên mặt Khương Doanh ướt đầm nước mắt, nhìn Tổng Dật Hằng che chở cho Hứa Lương Cầm một cách tuyệt đối rồi ngồi vào xe thể thao lập tức rời đi đến tận lúc không nhìn thấy bóng dáng xe nữa đâu.

Tô Hiểu Vũ nói: “đi thôi, chúng ta ngồi xe cảnh sát đi về.”

Khương Doanh không quan tâm tới Tô Hiểu Vũ, đi thẳng vào xe cảnh sát.

Tô Hiểu Vũ biết rằng từ hôm nay khả năng sẽ chẳng còn người bạn tên Khương Doanh nữa cho nên không để ý thái độ của cô nàng, chỉ đi theo Khương Doanh mà chẳng nói gì.

Trở về, Tổng Dật Hằng tắm rửa cho Hứa Lương Cầm, cô ngoan ngoãn nằm trong lòng anh mà thiếp đi.

Tổng Dật Hằng vỗ nhẹ lưng Hứa Lương Cầm rồi suy nghĩ hơn nửa ngày mới đi ngủ.

Những ngày tiếp theo, Tổng Dật Hằng rất quan tâm cô, Hứa Lương Cầm vì thế phục hồi rất nhanh, tuy giọng nói có hơi khàn khàn nhưng dù sao có thể nói chuyện được.

“Tổng Dật Hằng, sao anh biết em ở đó, lại còn có thể dự liệu được mà báo cảnh sát nữa.” Lúc hai người ăn cơm, rốt cục Hứa Lương Cầm hỏi chuyện mình đang thắc mắc.

Tổng Dật Hằng gấp thức ăn vào bát Hứa Lương Cầm, sau đó để đĩa xuống nhìn cô: “Lương Cầm, anh biết sớm muộn gì em cũng hỏi anh chuyện này, thật ra anh cũng suy nghĩ khá lâu, cuối cùng quyết định nói cho em biết tình hình cụ thể.”

“Cái gì mà tình hình cụ thể, anh mau nói đi.” Hứa Lương Cầm đầy bụng tò mò hỏi.

Tổng Dật Hằng trầm ngâm một lúc lâu rồi nói: “VẬY trước tiên nói đến bệnh của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

“Bệnh của anh sao? Dạ đây anh chưa khỏe à?” Hứa Lương Cầm theo bản năng nghĩ tới chuyện đau dạ dày của Tổng Dật Hằng đợt trước, nhưng chuyện này với việc đi cứu thi liên quan gì.

“không phải em luôn nói anh buồn lo vô vẩn, luôn lo lắng em xảy ra chuyện gì sao? đó chính là bệnh của anh.” Tổng Dật Hằng không trả lời câu hỏi của Hứa Lương Cầm mà nói về chuyện của mình

“Đây là bệnh gì thế?” Hứa Lương Cầm khó hiểu, chuyện này cùng lắm là lo lắng quá độ chứ coi là bệnh gì chứ?

“Đây là chứng lo lắng khi chia xa.”

“Em chưa từng nghe.”

“Đây thuộc loại bệnh tâm lý, nếu ai đó tách ra khỏi bản thân thì lúc đó cảm thấy rất lo lắng, giống như bố mẹ vậy, người yêu cũng thế, khi tách ra bọn họ không ngừng nghĩ ngợi lo âu, phải là rất rất lo lắng.”

Hứa Lương Cầm cảm thấy vừa lạ vừa tò mò: “Có phải anh lo lắng cho em nên mới kéo cảnh sát theo cùng không?”

“Tất nhiên là không rồi, anh còn muốn hỏi em vì sao đến nơi mà chẳng gọi hay nhắn cho anh một tin gì cả, anh gọi điện em cũng không nghe.”

“Chúng ta không phải đang chiến tranh lạnh chưa có hồi kết sao? Tại sao em phải gọi cho anh chứ? Khi anh gọi cho em thì em cũng chẳng để ý nữa, đến nơi là tối mắt rồi, một muốn chết sao để ý điện thoại được, sau đó lại xảy ra quá nhiều chuyện, em không nghĩ được gì nữa.”

Tổng Dật Hằng không đồng ý nhìn Hứa Lương Cầm: “Dù có chiến tranh lạnh thế nào cũng phải nói em ở đâu cho anh chứ, mục đích là biết em có an toàn hay không thôi. Cũng bởi vì em như thế nên anh mới đến bên xe, anh có người bạn làm quản lý ở đó nên tìm em qua camera, chỗ khách sạn kia bọn họ đều biết, có nhiều lái xe cố ý nói dối hành khách để được tiền boa nhiều hơn, hơn nữa đúng là xảy ra nhiều chuyện, bao gồm việc xâm hại những du khách du khách có chút sắc đẹp, có người báo cáo nhưng đều không giải quyết được gì.”

“May là em không xinh xắn cũng chẳng đáng yêu nên họ mới không nhìn trúng em. Bọn họ chỉ nhìn Hiểu Vũ với Khương Doanh thôi, vậy sau đó thì sao? Sao anh có thể mang cảnh sát tới được?” Lần đầu tiên Hứa Lương Cầm cảm thấy bộ dáng bình thường này của mình quá tốt.

“Còn sau đó thế nào nữa, dưới tình huống như thế anh chỉ có thể gọi cảnh sát thôi, anh sợ chẳng may một mình anh trôi gà không chặt, cho nên thà rằng báo sai cảnh sát còn hơn để em gặp nguy hiểm.”

“anh đừng có nói dối em, rõ ràng những cảnh sát đi cùng anh là lính đặc công, đây là nhóm người mà anh có thể báo được sao? Hơn nữa còn đi trong một đoạn đường dài như thế, cục công an là nhà anh mở à?” Hứa Lương Cầm không tin lời của Tổng Dật Hằng.

Tổng Dật Hằng cười: “Sao lúc này em thông minh thế? Sao em không nghĩ cho hoàn cảnh anh lúc đó, lần sau không được như vậy đâu. Đúng là anh có hơi nhảy cảm nhưng anh rất lo cho em, có lẽ đây là lần đầu bọn họ lập công cũng nên.”

“Em nghe thấy đây là lần đầu giúp đỡ nhau gì đó, anh có quen với bọn họ sao?”

“Xem là thế đi, công ty của bọn anh ở nước ngoài có liên quan tới quân đội trong nước, những thứ khác thì không có.”

Nhà họ Tổng đúng là trâu bò, các mặt đều cắt xén được, nhưng tâm lý Tổng Dật Hằng không ổn lắm.

“VẬY theo lời anh nói, khi em tách khỏi anh, anh sẽ lo lắng lắm sao?”

“Đúng thế.”

“VẬY lúc anh ở cùng Shibata Hisako, hoặc cùng với Quách Mộng Thanh có phải cũng giống thế không? hiện tượng tâm lý này kéo dài lâu không?”

Tổng Dật Hằng bắt đầu nhìn Hứa Lương Cầm: “anh muốn nói với em là trong bất kì những cô gái đó anh chẳng có cảm giác lo lắng, vậy thì tách ra sẽ có chích?”

nói như vậy thì đối với cô là cảm giác đặc biệt à? Hứa Lương Cầm nghe xong rất vui vẻ nhưng lại nghĩ như thế cứ sao sao ấy, về sau nếu có có đi du lịch hay đi đâu đó thì Tổng Dật Hằng lại lo lắng, hơn nữa khi cô biết bệnh này của anh rồi, đi đâu cũng vướng bận.

“Làm sao anh biết trong người tồn tại loại bệnh này thế?” Hứa Lương Cầm nghĩ nên biết vấn đề rõ ràng hơn.

“Lúc anh còn nhỏ đã tách bố mẹ ra nước ngoài sống, sau đó thì đến chỗ bác sĩ tâm lý tìm hiểu bệnh tình.”

Cái này thì khó trách rồi, tuổi còn nhỏ đã bị bố mẹ đưa ra nước ngoài, một đứa trẻ lẽ loi có đơn tất nhiên sẽ sinh ra vấn đề tâm lý, nhưng mà dù sao cũng lớn rồi, sớm thoát được cảnh đó rồi chứ.

“Tổng Dật Hằng à, em khuyên anh một chút được không? Chuyện trước kia chúng ta không nhắc tới, nói chuyện bây giờ nhé. Bây giờ anh mắc chứng kia em tách rời anh hoàn toàn giống như một cung bậc cảm xúc thôi. Cũng như em là giai cấp vô sản, em vội kiếm tiền đến mức chẳng quan tâm tới cảm giác gọi là lo lắng, mỗi ngày em chỉ nghĩ làm sao để mình có thật nhiều tiền, tại sao em lại chưa gặp được ai dễ lấy làm chồng, là đứa con hư đốn để bố mẹ lo lắng. Chỉ có những người như anh thuộc ăn không no, lo chưa tới mới cả ngày hỏi đầu đó linh tính, người bình thường lo cho thân mình còn chưa kịp, cho nên anh đừng nghĩ ngợi linh tính, tập trung làm việc, phải nghĩ làm sao để cái cảm xúc đó được hòa tan đi.”

Tổng Dật Hằng từ chối cho ý kiến: “Việc này anh cũng không phải không có cách khống chế, thật ra cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, về sau em đi đâu thì nói cho anh một tiếng, hoặc để anh đưa em đi đến đó.”

Ngẫm lại bình thường cô chẳng ra ngoài nhiều, Hứa Lương Cầm cứ tưởng Tổng Dật Hằng yêu cầu gì đó quá đáng với mình, chẳng qua khi ra ngoài thì nói một tiếng, không cần tranh luận gì nhiều, vừa nghĩ như thế cũng thôi: “Được rồi, em sẽ không để anh phải lo lắng.”

Tổng Dật Hằng hài lòng cười: “Đúng là bé ngoan. Đúng rồi, em đã nói khi ở cùng anh sẽ không lo lắng việc lập gia đình, hay chúng ta về chung một nhà đi, sinh thêm vài đứa, cũng tốt!”

Tốt cái đầu anh! Định để bà đây không danh không phận sinh vài đứa con riêng cho anh sao, đúng là tác phong của người có tiền!

trên mặt Hứa Lương Cầm lộ vẻ tươi cười, trong lòng lại đem Tổng Dật Hằng lăng trì xử tử. cô chỉ không rõ, nếu lúc trước hai người có thể từ xem mắt mà tiến lên mức gặp gỡ gia đình của nhau, không biết anh ta

có xem thường gia cảnh nhà mình không, cũng không có khả năng anh ta sẽ lấy cô, vậy tại sao rõ ràng Tổng Dật Hàng rất thích cô, thậm chí không muốn cô rời khỏi anh, lại không nói đến chuyện tương lai của hai người, chẳng lẽ tình cảm chưa đủ sâu sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Hứa Lương Cầm chỉ có thể tìm được lý do coi như tạm ổn, trong lòng không khỏi mất mát, cô dâng cả người lẫn tâm, xem ra chẳng thu được gì.

“Nghĩ gì thế, ăn cơm đi thôi.” Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cầm cầm bát cơm đến ngăn người liền gọi cô.

“À, em đang suy nghĩ không biết nói sao với Khương Doanh, dù sao cô ấy cũng bị hoảng sợ mà, nói gì thì nói, việc đến mức ấy không phải do cô ấy.”

Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm nghiêm túc nói: “Em cảm thấy em với cô ta sẽ làm bạn như trước kia sao? Em cũng nói cô ta có định kiến với anh, nếu như vậy thì quan hệ giữa anh với cô ta không có khởi đầu tốt, có lẽ không chừng còn khuyên em rời khỏi anh đấy; còn nữa, lúc em nói Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long đồng ý mở cửa, bây giờ nhất định Khương Doanh sẽ hận chết bọn họ, em cho rằng em có thể giữ thế cân bằng trước xung đột này sao? Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long đều đồng ý lựa chọn hi sinh bản thân để bảo vệ tính mạng của mọi người, tình cảm bên nào nặng bên nào nhẹ chẳng lẽ em không nhận ra?”

Đứng rồi, Hứa Lương Cầm thừa nhận mình rất ngạc nhiên khi thấy biểu hiện ngày đó của Khương Doanh, trong lòng thì tình cảm bạn bè đều nghiêng về Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long, những nghĩ lại tình cảm nhiều năm của mình với Khương Doanh, mỗi khi cô nản chí đều có cô ấy bên cạnh, hơn nữa lúc cô không viết tiểu thuyết thiếu tiền thì cô ấy luôn tìm cơ hội cho cô, đưa cô ăn cơm, mua quần áo để cô vui vẻ hơn, tình cảm chị em bao năm sao có thể nói tan là tan được, cô rất khó xử.

Tổng Dật Hàng không muốn làm Hứa Lương Cầm khó xử: “Nếu không thì vậy đi, nếu cô ta không chăm ngời li gián quan hệ của chúng ta, anh sẽ mặc kệ để em đi chơi với cô ta.”

“Vâng.” Lúc này Hứa Lương Cầm mới thấy dễ chịu chút, về phần Hiểu Vũ cùng Đại Long thì sẽ tránh không cho bọn họ gặp Khương Doanh.

Qua một tuần lễ, Hứa Lương Cầm nhận được điện thoại của Khương Doanh, hẹn cô đi ăn cơm.

Hứa Lương Cầm rất vui vẻ đáp ứng, Khương Doanh còn gọi có nghĩa là vẫn coi cô là bạn.

“Lương Cầm, bên này.” Khương Doanh vẫy vẫy gọi Hứa Lương Cầm

“Khương Doanh, cậu khỏe không, tớ không dám gọi cho cậu, sợ cậu trách tớ.”

Khương Doanh nở nụ cười: “Tớ không biết cậu thế nào sao, sao lại trách cậu được? Tớ còn tự trách mình đã đối xử không tốt với Hiểu Vũ và Thừa Long, bọn họ làm vậy là đúng, lúc ấy tớ quá hoảng loạn nên không quyết định được, các cậu đừng trách tớ là tốt rồi.”

“Làm sao có thể trách cậu, đổi lại là tớ cũng không bình tĩnh nổi!” Hứa Lương Cầm không nghĩ Khương Doanh lại suy nghĩ tích cực như thế, trong lòng rất vui.

“Lương Cầm, nghe Hiểu Vũ nói cậu và Tổng Dật Hàng đã làm hòa, từ cứ nghĩ hai người đã chia tay rồi.”

“không có tách ra, anh ấy quá âm ỹ, ngày đó anh ấy nói gì cậu đừng để ý, tính anh ấy thế.” Hứa Lương Cầm biện hộ cho Tổng Dật Hàng.

Khương Doanh chưa xốt cười: “Dăng về anh ấy ra sao có khi tớ hiểu rõ hơn cậu. Lương Cầm, hôm nay tớ tìm cậu là muốn nói những lời trong lòng ra.”

Rất cuộc cũng tới, cô chỉ biết Khương Doanh và Tổng Dật Hàng nhất định có chuyện gì phát sinh, chỉ đợi ai mở miệng ra mà thôi.

“Được rồi, cậu nói đi.” Hứa Lương Cầm bình tĩnh nhìn khuôn mặt u sầu của Khương Doanh.

“10 năm trước, có một lần bố tớ mới bố mẹ anh ấy đến nhà ăn cơm, Tổng Dật Hàng cũng vừa về nước, kết quả ăn cơm xong, anh ấy nói với tớ chỉ cần tớ cặp cùng anh ấy thì sẽ chiếu cố công ty ba tớ. Cái này cũng không phải quan trọng gì, mấu chốt là lúc đó anh ấy đã kết hôn rồi.” Khương Doanh nói xong nắm chặt tay.

Hứa Lương Cầm nghe xong không nói gì, cô rất hiểu Tổng Dật Hàng, tuy biết anh rất phong lưu đa tình nhưng phong độ lịch sự thì vẫn còn, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn uy hiếp lợi dụng để ép đàn bà con gái bao giờ.

Nhưng đây là Tổng Dật Hàng mà cô biết, Tổng Dật Hàng 10 năm trước làm sao cô biết nổi.

“Sau đó thì sao?” Hứa Lương Cầm hỏi, nếu công ty nhà Khương Doanh không có việc gì, tất nhiên là sẽ phát triển nhanh.

“Lúc đó tớ đâu biết anh ấy đã kết hôn, đối với biện pháp cưỡng ép đó tớ không đồng ý. Chỉ là sau đó anh ấy tìm mọi cách, dùng hết mọi ga lăng, lăng mạn theo đuổi tớ, cậu cũng biết Tổng Dật Hàng là người có mị lực thế nào mà, hơn nữa lúc đó tuổi tớ còn nhỏ, tất nhiên là thích anh ấy rồi. Đến tận 1 tháng sau, khi tớ đề nghị muốn đến nhà anh ấy ra mắt thì anh ấy mới nói chỉ chơi đùa cho vui, anh ấy đã kết hôn ở Mỹ rồi, tớ không chịu nổi đã kích đó nên bị bệnh rất nặng, sau đó bố mẹ anh ấy đến thay mặt anh ấy xin lỗi tớ, tớ mới biết ngay cả bố mẹ anh ấy cũng không biết anh ấy kết hôn, cho nên lần đó gặp anh ấy ở Tĩnh Quang, thái độ của tớ mới không tốt đến vậy.” Giọng nói của Khương Doanh trở nên tức tối.

“Vậy vì sao trước kia cậu không nói?” Hứa Lương Cầm nghi ngờ.

Khương Doanh thờ dãi: “một là bởi vì vài năm nay bố mẹ anh ấy cũng rất thích tớ, thường xuyên mời tớ đến nhà nói chuyện phiếm cho nên tớ không muốn nhắc tới chuyện xưa, mặt khác quan trọng hơn chính là tớ không muốn phải thương hại cậu, tớ cứ nghĩ cậu với anh ấy sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới hai người vẫn ở cùng nhau, nhìn cậu vui vẻ như thế thì làm sao tớ nỡ nói đây. Cậu không biết đâu, khi nghe cậu đang hẹn hò với Ưông Tân Dương, tớ vui vẻ biết bao nhiêu, chỉ là sau đó cậu lại trở về như cũ, trái tim tớ lại khổ sở.”

Hứa Lương Cầm cũng khẽ thờ dãi một cái: “Khương Doanh à, chúng ta đã làm bạn với nhau nhiều năm rồi, có thể nói là chẳng có gì giấu nhau cả, cho nên cậu đừng trách tớ đa tâm nhé, tớ muốn hỏi cậu một lần nữa, nếu biết trước tớ sẽ bị tổn thương vậy thì tại sao bây giờ cậu lại nói, hơn nữa lại là lúc tớ với Tổng Dật Hàng đang ở cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 52

Đối mặt với sự chất vấn của Hứa Lương Cầm, Khương Doanh cảm thấy ngoài ý muốn: “Lương Cầm, cậu không tin tớ sao?”

“không phải là không tin, mà tớ không thể chỉ qua lời nói của một phía mà phủ nhận Tổng Dật Hàng được, tớ phải tìm hiểu sự việc như thế nào thì mới biết bước tiếp theo ra sao. Khương Doanh, cậu phải hiểu cho tớ, tớ không muốn tổn thương nữa.”

“Tớ biết Ưông Tân Dương khiến cậu rất khổ sở, cậu hỏi như vậy là đúng.”

Mặt Khương Doanh dụ dãi rất nhiều, sau đó giống như suy nghĩ gì đó rồi nói: “Lương Cầm, nhìn cậu ở cùng với Tổng Dật Hàng, tớ cảm thấy rất phức tạp, dù sao đó cũng là người đàn ông mà tớ từng yêu. Giống như lần trước, tớ chưa từng nghĩ cậu với anh ấy sẽ ở cùng một chỗ với nhau, càng về sau càng không muốn biết. Sợ cậu hoài nghi tớ có ý gì, cho rằng tớ ghen tị với cậu, có tình phá hoại hạnh phúc của cậu. Nhưng tớ càng nghĩ nếu càng lâu sẽ càng khổ cho cậu nên hôm nay mới nói cho cậu sự tình, tớ coi cậu là bạn thân nhất của mình, để công bằng vậy thì tớ cậu quyết định thôi, làm như vậy trái tim tớ mới yên ổn.”

Rất cuộc Tổng Dật Hàng chọc biết bao nợ phong lưu đấy? Hứa Lương Cầm thờ dãi trong lòng, thật ra Khương Doanh nói như thế cô đã tin một nửa, không phải cô không tin Tổng Dật Hàng mà việc xấu anh ta bày trước mặt như thế, hiện tại cô không biết mình phải làm thế nào mới tốt.

đi yêu bạn trai cũ của bạn thân đúng là chuyện khiến người ta khó xử, nhưng dù sao đó cũng là chuyện của 10 năm trước, 10 năm trước Tổng Dật Hàng là một ai đó rất xa lạ với cô, với cả nhân phẩm của anh trong 10 năm đó nữa, thôi thì quan tâm trạng thái của Khương Doanh còn hơn.

“Cậu vẫn còn tình cảm với anh ấy à?” Hứa Lương Cầm hỏi

Khương Doanh cười khinh thường: “Làm sao mà còn tình cảm nữa, tớ chán còn không kịp đấy. Lương Cầm, bây giờ đến lượt tớ hỏi, cậu nói cậu với Tống Dật Hằng vẫn yêu nhau, vậy anh ta có đề cập đến tình trạng đã kết hôn với cậu không, hoặc là có nói tới tương lai của hai người không? Nếu anh ta không nói một câu nào về vấn đề đó thì tớ xin cậu hãy cân nhắc lại, dù sao cậu yêu đương là tiền tới cuộc sống hôn nhân cơ mà, cậu hẳn rõ ràng hơn tớ chứ?”

Khương Doanh nói đúng, Tống Dật Hằng muốn sinh con với cô nhưng không đề cập đến chuyện kết hôn, Hứa Lương Cầm không nói được gì.

“Lương Cầm, cậu cứ suy nghĩ đi, cậu không so được đâu, năm đó tớ còn trẻ thì không đáng, bây giờ cậu đến tuổi này rồi, không được sẽ mất cả đời!”

“Tớ sẽ suy nghĩ thật kĩ” Hứa Lương Cầm quyết định khi về sẽ ngả bài với Tống Dật Hằng, xem rốt cuộc anh có ý gì.

“Sự thật bày ra trước mặt cậu còn do dự, chẳng lẽ việc Tống Dật Hằng đối xử lúc trước với tớ thế nào cậu còn chưa thấy rõ sao? Lương Cầm, không gì cả, chỉ vì mình thôi, cậu không phải người sẽ làm cho bố mẹ thất vọng đúng không!” Khương Doanh thấy Hứa Lương Cầm đang do dự có nên bỏ Tống Dật Hằng hay không thì lấy bố mẹ cô ra làm lá chắn.

“Khương Doanh, cậu bình tĩnh một chút, tớ biết tớ đang làm gì mà!” Biểu cảm của Khương Doanh khiến Hứa Lương Cầm cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, phải hỏi Tống Dật Hằng mới được, cô tin lần này Tống Dật Hằng sẽ không giấu mình.

“Tớ xin lỗi Lương Cầm, tớ thật sự không muốn cậu bị tổn thương nên mới gấp như thế.”

“không sao, ăn cơm nào.” Tuy Hứa Lương Cầm nói thế nhưng trong lòng hiểu rõ, bất kể có với Tống Dật Hằng có đi thêm một bước hay không, quan hệ của cô với Khương Doanh sẽ không được như xưa nữa, thôi tốt nhất là thấy nhau thì chào.

Hai người im lặng ăn cơm rồi chào tạm biệt nhau.

Hứa Lương Cầm mệt mỏi về chỗ ở của Tống Dật Hằng, coi như không có chuyện gì rồi ngồi ngẩn ngơ chờ Tống Dật Hằng về.

“Sao em không bật đèn?” Tống Dật Hằng đi vào phòng khách bật đèn thì thấy Hứa Lương Cầm đang ngồi, vì thế vừa cời áo khoác vừa đi tới.

Nhận ra được khí lạnh mà Tống Dật Hằng mang từ bên ngoài vào, Hứa Lương Cầm lấy tinh thần: “anh về rồi à, em chưa nấu cơm”

“Em không thoải mái ở đâu à?” Tống Dật Hằng thấy biểu cảm của Hứa Lương Cầm nên có chút quan tâm.

“Đâu, làm gì có, em chỉ lười vận động thôi.”

“Em khiến anh sợ đấy, không có chuyện gì là tốt rồi. Vậy em muốn ăn gì để anh làm cho, nếu không gọi thức ăn, em muốn ăn chỗ nào thì anh sẽ đi mua cho em nhé.”

Người này vẫn luôn chăm sóc cô như thế, cho dù anh yêu cô nhiều hay ít, cô vẫn không thể ghét nổi, Hứa Lương Cầm kéo tay Tống Dật Hằng để anh ngồi cạnh mình.

“Sao anh lạnh thế, em lấy cho anh cốc nước ấm nhé.” Cảm giác tay Tống Dật Hằng khá lạnh, Hứa Lương Cầm đứng dậy muốn đi lấy anh cốc nước.

Mặt Tống Dật Hằng mang theo ý cười: “không cần đâu, tí nữa là ấm ngay mà, hôm nay em ở nhà làm gì vậy?”

“Khương Doanh hẹn em ra ngoài ăn trưa.” Hứa Lương Cầm nghe xong thì ngồi xuống nói chuyện với Tống Dật Hằng, cô không kiên nhẫn đợi lúc ăn cơm xong.

“Vậy bọn em nói chuyện gì, có nhắc tới Tô Hiểu Vũ cùng Ngô Thừa Long không?” Tống Dật Hằng tùy ý hỏi.

“Có nhắc tới, Khương Doanh nói rất muốn giải thích với Hiểu Vũ và Đại Long, sẽ không để bọn họ khúc mắc với nhau nữa.”

“cô ta vẫn còn hiểu chuyện đấy.”

“Sau đó cô ấy có nhắc một chuyện có liên quan tới anh. Dật Hằng, anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc hai người xảy ra chuyện gì không?” Hứa Lương Cầm nói xong thì nghiêm túc nhìn Tống Dật Hằng.

Tống Dật Hằng nhũn mày: “anh không rõ cô ta đã nói với em những gì, cậu nói muốn thuê của anh là anh với cô ta chẳng xảy ra chuyện gì hết, mặc dù có lui tới với nhau nhưng cũng chỉ 1 tháng thôi, trong tháng đó ngoài ăn cơm với nhau thì những chuyện khác chưa hề có.”

“Trước kia không phải anh nói chỉ biết Khương Doanh bởi vì bố của cô ấy có quan hệ buôn bán thôi sao, sao bây giờ lại sửa lời nói rồi?” Hứa Lương Cầm nghe Tống Dật Hằng nói vậy, cảm thấy Khương Doanh nói đúng vài phần, có thể Khương Doanh sợ cô đa tâm nên không nói, vậy Tống Dật Hằng giấu diếm cô là lí do gì chứ!

“Lương Cầm, nếu cô ta hẹn em ra ngoài ăn cơm thì hẳn đã đạt được mục đích rồi, anh cũng nói với em là cô ta xen giữa sẽ không có chuyện gì tốt mà, em có thể nói cho anh biết Khương Doanh đã nói gì với em không, có như thế anh mới giải thích với em được.”

Hứa Lương Cầm không do dự, trực tiếp nói y nguyên những gì Khương Doanh nói cho Tống Dật Hằng nghe.

Tống Dật Hằng nghe xong chỉ nhẹ nhàng cười: “Em tin cô ta đến thế à?”

“Cũng không hẳn, nhưng quá khứ của anh đặc sắc thật đấy, hơn nữa trong lời nói của hai người cũng có điểm giống nhau, em muốn không tin cũng không được.”

“Em không tin anh, anh có thể hiểu được, đây đều là do anh. Nhưng Khương Doanh không phải cô nàng đơn giản vậy đâu. Đầu tiên là dựa vào điều kiện của anh mà nói anh lấy đó đi ép đàn bà con gái ư? Bất kể Khương Doanh có ưu tú thế nào, những cô gái theo đuổi anh còn ưu tú gấp trăm lần cô ta. không phải anh đã ý khoe khoang, cho dù trước kia anh cảm thấy mới mẻ nhưng bây giờ ở trước mặt em, anh nhắc tới chuyện đó cũng khá là tự ti đấy. Nhưng đó là chuyện quá khứ, anh có làm thế nào cũng không xóa đi được.”

Tống Dật Hằng nói đến đây thì ôm Hứa Lương Cầm thở dài: “anh vốn không định nhắc tới chuyện này nhưng Khương Doanh đã mở đầu rồi thì anh cũng không quan tâm nữa. Đúng là anh có hẹn hò với cô ta trong thời gian ngắn nhưng là cô ta nói trước, khi đó anh cảm thấy đang chán và lại cô ta rất dịu dàng chăm sóc nên anh cũng đồng ý. Nhưng bởi vì bố của Khương Doanh có quan hệ buôn bán với nhà anh nên anh cẩn thận trong mối quan hệ này, cũng không tùy ý như những người khác.”

“Khương Doanh nói lúc đó anh đã kết hôn.” Hứa Lương Cầm nhắc Tống Dật Hằng.

“Đúng, khi đó anh đã kết hôn ở Mỹ rồi, anh đã có một thời gian ngắn rất hoang đường, nhưng cũng chẳng mặn mà gì với cô nàng gọi là vợ đó. Mỗi lần kết giao với bất kì cô gái nào, anh đều nói mình đã kết hôn, những cô đó không để ý thì chúng ta tiếp tục. Và tất nhiên Khương Doanh cũng chẳng ngoại lệ, anh nói anh đã kết hôn có vợ rồi, chỉ cùng với cô ta chơi đùa thôi bởi vì anh sẽ không ly hôn, càng không biết cô ta không những không lui mà còn đồng ý, chẳng qua vài ngày sau khi anh biết ý đồ của cô ta rồi thì lập tức muốn buông ngay cho nên dịu dàng bình thường trong một tháng rồi tách ra, anh nhớ rõ lúc đó cô nàng kích động lắm, sau nghe bố mẹ anh bảo là bệnh nặng mới trợn và các cụ phải đến thăm cô nàng một lần, anh cảm thấy may mắn khi không tiến thêm một bước nào với cô ta cả.”

“Tống Dật Hằng, em đã nói em ghét nhất những người đàn ông không biết điều, anh lại được cả đôi đường, đã kết hôn lại giăng lưới khắp nơi, khó trách anh ly hôn là phải, cô gái nào có thể chịu được người chồng phong lưu chứ!”

Hứa Lương Cầm nghĩ tốt nhất cô nên sớm ngả bài với Tống Dật Hằng, nếu bây giờ cô có kết hôn với anh ta, sớm muộn gì cũng ly hôn cho mà xem!

Hơn nữa mặc dù anh ta với Khương Doanh nói cùng một chuyện nhưng ý của hai người lại hoàn toàn đối lập, vậy cô biết làm sao bây giờ.

“Lương Cầm, chuyện đó đã qua rồi, em xem anh ở cùng một chỗ với em lâu như thế, anh đã làm chuyện gì có lỗi với em chưa?”

“Nếu anh tốt thế thì sẽ chẳng đi phản bội vợ mình.” Hứa Lương Cầm tức giận nói.

“Trước kia anh làm chuyện đó vì ham muốn nhất thời, nhưng bây giờ thì không, anh cam đoan luôn chỉ mình em!” Tổng Dật Hằng thở son hèn sắc.

“anh đừng vội nói những lời này, em hỏi anh, vì sao anh giấu chuyện anh với Khương Doanh hả?”

“anh nghĩ chuyện xảy ra lâu rồi, chỉ cần cô ta không đề cập tới thì anh sẽ không nói, dù gì anh cũng là đàn ông, nói mấy chuyện đó thì hay ho gì, phong độ lịch sự coi như vớt vớt đi. Lương Cẩm, em đừng gấp cô ta nữa.”

Hứa Lương Cẩm vuốt mặt, cảm thấy mệt mỏi: “Rồi, nói sau đi, bây giờ đầu em loạn lắm, anh để em yên tĩnh một chút.” nói xong cũng không thèm để ý Tổng Dật Hằng nữa, lên phòng ngủ trên tầng hai và ngăn người nằm đó, không nghĩ tới một lát thì ngủ luôn.

Lúc Hứa Lương Cẩm tỉnh dậy thấy chân tuột xuống, biết là Tổng Dật Hằng đắp cho cô.

Sờ sờ cái bụng đang kêu ầm ĩ, Hứa Lương Cẩm mở đèn lên thì thấy đồng hồ chỉ 9 giờ, cũng không biết Tổng Dật Hằng đã ăn chưa.

đi dép xuống tầng, Hứa Lương Cẩm chuẩn bị hỏi Tổng Dật Hằng muốn ăn gì, sau đó cô cũng làm đồ ăn cho mình, dù thế nào thì phải đầy bụng đã, thân thể quan trọng hơn.

Thấy đèn thư phòng còn sáng, Hứa Lương Cẩm biết Tổng Dật Hằng ở trong thì đi tới.

“Tôi chỉ muốn nói một lần, về sau hậu quả như thế nào thì tự cô gánh nên cứ suy nghĩ và quyết định cho thật tốt. Khương Doanh, lúc trước cô dám ở trước mặt bố mẹ tôi làm trò, gây xích mích để bố mẹ tôi ép tôi đi xem mặt với Lương Cẩm, cô nghĩ rằng tôi không biết sao? Tâm tư của cô thế nào tôi còn không rõ sao? Tôi chỉ nói vậy thôi, về sau tốt nhất chúng ta đừng liên lạc gì nữa!”

Hứa Lương Cẩm ra khỏi phòng không tiếng động, đến phòng khách rồi trở về phòng ngủ.

Tổng Dật Hằng nói thế có ý gì? cô với Tổng Dật Hằng đi xem mặt là do Khương Doanh an bài? anh nhất định giấu cô chuyện gì đó!

Nếu chuyện này là thật sự, sao Khương Doanh làm thế, cô ấy có mục đích gì?

Hứa Lương Cẩm nằm trên giường nhớ đi nhớ lại không khỏi sợ hãi, cô sợ người thân nhất bên cạnh lại mang mình ra làm trò đùa, hoặc một lần nữa vì lợi ích của bản thân mà lợi dụng cô!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53

Mang theo tâm trạng bất an cùng sợ hãi, Hứa Lương Cẩm chìm dần vào giấc ngủ, lúc Tổng Dật Hằng trở lại lúc nào cô cũng không biết, đến tận lúc Tổng Dật Hằng gọi cô dậy ăn sáng cô mới dậy.

“Hôm nay em có định ra ngoài không?” Tổng Dật Hằng hỏi.

“đã lâu rồi em chưa về thăm bố mẹ em, lát nữa em ăn cơm xong sẽ về.” Hứa Lương Cẩm làm như không có chuyện gì nói.

Tổng Dật Hằng cười gật đầu: “Đúng là nên về thăm, em nên đi mua chút thuốc bổ dưỡng cho bố mẹ đi, để anh gọi lão Vương đưa em đi nhé.”

“không cần phải mua những thứ đó đâu, bọn họ không dùng, mua chút hoa quả là được, tự em bắt xe về thôi.”

Tổng Dật Hằng suy nghĩ một chút nghĩ cũng đúng, chính anh còn chưa gặp bố mẹ Lương Cẩm bao giờ mà tùy tiện đưa cô về cũng không phải, chờ sau khi qua mọi chuyện anh sẽ mang nhiều thứ đến hơn, không nên nhất thời nóng lòng, vì thế đồng ý và bảo Hứa Lương Cẩm cẩn thận.

Chờ Tổng Dật Hằng rời khỏi, Hứa Lương Cẩm lập tức đón xe về nhà.

Thấy con gái cầm giỏ hoa quả trên tay thì Trình Lệ đã mắng: “Tuồng con một đi không về nữa. Con nói đi, thời gian qua con ở ngoài làm chuyện gì hả? Hiểu Vũ và Khương Doanh đều nói con có việc, con đi hẳn 3- 4 tháng mới về một lần, mẹ và bố con muốn nhìn con một cái mà khó hơn nhìn trời đấy!”

“Mẹ già à, là con có việc bận mà, ai bảo con một đi không về chứ, con có chuyện muốn hỏi mẫu hậu đây?”

“Chuyện gì?”

Hứa Lương Cẩm kéo mẹ mình vào phòng, không đợi được bèn hỏi: “Mẹ già, mẹ có nhớ lúc mùa hè mẹ giới thiệu một đối tượng xem mặt cho con không? nói là do thím ở quê giới thiệu, người đàn ông đó từng ly hôn nhưng không có con ấy.”

Trình Lệ nhìn con gái thì ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc mới nhớ: “Hình như có chuyện đó, không nói có được không, sao phải nhắc tới?”

“Mẹ già, nói thật với con đi, đối tượng đó là ai giới thiệu cho mẹ vậy?”

Biểu cảm Trình Lệ không được tự nhiên đứng lên: “Lâu như thế làm sao mẹ nhớ được.”

“Nếu mẹ không nói thật thì con hỏi người khác, đến lúc đó mẹ đừng trách con cáu kỉnh với mẹ nhé.”

“Con đi hỏi ai?”

Hứa Lương Cẩm thuận miệng nói: “Hỏi Khương Doanh thôi, con còn có thể hỏi ai nữa.”

“Con biết rồi còn gì, con đừng đi tìm Khương Doanh trách nó, nó cũng muốn tốt cho con thôi, đến lúc đó lại đổ cho mẹ là không giữ mồm miệng, xấu hổ lắm, mà ai nói cho con biết là Khương Doanh giới thiệu cho con thế?” Trình Lệ lập tức hoảng loạn, nói thẳng luôn.

“Ai nói cho con biết mẹ đừng để ý làm gì, bây giờ con chỉ muốn biết vì sao mẹ muốn gạt con thế?”

“Tất nhiên là sợ con giận, Khương Doanh tốt bụng gọi cho mẹ bảo cô đối tượng tốt muốn giới thiệu cho con, sợ con biết sẽ oán nó là giới thiệu đối tượng đã ly hôn cho nên mẹ mới bảo là thím ở quê giới thiệu.”

Hứa Lương Cẩm sau khi nghe xong tức không thể thở nổi, lập tức đứng lên: “Mẹ, con có chút việc gấp cần đi ngay.”

“Bảo bố, lâu chưa về mà giờ đã vội đi luôn sao, con giận mẹ sao?” Trình Lệ nhìn con gái đang gấp gấp muốn đi.

Hứa Lương Cẩm quay đầu cười: “Con làm sao giận mẹ được, có việc gấp thật, mẫu hậu đừng nhớ con nhiều, chờ mấy ngày nữa con chuyển về đây ở mấy ngày, mẹ đừng có nói con phiền đấy.”

“thật sự con sẽ chuyển về ở sao? Vậy thì tốt quá! Vậy con gái mẹ bao giờ thì về thế?” Trình Lệ nghe con gái nói sẽ về liền vui vẻ.

“Vâng, mấy ngày nữa là về, rất nhanh thôi mẹ ạ. Con đi trước nhé, mẹ nói bố một tiếng hộ con.” Hứa Lương Cẩm nói xong thì chạy vội xuống tầng, sau đó bắt xe đến chỗ Khương Doanh.

Đến công ty của Khương Doanh, Hứa Lương Cầm lấy điện thoại gọi: “ Alo, tớ Lương Cầm đây, cậu có thể xuống sảnh công ty được không, tớ đang ở dưới này. Được, vậy tớ chờ cậu.”

“Lương Cầm, chuyện gì mà gấp thế?” Khương Doanh chạy chậm vì còn mang theo tài liệu.

“Tớ muốn hỏi cậu một chút việc thôi, nếu cậu không có thời gian thì tớ chờ cậu vào giờ nghỉ trưa, tớ tìm chỗ đợi cậu.”

Khương Doanh thấy sắc mặt Hứa Lương Cầm không tốt lắm thì nói: “Chờ tớ gọi một cuộc gọi, chờ tớ một chút.”

Khương Doanh gọi cho đồng nghiệp để bàn giao công việc còn dang dở, cắt điện thoại đi đến chỗ Hứa Lương Cầm đang ngồi cười: “đi thôi, chúng ta tìm chỗ để nói chuyện.”

Hai người tìm một tiệm bánh trang trí đẹp, sau đó Khương Doanh liền hỏi: “Có chuyện gì mà khiến cậu chạy vội trong thời tiết lạnh lẽo vậy?”

Hứa Lương Cầm uống một ngụm trà sữa nữa, lại suy nghĩ rồi mới nặng nề mở miệng: “Khương Doanh, có phải cậu là người giới thiệu Tổng Dật Hằng cho tớ không, có phải không?”

Khương Doanh cảm xúc cả phê lên, trong lòng chua xót: “ không ngờ anh ta nói chuyện đó với cậu đấy, tớ cứ nghĩ rằng anh ta sẽ gạt con người có chỉ số thông minh là 0 đấy.”

“Vì cái gì, vì cái gì cậu phải làm thế hả?” Hứa Lương Cầm không hiểu, cô thấy rõ ràng Khương Doanh chưa dứt khỏi Tổng Dật Hằng, nhưng nếu còn thích thì sao không đuổi theo mà chiếm lấy, tại sao cứ phải lời cô vào!

Khương Doanh cười lạnh: “Vi sao à? Tất nhiên là vì cô thế tiếp cận Tổng Dật Hằng dễ hơn rồi. Nếu sự việc đã đến mức này thì chúng ta giải quyết cho rõ đi. Kể từ khi biết Tổng Dật Hằng đã ly hôn và về nước, tớ đã muốn anh ấy chú ý đến mình rồi, bởi vì 10 năm trước tớ với anh ấy còn nhiều chuyện chưa kết thúc được, hơn nữa bố mẹ anh ấy cũng có chút hiểu lầm với tớ cho nên khi tớ nghe bố tớ nói Tổng gia đang vội và tìm một đối tượng hết hôn cho anh ấy thì tớ nhớ đến cậu. Vì thế tớ lợi dụng cậu để đến Tổng gia gặp bố mẹ Tổng Dật Hằng, đương nhiên là tớ không muốn cho Tổng Dật Hằng biết là tớ giới thiệu đối tượng cho anh ấy để tránh anh ấy bái xích tớ cho nên tớ đã dẫn bố mẹ anh ấy không nói cho anh ấy biết tớ làm mối, chờ chuyện bên đó xong thì tớ gọi cho mẹ cậu thôi.”

“Vậy thì làm thế nào khiến anh ấy chú ý cậu được?” Hứa Lương Cầm vẫn không hiểu nổi tâm tư của Khương Doanh.

“Tất nhiên là không chỉ có vậy, vốn định khi lần gặp thứ hai tớ sẽ đi cùng cậu gặp Tổng Dật Hằng, như thế coi như ngẫu nhiên gặp lại nhau, trong mắt của tớ, về cơ bản Tổng Dật Hằng sẽ chẳng bao giờ quan tâm người như cậu, nhưng tớ đã nghĩ ra cách khuyến bố mẹ anh ấy buộc anh ấy gặp cậu một lần. Nhưng anh ấy vẫn không liên hệ với cậu, tớ nghĩ sẽ không vui nếu không hỏi thăm cậu nhưng làm cũng phải có công chứ, bố mẹ Tổng Dật Hằng thấy tớ rất nhiệt tình nên mới tới đến làm khách, gặp anh ấy là chuyện sớm hay muộn thôi. Chẳng qua không nghĩ tới cậu cũng đáng gờm phết đấy, lên tớ gặp Tổng Dật Hằng, khiến tớ trở tay không kịp.”

Giọng Hứa Lương Cầm rét run: “Nếu cậu muốn gặp anh ấy thì cứ thoải mái đi, còn phải tính nhiều cách thế sao? Tớ gặp anh ấy không phải do tớ sắp đặt, chỉ ngẫu nhiên thôi, cậu muốn hỏi vì sao thì tớ cũng đành chịu.”

“hỏi xong rồi thì sao? Dù sao tớ với anh ấy đã hiểu lầm rồi, anh ấy sẽ chẳng gặp tớ nữa. Buồn cười nhất là khi tớ nghe nói cậu với anh ấy ở cùng với nhau, lúc đầu còn không tin, đến tận lúc gặp nhau ở Tỉnh Quang, nhìn thái độ của anh ấy với cậu mới không dám nhìn thẳng vào chuyện này.”

“Khi đó làm sao cậu biết tớ với anh ấy ở chung với nhau, tớ chưa nói với cậu mà.”

“Cậu đúng là chưa nói, chỉ là một lần tớ đến chỗ cậu trọ thì Tô Hiểu Vũ trong lúc vô tình đã nói ra, chẳng qua cô ấy nói qua nên chắc quên rồi, còn tớ thì nhớ kĩ.”

“Khương Doanh, chúng ta làm bạn tốt đã nhiều năm, sao cậu có thể lợi dụng tớ?” Hứa Lương Cầm đau lòng nói

Khương Doanh không thêm đề ý: “Tớ chưa từng muốn lợi dụng cậu, chẳng qua tớ chỉ đưa cậu nhiệm vụ làm thuyền lái cho tớ gặp Tổng Dật Hằng thôi. Có thể đi lại với bố mẹ anh ấy, dù có kết thù với cậu cũng không là gì so với 10 năm tớ đã trải qua. Tớ nghĩ rằng anh ấy mất mát mới nhìn trúng cậu, hóa ra đầu óc anh ấy có vấn đề thật. Tớ chỉ xin lỗi một chuyện duy nhất là cho cậu đi lau ga tàu hỏa và muốn để cậu không còn sức gặp anh ấy thôi, kết quả không được rồi.”

Rốt cuộc Hứa Lương Cầm cảm thấy tức giận: “Còn từ cứ cảm kích vì cậu giới thiệu công việc cho tớ, thì ra là cậu âm thầm lợi dụng, cậu có nghĩ tớ mất sức biết bao nhiêu không, vậy cậu có nghĩ tới đêm khuya như thế tớ ra ngoài gặp chuyện gì, biết làm sao đây?”

“Là chính cậu đồng ý, chả liên quan tới tớ. Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ư? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng không phải không tốt, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cậu sẽ chẳng thể xen giữa tôi và Tổng Dật Hằng nữa. Còn nữa, cậu dựa vào gì mà chiếm lấy anh ấy? Cậu có tư cách và điều kiện gì xứng với anh ấy hả? Cậu vốn là một con xừ nư tử già, ông trời bị mù rồi! Nhưng tôi biết chắc là cậu với anh ấy sẽ chẳng ở với nhau lâu đâu, bị đá là chuyện sớm hay muộn thôi!”

Nhìn Khương Doanh đang điên loạn, Hứa Lương Cầm không còn gì để nói nữa, Tổng Dật Hằng có ma lực tốt nhĩ, một loại mê hoặc khiến các cô gái phát cuồng vì anh ta, thẳng tốt số!

cô đã từng xem nhiều phim truyền hình hay truyện, bản thân cũng viết nhiều trang truyện có tình huống như vậy, chưa bao giờ nghĩ bạn tốt quay ra trở mặt với nhau chỉ vì một thằng đàn ông khôn nạn lại rơi xuống đầu mình thế này.

cô chẳng hề thích thú khi làm Bạch Liên Hoa, hơn nữa tính cách cô cũng chẳng phù hợp gì cho nên Hứa Lương Cầm cố nén những giọt nước mắt sắp trào ra mà mỉm cười: “Khương Doanh, cậu nói cậu với Tổng Dật Hằng có hiểu lầm từ 10 năm trước, tôi nghĩ cậu biết rõ anh ấy đã kết hôn mà vẫn điên cuồng theo đuổi, sau đó lại náo loạn để Tổng Dật Hằng ly hôn rồi cưới cậu đúng không? Trước cậu có nói với tôi là bố mẹ anh ấy vẫn quan tâm cậu, hẳn là nói dối rồi. Nhưng cậu lại diễn vờ cũ là già bộ buông tay, một lòng vì hôn nhân đại sự của anh ấy mà tiếp cận bố mẹ anh ấy, sau đó lại nhen lửa sự căm thù rồi tâm hồn tàn ác của anh ấy, mơ ước về một tương lai gương vỡ lại lành hả.”

“Đừng thế thì sao? Tôi làm thế thì có gì không đúng hả? Ai biết cậu bình thường chỉ có bộ dáng tầm thường, thấy Tổng Dật Hằng không phải là muốn vô lý à? Lương Cầm, tôi thực sự xem thường cậu rồi!” Ánh mắt Khương Doanh đỏ bừng, bất kể thế nào Khương Doanh vẫn không hiểu được sao Tổng Dật Hằng lại quan tâm đến Hứa Lương Cầm, đây chỉ là đang nói nhảm thôi.

“Cậu không phải xem gì tôi mà cậu nên xem chính bản thân mình đi, tự giải quyết cho đúng, đừng quá bất chấp không lại ảnh hưởng tới cả gia đình của mình. Lớn rồi, phải biết được cái gì nên, cái gì không nên.”

“Cậu đang uy hiếp tôi hả! Tôi còn tưởng rằng cậu đã trưởng thành rồi, có thể giải quyết vấn đề của mình, sẽ không giống lần trước như Ưông Tân Dương vất bỏ chỉ biết tránh sau lưng Tổng Dật Hằng già vờ yếu ớt, thì ra cậu vẫn luôn là người yếu thế ăn hiếp người khác, đồ dối trá!” Khương Doanh cười nhạo, nhìn Hứa Lương Cầm tràn đầy khinh thường.

“không thể nói lời tạm biệt cho vui về à? Dù sao chúng ta cũng quen nhau nhiều năm như thế.” Hứa Lương Cầm để mình tỉnh táo hơn.

“Cậu cũng biết nhiều năm sao? Nhiều năm qua tôi luôn thương hại cậu, kết quả cậu báo đáp tôi thế nào? Biết rõ tôi với Tổng Dật Hằng từng có tình cảm, biết rõ tôi còn thích anh ấy, cậu vẫn không ngừng dùng thủ đoạn đoạt anh ấy khỏi tay tôi, đây là cách của cậu à? Đây là đạo đức của cậu hả? Lương Cầm, đừng để tôi thêm ghét cậu nữa!” Dáng vẻ của Khương Doanh giống như hận không thể cho Hứa Lương Cầm một cái tát vậy.

Hứa Lương Cầm im lặng thờ dài, nói một câu: “Cậu nói vẫn giúp tôi nhiều năm, vậy thì lần cuối trả tiền hộ tôi đi.” nói xong cầm túi đứng dậy đi thẳng không quay đầu, để lại dáng vẻ ngầy ngốc của Khương Doanh khi nghe cô nói tiền trả.

đi trên đường, không khí rét lạnh khiến Hứa Lương Cầm tỉnh táo hơn rất nhiều, ngoài Khương Doanh còn việc khiến cô khó tiêu tán được, lại để Tổng Dật Hằng che giấu sự thật cho cô, nhớ rõ sự việc của Ưông Tân Dương, anh cũng nói sẽ giải quyết, sẽ không giấu cô lên giải quyết nữa. Kết quả chuyện của Khương Doanh, anh chọn giấu cô để tự giải quyết, ở trong mắt Tổng Dật Hằng không biết có vô dụng cỡ nào, giống con nhô yếu ớt và dễ bị lừa!

thật ra khi tìm đến Khương Doanh cô đã chuẩn bị tâm lý rồi cho nên cô mới nói sẽ về nhà mẹ ở một thời gian, cô thật sự rất muốn yên tĩnh, chỉ cần một không gian riêng để an ủi tâm hồn mất mát thôi.

Lấy điện thoại ra, Hứa Lương Cầm tỉnh nói cho Tổng Dật Hằng là đêm nay cô không về, kết quả chưa tìm thấy số của anh thì điện thoại vang lên, nhìn dãy số quen quen, Hứa Lương Cầm do dự nhận: “Alo?”

“Hứa Lương Cầm à? Là tôi, Quách Mộng Thanh, tôi cứ nghĩ cô sẽ không nhận điện thoại của tôi cơ đấy.”

“Sớm biết là cô thì tôi tất nhiên sẽ không nhận, cô gọi cho tôi làm gì?” Hứa Lương Cầm vô tình tiếp một cô bạn gái khác của Tổng Dật Hằng.

“Tất nhiên là có chuyện muốn nói với cô, tôi với mẹ tôi chuẩn bị về anh, nhưng bố tôi lại bị cô và Tống Dật Hằng hại chết rồi.”

“Vậy cô cảm thấy tôi với cô có thể gặp mặt nhau à?” Ai biết cô nàng này có ý đồ gì, cô khi lại hại mình cũng nên.

Quách Mộng Thanh nở nụ cười: “Ba tôi 3 năm nữa là ra tù thôi, đến lúc đó đến nước anh, chúng tôi lại đoàn tụ, tôi sao phải để mình ngồi tù nữa đời còn lại chứ? Tôi tìm cô tất nhiên cũng muốn trả thù nhưng tôi nghĩ cô không phải người làm tổn thương người khác, tôi chỉ muốn đem một tin tức cực kì khó chịu cho cô thôi, cô có muốn tôi không? Tôi đang ở trên đường dành riêng cho người đi bộ bên quảng trường phía Bắc trong một con phố nhỏ đối cô, nơi này cách sở cảnh sát gần lắm, cô không cần sợ.”

Hứa Lương Cảm thật sự muốn biết mình còn chuyện gì không thể chấp nhận nữa. tất cả dồn hết vào ngày hôm nay con mẹ nó đi, vì thế cần rằng nói: “Tôi đến, cô ở đó chờ tôi.”

Tắt điện thoại, Hứa Lương Cảm gọi taxi đến đường dành cho người đi bộ ở quảng trường.

Xuống xe liền thấy Quách Mộng Thanh đứng ở ven đường bên cạnh xe hơi màu đỏ, Hứa Lương Cảm đi qua liền ngồi vào ghế phụ. “Có chuyện gì thì nói hết đi.”

Quách Mộng Thanh đánh giá Hứa Lương Cảm: “Xem ra cô cũng không tệ lắm, đi theo Tống Dật Hằng nên khí chất cao hơn nhiều đấy. Tôi cũng chẳng có chuyện gì lớn lắm, sắc mặt cô không cần tệ thế.”

“Tôi đến đây không phải tâm sự cùng cô.” Hứa Lương Cảm không muốn nói nhiều.

Quách Mộng Thanh thờ ơ cười: “Vậy tôi đi thẳng vấn đề vậy, tôi dùng chức danh để lợi dụng Uông Tân Dương đối phó cô, nhưng tôi làm thế bởi vì có người tôi tìm tôi, nói với tôi là cô với Tống Dật Hằng đang ở với nhau, còn nói Tống Dật Hằng khá quan tâm cô, sau đó giúp tôi nghĩ cách đối phó cô. cô đoán xem người đó là ai?”

“Cứ nói đi.” Hứa Lương Cảm nói vậy nhưng không ngừng nghĩ xem người này là ai.

“Hisako!” không đợi cô sử dụng não thì Quách Mộng Thanh đã nói ra.

Hứa Lương Cảm nhìn Quách Mộng Thanh không nói lời nào, chờ cô nói hết ra.

“Rốt cuộc tôi đã biết tên cô gái người Nhật đó, cô ta tới tìm tôi nói Tống Dật Hằng rất quan tâm cô, còn nói cô không để ý đến cô ta cho nên việc cấp bách lúc này là tôi với cô ta hợp sức đánh bật cô ra, sau đó sẽ bằng bàn lĩnh của mình mà giành sự quan tâm của Tống Dật Hằng. Lúc ấy tôi nghe xong giận lắm, lúc trước không phải Tống Dật Hằng vì con mẹ Nhật này quăng tôi sao? Bây giờ có thể vì cô mà quăng nó đi, tôi đến mức nào mà không bằng Hứa Lương Cảm cô rồi chứ? Vì thế tôi đã tạm thời liên minh với Shibata Hisako, cô ta còn giúp tôi trừ tính chuyện của Uông Tân Dương. Tôi và cô đều nói tình trường cũng như chiến trường, cô ngay cả tư cách ra chiến trường cũng không có. Quả nhiên Uông Tân Dương theo đuổi cô thì cô liền dao động, chẳng qua không nghĩ ra Tống Dật Hằng thật tâm với cô đến vậy mà tôi cũng nhận phải cái giá quá đắt”

Trong lòng Hứa Lương Cảm lúc này đang hoảng loạn muốn chết lại biểu cảm bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì: “Vậy cô nói với tôi chuyện này làm gì?”

“Bởi vì tôi không cam lòng, tôi muốn cho cô biết rốt cuộc là con nào đứng sau chuyện này, dựa vào cái gì mà tôi bỏ mất việc phải ngồi tù mà con đàn bà xấu xa kia lại được Tống Dật Hằng che chở! Tôi muốn cô nào loạn với Tống Dật Hằng khiến cô với con mẹ kia phải phản thắng bại, bất kể ai thua tôi cũng rất vui vẻ!” Quách Mộng Thanh nói thẳng mục đích của mình.

“Điều đó khiến cô vui về vậy thì cô chẳng cần xem kết quả đâu.”

Hứa Lương Cảm vừa nói vừa mở cửa xe, đứng giữa quảng trường suy tư một lát, cảm thấy mình cần đi đến một nơi - Bất động sản Phổ Danh!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54

Bình thường Hứa Lương Cảm chỉ nghe qua Công ty bất động sản Phổ Danh, đây là lần đầu tiên cô đến bởi vì đa số những người muốn mua nhà bán nhà đều đến đây, dù sao cũng là nơi đáng tin cậy, về phần công ty này lớn ra sao, rộng cỡ nào thì Trương Na nói cho cô biết thôi.

Lúc đi vào sảnh thì cô mới biết đúng là công ty uy tín, ở đây ngoài sảnh tiếp khách còn có khu nghỉ ngơi, muốn vào bên trong phải quét thẻ mới vào được, không có một công ty nào mà nghiêm ngặt đến vậy, không phải đi làm việc rất phức tạp sao?

“Xin chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp gì không?” Bàn tiếp tân là một cô gái tươi trẻ rất xinh, cử chỉ tao nhã lễ phép.

“Xin hỏi có phải Hisako làm ở đây không ạ?”

cô gái mỉm cười với Hứa Lương Cảm: “Dạ vâng, tiểu thư.”

“Vậy còn Tống Dật Hằng, anh ấy cũng làm ở đây sao?” cô muốn xem Tống Dật Hằng có làm việc cùng với Shibata Hisako không.

Về mặt cô bé trở nên cẩn thận: “Tiểu thư, nếu tiểu thư muốn tìm những người ấy vậy thì xin đến bàn gọi điện ạ.”

“Tôi làm sao biết số của họ, tôi không tìm người đâu, tôi chỉ muốn hỏi xem họ có làm ở đây không thôi.”

“Xin lỗi tiểu thư, tôi không thể cung cấp thông tin cho tiểu thư được.”

Tâm trạng Hứa Lương Cảm vốn không được tốt, việc này khiến cô tức giận hơn: “Các người không phải công ty bất động sản sao, chẳng lẽ khách muốn hỏi ông chủ cũng không được à?”

cô gái vẫn mỉm cười kiên nhẫn nói: “Xin lỗi tiểu thư rất nhiều, chúng tôi là bộ phận tiếp khách của Phổ Danh, rất nhiều hồ sơ cũng như thông tin cần được bảo mật, nếu tiểu thư có nhu cầu thì tôi sẽ tìm cách để tiểu thư liên lạc với bên đó, tiểu thư xem có được không?”

Hứa Lương Cảm không tức giận nữa, người ta đã lịch sự đến vậy, cô mà làm loạn lên thì ích gì, chỉ có thể đi về thôi.

Lúc vô tình xoay người rồi đi, chợt nghe tiếng cửa thủy tinh mở ra, cô theo bản năng xoay đầu nhìn thì lại sột sỏ.

Chỉ thấy Tống Dật Hằng mặc âu phục nói chuyện với Hisako ở bên cạnh, hai người đều mỉm cười, Hisako nhìn Tống Dật Hằng đầy thâm tình, theo sau hai người bọn họ còn ba người khác, Hứa Lương Cảm nhìn thôi gian trên điện thoại, cảm thấy bọn họ chuẩn bị đi ăn cơm trưa.

cô cứ lặng im nhìn đôi nam nữ chói mắt kia, cảm thấy bị Tống Dật Hằng lừa rồi, ngấm lại kẻ mà Quách Mộng Thanh nói là đầu sỏ được che chở, mà người luôn che chở cô ta lại là người đàn ông luôn miệng nói sợ cô rồi xa rồi đảm bảo đã cách xa Shibata Hisako. Quách Mộng Thanh và Trần Đại Lương cũng vì cô ta mà bị trừng phạt, mà cô ta vẫn bình yên vô sự, không chịu một chút tổn thương gì. Chuyện này còn chưa rõ sao, chính cô như một con ngu đi tin lấy tin để!

Tống Dật Hằng đi ra giữa sảnh cảm thấy có một ánh mắt rất quen thuộc luôn nhìn anh, trong lòng do dự nhìn lướt qua rồi đứng hình.

“Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp, sao cô tới đây?” Hisako nhìn theo tầm mắt của Tống Dật Hằng thì thấy Hứa Lương Cảm nên chào hỏi.

Hứa Lương Cảm không nhìn Tống Dật Hằng, bình tĩnh cười tươi với Shibata Hisako: “Tôi đến đây chỉ muốn làm rõ mọi chuyện thôi. Bây giờ tôi mới biết là tôi sai rồi. thật đấy, Hisako tiểu thư đây mới đúng là người thắng cuối cùng.”

“Tôi không rõ ý tứ của Hứa tiểu thư, nhưng đây đều là lời chúc mừng, tôi rất vui về nhận.”

“Lương Cẩm, anh mang em tới phòng làm việc của anh nhé.” Cuối cùng Tống Dật Hằng mở miệng nhưng giọng nói thì không có cảm xúc gì.

Hứa Lương Cẩm không nhìn anh, chỉ cười với Hisako: “Tôi không quấy rầy nữa, tạm biệt.”

không đợi Shibata Hisako đáp lời, Tống Dật Hằng lập tức cầm tay Hứa Lương Cẩm: “Đề anh đưa em về.”

Hứa Lương Cẩm lạnh lùng nhìn tên đàn ông trước mặt: “anh nhất định phải để chúng ta lúng túng trước mặt mọi người sao? Em sẽ ở nhà đợi anh, đến lúc đó anh muốn nói gì chẳng được.” Bây giờ chẳng phải là thời gian để giải thích với cô, cách tốt nhất là cô nên đi đâu đó xa gần, sau đó sẽ cắt đứt luôn với tên họ Tống này!

Tống Dật Hằng nhìn chằm chằm vào Hứa Lương Cẩm, thấy trong mắt cô có sự lạnh lùng và quyết đoán, đành theo ý cô thôi, vì thế buông tay thấp giọng nói: “Chuyện của Hisako anh có thể giải thích, em nhất định phải đợi anh về đây.”

Hứa Lương Cẩm không nói, xoay người rồi đi.

Trở về chỗ ở của Tống Dật Hằng, Hứa Lương Cẩm bắt đầu thu dọn đồ của mình, lúc này cô đã sáng rõ mọi chuyện. Chính cô già bộ thanh cao làm quái gì nữa, thời gian dài như thế là một con ngu bị đùa逗, nếu không lấy đồ Tống Dật Hằng cho thì là bị ngu, mấy bộ quần áo xa xỉ cùng giày dép túi xách cô phải lấy hết, bán đi không ít tiền đấy!

Qua một buổi trưa mới thu hết đồng đồ đạc, gọi điện thoại cho bảo vệ nhờ mang xuống tầng cho mình và thuê hộ chiếc xe, Hứa Lương Cẩm đem đồ về nhà, sau đó không gặp bố mẹ mà trở về nhà ở chờ Tống Dật Hằng.

Hơn 7 giờ tối Tống Dật Hằng mới về, thấy Hứa Lương Cẩm ngồi trên sofa xem TV thì tâm mới buông lỏng, đi tới nửa quỳ trước mặt cô, đưa một túi đồ: “Lương Cẩm, anh mua cho em này.”

Hứa Lương Cẩm nhận túi đồ và mở hộp bên trong ra. Là một sợi dây chuyền, viên đá này hẳn là kim cương, vì thế cô chẳng nói hai lời bỏ vòng cổ vào túi trong áo mình.

Tống Dật Hằng chưa kịp nói: “Đề anh đeo cho” thì nuốt hết vào bụng.

“Có lời gì thì anh tuôn đi, tôi nghe đây.” Hứa Lương Cẩm tắt TV, bắt đầu nhìn thẳng Tống Dật Hằng.

Tống Dật Hằng vẫn nửa quỳ nói: “Lương Cẩm, anh biết em đang trách anh không thực hiện lời hứa đưa Hisako đi, đó là vì có một hạng mục anh với cô ấy đang cùng làm, chi nhánh công ty bên kia chưa tìm được một vị trí cho cô ấy, anh luôn lo lắng vấn đề này, chờ hạng mục này xong thì anh sẽ đề cô ấy nghỉ dài hạn, em đừng tức giận nữa nhé.”

Hứa Lương Cẩm kiên nhẫn chờ Tống Dật Hằng nói xong thì nói: “Tống Dật Hằng, từ khi biết anh đến nay, con mắt của tôi đã được mở rộng ra rất nhiều. Về vật chất anh cho tôi rất tốt, cả trong sinh hoạt đời sống anh cũng quan tâm tôi nhiều. Nhưng tất cả những thứ ấy làm sao so với tâm hồn bị tổn thương của tôi? anh có hiểu cái cảm giác bạn bè thân nhất của mình quay mặt thành thù không? anh không là tôi nên anh không hiểu được đâu.”

“Lương Cẩm, em muốn nói gì?” Tống Dật Hằng nghiêm túc nhìn Hứa Lương Cẩm.

“Tôi muốn nói, trải qua hai lần chia rồi hợp thì tôi cảm thấy chúng ta không hợp ở cùng một chỗ. Hôm nay tôi muốn nói rõ hết, về sau chúng ta đừng bao giờ gặp nhau nữa.” Hứa Lương Cẩm đối diện với Tống Dật Hằng.

“Bây giờ anh sẽ bảo người chuyển công tác cho Hisako.” Tống Dật Hằng đứng dậy cầm điện thoại nhấn gọi.

Hứa Lương Cẩm cũng lập tức đứng lên: “anh đừng có làm màu trước mặt tôi nữa có được không? anh cảm thấy tôi chỉ vì con đàn bà tên Hisako mà mới thế à?”

“Vậy còn chuyện gì sao?” Tống Dật Hằng nhàu mày, không ngừng nghĩ xem mình đã làm gì cô.

Hứa Lương Cẩm gần quá hóa cười: “Việc của Uông Tân Dương không phải anh nói sẽ không gạt tôi bất cứ chuyện gì sao? Vậy Khương Doanh trăm phương nghìn kế giới thiệu cuộc hẹn giữa tôi với anh sao anh không nói? anh cùng cô ta hẹn hò với nhau là tôi hỏi anh mới nói, anh chưa bao giờ suy nghĩ vì tôi cả, anh nói anh không cho phép ai tổn thương tôi. Uông Tân Dương, Quách Mộng Thanh, Trần Đại Lương được anh dạy dỗ rồi, vậy còn Shibata Hisako xúi giục Quách Mộng Thanh lợi dụng Uông Tân Dương đối phó với tôi, kích động Trần Đại Lương nhục nhã tôi sao anh không đề cập đến? Vì sao trước sau như một cô ta vẫn đứng cạnh anh như chưa hề làm bất cứ chuyện gì thế? Tống Dật Hằng, không phải anh nghĩ cho tôi, về cơ bản anh chẳng coi tôi là cái thá gì hết, có lẽ anh chỉ cảm thấy tôi là con bé dễ dụ dễ lừa thôi!”

Sắc mặt Tống Dật Hằng cứng nhắc nói: “Những điều này là ai nói cho em biết?”

“Khương Doanh, Quách Mộng Thanh nói đấy! Sao? Thế nào? không nghĩ mấy cô ấy sẽ nói cho tôi biết đúng không?”

“Lương Cẩm, chuyện của Khương Doanh đúng là em bị tổn thương rất nhiều, còn về phần Hisako, anh đã cảnh cáo.” Tống Dật Hằng bối rối.

“Thôi, chúng ta từ đây kết thúc, về sao anh cũng đừng làm bộ là đã cảnh cáo cô ta nữa! Sở dĩ tôi chờ anh về là muốn nói chuyện chúng ta đến đây thôi, bây giờ có giải thích thì cũng chẳng ý nghĩa gì.” Hứa Lương Cẩm nói xong bỏ chìa khóa lên mặt bàn, sau đó xoay người đi tới cửa.

“Lương Cẩm, anh biết anh khiến em phải áp lực như thế, chỉ là chuyện của Hisako, anh cần thêm thời gian.” Tống Dật Hằng chắn trước mặt Hứa Lương Cẩm

“Chuyện đó không liên quan tới tôi, tôi cũng không muốn biết anh và cô ta đã xảy ra chuyện gì nữa.” Hứa Lương Cẩm vòng qua Tống Dật Hằng.

Tống Dật Hằng tức giận, giữ chặt Hứa Lương Cẩm: “Lương Cẩm, em đừng vì chuyện này mà làm hỏng tình cảm của chúng ta, em có tức thế nào thì cũng nên nghĩ anh thích em đến nhường nào, nếu như không vui về thì làm sao anh lại bị chứng lo âu được!”

Hứa Lương Cẩm giật mạnh tay khỏi Tống Dật Hằng: “Đừng có đề cập vấn đề tâm lý trước mặt tôi, chỉ những kẻ có tiền như anh mới bị bệnh đó thôi. anh có biết hôm nay nhìn nụ cười trên mặt của Shibata Hisako thì lòng tôi đau đớn thế nào không? Tôi rất khổ sở, thấy anh cùng cô ta sống vai bên nhau mới cảm thấy mình y hệt một con ngu, cảm thấy mình ngu không tưởng được! Đối với bọn anh, tôi chỉ là một nhóm người nghèo mà bọn anh trêu đùa thôi, chính cô ta bày ra bao nhiêu chiêu trò nhục mạ tôi, mặc cho biết bao người bị trừng phạt nghiêm khắc thì cũng chẳng liên quan gì tới cô ta hết, bởi vì dưới sự bảo vệ của anh thì cô ta tuyệt đối an toàn, sau đó cô ta lại tiếp tục chinh những người không hợp mắt với cô ta. Tống Dật Hằng, tôi không muốn nói là không muốn anh lo lắng, anh nhìn trên mặt tôi lúc này là gì đấy? Là tuyệt vọng! Là hết hy vọng! Bây giờ thì dứt ra!”

Rốt cục Hứa Lương Cẩm vẫn mềm lòng, run rẩy nói hết âm ỉ trong lòng ra, nước mắt cũng chảy xuống, cô không muốn để mình yếu ớt trước mặt Tống Dật Hằng, cô dùng hết sức đẩy tên đàn ông ở trước mặt rồi chạy đi mà không quay đầu lại.

Tống Dật Hằng muốn đưa tay ngăn cản nhưng lại buông xuống vô lực, muốn đuổi theo lại không nhúc nhích được, chỉ có thể trở mắt nhìn Hứa Lương Cẩm vào thang máy, cuối cùng anh thất thần đóng cửa lại, ôm đầu ngồi bệt xuống sàn nhà.

Hứa Lương Cẩm đón xe về nhà, buồn bực chạy vào phòng khóa cửa lại. Trình Lệ đang xem TV nhìn thấy đôi mắt ửng đỏ của con lại không dám đi hỏi. Con gái bà luôn kiên cường, không hiểu chuyện gì khiến nó khóc, hôm nay khóc to thế này thì chắc là có chuyện làm con bé đau xé tim gan, thôi chờ nó tốt hơn thì bà sẽ hỏi.

Nằm trên giường và trùm kín chăn, Hứa Lương Cẩm khóc thỏa thích, càng tức giận chuyện của Shibata Hisako, cầm điện thoại gọi cho Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long, nói cô với Tống Dật Hằng đã chia tay, hoàn toàn cắt đứt liên lạc, cô cũng tạm thời không về phòng trọ, vì phòng ngừa Tống Dật Hằng tìm cô, bọn họ đừng bao giờ nói chỗ ở của cô cho Tống Dật Hằng biết, Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long liền đồng ý, lại khuyên Hứa Lương Cẩm đừng đau lòng nữa.

Hứa Lương Cẩm hiểu được, sự việc này ai khuyên cũng không được, chỉ thời gian mới có thể an ủi cô thôi, qua đi sẽ tốt thôi.

một đêm Tống Dật Hằng không ngủ được, sáng sớm đầu lại đau, chuyện thứ nhất anh làm là gọi cho Hứa Lương Cẩm, kết quả không gọi được, biết cô chặn số anh rồi, mặc dù rất muốn thấy cô nhưng vẫn chịu đựng, muốn cho cô mấy ngày suy nghĩ, sau đó anh lại nghĩ cách khiến cô trở về.

Năm ngày sau, Tổng Dật Hằng cảm thấy mình sắp phát điên, anh lái xe đến nhà trọ của cô, gõ thật lâu mà không thấy ai trả lời, anh chán nản trở về.

Liên tục 3 ngày đến nhà trọ, anh chờ rất lâu mà không có ai, Tổng Dật Hằng thất bại dùng sức đập cửa thật mạnh rồi lái xe đến công ty của Vương Trung Minh.

“Từ lúc chú xin phép thì Lương Cẩm không quay lại làm nữa, lão Lưu còn hỏi anh phải tính tiền lương của cô ấy thế nào đấy, anh nói cứ làm theo quy định, đến lúc đó khấu trừ qua tiền hoa hồng.” Vương Trung Minh thấy Tổng Dật Hằng đến đây hỏi Hứa Lương Cẩm thế nào thì rất ngạc nhiên.

Tổng Dật Hằng lập tức hỏi lại: “không phải lúc cô ấy đến công ty thì có điền hồ sơ cá nhân sao, chắc cũng ghi địa chỉ gia đình chứ?”

Vương Trung Minh lờm: “Người là chủ mạng tới thì sao anh dám tra khảo, nhưng mà bản sao thẻ căn cước có địa chỉ đấy, để anh bảo lão Lưu tìm cho.”

Vương Trung Minh vừa nói vừa gọi cho Lưu Lực, chờ giao việc xong thì cúp điện thoại, nhìn Tổng Dật Hằng chán nản hỏi: “anh đoán chú lại bị Lương Cẩm bỏ rơi à?”

Tổng Dật Hằng nhìn Vương Trung Minh không nói gì.

“Dật Hằng à, chú có cảm thấy đây giống một loại bệnh không? Nhiều cô gái học thức uyên bác hay đáng vẻ xinh đẹp theo đuổi chú như thế, chú lại không thể bỏ xuống một cây cỏ dại như Lương Cẩm. Nếu con bé ngoan ngoãn phục tùng chú thì anh không nói làm gì nhưng mà cứ cố tình 2- 3 ngày lại đá chú một cái, sau đó chú lại hoang mang lo sợ cầu xin nó về, chẳng phải là nghiện thì còn gì nữa?” Vương Trung Minh thật sự không hiểu Hứa Lương Cẩm có gì đặc biệt mà thu hút được Tổng Dật Hằng đến vậy.

“Bây giờ em chỉ nghĩ đến cô ấy, những thứ khác em không thiết gì hết.” Tổng Dật Hằng lại hút điếu thứ hai, chán nản nói.

Vương Trung Minh lắc đầu không nói, chờ Lưu Lực đem bản sao thẻ căn cước của Hứa Lương Cẩm tới.

Lưu Lực làm việc rất có hiệu quả, không đến 10 phút đã mang tài liệu đến. Tổng Dật Hằng cầm lấy bản sao không nói một lời đi luôn, Vương Trung Minh cảm thán: Tổng Dật Hằng này trùng tà rồi, trùng tà tên là Hứa Lương Cẩm!

Trong lòng Tổng Dật Hằng tràn đầy mong đợi tìm địa chỉ trên thẻ căn cước của Hứa Lương Cẩm nhưng khi đến nơi thì tâm trạng đang bùng nổ đột nhiên căng thẳng, bởi vì trước mắt anh là một bãi phế thải, hiển nhiên nơi này đã bị phá từ lâu, đâu mỗi duy nhất bị chặt đứt.

anh bắt đầu hiểu ra anh hiểu rất ít về Hứa Lương Cẩm, anh chỉ biết ở cùng một chỗ với cô nhưng anh chưa bao giờ quan tâm thân thế của cô, gia đình cô sinh hoạt hay hoàn cảnh thế nào, mặc dù đã nghĩ đến việc sẽ ra mắt bố mẹ Hứa Lương Cẩm nhưng đó chỉ là suy nghĩ, chuyện này hoàn toàn không có trong kế hoạch của anh. Cho nên khi Hứa Lương Cẩm muốn tránh anh thì ngoài việc anh biết cô ở chỗ trọ đó, ngoài việc anh đi hỏi Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long ra thì anh không còn cách nào cả! Chính anh luôn miệng nói cô sẽ không rời khỏi anh, anh tự tin như thế mà cô chỉ cần chạy một cái là không thấy đâu!

Tổng Dật Hằng ngồi trong xe tự trách một lúc lâu, lại nghĩ đến những tổn thương mà Hứa Lương Cẩm phải chịu là do anh mang tới, anh rất muốn tát mình một cái, anh ý lại Lương Cẩm luôn bên cạnh mà để phòng người bên cạnh cô nhưng không quan tâm cô nghĩ gì, luôn tự cho là đúng khi tự quyết định hộ cô, lại càng không phải nói đến chuyện giấu cô những chuyện quan trọng, anh là thằng khốn khiếp tí lần!

Bây giờ anh biết làm cách nào để tìm Hứa Lương Cẩm đây? Tổng Dật Hằng nghiêng đầu tựa vào cửa sổ xe, cảm giác dạ dày lại bắt đầu đau.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Tổng Dật Hằng uống hai viên giảm đau, đại khái phải mất 10 phút thì dạ dày mới khá hơn một chút nhưng cả người vẫn rất khó chịu, nhắm chặt hai mắt mà vẫn thấy đau buốt, mờ mắt ra thì thấy áo đã ướt đầm mồ hôi. Cho xe chạy khỏi bãi phế thải, anh đã nghĩ đến người có thể cho anh biết địa chỉ của cô ở đâu rồi.

“Dật Hằng, chuyện này không được tốt lắm đâu, họ khẩu rất nhiều, người thuộc họ khẩu cũng nhiều nữa, nếu muốn tìm người thì khó lắm” Hồ Vinh Ninh là người lần trước đi cùng Tổng Dật Hằng đến bắt người đang cầm thẻ căn cước của Hứa Lương Cẩm lắc đầu.

“Chút chuyện này mà làm khó được cậu sao? Cậu ở bộ công an lâu thế mà không giúp mình tra được sao? Nơi này của cậu là nhanh nhất rồi.” Tổng Dật Hằng không tin Hồ Vinh Ninh.

Hồ Vinh Ninh cười: “Mình đùa đấy, nhất định sẽ có hết sức, ngày mai sẽ đưa cho cậu hồ sơ.”

Tổng Dật Hằng hít một hơi thuốc lá cười: “Cậu cũng biết con người của mình mà, bình thường rất thích làm việc thiện, nhất là đời sống của nhân viên hay người thân thì cực kì chú ý, bọn họ rất vất vả, vốn công ty tính tháng sau định tổ chức đi du lịch để cổ vũ mọi người...”

“Hai mươi phút sau sẽ có hồ sơ chính xác nhất!” không đợi Tổng Dật Hằng nói xong, Hồ Vinh Ninh lập tức sáng khoái vỗ bàn.

“Lão Hồ cậu thật là ... cứ phải để mình nói điều kiện.” Tổng Dật Hằng hài lòng dựa lưng vào ghế.

Hồ Vinh Ninh ngồi vào bàn máy tính tìm tin tức, nghe Tổng Dật Hằng nói thì cười mồm àm: “Vất vả lắm mới có cơ hội từ trên trời rơi xuống, làm sao mình bỏ qua cho Tổng đại gia được, chuyện này với cậu thì có đáng gì đâu”

“Mình cảm thấy thiếu đó!” Tổng Dật vừa tức vừa buồn cười nói, tính Hồ Vinh Ninh rất tốt.

Sau một hồi tìm kiếm, Hồ Vinh Ninh gọi mấy cuộc điện thoại, cuối cùng đưa địa chỉ của Hứa Lương Cẩm cho Tổng Dật Hằng.

“Cậu cực khổ rồi.”

“Chỉ một cái nhắc tay thôi, tra ra chỗ bố mẹ cô gái ấy đang nghỉ hưu là ra ngay, về sau có gì hãy hợp tác với nhau nhiều hơn nhé.”

Tổng Dật Hằng không để ý Hồ Vinh Ninh, lập tức cầm tờ giấy đi ngay.

Xe chạy đến một tiểu khu nhỏ, trên tờ giấy ghi số nhà, tên tiểu khu nhưng Tổng Dật Hằng không xuống xe, chỉ nhìn chăm chăm vào cửa sổ, anh không dám tùy tiện lên gặp Hứa Lương Cẩm, anh sợ cô lại từ chối anh. Cho nên chỉ có thể bực bội ở chỗ này, hi vọng Hứa Lương Cẩm mau mau xuất hiện trước mặt anh, mấy ngày nay anh mới để ý là cô đã mang hết đồ đạc của mình đi, phòng ngủ và nhà vệ sinh trống rỗng hẳn ra, cảm giác làm cho con người ta khó chịu, không thể chấp nhận nổi.

3 giờ trôi qua, ban ngày của mùa đông luôn rất ngắn, sắc trời dần chuyển tối, rốt cuộc Tổng Dật Hằng cũng nhìn thấy hình ảnh ngày đêm nhớ mong!

Chỉ thấy Hứa Lương Cẩm lững thững đi ra, buộc tóc đuôi ngựa, khoác áo choàng, trong tay còn mang túi to túi nhỏ, xem ra cô ấy đang định đi đồ rác sau đó lại đi ra ngoài tiểu khu.

Tổng Dật Hằng chưa xót nhìn, tầm mắt cứ theo bóng lưng của Hứa Lương Cẩm, thấy cô ra khỏi tiểu khu thì không nhìn được theo sau.

Hứa Lương Cẩm đem rác ném đi, vuốt bụng đang đình công chậm rãi đi đến siêu thị ngoài tiểu khu, hôm nay bố mẹ ăn liên hoan với bạn già cho nên cơm chiều cô tự giải quyết, ngày hôm qua nhịn cả buổi tối đến tận trưa mới dậy, sau đó vẫn ngồi ngẩn người trên giường, bây giờ bụng cô đói meo, đành phải xuống tầng mua mì ăn liền.

Cầm một gói mì cùng mấy cây xúc xích từ siêu thị đi ra, tí nữa thì đâm vào một người, Hứa Lương Cẩm hoảng sợ, nghĩ người này bị dở hơi hay sao mà chắn giữa đường đi thế nhưng cô vẫn nói: “Ôi, thật xin lỗi!” Sau đó không ngừng đầu mà cứ đi tiếp.

“Lương Cẩm” không biết tại sao khi Tổng Dật Hằng nói xong thì trong lòng rất chua xót như bị ám ức vậy.

Hứa Lương Cẩm dừng bước quay đầu nhìn Tổng Dật Hằng có chút tiều tụy, chẳng để ý nhiều nói: “Làm sao anh biết địa chỉ nhà tôi.”

“anh nhờ bạn hỗ trợ.”

“anh làm vậy không có ý nghĩa gì đâu, tôi không muốn liên quan gì tới anh nữa, Tổng Dật Hằng anh nên có chút phong độ đi, được không?”

“Lương Cẩm, anh thật sự rất cần em, tuy anh đã sai ngàn lần nhưng em cho anh cơ hội sửa đi, có được không?” Tổng Dật Hằng nói xong đi thêm hai bước để anh gần Hứa Lương Cẩm hơn.

“anh có thể sai ngàn lần nhưng tôi lại không thể chịu nổi những hậu quả mà sai lầm anh làm ra, về sau xin anh đừng tới làm phiền tôi nữa.”

“Công ty Trần Đại Lương nhượng lại cho em cần có chữ kí của em mới hoàn thành thủ tục được.” Thấy Hứa Lương Cẩm phải đi, Tổng Dật Hằng chỉ có thể lấy lý do này để giữ cô lại.

“Tôi không cần nữa, anh tự xử lý đi.” Hứa Lương Cẩm không quay đầu mà trả lời câu nói đầy thuyết phục của Tổng Dật Hằng, không phải cô không thích tiền, nếu cô với Tổng Dật Hằng đã chia tay rồi, không cần phải quan hệ lằng nhằng nữa, Trần Đại Lương lại có tính lỗ mãng, có khi gặp cô là gét cô cũng nên, có tiền cũng không tiêu được cho nên khoản thu nhập này cô không cần.

“Lương Cẩm, em đừng như thế với anh được không? Em có thể đánh anh, mắng anh nhưng em đừng dừng dừng như thế này được không? anh biết trong lòng em rất khó chịu.” Tổng Dật Hằng giữ chặt tay Hứa Lương Cẩm không để cô đi.

anh cứ kéo như thế khiến Hứa Lương Cẩm lập tức nói con: “Tổng Dật Hằng, anh đừng ở đây lôi lôi kéo kéo tôi nữa, bộ dáng đáng thương này của anh không kích thích nổi đồng tình của tôi đâu, anh nên đi đi!”

Hứa Lương Cẩm nói xong cố gắng gạt tay khỏi Tổng Dật Hằng, nhưng cố gắng nhiều lần cũng chưa thành công, mắt thấy vài người trong tiểu khu đang tiến lại đây, Hứa Lương Cẩm có chút tức giận, cô không muốn tình báo xung quanh nói cho các cụ nhà cô, vì thế đành phải rụt rè thấp giọng nói: “Tổng Dật Hằng, anh đừng ở chỗ này làm loạn, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện.”

Tổng Dật Hằng gật đầu: “Xe của anh ngay cạnh tiểu khu nhà em, chúng ta vào trong xe nói chuyện.”

Hứa Lương Cẩm không còn cách nào đành bị anh kéo đi.

Chờ xe đóng cửa kĩ càng thì Hứa Lương Cẩm khôi phục dáng vẻ lạnh lùng: “Có phải anh cảm thấy bị con gái đã nên ám ức không cam lòng, nếu không thì có lý do gì khiến anh sống chết không thả tôi ra? Tôi không phải tiền nữ.”

“Ở trong mắt anh tiền nữ so với em không bằng một ngón tay. Lương Cẩm, anh thực sự thích em, em rời anh có vài ngày thôi mà anh ăn uống ít lắm, bệnh dạ dày cũng nặng thêm, còn luôn lo lắng em gặp phải chuyện không hay nữa, em rủ lòng thương cảm với anh cũng được.”

Hứa Lương Cẩm nghe xong không nói chuyện, Tổng Dật Hằng vừa thấy sự việc chuyển biến tốt liền không ngừng cố gắng: “Mỗi ngày anh về nhà đều nhớ những ngày chúng ta sống chung, sao em có thể nhẫn tâm nói rời nhà đi là rời đi hẳn vậy.”

Hứa Lương Cẩm nở nụ cười nhưng ý cười không đạt đến khóe mắt.

“Đó là nhà của ai nhỉ? Đó là nhà của anh cùng Shibata Hisako, anh mua nhà còn cô ta trang trí nội thất, anh nói xem tôi chấp nhận được hả? Từ trước tới nay đối với tôi đó chưa phải nhà mình, nơi đó chẳng qua là nơi tôi và anh có thú vui tao nhã ở đó thôi! Tổng Dật Hằng, mấy lời đó tôi nói anh còn không hiểu sao? thật ra Uông Tân Dương, Khương Doanh, Quách Mộng Thanh, Shibata Hisako, những người này tuy có làm tôi tổn thương nhưng chỉ một phần thôi, còn anh mới là người khiến tôi tổn thương nhất.”

Hứa Lương Cẩm nói đến đây thì hô hấp dồn dập chứng tỏ giận không hề nhẹ.

“anh biết không, từ đầu đến cuối đều là anh dung túng để Shibata Hisako tổn thương tôi. Cuối cùng là anh lấy dao chọc từng nhát một vào tim tôi, một bên thì làm bộ làm tịch hỏi tại sao em lại bị đau vậy, tại sao em bị tổn thương thế, vì ai mà khiến tôi như vậy? Sau đó còn trồng cây vào tình cảm của tôi mà chà đạp lên nó, anh cảm thấy tôi ngốc đến thế à? không phải anh mắc chứng lo lắng sao? Lát nữa tôi sẽ cho anh biết đầu tôi đang to thế nào, mỗi ngày anh tự đi mà chữa bệnh đi, đây là chút tình cảm cuối cùng tôi dành cho anh. Còn nữa, nếu anh để bỏ mẹ tôi biết hai chúng ta từng phát sinh quan hệ thì cũng đừng trách tôi liều mạng giết anh!” cô nói xong thì mở cửa xe chạy thẳng vào tiểu khu.

Tổng Dật Hằng ảo não đầm tay lái nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường, nếu ngày hôm nay chỉ là nhất thời đi tìm Hứa Lương Cẩm, vậy thì anh sẽ kiên trì tìm đến nhà cô tiếp, anh không tin không khiến cô cam lòng!

Những ngày tiếp theo Tổng Dật Hằng hoàn toàn có chiến tích, ban ngày ngồi canh chờ Hứa Lương Cẩm ra ngoài, đến đêm anh mới rời đi, như vậy nhất định vài người trong tiểu khu sẽ nhận ra.

Chỉ là một tuần rồi anh không thấy Hứa Lương Cẩm ra ngoài khiến anh nghi ngờ có cửa phụ hay không.

anh chợt nhận ra mình quên mất một việc, Hứa Lương Cẩm là trạch nữ, một tháng không ra ngoài là bình thường.

Hứa Lương Cẩm ngồi trong phòng khách, vừa ăn hoa quả vừa đánh máy, thời tiết lạnh như thế này khiến cô cảm thấy may mắn vì không cần ra ngoài lúc sáng sớm, ở trong căn nhà ấm áp nói chuyện với bố mẹ, cô rất thích.

“Lão Hứa, nghe nói dưới tầng có một người đàn ông hôm nào cũng lái xe đến đây tìm một cô gái, chuyện này bố nó có biết không?”

Trình Lệ vừa thái rau vừa hỏi bạn già.

“Sao tôi không nghe thấy chứ, nghe Tiểu Lý lái taxi nói xe kia có giả đến trăm vạn đấy, tên là Cayenne gì đó đó, tôi còn nhìn thấy người ngồi trong xe, đẹp trai và rất lịch sự, đáng về tốt lắm” Hứa Thế Huy cũng nói là ông đã nhìn qua rồi.

Trình Lệ hăm mộ thờ dãi: “Cũng không biết nhà ai lại đẻ ra cô con gái dễ gặp được người đàn ông tốt thế, nếu là con rể tôi thì tôi mừng như điên mất. Lương Cẩm, mau đứng ra khỏi sô pha, đến đây rửa rau hộ mẹ. Lương Cẩm? Ô con bé này chạy lúc nào mà tôi không biết nhỉ.”

không thấy con gái đâu, Trình Lệ lăm bắm trở về phòng bếp.

Hứa Lương Cẩm vừa nghe bố mình nói hai chữ xe Cayenne, biết đó là Tổng Dật Hằng mà người trong khu đang bàn tán, vì thế lặng lẽ chạy ra xác nhận một chút.

Quả nhiên là anh ta! Hứa Lương Cẩm nhìn xung quanh không thấy người thì lao đến cửa kính xe.

“Lương Cẩm, rốt cuộc em bằng lòng gặp anh rồi, anh cứ nghĩ em sẽ ở cửa sổ nhìn anh nên không xuống đó.” Tổng Dật Hằng cảm thấy thời gian khổ sở này của anh không tệ, rốt cuộc khiến Hứa Lương Cẩm cảm động

Nào ngờ Hứa Lương Cẩm chỉ hừ một tiếng: “Nhà tôi không có cửa sổ hướng ra bên này, tôi cơ bản không thể thấy anh ở dưới đây được, tôi nghe hàng xóm nói hàng ngày anh thường đến tiểu khu nên mới xuống khuyên anh, anh sử dụng vai diễn này với nữ chính thôi. Đối với tôi thì không có tác dụng đâu!”

Tối hôm nay cô về nhà trọ rồi, bằng không sớm muộn gì bố mẹ cũng biết rồi lại hỏi linh tinh đây.

“Lương Cẩm, anh chuẩn bị bán chỗ đó rồi. Em xem em thích ở đâu, thích chung cư nào thì anh với em sẽ đi mua, như thế được không? Bên ngoài lạnh lắm, em vào trong xe ngồi đi. Công tác của Hisako anh cũng đã chuyển về Mỹ, anh biết toàn bộ là lỗi của anh, làm em chịu ám ức như thế anh là tên khốn. Em đừng giận anh nữa có được không?” Tổng Dật Hằng cười lấy lòng.

“Tổng Dật Hằng, tôi có tính cách thế nào anh còn không hiểu sao? Chuyện linh tinh xảy ra thường xuyên, tôi có thể cho qua nhưng một khi lướt qua tôi là điểm trí mạng thì tôi sẽ chẳng giữ lại đường sống cho bên nào hết. Cho nên anh giả bộ đáng thương, tiền tài hay bất kể cách nào cũng không có khả năng đầu. Đây là lần cuối cùng tôi nói với anh, về sau tôi sẽ coi như không quen anh!”

Hứa Lương Cầm đi mà không thêm để ý sắc mặt trắng bệch của Tổng Dật Hằng, dứt khoát về nhà.

Dọn dẹp đồ đạc, nói với bố mẹ là cô phải về nhà trọ, Hứa Thế Huy cùng vợ già không hỏi nhiều, sợ lại gọi lên chuyện thương tâm của con gái, đồng ý chỉ cần cô không thương tâm là tốt rồi.

Ăn cơm tối xong, Hứa Lương Cầm thoải mái cầm túi du lịch cùng đồng tiền bán từ quần áo của Tổng Dật Hằng mua cho cô đi, gọi taxi về nhà trọ.

Xuống xe nhìn nhìn, quả nhiên thấy Tổng Dật Hằng ở phía sau.

Lên tầng mở cửa vào nhà trọ, Hứa Lương Cầm không tự chủ nghĩ chắc Tổng Dật Hằng về rồi.

Hiếu Vũ cùng Đại Long đều trốn ra ngoài, ngày mai cô sẽ gọi cho bọn họ để bọn họ quay về đây ở.

Hứa Lương Cầm đem quần áo cất đi, quét dọn nhà cửa một chút, có chút mệt nên nằm lên giường một cái là ngủ say không biết gì.

Cũng không biết bao lâu thì di động vang lên khiến Hứa Lương Cầm bị dọa tỉnh lại, nhìn thời gian đã hơn 11 giờ, điện thoại vang lên quấy rầy cô không ngừng.

Bấm nút nhận, Hứa Lương Cầm quyết định sẽ mắng đối phương một trận cho biết.

“Hứa Lương Cầm có phải không? Tôi là Trần Mi Nhạc đây.”

Hứa Lương Cầm không nghĩ Trần Mi Nhạc sẽ gọi cho mình: “Là tôi, có chuyện gì vậy?”

“Là chút chuyện nhỏ thôi, tôi nghĩ nên nói với cô.”

“Vậy cô cứ nói đi, tôi nghe đây.”

cô đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, dù sao cô với Tổng Dật Hằng đã cắt đứt quan hệ rồi, nghe chút chuyện phiếm cũng không tồi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

“Tôi ở dưới nhà trọ của cô đây, cô xuống đón tôi đi.” Trần Mi Nhạc nói trên điện thoại.

“cô lên đây không được à?” Hứa Lương Cầm cảm thấy Trần Mi Nhạc thật kì diệu, quan hệ của các cô thân đến mức đấy rồi sao?

Trần Mi Nhạc nói nhỏ giọng: “Tôi bắt xe đến, trên người không mang tiền, cô giúp tôi trả tiền nhé, tôi sẽ trả cho cô sau.”

Hứa Lương Cầm lặng đi một chút, không nói gì xuống tầng, không thấy xe Tổng Dật Hằng đâu, cô chạy nhanh đến cổng thì thấy Trần Mi Nhạc đang đứng bên cạnh xe taxi.

Đưa tiền cho lái xe, chờ taxi đi Hứa Lương Cầm mới phát hiện Trần Mi Nhạc vẫn mặc quần áo ở nhà, không khởi giặt mình: “Sao cô lại ăn mặc thế này, không lạnh à?”

“đi lên rồi nói.” Trần Mi Nhạc phát run cả người đi trước, Hứa Lương Cầm đành phải theo sau.

Vào phòng, Hứa Lương Cầm chạy nhanh rót cốc nước ấm cho Trần Mi Nhạc uống cho ấm người, sau đó ngồi đối diện cũng không nói chuyện, chờ Trần Mi Nhạc nói.

Trần Mi Nhạc uống vài hớp, sau mới bình thường, nhìn vẻ mặt ung dung của Hứa Lương Cầm cười khổ: “Lúc trước tôi làm vậy với cô, bây giờ báo ứng mới đến.”

Hứa Lương Cầm nhường mày, không nói lời nào, nghĩ rằng hôm nay không phải nói chuyện phiếm về Tổng Dật Hằng rồi.

Trần Mi Nhạc cũng không cần người trả lời, cúi đầu lầm bầm: “Sau hôn lễ bị Tổng Dật Hằng nhục mạ, anh ta cảm thấy nhà tôi không để cho bố mẹ anh ta hay họ hàng thân thích ngóc đầu dậy được, không ngại nào cho tôi sắc mặt tốt cả, sau đó bố của Quách Mộng Thanh gặp chuyện không may nên tính anh ta trở nên nóng nảy. Hiệu trưởng của bọn họ còn nói nhờ Tổng Dật Hằng giúp một tay, tôi cũng toàn tâm toàn ý hỏi han ân cần anh ta, nghĩ một ngày nào đó anh ta sẽ cảm động ý tốt của tôi, ai biết vì muốn bảo vệ công tác của anh ta khiến nhà chúng tôi phải bỏ tiền mà tạo dựng quan hệ, lúc xong hết rồi tôi chỉ thay mặt bố mẹ đòi lại tiền của họ thì không thấy anh ta có vẻ thất vọng hay gì cả, chẳng qua anh ta vong ân bội nghĩa, không có chút nào cảm thấy mang ơn, anh ta bắt đầu trách nhà chúng ta là nhà giàu mới nổi nên không có quan hệ rộng”

Trần Mi Nhạc hít một hơi sâu điều chỉnh tâm trạng của mình, dường như vậy mới có thể nói tiếp: “Tôi hôm nay tôi có làm mấy món ăn, anh ta ở trên bàn ăn nói tôi rất quá đáng, còn nói tôi hàng ngày ở nhà nhàn rỗi không có việc gì mà nấu ăn cũng bỏ đi, sống để làm gì nữa! Tôi nghe xong thật sự rất tức giận, vất vả đi không ăn nữa bởi vì chỉ một chiếc đĩa rơi xuống đất thôi, kết quả cô cũng đoán được, anh ta tát tôi một cái, nói tôi là đồ xui xẻo của nhà họ Ưông, đồ con qua! Tôi không nhịn được nên khóc chạy ra khỏi nhà, sau đó phát hiện trong túi mình chỉ có di động chứ không có ví tiền. Gọi cho anh họ thì mới biết anh họ đang tránh nạn bởi vì Tổng Dật Hằng, tôi suy nghĩ hồi lâu mới nhớ đến cô nhờ cô giúp, bởi vì nếu nói cho họ hàng thân thích hay bạn bè thì họ sẽ cười tôi mất. Hứa Lương Cầm, cô nên cảm thấy thật may mắn vì không làm vợ Ưông Tân Dương, bằng không cô còn thảm hại hơn so với tôi, bởi vì nhà cô không nhiều tiền bằng nhà tôi.”

Hứa Lương Cầm không ngờ Ưông Tân Dương lại là loại người như thế, xem ra trước kia cô đúng là người không có mắt, nếu không có Tổng Dật Hằng thì chắc cô sẽ bị lừa đau.

“cô không phải đến đây là cảm ơn tôi đâu nhì. Lát nữa tôi sẽ tìm quần áo cho cô, cô đồng ý thì đêm nay ngủ ở đây, nhưng tôi cũng không rõ bao giờ Hiếu Vũ về, lúc đó chỉ sợ không thể để cô ở đây.”

Trần Mi Nhạc lắc đầu: “Tôi không thể ở đây đâu, tôi sợ anh ta sẽ tìm đến đây, cô cho tôi mượn ít tiền để tôi ở khách sạn đi, nếu không cô tìm chỗ cho tôi nhé, tôi rất sợ anh ta.”

Hứa Lương Cầm buồn cười nhìn Trần Mi Nhạc, chuyện này đừng trách cô không đồng tình, cô gái này rất ác độc với cô đấy.

“cô cũng có lúc sợ hãi cơ à? cô thích thì ở đây đi, không thì không có chỗ nào đâu, tôi chẳng còn tiền cho cô mượn nữa, chẳng qua tôi khuyên cô một câu, đàn ông mà đã đánh vợ, có lần đầu sẽ có lần thứ hai, nếu cô cảm thấy cô chịu được thì cứ tiếp tục, còn không thì cắt đứt luôn đi”

Trần Mi Nhạc cười, chỉ là nụ cười này so với khóc còn thể thảm hơn: “Tôi đã chọn con đường này thì sẽ không quay đầu, tôi không thể để người khác biết chuyện của tôi được. Tôi đến chết cũng không ly hôn, Ưông Tân Dương có đàn bà khác bên ngoài rồi, tôi trả giá nhiều như thế thì không để tiện nghi cho người khác đâu!”

“Làm sao cô biết anh ta có phụ nữ bên ngoài thế?”

“Ngay cả bao cao su anh ta cũng từ nhà cầm đi, cô nói tôi không biết sao?”

Hứa Lương Cầm cảm thấy Trần Mi Nhạc đã bị đánh thảm hại rồi, không bao giờ nghĩ hai người đấy lại có kết cục như thế.

“Tôi có thể rời khỏi anh ta nhưng phải lập lễ đã, bằng không tôi sẽ đi đến trường anh ta náo loạn một hồi, đến lúc đó anh thất nghiệp rồi xem con đàn bà đó đi theo kiểu gì! Nhà họ Ưông không cho tôi sống thoải mái thì tôi cũng chẳng ngu mà bỏ qua cho họ, lần trước phá thai bác sĩ nói tử cung của tôi bị viêm, phải chữa bệnh, còn nói về sau tôi rất khó có con, bây giờ lại là chuyện tốt đấy, đùa nhỏ mà đến cái này cũng tội nó, bọn họ Ưông kia nên đoạn tử tuyệt tôn luôn đi!”

Hứa Lương Cầm nhìn Trần Mi Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói lời độc ác, trong mắt lộ ra ngàn điều bi thương, biết cô ấy đang đau lòng, cô chỉ có thể đồng tình cô ấy có một cuộc hôn nhân bất hạnh

nhưng không bằng nỗi nỗi đau mất đi tư cách làm mẹ được.

Đứng lên cầm quần áo và áo lông đưa cho Trần Mĩ Nhạc: “Mặc vào đi, tôi với cô đến khách sạn.”

Trần Mĩ Nhạc lau khô nước mắt rồi nhận quần áo: “Ngày mai lúc anh ta đi làm tôi sẽ về lấy tiền, lúc đó sẽ trả cô.”

“Tất nhiên là phải trả chứ, mau thay quần áo đi.”

Trần Mĩ Nhạc đi vào phòng Ngô Thừa Long thay quần áo xong, sau đó đi ra ngoài cùng Hứa Lương Cầm, hai người tìm khách sạn ở lại, Hứa Lương Cầm thấy việc này cũng tốt, tạm thời tránh mặt Tống Dật Hàng.

Ngày hôm sau, Trần Mĩ Nhạc về nhà lấy quần áo và ví tiền, Hứa Lương Cầm cũng về nhà lấy quần áo và laptop, trước tiên cô quan sát nhà một vòng, xác nhận không có xe của Tống Dật Hàng thì chạy nhanh vào nhà cầm quần áo đến khách sạn.

không lâu sau Trần Mĩ Nhạc cũng trở lại, đem tiền trả cho Hứa Lương Cầm rồi nằm xem tivi.

“cô cứ vẫn tiếp tục trợ như thế này sao?” Hứa Lương Cầm hỏi.

Trần Mĩ Nhạc hừ nhẹ: “Trở về thì phải vinh quang chứ, anh ta phải quý xuống xin lỗi tôi, bằng không tôi tìm người đổi khóa, phòng ở là của nhà tôi, xem anh ta với bố mẹ anh ta sẽ thế nào!”

Hứa Lương Cầm cảm thấy Trần Mĩ Nhạc nghĩ thật đơn giản, chỉ bằng đáng về thương con trai của bố mẹ Ông Tần Dương, thà rằng để Ông Tần Dương ở nhà nuôi còn hơn phải đi xin lỗi con dâu, nhưng lời này cô không nói, cô nói ra người khác cũng chưa chắc đã nghe, cô nên lo cho mình trước.

Tống Dật Hàng bối vì phải xử lý công tác của Hisako mà hai ngày nay không đến nhà trọ của Hứa Lương Cầm, thật ra trong lòng rất vội.

“Dật Hàng, anh thật sự vì Hứa Lương Cầm mà đuổi em về Mỹ sao?” Mất Shibata Hisako đỏ ngầu, hiển nhiên là đã khóc, đây là lần đầu tiên Shibata Hisako ý thức được, Tống Dật Hàng thật sự bỏ cô rồi.

Tống Dật Hàng không kiên nhẫn: “Đừng thế, hơn nữa tôi hi vọng em trở về đừng quay lại nữa, sống cho thật tốt, chúng ta đều tự do.”

“Nhiều năm như vậy anh đều cho là em trời buộc anh sao, chúng ta có khoảng thời gian tốt đẹp anh không nhớ sao? anh từng hứa gì với Tina anh không nhớ sao? Chúng ta sẽ cùng nhau chiều cô cô ta đến già mà, bây giờ vì sao anh có thể vì con đàn bà kia nói mấy câu mà quên hết tất cả thế!” Shibata Hisako nói xong rơi nước mắt.

Trong mắt Tống Dật Hàng không tia dao động: “Tôi và em ở cùng một chỗ với nhau đều có điều kiện cả, không phải sao? Quả thật chúng ta từng rất vui vẻ nhưng đó là đã từng thôi. Nhiều lần em can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi luôn tha thứ rất dễ dàng. Nhưng tôi nói rồi, Lương Cầm là giới hạn của tôi, cô ấy đối với tôi quan trọng nhất không gì sánh bằng nên em phải rời đi thôi, Hisako.”

“Em không tin anh sẽ tuyệt tình như thế, em có thể rời đi nhưng em sẽ về đây, chờ anh suy nghĩ kĩ rồi cùng cô ta chia tay, em lại về đây!” Shibata Hisako rất cố chấp.

“Có thể tôi với Lương Cầm chia tay, chẳng qua đó chỉ là thân thể thôi. Hisako, có lẽ suốt cuộc đời này không có Lương Cầm thứ hai bầu bạn bên tôi cả, tôi hi vọng em có thể tôn trọng lựa chọn của tôi, cũng như tôn trọng chính em, không làm việc bất chính gì.”

Shibata Hisako lau nước mắt cười: “nh dón em đến vách núi thì sao em có đường lui nữa? anh cảm thấy em sẽ để mình rơi xuống đó à? Suốt cuộc đời em sẽ không có người đàn ông nào ngoài anh cả. anh nói cô ấy là người bầu bạn với anh, vậy anh có hứa hẹn sẽ kết hôn với cô ấy không? Em tin chắc hôn nhân là điều kiện tiên quyết khiến cô ấy ở với anh, Tina sẽ không đồng ý anh với cô ấy ở cùng với nhau đâu!”

Tống Dật Hàng nghe xong cau mày không nói lời nào, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Em đi đi, những thứ khác tôi không thể nói.”

Shibata Hisako cũng không dây dưa nữa mà xoay người ra khỏi văn phòng Tống Dật Hàng, cô sẽ về Mỹ nhưng rất nhanh thôi cô sẽ quay về, chỉ cần Tống Dật Hàng ở trong tay Tina, cô vĩnh viễn không mất anh!

Sau khi xác nhận công tác của Shibata Hisako không có sai sót gì, Tống Dật Hàng cuối cùng có thời gian, anh lập tức lái xe đến nhà trọ, ở dưới lầu chờ một lát thì quyết định vẫn nên tìm Hứa Lương Cầm.

Gõ cửa một lúc lâu không thấy có người trả lời, Tống Dật Hàng cho rằng Hứa Lương Cầm có ý lảng tránh nên không mở cửa, đánh phải gõ cửa nói to: “Lương Cầm, anh biết em ở bên trong, em mở cửa ra rồi chúng ta nói chuyện, được không?”

Gõ đến 3 phút thì có người mở cửa, chẳng qua là cửa bên cạnh: “Tôi nói người anh em này, tôi làm việc ban đêm còn ban ngày ngủ, anh đừng gõ có được không, trong phòng kia không có người đâu.”

Tống Dật Hàng xoay người nhìn về người đàn ông đó: “Xin lỗi đã quấy rầy anh rồi nhưng trong phòng không có khả năng không có người, cô ấy vừa về mấy ngày hôm nay mà.”

“anh nói có gái đeo kính ấy hả? cô ấy có trở về nhưng hai ngày trước khi tôi tan làm về thì thấy cô ấy xách túi du lịch đi ra ngoài rồi, sau đó không thấy cô ấy đâu cả, anh đừng gõ nữa, người đi rồi.” Người đàn ông cũng không mở mắt nổi, nói xong vào nhà đóng cửa lại.

Tống Dật Hàng lập tức lái xe đến nhà Hứa Lương Cầm, lúc này anh chẳng quan tâm gì hết, chỉ gõ cửa thôi.

“Ai thế?” Trình Lệ nhìn qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy không quen người đàn ông này.

“Chào đi, cháu là đồng nghiệp của Lương Cầm, có ý đến đây gặp cô ấy.”

“Ôi, thật có lỗi với cháu quá, vào nhà ngồi đi.” Trình Lệ chạy ra mở cửa, vừa thấy đáng vẻ đẹp trai lịch sự của Tống Dật Hàng đã thấy thích rồi, theo bản năng muốn hỏi xem đã kết hôn hay có bạn gái chưa.

Tống Dật Hàng không đi vào mà đứng ở cửa hỏi: “Di ơi Lương Cầm có nhà không ạ?”

“Thời gian trước Lương Cầm có về nhà ở vài ngày nhưng tuần trước đã quay về chỗ nhà trọ ở rồi, con muốn tìm nó thì nó ở đó, để đi đưa con qua nhé?” Trình Lệ rất nhiệt tình.

“Dạ không cần đâu ạ, con biết chỗ đó, nếu Lương Cầm không ở đây thì con không quấy rầy gia đình mình nữa, lần khác con sẽ chính thức đến ra mắt đi sau, con đi trước.”

Trình Lệ vừa nghe thấy ba chữ đến ra mắt thì lập tức sáng mắt, rõ ràng có ý với con gái bà rồi, vì thế liên tục đồng ý đi xuống lầu cùng với Tống Dật Hàng.

Tống Dật Hàng đứng trong tiểu khu, cảm thấy đầu ong ong, ngoài việc tìm Hứa Lương Cầm ra thì anh không nghĩ được gì hết.

Liên tục hít sâu không chế tâm trạng mình, cầm điện thoại gọi đi một cuộc, tìm công ty thám tử tư nhân có quan hệ thân thiết báo họ tìm Hứa Lương Cầm.

“Trễ nhất là trong vòng 48 giờ tôi phải biết cô ấy ở đâu, có thể tìm được người thì tiền không thành vấn đề.”

“Dạ vâng.” Đối phương trả lời đơn giản đúng điểm chính.

Tống Dật Hàng để điện thoại xuống, có chút khó khăn về trong xe, lại hút mấy điếu thuốc mới rời đi.

Đối phương làm việc rất hiệu quả, chạng vạng ngày hôm sau đã đưa địa chỉ khách sạn mà Hứa Lương Cầm ra vào có kèm theo cả ảnh.

Tống Dật Hàng mở điện thoại xem ảnh, mím môi không hiểu sao Hứa Lương Cầm lại chạy tới khách sạn ở, nếu như vì tránh anh thì cái giá này hơi cao, không giống tác phong của cô.

Nghĩ nhiều cũng thế, không bằng chạy đến đó hỏi.

Hứa Lương Cầm đang ở trong siêu thị mua một đồng hồ rồi trở về khách sạn, không ngừng nghĩ cô là mạng khi gì, đi cả của Trần Mĩ Nhạc đến khiến cô ấy đau đớn chỉ còn sức nhờ cô làm này làm kia thôi.

Bây giờ đối với cô gái này cô mới có cảm giác vui vẻ khi được trả thù, hoàn toàn nhìn kịch vui mới đi giúp cô ấy, dù sao có người bỏ tiền ra để cô có chỗ ăn ở tốt, lại tránh được Tống Dật Hằng, sao lại không vui được.

“Hứa Lương Cầm, em đứng lại đó cho anh!”

Nghe thấy giọng nói này, Hứa Lương Cầm thầm kêu chết mẹ rồi, muốn chạy nhưng không bằng người ta cho nên đành dừng bước chậm rãi xoay người cười như không cười chào hỏi: “Ông Tân Dương, lâu rồi không gặp!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Thấy Hứa Lương Cầm chào hỏi mình, Ông Tân Dương tựa hồ ý thức được vừa rồi thái độ hơi quá, mắt tự nhiên rồi chuyển giọng ôn hòa: “Lương Cầm, đã lâu rồi không gặp, anh tìm Mi Nhạc, em nói cho anh biết cô ấy ở phòng nào nhé.”

“Sao anh biết tôi với cô ấy ở chung với nhau?”

“anh luôn đi tìm cô ấy, gọi điện cô ấy cũng không nghe, ngày hôm qua một người ở Hội Hạnh Phúc nói đã nhìn thấy hai người cho nên hôm nay anh tan làm đến đây.”

thì ra là như vậy, Hứa Lương Cầm lấy di động: “Để tôi gọi cho Trần Mi Nhạc trước đã, nếu cô ấy muốn gặp anh thì tôi mang anh lên, bằng không tôi không còn cách nào nói số phòng đâu.”

“Lương Cầm, anh và Mi Nhạc là vợ chồng, bọn anh cãi nhau thì chỉ có thể tự hòa giải với nhau, em làm như thế ngược lại giống ngăn cản đấy, em thấy thế là tốt sao?” Sắc mặt Ông Tân Dương không khá lên được.

Sao một người đàn ông từng dịu dàng nhã nhặn như mặt trời buổi sáng lại thay đổi như một gã thô bạo vậy? Hứa Lương Cầm thầm than, ai bảo hôn nhân khiến người phụ nữ trở nên tục tĩu, bây giờ tên đàn ông trước mặt cô không khác nào mấy con mẹ hàng chợ đây này. Khi đàn ông hám danh lợi còn hơn phụ nữ bị tâm thần, hơn nữa bên ngoài còn tìm đủ lý do nữa!

“Nếu Trần Mi Nhạc đồng ý gặp anh, tôi sẽ không ngăn cản, anh chờ tôi gọi điện nhé.” không muốn tranh chấp nhiều với Ông Tân Dương, Hứa Lương Cầm lập tức gọi cho Trần Mi Nhạc nói Ông Tân Dương đã tới.

Trần Mi Nhạc phản ứng rất kịch liệt, nói với Hứa Lương Cầm cô ấy kiên quyết không gặp Ông Tân Dương trừ khi bố mẹ anh ta với anh ta đến đây xin lỗi, bằng không chuyện này không xong đâu, bởi vì nhà họ Ông nọ cô ấy!

Hứa Lương Cầm không đợi Trần Mi Nhạc nói xong thì trực tiếp nói: “Tôi biết rồi.”

Sau đó tắt điện thoại nói xin lỗi với Ông Tân Dương: “Xin lỗi, Trần Mi Nhạc không muốn gặp anh, cô ấy nói anh phải mang bố mẹ anh đến cùng xin lỗi cô ấy mới được.”

“cô ta nghĩ mình là cái thứ gì chứ? Ban đầu nhà bọn họ còn cầu tôi kết hôn đấy, bây giờ còn làm mình làm mấy cái quái gì? cô mau nói cho tôi biết cô ta ở phòng nào, những thứ khác cô đừng có xía vào!” Ông Tân Dương mang vẻ mặt tức giận gấp gáp, tiền lương anh đã tiêu hết rồi, nếu Trần Mi Nhạc không đưa thì anh biết lấy gì cho người tình bé nhỏ của mình đây.

“Chuyện của các người tôi không tham gia, anh liên lạc với cô ấy đi.” Hứa Lương Cầm nghĩ cùng lắm thì cô về nhà trọ thôi, không cần nói chuyện phiếm với Ông Tân Dương ở đây làm gì.

“Hứa Lương Cầm, cô nghĩ rằng tôi không biết tâm tư của cô ư?” Ông Tân Dương rốt cục trở mặt.

Hứa Lương Cầm cau mày nhìn Ông Tân Dương không nói.

Ông Tân Dương cười lạnh: “Tôi biết có thấy tôi với Mi Nhạc kết hôn nên không phục, bây giờ cô nghĩ có cơ hội nên phá hủy? Tôi nói cho cô biết, tôi với Mi Nhạc có cãi nhau thế nào thì cũng không tách ra đâu, cô nên thu cái tâm địa xấu xa độc ác đó lại, tôi dù có trải qua hàng trăm cuộc hôn nhân cũng không để ý có đâu!”

Hứa Lương Cầm thiếu chút nữa hộc máu, người đàn ông trước mặt cô tốt xấu gì cũng là đàn có học thức mà sao lại nói vậy? Cứ ảo tưởng mình là đúng, bây giờ cô mới cảm thấy may mắn vì không tiến thêm bước nữa với đồ thần kinh này, đây đúng là hổ chết!

Vì thế cũng xụ mặt xuống: “Ông Tân Dương, dù sao chúng ta cũng quen biết nhiều năm thế, cần gì phải hô to gọi nhỏ trên đường thế này? Người nhà của anh và anh đang ở thế nào hay hoàn cảnh ra sao Trần Mi Nhạc đã nói cho tôi rồi, tôi rất cảm ơn cô ấy đã hi sinh tâm thân mình vì tương lai của tôi, trước kia tôi luôn ảo tưởng đưa anh lên thánh lên thần, thật ra tôi ghét nhất đàn ông bám váy phụ nữ, đừng nói đến đàn ông có vợ rồi mà còn tìm đến bên ngoài! Tôi có việc, đi trước.” không chỉ Ông Tân Dương mà tên Tống Dật Hằng cũng giống thế, hai người đó đều là những tên khốn cả, Hứa Lương Cầm nghĩ liền tức giận.

Thấy Hứa Lương Cầm không để ý mình mà đến ven đường bắt xe, lại nghĩ những lời cô nói, Ông Tân Dương lập tức then quá hóa giận, tiến lên vài bước đánh vào tay cô: “Hứa Lương Cầm, cô đừng ở đây nói những lời thừa thãi, tôi không tìm người đàn bà như cô, về cơ bản cô không xứng vàng, cô hận tôi quăng cô nên mới trả thù tôi đúng không? Hôm nay cô không nói chỗ ở của Trần Mi Nhạc thì đừng nghĩ đi đâu cả, cô muốn phá hỏng quan hệ vợ chồng tôi, cô dám sao?”

Hứa Lương Cầm không phòng bị, bị Ông Tân Dương đánh nên rất đau, hai tay buông túi lớn lập tức đồ rớt ra, lại nghe Ông Tân Dương có ý nói xấu cô để thu hút mọi người vây quanh, không khỏi tức giận.

“Ông Tân Dương, anh nhìn mặt tôi một chút, tôi cảnh cáo anh, ngày mai anh đừng hòng đi dạy nữa!” Hứa Lương Cầm chịu đựng đau đớn hết to với Ông Tân Dương, trong lòng có chút sợ hãi, sợ Ông Tân Dương tức giận sẽ đánh cô.

Rốt cuộc Ông Tân Dương nghĩ tới công tác của mình cho nên không la hét ầm ĩ nữa mà kéo tay Hứa Lương Cầm không buông, cố ý muốn cô nói số phòng của Trần Mi Nhạc.

Hứa Lương Cầm rất cảm tức, hai người Trần Mi Nhạc và Ông Tân Dương cãi nhau mà cô lại bị khinh bị, ngấm lại chỉ bằng nói số phòng cho anh ta biết, cô chẳng quan tâm nữa nhưng lại lo Ông Tân Dương sẽ tổn thương Trần Mi Nhạc, đến lúc đó cô không thoát khỏi liên quan.

Hai người giằng co ở ven đường, Tống Dật Hằng ở đó diện tức đến tóe lửa, anh phát hiện khi dừng xe đã thấy Ông Tân Dương lôi kéo Hứa Lương Cầm, mà cô gái này còn đang làm mình làm mấy với tên họ Ông nữa!

anh nghi ngờ với tính tiết kiệm của Hứa Lương Cầm thì làm sao đi ở khách sạn được, hóa ra là hèn hỏ với người đàn ông có vợ! Coi anh là thằng đã chết à?

Tống Dật Hằng cho xe đỗ ven đường, băng qua đường đi đến sau Ông Tân Dương, kéo anh ta ra khỏi Hứa Lương Cầm, như thế mới thoải mái được chút ít, Ông Tân Dương đau đến sắp ngã đi.

Hứa Lương Cầm nghe thấy tiếng rắc rắc nhỏ nhỏ mới cảm giác được giải thoát, lại cảm thấy hôm nay ngày tốt, cô thấy cảm biếu cảm của Tống Dật Hằng không giống như anh hùng cứu mỹ nhân mà là bắt gian tại giường thì đúng hơn!

“Ông Tân Dương, anh ra về với ai hả!” Tống Dật Hằng rất muốn đá mạnh một cái cho tên đàn bà này chết luôn đi.

“Tôi, tôi không phải cố ý, tôi không cố ý, đừng đánh tôi!” Ông Tân Dương vừa kêu vừa cầu xin tha thứ, tại sao mình lại quên nhân vật tên là Tống Dật Hằng, nếu không thì sao dám đẩy Hứa Lương Cầm chứ.

“không phải anh cố ý đến khách sạn mượn phòng sao, ngày mai anh chờ thất nghiệp đi!” Rốt cuộc Tống Dật Hằng vẫn đá mạnh vào hai chân của Ông Tân Dương.

Hứa Lương Cầm nhặt đồ dưới đất lên, sau đó nhìn Tống Dật Hằng: “anh làm trò đùa chưa?”

“Lương Cẩm, tại sao em làm vậy với anh? anh ta là loại người gì em còn không biết sao? Em còn ở đây dây dưa với anh ta!” Bị Hứa Lương Cẩm nói, Tống Dật Hằng cảm tức.

“Vậy anh không hỏi chính mình đi, vì sao luôn dây dưa với tôi? Tôi và anh đã không có quan hệ gì rồi, tôi làm gì anh quản được chắc?” Hứa Lương Cẩm không khách khí với Tống Dật Hằng.

Tống Dật Hằng cố nén dạ dày đang quặn đau mà ôn hòa nói: “Lương Cẩm, em đừng tức giận, đừng mang danh dự của mình ra nói bừa.”

“anh cái gì cũng biết, anh thần thông quảng đại tìm ra chỗ ở của tôi, bây giờ còn tìm ra khách sạn tôi ở nữa, vậy sao anh không tiếp nhận chân tướng đi, tùy tiện mang danh xấu đặt lên người khác.”

Tống Dật Hằng nghe Hứa Lương Cẩm nói tựa như có ý khác thì chợt có người kêu to: “ Tân Dương, anh làm sao thế? Hứa Lương Cẩm, tôi nhờ cô xuống tầng mua giúp tôi ít đồ sao cô lại làm ra chuyện lớn thế? Tân Dương đau thành dạng gì rồi, cô không đưa anh ấy đi bệnh viện mà ở đây nói chuyện phiếm sao? cô có tâm không đấy? Tân Dương, chúng ta đi bệnh viện nào!”

Trần Mi Nhạc chờ ở trong phòng lúc lâu, cho là Hứa Lương Cẩm gọi điện lại mà không thấy, đành phải ra xem một chút, không nghĩ tới chồng mình đang phờ phạc quý một chân dưới đất, vì thế lập tức đi tới.

Mặc dù Tống Dật Hằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng Trần Mi Nhạc cũng ở nơi này, chuyện này khẳng định không phải giống như anh tưởng tượng, thế này mới biết anh lại hiểu lầm Hứa Lương Cẩm, không những vậy còn nhất thời xúc động làm gãy tay Ông Tân Dương.

“anh xin lỗi, là anh nghĩ linh tinh. Lương Cẩm, anh mua phòng cho em ở để bồi tội được không? không phải em có bằng lái sao, xe của anh anh cho em hết hoặc anh mua cái mới cho em nhé? Chỉ cần em thích gì anh đều mua cho em hết!” anh thành khẩn áy náy với Hứa Lương Cẩm, có thể nghĩ được gì đều nói ra hết để lấy lòng cô.

“Ba chữ đó tôi nghe đủ rồi, Tống Dật Hằng, anh đừng đến làm phiền tôi nữa, xem như tôi cầu xin anh đấy! Đừng để tôi hỏi khi gặp anh nữa có được không!” Hứa Lương Cẩm đem vật đang cầm trong tay bỏ xuống xoay người rồi đi, cô thật sự chịu đựng đủ mối quan hệ không rõ ràng với Tống Dật Hằng rồi, càng không muốn ngu ngơ bị người khác lừa dối nữa, biết rõ Khương Doanh thiết kế việc xem mắt còn cố ý gặp cô, kết quả bây giờ theo đuổi nói thích cô, không thể rời khỏi cô nhưng chẳng hứa hẹn gì với cô, không thể cho cô một tương lai, đây không phải đang vui đùa thì còn gì nữa? cô sắp 30 rồi, không còn là cái tuổi thích thì chơi nữa, không hợp thì tan rã trong vui vẻ, tiền thì không bao giờ đủ nhưng không xứng cho một mối quan hệ rõ ràng!

Nhìn Hứa Lương Cẩm xoay người, Tống Dật Hằng nhìn thấy trong mắt cô là sự chán ghét đến tận cùng, bây giờ anh mới ý thức được việc này không hề đơn giản như anh nghĩ, cơ bản anh không thể dùng nhà cửa hay vàng bạc châu báu an ủi cô được, Hứa Lương Cẩm thật sự muốn cắt đứt với anh rồi! Tro mắt nhìn bóng dáng của Hứa Lương Cẩm ngày càng xa, một trận đau buốt chạy khắp toàn thân anh!

“Hứa Lương Cẩm, cô mau chạy về đi! Mau quay trở lại nhanh lên!”

Hứa Lương Cẩm đi hơn mười bước thì thấy Trần Mi Nhạc hét lên, cô đành phải quay lại nhìn thì thấy trên mặt đất có thêm một người đang ngã xuống, Tống Dật Hằng đang ho ra máu, cô lập tức chạy nhanh đến.

“Tống Dật Hằng, anh làm sao thế? Chỗ nào không thoải mái, dà đây à?” Hứa Lương Cẩm chạy đến chỗ Tống Dật Hằng, cũng quý xuống hỏi anh.

Tống Dật Hằng không nói ra lời, ho hết máu đến dịch màu xanh, hiển nhiên trong bụng không có gì, chờ nòn xong thì kêu đau đớn, nhỏ giọng thì thăm gì đó rồi gục lên vai Hứa Lương Cẩm, ngay cả năng tay cũng không có sức.

Hứa Lương Cẩm gấp đến mức rơi nước mắt, hoảng không biết làm gì.

“Tôi đã gọi xe cứu thương rồi, tốt nhất cô để anh ấy nằm xuống, đây là do nhức đầu quá hoặc chưa ăn gì, cô chớ động vào người anh ấy.” Trần Mi Nhạc cũng sợ, dù chuyện không liên quan tới mình nhưng cô phải làm theo cảm tính.

Hứa Lương Cẩm vừa nghe vừa sợ, lập tức cởi áo lông trải ra mặt đất, chậm rãi đỡ Tống Dật Hằng đang ngất nghiêng hai mắt.

Xe cứu thương tới rất nhanh, nhân viên cứu hộ lập tức đo nhịp tim cho Tống Dật Hằng

“Này, bác sĩ này, điện thoại là tôi gọi, bác sĩ phải nhìn chồng tôi trước chứ?” Trần Mi Nhạc thấy mọi người vây quanh Tống Dật Hằng liền không vui.

“Người kia không cần xử lý ngay, hiện tại mạng người này quan trọng hơn, không thấy nghiêm trọng à?” một người trong nhóm bác sĩ khiển trách Trần Mi Nhạc, sau đó nâng Tống Dật Hằng lên xe để anh thở bằng bình ô xi.

Trần Mi Nhạc vội vàng đỡ Ông Tân Dương lên xe.

“Ai là người nhà của bệnh nhân, mau chạy tới nói vài câu với anh ta, đừng để anh ta ngủ mất!” Bác sĩ quan sát Tống Dật Hằng vừa nói.

“Bác sĩ, rốt cuộc anh ấy bị làm sao vậy, vừa rồi còn rất tốt.” Hứa Lương Cẩm có chút sợ hãi.

“Còn làm sao nữa? Mấy người không phải rõ nhất sao? Tôi còn muốn hỏi mấy người đây, bây giờ nhịp tim của bệnh nhân chỉ có 40 thời, hô hấp có thể hết bất cứ lúc nào, còn hỏi gì nữa, mau nói vài câu đánh ta không ngủ đi nhanh lên!”

Mắt Hứa Lương Cẩm hoang mang, cúi đầu nắm tay Tống Dật Hằng, nước mắt từng giọt rơi xuống người anh, Trần Mi Nhạc và Ông Tân Dương đều bị dọa sợ, không nghĩ mạng Tống Dật Hằng sẽ bị đe dọa, nếu chuyện này mà xảy ra, bọn họ sẽ phải hầu tòa mất!

“Tống Dật Hằng, anh đừng có mà ngủ, anh nhìn đèn kia, rất sáng lại còn chất lượng tốt nữa, anh mở mắt ra xem đi! Tống Dật Hằng, em xin anh đừng có ngủ, chúng ta còn chưa đi một vòng thế giới đâu, không phải anh muốn đưa em đi du thuyền sao! anh đừng có ngủ, tỉnh dậy nói chuyện với em đi!”

Hứa Lương Cẩm không ngừng lau nước mắt đang chảy xuống, nhìn Tống Dật Hằng đang mở mắt rồi lại nhắm, cảm giác tim cô đang bị đâm một nhát đau buốt vậy!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58

Hứa Lương Cẩm theo lời bác sĩ nói liền la bên tai Tống Dật Hằng để khiến anh tỉnh táo hơn, dường như Tống Dật Hằng cũng có chút phản ứng, mí mắt vài lần chớp mé nhưng rất nhanh nhắm chặt lại, đại khái qua hơn 10 phút thì không còn động tĩnh gì nữa.

Hứa Lương Cẩm khóc hết nước mắt cũng không để ý, lo lắng nói: “Bác sĩ, anh ấy không mở mắt, làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ đây bác sĩ!”

Bác sĩ cũng hít hơi lạnh, dùng sức mở mắt Tống Dật Hằng ra xem lại đưa tay lên mũi xem anh còn thở không.

“Đồng tử vẫn có phản xạ, hô hấp hơi yếu nhưng đành vậy, chờ tới bệnh viện sẽ tiến hành cấp cứu, trước kia bệnh nhân có tiền sử bệnh xuất huyết não không?”

Hứa Lương Cẩm nán lòng lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chỉ biết anh ấy từng bị đau dạ dày, rất đau.”

“Điều này cũng có thể do phản ứng của bệnh xuất huyết não gây nên.” Bác sĩ nói xong vẫn quan sát tình huống của Tống Dật Hằng.

Hứa Lương Cẩm cảm thấy máu trong người như ngừng lại, Tống Dật Hằng đến bệnh viện liền đưa đi cấp cứu luôn, y tá mang Hứa Lương Cẩm đi làm thủ tục, lúc này Hứa Lương Cẩm mới nhớ trên người mình không mang tiền, lập tức ngăn người, ngay cả gọi điện thoại xin giúp đỡ cũng không nhớ ra.

“Tôi có mang theo thẻ ngân hàng đấy, tôi và cô cùng đi làm thủ tục nào.” Trần Mi Nhạc đi tới, Ông Tân Dương cũng phải làm thủ tục, mặc dù Tống Dật Hằng làm Ông Tân Dương gãy tay nhưng chỉ mong Tống

Dật Hàng không có việc gì, bằng không thì Trần Mĩ Nhạc với Ưông Tân Dương sẽ bị người bên Tổng Dật Hàng trả thù, có khi việc này sẽ khiến Tổng Dật Hàng nợ Trần Mĩ Nhạc một ân huệ, huống hồ anh ta cũng không phải người không trả nổi tiền, nghĩ thế nào thì vẫn có lời.

Xong xuôi hết thủ tục, Trần Mĩ Nhạc lại về bên Ưông Tân Dương, Hứa Lương Cầm là loi một mình ngoài phòng cấp cứu, cô cảm thấy rất sợ hãi và bất lực, cô không biết phải liên lạc với người nhà Tổng Dật Hàng thế nào, lại nhớ rõ Tổng Dật Hàng cũng xử lý cái nhà đó rồi cho nên ngay cả việc giúp anh cầm vài bộ quần áo cũng không biết, lấy chút đồ cũng chịu!

Che mặt khóc trong im lặng, Hứa Lương Cầm ngẩng đầu lên cho tỉnh táo, chờ Tổng Dật Hàng đi ra thì cô sẽ lấy chìa khóa xe rồi mượn Trần Mĩ Nhạc chút tiền đón xe về chỗ khách sạn, lấy ví tiền cùng đi động của Tổng Dật Hàng, như vậy vấn đề có thể giải quyết.

Tuy không lạc quan lắm trong suy nghĩ nhưng cô vẫn không ngừng nghĩ Tổng Dật Hàng sẽ gặp bất trắc gì trong khi phẫu thuật, đến lúc đó cô phải làm gì, càng nghĩ cô càng sợ, sợ đến mức run hết cả người.

Nửa giờ sau rốt cục Tổng Dật Hàng được đẩy ra ngoài, Hứa Lương Cầm khấn trương đứng lên nhưng hai chân run lấy bẫy, phải dựa vào tường mới chống được thân mình, nhìn Tổng Dật Hàng nằm trên xe đẩy mới yên tâm chút, mặt không xây xát gì cả nghĩa là còn sống.

Nhưng cô cũng không định đi, phải nhìn lần cuối đã, Hứa Lương Cầm bị ý nghĩ của mình dọa sợ, thiếu chút nữa ngồi bệt xuống.

“cô là người nhà phải không, sao biểu cảm cô thõng khổ thế kia?” Y tá hỏi Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm sờ sờ mặt mới biết cơ mặt của mình đang nhăn nheo hết lại, giữ vững tinh thần chạy ra hỏi: “anh ấy sao rồi y tá?”

“Lát nữa bác sĩ sẽ nói chuyện với cô, phải đưa bệnh nhân về phòng trước đã, chỉ một mình cô thôi à?”

Hứa Lương Cầm gật đầu, y tá vừa thấy tình huống này cũng không có cách nào đành đẩy giúp đưa Tổng Dật Hàng về phòng bệnh, lại để người đỡ anh lên giường bệnh, Hứa Lương Cầm liên tục nói cảm ơn, nghĩ lát nữa sẽ mang hoa quả và đồ uống đến phòng y tá cảm ơn.

Bác sĩ đến rất nhanh, nói với Hứa Lương Cầm: “không có vấn đề gì xảy ra đâu, tôi có kiểm tra mắt thì mắt không bị ảnh hưởng gì cả, cũng không có triệu chứng trong hệ thần kinh hay bị bệnh gì hết cho nên tôi nghĩ người bệnh bị kích thích quá nên mới vậy, giống như bệnh tâm lý vậy, đề nghị người nhà tìm hiểu nguyên nhân rõ ràng, cũng có thể chờ bệnh nhân ổn định rồi đưa đến bác sĩ tâm lý.”

Nghe bác sĩ nói, Hứa Lương Cầm dường như giác ngộ, nhưng không thể tin nổi chứng lo âu thái quá của Tổng Dật Hàng lại làm tổn thương thân thể nặng như thế! Ngẫm lại trước kia cô bao lần giễu cợt bệnh đó của anh, càng không muốn tin hiện trạng bây giờ của Tổng Dật Hàng là do lời nói và hành động của cô mà nên.

Gọi cho Trần Mĩ Nhạc, hỏi cô ấy có thể tạm thời đến trông nom Tổng Dật Hàng một chút không, cô sẽ đi lấy ví tiền và điện thoại của anh đến trả.

Trần Mĩ Nhạc đồng ý, cũng âm thầm cảm thấy may mắn vì Tổng Dật Hàng chưa chết, Ưông Tân Dương cũng không đáng ngại gì nên cô ấy liền đến chỗ Tổng Dật Hàng.

Hứa Lương Cầm mượn Trần Mĩ Nhạc một trăm đồng để gọi xe taxi trở lại khách sạn, xuống xe nhìn xung quanh thấy xe của Tổng Dật Hàng, mở cửa xe ngồi xuống ghế phụ thì thấy trong điện thoại không có số của người nhà anh vì thế đành gọi cho người mà cô quen là Mạnh Tề.

Mạnh Tề nói sẽ nghĩ cách gọi cho bố mẹ Tổng Dật Hàng, cuối cùng Hứa Lương Cầm thờ ơ ra, muốn đón xe về thì thấy đã quá giờ hành chính, đứng ở ven đường hơn 10 phút vẫn chưa bắt được xe, trong lòng lại nghĩ tới tình huống của Tổng Dật Hàng, cho nên cũng không biết lấy đúng khí ở đâu khởi động xe rồi lái xe của Tổng Dật Hàng, thế mà một đường lái xe bình yên vô sự đến bệnh viện.

Trở lại phòng bệnh trả hết tiền cho Trần Mĩ Nhạc, Hứa Lương Cầm lại ngồi bên cạnh Tổng Dật Hàng, theo lời bác sĩ nói thì hơi thở và dạ dày không vấn đề gì, chỉ khi nào cảm xúc của anh bình thường thì sẽ tốt thôi, quá trình này rất nhanh.

30 phút sau Mạnh Tề mang theo Tôn Linh chạy đến, vào phòng bệnh nhìn Tổng Dật Hàng trước, sau đó mới nhỏ giọng nói với Hứa Lương Cầm: “anh đã gọi cho nhà họ Tổng, bố mẹ Dật Hàng đang đi du lịch nước ngoài, anh cũng không nói nhiều, chỉ muốn tới đây xem tình hình rồi sẽ nói với họ, không để họ lo lắng nhiều.”

Hứa Lương Cầm đem lời bác sĩ nói thuật lại, cũng không nói chuyện trước đó, Mạnh Tề nghe xong nhủ mảy: “anh quen với Dật Hàng nhiều năm rồi, hai nhà cũng khá thân, sao chưa từng nghe nó bị bệnh này nhỉ? Bình thường nó vẫn tốt mà, chẳng lẽ ở nước ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

Hứa Lương Cầm không nói gì bởi vì ngay cả Mạnh Tề cũng không biết thì cô càng không biết, tuy Tổng Dật Hàng có đề cập nhưng chẳng qua nói đùa bâng quơ thôi, cô cũng không biết nữa.

“Nếu người không có việc gì thì tốt rồi. Lương Cầm, Dật Hàng đã có bệnh đó thì em hãy giúp nó nhé. Sau khi hai đứa tách ra thì nó vẫn luôn lo lắng cho em đấy, anh để Tôn Linh ở đây làm bạn với em, có việc gì cứ nói cho anh, phải giúp Dật Hàng tốt lên.” Tuy Hứa Lương Cầm không nói gì nhưng trong lòng Mạnh Tề biết chắc hai người bọn họ nhất định xảy ra chuyện, bằng không thì sao Hứa Lương Cầm lại đưa Tổng Dật Hàng đến bệnh viện được.

Hứa Lương Cầm bình tĩnh đồng ý, nhưng cô không thể yên tâm.

Sau đó Mạnh Tề tìm người cho thay phòng bệnh, như thế Hứa Lương Cầm và Tôn Linh có thể nghỉ ngơi.

Buổi tối, hai người nằm vào giường nhưng ai cũng không ngủ được, một lúc sau, Lương Cầm nghe thấy Tôn Linh nói: “Lương Cầm, chị thấy Dật Hàng đối với em là thật lòng đấy, chồng chị nói chưa từng thấy nó dùng dằng mãi không buông một người, hai đứa đừng tổn thương thêm, nghe nói ngày mai cô gái Nhật Bản kia sẽ về Mỹ, căn phòng kia Dật Hàng cũng treo bán ở Phố Danh rồi, mặc kệ nó có làm sai chuyện gì, em thấy thái độ nó khẩn thiết như thế thì nên tha thứ cho nó một lần đi.”

“Em cũng không muốn như thế với anh ấy, đúng là có chút chuyện anh ấy hơi quá đáng, hơn nữa nếu anh ấy thực sự thích em thì vì sao không đề cập tới chuyện kết hôn chứ? Dù em vô tâm thế nào thì cũng để ý đến chuyện đó.” Hôm nay quá nhiều chuyện đã xảy ra, Hứa Lương Cầm bật khóc trong đêm, đem hết những lời tâm sự trong lòng ra.

Tôn Linh trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Vấn đề của em chị cũng không trả lời được nhưng lúc tụ họp với nhau hay bạn bè từ nước ngoài của nó về nói tình cảm của Tổng Dật Hàng với vợ cũ rất tốt, bọn họ ly hôn khiến mọi người rất bất ngờ, có phải nguyên nhân này khiến nó không chịu kết hôn hay không thì chị cũng không thì chị cũng không rõ. Chị với chồng chị cũng chỉ nghe qua lời người khác bởi vì bọn chị cũng không quen bọn họ lắm, hơn nữa chuyện kết hôn của Tổng Dật Hàng là về sau chúng ta mới biết nên không rõ đầu đuôi thế nào.”

“Vậy cô ấy là người như thế nào vậy chị?” Hứa Lương Cầm hỏi, nếu Tổng Dật Hàng với vợ trước tốt như thế thì sao còn ở bên ngoài yêu đương đến ly hôn? Việc này rõ ràng là mâu thuẫn, nói vậy cô gái ấy hẳn rất cuốn hút, bằng không thì làm sao có thể khiến Tổng Dật Hàng cưới cô ấy được.

“Cái này chị càng không biết, Tổng Dật Hàng chưa một lần mang cô gái kia về đây chứ đừng nói là nói đến, lúc nó kết hôn mà bố mẹ nó cũng không biết, bằng không thì dựa vào sức mạnh của bố mẹ nó thì đừng nói đến chuyện bước chân vào cái nhà đó chứ chưa nói đến việc kết hôn nhé!”

thật ra Hứa Lương Cầm không ghen tị với vợ trước của Tổng Dật Hàng bởi vì chuyện đã qua rồi, bây giờ điều cô mong nhất là Tổng Dật Hàng phải tỉnh lại, sau đó sẽ quyết định hai người nên làm gì, nếu thực sự bởi vì tổn thương nên anh không muốn kết hôn thì cô sẽ thương lượng với anh, nếu không quên được hay không thể chịu nổi thì đúng là do người kia rồi. Tình cảm còn đó, Quách Mộng Thanh, Khương Doanh không phải ví dụ rõ nhất đó sao, cô thật sự không để ý được sao?

không ngừng suy nghĩ miên man, cũng không biết mơ màng thế nào mà ngủ mất.

Giữa trưa ngày thứ hai thì Tổng Dật Hàng tỉnh lại, cả người vẫn rất yếu.

Tôn Linh thấy anh đã tỉnh thì chạy đến quan tâm hỏi: “Em tỉnh rồi hả? Đầu với dạ dày còn đau không? Số mấy đây, nhìn rõ không?”

“Ai đưa em tới đây?” Giọng Tổng Dật Hàng khàn khàn, lúc nói chuyện còn cau mày chứng tỏ vẫn còn đau.

“Lương Cầm gọi xe cứu thương đưa em tới đây.”

“cô ấy đâu?” Đây mới là vấn đề Tổng Dật Hàng quan tâm nhất, anh nhớ rõ anh đã hiểu lầm cô với Ưông Tân Dương khiến cô rất giận dữ, còn nhớ rõ ánh mắt cô nhìn anh đầy chán ghét khiến anh cảm thấy cô rất lạnh lùng, sau đó bất thành lình cơn đau ập đến khiến anh không nhớ nổi chuyện gì xảy ra tiếp theo.

“Lương Cẩm đi ăn cơm, bên cạnh em không có người nên chị với nó thay phiên nhau đi ăn cơm, chờ một chút thì nó về đây.”

Thế này mới khiến Tống Dật Hằng trầm tĩnh lại, nằm ở trên giường nhìn chăm chú cửa phòng bệnh.

Tôn Linh vốn định hỏi anh có ăn chút gì không nhưng nhìn cái dáng vẻ này là biết Tống Dật Hằng đang chờ Hứa Lương Cẩm về rồi.

Hứa Lương Cẩm com nước xong thì vào thang máy, vừa mới tới cửa thì thấy hai mắt Tống Dật Hằng đang nhìn chăm chú, tìm đập mạnh thỉnh thoảng, nhìn sắc mặt tái nhợt của Tống Dật Hằng thì có chút kích động lại hoảng sợ.

“Sao em không vào?” Tống Dật Hằng mỉm cười nhìn Hứa Lương Cẩm

Nước mắt Hứa Lương Cẩm thiếu chút là rơi xuống, đi vào phòng bệnh đứng bên giường hỏi: “Còn đau không?”

“Thấy em liền hết đau.” Tống Dật Hằng giữ chặt tay Hứa Lương Cẩm khiến cô ngồi bên cạnh mình.

“Em không biết anh lại bệnh nặng đến thế, bằng không em sẽ không nói như vậy với anh đâu.”

Trong mắt Tống Dật Hằng đều là ý cười: “Đây là vấn đề của anh thôi, em không liên quan đến việc này, đừng tự trách.”

Tôn Linh thấy hai người bọn họ thì biết mình ở đây làm bóng đèn rồi, đang khổ sở thì Mạnh Tề xuất hiện, vì thế nhanh chóng ngăn Mạnh Tề lại, xoay người nói với Hứa Lương Cẩm “Hai đứa nói chuyện đi, chị với chồng chị đi ăn cơm trưa, có việc thì gọi nhé.”

Hứa Lương Cẩm mới nhớ tới liền đứng dậy nhưng Tống Dật Hằng không chịu buông, Mạnh Tề thấy thế thì nói: “Đừng khách khí như vậy, không cần tiễn đâu.” nói xong cũng kéo Tôn Linh rời đi.

“Chị Tôn Linh ở cùng với em một đêm đấy, sao anh không có một câu cảm ơn nào chứ.”

Tống Dật Hằng đưa hai tay để nắm chặt rồi đan tay với Hứa Lương Cẩm “anh sẽ giúp đỡ lão Mạnh, điều ấy còn gấp vạn câu cảm, ngày hôm qua em có sợ không?”

“Tất nhiên là sợ muốn chết, may là có Trần Mi Nhạc giúp, cô ấy đã gọi xe cứu thương, cô ấy cũng giúp tiền viện phí nữa, em lái xe của anh tới mới có tiền trả cho cô ấy.”

“Sao em không đón xe tới, làm sao em lái được?” Tống Dật Hằng không đồng ý nhìn Hứa Lương Cẩm

“Đã quá giờ hành chính nên em đợi mãi không có xe, lại sợ anh có việc gì nên em lái xe luôn.”

“anh xin lỗi, để em lo lắng và sợ hãi rồi.” Mặc dù Hứa Lương Cẩm có bằng lái nhưng Tống Dật Hằng hiểu là cô định đem đi cho người khác thuê, cơ bản kinh nghiệm thực tế làm gì có, lại vì anh đang nguy hiểm mà bất chấp lái xe đến, ngầm lại hoàn cảnh đó khiến anh rất đau lòng.

“anh không có việc gì là tốt rồi, em lái rất chậm, thật đấy, hơn nữa chiếc xe của anh đi trên đường khiến ai cũng nhường đường vì sợ trả không đủ tiền nếu gây tai nạn.” Đây là Hứa Lương Cẩm nói thật, mặc dù xe của Tống Dật Hằng không bằng Porsche nhưng người bình thường cũng không bối thường nói, chỉ cần cô không vi phạm luật giao thông thì sợ gì.

Sau đó hai người trầm mặc, nắm tay nhau nhưng không ai nói gì, sau đó Hứa Lương Cẩm không chịu nổi không khí đó: “anh đói bụng không, thân thể có khó chịu thể nào thì cũng phải ăn một chút, em đi mua cho anh nhé.”

“Lương Cẩm, nếu em thật sự không muốn nhìn thấy anh thì đừng miễn cưỡng, anh có thể chịu được mà, em đừng lo lắng về nhà đi.” Rốt cuộc Tống Dật Hằng nói ra lời anh không muốn nhất.

Hứa Lương Cẩm trừng Tống Dật Hằng, sau đó bình tĩnh nói: “Tống Dật Hằng, anh đừng có dùng khổ nhục kế với bà đây nữa được không? Với cái dạng này mà em rời khỏi anh được chắc, nếu như anh không chế được như lời anh nói vậy anh sẽ không cố gắng mà bám lấy em, còn lâu mới vào bệnh viện!”

Tống Dật Hằng lập tức cười hi hi: “anh không cần em khôn khéo thì em lại rất rất khôn khéo, bị em thấy rồi thì anh không cho em đi nữa đâu. Lương Cẩm, chúng ta vẫn như trước kia nhé.”

Hứa Lương Cẩm muốn hỏi chuyện vợ trước của anh nhưng tối hôm qua trong lời nói của Tôn Linh hiển nhiên là Tống Dật Hằng không muốn nói cho người khác, nếu như cô hỏi thì còn lâu Tống Dật Hằng mới nói, cô lại không xuống đài được, cần gì phải thể!

thật ra cô hiểu bản thân mình, cô sợ hãi khi anh nói anh rất quan tâm vợ trước của mình, và tình cảm hai người sâu đậm ra sao.

Cho nên cô đang băn khoăn không biết nói thế nào với Tống Dật Hằng nhất là thân thể anh bây giờ.

“anh biết trước kia anh rất khốn kiếp, làm em tổn thương nhiều, về sau sẽ không có nữa đâu. Bây giờ Hisako hắt lên máy bay rồi, phòng ở anh cũng bán rồi, bây giờ chưa có chỗ ở, em thu lưu anh một thời gian nhé.” Tống Dật Hằng cũng không muốn Hứa Lương Cẩm đồng ý miễn cưỡng liền kiếm cớ khác.

“anh là ông chủ công ty bất động sản rồ lớn mà không có chỗ ở sao?” Cho dù Tống Dật Hằng không mở công ty bất động sản thì với sự giàu có của anh sao còn không tìm được nhà, nhà ở còn thiếu chắc!

Tống Dật Hằng cười nói: “Có công ty bất động sản cũng không phải là anh có phòng ở đâu, hàng năm anh đều ở nước ngoài nên làm gì đặt mua nhà ở trong nước, anh không có chỗ ở thật mà, giống như thuê hộ Tô Hiểu Vũ một căn phòng, anh không quen ở nhà lạ đâu.”

“Nhà trọ của em cũng là đi thuê, chắc anh ở quen?”

“Chỉ cần nơi nào có em ở thì anh sẽ vui về.”

Hứa Lương Cẩm bị Tống Dật Hằng chọc cười, không ai là không thích nịnh mà phải không?

“Được thôi, vậy anh sẽ chen lịch ở đó với em, bây giờ em đi mua đồ ăn cho anh.” Biết rõ Tống Dật Hằng lấy lý do để bám cô, nhưng cô không có cách nào từ chối.

Sau đó Tống Dật Hằng ở bệnh viện ba ngày, bác sĩ xác nhận anh không có vấn đề gì mới làm thủ tục xuất viện.

Cùng với Hứa Lương Cẩm về nhà trọ, gương mặt Tống Dật Hằng hoài niệm: “Vẫn là nhà của anh và Lương Cẩm là tốt nhất.”

“Trước tiên anh cứ ngủ ở phòng Đại Long đi.” Hứa Lương Cẩm không để ý lời ngon tiếng ngọt của anh.

“anh không ở phòng của cậu ta đâu, giường đó không biết bao người từng ngủ rồi, anh không chịu đâu, phòng Tô Hiểu Vũ anh cũng không chịu đâu.”

“anh muốn ở phòng cô ấy em cũng không cho anh ở, thật là phiền toái, vậy anh ở phòng em, nhưng đừng có linh tinh, bằng không em trở mặt.” Hứa Lương Cẩm nói.

“Thân thể anh thế này thì không còn sức đâu, em yên tâm đi.” Bây giờ Hứa Lương Cẩm nói gì anh cũng đồng ý nhưng hành động thể nào thì anh không biết.

Hứa Lương Cẩm lườm anh một cái, sau đó xuống tầng mua thức ăn.

Buổi tối hai người chen chúc trên giường nhỏ của Hứa Lương Cẩm, may là trời lạnh, nếu mà vào mùa hè thì chết mất.

Hứa Lương Cẩm đưa lưng về phía Tống Dật Hằng, cảm nhận khí ấm của anh phả vào liền rụt cổ làm ổ trong chăn, rất nhanh liền ngủ mất.

Vào lúc nửa đêm, Hứa Lương Cẩm bị khát nên tỉnh giấc, dụi mắt một cái, không tình nguyện vén chăn đứng dậy chuẩn bị đi uống nước.

“Sao anh không ngủ? Làm sao vậy? Mới ra khỏi bệnh viện nên không ngủ được sao?” Hứa Lương Cầm mở mắt thấy Tống Dật Hằng đang viết gì đó trên bàn học.

Tống Dật Hằng quay đầu hỏi Hứa Lương Cầm: “Em thức dậy làm gì?”

“Em khát nước.”

“anh đi rót nước cho em, trời lạnh lắm em đừng xuống giường.” Tống Dật Hằng nói xong thì đứng lên, mở cửa vào phòng bếp lấy nước cho Hứa Lương Cầm

Để nước ấm ấm, Tống Dật Hằng mang về phòng, thấy Hứa Lương Cầm bên cạnh bàn học.

“Tống Dật Hằng, anh tốt nhất nên tìm một lời giải thích cho em, ý anh là gì hả!” Hứa Lương Cầm cầm tờ giấy trong tay, nghiêm nghị nhìn Tống Dật Hằng.

thật ra cô không nhìn nội dung bởi vì dòng đầu tiên đã khiến cô không tỉnh táo nổi nữa.

Đó là Di chúc---- nửa đêm Tống Dật Hằng không ngủ được là để viết di chúc!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Tống Dật Hằng đem chiếc cốc nhét vào tay Hứa Lương Cầm để cô uống nước trước sau đó ấn cô ngồi trên ghế, chỉ nội dung cho cô xem

“anh không định giấu em chuyện này, lần phát bệnh này của anh khiến anh ý thức được phải thu xếp mọi chuyện cho thật tốt, đương nhiên anh không giống như những chàng trai trong ngôn tình mà em viết, không đưa hết tài sản cho em nhưng anh sẽ thảo luận với luật sư để tạo cho em một tài khoản, về sau hàng tháng em đến ngân hàng rút tiền, hơn nữa mục này chỉ đảm bảo cho em và đứa trẻ thôi, chẳng may thật sự vào ngày nào đó khi anh mất, em đi cưới người khác, người đàn ông kia không có quyền nhận tài sản này. Lương Cầm, em ở cùng anh, anh sẽ phụ trách, vốn dĩ anh không cho em cảm giác an toàn, cũng chưa hứa hẹn sẽ đi cùng em hết phong ba cuộc sống sau này, về sau cho dù chúng ta không thể không tách ra thì anh cũng cam đoan cuộc sống về sau của em sẽ không lo cơm áo gạo tiền, có thể làm những gì mình thích, không bị người khác bắt nạt. Em không muốn có cổ phần trong công ty của Trần Đại Lương thì anh sẽ sang tên công ty khác của anh cho em, như vậy em không cần lo lắng Trần Đại Lương trả thù.”

Từng giọt nước mắt rơi trên trang giấy, thì ra cái gì anh cũng biết, Hứa Lương Cầm cúi đầu khóc nức nở.

“Đừng khóc, con người luôn có sinh lão bệnh tử, biết đâu anh sẽ sống đến 100 tuổi thì sao.”

“anh nhất định sẽ sống đến 100 tuổi!” Hứa Lương Cầm giờ tỉnh trẻ con nói, cô không phải là một người dễ rơi nước mắt nhưng từ khi quen Tống Dật Hằng, cô trở nên đa sầu đa cảm, vui cũng khóc, tổn thương cũng khóc, cảm động cũng khóc, từ trước tới nay cô rất ghét mấy đứa con gái hay khóc, cảm thấy họ quá yếu đuối, bây giờ cô hiểu mùi vị ra sao rồi.

“Đừng rồi, mỗi tháng Vương Trung Minh vẫn phát lương cho em, em đừng quên.” Tống Dật Hằng không muốn Hứa Lương Cầm khóc nên chuyển đề tài.

Hứa Lương Cầm ngẩng đầu với đôi mắt hồng hồng: “Em không đi làm lâu thế thì lấy đâu ra tiền lương chứ, em không phải người không biết xấu hổ, ngày mai em trả lại cho anh ấy.”

Tống Dật Hằng rút khăn giấy đưa cho Hứa Lương Cầm lau nước mắt: “không cần đâu, anh ấy cũng không làm từ thiện, số tiền đó anh ấy sẽ trừ vào tiền hoa hồng của anh, hơn nữa mỗi tháng mất có 4000 đồng thì chẳng sao, em cứ yên tâm nhận, coi như anh ủng hộ việc viết truyện của em”

“Em viết chẳng phải truyện đứng đắn, cũng không có nhiều người xem”

“Chỉ cần truyện em thích thì sẽ là truyện đứng đắn, nếu không có điều kiện thì không nói nhưng anh là người có năng lực, sẽ không để em khó chịu mà sống. Với cả em đừng lo, nếu em muốn phát triển thì anh có thể giúp em, để thư ký chụp bản gốc rồi chuyển thể thành phim truyền hình hay kịch, không vấn đề gì, bản sách cũng là một chuyện nữa, trước tiên phải đánh bóng tên tuổi thì mới có người mua chứ.”

“Vậy thì em cũng muốn tự mình làm, viết không hay mà như thế thì tốn tiền lắm”

“Tin anh đi, chung cư hồng mà còn có người mua đấy.”

Hứa Lương Cầm lập tức lườm: “Tống Dật Hằng, lời đó của anh có ý gì hả?” Tuy cô hạ thấp mình nhưng không đồng ý người khác chê giọng văn của mình đâu.

Tống Dật Hằng ôm Hứa Lương Cầm cười: “Là anh nói sai, truyện của em sẽ được ủng hộ thôi.”

Hứa Lương Cầm cũng bị chọc cười: “Em viết thể nào em tự biết, chỉ là say mê thôi, cũng không phải ước mơ vĩ đại gì.”

Tống Dật Hằng hôn lên mặt cô, giọng trầm thấp dịu dàng: “Lương Cầm, dành một ngày để anh đến ra mắt bố mẹ em, để bọn họ không lo lắng cuộc sống sau này của em nữa. Về phần những chuyện khác anh sẽ tìm câu trả lời xứng đáng cho em, chỉ là chuyện kết hôn thì em hãy cho anh thời gian, không phải anh không muốn cưới em mà còn một số chuyện cần giải quyết.”

“anh.... không phải anh chưa ly hôn đây chứ?” Hứa Lương Cầm đột nhiên hỏi, hồi xong cô cảm thấy có khi thế thật, nếu không Tống Dật Hằng do dự cái gì? cô không muốn tự dưng làm người thứ ba đâu!

“anh cam đoan là anh độc thân, có chút chuyện cá nhân, nói ra em sẽ phiền lòng”

Nếu Tống Dật Hằng đã không muốn nói thì cô cũng không ép, chỉ cần cô không phải người thứ ba là tốt rồi.

Từ nay hai người cũng không nhắc lại chuyện tái hợp nữa nhưng cứ thế mà ở với nhau, Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long về nghe cô kể hết sự việc cũng cảm khái không hiểu đời trước Hứa Lương Cầm làm cái quái gì mà vận cứ chớ thế, lập tức muốn có mồi đi ăn tiệc lớn, hơn nữa muốn đến khách sạn to nhất thành phố ăn, Hứa Lương Cầm không nói hai lời đồng ý.

Tống Dật Hằng mua hai biệt thự gần nội thành, lại mua cho Hứa Lương Cầm một chiếc Volvo giá không rẻ cũng chẳng quá đắt, tất nhiên là không đắt so với ba chiếc xe kia của anh, dù sao hơn 60 vạn cũng là một số tiền lớn đối với một gia đình bình thường.

Tuy nhiên biệt thự còn phải tu sửa nhiều chỗ nên Tống Dật Hằng và Hứa Lương Cầm vẫn ở chỗ trọ.

“Em có thể đến đó ở nhưng chuyện đến ra mắt bố mẹ em thì để sau hãy nói, chờ bọn họ chấp nhận thì nói sau, mà em nói sao anh lãng phí thế, chưa chắc bố mẹ em đã ở đâu.” Hứa Lương Cầm dụi mắt nhìn Tống Dật Hằng nằm trên giường đang đọc một cuốn tiểu thuyết.

“không có gì là không thể, anh nghĩ bọn họ ở gần sẽ chăm sóc em và con cái chúng ta dễ hơn, nếu mệt thì đừng viết nữa, em cạn chưa đủ cao à?” Tống Dật Hằng lật sách, những trang này giấy tốt, mỗi lần anh đọc vài trang là ngủ ngon lành.

“Em không thể lười thế được, mấy ngày không viết rồi, hôm nay dù gì cũng phải xong một chương.” Nếu không thì tiền ở đâu ra? Bình thường cô không chăm chỉ, Hứa Lương Cầm tự hứa phải thật kiên trì, dựa vào thực lực của mình mà viết ra tiểu thuyết thật hay.

Tống Dật Hằng để sách sang một bên rồi nhắm mắt nói ừ, lại nghĩ tới một việc: “À anh có một món quà cho em, anh để ở túi kia kia, em tự mở, anh đi ngủ đây.” Vừa dứt lời thì anh liền ngáy o o.

Hứa Lương Cầm đứng dậy cầm túi mà Tống Dật Hằng nói, mở ra thì thấy một hộp quà được bọc rất đẹp, thăm nghĩ chắc lại đưa cô trang sức gì rồi, cô có nhiều rồi mà.

Kết quả vừa mở ra thì cô liền đứng hình, giống như món đồ này đang làm cô nóng cả tay, cô từ từ đóng hộp lại, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tống Dật Hằng, lại cúi đầu nhìn vật trong tay, sao đó lại đóng

hộp lại lần nữa, lại bỏ vào ngăn kéo bàn học.

Ngồi ngốc trước máy tính, Hứa Lương Cầm không hiểu vì sao Tổng Dật Hằng lại mang một thứ gây chấn động với cô như thế, cảm thứ này, đó là một sex toy, là việc anh bù đắp lại những thiếu sót cho cô sao? Dù trước kia cô có vô tình mua lỗi nhệ lỗi nhưng gì đó nhưng việc này thì có gì chứ, hay là anh cho rằng cô là một người phụ nữ có nhu cầu cao?

Lại chẳng muốn đánh chữ, Hứa Lương Cầm lặng lẽ đóng cửa ra ngồi trên sofa ở phòng khách.

“Lương Cầm, sao cậu ra đây, sao không ngủ với Tổng đại gia, không phải anh ta không nhìn thấy cậu không chịu được sao?” Tô Hiểu Vũ đi vệ sinh thì nhìn thấy Hứa Lương Cầm ở phòng khách.

Hứa Lương Cầm mở mắt: “Cậu nói gì mà khoa trương thế, anh ấy ngủ rồi.”

“Các cậu quá khoa trương thì có, nhìn mà có mắt đấy! Tớ với Đại Long đã thấy khá nhiều người rồi, tâm lý biến thái nhất cũng từng gặp, cái này cậu mà không viết tiểu thuyết thì hơi phí đấy, làm truyện mới sau nhật ký Mary đi *(đó là tên truyện của Hứa Lương Cầm đang viết)*”.

“Hiểu Vũ, tớ có chuyện muốn hỏi cậu nhưng cậu đừng kể với ai nhé.” Hứa Lương Cầm không nghĩ được gì cả.

Thấy Hứa Lương Cầm thờ dài nói vậy, Tô Hiểu Vũ vội vàng nói: “Chờ tớ đi vệ sinh đã.”

Đến lúc cô đi vệ sinh xong thì bị Hứa Lương Cầm thần bí kéo về phòng.

“Chuyện gì mà khiến cậu bận tâm vậy?” Trong phòng khách rõ ràng chỉ có hai cô mà sao phải vào đây? Tô Hiểu Vũ bắt đầu nhìn Hứa Lương Cầm.

“Cậu không được nói cho ai nhé.” Hứa Lương Cầm không hiểu dụng ý của Tổng Dật Hằng, bắt đầu đi lăm mới nhờ Hiểu Vũ giải thích cho.

“Tớ là hạng người gì cậu còn không biết à? nói cho chị nghe!” Tô Hiểu Vũ không biết Hứa Lương Cầm còn có chuyện khổ sở gì nữa, dù sao có Tổng đại gia ở bên cạnh, chuyện gì không giải quyết được chứ.

“Cậu đừng vội, tớ nói là được mà. Vừa rồi Tổng Dật Hằng có tặng tớ một món quà, cậu xem anh ấy có ý gì.”

“Tổng đại gia lại tặng cậu đồ à? Khu nhà cao cấp và ô tô đẹp với tiền lương to, tặng cậu trang sức hay quần áo thì cũng chẳng có gì, anh ta có tặng thêm gì nữa thì tớ cũng chẳng ngạc nhiên.”

“không ngạc nhiên á, vậy đây có tính không?”

“Đây là cái gì..... hử? Cái gì? anh ta đưa cái này cho cậu á?” Tô Hiểu Vũ tròn mắt nhìn xinh đẹp nhìn.

“Cậu nhìn rồi thì đừng để tớ nói lại chứ.” Hứa Lương Cầm vô tâm nói.

“anh ta thật sự đưa cậu cái này à?” Tô Hiểu Vũ muốn xác nhận.

“Còn giả chắc, nhưng mà nhỏ hơn lần trước.”

“Hứa Lương Cầm, không nhìn ra cậu cứ im im mà vụng trộm chơi bời kinh!”

Hứa Lương Cầm biết mình sai rồi, nhưng không để ý mà đỏ mặt: “Tớ quên mất, tớ tới tìm cậu để cậu giúp tớ phân tích mà, cậu đừng có nói ngất lời thế.”

“Bây giờ xem ra cậu đã tính sai hả? May là Tổng đại gia mua rồi mới đưa cho cậu.”

“Ý cậu là gì?” Hứa Lương Cầm nhìn Tô Hiểu Vũ.

Tô Hiểu Vũ nhìn Hứa Lương Cầm rồi đồng tình, sau đó khẽ thờ dài: “Lương Cầm, thật ra trên đời này không có chuyện như ý mình đâu, chỉ 8 đến 9 phần là cùng thôi, có thể chỉ 2 đến 3 mà thôi, nếu cậu mang chuyện này nói với tớ thì không coi Tô Hiểu Vũ tớ là người ngoài rồi. Cậu đừng quá sống trong phim ảnh hay tiểu thuyết mà cậu viết ra hay cậu đọc, thực tế luôn tàn khốc hơn nhiều, đại đa số đàn ông đều là những người thực tế nhưng may mà Tổng đại gia có vật chất nên bù lại tất cả, tớ cảm thấy cậu không lỗ gì đâu.”

nói đến mức này mà Hứa Lương Cầm còn không hiểu: “Cậu nói Tổng Dật Hằng, anh ấy... không được sao? Trước kia không phải cậu nói anh ấy là cực phẩm sao?”

không phải đâu, cô với Tổng Dật Hằng ở chung đâu phải một hai ngày, anh ấy tuyệt đối đang ở kì sung mãn nhất, làm sao đột nhiên không dùng được?

Tô Hiểu Vũ mang vẻ mặt thương tiếc: “anh ta là người chứ không phải máy móc, mà máy móc dùng nhiều cũng hỏng, cậu ngắm xem gần đây anh ta mua cho cậu bao nhiêu thứ, đây không phải muốn bồi thường vật chất thay cho sinh lý còn gì?”

Đúng vậy, từ ngày hai người hợp lại, Tổng Dật Hằng mua cho cô rất nhiều thứ, thì ra anh ấy có ẩn tình, có lẽ vì tâm lý nên kích thích thân thể gây tổn thương sức khỏe sinh sản của anh ấy, tại cô không quan tâm anh!

“Lương Cầm, cậu cần phải hiểu rõ, chuyện này có liên quan tới hạnh phúc của cậu đấy.” Tô Hiểu Vũ phân biệt sinh lý hay tình cảm nam nữ rõ ràng.

“Tớ nghĩ kĩ rồi, cho dù anh ấy không được thì tớ vẫn không ghét anh ấy, càng sẽ không bỏ anh ấy, tớ với anh ấy sẽ cùng nhau đối mặt.” Hứa Lương Cầm nói như đinh đóng cọc, cô không vì cái này mà rời bỏ anh, cô đâu có ích kỉ như thế!

Tô Hiểu Vũ khen ngợi: “Tốt lắm, đúng là tình yêu chân thành, nhưng cậu cảm thấy khó khăn thì cứ dừng đi, quen dần ấy mà.”

Hứa Lương Cầm không nói gì, mỉm cười đứng dậy về phòng mình, ngồi nhìn Tổng Dật Hằng đang ngủ say mà cảm thấy đau khổ thay anh.

Trong lúc mơ màng, Tổng Dật Hằng cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngứa, định nâng tay gãi, không ngờ chạm tới một bàn tay. anh nhắm mắt, mỉm cười cầm bàn tay đó hôn xuống, sau đó mới mở đôi mắt buồn ngủ nhìn Hứa Lương Cầm, vốn định đùa cô một chút nhưng nhìn khuôn mặt nặng nề bí quan của Hứa Lương Cầm thì giật mình ngồi dậy nói: “Em sao thế?”

“Tổng Dật Hằng, về sau anh có chuyện gì thì đừng giấu trong lòng, có gì cứ nói với em, em sẽ cùng anh giải quyết?”

Tổng Dật Hằng nghi ngờ gật đầu: “Được, anh có tâm sự nhất định sẽ nói với em.”

Hứa Lương Cầm nghĩ Tổng Dật Hằng đã xác nhận sẽ nói với cô, tặng này nợ còn chưa đủ thành ý sao? Chẳng lẽ cô lại đi đá thương bản chất đàn ông của anh là không được, là không tốt?

“Em hiểu mà, em rất hiểu luôn đấy, trong lòng anh có khổ sở em hiểu được hết, anh đừng gấp gáp hay nóng giận mà suy nghĩ nhiều, bây giờ y học hiện đại rồi, anh đừng sợ không có cách trị liệu, thật ra em cảm thấy tâm lý anh chỉ không ổn định tí thôi, về thể chất hay thần hình đều không có vấn đề gì đâu.”

“anh có vấn đề gì đâu, thân thể anh tốt mà, nhưng anh không hiểu em đang nói gì cả?” Tổng Dật Hằng nghĩ chẳng lẽ anh vừa tỉnh ngủ nên đầu óc phản ứng không tốt, nếu không thì sao anh không hiểu Hứa Lương Cầm nói gì nhỉ.

“anh tặng cho em đồ, em mở ra rồi nhưng anh phải tin em, em không phải loại con gái ham mê cái đó đâu, em không biết dùng thứ đó đâu.”

“Vì sao không cần, cái đó cho đàn bà con gái mà, không cần phải khắc chế, dùng hỏng thì mua tiếp thôi.” Tổng Dật Hằng vẫn không hiểu nhìn Hứa Lương Cầm, bệnh của anh thì làm sao nói khỏi là khỏi ngay được.

Hứa Lương Cầm có chút khâm phục Tổng Dật Hằng vì có thái độ lạc quan yêu đời, rồi cuộc do nền giáo dục phương Tây quá tốt, con người có thể bình tĩnh vượt qua mọi sóng gió, nhìn anh có vẻ không tệ lắm vậy thì cô cũng không cố kỵ nữa.

“Về sau nếu có cần, để em mua là xong, anh đừng tự mình đi mua.”

Tổng Dật Hàng nở nụ cười: “Đây có là gì, anh nghe người ta giới thiệu là sản phẩm ở nước ngoài tốt hơn ở trong nước, em có thể thử xem, anh là đàn ông nhưng không để ý đâu.”

anh thật đúng cảm! Trong lòng Hứa Lương Cầm lặng lẽ tán dương đồng chí Tổng Dật Hàng.

“Vậy chờ khi chuyển nhà em sẽ dùng, trong khoảng thời gian này em không có tâm trạng, em đúng là đồ vô tâm khi không quan tâm anh.” Tuy rằng biểu hiện của Tổng Dật Hàng tự nhiên nhưng Hứa Lương Cầm vẫn sợ anh đa tâm nên đặc biệt nhấn mạnh.

“Đồ đó có thể dùng bất cứ lúc nào, em mau mở ra dùng thử đi, nếu thấy không hợp, anh sẽ mang đi đổi.”

Hứa Lương Cầm trở mặt, thái độ này hơi lạ quan quá rồi, bây giờ dùng thế nào được? Chẳng lẽ dùng trước mặt anh? Nếu thế thì Tổng Dật Hàng không bị tâm lý mà bị biến thái luôn rồi!

“Tổng Dật Hàng, có bệnh thì phải chữa, em có thể cùng anh vượt qua thời gian khó khăn nhưng chắc chắn sẽ không nhân nhượng khi anh có nhu cầu sinh lý bất thường thế đâu!” Hứa Lương Cầm kiên quyết từ chối.

“anh có chỗ nào không bình thường?” Tổng Dật Hàng nói to một chút.

“anh đưa cho em sex toy, không bình thường thì là gì!” Hứa Lương Cầm phản kích.

Sắc mặt Tổng Dật Hàng trở nên kỳ quái: “anh đưa em đồ đó khi nào chứ? Nếu anh nhớ không nhầm, trước kia anh còn thấy em có một cái.”

“Trước lúc anh ngủ không phải bảo có đồ cho em sao? Em đã mở ra rồi, em biết nó là thứ gì.”

“Hứa Lương Cầm, ý em là máy mát xa mát đó sao? Đó là cái các cô gái hay dùng để mát xa, anh thấy em suốt ngày ngồi trước máy vì tính khiến mát mỏi nên anh mua nó về mát xa cho em đỡ mỏi mắt, em nghĩ nó là vật gì hử?”

Hứa Lương Cầm xấu hổ đến mức muốn đào hang chui vào, đồ mặt nói nhỏ: “Em, em cho rằng thân thể anh có vấn đề nên tặng em cái đồ chơi đó, để dễ dễ em...”

“anh vẫn sợ em chưa chấp nhận để anh chạm vào em, em chẳng những không phận biệt được còn hủy hoại danh tiết của anh, xem ra hôm nay anh phải để em trai anh làm việc rửa oan mới được!” Tổng Dật Hàng nói xong đặt Hứa Lương Cầm ở dưới thân, mặt mày hớn hơ xé áo cô, mấy ngày nay chỉ nắm tay nhau đi ngủ khiến anh phát điên mất.

Thanh danh đúng là bị hủy rồi, cô đã nói với Hiểu Vũ! Hứa Lương Cầm không ngăn Tổng Dật Hàng mà lòng mang theo áy náy nên càng phối hợp với Tổng Dật Hàng, điều này khiến Tổng Dật Hàng phát cuồng, hai người lăn lộn một đêm, tờ mờ sáng mới ôm nhau ngủ.

Tô Hiểu Vũ ăn mì xong liền trở về phòng, cô đánh chữ cả một đêm cũng chuẩn bị đi ngủ, đi đến giữa phòng khách nhìn phòng Hứa Lương Cầm lắc lắc đầu: Lương Cầm sao lại thế? Có làm gì thì cũng bé bé thôi, lớn thế này không phải muốn gấu đầu lòi đuôi sao, lại càng làm Tổng đại gia tổn thương lòng tự tôn của đàn ông đó!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Hứa Lương Cầm đã tách khỏi Tổng Dật Hàng nhiều ngày, dục vọng tích tụ ngày càng nhiều, giống như ở nhà ba ngày không đi ra ngoài nên rất buồn bực trong người, hai người chiến đấu đến tận lúc kiệt sức thì mới ngủ thiếp đi.

Sau khi Hứa Lương Cầm tỉnh lại thì nghĩ phải giải thích cho Tô Hiểu Vũ là cô hiểu lầm quà của Tổng Dật Hàng nhưng cô không biết cô ấy đã đi ra khỏi nhà từ lúc nào, Hứa Lương Cầm nghĩ đây cũng không phải chuyện to tát gì nên dự định từ từ giải thích cho Tô Hiểu Vũ sau.

Mấy ngày kể tiếp Hứa Lương Cầm toàn ở nhà trợ viết truyện, Tổng Dật Hàng cũng phải đi làm trở lại.

“Lương Cầm, thông tin cá nhân của em bị lộ à?” Tổng Dật Hàng đi làm về thì bỏ cặp xuống, một bên hỏi Hứa Lương Cầm, một bên thay quần áo để vào bếp nấu cơm.

“Làm sao vậy anh?” Hứa Lương Cầm không ngẩng đầu mà vẫn cắm mặt vào máy tính, bây giờ cô đang cần phải viết một đoạn hoa mỹ.

“Mấy ngày nay luôn có người chuyển phát nhanh đến cửa của em đưa mấy tờ quảng cáo.”

Tổng Dật Hàng nói xong đưa một bưu phẩm chuyển phát nhanh đến trước mặt Hứa Lương Cầm, lúc này Hứa Lương Cầm mới dừng tay, vừa thấy đúng là viết tên cô.

“Em không thấy bưu phẩm nào cả, sao anh lại thấy thế?”

“anh vừa định mở cửa thì người đưa thư tới liền thay em nhận, anh nhìn thấy tên đưa thư đó không được đúng đắn cho lắm nên mở ra, kết quả bên trong toàn tạp nham gì đấy, anh nói người nọ sau mà có mấy thứ này thì gọi trực tiếp cho anh luôn, không để anh ta quấy rầy em, tại sao lại có người gửi cho em mấy thứ này chứ.”

Hứa Lương Cầm nhìn chữ viết trên đó ghi là Thế giới hạnh phúc của phụ nữ cảm thấy rất kỳ quái, vì thế lại lấy mấy đồ bên trong ra là tờ quảng cáo của các bệnh viện chuyên chữa trị bệnh sinh lý cho nam giới, một tập đầy cộp toàn nơi chữa bệnh và kết quả đạt được.

“anh đi nấu cơm đi, em sẽ phụ trách đồng này.” Hứa Lương Cầm nhìn một tờ quảng cáo, không khỏi cảm thán bây giờ bệnh viện mọc nham nhán, loại quảng cáo này đúng là bắt mắt.

“Em không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vứt mấy thứ này đi”

Tổng Dật Hàng gạt đầu để Hứa Lương Cầm cầm mấy thứ này, còn anh đi nấu cơm

Chờ Tổng Dật Hàng đi ra ngoài, Hứa Lương Cầm lập tức gọi cho Tô Hiểu Vũ: “Alo, là tớ đây. Tớ hỏi cậu, có phải cậu nói chuyện của Tổng Dật Hàng mà tớ kể cho người khác đúng không?”

“Làm sao thế, chuyện gì cơ?” Tô Hiểu Vũ nói miễn cưỡng giống như vừa ngủ dậy.

“Cậu còn hỏi tớ à? Tớ vừa nói cho cậu xong thì mỗi ngày đều có người mang tờ quảng cáo chữa bệnh sinh lý cho nam giới đến nhà, không phải cậu thì ai còn làm ra chuyện vui về này chứ!” Hứa Lương Cầm không ngu đến mức nhìn tờ quảng cáo thì không biết Tô Hiểu Vũ gây chuyện được.

“Tớ cũng vui tốt cho cậu thôi, có thể trị hết bệnh của Tổng đại gia thì vui nhất là cậu còn gì. Tớ hỏi Đại Long đó, cậu ấy ở quán bar nên tiếp xúc được nhiều người, thông tin thu thập nhanh nhất nhưng tớ không nói ai bị bệnh đó đâu. Tớ nói là tớ có một người bạn bị bệnh không ra được, muốn hỏi Đại Long có cách nào giúp không, cậu ấy ở bên ngoài, tớ còn nói tớ không ở nhà trọ nên gửi nhờ qua cậu, còn những chuyện khác tớ không nói, thề, tớ không nói, tớ là người giữ chữ tín mà!”

“Cậu bảo cậu ấy đừng cho người gửi đến nữa, việc đó là tớ không rõ ràng thôi.” Hứa Lương Cầm đem chuyện máy mát xa nói kể cho Tô Hiểu Vũ nghe.

Tô Hiểu Vũ nghe xong thì cười đến mức sắp tắt thở: “Tớ bảo Lương Cầm này, rốt cuộc cậu đã khôi phục đáng về ban đầu rồi, Tổng đại gia có bị bộ đáng của cậu làm cho xông máu không? đã lâu rồi tớ chưa có chuyện cười nào như thế đây, lần khác mời nữ hoàng đi ăn cơm nhé, ha ha ha...”

Hứa Lương Cảm trực tiếp nhấn nút tắt, tiếng cười của Tô Hiểu Vũ tắt lủn, vừa định cảm mấy tờ quảng cáo này đi ra thùng rác thì thấy Tổng Dật Hàng đang lười biếng tựa bên cánh cửa.

“anh nghe thấy gì rồi à?” Hứa Lương Cảm xấu hổ vò đầu.

“À, anh cũng không nghe được nhiều, chỉ thấy mấy ngày trước em chê anh không có sức với mấy tờ quảng cáo phụ khoa nam này thôi, không nhờ em mang chuyện này ra ngoài nói đấy, thanh danh của anh vậy là hết.”

“Em xin lỗi, lần sau em không thế nữa.”

“Xin lỗi suông không được đâu, lần này anh tổn thương cả thể chất lẫn tinh thần rồi.” Tổng Dật Hàng không muốn chấm dứt đơn giản vậy.

“Vậy thì phải làm sao?”

“anh tính anh sẽ nghỉ mấy ngày, em đưa anh ra ngoài chơi đi.”

“Được đó! Vậy anh muốn đi đâu?” Du lịch thì tính là trừng phạt gì nhi.

“Em tự quyết định đi, em muốn đi đâu thì chúng ta đi đó.”

Hứa Lương Cảm tròn mắt nhìn: “Em chả nghĩ được gì cả nhưng bây giờ đang là mùa đông thì đi đến nơi nào ấm áp tí đi.”

“Cũng đúng, vậy đi Phuket đi.” *(thành phố của Thái Lan).*

“Woa, đi nước ngoài.” cô còn tưởng đi đâu đó gần cơ.

“Tuy rằng bên kia đang là mùa mưa nhưng cảnh cũng đẹp, cũng không xa lắm.”

“Nhưng em không có hộ chiếu.”

“Cái này không thành vấn đề, ngày mai anh đưa em đi làm thủ tục, hơn một tuần sẽ có thôi, trong khoảng thời gian này em cứ chuẩn bị đi, anh cũng vừa đặt một chiếc xe, mấy ngày nữa sẽ giao đến đây.”

“anh lại mua xe rồi, anh mua xe thể thao à?”

Tổng Dật Hàng gật đầu cười: “Ừ, vẫn là thể thao, xe số lượng có hạn, rất khó có được đấy.”

“Bao nhiêu tiền thế anh?”

“Giá đang thương lượng, còn một chút nữa là xong.”

Mua xe thôi mà khó vậy, Hứa Lương Cảm tò mò hỏi tiếp: “Xe kia rốt cuộc bao nhiêu tiền?”

Tổng Dật Hàng cười vui vẻ: “nói thế nào nhĩ, nếu một chiếc Bentley so với chiếc này thì anh sẽ không cần chiếc Bentley nữa.” *(Bentley có giá 263.400 USD, chiếc xe đắt thứ 8 trên thế giới)*

Khấp thế! Nhìn Tổng Dật Hàng có dáng vẻ của ngư ông đắc lợi thì Hứa Lương Cảm tức giận nói: “anh lên mặt gì chứ, nếu ở trên đường mà đâm vào xe khác thì khác gì ông nội, chiếc xe thể kia mà anh không cần sao?”

“Lâm ông nội như thế cũng đáng giá mà.” Tổng Dật Hàng ôm Hứa Lương Cảm cười ha ha.

“Đừng có linh tinh, thừa dịp chờ hộ chiếu thì em về nhà nói với bố mẹ một tiếng đã, từ bé tới giờ em chưa ngồi máy bay bao giờ đâu.” Hứa Lương Cảm vốn không phải người thích đi chơi, nhưng lúc trước đi thảo nguyên về thì thấy thì thoáng ra ngoài vui chơi chút cũng tốt, đặc biệt đi cùng Tổng Dật Hàng cô thấy rất an toàn, hơn nữa cô không phải mang gánh nặng gì hết cứ yên tâm chơi bởi vui vẻ, ngắm lại thấy nên đi thật nhiều nơi, Hứa Lương Cảm vui vẻ.

Hộ chiếu làm cũng thuận lợi, Hứa Lương Cảm nhìn nhìn hộ chiếu, có ai tưởng được một gái ế như cô lại có cuộc sống mơ ước thế này chứ!

Vui vẻ dọn quần áo, Hứa Lương Cảm chuẩn bị về nhà nói với bố mẹ một tiếng.

Chờ dọn dẹp xong thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, Hứa Lương Cảm nhìn đồng hồ nghĩ Tô Hiểu Vũ trở về, vì thế buông đồ trong tay chạy ra ngoài.

“Ồ, sao anh lại về nhanh thế?” Người vào không phải Tô Hiểu Vũ mà là Tổng Dật Hàng.

Sắc mặt Tổng Dật Hàng có chút nghiêm túc: “Lương Cảm, chuyện du lịch của chúng ta tạm thời để qua một bên nhé.”

“Làm sao thế, xảy ra chuyện gì sao anh?” Hứa Lương Cảm cũng lo lắng.

“không có chuyện gì lớn, em không cần phải gấp, nhưng anh nghĩ phải nói cho em để em chuẩn bị tâm lý nhé.”

Hứa Lương Cảm gấp gấp: “Rốt cuộc làm sao vậy, anh mau nói đi.”

“Là Tina, cũng chính là vợ trước của anh, cô ấy từ Mỹ đến đây, anh vừa nhận được điện thoại của cô ấy.”

“anh vì chuyện này mà về đây? Buổi tối nói cũng được mà, cô ấy đến đây thì có liên quan gì tới em? Em chuẩn bị cái gì cơ? Vì sao cô ấy đến đây?” Hứa Lương Cảm ý thức được việc không đơn giản như thế.

Tổng Dật Hàng kéo Hứa Lương Cảm lên sofa thờ dài: “anh sợ cô ấy sẽ đến tìm em, anh với Tina vẫn tốt, cho dù có ly hôn thì vẫn còn tình thân, điểm ấy em đừng suy nghĩ với lo lắng quá nhiều, cô ấy cũng chỉ quan tâm giờ giấc ăn uống của anh mà thôi.”

Hứa Lương Cảm nghe Tổng Dật Hàng nói xong cũng đau hết cả đầu, rõ ràng là chưa dứt tình với vợ trước, không những thế mà Tổng Dật Hàng còn coi trọng cô gái này nữa.

Ồi, quá thật tình yêu mà không có chút va chạm sóng gió thì không phải tình yêu rồi!

“anh hi vọng em làm thế nào?” Hứa Lương Cảm nghĩ chắc đây là ý của Tổng Dật Hàng.

“anh hi vọng em phải thật mạnh mẽ giữ bình tĩnh, sau đó bắt kẻ gặp chuyện gì thì phải tin tưởng anh tuyệt đối.”

Hứa Lương Cảm nhìn Tổng Dật Hàng gật gù đầu: “Được rồi, bắt kẻ có chuyện gì thì vì tương lai của chúng ta, em sẽ cố gắng. Lúc này thì xin lỗi em chưa chấp nhận nổi nhưng em sẽ cố gắng!”

Tổng Dật Hàng nở nụ cười, ôm Hứa Lương Cảm vào lòng: “Cám ơn em, Lương Cảm, anh nhất định sẽ không phụ lòng em.”

“Tổng Dật Hàng, em cảm thấy thái độ của anh với vợ trước rất lạ, nếu đã ly dị thì sao cô ấy có thể can thiệp vào cuộc sống của anh được?” Hứa Lương Cảm hơi đẩy Tổng Dật Hàng ra hỏi.

Tổng Dật Hàng trầm ngâm trong chốc lát nói: “anh với Tina giống bạn bè mà cũng giống người thân, anh rất tôn trọng cô ấy, có chuyện này anh cũng muốn nói với em, Tina lớn hơn anh 13 tuổi.”

Hứa Lương Cảm há hốc mồm nhìn Tổng Dật Hàng, lúc này cô cảm thấy anh giống như một thằng trẻ ranh vậy, rốt cuộc khi tên này còn trẻ bị thần kinh hay hoang tưởng mà đi lấy người hơn mình 13 tuổi, vậy cô gái đó cũng 48 còn gì!

“anh làm sao có thể kết hôn với người phụ nữ hơn mình 13 tuổi chứ, anh thật sự yêu cô ấy à?” Hứa Lương Cẩm khó hiểu.

Tổng Dật Hàng gật đầu: “anh kết hôn với cô ấy khi có tình cảm rất nhiều, có phải yêu hay không thì anh cũng không rõ, nhưng lúc đó anh rất ý lại cô ấy.”

Nhớ rõ Tôn Linh nói chuyện Tổng Dật Hàng kết hôn đến bố mẹ anh cũng không biết, có thể người phụ nữ này rất có thủ đoạn và mị lực đấy.

“anh kết hôn với cô ấy khi bao nhiêu tuổi?”

“Năm 19 tuổi.”

Hứa Lương Cẩm nghe xong muốn ngất luôn tại chỗ, cô không thể tưởng tượng nổi lúc Tổng Dật Hàng 19 tuổi cưới một người phụ nữ đã 32 thì thế nào!

Nhìn về mặt không thể tin nổi của Hứa Lương Cẩm, Tổng Dật Hàng chậm rãi nói: “Tina là bác sĩ tâm lý của anh, vì anh mà cô ấy đã hi sinh rất nhiều, lần đầu tiên anh có cảm giác sống với cô ấy thì sẽ có cuộc sống bình yên và an ổn.”

Hứa Lương Cẩm nghe chưa hiểu hết, chỉ biết ảnh hưởng của vợ trước đối với Tổng Dật Hàng là cực lớn.

“Lương Cẩm, Tina có thể coi là người cứu vớt anh vậy, không có cố gắng của cô ấy thì không biết anh sẽ thành dạng gì nữa cho nên anh hi vọng trong khoảng thời gian cô ấy ở đây, em với cô ấy có thể ở chung với nhau như bạn bè, được không?” Tổng Dật Hàng dùng sức ôm Hứa Lương Cẩm.

Hứa Lương Cẩm cười khò, ý của Tổng Dật Hàng thật đơn giản, cái gì mà bạn bè rồi sống chung hòa thuận chứ? anh chưa xem kết cục của bạn gái hiện tại và cô vợ trước như thế nào trong TV bao giờ sao?

Luôn chỉ có hai từ ĐỐI ĐỊCH mà thôi, chỉ có đối đầu nhau mà thôi Dật Hàng a!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Tổng Dật Hàng ở nhà trọ của Hứa Lương Cẩm hai ngày, sau đó không xuất hiện nữa, Hứa Lương Cẩm nghĩ anh đang chăm sóc vợ cũ nghĩ đến việc khi Tina còn trẻ đã chăm sóc Tổng Dật Hàng, nếu không thì làm sao Tổng Dật Hàng coi trọng cô gái đó được nhưng nếu hai người họ thâm tình với nhau thì vì sao lại ly hôn?

Hứa Lương Cẩm không hiểu nổi cuộc sống của mấy người thượng lưu cho lắm nhưng có thể khẳng định nếu Tổng Dật Hàng kết hôn với cô rồi sau đó lại lưu tình khắp nơi thì cô sẽ không do dự mà ly hôn luôn.

Nếu Tổng Dật Hàng không ở đây thì cô cũng thoải mái, chỉ không đi được Thái Lan nên có hơi tiếc, hơi cụt hứng.

Tuy an ủi mình như vậy nhưng Hứa Lương Cẩm khó tránh khỏi việc nghĩ tới cảnh Tổng Dật Hàng vui vẻ bên vợ cũ, nhớ đến thì trong lòng chua xót, chỉ có thể khuyên mình không nên nghĩ nhiều, dù sao đối phương cũng là gái 48 rồi, cô có gì mà ghen tị với một bà cô chứ? Tổng Dật Hàng nhất định không để cô chạm mặt với bà cô ấy cho xem, chờ cô gái kia về Mỹ thì xong rồi.

Bởi vì những ý nghĩ này cứ lặp đi lặp lại nên Hứa Lương Cẩm không ngủ ngon đến hai tối vì thế quyết định mua bia về uống để ngủ cho ngon.

Ai ngờ cầm áo khoác và đi tiến ra cửa thì thấy một cô gái đang định nâng tay nhấn chuông, Hứa Lương Cẩm khiếp sợ.

Theo ánh đèn, Hứa Lương Cẩm nhìn rõ gương mặt thân quen. “Sao cô lại ở đây?”

Shibata Hisako cúi đầu lễ phép: “Xin lỗi đã quấy rầy cô, Hứa tiểu thư. Chắc hẳn cô không nghĩ tôi sẽ từ Mỹ trở về đúng không? thật ra tôi về cùng Tina, Dật Hàng chắc cũng đã nói cho cô về Tina, cô ấy là vợ trước của Dật Hàng.”

Đứng ở cửa nói chuyện cũng không hay, Hứa Lương Cẩm đành phải nghiêng người cho Shibata Hisako vào nhà, cô cởi áo khoác ra.

Shibata Hisako nhìn quanh căn phòng nhỏ mới lán, sau đó ngồi xuống ghế sofa: “Tôi muốn nói chuyện với cô Hứa một chút, như thế cô Hứa cũng chuẩn bị tâm lý, về sau lại trở tay không kịp.”

“cô nói đi, tôi thấy Hisako tiểu thư đây đúng là người có một không hai, cảm thấy cả người cô toát ra vẻ âm hiểm cho nên cô cứ nói, nói trước là tôi cũng không tin gì đâu.” Hứa Lương Cẩm không muốn khách khí với cô gái người Nhật này làm gì, chỉ không ngờ cô nàng còn có quan hệ với vợ trước của Tổng Dật Hàng.

Shibata Hisako cười cười: “Tôi rất hiểu cái nhìn của cô Hứa dành cho tôi nhưng tôi muốn nói tôi làm gì cũng đường đường chính chính. Bất kể tôi nói cái gì cũng là thật chứ không nói dối. Tôi rất yêu Dật Hàng, ngoài Tina ra thì không ai hơn tôi hết.”

“Tôi chỉ biết yêu là yêu, không phải dùng sự so sánh hơn kém mà đối đầu nhau, bằng không thì ba chữ tự đa tình nó đập vào mặt cho.”

“Tôi đến đây không muốn cãi nhau với cô Hứa về tình yêu thật sự, tôi chỉ muốn nói với cô Hứa là với Dật Hàng thì Tina là trụ cột. Lúc Dật Hàng 12 tuổi thì Tina đã chăm sóc anh ấy, lúc anh ấy 19 tuổi thì cô ấy đã bỏ qua tương lai sự nghiệp của mình đến bên anh ấy và kết hôn với anh ấy, tình cảm của Dật Hàng ai có thể lý giải được chứ? Tôi đã mất 9 năm để Tina đồng ý tôi ở bên anh ấy, khiến tôi ở bên cạnh anh ấy, tôi là người đàn bà duy nhất Tina đồng ý ở bên cạnh anh ấy. Lần này Tina đến đây là để đưa cuộc sống của Dật Hàng trở về quỹ đạo vốn có của nó nhưng chúng tôi chẳng ai nghĩ tới sẽ có cô Hứa chen chân vào, lại mè hoặc Dật Hàng đến chết đi sống lại nữa. Chuyện này nằm ngoài dự tính, tôi cũng cảm ơn cô Hứa vì đã tạo ra sóng gió giúp tình cảm của tôi với Dật Hàng thêm vững vàng hơn.”

Hứa Lương Cẩm áp chế sự kinh ngạc trong lòng, duy trì sự mỉm cười: “Cám ơn Hisako tiểu thư đã cho tôi hiểu tâm vĩ mô của vợ trước của Dật Hàng. Tôi cũng tin đây là lần thử nghiệm xem tình cảm của tôi với Dật Hàng thế nào, nếu vượt qua thử thách thì tốt, còn không được thì việc tách ra là lẽ đương nhiên. Tôi sẽ không cưỡng cầu và cũng chẳng dễ dàng buông tay đoạn tình cảm này, bởi vì anh ấy hi vọng được ở với tôi cho nên tôi chỉ sợ Hisako tiểu thư phải thất vọng rồi. cô đừng nán chí mà hãy cố gắng rồi thất bại thảm hại lần nữa nhé, lần này dù có phải đối mặt với vật gì thì tôi sẽ kiên trì đến cùng!”

Shibata Hisako nghe xong có chút tức giận nhưng vẫn khắc chế mình: “cô không biết chút gì về quá khứ của anh ấy cả, cô đâu phải là anh ấy mà hiểu được, cô vĩnh viễn không có khả năng vào được tim anh ấy, còn lâu mới dung nhập vào cuộc sống của anh ấy, chỉ cần Tina ở đây thì cô đừng hòng thực hiện được giấc mơ làm dâu nhà giàu của mình!”

“Tôi muốn thực hiện đấy thì sao? Dật Hàng cũng muốn để tôi vui vẻ đến tận già. Tôi muốn làm gì thì đó là cuộc sống của tôi, cả đời không làm việc thì chẳng sao cả, anh ấy nói anh ấy nuôi tôi!” Hứa Lương Cẩm rất thoải mái nói.

Shibata Hisako không tin lời Hứa Lương Cẩm nói, nghi ngờ nhìn cô chằm chằm

“Dật Hàng đang dự kiến lập một tài khoản cho tôi, anh ấy còn định chuyển ít cổ phần của công ty cho tôi nữa. Hisako tiểu thư có nghi ngờ gì không? Nếu không thì xin lỗi tôi phải ra ngoài bây giờ, mong cô về cho.”

Cho dù Shibata Hisako có không muốn tin đi chăng nữa thì cũng phải đối mặt với sự thật, thì ra Tổng Dật Hàng vì Hứa Lương Cẩm mà sắp xếp xong xuôi hết rồi, sắc mặt của Shibata Hisako từ đó chuyển sang trắng rồi cuối cùng mang theo vẻ mặt không cam lòng rời đi.

Shibata Hisako vừa đi thì Hứa Lương Cẩm một môi tựa vào ghế, không biết mình phải đối mặt với đối thủ nặng kí cỡ nào nữa? Tina giống như boss cuối trong trò chơi, nếu cô không đỡ nổi sẽ bị chết ngay lại không có khả năng hồi sinh!

Hứa Lương Cẩm vốn muốn mua một chai bia thôi nhưng cuối cùng quyết định mua ba chai, lại kèm mấy đồ khô rồi cứ thế uống hết ba chai bia, uống xong mặt đỏ phừng phừng ngã xuống giường ngủ ngon lành.

Tổng Dật Hàng trở về phòng khi đã hơn 11 giờ, mấy ngày nay anh vẫn ở cùng Tina ở khách sạn, ban ngày đi chơi linh tinh, buổi tối hai người nói chuyện phiếm xong thì tự tách ra ai về phòng người đó, anh bận đến nỗi không có thời gian đi gặp Hứa Lương Cẩm.

anh rất nhớ cô, nhìn thời gian thì chắc cô đang viết tiểu thuyết, vì thế cầm điện thoại gọi cho Hứa Lương Cẩm.

Gọi đến 5-6 cuộc điện thoại mà không ai nhận, Tổng Dật Hàng có chút gấp gáp, có phải mấy ngày nay anh không điện thoại hỏi thăm nên cô bé giận mình? Nhưng cô ấy biết chuyện của anh mà, đây không phải cách mà cô ấy giận anh!

Lại gọi thêm vài lần cũng không có ai nghe máy, Tổng Dật Hàng cảm áo khoác ra ngoài.

“Dật Hàng, trẻ thế này anh đi đâu?” Shibata Hisako đứng ở hành lang gọi Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng quay đầu nhìn một cái, trên mặt không biểu cảm: “Tôi đến xem Lương Cẩm.”

“cô ấy làm sao chứ, trẻ thế mà bắt anh qua đó sao?”

“Lương Cẩm là bạn gái của tôi, tôi đến gặp cô ấy là chuyện bình thường.” Tổng Dật Hàng nói xong không để ý Shibata Hisako mà đi đến thang máy.

“Nhất định Hứa Lương Cẩm âm ỉ với anh đúng không? Em biết cô ta sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu. Dật Hàng anh đừng để bị cô ta lừa, cô ta rất thủ đoạn đấy, em còn bị cô ta đuổi ra ngoài cho nên anh đừng bao giờ tin cô ta, cô ta ra về âm ỉ đề tranh thủ sự đồng tình của anh thôi!” Trục gác của Shibata Hisako mách bảo Hứa Lương Cẩm đã gọi điện mách với Tổng Dật Hàng, may là cô gặp Tổng Dật Hàng nếu không thì anh sẽ bị lừa mất!

Ánh mắt Tổng Dật Hàng híp lại, nhìn Shibata Hisako giống như không thể bốp chét cô ta. “Hisako, nếu không phải tôi nhớ những ngày tháng tình cảm đã qua thì tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào khiến cô vĩnh viễn không làm trò trước mặt Lương Cẩm của tôi, cô nhớ kỹ cái ngày này nhé, bất kể Tina có nói gì thì tôi với cô sẽ không có bất kỳ liên lạc nào hết!”

Tổng Dật Hàng nói xong vội vàng vào thang máy, nhất định Shibata Hisako đã tìm Lương Cẩm rồi, anh không cần hỏi cũng biết cô gái kia dựa vào quan hệ với Tina mà đi giương oai với Lương Cẩm, bây giờ anh chỉ hi vọng cô đừng khổ sở và tức giận.

Lái xe đến thẳng nhà Hứa Lương Cẩm, lên tầng bấm chuông nhưng không ai mở, lấy tay đập cửa cũng không có người, may là hàng xóm đi đâu hết nên không ai phản nản.

Tổng Dật Hàng cảm thấy hối hận vì không đánh thêm một chiếc chìa khóa dự phòng, ngay lúc Hứa Lương Cẩm cần anh nhất thì anh lại không bên cô.

Tổng Dật Hàng chỉ có thể bất đắc dĩ xuống tầng nhìn cửa sổ, ngồi trong xe chờ!

một đêm Tổng Dật Hàng không chợp mắt, nhìn tờ quảng cáo rồi gọi thợ đến bẻ khóa.

Tổng Dật Hàng đưa 100 đồng, người thợ không nói không rằng mở luôn khóa, chưa đến 10 phút thì khóa đã bẻ xong.

Đưa tiền xong liền đóng cửa, Tổng Dật Hàng đẩy cửa phòng Hứa Lương Cẩm ra, nhìn đồng hồ hỗn độn trên mặt đất, chai bìa, túi đồ ăn khô, trong phòng cũng không biết mùi gì nữa.

đi đến trước giường nhìn gương mặt đang ngủ say, Tổng Dật Hàng đẩy đẩy vai cô.

Hứa Lương Cẩm đang mơ màng thì bị đánh thức, dụi mắt nhìn bóng anh: “Sao lại đánh thức em?”

“Tôi hôm qua anh gõ cửa, vì sao em không mở?” Tổng Dật Hàng ngồi xuống bên giường.

Hứa Lương Cẩm mở mắt: “Em không nghe thấy gì hết. Bây giờ là mấy giờ rồi, anh không ngủ bên ngoài đó chứ?”

“anh ngồi ở trong xe một đêm, vì sao em uống nhiều rượu vậy? không phải anh nói có việc gì thì gọi cho anh sao? không thích nghe người khác nói thì đóng cửa không cho họ vào nữa là sao?”

“anh biết chuyện Shibata Hisako đến tìm em rồi à? không phải em uống rượu vì cô ta đâu, tại mấy ngày nay e thức đêm không ngủ được nên mua mấy chai về uống để ngủ cho ngon ấy mà.”

“Lương Cẩm, về sau em đừng làm anh sợ nữa, anh đối với em thế nào thì em rõ nhất. Về sau anh cam đoan sẽ không để Hisako đến làm loạn nữa!” Tổng Dật Hàng vuốt ve khuôn mặt đang đỏ bừng vì bìa của Hứa Lương Cẩm, cảm thấy cô không việc gì thì yên tâm.

Hứa Lương Cẩm từ trên giường ngồi dậy nhìn Tổng Dật Hàng thờ dãi: “thật ra em còn phải cảm ơn cô ta, tôi thiếu qua đó em còn biết chút quá khứ của anh, biết người vợ trước của anh quan trọng cỡ nào. Tổng Dật Hàng, anh không thể nói rõ cho em biết chuyện gì đã xảy ra sao? Bằng không chỉ có thể đợi vợ trước của anh đến nói cho em, rồi em lại bị động mà đối diện thôi. Nếu cô ấy tồn tại mảnh liệt đến vậy, nếu như em không có chuẩn bị tâm lý thì chắc chắn sẽ hiểu lầm anh, việc chia tay sớm hay muộn cũng tới!”

Ánh mắt Tổng Dật Hàng âm ỉ, qua một lúc lâu mới khó khăn mở miệng: “Lương Cẩm, không phải anh muốn giấu em mà đó là một quá khứ tăm tối mà anh không muốn nhớ lại nhất, khi đó anh là tên yếu đuối vô dụng. Nhưng nếu vì quá khứ của anh khiến em bị quấy nhiễu thì anh sẽ nói cho em một chút.”

Thấy biểu cảm của Tổng Dật Hàng có chút hoảng hốt, Hứa Lương Cẩm cầm chặt tay anh, cổ vũ cho anh.

Tổng Dật Hàng lấy lại tinh thần rồi cười dịu dàng: “Sở dĩ 9 tuổi anh đã sang Mỹ là vì tránh bị đuổi giết.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Hứa Lương Cẩm nghe thấy hai chữ đuổi giết thì không tin nổi bởi vì cô thấy chuyện đuổi giết chỉ có trong phim hay truyện thôi, không nghĩ Tổng Dật Hàng từng đề cập chuyện truy sát với Trần Đại Lương, cô thật không thể tin nổi.

“Có phải lệnh truy sát của bên Trung Đông không?”

Lúc này Tổng Dật Hàng có chút mệt mỏi, vì thế nằm bên cạnh Hứa Lương Cẩm, Hứa Lương Cẩm cũng nằm xuống để Tổng Dật Hàng thoải mái.

“không cần, em cứ ngồi đi.” Tổng Dật Hàng ngăn Hứa Lương Cẩm, Hứa Lương Cẩm đành cố gắng cho anh chút khoảng trống.

“không phải cái đó mà là người trong nước đuổi giết. Trước kia anh cũng nói với em là nhà anh làm nhiều nghề, những thứ khác thì có việc trợ cho các nơi nghèo đói hay quốc gia có chiến tranh, đó là khối thật rất béo bở với bất cứ doanh nhân nào, khi đó đấu tranh giành lợi nhuận rất nhiều, có nhiều người thậm chí mất mạng vì nó. Trước 9 tuổi anh từng bị bắt cóc đến 2 lần, cũng bị phục kích đến 3 lần, nhưng may mạng lớn nên bình yên vô sự, bố mẹ anh vì an toàn của anh mà đưa anh ra nước ngoài để tránh nguy hiểm, đương nhiên phương diện này có một chút yên tâm vì có ích lợi trong đó, bằng không cho dù anh có ở nước nào đi chăng nữa thì cũng không an toàn.”

Xem ra ai cũng hăm mộ giàu có phú quý nhưng đâu phải dễ dàng hưởng thụ, Tổng Dật Hàng nhìn vui vẻ thờ thái sống qua ngày thế nhưng sau lưng phải trả giá biết bao nhiêu máu và nước mắt, khó trách anh có vấn đề về tâm lý thế, việc này đến cả một người trưởng thành cũng khó nói chứ nói gì một đứa trẻ.

“Vậy bây giờ anh còn nguy hiểm không?” Hứa Lương Cẩm quan tâm chuyện này nhất.

Tổng Dật Hàng nắm chặt tay Hứa Lương Cầm, nhìn trong mắt cô nồng đậm sự lo âu thì trong lòng vô cùng âm ám, ở bên Hứa Lương Cầm, anh không cần che giấu sự yếu ớt, bởi vì cô là người anh yêu nhất, tin tưởng nhất. “Sẽ không, việc này đã được giải quyết rồi nên em yên tâm”

Hứa Lương Cầm nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi, anh nói tiếp đi.”

“Sau khi tới Mỹ, anh được gửi nuôi trên danh nghĩa là người thân của gia đình người Hoa, phải rời xa cha mẹ lại không có ai thân quen hay chơi cùng, có lẽ từ nhỏ đến lớn bị bỏ buộc nhiều thứ nên anh dần xuất hiện những vấn đề về tâm lý. Tuy nhiên bố mẹ anh không có thời gian quan tâm cái nhỏ bé đó của anh, sau đó anh đến tìm nhiều bác sĩ và chuyên gia về tâm lý nhưng không có hiệu quả. Đến khi gặp Tina, bắt kể anh cô tình gây sự hay kháng cự thế nào thì cô ấy cũng không buông tha anh, cuối cùng anh chấp nhận phương pháp trị liệu của cô ấy, cũng vì thế mà sau đó cưới cô gái đó làm vợ, bắt quả khi đó anh không nói với gia đình là anh đã kết hôn nhưng Tina bỏ hết tương lai mà kết hôn với anh, từ một ý nghĩ nào đó mà anh thấy Tina còn hơn bố mẹ mình.”

“thì ra là vậy, vậy sao anh còn phong lưu chứ, còn chuyện của Shibata Hisako nữa?” Hai vấn đề này Hứa Lương Cầm mãi không tìm ra.

“Nguyên nhân rất đơn giản là sau đó anh phát hiện anh với Tina không hợp nhau, cũng chẳng cần tới buộc đối phương nhưng Tina hy vọng có thể tìm được một người phụ nữ bên cạnh anh, cô gái này không những chăm sóc đời sống sinh hoạt của anh mà còn dễ dàng tha thứ cho anh khi anh có phụ nữ khác bên ngoài, quan trọng hơn là biết bệnh tình của anh mà cứu chữa. Hisako vì thế mà xuất hiện, cô ấy học tâm lý học, lần đầu tiên Tina cho cô ấy giúp việc trị liệu cho anh, sau đó thì cô ấy có tình cảm với anh lại thêm mấy thử thách, mà Hisako cũng vượt qua hết và nhận được sự tin nhiệm của anh.”

Hứa Lương Cầm im lặng, nhiều yêu cầu bất bình đẳng như thế mà Shibata Hisako có thể làm được, sự nhẫn nại của cô gái người Nhật này đúng là không thể bàn cãi, khó trách Tổng Dật Hàng không buông tay được bởi vì cô ấy đã trả giá quá nhiều, đôi lại cô thì cô đã cao chạy xa bay ngay và luôn rồi.

“Nếu như với yêu cầu của người vợ trước nhà anh thì em không làm được đâu, con gái Trung Quốc tuy hào phóng nhưng luôn có tư tưởng nam tôn nữ ti.” Hứa Lương Cầm bĩu môi, hơn nữa cô được mấy lần quan tâm anh hầu hết đều là anh chăm sóc cô thôi.

Tổng Dật Hàng cười khê: “Tina chỉ lo lắng cho anh quá thôi. Có khi anh lại thích như vậy, nhiều người nịnh nọt xung quanh quá thì chán lắm, cứ thích để ý mỗi mình em, mỗi lần anh nghĩ đến khoảnh khắc gặp em lần đầu tiên thì thấy mọi thứ thật vi diệu.”

“Lời này của anh là ý gì? Ai để ai trong lòng cơ? Em cũng bỏ qua nhiều thứ mà, tiền em bỏ cũng nhiều nhé, nếu như không phải vì em và anh thì còn lâu em mới tha thứ cho anh, làm người phải có lương tâm chứ.” Hứa Lương Cầm lườm Tổng Dật Hàng.

“Nếu em để ý anh thì sao em chưa từng nói một câu yêu đương gì với anh, ngay cả một câu thân mật cũng không nói bao giờ, anh chẳng nghĩ về em như thế thì sao?” Tổng Dật Hàng nửa đùa nửa thật nói, đó cũng là lời trong lòng của anh. Trừ bỏ việc hai người lăn lộn trên giường thì Hứa Lương Cầm rất nhiệt tình, thời điểm khác thì cô chẳng nói chuyện yêu đương gì với anh hết, lại không lời ngon tiếng ngọt gì, tại sao anh lại ngả vô điều kiện với cô gái không tìm phôi này chứ?

Hứa Lương Cầm nghiêm túc nhìn Tổng Dật Hàng: “Tổng Dật Hàng, từ khi biết chứng lo âu của anh rất nghiêm trọng, em có phân tích tâm trạng của mình một cách toàn diện.”

“Sau đó thì sao?” Tổng Dật Hàng truy vấn.

“Sau đó em phát hiện ra mình mắc một loại bệnh tâm lý.”

“Bệnh gì?”

“Chúng táo bón tình cảm!”

“Em lặp lại lần nữa, chứng gì cơ?” Tổng Dật Hàng nhìn Hứa Lương Cầm.

“Chúng táo bón tình cảm đó, chính là nội tâm của em cực kỳ phong phú giống như đang bị táo bón mà không ra được ấy, cho nên anh mới không nhận ra sự nhiệt tình của em, như vậy anh hiểu chưa?”

“Hứa Lương Cầm, anh nhận ra em có tài viết truyện rồi!” cô gái chết tiệt này, em lằng mằng một chút thì chết à? Nhưng phát hiện thấy bệnh này đúng là trên trời mới có, Tổng Dật Hàng cười cười dựa vào người Hứa Lương Cầm, không lâu sau thì ngủ mất.

Hứa Lương Cầm nhẹ nhàng đắp chăn cho Tổng Dật Hàng rồi dọn rác trong phòng, đột nhiên điện thoại của Tổng Dật Hàng reo lên, thấy Tổng Dật Hàng nhú mảy thì cầm điện thoại ra ngoài, vốn định tắt máy nhưng nhìn trên màn hình ghi “Tina” thì hơi do dự.

Tiếng chuông vẫn không dứt, Hứa Lương Cầm quyết định nghe điện thoại: “Alo?”

“Tôi tìm Dật Hàng, cô là Hứa Lương Cầm?” âm thanh này rất trẻ, tiếng Trung hơi cứng.

“Tôi là Hứa Lương Cầm, Tổng Dật Hàng anh ấy đang ngủ.”

“Lúc này mà chưa rời giường ư? Tôi cứ nghĩ mình gọi đúng lúc.”

Vị này so với mẹ Tổng Dật Hàng có khi còn quan tâm hơn ấy, Hứa Lương Cầm không dám nói vì cô uống say nên mới khiến Tổng Dật Hàng ngủ ở trong xe, chỉ có thể nói qua loa: “anh ấy hơi mệt nên vừa mới ngủ thôi.”

“Chắc là trong khoảng thời gian này chăm sóc tôi nên nghỉ ngơi không tốt. Hứa tiểu thư, nếu cô có thời gian, tôi muốn tâm sự với cô, có thể chứ?” Trong lời nói của Tina rất lễ phép, rất tôn trọng Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm biết sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với cô gái này nên đồng ý: “Tất nhiên rồi, thời gian thì cô tự quyết, tôi sẽ gặp cô.”

“Vậy thì không bằng bây giờ đi, cô có thể nhắn với Dật Hàng, nói cho anh ấy là cô đi gặp tôi như vậy anh ấy sẽ không lo lắng.”

Tina rất hiểu Tổng Dật Hàng, hơn nữa xem ra cô ta thật sự quan tâm Tổng Dật Hàng.

Hứa Lương Cầm đồng ý, sau đó gọi tên khách sạn và số phòng của cô ta, để điện thoại đặt trên tờ giấy nhắn cho Tổng Dật Hàng, có chút không yên lòng nên đặt tin nhắn báo cho Tổng Dật Hàng, thế này mới yên tâm mặc quần áo ra ngoài.

Đến khách sạn rồi gửi xe, Hứa Lương Cầm đi vào thang máy tìm được phòng Tina ở, nhấn chuông, rất nhanh có người tới mở.

“Tôi xin lỗi, chắc tôi nhầm phòng.” Nhìn người mở cửa là cô gái Trung Quốc hơn 30 tuổi, Hứa Lương Cầm nghĩ mình nhầm.

“Tôi là Tina, tôi nhìn trong điện thoại của Dật Hàng có ảnh của cô, anh nói cô với anh ấy đã chia tay khi anh ấy chữa bệnh xong.” không phải giọng nói ườn ọ khiến Hứa Lương Cầm nghĩ mình tìm không sai nhưng cô vẫn cho Tina là tóc vàng mắt xanh cơ, không nghĩ là người Hoa.

“Vào đi.” Tina nghiêng người để Hứa Lương Cầm đi vào.

Hứa Lương Cầm đi vào phòng ním cười nói: “không nghĩ cô trẻ như vậy.” cô không nịnh nọt bởi vì khả năng bảo dưỡng tốt đấy, 48 mà thoát giống 35-36 thôi, dù sao thì cũng hơn Tổng Dật Hàng, dù sao Tổng Dật Hàng chỉ tiền thì cô ta mới có ngày hôm nay.

Tina cười: “Cám ơn cô khích lệ, bố mẹ tôi đều là người Trung Quốc đi dân sang đó, chắc tôi không giống như cô tưởng tượng hà.”

Hứa Lương Cầm cười gật đầu.

“Tôi cũng gọi cô là Lương Cầm nhé, Dật Hàng nói cho tôi về cô nhiều lắm, thật sự cảm ơn cô đã chăm sóc anh ấy, Dật Hàng làm việc cũng thoải mái.”

“Tôi ở cùng với anh ấy rất vui về thoải mái, không cần hai chữ cảm ơn đâu.”

“cô nói đúng, tình cảm bền lâu cũng do cảm giác, Hisako ở phương diện này không bằng cô, tôi đi lấy cô chút đồ uống, chờ chút.”

Tina thấu tình đạt lý khiến Hứa Lương Cảm yên tâm không ít, cô vốn chuẩn bị một trận chém giết ác liệt, xem ra cô đã nghĩ nhiều.

Tina cầm trong tay hai chai nước, cô đưa một chai cho Hứa Lương Cảm, Hứa Lương Cảm vận mở định uống thì ngầy người: Đây là nước gì thế, sao đen giống nước mực thế?

“Xin lỗi cô, đây là nước tôi thường uống, Dật Hàng biết nên cố ý mua cho tôi, tôi có thói quen nên lấy ra, cô không thích uống thì tôi đổi cho cô loại khác nhé.” Tuy Tina nói vậy nhưng trong giọng có sự khoe mẽ.

Hứa Lương Cảm tò mò giờ chai xem: “Nước này có đất không?” cô căn bản chả hiểu Tina nói tiếng anh gì, không biết ý gì.

“Nghe Dật Hàng nói ở đây hơn 100 nhân dân tệ một chai.”

Hứa Lương Cảm quyết định uống một ngụm xem thế nào, uống một chút thì thật vọng gần chết, chả khác gì nước khoáng.

“Lương Cảm, hôm nay tôi mời cô đến đây thật ra muốn cô chủ động chia tay Dật Hàng.”

Tay Hứa Lương Cảm dừng lại giữa không trung, hoàn toàn không nghĩ tới khi cô đã buông lỏng rồi thì Tina lại bình tĩnh gây khó dễ với cô!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cảm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63

Tuy không ngờ thái độ của Tina sẽ đổi nhanh như vậy nhưng chuyện này cũng nằm trong dự tính của Hứa Lương Cảm nên cô rất bình tĩnh. “Tôi cứ nghĩ người Mỹ rất dân chủ, họ luôn coi trọng chuyện riêng à, không ngờ cô lại can thiệp vào chuyện của tôi với Tổng Dật Hàng. Shibata Hisako đủ tư cách là bởi vì chính tay cô chọn sao?”

Tina lắc đầu: “Tôi rất tôn trọng tình cảm của hai người, nhưng tình huống của Dật Hàng thì khác biệt. có nói tôi vì cái gì mà đến đây? thật ra có rất nhiều cô gái cứ nhất định phải bám lấy Dật Hàng, Hisako được chọn cũng vì cô ấy học tâm lý học, hơn nữa Dật Hàng cũng không bài xích cô ấy. Lương Cảm, cô có biết trước kia bệnh của Dật Hàng nghiêm trọng thế nào không? Tôi có thể tiếp xúc với anh ấy cũng vì tôi biết phong tục của châu Á, khi đó Dật Hàng còn chưa biết nhiều về nước Mỹ, anh ấy cũng không thêm nói hay học tiếng anh, sau đó cũng không lấy tên tiếng anh nữa, lúc đó tình trạng rất tệ, cô hẳn biết được người thân quen hay bạn bè đều sẽ nói một ít tiếng Trung. Vì cô thể được anh ấy chấp nhận, tôi đã cố gắng học tiếng Trung, phải hơn 1 năm anh ấy mới chấp nhận tôi, đồng ý cho tôi làm cố vấn về tâm lý, tôi cũng bỏ hết tương lai vì anh ấy, tôi đối với Dật Hàng rất có tiếng nói. Tôi không hy vọng bất kỳ kẻ nào khiến anh ấy ý lại bởi vì như thế sẽ làm anh ấy tổn thương và đau khổ, nếu bây giờ cô tách anh ấy ra thì anh ấy sẽ khôi phục như bình thường.”

“Tôi rất rõ bệnh tình anh ấy, tôi đã nói với anh ấy rằng, trừ khi anh ấy không cần tôi nữa thì tôi sẽ không bao giờ xa anh ấy. Tôi yêu anh ấy nên xin cô tin cho!” Đây là lần đầu tiên Hứa Lương Cảm sống thật với tình cảm của mình dành cho Tổng Dật Hàng, đây cũng là lần đầu tiên cô đối diện với tim mình, ba chữ kia khi nói ra cô mới thấy cô dễ ý anh biết nhường nào.

“Tôi chẳng bao giờ tin hai chữ vĩnh viễn này, nếu cô không rời anh ấy thì cũng được thôi, vậy cô cam đoan không một khắc nào rời anh ấy đi, ai cũng có sinh lão bệnh tử, cô có cam đoan là cô không lên thiên đường trước anh ấy không, lời nói của tôi hơi quá thì mong cô bỏ qua, chẳng qua tôi chỉ nói thực tế thôi!”

Hứa Lương Cảm nhủ mảy, con mụ này sao nói cực đoan thế, không khác gì nó rửa mình chết sớm.

“Chẳng lẽ bởi vì sợ người thân bên cạnh mình mất đi thì sẽ đóng cửa trái tim, sẽ dùng thái độ bất cần sống với đời sao? Sinh lý từ biệt là chuyện chẳng ai muốn khi đang ở cạnh người mình thương, tôi không biết trước tương lai nhưng tôi học được một câu đi hóa vì quý, cuộc sống chẳng cần phải nghĩ mãi đến cực đoan. Thế còn gì là sống nữa.”

“Lương Cảm, tôi có sự chuyên nghiệp nên những người không cùng ngành không hiểu được, đó là bất đồng duy nhất giữa chúng ta, nỗi thống khổ của anh ấy khác người khác rất nhiều, hơn nữa loại tra tấn tâm lý còn nhiều hơn tra tấn thể chất, lúc này có thể khiến sức khỏe anh ấy gặp nguy hiểm, tình huống này sao có thể dễ dàng vượt qua! Tôi nỗ lực suốt 17 năm mới làm nên Dật Hàng bây giờ cho nên tôi muốn cam đoan Dật Hàng sẽ không bao giờ gặp lại tình huống đó, tôi thiếu là khi tôi còn sống thì sẽ bảo vệ anh ấy hết mình.” Khả năng nổi biết nóng lạnh đây mà, Tina nói tiếng Trung không lưu loát.

“Tôi quan tâm anh ấy không ít hơn cô đâu, tôi và cô giống nhau đều muốn bảo vệ anh ấy, trước mắt mà nói sự bảo vệ của tôi với anh ấy là bên anh ấy mỗi ngày, hoặc nói đúng hơn là chúng tôi sẽ cùng nhau bảo vệ đứa bé, như vậy nếu chẳng may vào lúc nào đó tôi rời xa nhân thế, đứa trẻ sẽ là người theo anh ấy suốt cuộc đời.” Hứa Lương Cảm tin Tina sẽ rộng lượng, có thể cô không có chuyên môn nhưng trực giác mách bảo cô là Tina đã quá can thiệp vào đời tư của Tổng Dật Hàng rồi, cô ta coi Dật Hàng như một thành tựu vậy.

Sắc mặt Tina trở nên rất tức giận: “Vi quan tâm Dật Hàng nên tôi đã từ bỏ tư cách làm mẹ dượng. Vì không muốn làm tổn thương tình cảm của anh ấy nên tôi chọn cách ly hôn với người chồng tôi yêu nhất, tôi tình nguyện làm bạn với anh ấy dù bị bạn bè đồng nghiệp chỉ trích, tôi có thể kiêu ngạo mà nói tôi không hơn không kém mẹ anh ấy là mấy đâu, cho nên Hứa tiểu thư đừng có giờ thói ích kỉ đi ảo tưởng sinh một đứa bé để trấn an Dật Hàng đi!”

Tina tức đến nỗi thay đổi cách xưng hô luôn, cô ta lấy đồ uống lên uống một ngụm, sau đó kích động nói: “cô có biết tôi gặp bao nhiêu nỗi khổ không? Tôi có vô số lần nghi ngờ năng lực của mình với bệnh tình của Dật Hàng, cũng sợ anh ấy có chuyện nên tôi che dấu nhiều mặt với anh ấy, như vậy rất ảnh hưởng tới bệnh của anh ấy. Nhưng chúng tôi đã vượt qua thời gian đó, chúng tôi đã chiến thắng tất cả, cho dù sau khi chúng tôi kết hôn thì tôi cũng nhận ra đây không phải cuộc sống của một đôi vợ chồng cho nên tôi động viên anh ấy đi ra bên ngoài tìm hiểu, hưởng thụ tình cảm nam nữ và cảnh cáo anh ấy không nên trầm mê vào bất cứ con đàn bà nào. Vì để anh ấy không phiền lòng về gánh nặng hôn nhân nên tôi đã đề nghị ly hôn nhưng không vì thế mà tình cảm chúng tôi thay đổi chỉ vì một tờ giấy ly hôn gì rách đó, ngược lại vì nó mà thêm vững chắc hơn bất kì thứ gì, mới có lý giải cho.”

thật không hổ là mấy con mệ đi thời niên, quả nhiên đã kích sâu đây! cô đã chuẩn bị tốt nhưng vẫn bị đã thương không nhẹ.

Từ trên ghế sofa phả đứng lên, Hứa Lương Cảm bình tĩnh nói: “Nếu chúng ta cứ đối đầu thì người đau lòng nhất là Dật Hàng. Tôi chẳng hi vọng chuyện xấu đi, nhưng tôi cũng nghi ngờ việc cô có thật sự quan tâm Dật Hàng hay không. Nếu không thì vì sao cô lại dựa vào sức ảnh hưởng của mình mà chặn luôn hạnh phúc của anh ấy? Chẳng lẽ vì cô lo lắng bệnh tình anh ấy hay nói đơn giản chỉ vì chữ tiền?”

“cô không biết gì mà còn phi báng tôi? Tôi không nhịn được nữa. Hứa tiểu thư, mời cô về cho!” Tina lạnh lùng bày ra tư thế tiễn khách.

Hứa Lương Cảm cũng chẳng định ở lâu, nói một tiếng tạm biệt rồi về luôn.

Lái xe về phòng trọ thì Tổng Dật Hàng đã tỉnh, đang ngồi ở phòng khách xem tivi, thấy Hứa Lương Cảm đi vào thì đứng lên coi áo khoác ngoài cho cô. “anh thấy em để lại tờ giấy thì cũng biết, sợ quấy rầy bọn em nên không gọi cho em. Em ở chung với Tina thế nào?”

Hứa Lương Cảm không muốn đề Tổng Dật Hàng phiền lòng, chỉ cười nói: “Tốt, em không nghĩ có ấy là người gốc Hoa, hơn nữa đáng vẻ cũng không giống người sắp 50.”

“anh với Hisako không còn quan hệ nào khác nhưng với Tina thì anh cần phải có thời gian, दो cũng là lý do vì sao anh không thể đề cập đến chuyện kết hôn, nếu biết anh muốn kết hôn với người con gái anh yêu thì anh nghĩ Tina sẽ chúc phúc cho chúng ta thôi.”

“anh không phải dạng không thể kết hôn được nữa, sao còn đi xem mắt thế?”

Tổng Dật Hàng cười khề một tiếng: “Bố mẹ anh không nói chi tiết về đối tượng Khương Doanh giới thiệu mà chỉ nói qua loa với anh, khi đó anh thấy chán nên đi xem rớt cuộc cô ta giờ trở gì, tất nhiên cũng vì để bố mẹ anh yên tâm, bằng không họ luôn thúc giục anh đi xem mắt, anh cũng không thể bình tĩnh làm việc được cho nên đi ngay.”

“thì ra là vì nhầm chán nên mới đi gặp em, em hỏi anh nếu Tina không đồng ý cho chúng ta ở chung với nhau, anh sẽ làm thế nào?”

cô vừa nói xong thì Tổng Dật Hàng cảnh giác: “Có phải Tina nói gì với em không?”

“không có, chẳng qua cô ấy công khai nói suy nghĩ của mình nên em có chút bận tâm”

Tổng Dật Hàng ôm lấy Hứa Lương Cầm an ủi: “không cần lo lắng, Tina không phải người ngoan cố, cô ấy chỉ suy nghĩ cho anh quá thôi, anh sẽ nói với cô ấy là em quan trọng với anh đến mức nào.”

anh càng nói thì con mụ ấy càng phản đối đấy, Hứa Lương Cầm bắt đầu đi ngủ. “Tổng Dật Hàng, em có thể vì anh, vì tương lai của chúng ta mà nhường nhịn một số chuyện, cũng vì hạnh phúc của hai đứa mà giải thích cho bất cứ ai muốn hiểu, em cũng có thể hứa sẽ bảo vệ tình cảm của chúng ta. Nhưng xin anh nhớ kỹ điều này, em chỉ là bạn gái của anh thôi, Tina dù giỏi hay đối với anh cực tốt thì anh cũng đừng nhầm lẫn giữa hai người bọn em nhé.”

“anh làm sao nhầm được, em là người yêu của anh, Tina cũng lắm là người thân thôi.”

Hứa Lương Cầm nở nụ cười, rúc vào ngực Tổng Dật Hàng, mấy ngày trước quan hệ của hai người đổ vỡ, bây giờ không phải hòa tan sao? Buổi tối Tổng Dật Hàng vẫn ở nhà trọ, hôm sau vì Tina muốn ăn sáng nên phải ra khách sạn sớm

Lần này đi là một tuần không có í ới gì nhau nữa, Hứa Lương Cầm cảm thấy nóng nảy, lại nhìn hai ngày mới gọi cho Tổng Dật Hàng

“Alo?” Điện thoại vang lên một giọng nói.

“Xin lỗi, tôi tìm Tổng Dật Hàng.”

“Tôi là Tina.”

“Tôi biết (bà biết chứ).” Có thể nhận điện thoại của Tổng Dật Hàng mà là phụ nữ thì ngoài cô ta ra còn ai nữa? Mẹ à?

“Dật Hàng đang chuẩn bị ăn khuya cùng tôi.”

Ở khách sạn mà cũng có ăn khuya à? Hứa Lương Cầm cảm thấy khó hiểu.

Tina dường như cũng biết điều đó nên cười giải thích: “Ồi, tôi quên không nói cho cô biết, tôi và Dật Hàng đã ra khỏi khách sạn rồi, ở khách sạn tôi cảm thấy không thoải mái, chỗ ở hiện tại của chúng tôi là một biệt thự anh ấy mới mua, anh ấy mới mua hai biệt thự đó, cô biết chưa?”

cô đương nhiên biết, một là cho bố mẹ cô, một là cho Hứa Lương Cầm cô đây.

“Vậy Shibata Hisako cũng ở với hai người sao?”

“Hisako đã về Mỹ trước rồi, nếu Dật Hàng không thích cô ấy, tôi chỉ có thể khuyên cô ấy về thôi, với cả cô ấy cũng không thích ở lại Trung Quốc.”

Hứa Lương Cầm không nghĩ Tina có thể xử Shibata Hisako nhanh gọn lẹ như thế. Có lẽ trong mắt cô ta chỉ có hai loại người, một là hữu dụng cho Tổng Dật Hàng, còn loại khác là vô dụng với Tổng Dật Hàng.

“Vậy cô có thể chuyển máy cho Tổng Dật Hàng được không?” Hứa Lương Cầm trực tiếp yêu cầu.

“Tất nhiên là không, tôi ở đây là để Dật Hàng rời xa cô, quên cô cho nên cô đừng nói chuyện với anh thì hơn nhé.” Tina từ chối.

Con đàn bà này còn trắng trợn khiêu khích bà đây nữa à? Lúc này Hứa Lương Cầm tức lắm mà không làm gì được!

“Bây giờ cô không cho anh ấy nói chuyện với tôi cũng được nhưng chẳng lẽ cả đời cũng thế sao?”

Tina cười càng vui vẻ: “Hứa tiểu thư, tôi đã quyết định bắt đầu lại với Dật Hàng, cô cảm thấy anh ấy sẽ chọn ai giữa tôi và cô? Thời gian hơn một tuần mà cô chưa hiểu ra à?”

Hứa Lương Cầm trực tiếp cúp máy, lại đánh vài chữ trên bản word, cô sẽ trắng mắt ra xem thằng nhãi Tổng Dật Hàng chọn đứa nào!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64

Từ hôm Hứa Lương Cầm nói chuyện với Tina thì cô cũng không gọi cho Tổng Dật Hàng nữa, không phải vì cô cũng không muốn nghĩ đến nữa mà Tổng Dật Hàng cũng chẳng phải trẻ con, nếu anh ta muốn gặp Tina thì cô có ngăn thế nào cũng chẳng được hưởng chỉ ý của Tina đã rõ ràng rồi cho nên Tổng Dật Hàng tự biết làm thế nào.

Cuộc sống không người làm phiền thật dễ chịu, Hứa Lương Cầm lại ngồi viết tiểu thuyết, bao có gắng của cô thu về không ít, nhìn tiền nhiều khiến tâm tình cô rất thoải mái.

Lại qua một tuần, Tổng Dật Hàng đột nhiên xuất hiện ở nhà trọ, Hứa Lương Cầm chỉ cầm chìa khóa mở cửa và cũng không nói gì.

Tổng Dật Hàng có chút khản trương ôm cô: “Lương Cầm, thời gian qua anh không liên lạc, em không giận anh chứ?”

“anh có thể nói lý do gì khiến em không tức giận được không?” Hứa Lương Cầm đẩy Tổng Dật Hàng ra, cô rất bài xích anh lúc này, mùi vị này tuy nhẹ nhàng dễ chịu nhưng nó ám mùi đàn bà, cô tin Tổng Dật Hàng nhưng có chẳng tin mấy trò quỷ của Tina.

“Mấy ngày nay anh luôn nói cho Tina về tình cảm của chúng mình, sau đó nói anh sẽ chỉ yêu mình em với cô ấy nhưng Tina rất ngoan cố với lại sức khỏe yếu đi, sau khi anh nhắc tới em thì cô ấy đều tức giận, anh chỉ có thể ở lại và chăm sóc cho cô ấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó gì cơ?” Tổng Dật Hàng không hiểu ý của Hứa Lương Cầm.

“Sau đó là nếu Tina cần thì anh chạy đến và bỏ mặc tôi, có phải Tina bên cạnh thì anh không sầu lo nữa đúng không? Dù sao chúng ta cũng nửa tháng không liên lạc tôi thấy anh vẫn khỏe mạnh lắm.”

Nghe thấy giọng của Hứa Lương Cầm, Tổng Dật Hàng càng vui vẻ: “Hiếm khi thấy em ghen đấy, chẳng qua không ai ngăn được anh gặp người con gái của anh đâu. không phải anh suốt ngày bên cạnh Tina, em cũng biết anh là của ai mà. Chúng ta lúc nào cũng có thể ở cùng một chỗ với nhau. Em nghĩ anh yếu đuối lắm sao?”

“Cảm xúc của di Tina lớn như vậy, cảm giác của tôi có là cái thá gì? Hơn nữa đó là chỗ ở sau này của tôi, tôi còn chưa đặt chân đến mà đã bị một con đàn bà xa lạ nhúng chàm vào, các người cô nam quả nữ ở với nhau ai biết được làm trò gì? Đến lúc đó có khi anh lại mềm lòng ôm ấp người đẹp đấy.” Hứa Lương Cầm cay cú.

Tổng Dật Hàng ngạc nhiên đứng lên: “Làm sao em biết anh với Tina chuyển ra ngoài biệt thự? Hôm nay anh tính nói với em đấy.”

Nhìn biểu cảm của Tổng Dật Hàng, Hứa Lương Cầm gạt mình: “Tina không nói một tuần trước em gọi cho anh à?”

“không có, anh không biết em gọi điện cho anh.”

“thật ra em cũng chẳng trách cô ấy không nói cho anh biết, cơ bản anh cũng sẽ chẳng gọi cho em. Thôi tốt nhất đừng nói tới chuyện này nữa, lúc em bảo Tina đưa máy cho anh thì cô ấy nói hai người chuẩn bị ăn khuya không tiện nghe nên em tắt máy.” Nếu Tina không nói thì cô cũng không nói miễn cho bị nói là người bịa đặt.

Tổng Dật Hàng nhủ mảy, Tina không nói cho anh biết là Hứa Lương Cầm gọi cho anh, trong di động cũng không để lại lịch sử cuộc gọi, chỉ có thể là Tina đã xóa đi.

“anh xin lỗi em, Lương Cầm, anh chưa thấy Tina giận bao giờ nên có chút bối rối, mong em tha thứ cho anh, sau này sẽ không bao giờ như thế nữa đâu. anh đưa cô ấy về biệt thự là vì cô ấy nói sống ở khách sạn không quen, chuyện này anh không cùng em thương lượng là anh không đúng.” Sau khi anh về sẽ hỏi chuyện điện thoại với Tina, việc cấp bách bây giờ là trấn an bạn gái mình, Tổng Dật Hàng vẫn biết nặng nhẹ.

“Em cũng không trách anh nhưng bao giờ Tina về Mỹ?” Hứa Lương Cầm tùy ý hỏi.

Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cầm không giận nên cũng vui vẻ lên: “Cái này anh cũng không hỏi, tùy cô ấy thôi, dù sao cô ấy ở Mỹ cũng chẳng làm gì.”

“cô ấy không làm việc à?”

“Ừ, không làm việc. Phòng khám đóng cửa, cô ấy vẫn ở nhà làm nghiên cứu.”

“Vậy cô ấy lấy gì mà sống?”

Tổng Dật Hàng buồn cười nhìn Hứa Lương Cầm: “Em cảm thấy anh sẽ để ân nhân của mình chết đói sao? anh đã lập một quỹ cho cô ấy rồi.”

Hóa ra cô không phải người đầu tiên mà Tổng Dật Hàng đặc biệt bảo vệ, cho dù Tina sớm được Tổng Dật Hàng chăm sóc là thỏa đáng nhưng cô vẫn không dễ chịu, có ai thích người đàn ông của mình quan tâm người đàn bà khác mà không phải mình đâu!

“Buổi tối em ăn gì để anh đi ngủ.” Tổng Dật Hàng không phát giác sự thay đổi của Hứa Lương Cầm.

“không muốn ăn gì cả, nhưng anh đã tới thì uống với em chút rượu đi.”

“anh lái xe đến đây, ăn tối xong anh còn phải về chỗ Tina, không được uống rượu.”

Mẹ nó. Cái này hơi quá đáng với bà đây rồi. Hứa Lương Cầm sầm mặt, hiện giờ cô chẳng khác nào người thứ ba, chỉ có thể chờ người đàn ông của mình rảnh!

Tổng Dật Hàng dựa vào sofa thấy Hứa Lương Cầm không nói gì thì nghiêng đầu nhìn cô, lúc này mới phát hiện sự việc có chút không ổn. “Mới vừa tốt mà sao lại tức giận thế này?”

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng: “Vừa rồi tôi không tức là bởi vì tôi nghĩ đến việc anh sẽ khó xử. Bây giờ tôi mất hứng là vì anh chẳng quan tâm quá gì đến cảm nhận của tôi. Tôi nói rồi, tôi mới là bạn gái của anh. Tina của anh dù là tình thân, tình bạn hay tình gì tôi cũng có thể lấy lý do cho anh được, nhưng anh vì cô ta mà quan tâm hết cảm xúc hay sức khỏe thân thể mà bỏ qua tình cảm của chúng ta. Cái này tôi chẳng thể tìm một lý do nào hết được!”

“anh bỏ qua tình cảm của chúng ta lúc nào? Tina mới đến đây không lâu nên cảm thấy cô độc mà anh lại kiên trì đuổi Hisako đi nên cô ấy rất thương tâm, cô ấy sợ anh bị tổn thương nên cảnh giác với em thôi, anh chăm sóc cô ấy thì có gì là quá đáng?” Tổng Dật Hàng cố chút bực bội.

“anh không cần tức giận với tôi làm gì. Cái gì nên cái gì không nên tôi vẫn phân biệt được, tôi chỉ biết cô ta không cho tôi nói chuyện với anh, hơn nữa cũng không hi vọng tôi sống với anh suốt đời, điểm ấy tôi nghĩ anh nên biết. Tôi có thể tìm lý do cho anh một lần, hai lần, thậm chí ba lần nhưng không thể nhân nhượng được vì tình cảm cũng vì thế mà ngày một đi xuống. Hay anh tính đến khi nào cô ta dè lên đầu tôi thì tôi mới lý sự giận dỗi được?” Hứa Lương Cầm mất hứng, cô không ngại Tổng Dật Hàng chăm sóc Tina nhưng chuyện gì cũng một vừa hai phải thôi chứ.

Tổng Dật Hàng khổ sở xoa mắt: “Lương Cầm, em luôn nói cho anh thời gian thuyết phục Tina, chuyện này không phải em đã hứa sao?”

“Kế hoạch luôn biến hóa, tôi biết các người chuyển nhau tôi biệt thự nhưng làm sao tôi biết có chuyển nhau lên giường hay không? Dù sao thì anh nghĩ cô ta có cảm xúc không ổn định này nọ, cô đơn các thứ. Chuyện quá rõ còn gì!”

Tổng Dật Hàng tức giận: “Bây giờ em đang không bình tĩnh, lúc khác chúng ta gặp nhau nói sau, bằng không bây giờ em nói toàn những câu làm người khác tổn thương thôi.” nói xong anh đứng dậy cầm áo khoác ra ngoài cửa.

Hứa Lương Cầm cũng đứng lên: “Tôi nói mấy câu làm anh tổn thương sao? Tổng Dật Hàng, anh tự để tay lên ngực mình mà hỏi xem Tina đang làm cái quái gì ở đây? Tôi không tin anh không phát hiện được. Vậy tôi hỏi anh, bây giờ tôi muốn tìm một người đàn ông bên cạnh để tâm sự cùng tôi, anh có thể bình tĩnh được không?”

Tổng Dật Hàng dừng một chút nhưng vẫn ra khỏi cửa.

Hứa Lương Cầm tức giận ném dép về phía cửa, sau đó lại bực mình ngồi trên sofa đến tận lúc trời tối có mới ra ngoài mua thức ăn.

Xuống tầng nhìn thấy xe của Tổng Dật Hàng, cô mở cửa. “anh ở đây làm gì?”

“anh không ở đây thì đi đâu?”

“anh không về chăm sóc Tina yêu quý của anh sao? Bây giờ mà không về có khi người đẹp giận cho!”

“anh càng sợ em đi gặp người đàn ông khác hơn.”

Hứa Lương Cầm bị khuôn mặt đau khổ của Tổng Dật Hàng làm buồn cười: “anh trở về đi, em mua chút đồ ăn rồi lên tầng.”

Tổng Dật Hàng lắc đầu: “Trở về chăm sóc Tina là lời quá đáng của anh khiến em giận, anh cũng không muốn về, anh không nên cãi nhau với em, là anh không nghĩ tới cảm nhận của em.”

“Em chỉ muốn anh phân biệt rõ quan hệ mà thôi. anh không rõ, đến lúc đó sẽ làm một mối người xung quanh, mâu thuẫn cũng vì thế mà tăng lên, chia tay dù sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra vì những hiểu lầm đấy.”

“anh biết, là anh không tốt.”

“đi, đưa em ra phố ăn uống. Em muốn ăn đồ nướng.”

Com nước no nê rồi Tổng Dật Hàng lại trải qua đêm đẹp với Hứa Lương Cầm, mãi cho đến ngày hôm sau mới đi đến chỗ Tina ở.

Tổng Dật Hàng cười ôn hòa: “một tuần trước Lương Cầm gọi cho tôi sao chị không nói cho tôi biết?”

“Em không muốn anh có quan hệ gì với cô ấy, đương nhiên không nói cho anh biết.”

“Tôi ở chỗ Lương Cầm, phòng này tôi chuẩn bị vì cô ấy, bây giờ chị đến đây ở tất nhiên tôi phải nói cho cô ấy một tiếng. Tuy Lương Cầm nói không sao nhưng tôi rất sợ cô ấy lại nghĩ lung tung nên tôi đến nói cho cô ấy biết.”

Tina nhìn Tổng Dật Hàng: “Từ trước tới nay anh chưa bao giờ e ngại một ai ghen ghét mà bỏ qua em”

“không phải tôi không để ý chị mà đó là sinh hoạt cá nhân của tôi.”

Tina không thèm nói lại.

Tổng Dật Hàng thờ dãi, rốt cuộc vẫn không thể trách nổi, chỉ vỗ vai cô và nói: “Tôi không trách gì chị nhưng Lương Cầm là bạn gái của tôi, tôi mong chị có thể chấp nhận cô ấy và chúc phúc cho chúng tôi, tương

lai con của chúng tôi sẽ nhận chị là mẹ nuôi.”

Tina sợ hãi ôm Tổng Dật Hàng: “Dật Hàng, em rất sợ, sợ em sẽ mất đi hơn 20 năm cố gắng chăm sóc anh, anh mất nhiều thời gian mới khôi phục lại ban đầu, anh làm sao có thể nghĩ ngờ em không mong anh hạnh phúc chứ? Hứa Lương Cẩm không phải Hisako đâu, cô ấy sẽ cãi nhau với anh, cô ấy sẽ giận đối với anh, thậm chí cô ấy sẽ chia tay với anh, cô ấy sẽ bị bệnh, sẽ chết đi, anh không thích Hisako thì chúng ta sẽ tìm người khác, em không muốn ở đây một ngày nào nữa!”

Tổng Dật Hàng trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Chị muốn đi đâu thì tôi đưa chị đi nhưng tôi không thể rời khỏi Trung Quốc.”

“Đương nhiên có thể, chỉ cần không ở chỗ này thì đâu cũng được, em không hiểu Trung Quốc nhưng em sẽ cố gắng sống ở đây, hay chúng ta về kia đi.”

Tổng Dật Hàng gật đầu: “Chị cứ chuẩn bị đi, hai ngày nữa chúng ta xuất phát.”

Tina tựa vào ngực Tổng Dật Hàng nở nụ cười dịu dàng nói: “Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

“anh không cần miễn cưỡng như thế, anh đưa cô ấy đi thì em cũng không chia tay đâu.” Hứa Lương Cẩm sờ sờ khuôn mặt bất đắc dĩ của Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng nở nụ cười: “Dù có thế nào, anh sẽ không để em bỏ anh đâu.”

Tổng Dật Hàng ở chỗ nhà trọ đến 9h tối mới về biệt thự, vào cửa thì thấy Tina đang thu dọn đồ đạc.

“anh đã về rồi sao, anh xem còn cần gì không?” Tina biết thừa Tổng Dật Hàng từ chỗ Hứa Lương Cẩm về nên không hỏi, thời gian này cô sẽ không can thiệp vào.

“Sao nhiều thứ vậy?” Tổng Dật Hàng nhìn ba vali to hỏi.

“Em muốn lần này ra ngoài là đi một mạch luôn, bằng không thì không rõ lúc nào về nữa, em thấy mấy nước miền Bắc đang lạnh hơn miền Nam nên mang áo ấm”

Tổng Dật Hàng kéo Tina xuống sofa nói: “Tina, tạm thời chúng ta không đi nước ngoài nữa, nếu chị thấy chán thì tôi sẽ bảo người đi cùng chị, hoặc nếu chị muốn đi đâu thì tôi sẽ cho người đi cùng chị.”

“Vì sao lại không đi nữa? anh chưa bao giờ không giữ lời hứa với em, là Hứa Lương Cẩm không đồng ý sao? anh vẫn cãi nhau với cô ấy à?”

“không liên quan gì tới Lương Cẩm cả, tôi thấy chúng ta không nên ra ngoài cùng nhau.” Tổng Dật Hàng trả lời thẳng thắn.

“Dật Hàng, lời này của anh có biết bao buồn cười anh biết không? Em đã ở bên anh suốt 20 năm, chúng ta còn có hơn 10 năm sống đời sống hôn nhân, anh cảm thấy nói mấy từ này thích hợp với em sao? anh muốn em yên tâm giao anh cho Hứa Lương Cẩm, còn nói hai người kết hôn và sinh con sẽ không bao giờ bất hòa, vậy thì bây giờ là loại gì đây? Chúng ta đi ra ngoài, cô ta phản đối, anh không cảm thấy cô ta hơi quá đáng à?”

“Tina, tôi rất tôn trọng chị nên sẽ chăm sóc chị đầy đủ nhưng đây không phải là tình yêu. Chị và Lương Cẩm đều là người quan trọng đối với tôi, chị là người mà tôi tôn trọng như một người thầy và như người thân. cô ấy là người thích hợp nhất sẽ đi cùng tôi suốt cuộc đời, tôi hi vọng chị có thể chấp nhận cô ấy!”

Tina không cảm xúc nhìn Tổng Dật Hàng dường như muốn tìm hiểu xem trên mặt anh lộ cảm xúc gì vậy.

“Em tôn trọng anh nhưng việc chấp nhận cô ấy thì em cần một thời gian, em cần sự chân thành của cô ấy, em sẽ không đi du lịch nữa, anh đừng lo lắng.” Tina vỗ vai Tổng Dật Hàng tỏ vẻ đã hiểu và không để ý.

Lúc này Tổng Dật Hàng mới mỉm cười: “Cám ơn chị rất nhiều, Tina. Lương Cẩm là một cô gái tốt và rất dịu dàng, khi chị phát hiện ra sẽ biết cô ấy tốt thế nào.”

Tina gật đầu: “Em sẽ cố nhưng vì anh nói câu vừa rồi nên em định muốn rút lại, em thấy phiền.”

Cho dù Tổng Dật Hàng và Tina không đi du lịch nhưng Hứa Lương Cẩm vẫn không thoái mái. nói thật là cô cảm thấy mệt mỏi quá, Tổng Dật Hàng suốt ngày diễn phim tình cảm với vợ trước, ngay lúc cô đang gồng mình lên chống đỡ thì chẳng có ai ở bên, không có ai chia sẻ rằng cô buồn thế nào, cô đơn ra sao, cô cảm thấy rất tệ. Nếu Tổng Dật Hàng không giải quyết nhanh mà muốn kéo dài thêm mấy năm nữa thì cô không chắc là mình còn nhẫn nại hay kiên trì không, cô không thể đứng mãi mà chờ một người không thuộc về cô được!

Cho nên khi Tina gọi cho cô, cô không cảm thấy giạt mình mà cũng chẳng lo lắng hay chưa từng nghĩ sẽ không gặp, bởi vì cô đã biết lực công kích của thím này rồi, trốn mãi cũng vô ích!

Còn gọi sẵn taxi đến nhà cô nữa thì làm sao cô từ chối nổi đây?

“Phòng đẹp lắm.” Tina khen một câu lễ phép.

“Cám ơn nhưng đây là phòng tôi thuê. Chỗ này của tôi chỉ có nước trái cây và nước ấm, cô muốn uống gì?” Hứa Lương Cẩm hào phóng nói.

Tina mỉm cười: “Tôi không uống, không cần đi pha đâu. cô biết hôm nay tôi đến đây là vì cái gì rồi đúng không?”

“Tất nhiên là biết, không phải vì muốn tôi và Tổng Dật Hàng chia tay sao? Tôi đành nói trước cho cô thất vọng rồi, tôi không bao giờ rời xa anh ấy đâu.”

“Nếu tôi nói tôi với Dật Hàng hợp lại thì có tính sao?” Tina cười hỏi.

Hứa Lương Cẩm cười: “Còn sao nữa? Chỉ có thể không có bất kì liên hệ gì với anh ấy thôi.”

“cô đừng đứng lúc đấy nhưng tôi với Dật Hàng chưa đến mức đó hay là nói anh ấy muốn ở với cô.”

Hứa Lương Cẩm không nói chờ Tina nói mục đích đến đây.

“cô rất bình tĩnh.”

Tina khen Hứa Lương Cẩm, sau đó giọng nói bình tĩnh hơn: “Tôi không muốn phá hỏng thú vui của Dật Hàng, nếu anh ấy muốn ở cùng cô thì tôi cũng không phản đối lắm bởi vì tôi quan tâm hạnh phúc của Dật Hàng hơn nhưng tôi phải vạch rõ ranh giới giữa hai người. Đơn giản mà nói là tôi thấy cái thứ gọi là tình yêu của cô cho Dật Hàng không chân thực.”

Hứa Lương Cẩm không nói lời nào bởi vì cô hiểu rõ Tina đang nói gì, cô hiểu bà thím này vẫn muốn phá hạnh phúc của mình.

“Tôi biết cô đang nghĩ ngờ tôi có âm mưu, tôi đã nói rõ là tôi không đồng ý có với Dật Hàng ở cùng với nhau, cũng đã sớm thừa nhận tôi vẫn yêu Dật Hàng nhưng tôi muốn phản tích chuyện này theo cơ sở khoa học, không có bất kì yếu tố nào cả. Tôi hỏi cô, cô có bao giờ nghĩ ngờ khi Tổng Dật Hàng hoàn hảo như thế mà tự nhiên thích cô không? Tôi không nói cô không đủ sức hút nhưng cô thử so sánh những người đàn bà xung quanh anh ấy có ai kém cô chưa?”

Hứa Lương Cẩm không nói gì, chỉ nhìn Tina.

Tina cũng chẳng để ý: “Tôi biết cô sẽ tự hỏi mình vấn đề này nhưng cô không tìm được lý do đúng không? Để tôi nói cho cô nhé. Dật Hàng đến với cô cũng có một loại tình cảm nhưng nó mang tên là đồng tình! Hỏi tôi làm sao biết? Vì tôi đã sống với anh ấy từng ấy năm, cho dù anh ấy không để ý nhưng với cương vị là bác sĩ của anh ấy thì tôi rõ hơn ai hết, có phải lúc cô bắt đầu khiến anh ấy để ý là lúc cô đi học bơi đúng không?”

Ánh mắt Hứa Lương Cầm thay đổi.

“Bơi vì cô không biết bơi nên trong lúc đó cô rất yếu ớt khiến anh ấy sinh cảm giác muốn che chở mà thôi, cô rất may mắn khi khiến anh ấy nhớ lại lúc bé của mình. Có thể thấy anh ấy nhìn cô mà nhớ lại lúc bé của mình nên anh ấy bắt đầu sinh ra cảm giác cần quan tâm hay thương cảm với cô. Tôi không nói lung tung vì đây là kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi. Dật Hàng đối với cô không phải là tình yêu mà muốn từ cô khiến anh ấy bù đắp lại những năm tháng anh ấy mất đi vui vẻ mà thôi.”

“Hôm nay tôi muốn nói cho cô một bí mật. Sở dĩ tôi chủ động đưa ra lời ly hôn với Dật Hàng là vì tôi muốn anh ấy hiểu cảm giác tình cảm thay đổi là thế nào, anh ấy kết hôn với tôi là vì tình yêu nhưng tình yêu ấy lại chuyển hóa thành tình bạn, tình thân, khi đó ngọt ngào thì ít mà lạnh lùng xa cách thì nhiều. Lúc đó anh ấy còn trẻ, phải được bay nhảy theo đúng tuổi của mình cho nên tôi không muốn thấy anh ấy ảm náy hay tự trách, không bắt anh ấy ra ngoài hẹn hò với những cô gái khác, đến tận lúc đó tự nhiên chúng tôi sẽ tách ra, việc này cô có làm được không? nói chính xác hơn là dù cô có con với anh ấy rồi thì cô có chịu chồng mình như thế không?”

Hứa Lương Cầm thừa nhận cô không vĩ đại như Tina, có nhiều chuyện cô không thể làm được, cô chỉ biết nếu khi cô đã yêu Tổng Dật Hàng rồi thì cả đời này cô sẽ chỉ yêu mỗi mình anh.

“cô cứ từ từ suy nghĩ đi, tôi sẽ không ngăn cản hai người. Đối với Dật Hàng, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ với tư cách là một bác sĩ rồi.”

Tina nhìn gương mặt hoảng hốt của Hứa Lương Cầm cũng không chào mà mở cửa đi luôn.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hứa Lương Cầm hít một hơi sâu, cúi đầu nhìn hai bàn tay nắm chặt của mình, nước mắt từng giọt cứ thế rơi xuống, trong lòng cô luôn có tiếng nói như mũi dao đâm thẳng vào tim: Tổng Dật Hàng không thương cô!

Tina hiểu rõ nhất trạng thái tâm lý của Tổng Dật Hàng, ngay như trong lời nói ngày hôm nay thì cô ấy cũng là người ngoài nhận xét, đồng thời cũng lý giải nghi ngờ của cô. Tại sao Tổng Dật Hàng phải coi trọng cô? Từ trước tới giờ cô đâu có ấn tượng gì khiến anh phải lưu tâm đến vậy.

Hứa Lương Cầm khóc một lúc lâu, cô cảm thấy cả tim lẫn đầu đều đau, không có sức lực gì đành lết về phòng ngủ trưa.

Nhưng lẫn lộn mãi cũng không ngủ được, đành phải cầm điện thoại gọi cho Tổng Dật Hàng.

“Lương Cầm à, gọi cho anh có việc gì sao?”

Hứa Lương Cầm hỏi: “anh đang lái xe?”

“Ừ, có phải nhớ anh không?” Giọng Tổng Dật Hàng mang theo ý cười.

“anh có thời gian đến đây một chuyến không?”

“Có thể, bây giờ anh qua đây, em chờ anh nhé. Ăn cơm chưa? anh mua gì cho.”

“VẬY anh đã ăn chưa? Nếu chưa thì em xuống mua là được. Em tắt đây, anh lái xe đi.”

Hứa Lương Cầm tắt điện thoại, vào nhà vệ sinh rửa mặt, vỗ vỗ mặt cho thật tự nhiên.

Tổng Dật Hàng tới rất nhanh, Hứa Lương Cầm ngạc nhiên: “anh tới nhanh vậy à?”

“anh vốn định tới đây ăn cơm trưa.”

“anh đừng có lừa em, anh ngồi đó đi, em hâm nóng thức ăn cho anh.”

Hứa Lương Cầm bụng thức ăn nóng tới, hai người ngồi trên ghế sofa ăn.

“Em tìm anh có việc gì thế?” Cơm nước xong Tổng Dật Hàng mới hỏi.

“Buổi sáng Tina tới đây.”

Tổng Dật Hàng gạt mình: “Chị ấy tới đây làm gì.”

“cô ấy nói cho em một chuyện khiến em cảm thấy không tốt lắm cho nên muốn xác nhận một chút.” Hứa Lương Cầm nghĩ tới nghĩ lui không nên tự mình đau khổ, cứ để nỗi đau trong im lặng không bằng trực tiếp hỏi Tổng Dật Hàng, cô không muốn là nữ chính trong những truyện ngôn tình cô viết cứ đắm chìm mãi trong nỗi đau tự tạo, sau đó không lý giải được, rồi xa sau bao năm mới biết hóa ra do con nữ phụ cả, cuối cùng gương vỡ lại lành, như vậy hại não lắm!

“Được, em nói đi.” Tổng Dật Hàng rất vui vẻ khi Hứa Lương Cầm nói thẳng như thế, như vậy dù có phát sinh chuyện gì thì anh cũng dễ giải thích hơn.

“anh cảm thấy anh yêu em à?”

“anh yêu em.”

“Vậy thì vì cái gì mà anh yêu em? Em không xinh, không đẹp đến mức anh chết mê chết mệt, hoàn cảnh gia đình cũng không giàu. Hơn nữa xung quanh anh bao nhiêu cô gái xinh đẹp, vì cái gì mà anh yêu em?”

Tổng Dật Hàng buồn cười nhìn Hứa Lương Cầm: “Trước kia anh từng nói anh không cần phụ nữ có bối cảnh để dệt hoa trên gấm nhà họ Tống. Thích thì yêu thôi. Với anh em xinh đẹp hơn bất kì ai, tính cách của em rất hợp anh, thậm chí khi em mắng chửi anh, anh cũng thấy ngọt ngào, anh cũng không hiểu nữa.”

“anh nói thế thì em cũng đành chịu, em hi vọng anh có thể nghiêm túc suy nghĩ, anh nhớ xem khi nào thì anh bắt đầu để ý em rồi thích em?” Hứa Lương Cầm nói.

Lúc này Tổng Dật Hàng mới chấn kinh, nghiêm túc nhớ lại, sau đó mới không xác định nói: “Đại khái là lần đầu tiên đến Ánh Sao đi.”

“không đúng, hẳn là lúc đi bơi, nhìn em nghịch nước ở chỗ cạn mà không dám bơi ra chỗ sâu, anh thấy rất buồn cười. Sau đó cố kéo em ra chỗ sâu thì em ôm chặt lấy anh. Lúc đó anh rất vui vẻ giải thích cho em hiểu, sau đó nhìn dáng vẻ tin người của em khiến anh càng buồn cười, kể từ đó thì anh luôn nghĩ tới em, thế đã được chưa?” Tổng Dật Hàng đột nhiên nhớ tới lúc bé bơi nên sửa lại.

Quả nhiên là bắt đầu khi đó, Tina quá hiểu Tổng Dật Hàng rồi.

“Dật Hàng, kể tiếp em sẽ nói lại hết những lời Tina đã nói cho em nghe, anh muốn đính chính thì tự hỏi cô ấy. Em hi vọng anh có thể nhìn lại tình cảm của mình một lần nữa. anh nên xác định đây là tình yêu hay là tình thương.” Tổng Dật Hàng có bệnh đó, nếu là tình thương thì cô chỉ là nốt nhạc đệm cho câu chuyện của họ thôi, nói cách khác là cô thua Tina một cách thảm hại.

Thấy Tổng Dật Hàng gật đầu nghiêm túc, Hứa Lương Cầm khó khăn nói hết những phân tích của Tina.

“Tina quá đáng rồi, chị ấy không có tư cách đi phân tích tình cảm của chúng ta.” Tổng Dật Hàng nghe xong nhàu mày.

“cô ấy là bác sĩ tâm lý của anh.” Hứa Lương Cầm nhắc nhở.

“Bệnh của anh đã dần tốt rồi, anh cũng không nhờ chị ấy cố vấn tâm lý nên chị ấy không có quyền can thiệp vào đời tư của anh nữa.”

“cô ấy vẫn luôn quan tâm anh vì muốn tốt cho anh, sao anh lại tức giận vậy?” Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng tức giận. Điều đó chứng tỏ Tina đã nói đúng.

“Vì sao em lại nói đỡ cho chị ấy? Đây không phải chuyện tốt hay không mà là chị ấy xâm phạm đời tư của anh, tất nhiên là anh phải tức giận, có gì ngạc nhiên chứ?” Tổng Dật Hàng bị Hứa Lương Cầm hỏi nên càng tức.

“anh sẽ cãi nhau với Tina sao? Em cảm thấy giạt mình đó, khi cô ấy ở khách sạn tìm em anh cũng không tức, anh cho cô ấy vào phòng ngủ của chúng ta anh cũng không tức. cô ấy nghĩ cách chia rẽ tình cảm của chúng ta anh cũng không tức, thậm chí vừa rồi em nói cô ấy đến tìm em anh cũng không tức, vậy sao bây giờ anh phải tức giận? anh nói hết sinh hoạt hay cuộc sống của chúng ta cho bác sĩ tâm lý, là không tôn trọng em, anh chưa hỏi em, anh cảm thấy em nên bình tĩnh à?”

Tổng Dật Hàng hừ một tiếng: “Lúc đó anh chỉ muốn tâm sự cùng chị ấy thôi. Còn chuyện về sau, mỗi việc anh đều nói cho em, hơn nữa chuyện phát sinh giữa anh với chị ấy cũng nói cho em biết, vậy em muốn anh thừa nhận chuyện gì nữa?”

“Những việc đó là các người làm xong mới báo cáo cho tôi biết mà thôi. Trong lòng anh nghĩ thế nào thì anh là người rõ nhất, cái này tôi còn phải ép anh nhận nữa à? Trong mắt của tôi, anh là người không dám nhận những lời phản tích của Tina!” Hứa Lương Cầm cũng bị thái độ của Tổng Dật Hàng chọc giận, hơn nữa anh ta còn không cho là đúng mà hừ với cô nữa, giống như con ngốc là cô đang gây sự, không nghe Tina nói thì cô rảnh mà phiền với lòng à?

“anh không muốn phủ định, cũng không cần phải phủ định chuyện gì cả. Tina nói không sai, ngay từ đầu đúng là anh bị em chi phối cảm xúc nhưng đó chỉ là lúc đầu, chẳng lẽ anh bị điên hay sao mà coi em là anh mà đi yêu? anh không phải tự ki, anh cũng không bị mù, trước kia em cũng giống thế còn gì, anh càng không biết mình sẽ thích ai nữa. Nếu em không thích anh ở cùng với Tina thì nói thẳng ra, đừng lấy lý do vớ vẩn mà cãi nhau với anh!”

Hứa Lương Cầm tức giận đến bùng cháy: “Tổng Dật Hàng, anh là đồ tồi! Hai người làm gì có hỏi qua ý tôi chưa? Đó là lý do vì sao lần trước chúng ta cãi nhau đấy! Các người chuyển ra biệt thự, có hỏi tôi nghĩ gì không? anh muốn cùng cô ta đi du lịch thì con này có phản đối không? không phải lúc nào anh cũng nói cô ta vĩ đại ra sao, hi sinh lớn lao thế nào mà mong tôi rộng lượng sao? anh nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào thì anh mới vừa lòng đấy? Nếu anh đã khẳng định lời của Tina là đúng vậy không phải gián tiếp thừa nhận không yêu tôi sao, cần gì phải vòng vo phải không anh Tổng?”

“Bây giờ chúng ta như vậy không tốt sao? Vì sao phải tìm tội làm gì nữa? anh có rảnh lắm đâu? Được, anh thừa nhận đấy! anh thừa nhận nhìn em mà anh thấy được hình dáng lúc trước nên anh cảm thấy đồng cảm, anh thừa nhận vì ám ảnh suýt chết hồi bé khiến anh thấy đồng cảm và không chịu được khi chia tay em, anh yêu chính anh hồi bé, Hứa Lương Cầm em rất giống anh lúc bé, được chưa?”

“anh cứ ngay khỏi mắt tôi! Cút!” Hứa Lương Cầm đem đồ ăn thừa hắt lên người Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng không thể tin nổi nhìn canh rau trên người mình, cả người run run, trong lòng xem như đã bị si nhục, anh không biết mình sẽ phát hỏa thế nào nữa.

“Cút ngay, cút ngay khỏi mắt tôi, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa!” Hứa Lương Cầm chỉ tay, thấy Tổng Dật Hàng không nhúc nhích thì nói câu thứ hai.

Tổng Dật Hàng lập tức lùi lại: “Hôm nay coi như tôi đã mở rộng tâm mắt! Tôi đi, tôi đi ngay đây. Sau khi tôi về sẽ đưa Tina đi du lịch, tôi phải cảm ơn chị ấy vì đã nhìn rõ bản chất của cô, cô thật. ... thật không thể nói lý với nhau được!” nói xong anh xoay ngoắt người đi luôn.

Hứa Lương Cầm thờ phỉ phò trên sofa, nhìn một đồng hồ hỗn độn cũng không thu dọn, cô với Tổng Dật Hàng không cắt đứt thì con mụ Tina cũng nhảy xổ vào, hơn nữa vấn đề của cô với Tổng Dật Hàng cũng được giải quyết rồi. Xong. Mỗi đứa đi một ngã. cô mệt. cô muốn ngủ.

Lúc này chuông cửa vang lên, Hứa Lương Cầm chờ trong chốc lát mới mở cửa.

“anh còn quay lại làm gì, lần này anh đừng nói một câu xin lỗi là.” Lời chưa nói xong thì cô ngáy người, bởi vì người đứng trước cửa không phải Tổng Dật Hàng mà là một dì hơn 60 nhìn rất phúc hậu và quý phái.

“Dì ơi đi tìm ai ạ?” Hứa Lương Cầm thay đổi thái độ, lễ phép nói.

“Con là Hứa Lương Cầm phải không?” Giọng nói của dì rất êm tai, cách nói cũng tao nhã.

“Dạ vâng ạ.”

“Chào con, dì là mẹ của Tổng Dật Hàng, dì tự nhiên đến đây mà không nói gì, xấu hổ quá, dì có thể vào chơi được không con?”

Hứa Lương Cầm ngu ngơ gạt đầu tránh ra, nhìn bóng lưng mẹ của Tổng Dật Hàng mà thờ dài, đoạn này cô quá quen rồi. Làm gì có chuyện trai giàu lấy gái tầm thường đâu, nếu ai phản đối đầu tiên thì là mẹ của anh ta.

Chuyện của Tina vẫn chưa xong, bây giờ lại phải đối mặt với mẹ người yêu, chuyện tình cảm với anh ta sao mà mệt thể! cô chỉ muốn một tình yêu, một cuộc sống hôn nhân bình thường thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66

Dư Mạn Quân nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Hứa Lương Cầm thì cười: “Sao con không vào, dì thấy Dật Hàng ở dưới tầng nên tránh nó, đây là lần thứ ba dì nhìn thấy nó trong năm đấy, sắc mặt nó cũng không khác con là mấy.”

Hứa Lương Cầm xấu hổ đóng cửa nói: “Con xin lỗi, dì đến đây khiến con bất ngờ quá.”

“Đừng là dì mạo muội quá rồi, đi xin lỗi con vì dì quá sốt ruột, hôm kia trở về nghe Mạnh Tề nói Dật Hàng bị bệnh, cũng nghe nói chuyện của con với Dật Hàng nên đến đây tâm sự, Dật Hàng có khá hơn không con?”

một người mẹ muốn hỏi thăm sức khỏe của con mình mà cũng phải hỏi người ngoài sao? không thể không nói làm mẹ như vậy quá thất bại rồi. Hứa Lương Cầm vốn không có ý tốt gì với bố mẹ Tổng Dật Hàng, thấy mẹ anh lo lắng thì càng không cho là đúng.

“Dật Hàng bị bệnh là mấy tháng trước, lúc đó anh Mạnh Tề đã gọi cho hai bác, hình như hai bác đang ở nước ngoài.”

“Đừng vậy, chúng ta đang ở nước ngoài, hôm nay bố nó định tới đây nhưng việc chưa xong nên phải ở nhà làm nốt. Dì biết chúng ta không phải bố mẹ tốt nhưng chúng ta chưa bao giờ hết quan tâm hay yêu thương nó, trước đây nó chịu nhiều đau khổ cũng là vì bọn ta tạo nên.” Lúc Dư Mạn Quân nói chuyện, gương mặt toát lên vẻ bi thương.

Hứa Lương Cầm nhìn một người già đau khổ như thế thì không nói gì nhiều, chỉ im lặng.

“Thôi không nói mấy lời này, hôm nay dì đến đây chỉ muốn xem Dật Hàng có tốt không. Tuy vừa rồi nó có vẻ tức giận nhưng thân thể rất khỏe mạnh, con có phải là Hứa tiểu thư mà Khương Doanh giới thiệu là đối tượng hẹn hò với nó đúng không? Dì thấy con với Dật Hàng đều thích nhau, tốt nhất là nên làm đám cưới nhanh chóng đi, đi với bố nó đều chờ bề cháu lâu lắm rồi.”

Trời ơi, cô vừa nghĩ cái gì thế này? cô lại nghĩ bố mẹ Tổng Dật Hàng biết sẽ ngăn cản cô bằng mọi cách, cô bị giận quá nên thần kinh rồi sao?

“Bọn con không tính chuyện kết hôn đâu bởi vì vợ trước của Dật Hàng không đồng ý, địa vị của chị Tina hơn hẳn với con.”

“Cái con bé bác sĩ tâm lý gì đó hả? Trước đây Dật Hàng có nói vài ba lần về con bé đó, chẳng qua chúng ta không nghĩ tới nó sẽ kết hôn với cô ta, vì sao cô ta không đồng ý? Chẳng phải đã ly dị với Dật Hàng rồi

sao? Lại nói tiếp đi là mẹ nó càng đáng trách hơn, con kết hôn cũng không biết, đến khi con ly hôn mới biết. Mặc dù đi không thích Tina gì đó nhưng nếu không có cô ta thì thằng bé sẽ không được như ngày hôm nay, nếu như cô ta có ý kiến đó thì chẳng phải ý tốt gì cho cam”

Hứa Lương Cẩm có chút tức giận, hơn nữa vừa cãi nhau với Tổng Dật Hằng nên kiên nhẫn rất kém: “Con nghe nói hai bác đưa anh ấy ra nước ngoài là vì bất đắc dĩ nhưng con biết khi đó Dật Hằng đã được an toàn vì sao bác bỏ mẹ là hai bác không bỏ chút thời gian ra quan tâm anh ấy? Di có thể gặp Tina nhiều lần thì sao không nhìn con trai mình một chút, khó trách bây giờ quan hệ xuống dốc như thế!”

Dư Mạn Quân đối mặt với Hứa Lương Cẩm đang tức giận: “Là chúng ta không tốt, khi Dật Hằng mới phát bệnh thì đi và bỏ nó chạy ngược xuôi đi tìm thầy thuốc, đến khi gặp Tina mới biết bệnh của nó nặng thế nào, đi cũng từng sợ hãi đến chết đi sống lại, muốn bỏ hết công việc để đến chăm sóc nhưng lúc đó Dật Hằng không muốn gặp đi với bố nó, chúng ta chỉ có thể thông qua Tina và hình ảnh để nhìn nó, chúng ta chỉ có thể nhìn nét mặt của nó qua từng tấm ảnh, biết nó vui buồn thế nào, đau khổ ra sao, quả thật thằng bé bị như vậy thì chúng ta có lỗi nhiều nhất. Tuy nhiên bây giờ Dật Hằng có con chăm sóc, vậy đi chỉ muốn cầu xin Hứa tiểu thư con hãy sống vui vẻ bên thằng bé. Thằng bé đã trải qua một tuổi thơ không giống một đứa trẻ bình thường nên có, nhà chúng ta tuy gia thế hiển hách nhưng đặc tội cũng nhiều, nếu con cần gì thì gọi cho đi, đây là số di động của đi, tất cả yêu cầu của con đi sẽ cố gắng đáp ứng. Đây là thẻ ngân hàng di cho con, mỗi tháng sẽ có mấy vạn chuyển vào đây giúp con ăn tiêu may mặc, con thích gì thì cứ mua mà dùng. Tính Dật Hằng không tốt, con hãy tha thứ cho nó, nếu con chuẩn bị kết hôn với Dật Hằng thì hãy nói với đi một tiếng, để cho bác làm bố mẹ như chúng ta chuẩn bị cho. Di còn mua một bộ trang sức tặng con nữa, ngoài ra còn chuẩn bị hai biệt thự cho cháu trai cháu gái, con yên tâm, chúng ta không trọng nam khinh nữ, Dật Hằng chỉ cần có một gia đình yên ấm là đủ, chúng ta có thể nhắm mắt khi xuống suối vàng rồi.”

Hứa Lương Cẩm ngây ngốc nhìn mẹ Tổng Dật Hằng nhét thẻ ngân hàng vào tay mình, không thể không nghĩ đến câu nói mẹ nào con nấy, trả thù lao cũng hậu hĩnh như nhau nhưng bây giờ cô với Tổng Dật Hằng đang cãi nhau và có khi chia tay nên làm sao cô nhận được? Lại nói tư tưởng nhà này quá thoáng rồi, không trọng nam khinh nữ như bao nhà giàu khác, nội dung vở kịch có hơi khác, bây giờ không còn thịnh hành hình tượng phu nhân độc ác nữa, chỉ có một di phúc hậu cho con tiền mà thôi, ông trời muốn trêu cô à?

cô biết mẹ Tổng Dật Hằng làm vậy là muốn cải thiện quan hệ giữa cô và Tổng Dật Hằng, nhưng mà hơi hào phóng quá đã rồi.

Mặt khác cô cảm thấy không thích hợp chỗ nào ấy, trong thời gian ngắn không nghĩ ra, đành phải đưa thẻ lại, kết quả một lúc lâu mới nói được câu “Con không thể nhận được”.

“Di à, đi vừa nói đi từng rất nhiều lần muốn gặp anh để chữa bệnh cho anh nhưng Dật Hằng không chịu gặp đi sao?”

Dư Mạn Quân bị hoảng sợ nhưng vẫn gật đầu: “Đừng vậy, Tina nói Dật Hằng không muốn gặp chúng ta, còn giới hạn địa phương khiến đi với bố nó không được đến thăm nó, chúng ta cũng không dám vì sợ nó sẽ giận, nhưng Tina có cho chúng ta xem những bức ảnh chụp Dật Hằng, có thể nhìn thấy nó đang trưởng thành khiến lòng ta ảm ảm.”

Đứng rồi, vấn đề là ở chỗ này! cô nhớ rõ Tổng Dật Hằng có nói là bố mẹ của anh không muốn gặp anh mà bây giờ mẹ anh lại nói vì anh không muốn gặp họ nên họ không dám gặp mặt cho nên vì thế mà quan hệ giữa hai bên lạnh nhạt, nếu bọn họ có mối quan hệ xa cách đó thì chỉ có thể là Tina gây ra! Chẳng lẽ cô ta gây khó dễ và ngăn cách quan hệ giữa hai bên, và cô ý khiến Tổng Dật Hằng hiểu lầm bố mẹ của mình? Nhưng cô ta làm vậy thì có lý do gì chứ, luôn phải có lý do chứ nhỉ?

không nghĩ nổi nguyên nhân, Hứa Lương Cẩm cảm thấy rất phức tạp, cô phải nghĩ cho thật kĩ mới được.

“Con nghỉ ngơi đi nhé, đi về trước đây, có việc thì nhất định phải gọi cho đi, đi sẽ nghĩ cách giúp con.” Dư Mạn Quân thấy Hứa Lương Cẩm không yên lòng, nghĩ con bé vừa cãi nhau với con mình nên không được tốt vì thế cũng đứng dậy rồi đi.

Đợi Hứa Lương Cẩm lấy lại tinh thần thì thấy trên mặt bàn có thẻ ngân hàng cùng danh thiếp, mẹ Tổng Dật Hằng không thấy đâu, lúc này cô mới phát hiện mình đã thất lễ rồi.

Trở về phòng cất danh thiếp, Hứa Lương Cẩm ngồi trên bàn học cầm bút vẽ vẽ, lúc này mới sáng tỏ một chút nhưng cũng đồng thời liên kết chuyện Tổng Dật Hằng giấu cô chuyện của Khương Doanh và Uông Tân Dương.

Nếu Tina có nguyên nhân để ly gián Tổng Dật Hằng với bố mẹ anh vậy thì cô đi nói cho anh biết. Nhưng Tina quan trọng với anh vậy, anh chịu tin cô sao? Chẳng may bị đá một cái rồi kích động thì cô làm sao tiếp đây?

Trong lòng Hứa Lương Cẩm đang phiền lòng, so với chuyện cãi nhau vừa rồi chẳng đáng một xu, chỉ cần người khác tốt thì anh cần gì phải phân biệt yêu với không yêu, hai người chỉ cần hạnh phúc vui vẻ khi ở với nhau là được!

Chỉ có cô mới có thể tra ra chuyện này, cũng không thể tới Mỹ được, mà cho dù tới Mỹ rồi thì điều tra được gì? Phải tính kỹ lại.

Dưới tình huống thế này thì Hứa Lương Cẩm chỉ có thể gọi cho Tô Hiểu Vũ.

“Việc này khá phức tạp bởi vì cô ta có mục đích gì thì chỉ cô ta biết, trừ khi mọi người chất vấn trực tiếp với nhau.” Tô Hiểu Vũ nghe xong cũng khó giải quyết.

Hứa Lương Cẩm lập tức tắc đầu: “Cái này không được đâu, chúng ta làm gì có chứng cứ mà làm bởi vì chúng ta không biết bố mẹ Tổng Dật Hằng có nói dối hay không? Chẳng may đi ấy vì muốn cải thiện quan hệ với con trai nên nói nhệ đi thì sao? Đến lúc đó thì càng loạn!”

“Vậy cậu thấy đi ấy không nói dối thì sao Tina kia phải làm vậy?” Tô Hiểu Vũ hỏi Hứa Lương Cẩm.

“Tớ nghĩ chỉ có thể vì tiền, cô ta không bị thần kinh khi yêu Tổng Dật Hằng từ lúc 12 tuổi chứ?”

“Tổng Dật Hằng có cho cô ta tiền à?”

“Ừ, lập cho cô ta một cái quỹ, cuộc sống khắt định sung túc hơn bao giờ hết.”

“Nếu thật sự vì tiền thì tớ thấy tâm cô ta cũng sâu đấy, có thể nhìn xa trông rộng vậy mà.”

Hứa Lương Cẩm thờ dãi: “Chúng ta ở đây đoán mò cũng không được, đau đầu quá đi mất.”

“không bằng gọi Đại Long về, ba người vẫn hơn.”

“Được đấy, cậu gọi đi.”

Tô Hiểu Vũ lập tức gọi điện cho Ngô Thừa Long. Ngô Thừa Long vui vẻ nói sẽ đặt vé tàu nhanh nhất về đây.

“Cậu kể xong rồi thì Đại Long nói sẽ về nhanh.” Chờ Hứa Lương Cẩm tắt máy thì Tô Hiểu Vũ nói.

Hứa Lương Cẩm trầm mặc nhìn Tô Hiểu Vũ: “Đúng là phải báo Đại Long về, bằng không không có hai cậu thì tớ không ứng phó nổi.”

“Làm sao thế?” Tô Hiểu Vũ khẩn trương.

“Vừa rồi gọi cho tớ là Shibata Hisako.”

“cô ta còn gì ám cậu vậy?”

“cô ta nói chồng trước của Tina đang uy hiếp cô ta.”

“Uy hiếp cô ta vì cái gì?” Tô Hiểu Vũ mờ to mắt.

“cô ta chưa nói, cô ta chỉ nói sẽ cố gắng đến Trung Quốc để nói hết tình hình cho tớ và mong tớ giúp cô ta tránh Tina, nếu không thì cô ta sẽ gặp nguy hiểm.”

“Cậu định làm gì?”

Hứa Lương Cẩm nhìn ra cửa sổ: “Lúc này nói gì thì nói tớ phải tra ra chân tướng sự việc, không phải cô ta muốn tránh Tina sao, tớ giúp cô ta!”

Ngày hôm sau Hứa Lương Cầm đang suy nghĩ xem phải lấy lý do gì gọi cho Tống Dật Hàng thì Tống Dật Hàng đã gọi cho cô trước rồi.

“Chuyện gì?”

“Ngày hôm qua mồm nhỏ văng vào chân em có đau không?” Tống Dật Hàng quan tâm hỏi.

“Tôi chưa chết. Tôi không phải trẻ con lên ba mà bị thương tật, ô mà anh Tống chưa đưa chị Tina đi chơi sao?”

Tống Dật Hàng lập tức nói: “anh đang tức mới nói thế, anh không dám làm vậy đâu.”

“Ôi thế thì tôi thất vọng quá rồi, miệng anh bán linh lắm mà.”

“Lương Cầm, anh gọi cho em không phải muốn cãi nhau với em, chúng ta nói chuyện bình tĩnh được không? anh có thể thề là lúc đó anh tức thôi, về sau em là nhất, em muốn gì anh cũng chiều, anh không dám hờ hê nữa rồi.”

“Tôi cũng chẳng muốn cãi nhau với anh nhưng tôi không ngại được hành vi của vợ cũ nhà anh. Hôn nữa tôi cũng không cho phép cô ta đặt chân vào phòng của tôi. Trừ khi anh bắt cô ta đi, hoặc 1 đuổi cô ta về Mỹ hoặc là để cô ta rồi đi, nếu không thì tôi với anh sẽ chẳng xảy ra chuyện gì tiếp theo hết. Phòng ở đã trang hoàng kĩ thì sao, tôi sẽ không bao giờ đặt chân đến đó!”

“Lương Cầm, em làm khó anh rồi.”

“anh cảm thấy tôi đang dè dặt anh hả? Được thôi, cô ta không đi thì tôi đi!”

“Em muốn đi đâu?” Tống Dật Hàng lập tức hoảng sợ.

“Chắc anh chưa biết đâu nhỉ, ngày hôm qua sau khi anh đi thì mẹ anh tới tìm tôi, di ấy rất thích tôi và đưa cho tôi một chiếc thẻ nói hàng tháng sẽ cho tôi vài vạn, tôi có tiền rồi thì muốn đi đâu chẳng được. Trước tiên đi hết tháng cảnh trong nước, sau đó sẽ ra nước ngoài đi chơi. Về phần anh với cô vợ trước đáng quý của anh nên duyên hay tách duyên thì cũng chẳng liên quan tới miệng ăn miệng chơi hàng ngày của tôi, tôi không nhìn thấy nên tâm tôi cũng chẳng phiền!”

cô vừa nói xong thì Tống Dật Hàng nóng nảy, anh không ngờ mẹ anh sẽ gắp Hứa Lương Cầm “Lương Cầm, anh không cho phép em làm vậy!”

“anh có quyền gì? Tôi chịu đủ chuyện của các người rồi. anh chỉ biết anh khó chịu, anh có nghĩ tới việc hàng ngày tôi phải chịu đựng thế nào không? Có khi nào hai người tịch mịch quá chịu không nổi thì lần một vòng trên giường, cô ta mang danh là bác sĩ tâm lý làm một loạt trị liệu trị lũng trên người anh, tôi mà không đi thì tôi sẽ bị các người hành cho bị điên! Tôi chỉ muốn có một tình yêu bình thường, một cuộc hôn nhân yên ả, vì sao tôi phải trắng mắt nhìn người tôi yêu đi quan tâm con đàn bà khác mà không phải tôi?” Hứa Lương Cầm tức giận nói.

Tống Dật Hàng trầm mặc, mở miệng nhưng rất sa sút nói: “anh biết em đang chịu khổ. Lương Cầm, em yên tâm, trước tiên anh sẽ mang Tina đi để chị ấy không quấy rầy em nữa, rồi khi đó anh sẽ đưa Tina về Mỹ! Em đừng chịu khổ một mình, em như thế thì anh cũng không thoải mái gì, em cứ vui vẻ ngoan ngoãn ở nhà rồi chờ mỗi ngày anh gọi cho em nhé, được không?”

Hứa Lương Cầm không trả lời.

“Lương Cầm, ngoan đáp ứng anh đi, đừng làm lòng anh căng thẳng, được không?”

“Vậy lúc nào anh mang cô ta đi, anh muốn đưa cô ta đi đâu?”

“anh sẽ giao chuyện công ty cho người khác làm rồi thứ 7 anh sẽ mang chị ấy đi, anh chuẩn bị đi miền Nam, chờ khi trở về anh sẽ đưa chị ấy về Mỹ luôn, cho dù là anh tự đưa đi hay là ai khác thì sẽ không để chị ấy ở đây, sau đó chúng ta kết hôn, kết hôn ngay và luôn!”

Hứa Lương Cầm nở nụ cười: “Được thôi, anh nói vậy thì em tin nhưng khi anh đi, đừng bị yêu tinh mê hoặc khiến hồn bay phách tán, đến lúc đó thì em chính thức chẳng cần anh! Còn có việc em quên hỏi anh, vì sao anh lại nói chuyện của chúng ta cho cô ta biết?”

Tống Dật Hàng nghe Hứa Lương Cầm cười, tâm tình cũng vui lên: “Vợ yêu yên tâm, anh nhất định thân thù như ngọc, nếu anh làm sai gì sẽ trời người quỷ gười trước mặt em! Sợ dĩ anh nói với Tina chuyện đó vì giống như bạn bè thân thiết với nhau thôi, có chuyện vui thì kể chung vui, bởi vì thích em, yêu em và em đồng ý ở với anh nên anh muốn kể cho người mình thân nhất thôi, muốn Tina cũng vui vẻ như anh, chỉ không nghĩ đến việc Tina không thích mà đối mặt với anh và xảy ra nhiều chuyện đến vậy!”

“Em hiểu, là em không hiểu ý anh. anh về sau không được bỏ quên em nhé, sau khi đi nhớ gọi cho em, bằng không thì em sẽ hồng hạnh vượt rào.”

Đối mặt với câu nói ngon ngọt hiếm có của Hứa Lương Cầm, Tống Dật Hàng thấy thiên đường ngay trước mắt: “Tuân lệnh vợ yêu!”

Tống Dật Hàng tắt điện thoại xong, ôm vào ngực, dựa vào ghế nghỉ: Xem ra Tina đúng là chướng ngại giữa anh và Hứa Lương Cầm, nếu lần này mình khuyên mà chị ấy không nghe thì chỉ còn cách đưa chị ấy về Mỹ. Tuy Tina không thể tham dự lễ cưới thì có hơi tiếc nhưng so với hạnh phúc của anh và Lương Cầm thì chẳng đáng, anh thấy người phía sau quan trọng hơn nhiều. Hôn nữa với tình hình này nếu anh chưa đưa Tina về Mỹ thì Hứa Lương Cầm sẽ ghét bỏ anh hoặc xa anh từng chút một mất!

Mỉm cười trong chốc lát, Tống Dật Hàng cảm điện thoại cho người khác để họ đặt vé vào thứ 7 cho anh.

Bên nhà trọ thì Hứa Lương Cầm thờ phào nhẹ nhõm, sau đó nhắn tin cho Shibata Hisako là thứ 7 Tina với Tống Dật Hàng sẽ rời đi, Shibata Hisako nói sáng chủ nhật sẽ tới nơi, còn nói chỉ để Hứa Lương Cầm đi đón cô, Hứa Lương Cầm không do dự đồng ý.

Sáng sớm chủ nhật, Hứa Lương Cầm cùng Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long lái xe tới sân bay.

Thấy Shibata Hisako thì bốn người lên xe về nhà.

“Sao nhiều người thế, cô sợ tôi hại cô à?” Shibata Hisako nhìn Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm hừ nhẹ một tiếng: “Voi phong thái của cô thì tôi không thể không phỏng, ai biết cô muốn làm gì tôi chứ?”

“Tôi muốn làm gì cô chứ, là Tina đuổi tôi về Mỹ, tôi không cho là tôi còn hi vọng với Dật Hàng, nhưng lần này về cũng thu hoạch được ít nhiều.”

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì?”

Thấy Hứa Lương Cầm hỏi, Shibata Hisako có chút kích động: “Trước khi nói chuyện đó thì tôi sẽ nói chuyện này cho cô.”

“cô nói đi.” Hứa Lương Cầm gật đầu.

“cô có biết là lần này Tina đến Trung Quốc là không đi nữa không? Hoặc là nói cô ta cũng muốn về Mỹ nhưng điều kiện tiên quyết là Dật Hàng phải giúp cô ta trừ bỏ chồng cũ của cô ta, sau đó sẽ tái hôn với Dật Hàng!”

Nghe Shibata Hisako nói xong, Hứa Lương Cầm nhìn Tô Hiểu Vũ, Ngô Thừa Long không nhìn được nhìn Shibata Hisako nhưng cũng đồng thời ý thức được chuyện này có thể xảy ra thật!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67

Bốn người trở về nhà trọ, mới từ cửa vào thì Tô Hiểu Vũ lập tức nói với Shibata Hisako: “cô nhanh nhanh nói hết tất cả đi, đừng có tỏ vẻ huyền bí làm gì, chúng tôi không có thời gian rảnh như cô đâu!”

Shibata Hisako liếc Tô Hiểu Vũ mới cái, trực giác mách bảo cô là cô gái này không thân thiện như Hứa Lương Cầm, cũng biết không nên trêu vào nếu không sẽ rước nhục vào thân.

“Sự việc bắt đầu khi tôi bị Tina đuổi về Mỹ. Sau khi tôi về đó thì cũng chưa làm việc, vẫn ở nhà nghỉ dưỡng rồi tính về trường xin làm nghiên cứu. Đến một ngày nọ thì Jean- chồng cũ của Tina đến tìm tôi, anh ta hỏi Tina đi đâu, tôi nói cho anh ta biết Tina đi Trung Quốc. Vốn tưởng thế thì sẽ không sao, ai biết hai ba ngày anh ta lại đến trường học của tôi, muốn tôi tìm Tina giúp anh ta, tôi nói tôi đã không có bất kì liên lạc nào với chị ấy nữa nhưng anh ta vẫn không tin mà quấy rầy tôi, sau đó tôi báo báo về trường đuổi anh ta đi. Nhưng anh ta không đi mà cứ lẩn quanh ở trường tôi. Lúc tôi về nhà thì bị anh ta chặn trên đường, anh ta nói nếu tôi không tìm Tina giúp anh ta thì anh sẽ nói bí mật của tôi và Tina cho mọi người biết, lúc ấy tôi cảm thấy không thể làm gì được anh ta thì gọi điện cho Tina trước mặt anh ta, ai ngờ Tina không thèm nghe điện thoại của tôi thì anh ta tức giận rời đi.”

“Vậy hai người có bí mật gì?” Hứa Lương Cầm quan tâm nhất vấn đề này.

“Tôi với chị ấy còn có bí mật gì nữa chứ? Để có thể ở cùng Dật Hằng nên tôi mới bị chị ta hành hạ từng ấy năm đó, tôi rất ghét chị ta!”

“Sao cơ, có mau nói đi.” Tô Hiểu Vũ thúc giục.

“Sau đó tôi cứ nghĩ anh ta sẽ không làm phiền tôi nữa, đáng tiếc là tôi sai rồi, người đàn ông kia cứ nhận định là tôi cùng Tina đang đùa giỡn anh ta, đại khái là 5 ngày trước anh ta rất giận, uy hiếp tôi nói rằng nếu việc này chưa xong thì anh ta cũng không cho tôi đẹp mặt gì, còn nói đừng tưởng anh ta không biết tôi và Tina lừa Dật Hằng để moi tiền của anh ấy. Lúc này tôi mới cảm giác việc không đúng lắm, liền hỏi anh ta là ai mà dám nói chúng tôi lừa tiền Dật Hằng, mấy người có tin nổi không chứ? anh ta nói nếu không vì tiền của Dật Hằng thì vì cái gì mà anh ta ly hôn với Tina? Lúc trước ly hôn thì chị ấy nói sẽ cho anh ta tiền hàng tháng nhưng gần ba tháng mà anh ta không thấy Tina gửi tiền cho anh ta nữa mà ngược lại tất cả tiền trong tài khoản đều biến mất không thấy tăm hơi. Tôi còn muốn hỏi anh ta kĩ hơn nhưng anh ta không chịu nói, chỉ nói là trong lòng tôi hiểu rõ nhất, tôi thấy đáng về của anh như sắp giết người nên sợ anh ta làm tôi bị thương nên tôi gọi cho cô ngay, lại suy nghĩ việc này rất khó hiểu nên muốn tránh Tina, bằng không nếu người đàn ông kia nói thật thì ai biết Tina sẽ làm gì với tôi chứ?”

“Chuyện đó thì chẳng cần nghĩ đâu, cái quan trọng là Tina cùng chồng trước của cô ta đang âm mưu lấy hết tiền của Tổng Dật Hằng, bây giờ có thể cô ta không muốn chia tiền với chồng cũ, hai mâu thuẫn gặp nhau nên mới chạy đến đây làm bạn tôi.” Ngô Thừa Long kết luận.

Shibata Hisako gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Người đàn ông kia cho rằng Tina tìm tôi để giúp, bằng không thì làm sao anh ta quấy rầy tôi thể được? Bây giờ nhớ lại lúc tôi quay lại Mỹ tìm Tina, chị ta tích cực giúp tôi đến vậy, có lẽ đã chuẩn bị sớm rồi, lúc ấy tôi còn cảm ơn chị ta rồi rít vì đã giúp tôi, tôi đúng là con ngu!”

Hứa Lương Cầm không nghĩ như vậy: “Mọi người có thể đưa ra giả thiết như vậy nhưng không thể bài trừ trường hợp Tina vẫn còn tình cảm với Dật Hằng và thực sự muốn tái hôn lại với anh ấy cho nên mới đồng ý điều kiện với chồng cũ, nếu muốn vạch trần Tina thì phải có bằng chứng cụ thể mà bằng chứng là chồng cũ của Tina biết hết mọi chuyện.”

“Nhưng anh ta không nói thì tôi còn cách nào chứ. cô không thấy đáng về của anh ta đâu, giống như muốn bầm cô rồi nấu súp vậy đấy, tôi cũng không về đó mà mạo hiểm đâu! Nếu không mọi người cho tôi ở đây đi, tôi có thể trả tiền như ở khách sạn luôn, giờ tôi sợ lắm, ngay cả Tina tôi cũng sợ.” Shibata Hisako nghĩ lại vẫn sợ với cùng.

Che được mình thì phải che cả mặt người, đạo lý này Trung Quốc đã và đang áp dụng, bắt kẻ Tina có mục đích xuất phát từ đâu thì này vì sao cô ta lại không gửi tiền như đã nói với chồng cũ? nói vậy thì người đàn ông kia có thể làm bất cứ chuyện gì cho nên Hứa Lương Cầm có thể hiểu được cảm giác của Shibata Hisako bây giờ.

Vốn không biết chuyện gì lại bị chồng cũ của Tina coi là đồng lõa, chồng cũ của Tina không tìm được Tina thì tất nhiên người chịu là đồng bọn của Tina rồi, cô gái Nhật Bản này đúng là xui xẻo, gặp vận cứt chó rồi!

“Được, cô có thể tạm thời ở đây, dù sao ở đây cũng nhiều người nên sẽ an toàn hơn.”

Shibata Hisako cảm kích cười: “Cảm ơn, tôi không ngờ có thể hợp tác với cô đấy.”

Hứa Lương Cầm không để ý những lời của Shibata Hisako, nhìn về phía Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long: “Chuyện tới bây giờ thì chỉ có Tina và chồng cũ của cô ta biết thôi.”

“Tất nhiên là như thế nhưng chúng ta làm sao tìm được anh ta chứ, hơn nữa cô dù có tìm được thì lấy cách gì để moi tin từ anh ta đấy?” Tô Hiểu Vũ nói khâu khó nhất.

Shibata Hisako lấy di động của mình ra: “Tôi có thể tìm anh ta, tôi có số của anh ta, lúc trước anh ta tìm đến tôi thì anh ta vẫn gọi cho tôi bình thường.”

Hứa Lương Cầm cười thần bí: “Sự việc khéo vậy nhỉ, mấy ngày hôm trước có người gọi cho tớ và bảo nếu có khó khăn gì thì tìm đi ấy, không phải người đó đã nghĩ tới việc này à?”

Ba người ngạc nhiên khi thấy Hứa Lương Cầm rất tự tin, không biết người đó là ai, Hứa Lương Cầm không nhanh không chậm nói chuyện mẹ Tổng Dật Hằng gặp mình nói ra.

Mọi người nghe xong thì yên tâm, cho rằng chuyện như vậy thì dễ hơn rất nhiều.

Tổng Dật Hằng nghe bên kia di động đang kêu tút tút thì nhủ mày: Rốt cuộc cô nhóc Hứa Lương Cầm đang làm gì mà di động luôn để trong trạng thái bận vậy nhỉ, cô ấy nói chuyện với ai mà dài thế?

Ném di động sang một bên, nhìn đồng hồ thì hẳn đang ăn cơm tối, vì thế đứng dậy gọi Tina đi ăn cùng anh.

“Bây giờ nên ăn cơm rồi.” Chờ Tina mở cửa, Tổng Dật Hằng cười nói.

“Ồ, anh chờ em một nhé, em đi thay quần áo.”

Tổng Dật Hằng gật đầu tiến vào, ngồi trên ghế sofa nhìn vào phòng ngủ của Tina.

Thấy hơn 10 phút rồi mà Tina chưa ra, Tổng Dật Hằng nhìn không được đi gõ cửa phòng ngủ: “Tina, chị chưa thay xong à?”

không có ai trả lời, anh gõ hai lần thì vẫn như vậy.

Tổng Dật Hằng có chút lo lắng, dùng sức đẩy cánh cửa thì thấy cửa không khóa.

Sau khi đi vào, thấy Tina vẫn mặc bộ quần áo cũ, Tổng Dật Hằng lập tức đi đến hỏi: “Tina, chị sao thế?”

Lúc này Tina mới phản ứng, mờ mịt nhìn Tổng Dật Hằng rồi lại cúi đầu nhìn điện thoại không nói gì.

“Tina, chị có chuyện thì nói nhanh đi, với quan hệ của chúng ta cùng giao tình của tôi với chị thì chị nghĩ cần gạt tôi sao?”

“Dật Hằng, em xin lỗi, em chỉ không muốn anh gặp phiền phức!” Tina nói xong, nước mắt rơi xuống.

“Có phiền toái gì thì chị cứ nói, tôi sẽ cố gắng giúp chị.” Tổng Dật Hằng đưa khăn giấy cho Tina lau nước mắt.

Tina khóc một lúc lâu mới bình tĩnh, sau đó khàn giọng nói: “Có chuyện em chưa nói với anh, từ lúc em ly hôn đến khi kết hôn với anh, mấy năm nay em đều đưa Jean tiền hàng tháng.”

“Jean, có phải chồng cũ của chị không?” Tổng Dật Hằng hỏi, trong trí nhớ của anh người đàn ông đó tên là vậy.

Thấy Tina gật đầu, anh lại tiếp tục hỏi: “Tại sao chị phải đưa anh ta tiền?”

“Bởi vì anh ta biết em yêu anh, cũng biết hoàn cảnh nhà anh giàu cho nên lúc em muốn ly hôn, anh ta ra điều kiện là phải đưa tiền cho anh ta hàng tháng, số tiền khoảng 3000 đô la Mỹ, bằng không thì anh ta sẽ tố em ngoại tình vì lúc đó em đang trị liệu cho anh, đây là trọng tội nên em không thể không đáp ứng cho nên mấy năm nay anh gửi em tiền, em đều đưa cho anh ta, nhưng con người luôn có lòng tham vô đáy, anh ta bắt đầu hút chích, dùng ma túy, mà mấy thứ đó rất nhiều tiền, anh ta còn yêu cầu thêm 1 vạn đô la Mỹ nữa, con số to như thế thì em lấy đâu ra? Em cũng không muốn để anh ta chi phối mà may lúc đó Hisako tìm em, em liền cùng cô ấy đến Trung Quốc tìm anh với mục đích là cách xa Jean ra. Chỉ là cách mấy ngày anh ta gửi một thư thoại cho em, em không chịu nổi loại hành xác như vậy nữa, em tình nguyện ngồi tù chứ không để anh ta uy hiếp nữa, không muốn anh ta tiêu tiền của anh cho em nữa!”

một tay ôm Tina đang khóc không thành tiếng, Tổng Dật Hằng cảm điện thoại của cô xem tin nhắn, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm: “Đáng lẽ chị nên nói chuyện này với tôi sớm hơn, tôi sẽ nghĩ cách cho chị!”

“Chuyện này đưa lên tòa án thì em phải làm sao chứ? Tên của anh thì sao? Em không thể không lo anh sẽ bị bệnh. Em là vợ anh mà cũng là bác sĩ của anh, em phải bảo vệ anh để không ai làm anh tổn thương được, cho dù em có chết cũng không sợ! anh có nhớ khi em với anh kết hôn thì anh ta đi tìm anh không? một lần đó cũng là em không cho anh ta tiền, anh ta cố ý chạy tới gặp anh và cho em biết là anh ta không nói suông, em rất lo lắng anh ta sẽ làm anh bị thương nên đành phải cho anh ta tiền tiếp.”

Tổng Dật Hằng thở dài: “Chị lo lắng là phải rồi, lúc đó tôi mới 19 nên chưa đủ khả năng xử lý, nhưng bây giờ chị phải tin tôi, tôi sẽ không để anh ta có cơ hội làm chuyện xấu nữa đâu.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Em thật sự không dám về Mỹ nữa, anh biết những người khi dính vào ma túy thì chuyện gì cũng làm được mà!” Tina nói xong thì lại ro rúc vào lòng Tổng Dật Hằng

Tổng Dật Hằng cười lạnh: “Chị không cần lo lắng, tôi sẽ phái người đi Mỹ nói chuyện với anh ta.”

“nói gì chứ?”

“Tất nhiên là có hiệp nghị tốt nhất rồi, nếu số tiền mà tôi đưa không thỏa mãn được anh ta thì chỉ có thể nghĩ cách khác thôi.”

“Vậy anh thì làm sao, đừng vì em mà gặp phiền toái.” Tina lo lắng nhìn Tổng Dật Hằng

Tổng Dật Hằng vỗ vỗ bờ vai của Tina cười ôn hòa: “Chị yên tâm, nếu anh ta còn quấy rầy chị vậy thì anh ta sẽ có kết thúc đẹp, thuê người đánh cho một trận, cái này sẽ không liên quan tới tôi đâu.”

“Em không muốn bất cứ ai bị thương cả.”

“Tôi biết nhưng chúng ta không thể dung túng cho loại bất lương này được, giống như chị nói đấy, cái giống hút chích thì chỉ có thể biến thành ác quỷ và mất chất thôi cho nên tôi phải diệt trừ hậu họa. Được rồi, chị không cần lo, mau thay quần áo, chúng ta đi ăn tối.” Tổng Dật Hằng để Tina ngồi xuống, thấy cô bình tĩnh thì cười đồng cửa ra ngoài.

Tina thay quần áo xong thì xoay một vòng, nhìn làn váy đang bay bổng, im lặng cười to: Jean sẽ là quân bài từ cuối cùng của mình, cô sẽ trắng mắt lên nhìn anh ta chết thì chẳng ai nói bí mật ra nữa. Chỉ cần anh ta chết rồi thì cô sẽ chẳng e ngại bất kì ai, con nhãi Hứa Lương Cẩm chẳng bằng móng chân cô, đến lúc đó Tổng Dật Hằng sẽ chỉ thuộc mình cô!

Hứa Lương Cẩm nói với mẹ Tổng Dật Hằng mất 2 giờ, sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện thì cô mới biết Tổng Dật Hằng gọi cho cô, bởi vì hôm nay rất mệt nên cô chỉ nhắn tin lại cho Tổng Dật Hằng thôi, sau đó thì nằm trên giường nhìn lên trần nhà ngẩn người.

“Đi sẽ phái người đến Mỹ tìm tên Jean này, bắt cứ dùng cách nào cũng sẽ bắt anh ta nói cho bằng được, con đừng lo lắng.

Nhớ lại âm thanh dịu dàng hiền từ của mẹ Tổng Dật Hằng, Hứa Lương Cẩm yên tâm nhắm mắt: Có họ Tổng ra mặt, chân tướng thế nào sẽ sáng tỏ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Tổng Dật Hằng ăn tối với Tina rồi về phòng của mình, anh thấy Hứa Lương Cẩm gửi tin nhắn cho mình thì yên tâm, tiếp theo anh sẽ cho người đến Mỹ thương lượng với Jean.

Mỗi ngày Hứa Lương Cẩm đều trải qua rất phong phú, ngoài việc nói lời ngon tiếng ngọt với Tổng Dật Hằng ra thì nói chuyện với Dư Mạn Quân xem tình huống bên kia thế nào, mặt khác cùng Tô Hiểu Vũ đá kích Shibata Hisako một tí. Shibata Hisako không hồ qua bàn tay của Tina, nhìn đến n lần cũng không sao.

“Lương Cẩm, có thể anh sẽ về muộn hơn so với dự đoán, tâm tình Tina không tốt nên anh ở lại cùng chị ấy mấy ngày.” Tổng Dật Hằng nghĩ chờ chuyện của Jean, anh không muốn để Hứa Lương Cẩm lo lắng mà cũng không muốn cô mất hứng vì chuyện này.

Có phải là lo lắng không biết giấu bí mật ở chỗ nào không nhỉ? Hứa Lương Cẩm đương nhiên biết thừa Tina không có ý tốt đẹp gì, cô ước gì Tina đừng về, vì thế nghe Tổng Dật Hằng nói xong, cô nhẹ nhàng cười: “cô ấy cũng là một người đáng thương, nếu cô ấy tạm thời không muốn quay về thì anh đừng bắt ép khiến cô ấy thương tâm, anh ở lại chăm sóc cô ấy đi, em không có việc gì đâu, em vẫn ổn lắm.”

“Lương Cẩm, nếu em tức giận thì mai anh đưa cô ấy về.” Tổng Dật Hằng nghĩ Hứa Lương Cẩm nói ngược.

“Sao anh lại không hiểu ý em rồi? Em tức giận khi nào chứ? Em nói thật lòng mà, trong khoảng thời gian này em chỉ quan tâm anh thế nào thôi, còn mọi chuyện khác em không để ý đâu, trước kia làm khó anh là em không tốt.”

Tổng Dật Hằng được sủng mà sợ hãi: “Sao em lại trở nên hiền lành và hào phóng như vậy?”

Hứa Lương Cẩm vừa định đáp lời thì một cuộc thoại chen tới, là mẹ Tổng Dật Hằng gọi đến vì thế hấp tấp nói: “Là em thương anh mà, em có việc, anh đi chơi vui về với Tina nhé, bye bye.”

Tổng Dật Hằng thấy đầu bên kia đã tắt, trực giác mách báo chuyện này không đúng lắm, đây không phải lần đầu tiên Hứa Lương Cẩm tự tắt điện thoại trước, hơn nữa trước kia cô ấy cũng không hay bộc lộ tình cảm với anh và bao giờ cũng bài xích Tina. Nhưng từ sau lần hai người cãi nhau to thì chẳng những không phản đối anh đi du lịch với Tina mà còn khuyên anh không nên về sớm làm gì, hoặc là nói đang có ý trăn an anh hoặc là không muốn anh trở về sớm.

Nhưng như vậy thì có ý gì đây? Tổng Dật Hằng đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó trong đầu không ngừng nghĩ tới lý do vì sao Lương Cẩm phải làm vậy, chẳng lẽ còn tức anh nên không thêm để ý hoặc là chán cãi nhau với anh rồi, cô giống như đang làm một cuộc đào tẩu? Có phải nghĩ rằng nhân cơ hội này đi xem mặt một đối tượng khác rồi bỏ anh không? Nếu không thì còn lý do gì để giải thích việc Hứa Lương Cẩm thay đổi tính cách vậy?

Tổng Dật Hằng đứng ngồi không yên, lập tức đứng dậy tìm Tina.

Tina kinh ngạc nhìn khuôn mặt lo lắng của Tổng Dật Hằng hỏi: “Tại sao phải sốt ruột trở về, không phải anh nói sẽ đi thêm mấy địa điểm nữa sao?”

“Tôi không yên tâm với Lương Cẩm, tôi muốn về nhìn cô ấy một chút xem sao.”

“Hai người luôn nói chuyện với nhau hàng ngày thì có lo lắng gì chứ?” Tina thấy Tổng Dật Hằng nói thì rất hoang mang.

“Tina chị không cần hỏi nhiều như thế, ngày mai chúng ta trở về.”

“Dật Hằng, chuyện của Jean đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, em thật sự không muốn anh về nhà ở cùng với Hứa Lương Cẩm, đến lúc đó anh vừa chăm sóc cô ấy vừa làm việc của mình mà bỏ rơi em, em sợ lắm, anh hiểu cảm giác của em mà.”

Tổng Dật Hằng kiên nhẫn an ủi Tina: “Tôi khẳng định chuyện của chồng cũ chị sẽ không có vấn đề gì, phòng chừng hôm nay hoặc sáng mai sẽ có tin tức của anh ta thôi, chị không cần sợ, nếu không thì ba ngày sau chúng ta xuất phát.”

“Dật Hằng, em không muốn trở về, em không muốn nhìn thấy anh ở chung với Hứa Lương Cẩm, em chỉ muốn chúng ta cứ mãi bên nhau đi du lịch khắp nơi, anh đồng ý với em đi, được không?” Từng giọt nước mắt Tina rơi xuống.

Tổng Dật Hằng nhìn từng giọt nước mắt trên mặt Tina, lại nhìn khuôn mặt yếu ớt cầu xin của cô.

Hai người cứ nhìn nhau, im lặng đến đáng sợ, rốt cục Tổng Dật Hằng thở dài: “Tina, tôi rất nhớ cô ấy.”

Thần minh Tina khẽ run, có chút không dám tin vào những gì mình nghe thấy, cô nghĩ Tổng Dật Hằng sẽ bị cô làm rung động: “Dật Hằng, anh nói gì?”

“Tôi nói tôi nhớ cô ấy, tôi muốn cô ấy, tôi đã rời xa Lương Cẩm nửa tháng rồi, từ khi tôi biết tôi yêu cô ấy, ngoài việc chúng tôi có hai lần chia tay ra thì chưa bao giờ tôi xa cô ấy lâu đến vậy. Trong lòng của tôi bây giờ bất an khủng khiếp, tôi bắt đầu ảo tưởng một số chuyện không may cho nên tôi phải nhìn xem cô ấy có sao không, tôi sẽ đặt vé máy bay vào ba ngày sau, chị đồng ý tham gia hôn lễ của chúng tôi thì sẽ thật vui vẻ, bằng không tôi chỉ có thể tiếc nuối cho người đưa chị về Mỹ thôi.”

Hai bà vai Tina vô lực buông xuống, cả người như mất đi sinh khí: “anh cũng biết, chỉ cần anh sống vui vẻ thì việc gì em cũng trả giá hết, em sẽ chúc phúc cho anh nhưng không có mặt ở hôn lễ, nhưng mong anh cam đoan là Jean sẽ không bao giờ uy hiếp em nữa. Ngoài ra em có một chuyện rất xấu hổ muốn nói, vì mấy năm nay đưa tiền cho Jean mà em còn một khoản nợ chưa trả, chỉ sợ một thời gian ngắn nữa thời người ta sẽ không đưa tiền sinh hoạt hàng tháng cho em nữa.”

Sau khi Tổng Dật Hằng nghe xong thì giọng nói thoải mái hơn: “Tôi còn tưởng việc to thế nào, chuyện Jean tôi có thể cam đoan anh ta không bao giờ làm hại chị được, về phần tiền nong thì chị càng không cần lo lắng, chị là vì tôi cho nên mới buông tay cho tương lai cũng như cuộc sống, có thể khiến cuộc sống chị đầy đủ là trách nhiệm của tôi, tôi sẽ chuyển một ít tiền vào tài khoản cho chị.”

“Dật Hằng, em nghe Lương Cẩm nói anh còn cho cô ấy có phần, em có thể được cổ phần như cô ấy không? Như vậy anh không cần đưa em tiền nữa.”

Tina nói làm Tổng Dật Hằng sửng sốt, tiện đà nghĩ có lẽ Tina muốn công bằng với Lương Cẩm, chỉ là cô cổ phần công ty anh có phải muốn cắt là cắt được đâu, bởi vì chuyện này liên quan tới lợi ích của cả tập đoàn, Lương Cẩm là ngoại lệ, anh phải xem Lương Cẩm có là vợ mình hay không mới được cho đấy.

Đúng vậy, anh đã sớm muốn cưới Lương Cẩm rồi chỉ là chuyện Hisako chưa giải quyết xong thì anh lại không đành lòng chuyện Tina nên cứ kéo dài mãi, nghĩ chỉ mất một chút thời gian khuyên Tina, không nghĩ Hisako về Mỹ kéo Tina vào cho nên chuyện cứ thế mà dài ra.

“không được sao?” Thấy Tổng Dật Hằng không nói lời nào, biểu cảm của Tina tuy vô tội nhưng trong lòng thì cuộn cuộn hận ý, cô trả giá nhiều cho Tổng Dật Hằng như thế mà thẳng nhai này còn do dự.

“Tina, cổ phần của tôi liên quan rất nhiều tới tập đoàn, Lương Cẩm là vợ sắp cưới của tôi nên cô ấy được quyền hưởng một nửa, nhưng chị có thể tin tôi, về vấn đề kinh tế tôi sẽ chu cấp cho chị đầy đủ.”

Giọng nói Tina ai oán: “Bây giờ anh nói thế thôi nhưng nếu tương lai Hứa Lương Cẩm không cho phép hoặc là anh có đứa bé thì sẽ quên em thôi. Lại cực đoan hơn là chẳng may anh có chuyện gì thì Hứa Lương Cẩm sẽ lấy hết tất cả của anh đi, như thế thì anh sống đây mà để ý em được sao?”

Tổng Dật Hằng không nghĩ mình ở chung với Hứa Lương Cẩm khiến Tina không có cảm giác an toàn như vậy, nhưng nghĩ cô ấy đã tuổi già sức yếu, bệnh lo lắng của người già là khó tránh khỏi.

“Di chúc của tôi sẽ để lại cho chị ít tài sản.”

Cuối cùng Tina cũng yên tâm: “Dật Hằng, anh phải hiểu cho em, em không ham tài sản của anh, chỉ muốn sống hết quãng đời còn lại một cách yên bình.”

“Tôi hiểu mà, chị nghỉ ngơi cho khỏe, sau khi tôi về sẽ nói việc này với luật sư.”

trên mặt Tina đầy ý cười gật đầu đồng ý, nhìn Tổng Dật Hằng đi ra và đóng cửa lại. Tuy kết quả không như cô mong muốn nhưng mà cũng tốt, chờ về Mỹ rồi cô sẽ ép Tổng Dật Hằng đưa nhiều tiền hơn, cô tin anh sẽ đáp ứng mà thôi.

Rạng sáng điện thoại của Tổng Dật Hằng có một thư mật, nội dung rất đơn giản: Đàm phán thất bại, mục tiêu bị mất dấu khi đang điều tra một nửa, hiện đang theo dõi đồng lõa.

Thất bại ư? Chẳng lẽ Jean không phải là một người xảo trá mà sau lưng anh ta còn cả một tổ chức? Tổng Dật Hằng để điện thoại xuống mới cảm thấy chuyện này không đơn giản nhưng cũng chỉ có thể chờ kết quả điều tra.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, ngày mai anh lên máy bay về rồi, bất kể thế nào thì anh cũng muốn ba ngày sau nhìn thấy Hứa Lương Cẩm, xem cô muốn làm gì!

Lại trôi qua 2 ngày, Hứa Lương Cẩm thấy mẹ Tổng Dật Hằng ở nhà trọ, chẳng quan tâm đáng về đài các hay quý phái gì của bà mà hỏi luôn: “Di ơi, có phải có tin tức gì không ạ?”

“Con xem con gấp chưa kia, người trẻ tuổi phải học sự bình tĩnh, bằng không thì sẽ bị đối phương nhìn ra nhược điểm đó, người đã trôi đến đây rồi, đi đã cho người bảo vệ anh ta.” Dư Mạn Quân vỗ vỗ tay Hứa Lương Cẩm.

“Về đây? Di đưa chồng cũ của Tina đến Trung Quốc?” cô chỉ muốn điều tra xem Tina có ý đồ bắt lương nào không mà thôi, sao đi lại đưa sự việc lên một tầm cao mới thế? Ôi đúng là gừng càng già thì càng cực cay!

Dư Mạn Quân càng vui vẻ: “Con suy nghĩ nhiều quá rồi, anh ta tự nguyện đến, nếu anh ta không đi cùng chúng ta thì đã sớm mất mạng rồi, có người đang âm thầm giết anh ta.”

“Là ai thế đi?” Hứa Lương Cẩm vội vàng hỏi, cô cảm giác giống trong phim.

“Di cũng không rõ lắm nhưng với cách ăn nói của anh ta thì là chủ nợ hoặc là vợ cũ của anh ta làm.”

“Con nghĩ hẳn là chủ nợ, dù Tina có thế nào thì cũng không chọn cách mạo hiểm thế đâu, hơn nữa cô ta cũng không có năng lực đó.”

Dư Mạn Quân gật đầu: “Có lẽ thế, chờ ta tra ra đã, nhưng anh ta là người rất giao hoạt và thông minh, không hiểu sao vợ cũ của anh ta đòi ly dị nhỉ? Trả thù lao thì cũng không bằng niệm tham vô đáy đó.”

“Hay để con nói chuyện với anh ta?”

“Cái này thì được nhưng con nên chờ một thời gian nữa, chờ sau khi ta cảm thấy an toàn thì sẽ cho con gặp anh ta.”

Hứa Lương Cẩm nghe xong rồi đồng ý, cô cảm giác mẹ Tổng Dật Hằng luôn mang một khí thế trầm ổn của đại tướng, chính cô xem tí là quên chuyện có an toàn hay không, cô đi ở đây cô sẽ không lo lắng và sợ hãi nữa.

Lại trò chuyện với Dư Mạn Quân một lúc, thấy họ Tổng đến đón bà, lễ phép nói cảm ơn với tài xế, Hứa Lương Cẩm chờ xe mờ ra định đi lên tầng.

“Có phải em nên giải thích cho anh biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?”

Hứa Lương Cẩm bị giọng nói sau lưng làm hoảng sợ, quay đầu lại thì thấy Tổng Dật Hằng, sao người này lại về đây? không phải Tina sẽ về cùng chứ, sau này cô hành động làm sao?

Nhưng tất cả những điều này đều là thứ yếu, chủ yếu là không để anh lên tầng, Shibata Hisako còn đang ngủ ở phòng khách đấy.

“Em làm sao thế?” Tổng Dật Hằng còn tưởng anh dọa cô sợ nhưng nhìn đôi mắt to tròn đang đảo ngược đảo xuôi là biết không phải rồi.

“không có gì đâu, em bị anh dọa sợ đấy, tại sao anh về mà không nói một tiếng với em?”

“Trước tiên giải thích cho anh biết vì sao em lại bước ra từ chiếc xe đó? Phải nói sao nhỉ, sao lại thân cận với mẹ anh?”

“Em thân với di không được à? Đó là mẹ chồng của em, tương lai em là vợ anh, em không được quyền nịnh hót à?”

Tổng Dật Hàng nở nụ cười: “anh rất thích nhưng đó không phải tất yếu. Bọn họ đã bỏ lỡ nhiều chuyện rồi, cuộc sống sau này của chúng ta cũng không cần họ can thiệp, em đừng để ý họ làm gì, cứ giữ lễ tiết là được.”

“Dù thế nào cũng là bố mẹ anh, dù tôn trọng hay không thì bọn họ lớn tuổi rồi, ai cũng vậy, cũng muốn con cái đề huề.”

“Em đúng là sứ giả, mỗi tháng mẹ anh cho em bao nhiêu hả?”

“không ít đâu, 5 vạn đấy, khi kết hôn còn cho em trang sức với nhà ở nữa.” Hứa Lương Cầm đắc ý khoe.

“anh không chỉ cho em những thứ đó, sao em lại không để ý đồ anh cho em chứ? Trời lạnh, đừng đứng đây nữa, vào nhà thôi.”

Tổng Dật Hàng vừa nói vừa ôm Hứa Lương Cầm muốn cùng cô lên tầng, không ngờ Hứa Lương Cầm đứng nguyên tại chỗ, anh không chịu được hỏi: “Em làm sao thế?”

“Đừng lên vội, Tô Hiểu Vũ và Đại Long về ở, cũng dẫn theo người nên hơi lộn xộn.”

Tổng Dật Hàng nhủ mảy, quả nhiên anh không thích cách sống của hai người kia vì thế nói: “anh với em thu dọn đồ, sau đó em đi với anh.”

“không cần! không cần! Em không có gì để dọn cả, đi ngay bây giờ đi.” Hứa Lương Cầm kéo tay Tổng Dật Hàng đến chỗ xe của anh.

“Ngay cả laptop em cũng không mang sao, quần áo cũng không lấy?”

“không cần, chúng ta đi thôi.”

Lúc này đến lượt Tổng Dật Hàng không nhúc nhích, Hứa Lương Cầm lúng túng: “đi thôi mà!”

Tổng Dật Hàng tránh khỏi tay Hứa Lương Cầm, nhủ mảy nói: “Hứa Lương Cầm, rốt cuộc em giấu ai ở trong phòng! nói!”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Hứa Lương Cầm bị Tổng Dật Hàng nói mà trợn tròn mắt, người lớn tuổi mà trực giác nhạy thế nhưng cô cũng phản ứng nhanh: “anh nói linh tinh gì thế? Em giấu ai chứ? Hon nữa nếu em thật sự giấu người thì làm sao giấu ở đây chứ?”

“Vậy giờ chúng ta lên tầng!”

Tổng Dật Hàng kiên trì quá nên Hứa Lương Cầm không còn cách nào đành phải đồng ý lên nhà trọ với anh.

“Ồi, tuần trắng mặt về rồi cơ à? Sao lại khéo gặp ngay Lương Cầm thế?” Tô Hiểu Vũ nhìn hai người đến thì lớn tiếng chào hỏi, Ngô Thừa Long nghe thấy thì phản ứng cực kì nhanh chạy đến nhà vệ sinh kéo Shibata Hisako đến phòng mình.

Tổng Dật Hàng cười cười với Tô Hiểu Vũ: “đã lâu không gặp.”

nói xong tiếp tục đi vào, đi ngang qua phòng Ngô Thừa Long thì phát hiện thấy bóng lưng của phụ nữ đang nằm trên giường, vì thế đứng trước của Ngô Thừa Long hỏi: “không định phẫu thuật à?”

Ngô Thừa Long chưa kịp đóng cửa, giống như lơ đãng nhìn qua cười ha ha: “Tôi định nói với Lương Cầm sớm là bản thân tôi vẫn thẳng tuột, mọi người đừng kéo tôi cong xuống chứ.”

Tổng Dật Hàng không để ý bước qua phòng Ngô Thừa Long mà vào luôn phòng Hứa Lương Cầm, chỗ này chỉ có 1 phòng to thôi, có thể nói anh không cần phải kiểm tra làm gì nữa.

“Em đã nói anh không nên nghi ngờ, vốn chẳng có gì mà anh cứ không tin em.”

“Là biểu hiện của em khiến anh nghi ngờ đấy, đột nhiên không khó chịu khi anh đi du lịch với Tina, lại để mặc anh ở cùng với chị ấy một thời gian dài như thế, vừa rồi ngay cả máy tính cũng không muốn lấy mà đi với anh luôn, em nghĩ sao anh không nghi được?”

“Em hiểu rồi, em hiểu rồi, anh đúng là âm mưu bất thường. Lần trước vì Tina mà cãi nhau với em, em thỏa hiệp không nói thì anh lại nghĩ em có chuyện mờ ám, em chẳng biết làm thế nào mới tốt nữa đây.” Nếu Shibata Hisako không bị phát hiện thì Hứa Lương Cầm không phải lo lắng nữa.

Tổng Dật Hàng vui vẻ: “không phải anh bị em bỏ rơi sao? Bằng không vì sao phải vội về chứ? Tránh cái gì, để anh yêu thương em nào.” nói xong liền ôm chặt lấy Hứa Lương Cầm rồi hôn cô.

Tai mắt ở bốn phía, Hứa Lương Cầm đẩy Tổng Dật Hàng ra: “anh đừng có linh tinh, ban ngày ban mặt.”

“Chúng ta có phải chưa làm ban ngày đâu, vài ngày anh không ở đây có chuyện gì phát sinh không?” Tổng Dật Hàng nói xong lại muốn lần sờ quần áo của cô.

Hứa Lương Cầm đỡ anh: “anh trả lời trước đi, vì sao anh vội về thế? Có phải Tina đã về lại biệt thự không?”

“anh sờ và ôm em không được à? Tina về khách sạn ở, trước tiên anh muốn biết em đang làm gì?” Tổng Dật Hàng cố ý chơi xấu với Hứa Lương Cầm.

“Khi nào thì cô ta về Mỹ?”

Bị Hứa Lương Cầm hỏi, Tổng Dật Hàng ngồi dậy: “sẽ nhanh thôi. Lương Cầm, anh muốn sửa di chúc, đem một số tài sản cho chị ấy dưỡng già.”

“không phải anh đã lập cho cô ta một quỹ sao?” Hứa Lương Cầm cảnh giác, cho rằng Tina muốn rút hết tiền của Tổng Dật Hàng.

“Bởi vì một số nguyên nhân nên chị ấy không thể dùng quỹ đó được cho nên anh muốn tăng tiền sinh hoạt của chị ấy lên, cho dù anh có nhượng cho chị ấy chút tài sản thì cũng không ảnh hưởng tới lợi ích của em đâu.”

“Tổng Dật Hàng, tôi không phải là con ngu mà không hiểu mấy chữ tài sản và di chúc đó. anh đã vì cô ta mà lập một quỹ không hề nhỏ, vì sao cô ta không ngồi yên mà lấy tiền, cô ta chỉ tiêu kiêu gì mà đến mức người ta khóa mất? Nếu như cô ta mang tiền đó chi tiêu vào mục đích khác thì sao? Tôi không ngăn anh đưa cô ta tiền dưỡng lão nhưng tôi không đồng ý cho việc anh ném tiền vào cái miệng không đáy đó.”

“Tại sao em lại có thể nói Tina như thế?” Tuy Tổng Dật Hàng nói vậy nhưng vẫn không có chút tức giận gì.

“Vậy anh nói đi, tiền kia của cô ta đi đâu mất hả?”

“Đây là việc riêng của Tina nên anh không thể nói.”

“Xem ra anh cũng biết nguyên nhân. Ai đã nói với tôi là sẽ không bao giờ giấu tôi bất cứ chuyện gì? anh thích thế nào thì tùy anh, giờ tôi không còn sức mà giận anh cùng cô vạ cũ yêu quý của anh đâu!” Hứa Lương Cầm bày ra dáng vẻ mặc kệ.

Tổng Dật Hằng bắt đi thử dãi: “Lương Cẩm, anh đã đồng ý với Tina rồi, với cả số tiền đó cũng không lớn với anh.”

“Vậy cũng không thể phung phí nó, nhiều tiền thì đi làm từ thiện đi. anh muốn làm sao cũng được nhưng anh không thể cho cô ta tiền bấy giờ, một tháng nữa rồi bàn tới chuyện này.”

“Vì sao?” Tổng Dật Hằng không hiểu nhìn Hứa Lương Cẩm

“Chẳng tại sao cả, tôi không muốn cô ta đắc ý nhanh như vậy, để cho cô ta hiểu là không phải chuyện gì cô ta nói với anh là anh đáp ứng ngay được.” một tháng sẽ tra ra manh mối, Hứa Lương Cẩm lấy cớ này để kéo dài thời gian.

Tổng Dật Hằng không phản đối: “Được, một tháng sau xong xuôi thủ tục anh sẽ khiến Tina rời đi, sau đó sẽ chuẩn bị lễ cưới của chúng ta.”

Hứa Lương Cẩm cười nói: “Bố mẹ tôi còn chưa biết anh là ai, đám cưới dễ vậy cơ à!”

“Em không cần lo, mẹ vợ tương lai rất đồng ý người con rể là anh đây.”

“Làm sao có thể, mẹ em làm sao biết anh, anh nói đi!” Hứa Lương Cẩm ngồi lên người Tổng Dật Hằng, ép anh nói.

Tổng Dật Hằng ôm thắt lưng của Hứa Lương Cẩm rồi kể chuyện ngày đó hai người chia tay, anh đi tìm cô khắp nơi, ngược lại khiến Hứa Lương Cẩm rơi nước mắt.

Bởi vì đi đường mệt nên Tổng Dật Hằng ngủ sớm, Hứa Lương Cẩm thấy không có việc gì mới ra ngoài hỏi Tô Hiểu Vũ. “Người đâu?”

Tô Hiểu Vũ ngoác miệng: “Đề Đại Long đưa đi rồi, tớ định đưa cô ta đi nhưng cô ta không đồng ý, còn nói đi với đàn ông sẽ an toàn hơn, tớ thấy cô ta cũng hoảng sợ nên đồng ý luôn!”

“May không bị lộ.”

“Có chị ở đây thì làm sao bại lộ được, chị đây là người thông minh nhanh nhạy mà!” Tô Hiểu Vũ dương dương tự đắc nói.

“Vâng vâng, vì nữ hoàng đây chúng tôi mới yên ổn!” Hứa Lương Cẩm khen Tô Hiểu Vũ, tiếp theo cô nói chuyện của Tina đề nghị với Tổng Dật Hằng.

Tô Hiểu Vũ nghe xong tức đến khó thở: “Con đàn bà vô liêm sỉ, rõ ràng là lừa tiền rồi, không bao giờ được đưa cho con đó!”

“Chưa cho, tớ bảo Tổng Dật Hằng là một tháng sau, tớ nghĩ chuyện sẽ được giải quyết đến tầm đó thôi.”

“Trong lòng cậu hiểu là tốt rồi.”

“Hiểu Vũ, tớ có chuyện muốn hỏi cậu, cậu giúp tớ giải đáp với.”

“Chuyện gì? Nhưng cậu hiểu tớ mà, đừng có khiến Tổng đại gia chê cười tớ là được.” Tô Hiểu Vũ nói xong thì cười khanh khách.

Hứa Lương Cẩm cũng cười theo, sau đó đưa vật tới trước mặt Tô Hiểu Vũ.

Tô Hiểu Vũ nhìn thấy que thử thai, nói to: “Hứa Lương Cẩm, sao cậu có thể ghê tởm đến mức đưa thử này đến trước mặt tớ chứ, mau ném đi!”

“Cái này có gì ghê, tớ dùng khăn giấy lau sạch rồi!”

“không đúng! không đúng! Là tớ bị thần kinh đấy, cậu có thai rồi đúng không? Du kích thành công đấy, chúc mừng cậu nhé, làm mẹ rồi đó!” Tô Hiểu Vũ nhìn que thử thai hai vạch của Hứa Lương Cẩm thì cực kì vui.

“Thử này có chuẩn không?” Hứa Lương Cẩm nhìn chăm chú vào que thử thai xem nó có phải hàng nhái hàng đều không, đó cũng là nguyên nhân mà cô không cho Tổng Dật Hằng chạm vào mình.

cô luôn cảm giác mọi thứ không chân thật, ngay cả đèn đỏ của cô cũng chuẩn nhưng tháng này đến muộn tới 5 ngày khiến cô nghi ngờ, cô cũng không đến tiệm thuốc mua mà mua hàng online luôn, kết quả trứng giải đặc biệt.

“Thử này rất chính xác, cậu mau nói với Tổng đại gia đi, mẹ quý vì con, anh ta sẽ nghe cậu răm rắp mà không cãi nửa câu đâu. Có khi tôn cậu lên làm thánh thần cũng nên.”

Hứa Lương Cẩm lắc đầu: “Chờ anh ấy đi rồi cậu với tớ đến bệnh viện kiểm tra, như thế sẽ yên tâm hơn.” Phải 100% xác nhận cô đã mang thai, cô không muốn làm bất cứ ai phải kinh động cả.

Tô Hiểu Vũ biết ý của cô: “Được, chờ Tổng đại gia đi thì tớ sẽ đi với cậu, que này cậu còn giữ được à, ném đi bà nội.”

“Ném làm sao được chứ? Nếu mang thai thật thì tớ sẽ giữ nó làm kỉ niệm”

“Hứa Lương Cẩm, con thần kinh không bình thường này, cái này cho vào nước tiểu đó.”

“Tớ thích, cậu bận hả? Tớ về phòng đây.” Hứa Lương Cẩm đứng lên rồi rời đi, Tô Hiểu Vũ nhìn bóng lưng của cô thì bật cười.

rõ ràng chỉ có một buổi tối thôi mà Hứa Lương Cẩm cảm giác một ngày giống một năm vậy, vừa thấy thời gian trôi qua trên di động, một đêm không ngủ được, cô cứ thế thức 6 tiếng liền, đứng dậy làm đồ ăn sáng, sau đó đánh thức Tổng Dật Hằng.

“Sao em dậy sớm thế, ngủ có ngon không?” Tổng Dật Hằng nhận bát ăn ngay trên giường.

“Cũng được, hôm nay anh có đi đâu không?”

“anh muốn nói với Tina chuyện hôm qua chúng ta đã quyết định, sau đó đến công ty một chút, hẳn là công việc chồng chất rồi, nếu anh muộn mà không về thì mai anh sẽ qua.”

Hứa Lương Cẩm vui vẻ: “Vậy cũng được.”

“Em phải ra ngoài à?” Tổng Dật Hằng thuận miệng hỏi.

“Cũng không biết nữa, nếu mẹ anh tìm em nói chuyện thì em sẽ đi.”

“Nhà của họ thì tương lai tất cả sẽ là tài sản của anh, em nịnh họ không bằng đi nịnh anh.” Tổng Dật Hằng cười nói.

“anh đừng có ra oai nhé, về sau kết hôn thì anh lấy tiền ra đẻ em à? Em cảm thấy mình như ở sân cao cấp anh thuê về ấy, cho dù anh có tìm yêu quái bên ngoài thì em không đồng ý đâu!”

“Là anh nói thế, không phải làm trâu làm ngựa là anh à?”

Hai người cứ anh một câu, em một câu cũng ăn xong bữa sáng, Tổng Dật Hằng mặc quần áo rồi ra ngoài.

anh vừa đi, Hứa Lương Cẩm và Tô Hiểu Vũ lái xe đến bệnh viện, đến bệnh viện phải xếp hàng dài đăng kí rồi lại xếp hàng lấy máu, kết quả xét nghiệm phải đến chiều mới có.

Nhìn tờ giấy xét nghiệm trên tay cùng số liệu, Hứa Lương Cẩm có chút thất vọng: “Chắc không mang thai rồi!”

Tô Hiểu Vũ nhìn kết quả xét nghiệm trong tay Hứa Lương Cầm nhìn kỹ một lần: “Chắc do que thử thai sai, để bác sĩ nhìn kỹ rồi mới nói chứ, cũng mất thời gian cả rồi nên thêm tí cũng không sao.”

Hứa Lương Cầm vô thức gật đầu rồi lại xếp hàng lấy kết quả.

“cô mang thai rồi, mẹ con đều tốt, trở về nghỉ ngơi cho tốt, 10 ngày hoặc nửa tháng nữa ra kiểm tra lại, trong thời gian này nếu có dấu hiệu đau bụng hoặc xuất huyết thì phải đến đây ngay, phòng chống thai có thể ngoài tử cung, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của mẹ và con.”

Hứa Lương Cầm ngỡ ngàng nghe bác sĩ nói xong rồi mới hỏi: “Cháu thật sự mang thai à?”

“Đúng vậy, tôi vừa nói nhiều chú ý với cô mà cô không nghe à?” Bác sĩ không nhịn được.

“Cháu thấy số liệu tiêu chuẩn của cháu không phù hợp mà.”

Bác sĩ hừ một tiếng: “Tôi là bác sĩ hay cô là bác sĩ đây? Người bệnh nếu không tin thì đi tìm bác sĩ khác đi.”

Hứa Lương Cầm lập tức nói xin lỗi, tiếp theo mang về mặt vui mừng nói cảm ơn bác sĩ sau đó mới ra ngoài.

“Bác sĩ nói sao?” Tô Hiểu Vũ chạy đến đón.

“Hiểu Vũ, tớ thực sự làm mẹ rồi!”

Hứa Lương Cầm nói xong thì ôm Tô Hiểu Vũ, mắt Tô Hiểu Vũ ươn ướt: “thật tốt quá, vừa rồi cậu nói không có thai khiến tớ suýt khóc nhưng bây giờ khóc vì quá vui. Lương Cầm, tớ thực sự vui thay cậu! Đòi này chắc tớ không bao giờ sẽ có con của mình, tương lai nhớ cho tớ là mẹ nuôi nhé! Đại Long nhất định sẽ rất vui, nhìn cậu ấy cũng muốn làm bố hoặc mẹ nuôi rồi!”

“Được!” Hứa Lương Cầm không nói lên lời, chỉ nhiệt tình gật đầu.

Lúc về Tô Hiểu Vũ không cho Hứa Lương Cầm lại xe mà cô tự lái đưa họ về nhà trọ.

Hơn 4h chiều Tổng Dật Hàng gọi điện từ công ty nói phải tăng ca, sau đó nghỉ ngơi tại phòng làm việc, phòng chừng hai ngày nữa mới về nhà trọ, Hứa Lương Cầm tốt tính nói anh phải ăn cơm đúng giờ, phải ngủ nhiều một chút, Tổng Dật Hàng đồng ý hết.

Buổi tối Tô Hiểu Vũ gọi điện cho Ngô Thừa Long, Ngô Thừa Long lập tức bỏ Shibata Hisako mà chạy về, Jean đã bị họ Tổng giám thị nên chẳng ai gây gổ với cô ta nữa!

trên đường về anh còn mua cơm dinh dưỡng cho phụ nữ có thai, ba người vừa ngồi ở phòng khách vừa nói chuyện sau khi đưa bé sinh ra thì thế nào, đêm nay Hứa Lương Cầm ngủ rất ngon, sáng sớm khi tỉnh dậy còn thấy miệng mình luôn mỉm cười.

Đồ ăn Tô Hiểu Vũ nấu rất phong phú, Hứa Lương Cầm cảm giác chẳng chuyện gì làm khó có hết, vì đưa bé cô sẽ không nhịn ăn, không cho bất kì kẻ nào phá vỡ hạnh phúc của con cô!

Cơm nước xong, cô tỉnh lên mạng đặt mua sách cho phụ nữ có thai, kết quả mẹ Tổng Dật Hàng gọi nói có thể gặp Jean, một giờ sau sẽ đưa người tới đón cô.

Hứa Lương Cầm lo lắng cho con nên không biết có định mạo hiểm không, vì thế cô nói chuyện mình có thai cho mẹ Tổng Dật Hàng biết.

“Ta có cháu sao? Chắc là cháu gái rồi! Ôi, tốt quá! Lão Tổng! Lão Tổng đâu? Ông nó đừng có chơi mấy con chim chết tiết kia nữa, con đâu mang thai! Có cháu! Chúng ta có cháu rồi ông nó ời!”

Hứa Lương Cầm cảm điện thoại chờ 5 phút, thấy không ai để ý thì mới tắt, phòng chừng đi đã quên cúp điện thoại rồi, xem đáng về này thì bỏ Tổng Dật Hàng sẽ đến đây nhanh thôi,

không đến nửa giờ, chuông cửa vang lên, Ngô Thừa Long chạy đến cửa hỏi ai, xác nhận thân phận của đối phương thì mới mở cửa, Tô Hiểu Vũ nghe được động tĩnh cũng đi ra, kể từ khi biết Hứa Lương Cầm mang thai, cô với Ngô Thừa Long nhất quyết không cho Hứa Lương Cầm mở cửa, ít nhất phải có một người đi cùng cô, kết quả mọi người không hẹn mà tụ tập ở nhà trọ.

“Lương Cầm, Tổng đại ... bố mẹ Tổng Dật Hàng đến.” Ngô Thừa Long chút nữa thì quen miệng nói Tổng đại gia.

Hứa Lương Cầm đi ra, nghênh đón: “Chú đi ạ, sao hai người lại tới đây?”

“Còn gọi chú chú đi đi gì nữa, đưa bé đã có thì đã là con dâu nhà họ Tổng, về sau gọi bố mẹ đi.” Dư Mạn Quân cười híp mắt nhìn Hứa Lương Cầm, thấy thế nào cũng cảm thấy nha đầu này là người mở nút thắt cho gia đình bà, tương lai chỉ cần người con dâu này thì quan hệ giữa vợ chồng bà với con trai còn không tốt lên sao?

Bố Tổng Dật Hàng thoạt nhìn rất nghiêm khắc nhưng nụ cười trên mặt không giấu được: “Bố vui quá nên hồ đồ mất rồi, ôi cái miệng nói trước suy nghĩ rồi!”

“Ôi ông nó thật là, mà tôi cũng vui lắm. Lương Cầm, đây là chi phiếu 100 vạn, con muốn ăn cái gì hay mua cái gì cứ mua, thiếu thì báo mẹ, chờ ngày kết hôn mẹ lại tặng nhiều thứ khác cho con, hay là con về cùng chúng ta nhé?”

Hứa Lương Cầm có chút không phản ứng kịp: “không cần, không cần đâu, mẹ đừng cho con tiền, con ở đây là được rồi, ở đây cũng tốt mẹ ạ.”

“Mẹ con cho con thì con cứ cầm đi, con không về cũng được, đến lúc đó bọn ta sẽ cho hai người bảo vệ con cũng tốt.” Tổng Hậu Hải cố gắng nói giọng hiền hòa dễ gần.

“À mà chồng cũ của Tina thì sao?” Bố Tổng Dật Hàng nói một chuyện đáng quan tâm nhất cần giải quyết bây giờ, Hứa Lương Cầm không dám từ chối nên nhận.

“Chúng ta đã suy nghĩ nên để con nói chuyện với anh ta, nhưng con cũng đừng sợ, chúng ta đã gọi người bảo vệ con rồi, bảo vệ ở dưới tầng con.” Dư Mạn Quân an ủi Hứa Lương Cầm để cô không lo lắng.

Hứa Lương Cầm cũng biết an toàn là trên hết, một người nghiện ma túy hút chích như anh ta không biết sẽ làm ra chuyện gì. “Con không sợ đâu.”

“Con đàm phán với anh ta nhiều nhất hơn 20 phút thôi, nếu anh ta không nói tình hình thực tế thì chúng ta sẽ dùng cách khác.”

Nhìn đáng về của Tổng Hậu Hải, Hứa Lương Cầm cảm thán, không hổ là bố con, làm việc đều nhanh nhẹn, ngay cả biểu cảm cũng giống nhau y đúc.

Cứ như thế, Hứa Lương Cầm được Tô Hiểu Vũ và Ngô Thừa Long dặn dò đủ điều liền đi cùng bố mẹ Tổng Dật Hàng.

Hai chiếc xe của nhà họ Tổng dừng ngay một biệt thự xa hoa, Hứa Lương Cầm nghe những lời mẹ Tổng dặn đi dặn lại, rồi theo 4 nhân viên an ninh vào tầng hai của biệt thự gặp Jean- chồng cũ của Tina.

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Hứa Lương Cầm theo nhân viên an ninh vào biệt thự, bên trong lập tức có hai người đang chờ đi vào cùng.

“Sao nhiều người vậy?” dọc đường còn có thêm ba nhân viên an ninh, Hứa Lương Cầm hỏi theo bản năng.

Thấy cô hỏi thì một trong bốn người nói: “Chúng tôi chưa tra ra được ai đang theo dõi anh ta cho nên bảo vệ chặt vẫn hơn.”

Hứa Lương Cầm găt đầu, lúc này đoàn người đã đến trước một cửa phòng, có hai người đi vào cùng Hứa Lương Cầm, những người khác thì ở ngoài trông.

Phòng rất lớn, còn có một phòng nhỏ nữa, nhân viên an ninh để Hứa Lương Cầm ngồi trên sofa, còn một người nữa tìm chồng cũ của Tina.

Rất nhanh người đã xuất hiện, Hứa Lương Cầm nghĩ Jean phải là người có tướng mạo to lớn hùng hổ không nghĩ tới là một người có dáng vẻ mập mạp mang đậm nét người Hoa.

“cô là ai?” Khác với Tina, tiếng Trung của Jean rất lưu loát.

“Tôi là vợ sắp cưới của Tổng Dật Hằng.”

“không có khả năng, các người đừng lừa tôi!” Jean tuyệt đối không tin Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm thông dong cười: “anh không tin là chuyện của anh, chẳng ảnh hưởng tới thân phận của tôi, hơn nữa giờ tôi còn mang thai con của anh ấy.”

“cô ngay cả việc quen biết anh ta mà cũng không biết cô gái nào không được Tina cho phép thì Tổng Dật Hằng sẽ không bao giờ kết hôn với cô ta, lại càng không nói đến việc có con. Đương nhiên Tina cũng không có khả năng để Tổng Dật Hằng cưới ai hết, cô đừng trách tôi nói quá, điều kiện của cô phải thế nào mà khiến Tổng Dật Hằng coi trọng cô vậy.”

Cô phải anh ta nói câu quan trọng là câu cuối không? Hứa Lương Cầm tức giận nghĩ.

“Vậy tôi sẽ trả lời cho anh rõ đây, Tina không ảnh hưởng lớn như anh nghĩ đâu, nhưng về sau tôi sẽ để cho Tổng Dật Hằng không có bất kì liên lạc với cô ta nữa, bây giờ Tina còn quyết lấy chồng tôi đòi có tên trong di chúc đấy, mà Tổng Dật Hằng cũng đồng ý rồi bởi vì anh ấy nói tài khoản mà anh ấy lập để chi trả sinh hoạt hàng tháng cho cô ta tạm thời không dùng được, tôi nghĩ số tiền đó chảy vào túi anh đấy.”

Jean vừa muốn nói thì Hứa Lương Cầm lập tức ngăn anh ta lại: “Chờ tôi nói xong đã nào, hôm nay tôi đến đây là muốn hợp tác với anh, nếu anh đồng ý thì bỏ mẹ Tổng Dật Hằng ở bên ngoài, bọn họ chắc chắn sẽ không bực anh, nếu anh không muốn thì cũng được nhưng họ Tổng sẽ không bảo vệ anh nữa, Tổng Dật Hằng chưa biết tôi mang thai đâu, một khi anh ấy biết thì anh cảm thấy anh ấy sẽ giúp vụ cũ như trước không? Hơn nữa tôi cũng nghĩ Tina lấy được tài sản của Tổng Dật Hằng sẽ về tay anh, nhưng khi có tiền thì có khi cô ta mặc kệ anh bị chủ nợ đòi xiết hoặc tìm người trừ khử anh đấy!”

“Ai nói là chủ nợ muốn giết tôi?” Jean nhủ mảy.

“không phải anh hút ma túy sao?” Hứa Lương Cầm nhớ rõ Dư Mạn Quân đã từng đề cập qua.

“Tôi không hút chích ma túy, chỉ thường xuyên tham gia mấy cuộc đánh cược nhỏ không nợ nhiều tiền, chủ yếu tôi có nhờ bạn giàu chút đồ, ngày đó không may gặp cảnh sát nên bị lấy hết, sau đó tôi thiếu tiền, qua giai đoạn đó, sau đó tôi tồn nợ 1 vạn đô la Mỹ nhưng tôi có việc làm nên không sợ không trả được, tại sao chủ nợ phải giết tôi chứ?”

Hứa Lương Cầm cực kì ngạc nhiên: “Vậy rốt cuộc vì sao có người muốn giết anh?”

“Tôi làm sao biết được? Tôi không biết ai muốn giết tôi, cũng không biết là ai cứu tôi. Nhưng tôi nghĩ là cô cứu tôi, đến Trung Quốc thì tôi mới biết người của họ Tổng cứu tôi.”

Hứa Lương Cầm không nghe Jean nói mà thần người nhìn ra cửa sổ, nếu chủ nợ không có lý do giết anh ta vậy thì chỉ có Tina mà thôi, cô bị chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ nhưng không có cách nào lý giải bằng cách này.

“anh có từng nghĩ tới là Tina sai người giết anh không?”

“cô ta không có năng lực tìm mấy tên chuyên nghiệp thế đâu, tôi nhìn ra được những người đó không phải đám thuê chém mướn bình thường.”

“cô ta không có năng lực nhưng Tổng Dật Hằng có.”

“cô nói Tổng Dật Hằng giúp Tina giết tôi, mà bố mẹ anh ta lại cứu tôi? cô đừng có đùa!”

“Tôi không nói đùa, Tổng Dật Hằng đi du lịch với Tina, đến bây giờ còn chưa về, mỗi ngày tôi chỉ nói chuyện qua điện thoại với Tổng Dật Hằng, bây giờ anh bị đuổi giết, Tina lại động viên Tổng Dật Hằng thêm tên cô ta vào di chúc, mặt khác còn muốn thêm nhiều tiền hơn vào mỗi tháng. Tổng Dật Hằng có quan hệ với người nhà như thế nào chẳng lẽ anh không biết? anh cảm thấy không xảy ra được chắc?” Hứa Lương Cầm phân tích kĩ càng cho nên cố ý nói dài.

Jean không nói mà xoa tóc mình rồi tung lên mà tự hỏi, Hứa Lương Cầm không muốn cho anh ta nhiều thời gian vì thế nói: “Tôi chỉ nói với anh nhiều nhất là 10 phút thôi, 10 phút sau tôi rời đi thì anh cũng phải đi, không có ai quan tâm anh sống chết thế nào nữa mà tôi có đứa bé thì sẽ chẳng cho Tina lấy một phần tiền nào trên người Tổng Dật Hằng hết, huống chi tôi có thể để Shibata Hisako ra mặt nữa đấy.”

“Shibata Hisako cũng tới đây?” Jean cố gắng nhìn chăm chăm với đôi mắt nhỏ.

Hứa Lương Cầm cười: “Bằng không thì anh cho là vì sao anh được cứu chứ? Shibata Hisako bị anh quấy rầy nên tới tìm tôi, sau đó Tổng gia phái người tới nước Mỹ tìm anh, cứu anh là trùng hợp thôi.”

“Tôi muốn đàm phán với Tổng gia.”

“Được thôi nhưng anh phải nói toàn bộ sự thật.”

Hứa Lương Cầm nói xong cũng bảo nhân viên an ninh để bố mẹ Tổng Dật Hằng vào, nhân viên an ninh rất cẩn thận gọi điện báo người bên ngoài làm việc, trong phòng vẫn có hai người.

Đại khái qua 3 phút thì bố mẹ Tổng Dật Hằng vào.

“Trước tiên nói điều kiện của anh đi.” Tổng Hậu Hải vào thẳng chủ đề.

“Tôi cần tiền, tôi thiếu thì mỗi tháng Tina phải cho tôi tiền.”

Tổng Hậu Hải hừ một tiếng: “Nhưng bây giờ cô ta sẽ không cho anh đâu, anh đã không nói thì tôi nói, tôi đồng ý đưa anh 500 vạn đô la Mỹ, điều kiện là anh phải cung cấp thông tin có giá trị.”

Jean nhìn trái nhìn phải, cuối cùng hạ quyết tâm: “Tôi cung cấp thông tin có thể cải thiện quan hệ giữa con trai của các người với các người nhưng ngoài 500 vạn đô la Mỹ thì tôi còn một điều kiện.”

“anh nói đi.” Tổng Hậu Hải quyết định nếu Jean lòng tham vô đáy vậy thì ông chẳng cần phải khách khí với anh ta.

“Tôi muốn ông mời cho tôi một luật sư tốt nhất về việc quyền giám hộ cho con gái.”

Tổng Hậu Hải hơi giật mình: “anh có con gái ư?”

Jean cười nhẹ: “Là con gái của tôi và Tina, thế nào? 500 vạn đô la Mỹ và điều kiện đó đáng giá chứ? Bây giờ tôi muốn các người đưa 500 vạn vào ngay tài khoản của tôi, sau đó tôi sẽ nói hết. Nếu như có thể can đoan quyền giám hộ con gái tôi cho tôi thì cô có thể ở trước mặt Tổng Dật Hằng nói rõ bộ mặt của con khôn kia, cuối cùng các người phải giải quyết cho tôi người đang đuổi giết tôi.”

Việc này khiến mọi người đại n, 5 triệu thôi mà khiến Jean nói hết toàn bộ, sau đó Dư Mạn Quân phản ứng nhanh: “yêu cầu của anh thì chúng tôi đáp ứng nhưng đừng nghĩ ki bất cứ một hiệp nghị gì, tiền của tôi sẽ chuyển ngay và luôn, nhưng mà cần thời gian.”

“Tôi có thể chờ.”

Kế tiếp Hứa Lương Cầm cùng bố mẹ Tổng Dật Hằng đi vào một gian phòng khác, Dư Mạn Quân để Hứa Lương Cầm nằm trên giường của bà và nói chuyện phiếm với cô, Tổng Hậu Hải thì đi an bài chuyện chuyển tiền.

Ba giờ sau ngân hàng đã phản hồi nhưng cần một khoảng thời gian, Tổng Hậu Hải cho người cầm giấy ngân hàng gửi cho Jean xem.

“Thanh danh của nhà họ Tống lớn như vậy nên tôi sẽ tin tưởng các người một lần.” Jean vẫn tin nhiệm Tống gia, bây giờ Jean không mạnh, 500 vạn đó là cũng không phải quá lớn với họ nhưng lại đủ cho sinh hoạt của Jean cùng con gái, cho dù anh không nói tình hình thực tế thì Tina cũng sẽ không cho Jean tiền, không bằng lấy một lần, tương lai sẽ khác nhau nhiều.

“Tina có thể tiếp xúc được với bệnh nhân tên Tống Dật Hằng này bởi vì cô ta được thầy của mình giới thiệu. Tina rất am hiểu những gói trị liệu là tâm lý cùng bệnh tâm thần học. Lần đầu đúng là cô ta muốn chữa bệnh cho Tống Dật Hằng, không mang bất cứ tạp chất nào, chỉ đơn thuần là muốn chữa bệnh. Nhưng sau đó Tống Dật Hằng ý lại cô ta ngày càng nhiều thì dục vọng của cô ta lớn dần, cô ta thấy trên người Tống Dật Hằng cực kỳ nhiều ích lợi, tôi không rõ cô ta làm gì nhưng khi Tống Dật Hằng 19 tuổi có cầu hôn cô ta. Sau đó Tina nói có thể lấy được một khoản tiền cực lớn nên bảo tôi ly hôn nhưng cô ta vẫn đưa tôi tiền, còn nói muốn làm trứng đông lạnh, chờ khi nào đủ tiền sẽ sinh con cho tôi, tôi cũng do lòng tham nên đồng ý luôn. Sau khi ly dị, cô ta muốn tôi diễn một vở kịch, để cho tôi đến tìm Tống Dật Hằng nói vì không muốn anh ta tổn thương nên cô ta mới ly dị với tôi, khi đó tôi mới biết được thì ra Tống Dật Hằng không biết Tina từng kết hôn, đương nhiên Tống Dật Hằng nghe xong cũng áy náy với Tina, đối xử với cô ta càng hào phóng.”

“cô ta hẳn vẫn rất yêu anh nên mới muốn sinh con cho anh đúng không?” Hứa Lương Cẩm hỏi.

Jean cười tự giễu: “cô ta không yêu tôi đâu, thật ra cô ta thương nhớ Tống Dật Hằng, muốn sinh con cho anh ta, chẳng qua cô ta hao tâm tổn sức mấy năm mà Tống Dật Hằng không muốn có đứa bé. Tina luôn cho rằng vì không sinh được nên Tống Dật Hằng mới không cần đứa con nào. cô ta tìm tôi, sau đó chúng tôi qua biện pháp thụ tinh nhân tạo mà sinh ra một đứa bé gái, năm nay con bé 10 tuổi rồi. Tina nói Tống Dật Hằng coi cô ta là người thân, cô ta sẽ nghĩ cách để làm người thừa kế duy nhất của Tống Dật Hằng sau khi anh ta chết, dù không làm được thì sẽ cố lấy về nhiều tiền, đến lúc đó con gái của chúng tôi sẽ không phải lo lắng gì hết. Đáng tiếc Tống Dật Hằng với cô ta cảm kích hơn là yêu, lại qua mấy năm không thấy có xi nhê gì, Tina vì không muốn Tống Dật Hằng mất ân tình với mình nên chủ động ly hôn và tự bỏ công việc. Tống Dật Hằng lại càng cảm kích và tin nhiệm cô ta hơn, tất nhiên vẫn bị Tina khống chế sinh hoạt cá nhân. Tôi chỉ không nghĩ tới Tina chưa bao giờ buông cái ý nghĩ sẽ tái hôn với Tống Dật Hằng, cũng không nghĩ cô ta vì tôi thiếu 1 vạn đô la mà muốn giết tôi, đối lại là mọi người thì cũng thế đúng không? Khi ai đó dành cả đời để xây nên một thành tựu mất hơn 20 năm mà bị hủy hoại trong chớp mắt thì ai mà chịu nổi? Chỉ là cô ta không nghĩ đến cảm xúc của con gái tôi nên tôi rất đau lòng. Con bé còn nhỏ, nó không biết gì và nó cũng không có lỗi trong chuyện này mà đúng không?”

“Tina thật sự vì Dật Hằng nên mất việc ư?” Hứa Lương Cẩm không thể không nghi ngờ.

“Tôi chỉ biết Tina bị treo bằng bác sĩ, nguyên nhân cụ thể thì tôi không rõ nhưng cô ta có đàn em họ Chu đang làm trong một bệnh viện lớn về khoa tâm lý ở đó, các người có thể đi hỏi cô ấy một chút, khi ở Mỹ cô ấy từng tìm đến tôi hỏi tình huống của Tina thế nào.”

“Việc này chúng tôi sẽ điều tra, anh cứ ở đây nghỉ ngơi, chúng tôi sẽ tìm luật sư cho anh.”

Tống Hậu Hải nói xong cũng bảo Hứa Lương Cẩm cùng bạn già của ông rời đi.

Ba người lên xe không ai nói gì, mặc dù biết chân tướng sự việc nhưng vẫn rất khó với bọn họ, tố giác Tina thì dễ nhưng sợ ném chuột vỡ đồ, cảm giác của Tống Dật Hằng thế nào mới là điều bọn họ lo lắng nhất, một khi đã nói ra rõ sự thật Tống Dật Hằng có thể chấp nhận được không? Có thể bị kích thích hay bệnh lý như cũ không thì bọn họ không biết.

“Trước tiên cứ tìm bác sĩ Chu kia đi, rồi mọi việc sẽ dễ dàng hơn, những thứ khác nói sau.” Tống Hậu Hải bắt đầu đi thờ dài, cho dù thế nào đi nữa thì ông không thể lấy sức khỏe của con mình ra đánh cược được.

Dư Mạn Quân lau nước mắt: “rõ ràng chúng ta có thể là một gia đình êm ấm, vì sao vì một người phụ nữ không quen biết phá hủy mất, nhiều năm chúng ta muốn gặp mặt con mà không được, Dật Hằng còn hạn chúng ta đây, bây giờ biết chân tướng nhưng không dám nói khiến lòng tôi rất đau khổ, tôi làm sao nuốt trôi đây ông nó!”

Hứa Lương Cẩm cũng thương tâm: “Mẹ đừng như vậy, chúng ta từ từ nghĩ cách, sẽ có cách thôi mẹ.”

“Lương Cẩm, may là trong bụng con có đứa bé, bằng không khi hai ông bà già này chết đi chưa biết phải trông cậy vào ai!” Dư Mạn Quân cầm tay Hứa Lương Cẩm, bà thật đúng là đem Hứa Lương Cẩm thành vị cứu tinh.

Hứa Lương Cẩm không nói lời nào, chỉ ôm Dư Mạn Quân an ủi bà.

Vốn bác sĩ Chu này rất nổi tiếng nên dễ tìm, Hứa Lương Cẩm phải đợi gần 2 tiếng nên mới gặp được vị bác sĩ trẻ tuổi này. Đúng là tuổi trẻ, đôi phương thoát nhìn cũng bằng cô nhưng họ là chuyên gia nên vóc người tuy không trắng trẻo nõn nà dài các lạnh lùng mà rất thần thiết, Hứa Lương Cẩm không thể không bội phục liền đứng dậy.

“Xin lỗi để mọi người chờ lâu, nghe y tá nói mọi người muốn hiểu rõ về Tina, tôi có thể hỏi vì sao mọi người lại muốn hỏi thăm tình hình của cô ấy không?”

Chu Tổ Khởi nhìn về phía Hứa Lương Cẩm nên cô mới phát hiện cặp mắt kia rất hấp dẫn đối phương, một đôi mắt long lánh có thần, ánh mắt giống như hồ thu yên tĩnh, trong lúc nhất thời cô thần người ra.

“Hứa tiểu thư?” Chu Tổ Khởi nói nhẹ nhàng.

Hứa Lương Cẩm cười xấu hổ: “Là tôi nhìn cô còn trẻ mà lại rất xinh đẹp nữa.”

Chu Tổ Khởi mỉm cười: “Cám ơn cô đã khen, thoát nhìn cô cũng không lớn hơn tôi là bao, chúng ta nên về chuyện chính đi.”

Hứa Lương Cẩm sợ làm phiền người ta nên chỉ nói ngắn gọn đứng trọng tâm.

Chu Tổ Khởi nghe Hứa Lương Cẩm nói thì nhủ mày: “Thầy nhận rất nhiều học trò nhưng chỉ có tôi và Tina là hai người gốc Hoa nên có việc gì thì thầy hay nói với tôi, thầy cũng thương cô ấy nên bảo tôi đi đến thăm cô ấy.”

“thật tiếc, có phải Tina thật sự vì bạn trai của tôi nên mới mất tư cách làm bác sĩ?”

Chu Tổ Khởi lắc đầu: “Cũng không phải, lúc trước Tina còn có hành vi khống chế bệnh hoạn cho nên thầy rất nghiêm khắc với cô ấy nhưng Tina lại cầu xin muốn chữa bệnh cho bạn trai cô với thầy. Thầy có phải người đi giám sát cô ấy, nhưng Tina làm việc rất bí ẩn lại tìm một trợ thủ khác cho mình, đến tận lúc bạn trai cô trưởng thành thì tình cảm của bọn họ bị phát hiện, thầy rất tức giận nên đề xuất bộ y tế treo bằng của cô ấy, chỉ là bạn trai cô muốn kết hôn với cô ấy nên không ai can thiệp được.”

Tận đây lòng Hứa Lương Cẩm chỉ có thể cảm thấy là Tina âm mưu sâu độc, có thể đem tất cả mọi thất bại đổ lên đầu Tống Dật Hằng, sau đó khiến Tống Dật Hằng áy náy, lại còn phải có trách nhiệm cả đời với cô ta nữa, đúng là không biết xấu hổ!

Luôn miệng cảm ơn Chu Tổ Khởi, Hứa Lương Cẩm lập tức rời đi, Chu Tổ Khởi lập tức khách khí đưa ra.

“Ồi rất xin lỗi, xấu hổ quá.” Hứa Lương Cẩm chỉ chú ý nói chuyện với Chu Tổ Khởi mà không chú ý phía trước nên đâm vào một người.

Người nọ đỡ Hứa Lương Cẩm, gật đầu với Chu Tổ Khởi rồi xoay người đi luôn.

Bệnh viện này có phải toàn mĩ nam với nữ nữ không thể? cô đâm vào vị bác sĩ có dáng người cao ngất rần rồi, Hứa Lương Cẩm ngây dại, đáng về kia khiến cô có thể đá bay Tống Dật Hằng, bây giờ đang thịnh hành yêu bác sĩ đẹp trai đây, ôi anh đẹp trai!

Chu Tổ Khởi nhin không được phì cười, chỉ để y tá đưa Hứa Lương Cẩm xuống tầng.

“Vị bác sĩ kia đẹp trai quá.” Ở trong thang máy Hứa Lương Cẩm tán gẫu với y tá.

Y tá vội vàng gật đầu và dùng giọng kiêu ngạo nói: “Đó là bảo bối của bệnh viện chúng tôi. Bác sĩ là trưởng khoa mổ, hưởng thụ đãi ngộ của chủ nhiệm, cái bệnh viện 400 vạn 500 vạn này của chúng tôi anh ấy cũng không để vào mắt đâu.”

“Tôi thấy anh ta rất trẻ.” cô có phải thất bại của tạo hóa không? Vì sao cứ thấy xung quanh mình toàn xuất hiện nhân tài toàn xấp xỉ tuổi mình thôi,

“Chắc là phải 30 hoặc 31 đó, cụ thể tôi cũng không rõ, bình thường đầu đám lại gần, hôm nay nhờ phúc của chị nên mới nhìn rõ và kĩ được đây.” Y tá tỏ vẻ rất vui.

Hứa Lương Cầm cũng bị chọc cười, đến cửa thì cảm ơn y tá, sau đó ngồi xe của họ Tổng về nhà trọ.

Sau ngày nói chuyện với Jean, vợ chồng già nhà họ Tổng liền đưa lái xe cùng nhân viên an ninh đến ở nhà trọ cho nên bây giờ nhà trọ có thêm 2 người.

Sau khi Hứa Lương Cầm lên phòng liền thả lỏng người, đang ngủ thì nghe thấy chuông di động reo lên.

“Alo?” Hứa Lương Cầm không mở mắt mà nghe luôn.

“Là tôi, Tina đây.”

Hứa Lương Cầm nghe thấy giọng cô ta thì thấy phiền: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Giờ cô đến khách sạn gặp tôi.”

cô ta cho mình là ai thế, lớn giọng ghê nhỉ: “Tôi không rảnh.”

“Tôi đã gọi Dật Hàng tới rồi, chúng ta nói chuyện cho rõ đi, tôi cũng muốn ở trước mặt Dật Hàng hỏi cô rốt cuộc xem cô làm trò quỷ gì, muốn ngăn cản Dật Hàng chăm sóc tôi sao? cô cho là địa vị cô trong lòng Dật Hàng hơn tôi à, cô gái?” Tina rất tức giận, bởi vì Tổng Dật Hàng phái người làm nhiệm vụ bên Mỹ thất bại, nhưng lại nói Jean đã tới Trung Quốc rồi khiến Tina hoảng sợ muốn chết. Tina vốn muốn lấy cớ khiến Tổng Dật Hàng chuyển tài sản trên danh nghĩa của mình, sau đó sẽ tránh sang nước khác, cho dù Tổng Dật Hàng biết Jean nói ra chân tướng cũng chẳng sao, chỉ bằng tình cảm của Tina với anh nhiều năm, chờ thêm vài năm rồi Tina lại đổ Tổng Dật Hàng, anh sẽ tha thứ cho cô thôi.

Chỉ là con điểm Hứa Lương Cầm này làm hỏng kế hoạch đẹp của Tina, còn khiến Tổng Dật Hàng dời kế hoạch chuyển tiền sang 1 tháng, Tina sẽ cho Hứa Lương Cầm biết thế nào là lợi thế nào là hại, bất luận thế nào thì Tổng Dật Hàng sẽ không để mình khổ sở!

Hứa Lương Cầm tỉnh táo: “Dật Hàng cũng đến à? Tốt thôi, chờ anh ấy gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến.”

Để di động xuống, Hứa Lương Cầm không khỏi cười lạnh: cô sẽ trắng mắt lên nhìn con đàn bà này ngà dài!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Mặc dù Hứa Lương Cầm không sợ Tina làm trò gì nhưng vì phòng ngừa vẫn để nhân viên an ninh lái xe đến khách sạn, sau đó lại gọi cho Tổng Dật Hàng.

“Tina có gọi cho anh, em làm sao biết thế? Nhưng anh phải làm việc, cũng phải 30 phút sau mới đến được.” Tổng Dật Hàng nghe Hứa Lương Cầm nói cảm thấy kỳ lạ.

“Bởi vì cô ta cũng gọi hẹn em, em đi trước gặp cô ta.”

“Tina hẹn em làm gì? Em chờ anh đến rồi chúng ta cùng đi, anh sợ em sẽ bị chọc tức.” Tổng Dật Hàng thấy Tina không thích cô, thực sự có thể làm ra chuyện ngoài ý muốn, rất không may nếu liên quan đến Hứa Lương Cầm thì sao?

“không sao đâu, em sẽ không bị cô ta ảnh hưởng đâu, anh yên tâm đi.” Hứa Lương Cầm nói xong cúp máy, sau đó cùng hai nhân viên an ninh vào thang máy lên tầng gặp Tina.

Ấn chuông xong, Tina ra mở cửa, thấy Hứa Lương Cầm cùng hai người cạnh cô thì hỏi: “Ý của cô là gì đây?”

“không có gì, đây là người bố mẹ Tổng Dật Hàng phái ra bảo vệ thôi, trừ người thân hoặc bạn bè thân thiết, nếu không bọn họ không để bất cứ ai động vào tôi hay để tôi ở chung, hi vọng cô bỏ qua cho.”

trên mặt Tina tràn đầy châm chọc: “Bây giờ cô còn không rõ sao, cảm tâm Dật Hàng là quan trọng nhất, hơn nữa cô càng thân mật với bố mẹ Dật Hàng thì Dật Hàng sẽ càng phản cảm với cô thôi, quan hệ của bọn họ không tốt lắm, vào đi, đây không phải nhà tôi nhưng cũng không có gì đáng ngại.”

Hứa Lương Cầm không muốn tranh luận với Tina, 3 người vào phòng, “không phải nói Dật Hàng đến thì cô mới đến sao, sao lại thay đổi vậy?”

“Muốn đổi thì đổi, chả vì cái gì hết, cô muốn tôi với anh ấy đến đây làm gì?”

“Là tôi muốn cô nói rõ trước mặt Dật Hàng vì sao cô ngăn tôi đến với anh ấy? Từ khi tôi đến Trung Quốc, cô luôn chăm ngời li gián tôi và anh ấy, không để anh ấy cung cấp chi phí sinh hoạt lẫn chăm sóc tôi, cô làm việc này sẽ khiến Dật Hàng khó xử cô biết không? Bởi vì anh ấy vĩnh viễn không bỏ mặc tôi, sự thật này cô nhìn kỹ đi!”

Đôi mắt với Tina đang gào thét, Hứa Lương Cầm chỉ cảm thấy buồn cười: “Có phải cô già rồi nên quên không? Ban đầu là cô không cho phép tôi với Tổng Dật Hàng bên nhau, là cô nghĩ cách khiến tôi xa Tổng Dật Hàng, tôi nghĩ thái độ sẽ quyết định việc làm và hành động của mình mà thôi.”

Tina giống như không nghe Hứa Lương Cầm nói: “Qua nhiều năm như vậy tôi luôn đặt Dật Hàng lên hàng đầu nhưng tôi không thể chịu nổi sự lăng mạ của cô, vì Dật Hàng nên việc gì tôi cũng làm được, quan hệ của chúng tôi cả đời không thay đổi, hôm nay tôi phải làm cho Dật Hàng đưa câu trả lời hợp lý, một công đạo cho tôi!”

“Tôi còn tưởng rằng con gái của cô mới là điều cô đặt lên hàng đầu chứ.” Hứa Lương Cầm chẳng thêm diễn nữa, con cô mệt, cô nghĩ mình nói luôn ở đây đi.

Tina giống như gặp quỷ mà nhìn Hứa Lương Cầm, không nói được câu nào. Tina không xác nhận được rốt cuộc Hứa Lương Cầm biết được bao nhiêu.

“Tôi đã gặp Jean- chồng cũ của cô rồi, còn nói chuyện vui vẻ với đàn em họ Chu của cô nữa đấy.” Hứa Lương Cầm khẽ cười.

Mặt Tina tái nhợt đến đáng sợ, tay cũng run run: “cô dám điều tra tôi!”

“Là chồng trước của cô tìm Shibata Hisako, còn uy hiếp cô ấy nếu không đưa tiền cho anh ta thì anh ta sẽ nói bí mật của hai người, cô không nhận điện thoại của cô ấy nên mới thành ra như vậy. Tina, cô là bác sĩ mà sao vô liêm sỉ như thế hả?”

“cô thì biết cái gì? Lúc tôi nghèo khổ phải gả cho tên bất tài đấy, như thế thì công bằng với tôi sao? Tôi phải cố gắng nhiều năm mới lấy lại thành tựu cùng sự giàu có nhưng tôi yêu Dật Hàng, điều này là thật!” Tina lớn tiếng đứng lên, giống như đã tìm được lý do thích hợp để phủ nhận mọi việc.

“cô hủy hoại một gia đình, hủy hoại quan hệ giữa Dật Hàng với bố mẹ anh ấy, cô lợi dụng Dật Hàng đang yếu lại cô mà khống chế và cướp đoạt hạnh phúc của anh ấy. Loại người như cô nên xuống địa ngục đi, cô không xứng với cái gọi là tình yêu. Con gái cô sẽ hổ thẹn vì cô, cô làm sao có tư cách mà nói ra những lời đó hả? cô không xứng đáng với danh vị bác sĩ, cô cho là những thứ đó đáng để Dật Hàng hi sinh vì cô à? Tôi hỏi cô, việc chồng cũ của cô bị đuổi giết có phải liên quan tới cô không?”

Biểu cảm Tina có chút vận vận nhưng rất nhanh liền bình thường: “cô không có quyền bình phẩm về con tôi và cuộc sống của tôi. Cái gì cô cũng biết thì hỏi tôi làm gì? Chờ Dật Hàng đến tôi sẽ nói hết chân tướng, có vấn đề gì thì hỏi anh ấy.”

Lúc này đến phiên Hứa Lương Cầm im lặng.

“Sao nào? Im rồi hả? xem ra cô cũng không phải rất ngu, còn biết Dật Hàng không chịu nổi đã kích. Tôi dùng nhiều năm mới khiến anh ấy khôi phục lại bình thường, tôi không cho là anh ấy sẽ nhận khổ sở tiếp được đâu.” Tina không hổ là bác sĩ tâm lý, rất nhanh nắm được lợi thế về mình.

Hứa Lương Cẩm cực kì nén giận, nếu không cô sẽ giết chết con mụ ngay trước mặt này!

“Bây giờ có khi tôi phải cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã loại bỏ gánh nặng cho tôi, về sau tôi chẳng lo lắng về Jean nữa, tôi tin bố mẹ anh ấy sẽ dùng tiền chặn mồm anh ta lại. Lại nghe gia tài của bố mẹ anh ấy cũng lớn lắm, tôi thay bọn họ chăm sóc con bọn họ nhiều năm như thế, bọn họ nên trả phí cho tôi, hi vọng cô chuyển lời hộ tôi nhé. Đương nhiên tôi cũng biết năng lực của bọn họ, tôi sẽ lưu lại một phần di chúc, một khi tôi xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ nói hết với Dật Hằng, bao gồm cả nguyên nhân cái chết của tôi cũng do bố mẹ anh ấy gây ra, tôi còn muốn Dật Hằng đổi 1 nửa tài sản trên danh nghĩa của tôi, tương lai xin cô phối hợp nhé.” Thấy cô không nói gì, Tina càng phách lối.

Hứa Lương Cẩm trừng mắt nhìn Tina: “cô có tin là tôi giết cô ngay bây giờ không?”

Tina sùng sốt, sau đó nhìn người đứng bên cạnh hai nhân viên an ninh, đắc ý mỉm cười, sau đó cô ta kêu lớn chạy ra ngoài, một nhân viên đuổi theo.

Hứa Lương Cẩm tròn tròn mắt, cô chỉ tức giận quá thôi, con mụ này khoa trương quá, nếu không bắt cô ta về thì có khi cô xù con mụ này thật!

Nhưng không bao lâu sau Tina trở về, ngoài nhân viên an ninh còn có Tổng Dật Hằng.

“Mấy người làm trò gì vậy hả?” Sắc mặt Tổng Dật Hằng không tốt, xem ra ban ngày anh rất mệt mỏi, không nghĩ tới còn phải xử đống hỗn loạn này nữa.

Nước mắt Tina rơi xuống, ôm cánh tay Tổng Dật Hằng: “cô ấy mang người tới giết em, em sợ hãi chạy đi, anh cũng biết ở Mỹ luôn có sự uy hiếp này mà.”

Tổng Dật Hằng rút tay, để cô ta đứng vững rồi đi tới bên Hứa Lương Cẩm: “Lương Cẩm, chuyện gì vậy em?”

Hứa Lương Cẩm nhanh giải thích: “cô ta quá đáng nên em dọa cô ta một chút, hai vị này là bố mẹ anh phải người tới bảo vệ em.”

“Mọi người đi đánh giấc hay sao phải kĩ càng thế? Tina, tôi đã nói với chị là 1 tháng sau thủ tục sẽ hoàn thành, tại sao chị còn tìm Lương Cẩm làm gì nữa? Lương Cẩm, tại sao bố mẹ anh phải đưa 2 nhân viên an ninh cho em? Chẳng lẽ anh không bảo vệ em được à? Mà em có nguy hiểm gì khiến mọi người bảo vệ em kĩ vậy?”

“Dật Hằng, cô ấy đưa Hisako về đây, còn để bố mẹ anh đưa Jean đến Trung Quốc đấy, cô ấy muốn làm gì chẳng lẽ anh không biết sao?” Tina ăn chắc Hứa Lương Cẩm sẽ không nói ra chân tướng liền không sợ hãi nói, tốt nhất là khiến Tổng Dật Hằng quên con điểm này đi!

Tổng Dật Hằng không nói gì mà vẫn nhìn Hứa Lương Cẩm.

“Em không tìm Shibata Hisako về đây.” Hứa Lương Cẩm phủ nhận.

Tổng Dật Hằng thờ dật: “Lương Cẩm, em sẽ không cho rằng ngay cả bóng lưng của cô ấy anh sẽ không nhận ra chứ?”

Hứa Lương Cẩm trừng mắt, một lát sau mới hiểu ý của Tổng Dật Hằng, hẳn là nói cô gái nằm trên giường.

“Nếu anh nhìn thấy thì vì sao không nói?” Đây rõ ràng đang cười cô, Hứa Lương Cẩm tức giận.

“Là anh tôn trọng em, cũng muốn em chủ động nói ra quyết định của mình nhưng em cứ một mực không nói, vừa rồi anh còn nhận được thư này nữa.” Tổng Dật Hằng vừa nói vừa đưa một bưu kiện.

Hứa Lương Cẩm vừa nhìn thì thấy ảnh Jean ở biệt thự, còn có bố mẹ Tổng Dật Hằng ở đó nữa.

“Lương Cẩm, chồng cũ của Tina là nhân vật rất nguy hiểm, luôn uy hiếp Tina để đòi tiền chị ấy, ngoài Shibata Hisako thì em biết bố mẹ anh đưa anh ta tới nơi này, hẳn em biết lý do đúng không?” Tổng Dật Hằng nói rất dịu dàng, nhìn Hứa Lương Cẩm cũng dịu dàng, khó trách anh không động được Jean, hóa ra bố mẹ anh động vào rồi.

“Dật Hằng, rõ ràng cô ấy muốn cùng hai người họ đối phó em, Hisako và Jean như thế nào thì anh phải biết rồi đấy. Bây giờ em không dám ở đây nữa, anh đặt giúp em vé máy bay đi, nơi nào cũng được, chỉ đừng để em gặp Jean!”

Hứa Lương Cẩm nghe Tina nói thì biết cô ta muốn lấy tiền cao chạy xa bay, cô sẽ không bao giờ cho cô ta đạt được ý muốn nhưng không biết phải nói thế nào với Tổng Dật Hằng.

Thấy Hứa Lương Cẩm không nói gì, Tổng Dật Hằng quyết định làm theo lời Tina nói, để cho chị ấy rời đi, đi càng sớm càng tốt, cũng để Hứa Lương Cẩm yên tâm, về phần chuyện khác thì anh sẽ điều tra, không thì hỏi sau.

“Được, để tôi gọi luật sư đến, sẽ cho tên chị vào di chúc, hai ngày nữa chị sẽ về Mỹ.”

“Có thể, em sẽ rời đi.”

Thấy Tina khẳng định, Tổng Dật Hằng lập tức cầm điện thoại gọi cho luật sư đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Hứa Lương Cẩm thấy Tổng Dật Hằng cầm điện thoại lên thì rất mâu thuẫn, muốn ngăn cản anh nhưng cô không biết phải nói thế nào, cô không sợ Tina kích Tổng Dật Hằng, dù sao mục đích cô ta chỉ vì tiền, vì thế thấy Tổng Dật Hằng tìm được số và sắp nhấn gọi, cô chút do dự nhưng cô vẫn nói: “không được, không được gọi cho luật sư!”

Tổng Dật Hằng nghe thấy thì dừng động tác nhìn Hứa Lương Cẩm, tầm mắt Tina cũng nhìn lại, về mặt không sợ hãi mà như đang xem kịch vui, cô ta biết Hứa Lương Cẩm không vạch trần mình, tối thiểu là sợ tâm lý của Tổng Dật Hằng không ổn định, vậy nên có thời gian ra điều kiện với nhà họ Tống, để không cho Tổng Dật Hằng tổn thương, họ Tống sẽ cho mình nhiều đấy.

Về phần Tổng Dật Hằng, được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, cô ta cũng không cưỡng cầu, nếu như bây giờ cô ta không cãi nhau với Hứa Lương Cẩm có khi sẽ được nhiều hơn, vì tạo cảm giác cho Tổng Dật Hằng rằng Hứa Lương Cẩm có tình gây sự. Tina càng nghĩ càng vui, vì thế đến cạnh Tổng Dật Hằng giữ chặt tay anh: “ Dật Hằng, thôi bỏ đi. anh không cần làm thế bởi vì em và Lương Cẩm cãi nhau. Vừa rồi là em kích động nên mất đi lý trí, chính em thiếu cảm giác an toàn nên mới liên lụy đến anh. Em hiểu rồi, em mà là anh cũng sẽ nghi ngờ nếu có người đưa ra yêu cầu như vậy, sẽ thấy người đó thật tham tiền. Về sau em không cần anh chiều cô sinh hoạt của em nữa, em có thể đi tìm việc làm, mặc dù em không làm bác sĩ nhưng có thể làm việc khác mà.”

Tổng Dật Hằng mím môi không nói, cứ nhìn Hứa Lương Cẩm, giống như hi vọng Hứa Lương Cẩm có thể nói cho anh biết lý do vì sao không cho anh sửa di chúc.

Hứa Lương Cẩm không nói nổi, cô chờ Tina diễn xong, vào thời khắc quan trọng cô không làm không hỏi, cô phải cho con mụ này biết có diễn mãi thì cũng không lấy được tiền đâu.

“Lương Cẩm, trước kia là chị không tốt, chị không nên vì lo lắng cho Dật Hằng mà bài xích em, chị không tôn trọng tình cảm của hai người, xin lỗi. Chị đã can thiệp quá nhiều rồi, đây không phải là việc của một bác sĩ, chị rất xin lỗi. Cuộc sống tương lai của chị, trừ khi Dật Hằng tìm đến, nếu không chị sẽ không liên lạc với anh ấy đâu, chị chân thành chúc hai người hạnh phúc.”

Biểu cảm Tổng Dật Hằng có chút biến hóa, anh quay đầu khẽ nhăn mày: “Tina, chị.”

“Em mang thai.” Hứa Lương Cẩm đánh gãy lời nói của Tổng Dật Hằng, Tina diễn xong rồi hả? Bây giờ đến phiên cô nói nội dung chính đây.

Tổng Dật Hằng chậm rãi quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Hứa Lương Cẩm không nói, mà Tina lại mang về mặt không thể tin nổi, sau đó cánh tay đang lôi kéo Tổng Dật Hằng không tự chủ buông lỏng ra.

“Nếu không anh cho là vì sao bố mẹ anh phái người bảo vệ em? Em giống người ham giàu à? Còn không phải vì trong bụng em có con của anh sao? Bây giờ ngay cả Hiểu Vũ và Đại Long đều không cho em làm bất cứ việc gì nữa. Em muốn tốt cho đứa bé nên không ý kiến gì chuyện của Tina, em cũng không rõ vì sao em không thích anh có bất kì liên lạc nào với cô ta nữa, em không không chế nổi.”

“Tất cả mọi người đều biết em mang thai, chỉ anh là không biết?” Tổng Dật Hàng chỉ nghĩ tới chuyện này, những thứ khác anh chưa nghe vào tai.

Hứa Lương Cảm nghĩ nghĩ nói: “Chuyện này cũng đến đúng dịp, em vốn chờ anh về nhà trọ nói thì anh lại tặng ca các thứ, chuyện Shibata Hisako và Jean em có thể giải thích.”

“Cái này không quan trọng, em có chỗ nào không thoải mái không? Đứng lâu như thế có mỏi không? Sao em không biết giữ gìn thân thể mình thế hả? Chuyện mang thai lớn như thế mà sao bố mẹ anh chỉ phái có hai người thôi?” Bây giờ Tổng Dật Hàng chẳng quan tâm gì hết, lập tức giúp Hứa Lương Cảm ngồi xuống.

Ai xứng đáng khiến anh quan tâm chứ, ngoài vợ con ra thì chẳng ai bằng hết.

Hứa Lương Cảm mặc cho Tổng Dật Hàng đỡ mình nhưng không ngồi trên sofa: “anh đừng gần cả chém thót lên bố mẹ anh, bọn họ đối xử với em cực tốt, em cũng không thích ở đây lâu, em hơi mệt, muốn về nhà trọ.”

“Được! Được! Được! Về ngay bây giờ.” Tổng Dật Hàng nói tậm 3 chữ được, sau đó dè dặt ôm thắt lưng Hứa Lương Cảm, hai nhân viên an ninh cũng đi phía sau.

Trong phòng khách, Tina vô lực ngã xuống sofa, cô biết kế hoạch của mình không thực hiện được rồi.

Tổng Dật Hàng để xe vào chỗ bãi xe ở quán rượu, sau đó ngồi chung xe với Hứa Lương Cảm về nhà trọ.

“Nếu không em về biệt thự ở đi, anh sẽ thuê vài người giúp việc.”

“không đâu, vắng vẻ lắm, anh cứ thuê người trước đi, em chưa ở đó vội.” Hứa Lương Cảm thấy Tina ở trước mình nên không muốn.

Tổng Dật Hàng vội vàng nói: “Vây thì không đi, nếu em không thoải mái thì đừng miễn cưỡng, đổi phòng là được.”

Hứa Lương Cảm nhìn Tổng Dật Hàng cười: “Em đứng là mẹ quý nhờ con đây, nếu không có đứa bé thì anh sẽ tra khảo em rồi.”

“Em nể oan anh rồi, từ đầu tới cuối anh chưa nói một câu nào mà!”

“Ngoài miệng anh chưa nói nhưng trong mắt của anh đều thối nể nhìn em!”

“Em nói thế nào là thế đó, anh sai hết rồi!”

Thái độ Tổng Dật Hàng cực kì tồi, nói là nhận sai nhưng nụ cười càng lúc càng lớn, ở trong xe cũng không yên mà gọi điện thoại. “Vâng, em làm bố rồi, lần khác gặp mọi người sau nhé, em mời khách!”

Hứa Lương Cảm thừa dịp Tổng Dật Hàng để đi động xuống thì nói: “Người ta vừa mới có bầu thôi, anh đừng có khoa trương đến mức mở tiệc tuyên dương chứ?”

“anh gần 40 mới có đứa bé, sao lại không vui được? Em làm anh mất cả vui.”

Hứa Lương Cảm không chịu nổi đáng về đáng thương này của Tổng Dật Hàng, buồn cười thờ dãi: “Tùy anh vậy, em mặc kệ.”

“Cũng không biết là con trai hay con gái nhỉ? Phải đổi phòng, không thì không đủ dùng. Làm hai phòng trẻ đi, bên ngoài có khu vui chơi, nhưng thứ khác anh sẽ mời kiến trúc sư đến, phải đơn giản mà đẹp. “Tổng Dật Hàng bày ra đáng về cần nhắc.

Hứa Lương Cảm khó hiểu: “Sao phải hai phòng trẻ?”

“Sinh một đứa thì nó sẽ buồn, ít nhất là hai đứa, đó là kế hoạch, một trai một gái, bảo bối của anh sinh ra sẽ có phòng riêng của mình, thật ra em sinh thêm vài đứa nữa anh càng vui.”

“anh vui nhưng em không chịu nổi, bây giờ em còn thấy sớm đây.”

Tổng Dật Hàng lắc đầu: “không sớm đâu, tuy là thế nhưng đều là phòng bảo vệ môi trường, nhanh nhanh trang hoàng xong rồi cây cối xanh tốt, mặt khác anh sẽ hẹn bác sĩ dinh dưỡng, em với con phải khỏe anh mới yên tâm.”

Hứa Lương Cảm chỉ cảm thấy Tổng Dật Hàng sắp sinh thì có, vì thế nhắm mắt không thèm để ý tới anh, Tổng Dật Hàng thấy thế liền ngậm miệng không nói một chữ mà ôm Hứa Lương Cảm cười hiha.

Trở lại nhà trọ, ngày hôm sau Tổng Dật Hàng đưa cho Ngô Thừa Long và Tô Hiểu Vũ một bao lì xì to, cảm ơn họ đã chăm sóc Hứa Lương Cảm.

Ngô Thừa Long sờ thấy lì xì rất dày thì mặt mày vui vẻ nói cảm ơn, Hứa Lương Cảm thấy thế cũng vui theo.

Từ hôm đó mỗi ngày Tổng Dật Hàng đều nấu nhiều bữa khác nhau, tất cả đều khiến Hứa Lương Cảm muốn ăn, đôi khi còn hơn cả chuyên gia dinh dưỡng, sợ Hứa Lương Cảm không khỏe khi mang thai, cả ngày lo lắng cô ốm nghén. Hứa Lương Cảm chẳng từ chối món gì, ăn gì cũng thấy ngon, điều này khiến Tổng Dật Hàng vui ra mặt, sắp định đưa Hứa Lương Cảm lên bàn thờ khiến đám Mạnh Tề và Vương Trung Minh muốn tụ tập xem Hứa Lương Cảm cất giữ cái gì, Tổng Dật Hàng không nói hai lời liền đáp ứng.

“anh thật là, không phải là em mang thai thôi sao? Người ta đâu phải trẻ con chứ, có ai giống anh không?” Hứa Lương Cảm nằm trên giường liếc Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng gọt táo cho Hứa Lương Cảm nhưng lại sợ táo lạnh nên rửa qua bằng nước ấm, Hứa Lương Cảm ngăn anh lại: “anh nghỉ ngơi một tí đi, đừng quá sức. Em đâu phải đến giai đoạn ở cữ, rửa bằng nước ấm thì còn gì gì nữa, bây giờ em chưa cần ăn, tí nữa để bớt lạnh em sẽ ăn.”

“Vây không đảm bảo đâu em, trái táo này cũng không phải cho đứa bé, em ăn một chút sẽ tốt cho thân thể, thừa dịp em bụng chưa to thì ra ngoài cho khuấy khóa nhé, với cả anh em của anh cũng muốn nhìn mẹ con em nên anh hẹn họ vào ngày kia.”

Lại còn bày đặt mẹ con em! Hứa Lương Cảm bị từ này khiến buồn nôn, cúi đầu nhìn cổ và bụng mình thế này mới giống như không thể tin nổi?

Mẹ to? Mẹ to lớn!

Thôi chẳng sao, cô cũng không từ chối, tùy anh đi, cứ vui vẻ là được.

“Em ăn trước đi, anh sẽ pha cho em cốc sữa nóng!”

Nhìn Tổng Dật Hàng nhẹ nhàng ra ngoài, Hứa Lương Cảm muốn cười, đây không giống đãi ngộ của hoàng hậu, bây giờ chỉ còn thái hậu thôi, cô không nghĩ Tổng Dật Hàng lại thích trẻ con.

Đến ngày tụ hội, Tổng Dật Hàng đưa Hứa Lương Cảm vào khách sạn, vào phòng được thuê thì giới thiệu với Hứa Lương Cảm, cái này khiến cô nhầm lẫn nhiều.

“Lương Cảm, nhìn em phúc hậu hơn đây, đúng là đáng về của phụ nữ có thai, Dật Hàng chăm sóc em tốt lắm!” Tôn Linh đến cạnh Hứa Lương Cảm, kéo tay cô, nói chuyện Hứa Lương Cảm mang thai phải chú ý cái gì cái gì.

“Mỗi ngày em đều ăn với ăn, không béo sao được.” Hứa Lương Cảm xấu hổ.

“Xấu hổ gì chứ, ai cười phụ nữ có thai được, dinh dưỡng phải đầy đủ nhé, mau ngồi xuống nào.”

Tổng Dật Hàng có ý để Tôn Linh ngồi cạnh Hứa Lương Cảm, anh ngồi bên kia: “Em với chị Tôn Linh sẽ không uống, mùi rượu ám cổ ấy, không tốt.”

Vừa nói Vừa nhìn về phía mọi người: “Hôm nay ai muốn hút thuốc thì ra ngoài, hút xong thì về nhà luôn, đừng mang hơi khói vào nhé.”

Tất cả mọi người cười gật đầu: “Biết rồi thưa ông tướng, thuốc cũng không dám mang, chẳng nhóc này vì vợ mang thai mà dám để mọi người giận đến tăng máu đấy, chuyện gì bây giờ cũng không bằng rồi, bây giờ nó chỉ chú ý đến vợ con nó thôi! Bọn anh thật đau lòng!”

nói xong mọi người cùng cười, chờ ăn xong thì Mạnh Tề háng giọng hỏi: “Dật Hàng, anh thay mặt anh em ở đây hỏi chú, chú phải trả lời thật nhé.”

“anh hỏi đi.” Tổng Dật Hàng vội vàng gấp thức ăn cho Hứa Lương Cầm, anh có thể không ăn cũng phải gấp cho cô miếng rau đã.

“Chú vì Lương Cầm mà đau lòng nhưng bây giờ Lương Cầm là gì của chú? Chú thích con bé ở điểm nào? Phải nói rõ để mọi người còn biết chứ!”

“Đừng! Mau nói đi!” Mọi người ồn ào, khó có khi Tổng Dật Hàng vui vẻ cực độ nên cứ được dả mà trêu.

Tổng Dật Hàng cẩn thận bỏ xương cá ra, xác định không có gì mới đưa cho Hứa Lương Cầm, sau đó quét một vòng nói: “Mọi người đều biết tiêu chuẩn của em rất cao, mà Lương Cầm trong lòng em lại đạt đến cảnh giới hoàn mỹ của hoàn mỹ rồi, em thích cá tính của cô ấy.”

Cái này không chỉ những người hỏi mà Hứa Lương Cầm cũng để đứa xuống nhìn chằm chằm Tổng Dật Hàng, mình hoàn mỹ của hoàn mỹ cơ á? Hôm nay cô mới biết đấy, muốn thổi phồng cô thì đừng có khoa trương thế chứ.

“Có thể lấy một ví dụ không?” Mạnh Tề cũng đại ra, Tổng Dật Hàng đánh giá cao quá rồi nhưng Mạnh Tề xuất thân là luật sư nên phản ứng cực kì nhanh.

Tổng Dật Hàng đắc ý cười nói: “Ví dụ có ngay trước mặt, với ánh mắt chọn bạn trai của Lương Cầm mà nói, không phải mắt cô ấy hoàn mỹ à?”

Câu trả lời này làm mọi người chút nửa thì học máu, không phải nó đang tự khen nó à?

“Chú thắng! Chú thắng!” Mạnh Tề giờ ngón tay cái với Tổng Dật Hàng, vốn muốn xem Tổng Dật Hàng xấu hổ không nghĩ tới mặt ông tướng này còn dày hơn thớt, không gì sánh bằng rồi!

Hứa Lương Cầm cười đến hết hơi, Tổng Dật Hàng vội vuốt lưng cho cô để thờ.

một buổi tối vui vẻ trôi đi nhanh, Hứa Lương Cầm chào tạm biệt mọi người, Tôn Linh kéo tay cô nhỏ giọng nói: “Em đúng là thần tượng của chị, Dật Hàng vốn chỉ thích thích em thôi mà còn có tình khiến em có đứa bé, nửa đời sau của em sẽ vui vẻ rồi.”

“anh ấy cũng vì đứa bé thôi.” Hứa Lương Cầm đương nhiên biết Tổng Dật Hàng tốt với cô nhưng đứa bé trong bụng mới là quan trọng nhất.

Tôn Linh tức giận vỗ nhẹ tay Hứa Lương Cầm “Sao em quan tâm chuyện nhỏ nhặt này làm gì? Em không ngừng lại lấy điều kiện của Dật Hàng, muốn có một đứa bé còn khó chắc? Đúng là suy nghĩ linh tinh, những phụ nữ nó gặp qua không phải không để con cho nó được đâu! Nhiều năm như thế, nó còn chưa có ý định sinh con, mà gặp em thì luôn nghĩ tới đấy, em cứ nghĩ lại thì sẽ hiểu, nhìn nó vui như thế khiến chúng ta không tự chủ mà vui cùng.”

Hứa Lương Cầm ngồi chờ người đến tận lúc vào xe, thấy Tổng Dật Hàng vẫn tin tưởng cô nhưng Tôn Linh nói cô lập tức hiểu, cô cảm thấy tình cảm của mình rõ hơn nhiều, Tổng Dật Hàng đúng là thật thích cô, đứa con chỉ là dệt hoa trên gấm để bọn họ thêm hạnh phúc mà thôi, sau này cô sẽ không bao giờ buông anh nữa.

“Nghĩ gì thế, em mệt à?” Tổng Dật Hàng hôn lên trán Hứa Lương Cầm

Hứa Lương Cầm cười lắc đầu: “Em có yếu ớt thế đâu, hôm nay em vui lắm.”

“Ừ, thế về sau sẽ gặp nhiều nhé, không cần nhiều người, gặp mỗi chị Tôn Linh là được.”

Hứa Lương Cầm ừ một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Tổng Dật Hàng, một lát sau nói nhỏ: “Dật Hàng, chẳng lẽ anh không muốn biết chuyện của Shibata Hisako và chồng cũ của Tina sao?”

Tuy Tổng Dật Hàng không đề cập nhưng không có nghĩa là chuyện này không tồn tại. Hứa Lương Cầm không muốn Tổng Dật Hàng hiểu lầm cô.

“anh biết em có lý do của riêng mình, nếu em đồng ý nói thì anh sẽ nghe, còn không thì anh sẽ không để ý đâu, chỉ cần em và con bình an, khỏe mạnh thì mọi thứ khác không quan trọng nữa, đây là những lời thật lòng đấy.”

Mắt Hứa Lương Cầm có chút uớt ướt, đem bàn tay nắm chặt lấy Tổng Dật Hàng, 10 ngón tay đan vào nhau: “Em sẽ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Thấy Hứa Lương Cầm nghiêm túc như vậy, Tổng Dật Hàng sờ đầu cô: “Ngaoan, cứ nghỉ ngơi một lúc, chờ đến khi về nhà trọ rồi nói nhé.”

Quả thật nói trong xe không hay, Hứa Lương Cầm gật đầu tựa vào vai Tổng Dật Hàng.

Hai người trở về nhà trọ rồi rửa mặt và nằm trên giường, Hứa Lương Cầm vào chủ đề: “thật ra Shibata Hisako gọi điện cho em trước, cô ấy nói chồng cũ của Tina tìm cô ấy và đang uy hiếp cô ấy vì không tìm được Tina, bởi vậy cô ấy sợ nên mới chạy về Trung Quốc tìm Tina nhưng lại sợ Tina làm gì cô ấy, dưới tình huống đây cô ấy đến xin em giúp đỡ, em đem chuyện này nói với mẹ anh, mẹ anh cảm thấy Tina đang giấu một bí mật gì đó không muốn cho anh biết mà bí mật này có thể cải thiện quan hệ của mọi người với nhau cho nên phải người đến Mỹ tìm Jean, không nghĩ tới lại gặp đúng lúc có người đang đuổi giết anh ta, lúc đó mới đưa anh ta về đây.”

“Vậy mọi người có biết được bí mật gì từ Jean không?”

“không có, cho dù vậy nhưng Jean và Tina đã có thỏa thuận, anh ta không chịu nói.” Hứa Lương Cầm quyết định đem sự thật nói cho Tổng Dật Hàng, còn bí mật ấy thì cứ chôn vùi đi như thế Tổng Dật Hàng sẽ không bị tổn thương gì.

Tổng Dật Hàng thờ dãi: “thật ra anh biết hết rồi.”

“anh biết gì cơ?” Hứa Lương Cầm thấy Tổng Dật Hàng nói thì tí nửa tin nửa ngờ ra ngoài.

“Biết chuyện giữa Tina và Jean, Tina cũng nói với anh là cô ấy có thỏa thuận với Jean. Jean đều lấy phương thức tiền nong mà bắt Tina ra điều kiện, Tina cũng luôn đưa cho anh ta tiền chẳng qua Jean có lòng tham vô đáy, Tina đã phải vay thế chấp khắp nơi nên không chống đỡ được, đành phải xin anh giúp đỡ.”

“Cho nên anh cho rằng có thể giúp cô ta giết chồng cũ của cô ta sao? Tổng Dật Hàng, anh đang nghĩ gì thế, Tina không chịu đưa tiền cho Jean là cô ta đã nắm được điểm yếu của anh ta, hậu quả đều do cô ta tạo nên, tại sao anh phải thay cô ta gánh hết chứ? anh làm thế là sẽ phạm tội đấy anh biết không? Nếu như anh xảy ra chuyện gì thì em với đứa bé sẽ sống thế nào đấy?” Nếu việc này thành sự thật thì người muốn giết Jean là Tổng Dật Hàng rồi, Hứa Lương Cầm vừa nghĩ đến thì căng tức.

Tổng Dật Hàng vội vàng ôm cô: “Em yên tâm, sẽ không dính đến anh đâu, anh chỉ muốn việc nhanh kết thúc thôi, không muốn Tina ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta. Nhưng bây giờ anh nhận sai rồi, em đừng giận nhé!”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Nếu Tina đã như vậy, anh sẽ lập lại cho chị ấy một tài khoản rồi sẽ trả đầy đủ sinh hoạt hàng tháng cho chị ấy, về phần Jean anh đã nắm được nhược điểm của anh ta rồi, đến lúc đó sẽ nói chuyện lần nữa với anh ta, em thấy sao?” Tổng Dật Hằng không dám tự quyết định nữa cho nên hỏi ý kiến của Hứa Lương Cẩm.

“Bố mẹ anh đã đàm phán xong rồi, anh ta sẽ không làm phiền Tina nữa, lần này anh có thể tiếp tục cho Tina tiền nhưng khi lập xong tài khoản thì anh cũng cắt đứt quan hệ với cô ta đi, giới hạn của em là vào ngày Độc lập của Mỹ, mọi chuyện giải quyết cho nhanh, cô ta tốt với anh nhưng em ngứa mắt.”

Tổng Dật Hằng vỗ nhẹ lưng Hứa Lương Cẩm: “anh chỉ bày tỏ tôn trọng với Tina thôi, cũng không phải bị chị ấy khống chế, anh sẽ đứng bằng không sao anh ở đây với em được?”

Hứa Lương Cẩm ngẫm lại Tổng Dật Hằng cũng đáng thương, bị bác sĩ lừa gạt còn coi bố mẹ mình như người lạ, không có thời thơ ấu cùng tình thân, giới cỡ nào cũng bị mưu hại, mọi người biết hết sự thật cũng không dám nói cho anh nghe, đành phải để con mụ phản diện kia làm người tốt suốt đời!

thật sự cô càng nghĩ càng giận, nếu có thể tìm cho anh một bác sĩ tâm lý thì tốt rồi, bằng không Tina sẽ phiền toái lắm

Hứa Lương Cẩm nhắm mắt nghĩ, đột nhiên chợt nghĩ ra, không phải có bác sĩ Chu Tổ Khởi sao? cô ấy cùng Tina đều do một thầy dạy, hẳn có cách thôi,

Rốt cục tìm được cách, Hứa Lương Cẩm vui vẻ: “Em hiểu tâm trạng của anh mà, về sau chúng ta sẽ là một nhà hạnh phúc, em biết mấy lời này không có sức thuyết phục nhưng bố mẹ anh cũng không phải sống dễ dàng đâu.”

“anh biết, anh cũng hiểu, có một số việc chỉ có thể nói là số trời đã định. Hôm nay mệt rồi, em mau ngủ đi.”

“Vâng.” Hứa Lương Cẩm đáp một tiếng rồi chui vào ổ chăn, rất nhanh vào giấc.

Tổng Dật Hằng nhìn Hứa Lương Cẩm đang ngủ say, trong lòng cảm ơn ông trời đã không bạc đãi anh, trải qua nhiều suy sụp thế mà vẫn tìm được một nửa của đời mình, anh thật sự không cần gì nữa, cúi đầu hôn lên mặt Hứa Lương Cẩm một cái rồi cũng ngủ.

Hôm sau Hứa Lương Cẩm muốn đến bệnh viện tìm Chu Tổ Khởi thì Tina lại gọi tới.

“cô muốn gì?” Hứa Lương Cẩm dự đoán Tina không từ bỏ nhưng cô không muốn diễn nữa.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Giọng Tina rất bình tĩnh, không sợ hãi vì chân tướng đã bị vạch trần.

Hứa Lương Cẩm không tốt tính đến thế: “cô thích thì nói đi, không thì chào.”

“cô không gặp cũng được nhưng tôi muốn họ Tổng bồi thường tổn thất cho tôi, tốt nhất cô bảo bố mẹ Dật Hằng gặp tôi, mặt khác tôi muốn một luật sư, cô nói cho họ Tổng biết ý của tôi đi.”

“cô cần nhắc hoàn hảo gồm, còn không sợ hại lại mình à? cô thích thì đi mà tìm, về sau đừng nói mấy câu như tổn thất nữa, cô còn chẳng bằng chồng cũ của cô, cô dám lợi dụng một đứa bé 10 tuổi mà đe dọa bố nó, tâm cô đúng là không bằng sức vật!”

Tina nở nụ cười: “Tôi nhớ phụ nữ có thai thì đừng nên xúc động, vì Dật Hằng mà tôi bỏ ra hơn 20 năm trời, tôi cố gắng chữa cho anh ấy, cũng tận lực lấp khoảng trống tình cảm trong anh ấy. Tôi muốn họ Tổng trích 10% cổ phần cho tôi, mặt khác còn cấp một bất động sản bên khu Hollywood cho tôi, cuối cùng vĩnh viễn không để Jean động vào tôi!”

Hứa Lương Cẩm cố gắng để mình thật bình tĩnh, cái con mụ vô liêm sỉ mặt dày hơn đá này, vì kéo dài thời gian nên nói: “Tôi sẽ nói chi tiết điều kiện của cô cho mọi người, cô chờ tin của tôi.”

“Hứa Lương Cẩm, cô chớ kéo thời gian để tìm bác sĩ tâm lý cho Dật Hằng, tôi có thể nói cho cô biết, bệnh của Dật Hằng chỉ tôi mới làm được, tôi hiểu hơn bất kì ai, cô hiểu chưa? Cho nên tôi cho cô 1 tuần, nếu không cho tôi câu trả lời thuyết phục, vậy thì tôi sẽ chủ động nói hết cho Dật Hằng chân tướng.”

Tina nói xong cũng cúp điện thoại, Hứa Lương Cẩm lập tức báo nhân viên an ninh đưa cô đến bệnh viện tìm Chu Tổ Khởi.

Lần này đến là vì muốn Chu Tổ Khởi cố vấn cho nên buổi sáng không có quá nhiều bệnh nhân, Hứa Lương Cẩm rất nhanh tìm được cô. “Hôm nay tôi thật may mắn, chờ có 30 phút thôi.”

Chu Tổ Khởi mỉm cười: “Lần sau cô có đến thì gọi trước cho tôi, như thế không cần đợi.”

“Ồi, là tôi không nghĩ tới, bác sĩ Chu, lần này tôi đến là nhờ cô, trừ cô ra thì tôi không nghĩ ra cách nào nữa.”

“Vậy cô nói thử xem, nếu như tôi có thể giúp được cho cô.”

Hứa Lương Cẩm muốn chữa bệnh cho Tổng Dật Hằng nên không giấu nữa, ngoài việc Tổng Dật Hằng thay Tina giết chồng cũ ra thì không bỏ bất cứ chi tiết nào.

Chu Tổ Khởi nghe xong rất cảm khái: “không nghĩ tới nhân cách của Tina lại có vấn đề nặng như vậy, sau khi Tina mất đi tư cách làm bác sĩ, thầy có cho tôi tư liệu của bạn trai cô, trải qua thảo luận tôi có không ít tài liệu nhưng lúc đó anh ta đã ở với Tina rồi cho nên việc này kết thúc tại đó. thật ra tôi cũng muốn thử, tôi có thể dùng thuật thôi miên để hiểu trong tiềm thức của anh ta, có tiến triển thì tôi sẽ nói với cô là có nên nói hết hay không.”

“Vậy mất bao lâu đây? Tina chỉ cho tôi 1 tuần thôi.”

“Thời gian gấp thế, tôi sẽ nói với y tá để thu xếp, mọi người có thể đợi tôi khi tôi tan làm, mỗi ngày 1 giờ, nhưng trước khi trị liệu, cô phải dùng một lý do thích hợp để anh ta phối hợp.”

Chu Tổ Khởi đưa ra vấn đề mấu chốt, nếu Tổng Dật Hằng không đồng ý thì mọi việc như đổ xuống biển vậy.

Hứa Lương Cẩm gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tối nay tôi sẽ nói với anh ấy, cảm ơn bác sĩ Chu.”

“không có gì, tôi cũng hi vọng mình sẽ giúp được cô, cũng thay thầy tôi bù lại tiếc nuối, trước kia thầy ấy luôn nhắc tới chuyện này.” Chu Tổ Khởi nói xong để y tá đưa Hứa Lương Cẩm xuống tầng.

Hứa Lương Cẩm đưa y tá: “Vốn nghĩ có thể cùng cô gặp anh chàng khoa mổ đẹp trai đây.”

Y tá cười khanh khách: “Lần trước là đúng dịp thôi, cô quá là may mắn, bác sĩ Trình tuy ở nội trú nhưng rất bận.”

“Tôi thấy anh ta rất lạnh lùng, nếu ai theo đuổi anh ta thì mệt lắm.”

“cô nói chuẩn rồi, bác sĩ cũng không cười với bất kì y tá nào hết nhưng nghe nói bác sĩ Trình đã bị bác sĩ Diệp thu phục, thành bạn trai của bác sĩ Diệp.....” Y tá đột nhiên nói nhỏ, ý thức được mình nói chuyện thị phi với người ngoài cho nên không nói nữa.

Hứa Lương Cẩm cũng chỉ nghĩ đó là tám chuyện, chẳng qua hơi xấu hổ chút, may là thang máy vừa đến thì cùng y tá ra công lớn.

Buổi tối sau khi chờ Tổng Dật Hằng về, Hứa Lương Cẩm do dự nói cho anh về Chu Tổ Khởi.

“Sao em lại báo anh đến tìm bác sĩ tâm lý?” Tổng Dật Hằng rất ngạc nhiên nhìn Hứa Lương Cẩm.

“anh yên tâm, bác sĩ Chu với Tina đều do một thầy dạy, rất nổi tiếng.”

“Lương Cẩm, không phải anh hỏi về bác sĩ Chu, anh muốn biết vì sao em muốn anh đi tìm bác sĩ tâm lý.”

“Em không muốn để anh ý lại Tina, nếu không về sau có bệnh em cũng muốn tìm cho anh một bác sĩ.”

“Lương Cẩm, anh không muốn tiến hành, hơn nữa từ lâu anh với Tina cũng không làm trị liệu đó nữa. Em yên tâm, về sau anh có vấn đề gì sẽ đi gặp bác sĩ Chu, được không em?”

“Hay anh cứ đi gặp cô ấy một chút đi.”

Tổng Dật Hàng thấy Hứa Lương Cẩm kiên trì thế thì hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vì sao em cứ khư khư muốn anh đi gặp bác sĩ vậy?”

Hứa Lương Cẩm gấp muốn chết, cuối cùng đành nói: “Hôm nay Tina gọi cho em”

“Chị ấy nói gì?” Tổng Dật Hàng tiếp tục hỏi.

“Cô ta nói chỉ có ta có thể trị cho anh, nói nếu như không có cô ta một khi bệnh của anh tái phát sẽ không có thuốc chữa, em phải tìm cho anh tái phát sẽ không có thuốc chữa, em phải tìm cho anh tái phát sẽ không có thuốc chữa, em phải tìm cho anh tái phát sẽ không có thuốc chữa.”

Tổng Dật Hàng nghe Hứa Lương Cẩm nói xong thì ôm chặt lấy cô, sắc mặt âm u còn giọng nói rất dịu dàng tràn đầy ôn nhu: “Nếu em lo lắng thế thì anh sẽ gặp bác sĩ Chu, em sắp xếp thời gian nhé, trừ chiều nay anh có cuộc họp thì hôm nào cũng được.”

Thấy Tổng Dật Hàng đồng ý, Hứa Lương Cẩm thả lỏng, miệng mang theo ý cười yên tâm ngủ.

Thấy Hứa Lương Cẩm ngủ, Tổng Dật Hàng nhắn cho Tina một tin, hẹn ngày mai gặp

Bạn đang đọc truyện *Lương Cẩm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74

Tina vừa tắm xong, thấy Tổng Dật Hàng nhắn tin thì vui vẻ vô cùng. Tina biết mình nhượng bộ hôm đó là đúng, quả nhiên Tổng Dật Hàng không thể bỏ mình, lên gặp mình thì nhất định gạt Hứa Lương Cẩm ra để cho cô tiền rồi.

Nhanh chóng trả lời tin nhắn, Tina nằm trên giường mà khoe miệng cứ cười mãi, nghĩ đến viễn cảnh gặp Tổng Dật Hàng ngày mai.

Sau khi trời sáng, Tổng Dật Hàng giúp Hứa Lương Cẩm ăn sáng rồi đến thẳng khách sạn của Tina.

“Dật Hàng, sao anh đến sớm thế? không phải đến công ty đi làm sao? Em cứ nghỉ buổi tối anh mới đến.” Tina có chút kinh ngạc mở cửa để Tổng Dật Hàng làm.

Tổng Dật Hàng đi đến phòng khách, không rõ đã cầm một tờ giấy từ lúc nào: “Tina, đây là 300 triệu, tôi tin chị sẽ sống được với số tiền này, tôi đã đặt vé máy bay về Mỹ cho chị ngày mai rồi, đến lúc đó tôi sẽ phái người đưa chị về.”

“Dật Hàng, ý anh là gì thế? Tại sao anh đuổi em đi? Em đã nói không dùng tiền của anh mà, hơn nữa chuyện của Jean anh cũng không lo sao? Có phải Hứa Lương Cẩm dùng đứa bé ép anh làm vậy không?”

“Jean đã thỏa thuận xong rồi, anh ta sẽ không tìm chị, là tôi tự quyết định đưa chị về Mỹ, Lương Cẩm chẳng liên quan gì hết, nếu có thì tôi sẽ nói với cô ấy là chị sẽ không bao giờ quấy rầy được cô ấy nữa.”

Tina vô cùng tức giận: “Còn không phải con diêm ấy nói à? Em đã gọi cho cô ta báo không được nói cho bất kì ai, cô ta còn vu oan hãm hại em! Nhân phẩm đạo đức cô ta như vậy, em làm sao yên tâm giao anh cho cô ta?”

Tổng Dật Hàng bắt đầu dĩ nhiên: “Tina, chị nghe tôi rồi đi đi, về sau tôi sẽ gọi điện hỏi thăm sức khỏe của chị”

“Dật Hàng, anh nói thế là không muốn gặp lại em sao? Cũng bởi vì cô ta mang thai con của anh cho nên em cũng không có quyền gặp mặt anh? Vì sao em không có con không phải anh rõ nhất sao, sao em dám về Mỹ đây?” Tina nói xong, nước mắt chảy xuống, trong lòng có chút đau đớn, cho dù muốn tiền nhưng không thể phụ nhận mình đã bỏ biết bao tình cảm, Tina không rõ vì sao Tổng Dật Hàng lại tuyệt tình như vậy.

“Chị đang đợi bố mẹ tôi cho chị tiền sao?” Tổng Dật Hàng hỏi thẳng.

Tina há to miệng: “anh, anh nói gì cơ?”

Tổng Dật Hàng để chị phiếu lên bàn, sau đó bình tĩnh nói: “Tina, lúc tôi 23 tuổi, bố mẹ tôi đã đăng thông báo tìm tôi”

Lời Tổng Dật Hàng nói ra khiến Tina lung lay, không đứng vững nổi, dường như phải có người đỡ mới ngồi xuống được.

“Tina, có thể nói chị là người hiểu tôi nhất, tôi ở trước mặt chị không giấu bất kì chuyện gì cho nên khi đó tôi đi tìm những con đàn bà khác mà chị không phản đối, chị không nghĩ tôi sẽ cảm thấy kỳ quái sao? Cũng là chị tự nhận đã nắm tôi trong lòng bàn tay. Chị là vợ tôi mà sao lại hào phóng đến vậy? Chẳng lẽ không đúng vì cảm thấy tôi đối xử với chị nhạt dần đi sao?”

Đối mặt với sự chất vấn của Tổng Dật Hàng, hai tay Tina không thể không run, thì ra ... thì ra thấy của mình đã vạch trần mình trước mặt Tổng Dật Hàng rồi!

“Thầy của chị đã nói với tôi hết rồi, ông ấy cảm thấy đó là sai lầm của ông ấy khi để tôi thiếu sót tình thương cho nên ông ấy để tôi cho chị chữa trị. Tôi hiểu hết việc về sau, lại không thể không nghĩ ngờ động cơ chồng cũ của chị xuất hiện trước mặt tôi mà diễn trò.”

“Cho nên anh cố ép em ly hôn sao?” Giọng Tina run rẩy.

“Tôi không muốn chị tổn thương nhưng không biết phải đối mặt với chị thế nào, tôi chỉ nghĩ ngờ động cơ của Jean chứ chưa từng đi điều tra, đến tận vài ngày trước khi đi du lịch thì chị nói thỏa thuận giữa hai người ra. Tina, mấy năm nay tôi không cần biết chị xuất phát từ mục đích gì nhưng nhiệt tình của chị tôi đều biết cho nên tôi đồng ý giúp chị giải quyết Jean, đó là tôi tôn trọng chị rất nhiều. Lần này tôi vẫn không điều tra hết nhưng tôi nghĩ bố mẹ tôi và Lương Cẩm đã biết rõ chân tướng. Lương Cẩm sợ tôi không chịu nổi những tổn thương đó nên đã tìm đàn em họ Chu của chị xin giúp đỡ, cô ấy thật bì ức hiếp chứ không muốn vạch trần chị trước mặt tôi, trên đời này không có ai yêu tôi mà không nhiệm tạp chất như cô ấy, có phải chị nên vui về thay tôi không?”

Lúc này về mặt Tina cười như khóc: “anh không muốn biết chân tướng sao?”

“không muốn, tôi không muốn hận một người đã vì tôi nhiều năm. Tôi đã bỏ lỡ tình thương của bố mẹ nhưng không vì thế mà hận một ai đó. Tôi không muốn biết chị ly hôn với Jean vì đã thỏa thuận gì, cũng không muốn biết chị có thật sự vì tôi mà không muốn đứa bé hay không, tôi chỉ cần biết ngay từ đầu chị tiếp cận tôi là vì tiền, như thế là đủ rồi. Tôi vốn định không làm bất cứ ai bị thương tổn nên đưa chị về Mỹ, đáng tiếc tôi không thỏa mãn được yêu cầu của chị, hy vọng chị có thể dùng số tiền kia thật tốt, dù sao sau ngày hôm nay tôi sẽ không cho chị một đồng nào nữa!”

“Em có một cô con gái nhỏ, đó là đứa bé của em và Jean.” Tina lớn tiếng nói bị mặt đã che giấu nhiều năm, hóa ra mình cứ như một con rối, Tina thẹn quá hóa giận kích Tổng Dật Hàng, muốn cho anh thống khổ, hơn nữa càng khổ càng tốt!

Tổng Dật Hàng cười nhìn cô gái trước mặt: “Tina, tôi cũng không phải là đứa bé 12 tuổi yếu đuối nữa rồi, không phải chị luôn dạy tôi phải bình tĩnh đối mặt sao? Chị không làm tôi tổn thương được đâu nhưng tôi rất vui khi chị có một cô con gái, như thế tôi sẽ không áy náy gì với chị nữa. Tương lai chị đã có người chăm sóc, như vậy 300 triệu đó là Mỹ tôi sẽ thủ hồi, về phần tài khoản đó tôi sẽ không huy, nhưng tôi sẽ giám 2000 đô la Mỹ mỗi tháng, phí sinh hoạt thế là đủ rồi, chúc chị thuận buồm xuôi gió, tiền về máy bay tôi sẽ khấu trừ vào tài khoản đó.”

Tina tro mắt nhìn Tổng Dật Hàng đem ngân phiếu bỏ vào túi, lại nghe thấy giọng anh cực kì thoải mái, cuối cùng nhìn anh ung dung rồi đi, Tina không khỏi thất bại ngồi xuống sô pha, nửa giờ sau mới khóc thét

tuyệt vọng.

Ra khỏi khách sạn, Tổng Dật Hàng đột nhiên cảm thấy tràn đầy năng lượng, trên mặt đất tuyết đã tan dần, tùy thích đá một đồng tuyết, mặc cho màu trắng xám dính lên quần áo, anh vui vẻ về nhà trọ.

“anh bị ngã sao? Sao đi đường lại không cẩn thận thế, lại đây!” Hứa Lương Cầm buồn bực nhìn ống quần của anh, nghĩ rằng chắc đi đường không cẩn thận nên mới bị ngã thế này.

Tổng Dật Hàng cười hềnh hếch: “anh có ý đó.”

“anh bị sao thế? Tuyết tan nên đầu ầm hà?”

“Lương Cầm, anh đã đặt vé máy bay cho Tina rồi, mai chị ấy sẽ đi.”

Hứa Lương Cầm lập tức hoảng hốt: “Sao đi nhanh thế, có phải anh cho cô ta tiền không?” Hơn nữa con số này khẳng định không ít, bằng không sao Tina rời đi được?

“Cho em, hôm nay anh tiết kiệm tiền nên không cho.” Tổng Dật Hàng đưa chi phiếu cho Hứa Lương Cầm.

Hứa Lương Cầm cảm xem, đều là tiếng anh nên cô chịu nhưng kí hiệu đô la thì cô biết, đếm con số: “Số lẻ của Mỹ chắc giống nước ta nhỉ?”

Tổng Dật Hàng cười ha ha, mạnh mẽ hôn Hứa Lương Cầm: “Nhiều tiền lắm, em đừng sốc nhé!”

“Em chưa thấy nhiều tiền thế, cho em sao, tại sao vậy?”

“anh cho em đổi thành nhân dân tệ đây, tiền thôi mà, đây là món quà cho em, anh không muốn bạc đãi vợ anh và con anh.”

“anh có nói cho Tina đúng không, anh khuyên thế nào mà cô ta đi?” So với tiền thì cô quan tâm việc này hơn.

Tổng Dật Hàng thờ dãi: “anh có nói chút chuyện, em không hỏi thì anh nói, đây là gần 20 triệu NDT, không mất trắng đâu.”

“Em đương nhiên phải hỏi rõ, bằng không thì em không yên tâm, nói thật với em đi.” Chủ yếu là cô sợ, bất kể Tina rời đi hay không, Tổng Dật Hàng cũng không vui về đến thế.

“Được rồi, anh nói. thật ra chuyện về Tina anh cũng biết hết rồi.”

Kể tiếp Tổng Dật Hàng nói hết cho Hứa Lương Cầm nghe chi tiết.

Hứa Lương Cầm nghe xong chỉ kéo Tổng Dật Hàng nhìn nhìn, ừ không có tức giận.

“Lương Cầm, em nhìn anh làm gì, anh có thể giải thích vì sao anh làm thế.”

“anh đừng giải thích lý do vì sao anh làm thế, lập tức đến gặp bác sĩ Chu với em đi.” Hứa Lương Cầm vừa nói vừa thay quần áo, sau đó cầm túi lên kéo tay Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng ngây ngốc: “Tại sao phải gặp bác sĩ Chu?”

“anh gặp đã kích lớn như thế, em phải tìm bác sĩ Chu giúp anh!” Hứa Lương Cầm chẳng quan tâm Tina, tuy rằng anh sớm biết Tina làm gì nhưng dù sao không biết rõ ràng, đại khái không những không khổ sở mà cứ cười như đồ hăm, rõ ràng là đáng vẽ của kích thích quá mức, cô phải đưa anh đi trị liệu.

Thấy Hứa Lương Cầm kiên quyết, Tổng Dật Hàng đành lái xe đến bệnh viện.

Chu Tổ Khởi nghe Hứa Lương Cầm nói, lập tức quan sát, còn bỏ một người bệnh, lập tức đề y tá đưa Tổng Dật Hàng vào thăm vấn.

Hứa Lương Cầm lo lắng đợi, thì thoảng lại ngẩng mặt lên nhìn, lại nhìn đi động qua 40 phút mà không thấy gì, Tổng Dật Hàng nghiêm trọng hơn à?

Lại đợi hơn nửa giờ, thấy phòng mờ ra, Chu Tổ Khởi đi ra, Tổng Dật Hàng thoát nhìn rất mệt mỏi.

“Bác sĩ Chu, anh ấy thế nào?” Hứa Lương Cầm chạy nhanh đến cầm tay Chu Tổ Khởi.

không đợi Chu Tổ Khởi trả lời, Tổng Dật Hàng người đầy mồ hôi, đỡ Hứa Lương Cầm: “Em đi chậm thôi, em đã làm mẹ rồi đấy, cẩn thận chút nào!”

“anh đừng đánh trống lảng.”

Chu Tổ Khởi cười cười: “Vốn tôi sẽ báo mặt hồ sơ và bệnh tình của người bệnh nhưng xét thấy tình huống của hai người thì tôi sẽ phá lệ, Tổng tiên sinh có năng lực kháng thời miễn rất mạnh, tôi phải làm đến nửa giờ.”

“Mấy năm nay tôi luôn tiếp xúc với bác sĩ tâm lý, đã sinh ra việc kháng cự.”

Lúc này Hứa Lương Cầm mới phát hiện sắc mặt Chu Tổ Khởi khá mệt mỏi.

Chu Tổ Khởi gạt đầu: “Tôi chỉ có thể nói anh khá quen thuộc với việc thời miễn. Lương Cầm, cô yên tâm đi, tâm lý của vị tiên sinh này rất tốt, mấu chốt là ở cô, trong tiềm thức anh ấy rất sợ mất cô, tôi tin cô sẽ hạnh phúc, đương nhiên đó là gánh nặng ngọt ngào rồi.”

“Cám ơn cô, bác sĩ Chu. thật sự cám ơn cô, cô vất vả rồi.” Điểm ấy cô đã được lĩnh rồi nhưng Tổng Dật Hàng không có việc gì thì gánh nặng có thể nào cũng được hết.

“không cần khách khí, thầy tôi mà biết thì sẽ rất vui.”

Hứa Lương Cầm vô cùng vui sướng, hết lòng cảm ơn Chu Tổ Khởi, sau đó cùng Tổng Dật Hàng ra khỏi bệnh viện.

Nếu anh không có việc gì thì cô sẽ bắt đầu tính sổ.

Lại về nhà trọ, Hứa Lương Cầm khoanh tay trước ngực, ra bộ thẩm phán: “Em hỏi anh, anh biết Tina tiếp cận anh vì cái gì thì sao anh còn đối tốt với cô ấy hà?”

“anh biết chị ấy cũng hơn 11 năm rồi còn gì, chị ấy chăm sóc anh rất cẩn thận, anh thật sự không muốn phải đau khổ nữa, anh nghĩ anh cứ bình tĩnh bắt hòa với Tina, cũng may chị ấy phát hiện ra anh đi tìm những cô gái khác, vài năm thì ly hôn, anh nghĩ nên tôn trọng chị ấy, dù sao chị ấy cũng mất nhiều năm vì anh, cũng là chị ấy chữa khỏi bệnh cho anh, vì anh mà làm không ít chuyện, bằng không anh sẽ trả thù chị ấy cũng nên.”

“anh có tâm trạng gì em đều hiểu, tình cảm phức tạp của anh cho cô ta nhưng anh có biết cô ta là hạng gì không? Tại sao anh không bỏ khúc mắc với bố mẹ anh mà lại phí mất bao năm thế?”

“anh nói rồi, có một số việc bỏ lỡ thì thôi, từ nhỏ anh đã không sống chung với họ, đến nước Mỹ anh xảy ra chuyện họ cũng không quan tâm, đến tận lúc anh không chịu nổi thì họ mới tìm bác sĩ, sau đó anh luôn biết họ rất lo lắng cho anh, tìm anh nhưng cũng rất xa lạ, loại tình cảm này khó mà tìm về được.”

Hứa Lương Cầm thương cảm cúi đầu: “Em hiểu cảm giác của anh nhưng nếu mất rồi thì tiếc lắm.”

“Cứ từ từ, chờ đứa bé sinh ra anh sẽ đến thăm họ.”

Lúc này Hứa Lương Cầm nở nụ cười, sau đó thay đổi: “không đúng, anh còn lừa em rõ lâu, anh ở trước mặt em coi trọng Tina, còn để em lo lắng cho anh, anh có phải đáng đánh đòn không?”

Tổng Dật Hàng ôm l bà vai Hứa Lương Cầm buồn bực cười ra tiếng: “Khi đó anh hơi đồng tình với Tina, mặc kệ chị ấy xuất phát từ mục đích gì, mấy năm nay chị ấy thật tâm với anh, lại nghĩ tới chị ấy không có con nên anh không so đo, thăm nghĩ mau đưa chị ấy về Mỹ, không thì em sẽ phản ứng kịch liệt mất, một cái nữa là anh phát hiện khi em biết rõ chân tướng lại sợ anh bị tổn thương, sợ anh sẽ phát bệnh vì không chịu nổi sự thật tàn khốc này, chịu nhục mặc Tina khiêu khích, vẫn cần rằng lo lắng cho anh, anh rất tiếc mấy thứ đó, anh thích nhìn em bảo vệ anh, có thể anh mới biết em yêu anh rất nhiều.”

“anh là đồ hâm, không thương anh thì sao em phải đồng ý sinh con cho anh chứ? Nhưng may anh đã xử lý Tina, 2000 đô la Mỹ cũng đủ cho cô ta sống.”

“anh không nghĩ Tina có ý hối cải đâu, chẳng những thế lại muốn lợi dụng tâm lý của anh mà kích anh nữa, anh cũng tức nên mới làm vậy.”

Nhìn ánh mắt Tổng Dật Hàng âm trầm, Hứa Lương Cầm biết tên đàn ông này nói không để ý nhưng để ý cực kì, vì thế ôm hông anh tỏ vẻ ủng hộ anh.

“May là anh có em và đứa bé, bằng không anh sẽ lại như cũ mất, loại đau khổ này sẽ hành hạ anh đến chết.” Tổng Dật Hàng nhắm mắt dựa vào vai Hứa Lương Cầm.

“anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé.”

Hai người tựa đầu vào nhau, bắt tri gác đi vào giấc ngủ.

Tổng Dật Hàng cũng gặp bố mẹ như lời hứa với Hứa Lương Cầm, trong lòng mọi người không biết nên vui hay buồn bởi vì nếu không có Tina chen vào thì đầu đến mức này, nói đến cùng vẫn là họ không chăm sóc con mình chu đáo nhưng may mà có cháu chắt về sau, vừa nghĩ vừa cảm kích Hứa Lương Cầm, nói gì thì nói sẽ chuẩn bị lễ to cầu hôn con gái nhà họ Hứa.

Nhìn bọn họ tất bật chuẩn bị, Tổng Dật Hàng cũng có kế hoạch của riêng mình.

“Cái gì cơ, đi Ý sao?”

“Ừ, chờ ba tháng sau khi thân thể em ổn định, chúng ta đi nhé.”

“Tại sao phải gấp thế chứ, sinh xong không phải vẫn có thời gian sao? Bây giờ thân thể em không tiện, hôn lễ còn nhiều thứ chưa chuẩn bị, anh không muốn em vất cái bụng to đi du lịch chứ?” Hứa Lương Cầm không biết sao Tổng Dật Hàng lại đột nhiên lằng mằng thế, bây giờ không nên xuất ngoại đâu.

“không sao đâu, chúng ta ngồi máy bay tư nhân đi, rất tiện.”

“Em biết anh có máy bay tư nhân, em nói là thời gian không hợp lý.”

Cho dù Hứa Lương Cầm khuyên thế nào, Tổng Dật Hàng đều muốn đi Ý, tất cả mọi người không ngăn được, Hứa Lương Cầm lúc mang thai ba tháng ôm bụng đi với anh.

Đến Ý, Tổng Dật Hàng dẫn Hứa Lương Cầm đến vịnh Venice, ở khách sạn 5 sao bạc nhất ở đây.

“Đây là cầu Than Thở.”

“Ồ.” Hứa Lương Cầm tùy ý đáp, ánh mắt cô đã không đủ dùng rồi, mặc dù nói Tổng Dật Hàng rất hoang đường nhưng cô cảm thấy đều đáng vì phong cảnh nơi đây đẹp lắm.

“Khi anh biết Tina tiếp cận anh vì cái gì, anh đi du lịch một mình để đỡ thống khổ, lần đó đến đây người chèo thuyền đã nhắc đến truyền thuyết về cầu Than Thở với anh, anh đã tự hứa nếu tương lai anh có thể gặp được người mình yêu thật sự, mà anh cũng yêu cô ấy, anh nhất định sẽ mang cô ấy tới đây để vĩnh viễn không rời nhau.”

Hứa Lương Cầm nhìn Tổng Dật Hàng không nói, cô đang đợi nội dung câu chuyện đó.

“Truyền thuyết nói rằng nếu một đôi tình nhân nào mà ôm hôn nhau xuyên qua cầu Than Thở thì bọn họ sẽ luôn ở bên nhau, anh vội vã mang em đến đây là vì anh sợ, anh sợ anh không thực hiện được lời hứa với em, ai biết ông trời sẽ làm gì em, anh cũng biết mình hơi buồn cười vì mê tín nhưng anh rất lo.” Tổng Dật Hàng tự giễu lắc đầu.

“Ai nói anh buồn cười, phụ nữ có thai luôn đa sầu đa cảm, anh còn khiến em khóc này.” Hứa Lương Cầm ướt mắt nhìn trời chiều, tuy tức giận nhưng vẫn ôm Tổng Dật Hàng mà hôn lên môi anh.

Hai người hôn thật sâu, đến thật lúc người lái thuyền cất giọng cao vút thì mới thôi, thấy người chèo thuyền đang cười trừ, thì ra cầu Than Thở đã qua xa rồi.

Hứa Lương Cầm xấu hổ cười, nhìn lên mặt Tổng Dật Hàng.

Tổng Dật Hàng cũng cười nhìn cô: “Lương Cầm, anh yêu em.”

Hứa Lương Cầm chậm rãi rúc vào lòng Tổng Dật Hàng, giọng nói êm dịu mà kiên định: “Dật Hàng, em không nói em có yêu anh nhiều hơn hay không, em chỉ nói- sẽ không rời xa nhau!”

(Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Lương Cầm Chọn Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.